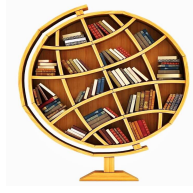

MELEKBER DENİZ

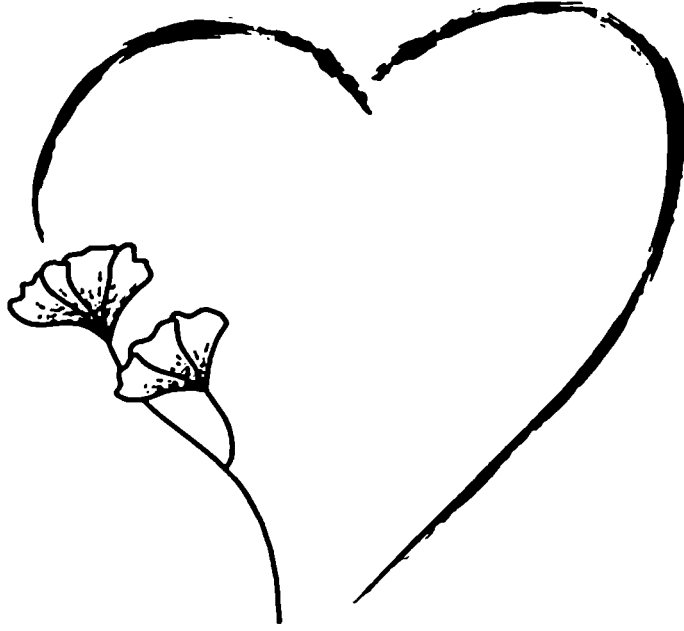
Yalnız Seni İstedim

Yalnız Seni İstedim

*Düzenleme
Ny.özlem*

1. Bölüm

“Anne, anne! Bırakma beni burada. Seni hiç üzmem, söz veriyorum.

“Şimdi bırakıyorum ama söz, gelip alacağım seni en kısa zamanda.”

“Burada kalmak istemiyorum. Seni istiyorum. Beni de götür lütfen; neciğim.”

Annesi başka bir şey söylemeden, arkasına bakmadan uzaklaştı. Sosyal görevli, annesinin arkasından çığlıklar atarak ağlayan kızı zapt etmek zorlanıyordu. Kız tekmeler savurarak kendini tutan kişiden kurtulmak, annesi daha fazla uzaklaşmadan koşup ona yetişmek istiyordu.

Bahçede top oynayan çocuklar bile oyunu bırakıp çığlıklar atan kızı baktı. Hayatını değiştirecek bir çift mavi gözün de ona baktığından habersiz küçük kızın yeni evi artık burası olacaktı: Anne ve babalarının olmadığı, bakamadığı ya da bakmak istemediği, on sekiz yaşlarına gelene kadar kader ortağı olacağı diğerleriyle birlikte.

Görevli, kızı içeri soktuğunda sadece, ‘Anne’ diye ağlıyordu. Onun konuşmak isteyen psikolog ve diğer görevlileri duymuyordu bile. Yanında sadece kıyafetlerinin bulunduğu küçük bir bavulu vardı; bir de saçlarını ördüğü bebeği. Annesi koyarken görmüştü.

Yemek saati olmasına rağmen küçük kız yemek yemeyi reddetmiş; gösterilen yatakta tepinerek ve bağırarak ağlamıştı. Niye burada olduğunu anlamasına imkân yoktu.

Babası geçen yıl, çok acılar çektikten sonra kanserden ölmüştü. Şimdi on bir yaşında olan kız, kendi evlerinde annesi ile oturmaya başlamıştı. Annesinin tekrar kısmeti çıkınca; kendisinin buraya bırakılmasına anları vermesi çok zordu. Bu insanlar hiçbir şey olmamış gibi devam ederek çocuk esirgeme kurumuna alışmasını mı bekliyorlardı?

Odada başka çocuklar da vardı. Hiç kimse henüz yeni gelen ve gürültü yaparak ağlayan kıza yaklaşmaya cesaret edememişti. Belki aynı yollardan kendileri de geçtiği için, belki de her yeni gelenle bu durumu kanıksadıkları içindi.

Kız en sonunda açlıktan ve sesli ağlamaktan yorulup uyuyakaldığında hepsi rahat bir nefes aldı. Odada yeni gelenle birlikte altı kız vardı ve yaşları sekiz ile on iki arasında değişiyordu.

“Yarına daha sakın olur bence. Ben de ilk gün çok ağlamıştım.” Gülererek konuşan Derya odadaki en büyük kızdı.

“İlk geldiklerinde annesini gördüm. Giderken, ‘Seni gelip alacağım’ dedi.” Sultan da en küçükleri, daha doğduğu anda buraya gelenlerdendi. Ya istenmemiş ya da sebep ne olursa olsun kapıya bırakılmıştı.

“Annem bana da demişti. Ama şimdi gelme sıklığı da azaldı. Evlendiği adamdan bir kardeşim var.” Fatma da büyükler arasında, on bir yaşındaydı. Babası hapiste öldürülmüş, annesi tekrar evlenmişti. Ama ilk göz ağrısına o evde yer bulamamış bir kadının kızıydı.

“İsmi bilen var mı? Yarın arkadaş gibi konuşur, buraya alışması için oyunlar oynarız.” On yaşındaki Cemre, gelen yeni kızı annesinin almayacağından emindi. Kadın giderken arkasına bile dönüp bakmamıştı. Çocuk olmak aptal olmayı gerektirmiyordu.

Sena, Cemre’ye bakıp konuştu. “Ayten Hanım sakinleşmesi için konuşmaya çalışırken Gonca dedi.” Sena’nın da annesi onu doğururken ölmüştü. Babası, Sena beş yaşındayken yeniden evlenmeye karar verince, cici annesi Sena’ya annelik yapamayacağına karar vermişti. Üvey kızının varlığına iki yıl dayanmıştı. Kendini şanslı hisseden, nadir çocuklardandı. En azından öz annesi tarafından farklı yolla terk edilmişti. Kızını bırakması tercih meselesi değildi.

Beş kızdan en yenisi bile en az iki yıl önce buraya gelmişti. En az iki yıldır aynı odada olmak, pek çok yetişkin insanın bile ortak nokta bulabileceği kadar uzun bir süreydi. Hele ki çocuklar söz konusu olduğunda bu zaman, birbirlerinin kardeşleri olmaları için kafıydı. Birinin canı yansa diğerleri de ağlar, birisi sınavdan yüksek not alsa hep birlikte sevinirlerdi.

Altıncı kız dokuz yaşındaki Gamze, bir aile tarafından evlat edinilmişti. Sarı uzun saçları, açık mavi gözleri ile bu yurttaki en güzel kızlardan biriydi. Evlat edinilmek öyle kolay bir iş değildir aslında. Burada bahsettiğimiz elbette evrak işleri ya da prosedürler değil. Yani yurttaki kalan çocuklar için zordur. Güzel değilsen, akıllı değilsen, konuşkan, yetenekli, yeterince küçük ya da yeterince büyük değilsen kimse seni almak için gelmezdi.

Gamze için geldiler. Gittiğinde, arkadaşlarından ayrıldıkları için çok fazla ağlamışlardı; her ne kadar onun adına mutlu olsalar da. Bir aile tarafından evlat edinilmek, onlar tarafından sevilme de demekti. Kızlar biraz daha konuşup uykuya daldılar. Sabah okul vardı.

Yüzü duvara dönük olan Gonca, ağlamaktan uyuyakalıp uyandığında, diğer kızların konuşmalarını duydu. Şimdi uyanık kalma sırası ondaydı. Biri, annesinin gelip onu almayacağını ima etmişti. Evlendikten sonra almaya gelirdi elbette, neden gelmesin ki? Gonca zor bir kız değildi. Uyumlu, dersleri fena değildi. Takdir olmasa da hep teşekkür alırdı. Bu yıl

bitince orta okula geçecekti. Hem annesine ev işlerinde de yardım eden Babası öldükten sonra çalışmak zorunda kalan annesi isteyken evde yem bile yapmaya başlamıştı.

Yine ağlıyordu; ama artık daha sessizdi. Bir süreliğine burada kalma bu kızlarla çok zor olmayabilir diye düşündü. Sonuç olarak sabah onur arkadaş olmayı düşünmüşlerdi. Kendisi de güzel sayılırdı. Turuncu saçlı ve kahverengi gözleri vardı. Çok da sıradan sayılmazdı. Babası, ‘Kadi çiçeğim’ diye severdi onu. Turuncu saçlı kız, gerçekten öyle bir çiçeğin olduğunu sekiz yaşındayken öğrenmişti. Burnunun üstünde, güldüğünde rışıp onu daha da sevimli yapan çilleri vardı. Kimsenin Gonca’yı güzel da başarılı diye almaya gelmesine ihtiyacı yoktu. Annesi zaten gelecekti

Akşam uyandıktan sonra tekrar uyuyana kadar açlıktan kıvrandı. An bu yabancı yerde; nerede, ne, ne zaman ve nasıl yapılır bilmediği için uyudu. Karnı ağrıyarak uyandığında, diğer kızların da kalkıp hazırlandıklarını gördü. Yatakta oturup beklemeye başladı. Üstünde dün buraya gelirken giydiği kıyafetler vardı, giyinmesine gerek yoktu.

Gözleri o tarafa kayan Cemre neşeyle, “Günaydın.” dedi. Gonca cevap vermedi. Cemre’yi duyan diğer kızlar da giyinirken Gonca’ya bakmaya başladılar. Derya gidip yanına oturdu. Kendini tanıtırken fark ettirmemeyi çalışarak turuncu saçlı kızı inceliyordu. Çocuk akıyla çok güzel olduğunu düşündü. Diğer kızları da eliyle göstererek isimlerini söyledi. Gonca duyuyorsa bile tepki vermediği için isimleri öğrenip öğrenmediğini anlamazdı.

“Kahvaltıya iniyoruz. Sen de gelip bizimle otursana.” diyen Sena’nın sözü; Gonca’nın yataktan birden fırlamasını sağlayan, onun tepki verdiği ilk cümleydi. Kızlar kıkırdarak Gonca’yı aralarına kabul ettiklerini haber veriyorlardı. Gonca’nın buna da ihtiyacı yoktu. Sadece karnı açtı. Eri son ne yediyse dün sabah yemişti. Annesi gelene kadar, hayatını kolaylaştıracak bazı bilgileri kısa yoldan öğrenmesinin bir zararı yoktu. Yemekhanenin yeri gibi...

Yemekhaneye indiklerinde önlerinde uzanan bir kuyruk vardı. Çabuk ilerleyen sırada Gonca, yurttaki erkeklerin de olduğunu o an fark etti. Bahçede oynayan çocukları dün gözü görmemişti. Geçici oda arkadaşları; elindeki tepsiyle masaya oturan, sarışın, mavi gözlü çocuk hakkında konuşmaya başladı.

Sena, Fatma’yı dürttü. “Çok yakışıklı.”

Derya ikisine de bakıp güldü. “Ne şanslısınız! Her gün aynı sınıfta, onu görüyorsunuz.” Sultan da kendince hayranlık beslediği, aslında abisi olacak yaştaki çocuğa baktı.

Cemre, “Sen kaç yaşındasın Gonca?” diye sordu.

O ana dek muhabbete katılmayan, bahsettikleri kişiye bile dönüp bakmayan Gonca, boş bulunup “On bir oldum geçen ay.” deyiverdi. Gonca’nın ilk kez sesini duymuşlardı. Yumuşacık, kadife gibi bir sestti.

Daha geçen ay annesi, pastadaki on bir mumu üfletmişti. Şimdi onu burada bırakıp gitmiş olması imkânsızdı. Gözleri doldu; yaşlar bu kez yavaşça süzülüyordu yanaklarından. Sesli ağlamak için midesi yeterince dolu değildi, enerjisi dün gece tükenmişti. Bu arada yemek sırası ona geldi.

“Ay! Bizim sınıftasın ne güzel, değil mi Fatma?” Sena abartılı biçimde sevinmişti. Turuncu saçlı kızı tanımadan ona ısınmıştı. Fatma da başını sallayıp ellerini çırttı. Gonca bir anlam veremedi. Onun sınıfında bu kızlar yoktu. Hatta okulu buraya uzaktı. Annesi ile buraya gelirken, yol çok uzun sürmüştü.

Her zamanki masalarına oturduklarında, kızların beğendiği çocukla karşılıklı oturmuş oldular. Çocuk bir an için Gonca’ya baktı ve başını kahvaltısına eğdi. Gonca’nın da ona sert bakış attıktan sonra beklemeye niyeti yoktu. Midesi açlıktan, enerji harcamamak için guruldamayı bile bırakmıştı.

Kahvaltı bitince Psikolog Ayten Hanım, Gonca’nın yanına gelerek bir süre birlikte olacaklarını söyledi. Bir süre Gonca için sorun olmayacaktı. Bu bir sürede de derslerinden geri kalmaması için buradaki okulda devam etmesi gerekiyordu.

Diğer kızlar zaten derslerine girmişti. Ayten Hanım gerekli bazı noktaları ve kuralları da kabaca anlattıktan sonra, Gonca’ya gireceği sınıfa kadar eşlik etti. İçeri girdiğinde Sena ve Fatma gülüp, Gonca’ya el salladılar. Gonca büzdüğü dudakları ve çattığı kaşları ile sınıfa göz gezdirdi. Sınıf kalabalıktı, nereye oturacaktı?

Aynı anda, onun bu sessiz sorusunu, sınıf öğretmeni İhsan Bey yanıtladı. “Hoş geldin Gonca. Sen şöyle Özgür’ün yanına geç. Orası boş bugün. Daha sonra istersen yer değiştirirsin.” Gonca ilerlemeye başladı. Özgür ona bakıyordu. Kahvaltıda oda arkadaşlarının hakkında konuştuğu, ona ikide birde bakan çocuktı. Bu çocuğu sevmemişti. Yine de mecburen, dümdüz karşıya bakarak oturdu. Suratı hâlâ asıktı.

Akşam yemeği de bitince odalarına geçtiler. Kızlar yemekte olmayan Derya’ya, Gonca’nın ilk günlük büyük şansından bahsediyorlardı. Derya da onları gülerek izliyordu. Bir yaş büyük de olsa ablaları gibiydi. “Bence Gonca yerini değiştirmesin. Siz de dönüşümlü olarak Özgür’le otursunuz.” diye espriyle karışık fikrini söyledi.

Bu kez hepsi bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüp gülmeye başladılar; Gonca hariç. Çoktan pijamalarıyla yatağa girmiş, beyaz duvara bakmaya başlamıştı. Buradaki ikinci gecesi idi. Daha pek çok gecesinin ikincisi

olacağını bilmeden, 'Annem birkaç gün sonra falan gelir herhalde.' diye düşünüyordu.

Kızlar ise hâlâ laklak peşindeydiler. Tüm gün yetmemiş gibi gece de muhabbet ediyorlardı. Gonca sımsıkı yumduğu gözleriyle uykusunun gelmesini bekliyordu.

"Derya saçımı örsene. Yarın açınca dalgalı olsun." diyen Cemre'nin sesi ile Gonca'nın örtülü sıcak kahverengi gözleri açılıverdi, hafifçe odayı döndü. Derya örmeye çalıştıkça Cemre rahatsız oluyor, canı yanmış gibi ses çıkarıyordu.

Aynadan bakınca her yerinin yamuk yumuk örüldüğünü gördü. "Yaaa çok çirkin oldu! Ve çok sıktın, şimdiden başım ağrıdı."

"Açınca kıvrıcık olacak işte, güzel olmasına gerek yok ki!" Derya devam ederken, Cemre sızlanmaktan vazgeçmiyordu. Saçları çok uzun olduğu için daha birinci taraf bile bitmemişti.

Sesinin çıktığına hayret ederek "Ben örebilirim istersen." dedi Gonca. Hepsi bir anda Gonca'ya doğru döndüler. Şaşkınlığını ilk atan Derya oldu.

"Ör valla! Hem örüyorum hem bin tane şikâyet... Sen dinle biraz da dırırları."

Gonca yataktan çıkıp Cemre'nin arkasındaki tabureye geçerek Derya'nın yerini aldı. Derya'nın ördüğü kısmı da açtı ve baştan başladı. Şimdi herkes Gonca'nın seri hareketlerle ördüğü saça, örülen uzun saçın aldığı mükemmel görüntüye bakıyordu. Annesi de onun alev saçlarını, o her istedikçe örerd. Kızına da öğretmişti.

Cemre'nin uzun saçlarını, başının etrafında taç olacak şekilde, kalın bir örgüyle şekillendirdi. Odadaki kızların ağzı açık kaldı. Hepsi çocuk akıllarıyla sırayla kuaför olması gerektiğini, çok güzel yaptığını söylediler. Gonca da tebessüm etti.

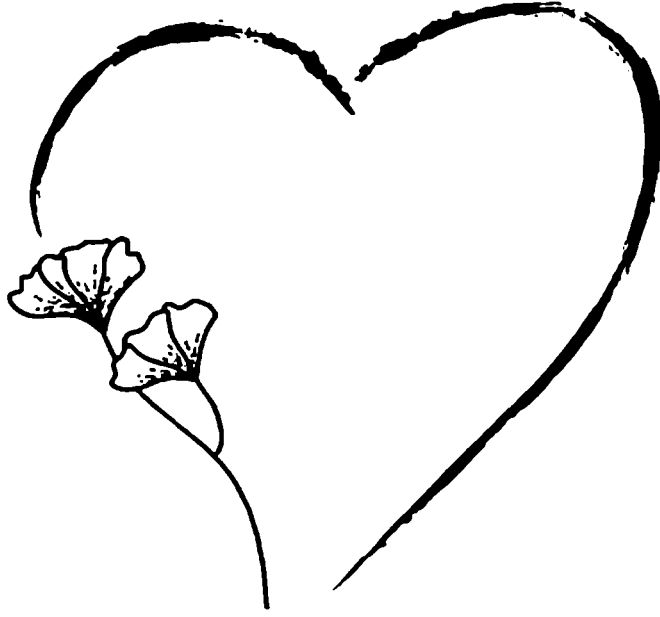
"Ben bunu sabah değil, hafta sonuna kadar bile açmam ki. Çok güzel oldu. Teşekkürler Gonca."

"Bir şey değil. Ne zaman istersen yaparım." Bunu, burada kalmayı bu kadar çabuk benimsediği için mi söylemişti; yoksa söylediği şeyin farkında olmadan, gerçekten de Cemre her istediğinde yapacağından mı?

Allah kimilerine evlat verirken, annelik içgüdüsunü eksik bırakabilirdi. Dünyanın en mükemmel annesi olabilecek kadınlar da evlat hasreti çekebilirdi. Herkesin sınavı elbette farklıydı. Gonca bunları oturup detaylı düşüneneceği zamanların olacağından habersiz, diğer kızların da sırayla saçını örmekle meşguldü.

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovaladı. Takvimler kah yazı kah kışı haber verdi ama Gonca'nın takvimine bahar hiçbir yaprakta uğramadı. Annesi onu almaya gelmedi. Her gece sessizce ağlamanın yanında, içinden ettiği dualar artık, nefretle ettiği yemine dönüşmüştü. Gonca asla anne olmayacaktı. Annesinin bıraktığı on bir yaşındaki kız çocuğu

olarak girdiği Çocuk Esirgeme Kurumunda aldığı önemli kararlardan biri de buydu.

2. Bölüm: Gonca'dan

On üç yıl sonra

Yoğunluktan ve sıcaktan hali hazırda tüm gözeneklerimden ter fışkırıyordu ve sıraladığım işler yapılmadığından, tepemden buhar çıkaracak kıvama geçmeme ramak kalmıştı.

“Aynur, buranın fönü nerede tatlım ya? Vakit kalmadı, beni de oyaltıyor sunuz.” Çok yoğun geçen pazar günü, bir de çırakların yeteneksizliği ile birleşince, benim için daha da yorucu ve uzun geçiyordu.

“Hemen yapıyorum, Gonca abla. Kusura bakma.” Kız fön makinesinin kaptığı gibi saçı yapılacak kadının başında belirdi.

“Goncacığım yetişecek mi? Biliyorsun, dörtte çıkmam lazım. Yarım saatim kaldı.”

Salonun devamlı müşterisi Esra, her zamanki fok balığı dilinde konuşmasıyla benim sinirimi zıplatsa da haklıydı. İki saattir bekliyordu. Beklerken kızların manikür pedikür gibi diğer işlerini aradan çıkarmaları iyi olmuştu tabii.

“Merak etme canım. Fönün çekilsin, hemen seni alacağım. Aynur dışı değil, içe çekeceksin fönü. Aklını evde mi bıraktın yine?” Aynur da Esra'ya gıcık oluyordu. Gülümsedi ve içe doğru çekmeye başladı.

“Gonca gelsene iki dakika.”

Kuaför salonunun sahibi Serhan arka taraftaki odadan seslendiğinde, biraz serinlik iyi olur diye düşündüm. Ön taraf, klima açık olsa da fön makinelerinden ve insan nefesinden hamam gibiydi.

Kapıyı iterek, “Efendim Serhan?” dememle beni içeri çekmesi bir oldu.

Beni belimden çekerek dans etmeye başladı. Ayaklarım ona uymuştu belki; ama aklım, içeriden duyulmayan, o an idrak ettiğim şarkıya takıldı. Rafet El Roman'ın *Senden Sonra* parçası çalıyordu.

*Yaram ne kanar; ne kabuk bağlar.
Giden unuttur, kalan hep yanar.
Kaçsam kaçamam her yerde kokun var.
Sensiz uyandığım kaçınıcı günüm?
Aynada gördüğüm yorgun yüzüm,
Bana hiç tanıdık gelmiyor inan.*

Şarkı aldı götürdü beni İki bin on iki yılının Dört Temmuz'una fırlatıp attı. Bedenim kaskatı kesildi. Tüm sözleri dinleyerek höyküre höyküre ağlamanın ne yeri ne zamanıydı. Üzerine beton döktüğüm anılar yerine içeride beni bekleyen müşterilerime odaklanmalıydım.

Serhan'ı iterek, "Delirdin mi sen? İçerisi ana baba günü gibi. Dünya kadar işim var." diye sitem ettim.

"Dayanamadım daha fazla. Kapı aralığından görmekten bıktım. Niye kabul etmiyorsun beni, niye?"

Serhan'ın bana ilgisi olduğunun farkına, onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra vardım. Arkadaşça olduğunu düşündüğüm hisler zamanla kız arkadaşça hislere evrildi ancak benim o taraklarda bezim yoktu.

Sinirlenerek, "Serhan, sürekli kendi kuyruğunun etrafında dönüyorsun. Yapma. Kapı aralığından beni dikizleyeceğine bir el atsan da bir an önce göndersek şunları. Esra ağzını yaya yaya konuştu yine." dedim. Ses sisteminin kumandasına uzanarak bana eskileri çağrıştıran müziği kapattıktan sonra, "Daha üç tane saç yapacağım. Aptal kızlar fön çekmemiş daha. Gel bari birini de sen çek ve yap."

"Gelirim tabii. Sen iste yeter ki!" demesiyle içeriden beklediğim seslenmeyi işittim.

"Gonca abla burası hazır. Ece Hanım'a geçiyorum."

Bu sözle tüylerim dikilerek, "Ne olur Serhan, Ece'ye sen geç." diye yalvardım. "Bak, Aynur'un çektiği fönü beğenmeyecek, bir daha isteyecek. Çıtçıtı saçları elimde kalacak bir gün diye çok korkuyorum."

Serhan'ın ise, "Seni üzüyorsa bir daha buraya gelmemesini isteyebilirim." diyen sesi ciddiye. Benim aksime bana değer veriyordu. Hislerimi biliyordu, yine de vazgeçmiyordu.

"Salonu kapatalım o zaman, ben de işsiz kalayım. Bunu mu istiyorsun? Hadi gel sen de. Boş boş oturma."

İkimiz de odadan çıktığımızda çıktığıma pişman oldum. Çok sıcaktı. Bu ağustos havası düğüne ya da her nereye gideceklerse gidecek olan kadınların saçlarını yapmak için oldukça kavurucuydu ve ben erimek üzereydim.

Esra'ya, "Göster canım modeli." dedim.

Gösterdiği modele iyice bakıp yapmaya başladım. Güzel saçları vardı. Şekil aldığı için kolayca halletmiştim. Saat dörde beş kala hazırды. Önden

arkadan aynayla gösterdiğim modeli çok beğenerek sandalyeden kalktı. Esra bazıları gibi, beğendiyse de yalandan ağız burun kıvrıp memnunken memnuniyetsiz davranmıyordu. Salondan teşekkür ederek ve cömert bahşiş bırakarak ayrıldı.

Serhan, Ece'ye fön çekiyordu. Lafımı dinlediği için memnundum. Ece de tümü dolu kızlarımızdan birini, dışarıda onu bekleyecek olan sevgilisi gelmiş mi diye bakması için göndermeye çalışıyordu. Sanki elemanlar ona çalışıyordu! Boştayken ben baktım. Kapıdaydı, gelmişti.

"Hoş geldin Levent. Ece'nin az bir işi kaldı. Şarjı bitmiş, söyleyeyim dedim." Levent bir an sessizliğini koruyarak yutkundu.

Sonra gözlerimin içine bakarak, "Tamam, teşekkürler Gonca." dedi.

Sıklıkla yaşanan bu durum, bizi de tanışık yapmıştı. Hoş sohbet, kibar, hal hatır sormaktan gocunmayan biriydi. Ve Allah var, yakışıklı çocuktu. Ece'ye katlandığına göre mübarek bir insan olduğu su götürmezdi.

İçeri geçtiğimde, fönü bitmiş bir saç daha, istediği modelle buluşturdum ve son saça geçtim. Özellikle sona bırakmıştım çünkü yapmak istediğim saçın aceleye gelmesini istemiyordum. Örgülü bir model istemişti.

Çocukluğumdan beri yapmayı en çok sevdiğim şey, boş bulduğum her saça örgü örmektir. Yapmadığımda içimde bir şeyler de ölecek ya da on bu yaşında annem tarafından terk edilmişliğimi bir an olsun unutacakmışım gibi geliyordu. Unutmaya hiç niyetim yoktu.

Saç örmeyi bana annem öğretmişti. Şimdi bunu meslek haline getirmiştim. Ama asıl amacım; on iki yıldır görmediğim kadın için içimdeki nefretli sıcak tutmaktı. Ondan tekrar haber almamıştım. Sesini bile duymamıştım. Anne olan oydu; ama tek kızını hiç tanımadığı insanlara bırakıp gitmişti; benim bildiğim tek kızını.

Biraz daha büyüüp, yaşadığım yere gitmeyi öğrendiğimde, eskiden oturduğumuz evde bulamadım. Evimizin kapısını açan olmadı. Karşı komşumuzun ziline basmıştım. Aradan geçen altı-yedi yıl ile yüzümü tanımasa bile saçlarım beni ele vermiş ve Hatice abla bana sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Annemin, sonrasında iki kızı daha olmuş. Yeni eşiyle birlikte Antalya'ya taşınmış. Tabii Ankara'dan Antalya'ya gidecek halim yoktu.

Ben örgü ile ne zaman uğraşsam; hayatım, fotoğraf albümünün sayfalarını çevirir gibi gözümde canlanıyordu. Hayatım dediysem, on bir yaşımdan sonrakini kastediyorum. Yurtta başıma kötü bir şey gelmedi. Yurt zaten başıma gelen en kötü şeydi. Kimsesiz değilken kimsesiz kalmak... Vukuatlı nüfus kayıt örneğinde, anne kısmında sağ yazıyordu. Ama benim için beni dünyaya getiren kadın, ölü birinden daha cesetti.

Babam öldüğünde, belki de beni seven tek insan da ölmüştü. Beni *kadife çiçeğim* diye seven babam... Aslında bir halam vardı. Annem beni ona da bırakmamıştı. Kimseye nerede olduğumu söylemeden, geri geleceğine söz vererek gitmişti.

Halam beni bulduğunda, lise sondaydım ve onlarla yaşadım kısa süreliğine. Eniştem genel olarak sert bir adamdı. Onun yanında pek ses çıkarmazdık. İki kuzenim vardı ve ikisi de erkekti. Bana karşı nazik ve iyidiler. Yurtta yapamadığım pek çok şeyi bana yaşatmaya çalıştılar. Halam eşinden dolayı zengindi. Son yıl bir kolejde okumaya başladım. Sağ olsunlar, beni oğullarından ayırmadılar.

Lise sonu da bitirdiğimde, üniversite için hayalim ‘Saç ve Güzellik’ bölümü okumaktı. Birkaç denemeden sonra Gazi Üniversitesi’nde ön lisans programını kazanıp bitirdim. Yurttan ayrılma zamanım geldiğinde, annemin bana o güne kadar yaptığı en büyük iyiliği de o vakitler öğrendim. Yurda bırakılmadan önce oturduğumuz ev benim için boştu. Babamdan bana kalmıştı. Kalacak yer düşünme derdi olmadan, yetiştirme yurdundan ayrılmak ne büyük nimettir, bilemezsiniz.

Beş yıldır aynı evde, tek başıma kira derdi olmadan oturuyorum. Serhan’ın mezun olduktan birkaç ay sonra açtığı güzellik salonunda da üç yıldır çalışıyorum. Üniversitede aynı sınıftaydık. Benimle birlikte olmayı denemekten vazgeçmiyordu.

Tüm bunlar aklımdan geçerken; çok güzel bir şeyler yaptığımı, aynada oldukça memnun görünen kadını fark ettiğimde anladım. İşim bitmişti. Kadınları mutlu etmek nasıl kolaydı. Yeryüzünde hâlâ bu kadar mutsuz kadın olması; bizim birbirimize yaptığımız haksızlıktan mıydı yoksa bizi anlamayan adamlardan mı?

Salon tamamen boşaldığında, Serhan kızlara da izin verdi. Bana vermedi. Yemek yemek istedi. Onunla vakit geçirmek kötü değildi. Eğlenceliydi, cömertti. Fakat onu sevmek elimde değildi. İnsanı kendi annesi bile istemezken, başkasının isteyebileceği gerçeğini sınırlı çalışan aklım almıyordu.

Ben dağılan öteberiyi toparlarken, “Ne yemek istersin?” diye sordu.

“Evde yemeğim var aslında, bugün yemezsem ziyan olur. Sen de yemek ister misin?”

“Sence? Elinden yemek yemek süper olur.” Yüzündeki gamzeli sırıtma, insanda Serhan’ı alıp, kalbine sokma hissi uyandırıyor.

“Kendi ellerinle yiyeceksin Serhan, abartma.”

Gülüşerek kepenkleri kapattık ve arabasıyla bana geldiğimizde birinci kattaki evime çıktık. Koridora ayak basar basmaz Serhan birden hislerinin kontrolünü kaybetmiş olacak ki, “Neden senden vazgeçmek zorundayım? Sevilmeyecek biri miyim? Tıpsız miyim? Sana kötü davranmayacağıma, seni heves olarak görmediğime inanmıyor musun? Güvenmiyor musun bana?” diye sordu.

“Sen bana güvenmemelisin. Senin istediğini sandığın gibi biri değilim ben.” Acele hareketlerle çantamı bırakarak mutfığa koşturdum. “Hadi yemek yiyelim. Acıktım.”

Ben masayı hazırlarken, o da beni izledi. Ondan yasa bakmamak içi çok çaba sarf etmem gerekti. Sonunda yemek yiyip masayı topladığız. Ötümde, yemek boyunca konuşmamasın verdiği suçluluk vardı. Sonuç mikserimdi.

"Soda mı, limonata mı?" diye sordum.

"Konuşmak istem benimle? Neden birlikte olamıyoruz? Sevgilin ya benimle beraber."

Soda açtım. Kendimde limonata ile uğrayacak gücü bulamadım. Saka geçip oturdum. O da yanına gelip oturdu. Bekliyordu. Bir açıklama yapılmıyacak biri varsa o da kesinlikle Serhan'dı. Yapacağım açıklamadan istediğim olmayacağını bilsem de içimden geçenleri söyleyebilirdim. Naha ona da talibi bu yöndeydi.

Cevap bekleyerek, "Ben yetimhanede büyüdüm. Kimseler bırakır mı ya?" diye sordum.

"Ame tabii ölüler. Çocuklarına bakamayan çevrecilerin çocukları. Gonca, yetimhanede büyüdüğünü biliyorum. Ailen yoksa, ben ailen olurum."

"Evet, bir de yetimden evlenmek isteyen anneler çocuklarını bırakır. Aslında bu yer burası. Ben bile falan kurmak istemiyorum. Seninle ya o başka hiç kimseyle. Orada yaparken söz verdiğim kendime, asla çocuk sahibi olmayacağım diye. Sen benimle çocuk olmadan da aile kurmak isteyecektin mi? Şimdi belki evet diyerecektin. Sonra senin ailen torun isteyecek, sonra sen bina başka kuracaksın ve sen de isteyeceksin. Aile bir yerde çocuk için de kuruluyor."

"Yıllar önce çocukken sapma sapın bir söz verdin diye mutluluğa gürkürünü mi kapatacağım? Sen beklemeyince de orada olacağım."

Halklık payı olması, annesini olmayı istememi sağlatıyordu. Gerçekten mutlu olmasam, mutluluğu benden başka yerde aramasını diliyordum, her de yıllardır. İlk tanıştığımız andan beri benden umudu kesmemesi her geçen gün direncimi artırıyor. Karlarını son zamanlarda erkekse dokunuşlarını bilmeleriyle başlatıyor. Etkilenmemek için, seviştikten sonra eşini yiyerek öldürme karadul örümceği gibi canlı olmam gerekiyordu. Etkileniyordum.

Paz ederek sordum, "Benden ne bekliyorsun?"

"Real sev istiyorum. Zaten yakıyorsun beni, yakıtın gibi serinlet istiyorum. Seni istiyorum Gonca. Çocuklu ya da çocuksuz, birbirimizin olalım."

Paz diye "İkim olmayacaksınız." deyiverdim. İkincilikle idare edersin orak.

"Sonuncun olayım bana yeter." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyordu.

Bu noktaya gelmek için çok direnmiştin. Dile kolay üç yıldır bir lise çalışıyorduk. Her gün bir aradaydık. Öncesindeki iki yıl boyunca da Üniversitede ilgisiz bir öğrenciymişim benden. Üç yıldır benden bir işim

bekliyordu. Elinden tutup kaldırdım. Yol boyunca kulaklarında Rafet El Roman gündüz başladığı şarkısına devam ediyordu.

Ne kadar oldu gidele,

Bilmiyorum geçen zamanı.

Zamandan saymadım zaten

Senin geçen her anını.

Hevesim kuru yörgeğim buruk

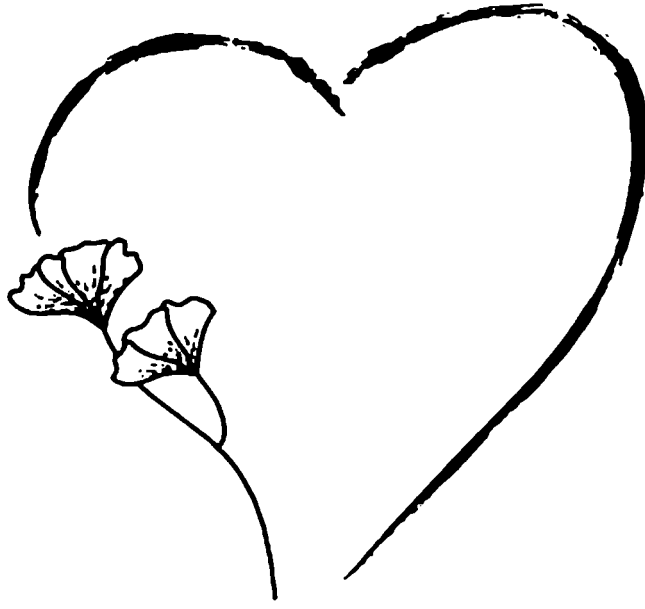
Ne olacaktık bak ne olduk?

Yatak odasına geçtiğimizde bana dokunmaya kıyamıyordu. Boyunumu öpmeye başladığında, karşılık vermeye, saçlarını çekip başını yönlendirmeye çalıştım. Benim huzursuz kıvranımlarımı yanlış anlamış olacak; daha hevesli öpmeye, dokunmaya kıymaya karar verdi. Heva zaten sıcaktı. Üzerindeki lâl minik parça giysiyl çıkarması zor olmadı. Şimdi durdurum dururdu eminim, hâlâ vakitim vardı. Durdurmadım. Ben de onun tişörtü ve şortunu çıkardım.

Yine de "Kendin gör diye izin veriyorum sana. Sana karşı bir şey hissetmiyorum Serhan. Cinsel çekim dışında bir şey yok aramızda. Bu yaptığımız sadece seks olacak. Dâil alle yapmaya giden yol bu değil. İllâ istiyor musun beni?" demeyi ihmal etmedim.

Benimle bir kez sevişince tekrar istemeyeceğini düşündüm. Hevesini alan çoğu erkek gibi kaçacaktı. Her şey, mağazada annesi istediği oyuncak alım diye yerlerde tepinen küçük bir çocuğun, alınan oyuncak bir süre sonra kenara atması gibi olacaktı. Kenara atılmayı sorun etmiyordum, bunu ben biliyordum. Kimenin kendi aldığı karar sonucunda acı çekmesine gerek yoktu.

"Senin için deliriyorum. Sen ise sadece konuşarak elimi kolumu bağlıyorsun. Ne olarsa olsun istiyorum seni. Senden vazgeçemediğim zaman da bu kadar çok konuşabilecek misin, görelim."

3. Bölüm: Levent'ten

Nefes nefese yatağın ucuna zor oturdum. Sırtımda gezinmeye başlayıp uzun tırnaklarla irkilerek ayaklandım.

“Hadi Levent, bir kez daha yapalım.”

Sanırım bu kadın beni robot sanıyordu. “Ece, insanım ben de. Yordum.”

Doğruca banyoya girdiğimde peşimden gelmesi, ılık suyun rahatlatıcı etkisini bile alıp götürüyordu. Hava zaten yetmiş dereceydi, bu kadın dünyada cehennemi yaşamaya başlamıştı.

Duş alırken yanıma girdiğinde doğru dürüst yıkanmadan tekrar sevişmek isteyen Ece’yi hafifçe iterek reddettim. Banyodan olmasa bile en azından duş kabininden çıkmasını umuyordum.

Bu duruma sesini yükselterek, “Sen hayırdır ya, aramıza mesafe sokma da nereden çıktı?” diye tepki gösterdi.

“Hava çok sıcak Ece. Bu havada aramıza sokmak istediğim mesafeyi minnettar olman lazım.”

Sanki tek derdimiz klimanın randımanıymış gibi, “Klima açık, daha ne yapayım?” Diye söylendi. *Doy, lanet kadın doy! Daha ne yapacaksın. Seks delisi oldun, çıktın.*

“Çıkar mısın duş alacağım.”

Ece ağız dolusu küfürlerini yutmuş gibi ayaklarını yere vurarak sinirlenip çıktı duştan. Daha ne yapmam ne söylemem gerek sevişmek istemediğimi anlamam için? Hayır, aptal olduğumu da düşünmüyorum. Hacettepe Diş Hekimliği Fakültesinde okuyoruz.

Sahi nasıl başlamıştık biz? Aklı olup da parası olmayan insanlardanımı. Asgari ücretle, un fabrikasında çalışan işçi bir babanın en büyük çocuğuyum. Annem çalışmıyor. Evde ikisi lisede, biri ilkokulda okuyan üç küçük kardeşim var. Yozgatlıyız, Akdağmadeni. Sınavda Hacettepe Üniversitesi Diş Hekimliğini kazanmam ailemi çok sevindirirse de farklı bir şehirde okumanın altından kalkıp kalkamayacağımızı hepimiz düşündük.

Kayıt için gelmek bile olaydı. Odada altı kişi olan devlet yurdu çıkmıştı. Testosteron kokulu, ranzalı küçük bir odada altı erkek... Bölüme birincilikle girdiğimi kayıta öğrendim. Her türlü bursa, krediye başvurdum. Mezun olunca ödenir nasılsa diye düşünüyordum. Burs çıktı. Bir de harç için kredi. Afilli tanıdıklarımız olmadığı için, başvurduğum sınırlı yerden de olumsuz sonuçlar aldım.

Bir şekilde bölüme başladım. Okul ve yurt dışında çok sosyal hayatım yoktu. Keza giyecek kaliteli kıyafetlerim ve çeşit çeşit ayakkabım da. Eve sadece mecbur oldukça ve uzun tatillerde gidiyordum. Kazandığım bölümün hakkını veriyordum. Hem teorik hem pratik derslerde iyi ki bu bölüm, iyi ki bu üniversite diye düşünüyordum. Devamsızlık yapma gibi lüksüm, ders bırakarak yaz okulunda tekrar alma gibi boş vermişliğim olamazdı. Yazları bir sonraki yıl için ücretli çalışmalıyım.

Dersi iyi dinleyip, gözüm kapalı not tutuyordum. Sonra bu notları sınavtakiler fark edip istemeye başladılar. Paylaşmaktan çekinmedim. Sonra hem akıllı hem parası olan Ece de bu notları isteyenler arasına girdi. Konuşmaya başladık. Hoş bir kızdı. Zenginliğin yürüyen hali gibiydi. Bir giydiğini tekrar giymiyor, arabası ile okula geliyor, babasının aldığı evde tek başına yaşıyordu. Aslen Adanalıydı.

Benden hoşlandığını kendisi söyledi. Benim bir sevgili için ne yeterli bütçem ne zamanım vardı, keza böyle bir hayalim de yoktu. Hayalim; Ece'nin sahip olduklarına, mezun olduğumda kendi param ile sahip olmaktan öteye gitmiyordu. Teklifi o yaptı. Bana rağmen. Kapasitem az çok anlaşılıyordu, yine de o bunun önemli olmadığını, paranın aramızda sorun oluşturmayacağını söyledi. Oluşturmadı da.

İkinci dönemden sonra bana hediyeler almaya başladı. Önce ders kitapları, kıyafetler, ayakkabılar... Hoşlanmadığımı söylediğimde hep bir bahanesi vardı. Zart günü, zurt günü. Bana hediye almak için günleri bitmiyordu. İlk yılın sonunda birlikte yaşamayı teklif etti. Ailesi çok sık gelmediğinden ve Ece'yi sevdiğimi sandığımdan kabul ettim. Sonra hediyelerin yükte hafif pahada ağır olanları gelmeye başladığında itiraz ettim. Bu şekilde devam etmek istemediğimi söyledim. Şartımı kabul ettiğinde içten içe kanıma işlediğini anlamıştım. Ama aradan üç yıl geçmiş ve biz okulun son yılına kadar gelmiştik.

Düşüncelerimde Ece'yle geçmişim vardı ancak gözlerimi kapattığımda gözümün önüne, hafif çilli burnu ve turuncu saçlarıyla sadece Gonca geliyordu. Gonca'yı o salonda fark ettiğimden beri, Ece'yi düzenli olarak almaya gidiyordum. Daha öncesinde Ece istediği halde böyle bir şey yapmamıştım. Hiçbir zaman tuvalet önünde elinde çanta ile kız arkadaş bekleyen erkek olmamıştım. Ama şimdi Ece'nin işi bitmeden kapıda bitiyordum.

Hafifçe güldüğünde kırışan burnu ile çok sevimli oluyordu Gonca. Hele

ki; turuncu saçları... Hiçbir boyanın karışımıyla elde edilemeyecek, yangından çıkan alev turuncusu saçları... Bugün de çok güzeldi. Saçlarını başının etrafında taç gibi örmüştü. Son aylarda aklımda olan, birlikte olmak istediğim kişi Gonca'ydı.

Gonca'ya olan ilgimi aylar önce fark etmiştim. Onun kadife sesiyle bana Ece'nin durumunu haber vermesi, zaman zaman biraz boşluğu varsa bana hal hatır sorması, bölümümün detaylarını ilgiyle dinlemesi ve galiba en önemlisi de onu kendime denk görmem... Hepsi bir araya gelince Ece ile konuşup, ayrılmaya karar vermiştim. Bu şekilde devam etmem Ece'ye haksızlıktı. Sarı saçlarını tuttuğumda, turuncu olduklarını hayal ederek ne reye kadar devam edebilirdim ki? Gerçeğine dokunmalı, gerçeğiyle yanmalıydım. Bu durumda Gonca ile de bir şekilde iletişime geçmem gerekti. Hoş Gonca reddetse bile Ece'den ayrılmaya kararlıydım.

Her an dip dibeydik. Okulda, sırada, kantinde, yemekhanede, kafede arabada, evde... Başka arkadaşım yok gibiydi. Şimdi bile Ece istedi diye yaz tatilinde Yozgat'ta olmam gereken zamanda Ankara'ya erken dönmüştüm. Yaz okulundaydı ve evde yalnız korkuyordu. Boğulmaya başladı. Olmaması gereken bir şeydi, olmuştu, fazla uzamıştı ve bitmeliydi.

Duştan çıkıp belime sardığım havluyla yatak odasına ilerledim. Ece yataktaydı. Yüzüne düşen saçını çektim. Böyle takma bir saça ne kadar ihtiyaç duyuyordu ki?

O uyurken kendimi dışarı atıp, nefes almaya karar verdim. Havanın boğuculuğu beni, klimalı odada Ece ile olmaktan daha az etkiliyordu. Zehirli hirlenmişim ve bir an önce onu sistemimden atmalıydım. Son bir yıl kalmıştı. Normal şartlarda başka bir kadın için asla Ece'yi bırakmazdım ama durum farklıydı. Artık Ece ile olamayacağımı anladığımda, karşım Gonca çıkmıştı.

Evinin önüne gittiğimde hava kararmıştı, saat ona geliyordu. Salon ışığı yanıyor. Gidip konuşsam, anlatsam derdimi... Dinler miydi? En önemlisi, anlar mıydı? Ece ara sıra oradaki kızların bahsini açıyordu. Anladığı kadarıyla Gonca'yı beğeniyordu. Çok yetenekli olmasa, daha lüks bir yer gideceğini söyleyip duruyordu.

Çocuk Esirgeme Kurumu'nda büyümüştü ve yaptığı işin okulunu okumuştum. Hemen ciddi mi düşünürdü? Böyle bir şey için erkendi. Daha okurken, para kazanmaya başlamadan ve aileme destek olmadan böyle bir işi kalkışamayacağımdan emindim. Büyük sorumluluklar alacak kadar büyük düşünüyordum.

Kafamda Ece çoktan bitmişti. Bunları düşünürken Ece'nin aldığı telefonum çaldı. Hepsini ben aldım, bırak dese tereddüt bile etmezdim. Evden çıkmalı bir saat olmuştu.

Sesimin bıkkın çıkmasına özellikle dikkat ederek, "Efendim Ece?" dedim. Açmazsam ısrarla aramaya devam edeceğini biliyordum.

"Neredesin? Haber vermeden çıkmışsın."

“Uyuyordun. Dışarda bir işim var, gelirim az sonra.”

“Ne işin var ki benim bilmediğim? Arabayı da almışsın. Uzakta mısın?”

Hay sıçayım! Hemen varabilmek için arabayla gelmiştim. Yalı kazığı gibi dikilip düşünmekten bir adım bile atamadan bir saat geçmişti.

“Eve gelince konuşuruz, tamam mı? Kapatıyorum.” Şu an başka bir evde bambaşka bir konuşma yapmam lazımdı.

Son sekiz aydır sakinliği, ses tonu beni derinden etkilemişti. Hislerim, kuaför kapısında konuşulacak konu değildi. Şimdi bu sıcak ağustos akşamında evine girmek için gökten cesaret yağmasını bekliyordum. Tam kararlı bir adım atmışken apartmanın kapısından çıkan adam çok tanıdık geldi. Bu apartmanda mı oturuyordu? Gonca’nın patronu, salonun sahibi, adı neydi? Salon Serhan. Birlikteler miydi? Arabasına binip uzaklaşırken, kalmamasını iyiye işaret olarak yorumladım ve gökte aradığım cesaret yerden geldi.

Yolu adımlayarak bitirdim ve aralık dış kapıdan içeri girdim. Birinci kat, sol tarafta oturduğunu çözmüştüm. Elim zile basarken, karşı komşunun yanlış anlamasına mahal vermeden içeri girebileceğimi umdum. Kapıyı açtığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

O daha konuşmadan, “Merhaba, Gonca. Girebilir miyim?” diye atladım. Kafasını çıkarıp dışarı baktı.

“Ece ile ilgili bir durum mu oldu?”

Yavaşça başımı hayır anlamında salladım. “Seninle bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Kapıda kalmasam mı?”

“Bizim hakkımızda derken, tam olarak ne demek istiyorsun? Ece ve Levent biz mi, Gonca ve Levent biz mi?” Cümlesi anlamsızdı ama kafa karışıklığı gayet mantıklıydı.

“Gonca ve Levent.”

“İkimizin adı aynı cümlede nasıl yer alıyor? Neler oluyor?” İçeri adım atarak, kapıyı kapattım. “Hey! İçeri almamamın bir sebebi vardı.” Sinirlenmişti. Çok güzel! Girişim hiç iyi olmadı ama umarım gelişmeyi kurtardım.

“Neymiş peki bu sebep?” diye gülerek karşılık verdim.

Ellerini beline yaslayarak “Paket yap da evde gülelim, ne ayaksın yaa? Komik olan ne?” diye tersledi beni. Daha fazla kızdırmak isterdim ama hakkımı sonraya sakladım.

“Sadece konuşmak istiyorum. Geç bir saat farkındayım ama sadece dinle. Sonra gideceğim.”

“Yok kalsaydın, salonda yatak açardım sana.”

Ben sesli biçimde yutkunarak çaresizlikle dudaklarımı kemirmeye başladım. Hüzünlü bakışım etkilemiş olacak salona ilerleyip kanepeyi işaret ettiğinde oturduk. Üstündeki kısa şort ve ince askılı tişört ile hatları çok net

belli oluyordu. Uzun bacakları pürüzsüz ve beyazdı. Koyulaşan turuncu saçları ıslaktı ve kalın iki örgüsü iki omzuna düşüyordu.

“Ben Ece’den ayrılacağım. Seninle birlikte olmak istiyorum.”

Bekletmeden attığı kahkaha uzun sürdü. Yüzümde tebessümle sabrettim. Kadife sesiyle gülmesi de yeterince dinlenesiydi. “Git işine, Allah aşkına! Bu sıcak havada soğuk esprin ne kadar serinletse de etkisi geçti artık. Başka bir şey yoksa gidebilirsin.”

“Ciddiyim.” *Çok ciddiym Gonca.*

“Ben de ciddiym, git artık.” Ayağa kalktığı anda elinden tutup tekrar oturttum.

“Serhan’la birlikte misin?”

“Ne hakla soruyorsun bunu? Sana ne? Senin sorunun değil.”

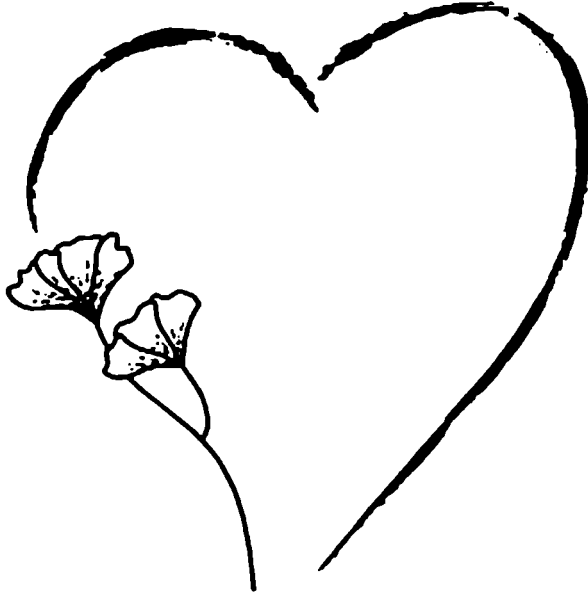
Hayır ya da evet demedi. Kendimce yaptığım çıkarımla “Değilsin, güzel.” diye devam ettim. Halimi arz etmeye başladım. “Ben Ece ile para için birlikteyim gibi. Böyle söyleyince kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım. Jigolo gibi. Yani elimde olmadan durum o tarafa gitti bir süre sonra. Artık bunu istemiyorum. Seni gördüğüm andan beri senden başka hiçbir şeyi düşünemiyorum. Sen kabul etmesen de ayrılacağım.”

“Tamam, o zaman git ayrıl. Bana ne? Benim sorunun değil.”

Telaşım aklımdaki kelimeleri peş peşe döküyordu dudaklarımdan. “Serden hiçbir beklentim yok; belki burada beraber yaşamak dışında. Ne istersen o olacak. Sen ne dersen o. Arkadaşlık mı, sevgililik mi? Joker kartı git düşün beni. Çok amaçlı kullanabilirsin. Sadece turuncu saçlarına başımı gömerek uyumama müsaade et. Sorumluluk yok, evlilik yok, aile kurmak yok, bebek yapmak yok. Yangın yerinden farkın yok benim için. Sadece sen ve ben olalım.”

Ben söylediklerimden ne kadarını anladığını düşünürken “Bebek yapmak yok mu?” dedi sadece. *Niye buraya takıldın ki?*

“Tabii ki yok. Olsun mu istiyorsun?” *Ne olur isteme. Hazır değilim.*

4. Bölüm: Gonca'dan

Serhan'ın hislerine karşılık veremiyordum. İçimden gelmiyordu. Onu, tanıdığımdan beri arkadaş, abi, dost gibi görmüştüm. Keşke bana baktığı gibi ona bakabilen biriyle olmak isteseydi. Bense hem kendimi hem onu sınamaya devam ediyordum. Ben bu noktadan dönüş olmayacağını farz ederek ellerimle yüzümü örterek bekledim. Fakat üstümde olduğu halde devam etmedi. Yanıma gelip uzandı ve saçlarımı okşadı.

Anlayışlı bir tonla “Beni bu hale getirdikten sonra, durdurabilen hiçbir kadın olmadı. Bir bakıyorsun ya da bakmıyorsun, sadece bir kelime söylüyorsun ve o andan sonra hiç kimse sana istemediğin bir şeyi yapamaz. Nokta. Suyun membası sende; ama bana bir yudum su yok. Yakıyorsun beni. Yanıyorum. Acıman yok mu be kadın? Hiç mi şansım yok?” diye sitem etti.

Ellerimi yüzümden çekerek yan döndüm. Ona bakıp cevapladım. “İstediğin şans değil ki, mutluluk. Benimle olamayacağını biliyorum. Sen evli, mutlu, çocuklu olmayı hak ediyorsun. Benim hiç istemediğim şeyler. Belki yetiştirme yurdunda kalmak herkesi aynı şekilde etkilemezdi. Annesinin istemediği bir başka kız çocuğu aynı durumda olsa, ‘Ben çok iyi bir anne olacağım’ diye söz verebilirdi. Ben veremedim. Söz verip de gelmeyen birinin kıızıydım. Ben ettiğim nefret yeminimi tutmaya söz verdim.”

Bir süre cümlelerimi çözümlmeye çalışarak baktı ve “Denemekten vazgeçmeyeceğim.” deyip alnımı öptü.

Yataktan hızla kalkarak üstünü giyindi. *Seni deli gibi seven, sana aşk dolu gözlerle bakan biri çıksın karşına diye her gün dua edeceğim, söz.* İç sesim daha merhametliydi en azından. Çünkü sesimi yeniden bulduğumda “Ben iki dakika duşa girsem; sen de çöplü toplayıp indirsen, olur mu? Yarın salonda görüşürüz.” deyiverdim.

Serhan “Emrin olur prenses. Şuna bak ya; bir de iş buyuruyor!” diye kıkırdadı. “Tamam, gir sen. Ben halleder kendim çıkarım.” Duşa girdim ve serinleyip hemen çıktım. Islak kabarık saçlarımı iki örgü yapıp, kısa pijama takımımı giydiğim gibi kapı çaldı. Serhan bir şey unuttu sandım.

Açtığımda Levent karşımdaydı. “Ece’ye bir şey mi oldu?” derken buldum kendimi. Ece’ye bir şey olsa Levent buraya niye gelsin ki? Ben onun arkadaşı değil, kuaförüydüm. Sorarken daha abesle iştigal ediyordum. Cevap verdiğinde bana hiç de anlamlı gelen şeyler söylemediğini fark ettim.

Bu Levent kişisi neden bahsediyordu? Kapıma dayanmış, içeri girmişti. Beni ne ara görmüş, beğenmiş de istemeye gelmişti? Hem de Ece’nin eskisi. Ben ne yapayım seni? Takma saçlı sahte platinden az mı çok mu kullanılmış bilmem, ikinci el diş hekimi adayı.

Ece her geldiğinde, salonda senin hakkında neler anlatıyor bir bilsen! Niye aptal gibi sırtıyorum seni her gördüğümde sanıyorsun? Yani ondar ayrılmakta haklı olabilirsin tabii. Tamam hoşsun, şimdi düşününce bana bakışlarında eğer istesem farklı bir anlam yakalarım ama hepsi bu. Her ben bir birliktelik düşünmüyorum. Daha tazece Serhan’ı ikna ettim bendi yar olmaz diye.

Sonra bir anda ‘Bebek yapmak yok’ cümlesinde takılı kaldım. Baktığı kişi aynıydı; ama gördüğüm bambaşkaydı.

Bebek yapmamak iyiydi. Sorumluluk da yoktu. Kendimi, “Bebek yapmak yok mu?” diye sorarken buldum. Sesim kendime bile yabancıydı. El geçirilmiş gibiydim.

“Tabii ki yok. Olsun mu istiyorsun?” dediğinde kalakaldım. *Ben istemiyorum da sen de mi istemiyorsun?*

“Sen neden istemiyorsun?” Konu ilgimi çekmeye başlamıştı.

“Yani, bebek... İnsanın en küçük molekül hali. Canlı bir varlık. Çok büyük sorumluluğu var. Ben kendime anca yetmeye başladım.” Nasıl da güzel konuştu. Kendisine olan tüm bakış açımı değiştirdi. Sorumsuzca bir ilişki, kulağa nasıl da melodik geliyordu. Ezgileriyle dans edebilirdim.

“Evlilik de düşünmüyorsun yani?” Hipotezimden çıkacak netice önemliydi. Teori ve kanun olma yolunda ilerleyebilirdi.

“Hayır, düşünmüyorum. Sen düşünüyor musun?” Başımı olumsuzca salladım. Konuşmaya nereye varacak kestiremesem de bu adam farklıydı. Ece gibi biri ile birlikte olduğuna göre de mübarek bir insandı. Bu durumdan bana neydi ki?

“Neyse git artık.”

“Gonca” derkenki ciddi ses tonu ona karşı direncimi kırıyordu. “Yarı bavulumu alıp geliyorum ben. Kapıda mı bırakacaksın beni?”

Eli örgüden fırlamış bir tutamı çekmek için yüzüme dokununca kendi me hakim olamayarak sert çıkıştım.

“Levent saçmalama! Seni tanımıyorum, etmiyorum. Velin miyim ben senin? Alacağın karar ne olursa olsun, bana güvenerek alma. Hem yarın evde yokum ben. Gelmeyeceğim bir süre, tatile çıkıyorum.” *Deli mi nedir.*

Meğer güldüğünde daha yakışıklı olabiliyormuş. Bana kafasını sallay

rak baktığında, alt dudağını dişlemesi inanmadığını gösteriyordu. İnanması için değil, istenmediğini anlaması için uydurmuştum zaten.

“Ben de seni tanımıyorum. Tanışalım. Senden hoşlandığımı biliyorum. İstemezsen bir şey yapmayız; ama yapmak isterim. Yani hemen olmasa da sen beni tanıyınca ve isteyince. Of! Dilime vurdu heyecanım. Bak ben zengin değilim. Aldığım bir iki burs ve bir kredi var. Öğrenciyim daha. Evin kira mı, bilmiyorum. Ama kesinlikle destek olurum. İş bulup çalışırım. Gidecek başka bir yerim yok. Son yıl yurda geri de almazlar.”

“Yurtta mı kalıyordun?” Okul için bile olsa yurtta kalanlara karşı gereksiz, saplantılı bir sempati vardı.

Event yakışıklı bir gençti. Tahminimce yakın yaşlardaydık. Ece’nin anlattıkları yalan değilse; Ece’nin etrafında pervane gibi dönüyordu, ayaklarını falan yıkıyordu. Tamam biraz abarttım; ama bana kalırsa Ece de fazla abartıyordu. Son zamanlarda kuaför önünde beklemesi de onu kısmen doğruluyordu.

“İlk yıl kaldım. Sonra Ece ile yaşamaya başladık. Gonca elimden geldiğince dürüst olmaya çalışacağım. Ece ile aramızda adı aşk mı bilmiyorum, bir şeyler vardı tabii. On dokuz yaşındaydık, çocukluktan bir fazlası. Birbirimizin ilkiydik. Ben ondan başkası ile birlikte olmadım.”

“Seni alacak başka bir yağlı kapı mı arıyorsun şimdi de? Ben dürüst olmaya çalışmayacağım, direkt dürüst olacağım. Ben yeterince yağlı değilim, önce bunu bil. Bence kendini sadece sana saklayan birini kaçırmak aptallık olur. Ece seni seviyor olabilir, bunu düşündün mü hiç? Kuaför kapılarında bekliyorsun onu.” *Yeterince dürüst oldum umarım.*

Hatamı düzeltircesine hıhladı. “Onun için geldiğimi düşünmen ne büyük incelik. Seni iki dakika görebilmekti geliş amacım. Bak! Her şey değişti, tamam mı? Değiştik. Hayata da ona da aynı gözle bakamıyorum, artık. Çok zengin ve bu paranın ağırlığı altında daha fazla ezilmek istemiyorum. Artık olmuyor. Seni gördükten sonra olmuyor. Sen olmasan da zaten ayrılmayı düşünmüştüm, sen süreci hızlandıran katalizör oldun.” *Cümlesi beni yutkundurdu.*

Böyle düşünen dünya üzerinde sayılı erkek arasından ikisi, benimle birlikte olmak istiyordu. Serhan’ı tanıyordum. Bana olan ilgisi geçici değildi, bu ilginin değişeceğini ummam da aptallık olurdu. Bana karşı her zaman koruyucu olmuştu. Beni istediğini hiçbir zaman inkâr etmemiş; sürekli üzerine koyarak, her seferinde kendini daha da geliştirerek amacına ulaşmaya çalışmıştı. Benim için ilmek ilmek emek vermişti.

Sorun; onu bu şekilde görmeye karar versem bile, birlikte olmamızın mümkün olmamasıydı. O, benimle aile kurmak için beni istiyordu. Sonumuz yoktu. İstemediğim bir şeyi sırf başka birini mutlu etmek için kabul etmem fedakarlık değil, kendime saygısızlık olurdu. Ters durumda da bu kez o, benim için fedakârlık yapayım derken hayata ve bana karşı farklı bakmaya başlayıp mutsuz olacaktı. Düşünce özgürlüğümüz vardı; ama

düşüncelerimiz aynı değildi. Levent de bambaşka umutlarla çıktığı aşk seks adı her neyse, bu yolda umduğunu bulamamış olmalıydı. Kaldı ki; r fedakarlık yapacaktı ne benden bekleyecekti. Onu da sınamaktan çekinmiyerek Serhan'ı öne sürdüm.

“Serhan buradaydı senden önce.”

“Kapıdan çıkarken gördüm. Devamını bilmeme gerek yok.”

“Bu gece burada ne için olduğunu da anladın o zaman. Saçlarımın nedıslak olduğunu, daha bir saat önce yaptığımız şeyi de tahmin ediyorsun.”

“Anladım dedim, Gonca. Dinlemek istiyorum demedim.”

Levent'i Ece'den dinlediğim kadarıyla tanıyordum. Yani tanıımıyordu. Şimdi evin salonunda kanepeme oturmuş, bana kendini yarım saatte anlatacağını zannediyordu. Kısa sürede onu tanıyamazdım belki ama aynı yapıda olduğumuzu da inkâr edemezdim. İstemiyordu işte. Ne aile çocuk istiyordu. Ortak noktamızın sadece bu olması bile bazı şeylere bılamam için yeterli gelir miydi?

Delirme Gonca. Pişman olacağın bir şey yapma.

“Levent, senin aklın karışmış. Eve git, bir yat sevgilinin yanına da gıcellemenı yap. Sabah salona gelip benden özür dilersin. Hatta özür dımene bile gerek yok. Ben hayatıma, sen buraya hiç gelmemişsin, benim hiç konuşmamışsın gibi devam ederim.” diyerek tekrar bana dokunması fırsat vermeden salondan çıktım.

Mutfağa ilerlerken arkamdan gelen ayak sesleri ile, sanki evde hırvarmış da o an farkına varmışım gibi kalbim düm tek tek attı. Tezgâhta amayan işimle oyalanmaya giderken beni kendine çevirdiğinde, “Ben sa bunları anlatmamış gibi, seninle yan yana oturmamış veya ıslak da ol alev gibi olan saçlarının muazzam kokusunu duymamış gibi, seni deli gıstedığımı şimdi daha da fark etmemiş gibi mi yapacağım yani? Hem Ece'nin yanına yatarak. Aklın mantığın alıyor mu senin bunu?”

Tezgâha çarpınca geri gidecek yerim de kalmadı. Burnunu boynur değdirdi. Tenimi kokluyordu. Eliyle saçlarımın ucundaki tokaları çıkarı Parmaklarını örgümün arasından geçirip açıyordu. *Ne yapıyorsun? Onl sabah açtığımda kıvrıcık olacaktı. Ne güzel nemliyken örmüştüm.*

Sesim çıkmıyordu. Beynim, mesaiye kalmış işleri yetiştirmeye çalışı konfeksiyon çalışanları gibiydi. Onu da Levent görmüyordu. Haliyle dıvam ediyordu. Bedenim ise; Fatma Girik'in robot rolünde oynadığı filmde ki gibi tuşlarına basılma ihtiyacı hissediyordu. Kumandam neredeydi? K manda? Zihnimin arka planında çalmaya devam eden şarkının sesini aç

Canım istemiyor zoruma gidiyor,

Böyle yaşamak bana ağır geliyor,

Senden sonra arasam da öncesini,

Aıştım acı çekerek almaya nefesimi

Saçımla işi bittiğinde, aynı elin baş parmağıyla dudaklarıma dokund

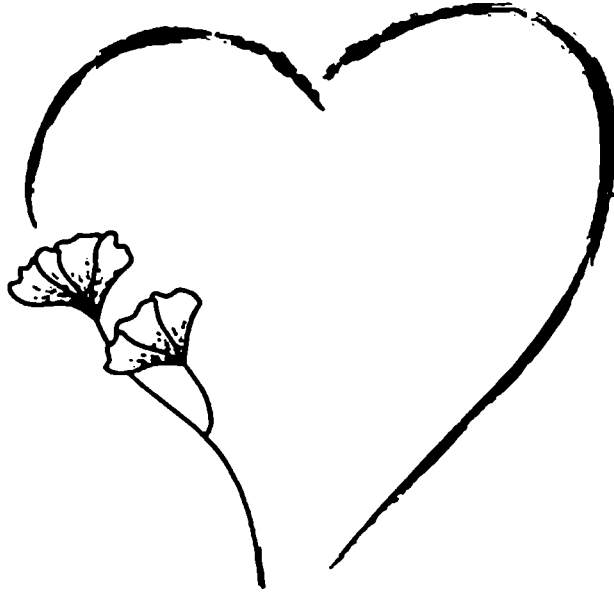
Alt dudağımı aşağı indirip ağzıma eğildi. Açtığı dudağımın içinden soktuğu diliyle beni öpüşüne hapsetti. Karşı koymak istemediğim bu öpüş hakkım mıydı emin olamadım; ama karşılık vermeye başladım. Tuşuma basılmıştı. Ellerimi ensesinde birleştirdim. Beni tezgaha oturttuğunda sadece öpüyor ve saçlarıma dokunuyordu.

Beni havalandırıp bacaklarımı hızla beline doladıktan sonra mutfaktan çıkardı. Koridorda yürürken, gözleri ile ne aradığını tahmin ettiğim adama baktım. Aceleci değildi. Usul biliyordu. Açık bir kapıdan içeri baktığında aradığını buldu ve odaya girdi. Yatağa yattığımda bu kez yanımda Levent vardı ve ben onu durdurmak için ne etkili olur bilmiyordum. Onu tanı mıyordum. Durmasını neden istemediğimi bilmediğim için kendimi de tanıyamıyordum. Ben öniine gelenle yatan hiri değildim. Serhan'ın yarım bıraktığını Levent tam edebilir miydi?

“Her sabah uyandığımda turuncu saçlarını görmek istiyorum. Her gece bana arkayı dönmeden uyu ki; gözümü açar açmaz burnundaki çilleri saymak için seni uyandırmak zorunda bırakma beni.”

Lanet çiller. Son söylediği ruhumda çok özel bir yere dokundu ve kilit altına aldığım ne varsa ortaya saçtı. Yavaşça soyunduk. Çok uzun zaman sonra bana dokunan, beni olduğum gibi arzulayan ilk erkekle sevişmeye başladım.

Sonsuzmuş gibi gelen düşüncelerimin gölgesinde verdiğimden değil ama aldığımdan emin olduğum zevkin ortasında gözüm Levent'in komodine bıraktığı titreyen telefona kaydı. Ekranda çıkan Ece'nin fotoğrafı ile Levent'i kendime bastırdım. Levent telefonu fark etmedi. Ama ben fark ettim ki; bu adam benden aile isterse dişi kuş gibi yuva yapar, bebek isterse onun için yumurtamı çatlatırdım.

5. Bölüm: Levent'ten

Hazzın hemen bitiminde yanına uzandığımda bekletmeden üstünü örtti. Gülmedim. Daha fazla utanmasını istemiyordum. Bana bir şey söylemeyi bekledim; ama konuşmuyordu. Pişman mı olmuştu? Sorarsam ve yan bu olursa kahrolurdum. Şimdi gidersem yanlış anlamasından da korkuyordum. Geri gelecektim elbette, yine de gidemiyordum.

Ece ile konuşmak, eşyalarımı almak zorundaydım. Gonca'ya bunu sormalıydım. Sevişmiş olmamız, beni eve kabul ettiği anlamına gelmey bilirdi. Peki neden konuşamıyordum? O sessizlikte telefonun titreme sesi duydum. Komodindeki telefon Ece'nin aradığını haber veriyordu. Tel yaparak yatakta doğruldum.

“Siktir! Ece elli kere aramış. Duymamışım, sessizdeydi.” Gonca'ya baktım. Tepki vermiyordu. Elleri, boynuna kadar çektiği çarşafı, sonsuz kadar orada kalmasını istiyor gibi tutuyordu.

“Gitmelisin artık. Geç oldu.” Ne demek istemişti? Gitmelisin, bir dal gelme mi? Gitmelisin, yarın gel mi?

“Gonca ben Ece ile konuşacağım, en kısa zamanda. Sen beni kabul ediyor musun? Bilmem gerek.” Dönüp bana baktığında, gözleri de saçları gibi alev almıştı. Dudakları titriyordu ama kelimeleri tam hedefi tutturuyordu.

“Benden alacağın cevaba göre Ece ile devam mı edeceksin yoksa 16 gecelik olup olmadığını mı soruyorsun? Sence neyim ben? Yalnız yaşıyorum diye önüne gelenle yatan biri mi? Yurtta büyümüş; başında onu yu da bırakan annesi yok, babası ölmüş bir kız. En sevdiğim şeyi yaparak kendi ayaklarımın üstünde durmaya çalışırken...” Tam es verdi sanırke devam etti. “Sana da izin vermediğim halde içeri girdin, kapımı çalan he kesi eve, yetmiyor bir de yatak odama davet ediyorum, değil mi? Bunu m geçiriyorsun içinde beyin olduğunu düşündüğün kafandan? Kaçınıcı oldu ğunu da merak ediyor musun?” Kafide sesi son ses çalan radyo gibiydi. N dedim ben şimdi bu kadar kızacak?

“Gonca, sakın ol. Ben sana beni kabul edecek misin diye sordum. Gilmek zorunda olduğum için kendimi çok aşağılık hissediyorum şu an; san

karşı mahcubum. Ece ile uyumayacağım, söz veriyorum. Sen beni evine almasan da en kısa zamanda bitecek. Durumumu anlatmaya çalıştım sadece. Net bir cevap yok gibi geldi; ama anladım. Yarın geliyorum.”

Birden ağlamaya başladı. Sen bu haldeyken ben seni bırakıp gidemem ki? Yapma ama güzelim! Turuncu saçlarını okşadım. Öptüm, öptüm, öptüm... “Gonca, ağlama yalvarırım. Pişman olduğunu söyleme sakın. Seni istiyorum derken kastettiğim, gerçekten seni çok istediğimdi. İnan bana,” Biraz sakinleşti. Gözleri kapanmak üzereydi. Olamaz. “Uyuma lütfen. Sabah uyandığında gittiğimi görmeni istemiyorum.” diyerek hafifçe sarstım. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

“Tamam, git. Söylediklerinde ciddi olsan iyi olur. Birine güvenmek benim için çok zor. Ben hayatımda çok kez birine güvenmedim. Sana güvenirken git ve gel.” Hemen uykuya daldı.

Tabii ki geleceğim. Alnından öptüm. Aylar sonra, bir kez daha bu şekilde Ece’ye gideceğimi o an biliyor olsaydım, bu evden hiç ayrılmazdım. Hiçbir kuvvet daha sonra geri dönmeye yüzüm olmayacak şekilde kapıdan çıkmamı sağlayamazdı.

Dışarı çıkıp arabaya atladığım gibi hızla Ece’nin evine sürdüm. Yolda da aramıştı. Sinirle *geliyorum* diyerek kapatmıştım. Merak etmişti tamam da eve geleceğimi, geldiğimde konuşacağımı söylememiş miydim zaten? Şimdi konuşmaktan da vazgeçtim.

Kapıdan girmemle Ece’nin göğsümü yumruklamaya başlaması bir oldu. Düşmemek için bir yerlere tutunma ihtiyacı hissettim. Sabit kalınca, onu kendimden uzaklaştırarak ellerini tuttum. Ben de yorgundum, atağına karşılık vererek ekmeğine yağ sürmeyecektim.

Sabah, her şeyi anlatmak için daha doğru zamandı. Yatak odasına gidip, dolaptan bir çarşaf ve yastık alarak salondaki kanepeye geçtim.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Tek kelime etmeden uyuyacak mısın yani? Neredeydin? Öldüm meraktan. Senin de öldüğünü sandım. Kaç kere aradım bir fikrin var mı?”

“Ekranı çıktı Ece, merak etme.”

“Bir de benimle alay mı ediyorsun? Neden kanepeye geçtin?” Şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Yorgunum. Lütfen sabah konuşalım.”

“Kaç saattir seni bekliyorum ben, açıklaman bu mu? Haber bile vermedin. Neredeydin? Sabaha bırakılacak şey mi bu?”

Gözlerimi kapatmam sesleri duymamı engellemeyecekti ama Ece’nin en azından bu gece tek seferlik anlayacağını umdum. Suratıma gelen tokatla gözlerimi geri açtım. Hiçbir zaman vazgeçen taraf Ece olmamıştı. Konu her ne olursa olsun ben pes ederdim. Tokadı, hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlamama sebep oldu.

“Canım benim kıyafetlerim nerede?” Ece’nin evine taşındığım gün ertesinde, sadece üstümü değiştirmek istemiştim.

“Hepsi orada aşkım.” Dolabı işaret ederek bana hınzırca gülmesi hoş ma gitmedi.

“Bunlar benim değil ki?”

“Senin için seçtim hepsini. Artık hepsi senin. Sen benim sevgilims Zaten mükemmelsin, bunlarla fevkaladenin fevkinde olacaksın. Eskiler attım; ama onların bedenine göre aldım.”

“Aşkım sen hiç Paris’e gitmemiştin, değil mi?”

“Gitmedim Ece. Vakit bulamadım diyelim.” Sanırım benimle arkadaş rının yanında dalga geçiyordu.

“Bu yaz gidelim, olur mu? Sana oradaki moda mağazalarından da şeyler almak istiyorum.”

“Ben nasıl geleyim Ece Paris’e?” *Ne pasaportum ne vizem var.*

“Neden ama sevgilim, senin neyin eksik başka erkeklerden?”

“Param eksik olabilir mi? İstemiyorum hiçbir şey.”

“Aşk olsun her şeyi ben karşılayacağım tabii ki.”

“Levent bu yaz tatile nereye gidelim?”

“Yazları Yozgat’a dönüp çalışıyorum ben. Tatil için para ayıramıyorum Ece maalesef.”

“Para lafı çıktı mı ağzımdan? Sevgilimle tatil yapmak istiyorum, ç mu?”

“Sadece sen para harcarken, ben şezlongda uzanıp güneşleneyim l istiyorsun? Ece ne sanıyorsun sen beni?” Ağzıma alamayacağım bir ş sandığın kesin.

“Evet sevgilim, ne var bunda? Sen beni çok mutlu ediyorsun. Ödediği para ne ki?”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun Ece, bir git işine ya!” *Bir jigolo olma dığım kaldı.*

“Aşkım sen motosiklet kullanmayı biliyor musun?”

“Evet, biliyorum. Niye sordun canım?” *Aklından ne geçiyor yine sen*

acaba Richie Rich?

“Bu yılki doğum gününde sana motosiklet alayım diyorum. Ne dersiniz kızlar? Hoş olmaz mı kaskla, ben arkada? Ellerim Levent’in belinde. Ay harika!” Ellerini de belime sardı. Kızların gözü bendeysen hem iç çektim hem ellerini.

“Bil bakalım ben kimim?” Ders çalışırken elleriyle gözlerini kapattı.

“Hmm. Komşunun sidikli kızı mı?” Beraber güldük, bir an.

“Ya pis! Ben sana ne aldım, sen beni sidikli yaptın. Aç bakalım, beğenecek misin?”

“Bu ne için Ece? Bana durduk yere hediye alma demiştim. Hatta bana hiçbir şey alma demiştim. İstemiyorum.” İttim parlak ambalajlı kutuyu. Ders çalışırken bütün motivasyon nasıl kaybedilir ve üstüne sinir katsayısı artırılır adlı Ece Hanım’ın bombaları; vol.73725.

“Levent, öyle değil. Kendime de aldım, özel kapak yaptırdım bak. İkimizin fotoğrafının karikatür hali.”

“İsterse Abidin Dino hali olsun. Pahalı hediyeler yok Ece.”

“Kullanmayacaksın yani?” Dudaklarını büzdü, kahretsin! Ben bu kadınla ne yapacağım? Hevesini kırmak istemiyorum; ama karakterimden vazgeçmekten de bıktım.

“Ece bana bunları almak için niye ısrar ediyorsun? Al demiyorum güzelim, alma diyorum. Çok mu zor anlamak?”

“Tamam, bu ikimize de aynı olsun diye. Söz, başka yok.”

“Canım kalkalım mı artık? Sen şu kredi kartımı al da hesabı ödeyiver, tamamını. Aa kızlar olmaz, ben davet ettim.”

Kendimi o an hangi klozet deliğine soksam da sifonu üstüme çeksem diye düşünmeden edemedim. Bilinçli olarak yapmadığını bilmek kendimi iyi hissettirmiyordu. Ece bu şekilde büyütülmüştü. Benim aksime, para ile ilgili hiç sıkıntısı olmamıştı.

Çok değil geçen hafta yaşanan bu son olayda suratım asık ön yolcu koltuğunda otururken Ece konuşmaya başladı. “Levent neyin var? Canın mı sıkkın?” Para lafı geçmeden de empati kurabiliyor muydun sen ya? Ona döndüm.

“Ece paranla beni ezdiğinin farkında değilsin, değil mi? Yoksa bana bu soruyu soruyor olmazdın. Bu kadar şuursuzca yapılacak bir davranış değil ki bu.”

“Nasıl yani? Anlamadım.”

“Zenginsin, paranın hesabını bilmiyorsun, tamam. Ama daha önce de söyledim sana; bana para harcamandan hoşlanmıyorum. Arkadaşlarının yanında para mevzusu yapmandan da hoşlanmıyorum.”

“Sana para harcamak bana zevk veriyor. Mutlu oluyorum, bayılıyorum sen güzel giyindikçe, güzel şeyler yedikçe.”

“Sus! Sen beni en pahalı restoranlara götürmezsen aç mı kalırım ben? Kıyafet almazsan çıplak mı dolaşırım? Seni daha önce de uyardım. Bana para harcamaya devam edersen, bu şekilde devam etmeyelim dedim. Kabul ettin. Bundan sonra gittiğin lüks mekanlara, mağazalara bensiz gideceksin. Bir iğne bile alırsan, bu ilişki biter.”

“Ya saçmalama! Ne yaptım ki şimdi? Alt tarafı yemek yedik.”

“Sen yemek yedin. Ben gururumu çiğneyip yedim. Emrivaki yapıp ben aptal arkadaşlarıyla bir araya geldiğin yere bir daha sakın çağırma.”

“Arkadaşlarımı sevmiyor musun? Onlar sana ne yaptı ki?”

“Onlar bir şey yapmıyor. Sen onların yanında da yapıyorsun, anlamadın mı hâlâ? Levent al kartımı, hesabı öde. Paris’e gidelim, giydireyim seni. Yeni aldığım saati göstereyim Tansu’ya, o da kardeşine alacakmış. Sana bir spor ayakkabı daha alayım, bunun rengi giydiğinle uymuyo Bitmiyor Ece. On saniyede aklıma gelenler bunlar. Daha neler var nele Bıktım, anladın mı? Beni olduğum gibi kabul edemiyorsan bu senin sorunun, benim değil.”

“Art niyetim olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ne niyetin olduğunu düşünemiyorum artık. Ben senin erkek çocuğu gibi; istediğini alıp, yedirip, giydirip, yanında gezdireceğin biri değilim.”

Aylardır o kuaföre gide gele zaten aklım Gonca ile dolu doluydu. Geçtiğimiz hafta arabada yaptığımız bu konuşma ve şimdi suratıma attığı tokat hislerimin tuzu biberi oldu. Mis kokulu bir aşka doğru gitmek için artık hazırdım.

“Rahat bırak beni Ece. Sabah konuşalım dedim, dinlemedin. Bir kere kalın kafandan bir şey tek seferde girsin de anla. Sen etrafımdayken nefes alamıyorum. Ayrılmak istiyorum.”

“Gelmeseydin o zaman, neden geldin? Nerede nefes alıyorsan, orada kalsaydın. Beni kendi paramla aldığım evden kovmak da ne demek?” İşte bu ya! Ece’nin dokunmam gereken bam telini aylardır kaçırdığıma inanamıyordum.

“Haklısın, biliyor musun? Oksijenim olmadan burada ne işim var ki?” Sabahı beklememe gerek yoktu. Doğan güneşi Ece ile değil, Gonca ile karşılamalıydım.

Bu çıkışı beklemiyor olacak, vurgun yemiş gibi “Neden bahsediyorsun

sen? Oksijenin kim senin?” diye bağırdı.

“Sen olmadığın kesin.” deyip yatak odasındaki dolabı açtım. Küçük valizimi de atmıştı. Siktir! Mecburen onun aldığı valizi çekip çıkardım.

“Hayırdır? Gittiğin yere, sayemde edindiğin lüksünü de götürmekten imtina etmeyeceksin galiba?” Elimden çekip valizi aldı ve odanın ucuna fırlattı.

“Gece gece tüm hayatın boyunca haklı olmadığın kadar haklısın. Ama benim kıyafetlerimi bana sormadan attığın için, bunları almaya hakkım var. Üç yıl sana katlandığım için ödediğin diyet gibi düşün. Daha fazlasına da hakkım var ama bu da benden olsun.” Valizi onun fırlattığı yerde bıraktım.

Sırt çantama, sığdığı kadarıyla kıyafet doldurdum. Kimliğimi ve gerekli kartlarımı alıp; kolumdaki saati, telefonu ve bilmem ne derisi cüzdanı bıraktım. Ece beni izliyordu, gideceğime inanmıyor gibi bakıyordu. Yüzüne bile bakmadan yanından dış kapıya yürüdüm.

Tam kapıyı açacakken kolumdan tuttu, kapıyla arama girdi. “Levent dur, saçmalama! Özür dilerim. Gecenin bir körü nereye gidiyorsun?”

“Nefesimi kesmek yerine, bana hayat veren güneşimin yanına.”

“Ne demek bu ya? Kimden bahsedip duruyorsun? Çıldırtma beni!” Tüm apartmanın sesini duyduğuna emindim.

“Çıldırırsan çıldır! Ben çoktan çıldırdım. Manyak ettin beni! Üç yıldır kendimi tanıyamıyorum. Kendine giydireceğin, çantanda taşıyabileceğin başka bir Ken bebek bul. Bitti kızım. Senin değiştirmeye çalıştığın kişi değilim ben, hiç olmadım.”

Sesinin tınısını azaltarak “Ben sana masumiyetimi verdim. Bunun hiç mi değeri yoktu gözünde? Senden başkası yoktu ki benim için. Neler oluyor, anlam veremiyorum.” diye çıkıştı.

Diyebileceğin en etkili sözü sona mı sakladın Ece? Yüzüne baktım. Bakmak zorundaydım.

“Benim de ilkti Ece; ama biz farklıyız, anla bunu. Görmezlikten gelmeye çalıştım, gelemediğim yerde seni uyardım, tavır yaptım, sen ısrarından vazgeçmedin. Denedik olmadı. Olmayacak. Seni hiçbir şeye zorlamadım. Birlikte istedik. Bana yaşattığın güzel anılar için teşekkür ederim. İnan bana, benden daha iyisini hak ediyorsun. Şimdi izin ver gideyim.”

Tabii ki vazgeçmiyordu. “Özür dilerim, bir daha yapmayacağım. Neyin üstüne istersen söz veririm. Ailemden para almam. Sen ayda ne kadar harcıyorsan, ben de o kadar alırım. Bırakma beni. Seni seviyorum.”

“Canını yakmak istemiyorum Ece. Zorlaştırma.” *Canını sözlerim yakacak, söyletme beni.*

“Çekilmezsem bana zarar mı vereceksin? Gitmeni engelleyecekse, ben razıyım.”

“Vereceğim zarar fiziksel değil Ece, çekil. Bunca yılın hatırına bir ke olsun dediğimi dinle.”

Çekilmiyordu. Ağlıyordu. Ece kötü bir kız değildi. Ama biraz daha onunla olmaya devam edersem, ben kötü bir adam olabilirdim. Gonca o masaydı yakarışlarına karşı koyamazdım belki; ama vardı. Turuncu saçlarıyla, çilli burnuyla, yatakta gözleri kapalı halde bana, ‘Git ve gel.’ demişti. O halde Ece de bilmeliydi.

“Ben aylardır başka birini seviyorum. Seni sevmiyorum Ece. Az önce aldattım seni.” Elini ağzına götürüp, daha da sesli ağlamaya başladı. Kendi ra çekip kapıyı açmaya çalıştığımda, bu kez bacağıma tutundu.

“Kim bu kadın, söyle! Ben kendimi sadece sana vermişken, sevgili olan bir erkeği baştan çıkaran, seni benden çalan şıfıntının adını söyleyinceksin Levent.”

“Gonca hakkında doğru konuş!” dediğim an pişman oldum. Yapacak bir şey yoktu. Söz ağızdan çıkmıştı bir kere. Yaydan çıkan okun gideceği hedef belliydi elbette, bunu daha sonra düşünecektim. Ece’yi öylece bırakıp, bu sıcak ağustos ayında daha fazla üşümek için ateşime doğru adımlarımı attım.

dip ne olduğuna bakmak için giriş tarafında toplanacak şekilde yürüme başladık. Mutlaka ailesi bırakıp giden başka biridir. Grup halinde ön taraflerlerken kulağıma önce, çığlık atan kişinin bağırışlarının bile yumuş olduğu geldi. Gözüme giren görüntü ile her yer turuncu oldu. Görevli karşı gelmekten saçları kabarmıştı. Tebessüm etmekten alamadım kendim

Sadece on iki yaşındaydım ama içten içe biliyordum. Kaç yıldır doğduğumda muma üflediğim nefesle beraber içimden geçen dileğin, bugünkü gerçekleştirdiğini bilecek kadar büyümüştüm. Evlenmek istediğim kız bu kadındı. Masum merakım yıllar sonra ikimizi de bir yalanın içine hapsedecek olsa da önemli değildi. Büyüyecek ve bu kız ile evlenecektim. En iyi babam olacağım evlatlarımı bana bu kız verecekti. Görevli seslenirken adını duydum: Gonca.

Kaldığı odayı bulabilmek için koridorlarda dolaştım. Hâlâ ağlayan Gonca ve ikna edemeyen Ayten Hanım'ın sesi ile istediğim bilgiyi öğrendim. Kendimi yanına gitmek, 'Merak etme, her şey geçecek.' demek zorunlu hissettim. Çok ağlıyordu. Gidemeden çocuklar yemeğe çağırırdı.

Ertesi sabah kahvaltıya kadar görmedim. Tam karşıma oturduğunu farkettiğimde, bir süre izledim. Çünkü hali ile aynıydı. Saçlarının dünden kabarık olması, yataktan çıktığı gibi geldiğini gösteriyordu. Dünya ağlarken uyuyakaldığını anlamak zor değildi. Sonra birden o da bana baktı. Hem başımı eğdim. Çocuktuk; ama büyüyecektik elbette. Evlenecektik. O zaman doya doya bakardım.

Kahvaltımı bitirince haftanın ilk günü telaşı ile derse koşturdum. İlk yoluma okula uyum problemi yaşadığım için, bana sınıf tekrarı yaptırdılar. Şimdi ise; beş yıl önce uyumsuz olduğum için kendime uyuz oluyordum. Çünkü şimdi ki sınıf arkadaşlarımla sınıf arkadaşı olmak için, ileri bir zekâ vardı. Derslerde sıkılıyordum. Yanımda oturan ve ders boyunca hiç susmayan Ahmet de bugün gelmemişti. Onunla en azından vakit daha çabuk geçiyordu.

Çalınan kapı ile dikkatimi o tarafa verdim. Ayten Hanımı, Gonca'yı getirmişti. Bu sınıfa geldiğine göre demek ki on bir yaşındaydı. Kendim uyuz olmaktan o anda vazgeçtim ve uyumsuzluğuma şükrettim. Uyumsuz olmak bana gecikmiş ödülünü veriyordu; hak etmediğim halde.

İhsan Bey, 'Özgür'ün yanına geç.' dediğinde sadece gözlerimle takip edebiliyordum. İtiraz etmeden yanıma oturdu. O an dünyada Gonca'dan sonra en sevdiğim kişi derse gelmeyerek bana dünyaları bağışlayan Ahmet oldu.

Yüzüne tuhaf tuhaf bakmış olmalıyım ki hemen önüne döndü. Surattı asıldı. Olsun! Ben seni görsem yeter şimdilik. Derslerde hiç konuşmuyor. Öğretmen onu konuşmaya teşvik etmedikçe kadife sesini duyamıyordum. Sonraki günlerde de benimle oturmasını sağlayacak bir hamle yapmam gerektiğini biliyordum. On iki yaşında olduğum için benim de romantizm anlayışımın bir sınırı vardı. Son ders bitip de sınıftan çıkarken, "Merhaba

ben Özgür. Senin adın da Gonca değil mi? Çok bir güzel adın var.” diye bildim.

“Memnun oldum.” deyip yürümeye başladı. Başka hiçbir şey demedi. Kapıda onu bekleyen kızların yanına ilerliyordu.

“Gonca bundan sonra da beraber oturalım mı?” Kendime hayret ederek bu soruyu sorarken, en erken kalp krizi geçiren vaka olmak üzereydim.

“Başka yer yok ki zaten. Senin yanın boş sadece.” Şiş gözleri ve elektirik yemiş gibi yangın yerine dönen saçlarıyla bana bakıp konuştu. Elimi soksam çıkaramazdım, eminim. Dahası arı falan girse boğularak ölürdü. Ama bu saçlarda boğulmanın gerçekten hissettirdiklerini ileride daha iyi anlayacaktım.

Benimle oturacaktı. Güldüm. Ahmet başka bir yere geçmek zorunda kalacaktı. Gonca yanımda kalacaktı. “Doğru, tamam o zaman. Ben de memnun oldum. İhtiyacın olduğunda herhangi bir konuda yardımcı olabilirim. Burada doğdum sayılır. Sana etrafı gösterebilirim.”

“Gerek yok. Zaten yakında annem beni almaya gelecek.” Yıkıldım. Geçici mi kalacaktı?

“Öyle mi? Kim dedi bunu sana?”

Buraya gelenler genelde burada kalırdı; evlat edinilmedikleri sürece.

“Annem tabii ki. Gelip beni almak için söz verdi.”

“Anladım. Yine de aklında olsun. Senin için her zaman hazır olacağım.”

Aylar geçip yaz tatili zamanı yaklaşırken, Gonca’yı annesi henüz almaya gelmemişti. Sadece sınıftaki kızlar örgülü saçlarla derslere girmeye başlamıştı. Kendisi de ilk gördüğüm gün dışında asla kabarık saçlı olmamıştı. Gonca sınıfa değişiklik, bana renk getirmişti. Elinin değdiği her şeyi güzelleştiren nadir insanlardandı. Artık gözüme herkes olduğundan daha güzel, her şey olduğundan daha iyi geliyordu. Mutluluk hormonu salgılamaya başladığımı öğretmenlerim de fark etti. Ben de artık gülüyordum.

Gonca normal değildi ki, ben anormal tepkiler vermeyeyim. Her yeni günle birlikte, küçüklük kalbimi umutla dolduruyordu. Kalbim küçük olduğundan mı yoksa onun bende meydana getirdiği duygulardan mı bilmiyorum, Gonca kalbimden taşıyordu. Yanımda oturmaya devam etti. Az da olsa konuşmaya, iletişim kurmaya başlamıştık. Bana ilk günkü kadar sert bakmıyor, hatta ara sıra tebessüm ediyordu. Anlamadığı konularda yardım etmeye başladım.

”Özgür, burada neden eksi yaptık bunu?”

“Kural o şekilde. Eşitliğin diğer tarafına geçen sayılar pozitifse eksi, negatifse artı olarak yer değiştirir.”

“Birkaç örnek daha yapalım mı?” *Zevkle.*

“Dersten sonra bahçede sen öğrenene kadar yaparız, olur mu?” Kafasını salladı.

Çilleri o kadar güzeldi ki! Herkese yakışmayan çiller onda olmasaydı Gonca çok çirkin bir kız olabilirdi. Sınıftaki diğer çocuklar da Gonca’yla her yeni gelen kızdan daha fazla ilgileniyorlardı sanki. Başkası da onu benim gözümle görecekti, onunla evlenmek isteyecekti diye aklım çıkıyordu.

Uyumlu ama asiydi. Canını yakan olduğunda kendini savunacak kalkanlarının da olduğunu sadece ben görebiliyordum. Kalkanları olmasa ben ben kalkanı olurum.

Umutlu ama gerçekçiydi. Bahçede geçirdiğimiz zamanlarda gözü kaptırdan girecek annesini beklerken, ara ara o tarafa yönelttiği bakışlarını fark ediyordum. Gelmeyeceğinin farkında olarak attığı bakışlar, ilkbahar bitip mevsim yaza geldiğinde azalırken, kimi zaman göz göze geliyordu. Bana iç çekerek bakıyordu ve onu anladığımı, koşulsuz, şartsız yanını olacağımı biliyordu.

Aramız daha iyiydi. Konuşma sürelerimiz, birlikte geçirdiğimiz vaktimiz uzadıkça buradaki yıllarımı, o da evdeki zamanlarını anlatmaya başladı. Sohbetimiz sadece babasını içeriyordu. Onu, ‘Kadife çiçeğim’ diye sevmiş babası... Aynı şekilde sevmeye başladım: *Kadife çiçeğim*... İlk zamanların aksine annesinden bahsetmiyordu. Gelip alacak, söz verdi demiyordu. Burada olmaya hepimiz gibi, o da uyum sağlamaya başlamıştı. Niteki Gonca’nın annesi gelmedi ama bir çift beni almaya geldi. Evlendiklerinden beri çocuk isteyen, olmayınca da son on yıllarını tedavi olarak geçirene kadar yine de Allah’ın bir şekilde çocuk nasip etmediği bir aile beni evlat edilmeye karar verdi. Allah vermemiş işte, neden zorluyorsunuz ki? Neden beni yakıyorsunuz?

Kırkklı yaşlarında olmasalardı yeni doğmuş bir bebek de alabilirlerdi. Ama bu yaştan sonra onlara; hazır büyülmüş, akıllı, eli yüzü güzel, sarışın mavi gözlü erkek çocuğu daha cazip geldi. Benden vazgeçemediler.

Buraya geldiğimden beri ilk kez isyan ettim. Burada niye olduğumu bilmiyordum sorgulamayan ben, ilk kez neden beni almaya geldiklerini sorguladım. Gideceğim revrilere gitmek istemediğimi defalarca ağlayarak söyledim. Ben buraya aittim ve maalesef kendi varlığımın üstünde söz hakkım yoktu. Aile çok zengindi, bana her türlü imkanın en iyisini vereceklerdi.

Bana ne?

Beni Gonca’dan ayıracaklardı.

“İstemiyorum sizi. Sevmiyorum. Lütfen başka birini alın.”

Annem olacak kişi, “Neden öyle söylüyorsun Özgür’cüğüm? Burada daha iyi şartlarda yaşamak istemez misin?” dedi.

“İstemem, ben burayı seviyorum. Burada bir sürü arkadaşım var. Onları özlerim.” *Gonca’yı özlerim.*

“Düşündüğün şey bu mu? Ne zaman istersen gelir, arkadaşlarını görürsün.”

sün. Getiririz seni buraya.” Bu kez de baba diyeceğim adam konuştu.

İkisi de kötü insanlara benzemiyordu. İyi olmaları da benim onlarla gitmek istememi, şimdiye kadar sahip olmayı hayal bile edemeyeceğim imkanlara kucak açmamı sağlamıyordu. Yeni evimde Gonca olmayacaktı. Her sabah kahvaltıda saçlarını karıştıramayacak; her gün yanımda otururken, dakikada kaç nefes aldığını sayamayacak; bana baktığında ileride ona benzeyen turuncu saçlı, çilli çocuklarımızı hayal edemeyecektim.

Yine de bir umutla “Gerçekten mi? Ne zaman istersem mi?” diye sordum. Bu da bir şeydi.

Çocuktum. Erken büyümüş de olsak hepimiz çocuktuk. Çocukları ikna etmek için anne-baba diyeceğin büyüklerin bile yalan söylemekten asla çekinmeyeceğini zamanla öğrendim. Söylendiği çocukta nasıl bir travma oluşturacağını bilmeden söyledikleri her bir yalanın, asla gerçekleşmeyeceğini de o gün o odada öğrendim. Bana kafasını sallayan, ilk kez ebeveyn olacak yeni aileme inandım.

Odamdan hiçbir şey almama izin vermediler. Zaten her şeyin yenisi benim için evde hazırmış. Pek bir şeyim olduğundan değil tabii ama yine de on iki yıl boyunca benimle olan şeyler vardı. Aldırmadılar.

Yeni evime giden yolda arabayla ilerlerken, nasılsa geri geleceğim diyerek hiç kimseyle, Gonca’yla bile vedalaşmadan uzaklaşmaya başladık. Ayten Hanım’la görüşmede olduğu için onu göremedim. Bana vereceklerine o kadar odaklanmışlardı ki benden neler aldıklarını fark etmediler. Ona veda edemediğim gibi saçlarını ellerimle sevedim. Tekrar görüşeceğimizi söyleyemedim ve kulağına mutlaka evleneceğimizi fısıldayamadım. Ondan olacak çocuklarıma tahmin bile edemeyeceği kadar iyi bir baba olacağımı ve onları ne şartta olursak olalım bırakmayacağımızın sözünü veremedim.

Eve geldiğimizde benim için hazırlanmış odayı gösterdiler. Büyüktü. İçinde her şey vardı. Benim de kendi çocuklarım için istediğim pek çok şey... Ailenizden geldiğinde karşılıksız olduğunu düşüneceğiniz her şey.

“Senin için her şeyi hazırladık. Sana çok iyi anne baba olmaya çalışacağız Özgür.” Yeni babam konuşmuştu.

“Tabii senin de bizi üzmeyeceğini düşünüyoruz. Tek yapman gereken; ders çalışıp, ileride çok başarılı biri olmak ve bizi gururlandırmak.” Şimdi de yeni annem konuştu.

“Eh, Özgür elbette bizi gururlandıracaktır hayatım. O bizim oğlumuz, soyadı Atasoy oldu artık.” Demek ki bu soyadının bir anlamı vardı. Benim için şu an bir anlamı yoktu. Öğrenmem uzun sürmeyecekti.

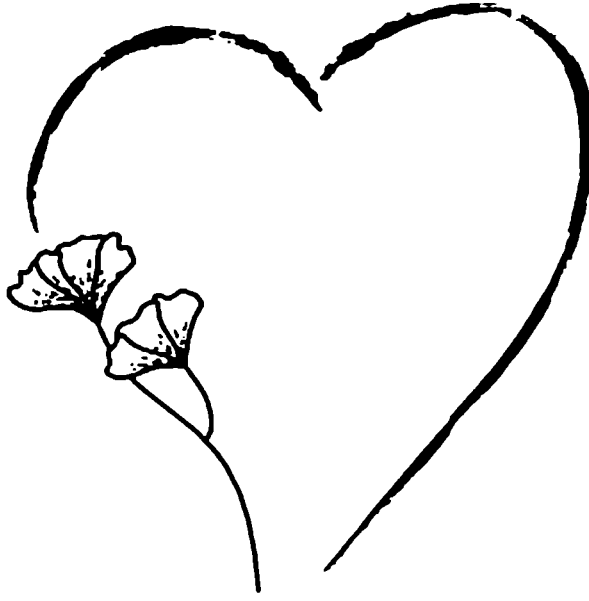
“Değil mi Özgür? Sen başarılı, akıllı, zeki bir çocuksun. Şimdi farklı okulda, daha iyi şartlarda eğitim gördüğünde en başarılı öğrenci, okul birincisi de sen olacaksın.”

İkisi de bana bakıyordu ama gördüklerinden şüphe ettim. Bakmakla gör-

mek farklıydı, ben bile biliyordum. Onlar konuşurken benden mi yoksı satın aldıkları son model Japon robotundan mı bahsediyorlardı ayırt etmek güçtü. Benden bir şey bekledikleri için, sırf o yüzden başımı salladım Neye kafa salladığımı da bana göstereceklerdi.

Çocuktum. Erken büyümüş de olsak hepimiz çocuktuk. Ben Özgür, ben daha doğar doğmaz yurdun kapısına bırakan ailemin beni terk ettiğini bil unutmuştum. Ama turuncu saçlı kız çocuğunu; bu eve, bu evde yaşaya güç tutkunu Atasoy'lara rağmen asla unutmayacaktım.

Ben yalnız seni istedim Gonca.

7. Bölüm: Gonca'dan

Uyuyalı ne kadar olmuştu ki? Sabah mı olmuştu? Gözümü açtığımda her yer karanlıktı. Hâlâ geceydi. Peki kapının zilini bu saatte acı acı çalan kimdi? *Levent*? Yataktan istemeden de olsa çıktım. O kadar çok uykum vardı ki, eğer gelen Levent ise onu bile boğabilirdim. Hemen üstüme yerdeki kıyafetlerimi geçirip kapı deliğinden baktım. Evet, *Levent*'ti.

Elimi kocaman esneyen ağzıma kapatıp kapıyı açınca bana özür diler gözlerle bakan Levent, bu kez içeri girmek için izin bekliyordu. Saat kaçtı? Ece ile konuşup mu gelmişti? Kenara çekilmedim. Kapıyı açık bırakıp tekrar yatağıma doğru sarsak adımlarla ilerlemeye başladım. Hiç uyanmamışım gibi rol yapabilir miydim? Yattım mı, onu bile hatırlamıyordum.

Sabah kalktığımda yatakta yalnızdım. Mutfaktan gelen sesler olmasaydı, gece rüya gördüğümü düşünebilirdim. Doğruca mutfığa gittim. Dün geceki rüya değilse bile, şimdi gördüğüm manzara kesinlikle kabustu. Dün gece, biz ikimiz? Ne zaman uykudayım ne zaman uyanığım kafam karıştı. Okuduğum romanlardaki gibi kolumu çimdikledim.

“Ah!”

Levent aptallığımdan çıkardığım sesle dönüp bana baktı. Rüya değilmiş. *Siktir kolum morardı.*

“Neyin var, iyi misin?” Levent de yerinden sıçramıştı. Bu sabah sersem gibiyim. Uykum bölünmemeliydi.

“Ne yapıyorsun sen?” Kahvaltı hazırlamak dışında mı? Saçma sorularım ve ben...

“Bize kahvaltı hazırlıyorum. Gerçi oldukça zayıfsın, yemek yediğin bile meçhul.”

“Kahvaltı günün en önemli öğünü. Tabii ki yemek yiyorum da neden hazırlıyorsun?”

“İlk güne özel.” diyerek göz kırptı.

“Saat kaç?” *Duş almam gerek. O şekilde uyuduğuma inanamıyorum.*

“Sekize geliyor. Kahvaltıdan sonra iş aramaya çıkacağım.” *Dün gece*

Ece ile ne oldu be adam? Sormadan söylemeyecek misin?

“Duşa girip çıkayım kahvaltı yaparız.” Ben bu adamı tanımıyorum ki? Acaba aynı evde ne bok yiyeceğim?

Duşa girince niye duşa girdiğim yine aklıma geldi. Ben dün gece ne yaptım? Sarhoş muydum? Hayır. Herhalde bir şişe maden suyu ile sarhoş olunmazdı. Serhan içine bir şey attı desem, şişeyi ben açıp vermiştim. Üstelik o bana bir şey yapmadı ki? Akan suyun altında düşünceler yüksek hızlı trenden de hızlı aklımdan gelip geçerken, tek bir gerçek vardı: Dün gece Levent ile birlikte olmuştum.

Düşüncelerim sel olmuş beynimden akarken gözyaşlarım da gözlerimden akmaya başladı. Duygusal bir boşalma yaşadığım kesindi. Ben ne yaptım? Ben ne yaptım? Sevgilisi olan bir adamla birlikte oldum. Hayır, bu ben değildim. Hiçbir zaman bu olmadım. Ben ilk ve tek seferim dışında başka biri ile de birlikte olmadım ki? Su tepemden akıyordu ve ben ban-yonun zeminine çöküp ellerim yüzümde ağlarken, ne kadar zaman geçti bilmiyordum.

Levent'in yanıma gelip de bana kollarını sarmasıyla, şimdiki zamana dönebildim. Kıyafetleriyle akan suyun altında o da ıslanıyordu. Kollarımı savurarak kendimi kurtarmaya çalıştım, izin vermedi.

“Yapma Gonca. Pişmanım deme bana, ne olur!”

“Pişmanım ama. Tabii ki pişmanım. Dün gecedен sonra nasıl pişman olunmaz bilmiyorum ben.”

“Hayır, hayır, hayır. Değilsin. Olmamalısın. Olma. Dayanamam.”

“Ben böyle biri değilim. Senin kız arkadaşın vardı. Daha ayrılmamıştın ki. Ben nasıl yaptım, bilmiyorum. Madde etkisi gibi bir şey mi bu? Özür dilerim. İnan bana, böyle biri değilim. Allah kahretsin! Özür dilerim. İstersen Ece ile konuşurum, her şey benim suçum derim.” İçli içli ağlıyordum. Suyu kapatmış olacak, tepemden boşalmıyordu.

“Sen ciddi misin? Gonca yüzüme bak ve dalga geçtiğini söyle.” Ellerimden tutup yüzümü açmaya çalıştı. İzin vermedim. Yüzüne bakamazdım. “Gonca? Yüzüme bak. Sana söyledim. Bitmişti benim için. Ona karşı olan hislerim bitti. Dün gece konuştum onunla, ayrıldık. Mesul olduğum hiçbir şey yok. Seni seviyorum ben.”

Yüzümden ellerimi kendim indirdim. “Neyimi seviyorsun sen benim ya? Neyimi biliyorsun da seviyorsun? Beni tanıyor musun ki? Serhan'la birlikte olduğumu düşündün. Bir saat içinde iki adamla birden yatacak biri gibi gördün beni. Turuncu saçlarıma mı âşık oldun? Çillerime mi? Lanet olsun! Serhan'la yatmadım ama sevgilisi olan biriyle yattım. Çok utanıyorum.” Tekrar yüzümü örttüm.

Bana sarıldı. Sadece sarıldı. Beni ayağa kaldırıp kenara çıkarttığım bor-nozu üzerime giydirdi. Başımı havluya sardı. Beni kucaklayıp yatak odasına götürürken, ne düşündüğünü anlamak zordu. Bu süreçte hiç konuşmadı.

Beni yatağa bıraktıktan sonra, önümde diz çöktü. "Sen giyin, ben de kuru bir şeyler giyip geleceğim. Kahvaltıda da konuşacağız."

Oh be! Kuruluk iyidir. Kendimi de kurulayıp hemen üzerimi giyindim. O anda telefonum çaldı. Saate baktım. Dokuza geliyordu. Ben bir saat banyoda ağlamış mıydım? Gözyaşlarım akarken sesime çekidüzen vermeye çalıştım, yine de boğuk çıktı. "Efendim Serhan."

"Neredesin güzelim, merak ettim. Geç mi gelecektin bugün? İyi misin? Hasta değilsin, değil mi?"

"Hayır aslında, uyuyakalmışım. Kusura bakma lütfen. Hemen geliyorum."

"Hemen gel diye aramadım. İyi olup olmadığını merak ettim. Acele etme. Ben buradayım zaten. Geldiğinde görüşürüz." Tamam deyip kapatınca odadan çıktım.

Odadan çıktım da mutfak sanki fizandaydı. Ulaşamıyordum ya da ayaklarım geri geri gittiği için mesafe bir türlü kısalıyordu. Nihayet mutfağa geldiğimde; Levent çayları koymuş, beni bekliyordu. Yüzü ifadesizdi. Süratsız bir ifadesizlik...

Oturdum. Acıkmıştım da. Hemen kahvaltı yapmaya başladım. Kahvaltıyı severdim. Levent yemiyor, beni izliyordu. Başımı kaldırırsam, barbekü sosu gibi kızarmanın ötesine geçecektim. Bundan mütevellit bakmaya gerek yoktu. Durmadan ağzıma bir şeyler sokarken onun eliyle çenemden tutarak, yüzümü kaldırmasını beklemiyordum. Meğer hain gözyaşlarım dokunuşunu bekliyormuş. Ulan bir saat ağlamışsınız işte, şimdi derdiniz ne? Onca sıvıyı tekrar ne ara ürettiniz? Ben burnumu çeke çeke ağlarken o konuşmaya başladı.

"Önce saçlarının çevrelediği yüzüne âşık oldum. Dış görünüşüne yani. Seni tesadüfen aylar önce, o ilk gördüğüm andan beri Ece'yi almaya geliyorum. Önce basit bir hoşlanmaydı. Sonra sen benimle sırf Ece'nin işini haber vermek için bile olsa konuşmaya başladığında sesine âşık oldum. Daha uzun süren konuşmalarında tebessüm ettiğinde, kırışan burnunun üstündeki çillere âşık oldum. Her geldiğimde baştan başlayıp sayıyorum; ama vaktim az geliyor, hemen içeri giriyorsun. Saçların hep örgülüydü. Bir gün, rüzgârlı geçen o gün saçların örülü değildi. Esen rüzgarla savrulan turuncu saçlarına âşık oldum. Ben sana âşık oldum Gonca. Ece ile devam edemezdin. Senden başka aklımı dolduran hiçbir şey yok. Dün gece bitirdim. Sen beni istemezsen, giderim. Ama istersen, seni çok severim. Beni sevmen için de elimden geleni yaparım."

Komik adamdı vesselam.

"Birkaç aydır orama burama âşık oldun diye kaç yıllık kız arkadaşından mı ayrıldın? Sence de çok saçma değil mi? Bence çok saçma."

"İnan bana saçma değil. Bizim ayrılmamız kaçınılmazdı. Dün gece de söyledim. Ece farklı biri. Zengin... Off! Çok zengin. Parasıyla hükmetme-

ye o kadar çok alışmış ki; bunu vücudunun herhangi bir uzvunu kullanı gibi yapıyor. Farkına varamıyorsun. Bana karşı yavaş yavaş yaptığında benliğim, içten içe zehirlendiğimi hiç yadırgamadı. Ne zamanki pek çok farklı zehir bir araya geliyor, toksik etki oluşuyor, o noktada ayıldım. Kaçmam gerektiğini anladım. Seni o farkındalıkla gördüm belki, bilmiyorum Ama gördüm ve çok âşık oldum.”

Aslında anlattıkları Ece’nin salonda üstten üstten konuşmalarıyla, Levent’e her ne sağlıyorsa ona bahsetmiş gibi aksettirmesiyle uyumluydu Jigolo demeden jigolosu gibi bahsettiğinden Levent’i gördükçe tebessüm etmiyor muydum zaten?

Aşk meşk neyse de, Ece müşterimizdi. “Ayrılmak istediğinde Ece nasıl tepki gösterdi? Tamam, hadi eyvallah mı dedi?”

“Hayır, istemedi. İtiraz etti ve ağladı. Ama ağlarken bile beni parasıyla ezmeyi ihmal etmedi.”

“Madem parasıyla işin yok, sen öyle bir kızla en başta nasıl birlikte oldun ki?” Asıl soru sanırım buydu.

“Daha normal olduğunu düşündüm. Bir noktada illa kesişiriz diye umdum. Zengin olduğunu hep biliyordum ama bunu yaşamının her alanına yaymış olduğu, vücut dili, konuşması, oturup kalkması yıllar içinde bütürlüleşti. Şimdi kalkmış bana pişmanım diyorsun. Pişman olman gereken bir durum yok. Dün gecedten sonra seni bırakır mıyım sanıyorsun?”

Ellerimle yüzümü sıvazlayıp ofladım. “Siz aynı sınıftasınız, değil mi Ece öyle söylüyordu. Nasıl olacak senin için? Ayrılrken ne dedin? Ben söyledin mi? Salona sık sık geliyor. Ben onun yüzüne nasıl bakacağım?”

“Sınıfta bahsini açacağını sanmam. Terk edilen tarafta olduğu için gurur yapıp cesaret edemez. İstemedenden senden bahsetmiş olabilirim. Rezillik çıkarmak, tanıdığım kadarıyla onun yapacağı bir iş değil. Sadakat sorumluluğu bana aitti. Yani sen yanlış bir şey yapmadın. Belki ben ama sen değil Hele ki, konu bizsek; biz yanlış bir şey yapmadık. Sen niye utanacakmışsın?”

“Evli bir adamla yatmış gibi hissediyorum kendimi de ondan utanıyorum. Dün kesinlikle bedenimi başka biri kontrol ediyordu.” *Hep o robotun kumandasının işi.*

“Başka biri değil, başka bir şey belki. Zevk, tutku, açlık... İstedin beni Gözlerinde gördüm. Arzunu görmeseydim, devam edemezdin. Dün ben den utanmadın. Şimdi de utanma, yalvarırım.”

Serhan da böyle demişti: İstemediğin bir şeyi kimse sana zorla yaptıramaz. Levent zorla bir şey yapmamıştı. Onu istemiştim, doğru. Nesi farklıydı? Ettiğim yeminden dönmemi sağlayacak nesi vardı? Bebek istemediğini söylemesi kalkanlarımı devre dışı bırakmam için kafi miydi? *Bebek mi?*

“Siktir! Korunmadık biz. Ne yapmam gerek? Siz nasıl korunuyordunuz? Allah kahretsin! Hamile falan kalmak istemiyorum. Üstelik tanımadığım

bir adamdan. Tek gecede kalacak kadar da bahtsız değilimdir, değil mi?”

“Ah! Gonca sen nasıl bir şeysin? Alev topu gibisin yemin ederim. Yuvarlanırken beni de içine çektin. İyi ki çektin. Sensiz serinliktense, seninle yanmayı yeğlerim.” Ne dedi şimdi bu? Hamile kalsan da ben çocuklara bakarım demek mi istedi?

“Levent ben ciddiylim. Odaklan! Sonradan alınan bir hap falan var mı? Şimdi işe giderken eczaneden alırım. Neyse ben sorarım. Çıkمام gerek. Sen ne yapacaksın?” Sanki ben burada aval aval bakınırken, karnımdaki bebek çoktan ellerini kollarını oluşturmıştu.

“İş bakacağım. Beni kapının önüne koymuyorsun, değil mi?” *Koymak istiyor muyum? Evet. Koyabilir miyim? Hayır.*

“Koymuyorum.” *Şimdilik.* “Yedek anahtar yatak odasındaki komodinin çekmecesinde. Akşam görüşürüz.”

Tüm bedenime iğneler batıran konu niçin önce eczaneye uğrayıp sonra acele ile işe gittiğimde, salon hâlâ sakindi. Sadece kızlar tuhaftı. Kesin Serhan bunlara yine kızmıştı. Günaydın diyerek arka tarafa doğru ilerlerken, elim kapı kolundayken açıldı. Ece ve Serhan aynı anda kapıdan birlikte çıktılar. Neler oluyordu?

“Turuncu sürtüğümüz de gelmiş. Burayı ne kadar sevsem de artık gelemeyeceğimi anlayışla karşılarsın umarım Serhan’cığım. Sağlıcakla kal.” diyerek önümden geçip gitti. Söylediklerini sayıca az olsa da salon-daki herkes duydu.

Serhan, “Herkes siktirip gitsin siktiğimin salonundan!” diye bağırdığında ben de üzerime alındım. Tam arkamı dönüp gitmek üzereyken bileğim-den yakaladı.

“Sen nereye Gonca? Konuşacağız.” Sakin sözleri bana göre, az önceki bağırmasından daha gürültülüydü. Kalbim hızla atmaya başladı.

“Duymadınız mı lan? Def olun gidin, hemen!” Yine bağırdığında titremeye başladım.

Herkes çıktığında en başından beri bana bakan Serhan kafasını sağa sola sallayıp cık cıkلامaya başladı. “Dün gece sendeydim. Benden sonra mı Levent’le birlikte oldun?” *Lütfen kızma, bana bağırma.*

Sesim çıksa bunları söylerdim.

“Sana soruyorum. Bana taze fasülye yedirirken onunla ne bok yedin?”

“Serhan. B-ben bi-bilmiyorum. N-nasıl oldu? Anlamadım.”

“Tam olarak hangi kısmını anlamadın? Soyunduğunuz kısmı mı? Adamın altında inlediğin kısmı mı? Yoksa Levent pezevenğinin içine girdiği kısmı mı? Hayır o, anlaşılır yani.” Sesinden salonun camları yankılanıyordu.

“Özür dilerim. Hiçbir zaman sana farklı bakamadım. Seni hep bir kardeş gibi gör-”

“Ne kardeşi lan? Az kalsın sevişiyorduk biz. Dün gece farklı konuşuyordun. Bu mu sana duyduğum saygının karşılığı? İstedim seni, sevdin Sahibinden biraz ilgi bekleyen it gibi peşinde dolaştım. Yıllardır aşığı sana. Tamam hadi istiyorum dediğin anda bile dokunmadım sana. Arkan dan o şerefsizi eve almak için mi elime çöprü tutuşturup gönderdin ben Sevgilisi olduğunu bile bile bunu nasıl yaparsın?”

“Serhan, lütfen. Aşağılama daha fazla. Kendi yüzüme bakacak hali yok zaten. Bir de sen yapma!”

“Sen yaptın yapacağını. Şimdi beni konuşturma. İnan bana daha aşağılamaya başlamadım bile.”

“Affet beni.” diyerek ellerini tuttum. “Kendime bile açıklayamıyordum ama Levent... Bilmiyorum, farklı geldi. Farklı hissettirdi. Yıllardır onun birliktymişim gibi, doğru geldi bana.”

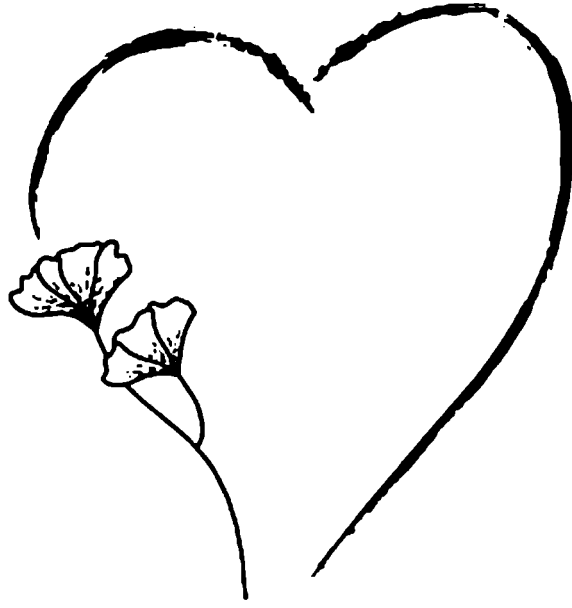
“Çok merak ediyorum. Benimle yattıktan sonra da sana doğru gelece miydi?”

“Geri alamayacağın şeyler söyleme lütfen. Seni seviyorum. Sadece baktığın gibi sana aynı gözle bakamadım. Özür dilerim.” Ağlamaktan baş ka elimden bir şey gelmemesi canımı çok acıttı, Serhan’ın sözlerind daha çok.

“Sana baktığım gözleri de sikeyim! Seni seven kalbimi de sikeyim! Böyle işin de ta amına koyayım! Bir daha seni görmek istemiyorum. Sana dükkânımın yakınında tekrar görürsem eğer...” hakaret etmemek için kendini zor tutuyordu ve benim canımı çok acıttı. Bunu ona ben yapmıştı! “Kutsal kitap üstüne yemin ettirmeden, def ol git salonumdan!”

Serhan’ı kaybettim. Üzdüm onu, biliyorum. Beni alacak bir yer bakamadım dibine geçmek için ama yoktu. Geldiğim gibi eve döndüm. Sadece yarım saat içinde hem işimi, hem onurumu hem en iyi arkadaşımı kaybetmiştim. Levent de çıkmıştı. Yalnız başıma anlayınca da daha çok ağladım. Gücüm iki gözümünden akan yaşlar kadardı.

Neredesin Özgür? Hani biz evlenecektik?

8. Bölüm: Levent'ten

Evden çıktığımda, herhangi bir diş hekiminin yanında iş bulamayacağımı az çok tahmin ediyordum. Buldum desek bile, asgari ücret dahi vereceklerinden şüpheliydim. Onlar daha çok ayak işlerini bedavaya yapacak, staj adı altında hevesli, ahmak öğrencileri almak istiyorlardı. Benim paraya ihtiyacım vardı.

Okul açılana dek bir ay kadar sürem vardı. Ben de daha çok garson aranan yerlere bakmaya karar verdim. Girdiğim ilk birkaç yer, yaz sebebiyle zaten işlerin az olduğunu söyledi. Diğer birkaç yer de sonra arayabileceklerini, numara bırakmamı istedi. Hayda! Benim ucuz yollu bir telefon almam gerekiyordu. Haliyle numaram da değişecekti. Telefonu Ece'ye bırakacağım diye numaramdan da olmuşum.

Sonunda girdiğim yerlerden biri olumluydu. Denemeye karar verdim. Gonca'ya haber veremeyecektim, bende telefon numarası bile yoktu ve iş dokuza kadar sürecekti. Yine de başladım. Nasılsa Gonca da salondan geç gelirdi. İlk yıl da benzer işlerde çalıştığım için çok zorlanmadım. Siparişleri doğru hatırlayıp, kişileri karıştırmadan doğru masalara verecek kapasitem vardı.

İş aramaya çıktığım ilk günden iş bulabilmek, ruh halimi düzeltmişti. Haftalık olarak para alacaktım ama bir süre idare edecek kadar param vardı. Ece ile birlikte olduğuma ilk kez bir anlığına minnet duydum. Kendi paramı şimdi Gonca için harcayabilecektim.

Mesai bitince, eve geçmeden bir pastaneden ufak bir pasta aldım. Basit işime basit bir kutlama... Hem de ev giderleri için konuşmaya karar verdim. Ne kazanırsam vermeye razıyım. Eve girdiğimde ışıklar yanmıyordu. Saat ona geliyordu. Gonca bu saate kadar mutlaka gelmiş olmalıydı. Biraz olsun huyunu suyunu, evinin yerini öğrenebilmek için zaman zaman onu takip ederdim ve en geç sekiz buçukta salondan çıkmış olurdu.

Pastayı bırakıp yatak odasına ilerledim. Yatak odasına girdiğimde; Gonca'yı kendine sarılmış, dizlerini karnına çekmiş yatarken gördüm. Işığı açtığımda gözlerinin açık olması beni şaşırttı. Beklemediği ışıkla gözlerini

kıstı. Gözleri ve burnu ağlamaktan kızarmış, şişmiş halde karşı duvarda bir noktaya sabitlenmişti.

Yanma yaklaşıp elimi yüzüne doğru kaldırdığımda, bana arkasını döndü. Bir şey olmuştu. Ece ile mi ilgiliydi? “Gonca neyin var?” Konuşmadı. Hâlâ iç çekişini duyabiliyordum. Ne zamandır ağlıyordu? Arkasından sarı lacak şekilde yatağa uzandım.

“Bana arkamı dönmek konusunda ne demiştin? Ne oldu, anlat bana. Dene en azından.”

“Ne olmuş olabilir? Ece bana, ‘Turuncu sürtük’ dedi. Serhan beni işten kovdu. Böyle işte. Senin günün nasıldı?”

Sadece sorduğu soru için cevap verecektim. Diğerlerini sonraya bıraktım. “Ben bir kafede iş buldum. En azından bir ay tam zamanlı çalışabilirim. Sonrasında karşılıklı olarak memnun kalırsak, yarı zamanlı işini konuşacağız. Küçük bir pasta almıştım, sever misin bilmem; ama kutlanı diye düşündüm.”

Aklımı kurcalayan Ece’nin, Gonca’ya zarar verip vermediği idi. Kendisi mi anlatmak isterdi?

Onun “Çikolatalı mı?” sorusuyla afalladım.

“Evet, çikolatalı. Mutfağa bıraktım. Gelir misin, getireyim mi?”

“Gelirim. Çay da içeriz.”

Gonca’yı mutfağa doğru takip ederken, salonda neler yaşandığını deli gibi merak ediyordum. Onu tam anlamıyla tanımıyor olmak da işimi kolaylaştırmıyordu. Çay yapmaya başladı. Ece ona hakaret ettiği için mi, yoksa kovulduğu için mi ağlamıştı? Neden kovulmuştu ki? Serhan’la yıllardır aynı yerde çalışıyorlardı. Biliyordum çünkü Ece de yıllardır aynı kuaföre gidiyordu.

Çekmecedan iki çatal alıp, birini bana uzattı. Pastayı kesmeden, bütün halinden yerken dalgındı.

“Tüm gün bir şey yemedin, değil mi? Bir şeyler hazırlamamı ister misin?” Kafasını istemediğini belirtecek şekilde salladı. Saçları kabarmıştı. Bonus reklamlarında kullanılan peruk, Gonca’nın saçlarını görse kıskanırdı. Başının üzerinde iki porsiyon basketbol topu var gibiydi. Baktığım yeri fark etti.

“Turuncu saçlarıma da âşık olmuştun, değil mi? Al sana istemediğin kadar saç. İlilenmediğim her seferinde böyle olacak.”

“Benim şikâyetim yok. İlk kez bu şekilde görüyorum, ondan dikkatli baktım. Gece yastık niyetine kullanabilirim bence, ne dersin?” Hâlâ pastayı çatalıyordu. Otomatik hareketlerle yaptığını anlamak zor değildi. Akll bambaşka bir yerdeydi.

On dakika konuşmadan geçince, kalkıp bardaklarımıza çay koydum. Birini ona verirken konuşmaya başladı. “Sabah geç gittiğimde, Ece zaten her

şeyi anlatmıştı. Yani ne anlattı tam olarak bilmiyorum ama seninle birlikte olduğumuzu Serhan biliyordu. Çok kızgındı.”

“Serhan neden sana kızgındı? Birlikte olmadığınızı söylemiştin.”

“Evet, değiliz zaten. Ben istemediğim için. Evvelsi gece istemiştim. Sen gelmeden biraz önce, onunla yatmak üzereydim. Kendisi durdu. Bana dokunmadı. Ece’nin sabah sabah fırından yeni çıkmış sıcacık haberi ile haliyle sinirlenmiş.”

“Serhan, benim gibi seninle aynı durumdaydı ve sana dokunmadı mı?” Yine başını salladı. Bu kez evet diyordu. Vay canına!

“Sadece Serhan istediği için onunla yatacağımı biliyordu. Gönü razi olmadı. Benim de onu aynı şekilde kalbimle isteyeceğim günü beklemek istedi. Sonra sen geldin.” Doğrudan bana baktı.

Serhan’a işleri hızlandırdığı için teşekkür kartı mı atsaydım acaba?

Hiç istifimi bozmadan “Ece sana zarar verdi mi? Ya da Serhan, o canını yaktı mı?” diye artık sormak zorundaydım.

“Hayır. Ben, Serhan’ı kaybettiğim için üzüldüm. O iyi biri. Biz onunla, Gazi’de ön lisans okurken aynı sınıftaydık ve o her zaman benim arkamda oldu. Kendi yerini bile ben Ankara’da, burada olduğum için açtı. Aslen Mersinli. Ben sadece onunla çalıştım. Bana iğrenerek bakması canımı yak-
tı.”

“İyi biriymiş gerçekten. Yine de; anlattıklarının hiçbirisi sana karşı bu tutumunu haklı çıkarmaz. Beni kapıdan kovsan seni suçlayabilir miydim? Ben elmayı seviyorum diye elma da beni sevmek zorunda mı?” Çayından bir yudum daha aldı.

Omuz silkti Gonca. Serhan’ı gözünde bambaşka bir yere koymuştu ve oradan indirmeye niyeti yoktu.

“Biraz birikmiş param var. Sağ olsun, Serhan bana hep ortağı gibi davrandı. Bir yer açıp oranın masrafını ve malzemelerini çıkaracak kadar olmaz sanırım ama... Elimdeki para bazı malzemeleri alıp, bu evde ufaktan başlamanı sağlayabilir. Eskisi kadar kazanacağımı sanmasam da bir şekilde, bir yerden başlamanam lazım. Serhan’ın arkasından başkasının yanına geçemem. Bana hiç patron gibi davranmadı ve bu saatten sonra emir altına gireceğimi sanmıyorum.”

“Anladım. Sen nasıl uygun görüyorsan öyle yap. Sormak istediğim şeyler var. Mesela ev kira mı? Bu ay çalıştığım yerden elime biraz para geçer. Birkaç yerden burs alıyorum. Öğrenci okutacaksın Gonca. Canım buna acayip sıkılıyor ama mezun olduğumda iyi bir iş bulacağıma eminim. Sınıf birinciliğine oynuyorum. Ben de tabii hemen yer açamam ama güzel bir hastanede ya da klinikte işe başlarım. O zaman her şey daha rahat olur. Yer açmak istersen, açarız.”

“Ev kira değil. Rahat ol. Bir şekilde hallederiz. Sen Yozgatlı değil misin? Okul bitince dönmeyi düşünmüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum. Oraya döndüğümde de yer açmak için; ay malzemeler, aynı para gerekecek. Burada iş imkânı daha fazla ve en önemlisi sen buradasın. Benim üç kardeşim daha var. Mezun olunca onlara yardım etmeliyim.”

“Eski hayatını özlemeyeceğine emin misin? Oldukça basamak indirttimle.” Sorusu ciddiye ve bir an, alev saçlarından daha fazla içimi yak

“Sen benim için top noktasın. Pek çok basamak birden çıktım ben. Yi de sorduğun için cevap vereyim. Hiçbir şeyi özlemeyeceğimden emin ol bilirsin.”

Sonra aklına aniden gelen bir konuyla daha da ciddileşti.

“Bu arada ben hapi içtim. Ertesi gün hapi deniyormuş. Merak et yani.”

Anlamakta biraz geciktim ama bebekten bahsediyordu.

“Bir yıl sabret Gonca. Sonra istediğin an, senden çocuğum olsun ister tabii. Şu an küçük bir bebek için hiçbir avantajımız yok. Birlikte olmak başka yani.”

Beni geçiştirerek “Zaman ne gösterir bilemeyiz.” dedi hızlıca.

“Okul açıldığında Ece ile sert şekilde konuşacağım. Sana söylediklerin hesabını verecek.”

“Öyle bir beklentim yok. Kimseye küsmem, alınmam ben. Üstelik ben de haklı. Bir sabah onu kuaförden almaya gelen sevgilisi, aynı günün cesinde başkası için ondan ayrılıyor. Yanımdan oldukça sakın şekilde gitti. Sadece sürük demesi asilliğinden olsa gerek. Ben olsam saç baş, göz yer değiştirirdim herhalde. Beni asıl üzen kısmı Serhan. Yapacak şeyim yok. Zamanı geri alamam.”

Zamanı geri almak mı istiyorsun? Farklı davranmak için mi? “Saba pişmanlığının derecesi ne peki?”

“Derece tayini yapamam ama pişmanım tabii. Ve sana yeterince gülmüyorum. Kusura bakma. Seni tanımıyorum. Aynı evde yaşayarak iki arkadaş gibi tanışırız. Joker kartı olmak istedin. Ol o zaman. Bunu ne yaptığımı ben de tam olarak bilmiyorum ama bazen hayatın sert bir ıgarla ya da yumuşak bir meltemle bizi sürüklediği yerlerden ilginç sürpler çıkabiliyor. İyi ya da kötü. Hislerim aşağı yukarı böyle. Ama bir d yaklaşıp yaklaşmayacağımızı bilmiyorum. Böyle bir beklentin var üzgünüm.”

“Dürüstsün gerçekten. Haklısın. İsteklerin makul. Yalnız... Sonsuza kadar ev arkadaşı olarak kalmayacağımızın da bir garantisini veremez mi Serhan gibi, bana karşı da bir şeyler hiçbir zaman mı hissetmeyeceks. Bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca, sessizce yüzüme baktı. Apt bir soru sormuşum gibi.

“Sana karşı bir şeyler hissettim. Seninle bile isteye birlikte oldum. Kendimi tanıyamama pahasına da olsa, seni tanımamama rağmen bir ol

istedim seninle Levent. Daha başka şeyler de istedim; çok şükür çabuk geçti. Ne olduğunu sorma. Sonra ben uyurken beni bırakıp gitmek istememen, skor hanene kesinlikle artı olarak işledi. Beni Ece'ye neden söylediğini anlamasam da kendince bir sebebin vardır diye düşünüyorum.”

“Söylemek istemedim, o şekilde gelişti. Özür dilerim.” Dudağını dişlerken, en çok merak ettiğim bir soruya nasıl girizgâh yapsam diye düşünüyordum. Bodoslama sormak en iyisiydi.

“Seninle ilgili en çok bir şeyi merak ediyorum.”

Bunu beklermiş gibi “Benimle ilgili en çok neyi merak ediyorsun?” dedi alayla. Bunu buz gibi gole çevirmezsem, yapılan asist boşa giderdi.

“Sen çok güzel bir kadınsın. Şu anki halinle bile mükemmelsin. Benim düşündüğümün aksine Serhan erkek arkadaşın değilmiş. Neden bir sevgilin yoktu?”

“Birini bekliyordum.” *Geçmiş zaman kullandı, değil mi?*

“Artık beklemiyor musun?” *Ya da beklediğin ben miydim? Doğru kişi gibi hani... O anlamda mı dedin?*

“Beklemiyorum. Söz verip de gelen tek kişi sensin. Üstelik beklediğimden de çabuk geldin. Gece gece uyandırdın beni.” Tüm geceden beri ilk kez hafifçe tebessüm etti.

“Ne demek bu? Sözlü müydün, nişanlı mıydın?” Bambaşka birinden bahsediyordu.

“Hayır, değildim. Önce annem bıraktığı gibi beni yurttan almaya söz verdi ama gelmedi. Evlenmiş, iki kızı daha olmuş. Kendi hayatını kurmuş. Yanında ben olmayınca, çok daha kolay olduysa demek...” Transa girmiş gibi anlatıyordu.

Devam etmesini beklerken araya girmeye cesaret edemedim. Gonca kendi ne zaman uygun görürse istediğini yapmalıydı. Bunu kısa sürede anlamıştım ve bunu ondan almaya hakkım yoktu. Dahası bu, ben onu günden güne tanıdıkça onda en sevdiğim özellik olacaktı. Yurtta büyüdüğü halde; kendini asla istemediği bir durumda bulmamak, genç bir kadın için takdir edilmesi gereken bir durumdur. Hepimizin hayatında, tüm olumsuzluklara rağmen başarılı olan birileri mutlaka vardır. Gonca da onlardan biriydi.

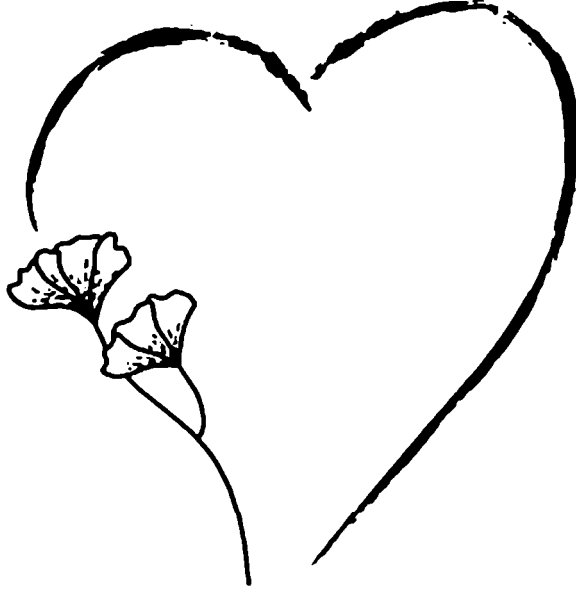
“Sonra o vardı. Evleneceğiz diye söz verdi. Ona da inandım. Evlenmedik. Kendimi ilk kez ona verdim. Aynı yurttaydık. Bana âşık sandım. Sen hem ikincisin hem ikinci seferimsin. İnanmayabilirsin, çok takmıyorum. Hayatımda başka birçok adam olabilir miydi, evet. Ya da evlenince tek olabilir miydi, evet. Ben buyum. Turuncu saçlı, çilli, babasının kadife çiçeğim diye sevdiği Gonca'yım.”

Bana baktı. Utanıyor muydu? Kendini küçülmüş mü hissediyordu? Hiçbiri seni tanımlamıyor Gonca. “Sen hep böyle kal. Ben senin için istediğin her şey olurum. Sözünü tutan sadece ben olduğum için, bencillik diyeceksin belki ama mutluyum. Bu bencillik senin bana güvenmeni sağlayacak

Çünkü. Seni çok seveceğime söz veriyorum. Ölümden başka senden gi
meyeceđime; sen neyi, ne zaman istersen o zaman yapacağıma söz veriy
rum. Seni bu yıl olmasa da sonraki yıllarda elimden geldiğince kraliçe gi
yaşatacağıma da söz veriyorum. Beni hayatına kabul ettiğin için, seninl
bir olmama izin verdiğin minnettarım.”

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldığında Çillerini saymayı da bitirmiştin
Her sabah baştan saymak, güne mutlu bařlama ritelim olacaktı.

Ne olurdu sanki bu defaya mahsus, kötü kalpli cadı bizim hik
yemize bulaşmasaydı? Keşke zehirli elmasını bizim için yetiştirm
miş olsaydı da bu seferlik mutlu sona ulaşmamıza engel olamasay
dı? Ne olurdu ki; bizim masalımız güzel başladığı gibi güzel bitseydi

9. Bölüm: Gonca'dan

Bir yerde okumuştum. Zamanında kakao çekirdeklerine Aztekler ve Mayalar, 'Tanrılarının içeceği' adını vermişler. Bunun sebebi de afrodizyak ve iyileştirici etkisi olmasıymış. Ben de pastadan aldığım her çatalla, daha iyi hissetmeye başladım.

Levent o kadar meraklı görünüyordu ki; neden ağladığımı, neden bu halde olduğumu delicesine öğrenmek istediğini söylemesine gerek yoktu. Benim konuşmamı beklediği için içten içe sevindim. Beni inceliyordu. Saçlarım ne haldeydi kim bilir? Takmadım. Ona söylediğimde kurduğu cümle, artık romantikliği anlamada üst seviyede olduğumu gösteriyordu. Bence romantikti. Gündüz yaşadıklarımı sil baştan idrak ediyordum. Salonunda Ece'nin bana söylediklerini, Serhan'ın beni işten kovduğunu anlatıttım.

Serhan... Ece'den önce ben anlatabilseydim... Ya da geçen gece biraz daha karşı koyup ona direnseydim... Yatak odasına gitmemeyi başarabilseydim... Geçmiş çok yakındı ama değiştiremeyeceğim kadar da uzak.

Gerçi biriktirdiğim param için başka hayallerim vardı. Üstüne daha da koyup özgürce dünyayı gezecektim. Şimdi baştan başlamamı sağlayacak sermayem olacaktı. Üzüntüm asla işten kovulduğuma değildi. Serhan'ın gözlerindeki o iğrenme duygusuna kırılıyordum.

Levent'in koyduğu çayı içerken bir yandan da onu dinliyordum. Bana gelecekle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Bebek olmaması için hap aldığımı söylediğimde, seneye kadar sabret mi demişti? Ne seneye ne de önümüzdeki on yıl içinde bebek düşüncem vardı. Hatta şunu önümüzdeki yüzyıl yapalım. Dişi kuş uzunca bir süre kuluçkaya yatmayacaktı. Bu konuya daha sonra kafa patlattırdım da şimdi önceliklerim bambaşkaydı.

Beni çok seveceğini, çok mutlu edeceğini söylerken ciddi görünüyordu. Bana göre söz veren herkes ciddiydi zaten. On bir yaşında verilen sözlerle inanmaya ve yine aynı yaşta üzüntüm ama inanmamaya başlamıştım. Geçerli sebeplerim var tabii. Söz verildiği zaman tutulması gerekirdi. Ben verdiğim sözleri özellikle tutmayı, tutamayacaksam bilhassa o sözü ver-

memeyi tercih ederdim.

Levent de söz veriyordu. Kocaman gülümsedim. O, inandığımı sans da ben hayal kırıklığına uğramamak için artık verilen sözlere, tutuldukları müddetçe sevinecek; tutulmadıklarında, kendimi koruyacak kalkanım devreye sokacak şekilde programlamıştım duygularımı. Özgür bile sözünü tutmamıştı. Başkası tutmasa ne olurdu ki sanki?

Levent'e alışmaya başladım. Sabahları işe gitmeden önce beni öpüyor akşamdan bana da sandviç hazırlıyor, işten yorgun da gelse masayı toplarken bana yardım ediyordu. Akşam dokuzdan sonra beraber pek vaktimi kalmıyordu. Ama beni ve günümü sorarken kesinlikle ilgili olduğunu, gerçekten merak ettiğini anlıyordum.

Ben de tüm günümü eve alacağım malzemeler için toptancılarla görüşmeler planlayarak geçiriyordum. Serhan'dan müşteri falan çalamazdım Apartmandan başlamayı, en aşağıdan tırmanarak büyümeyi hayal etmekten kendimi alamadım. Her şerde bir hayır olduğunu düşünengillerden olduğum için de elimden ne gelirse yapmaya hazırdım.

Boş kalmaya, çalışmamaya alışkın olmayan bünyem; her sabah yedide kendinden alarmlı gibi uyanıyordu. Levent yanımda uyumuyordu. Salond kendine yatak yapıyordu ve bunu ben söylemeden yaptığı için kendim şanslı hissediyordum. İşsiz geçen beş günden sonra, kafamda alacaklarım ve ne kadar tutacağını hesap ederek ertesi gün almaya karar verdim.

O gün yine toptancı toptancı gezdikten sonra eve geçerken cuma pazırına uğrayıp sebze-meyve alışverişi yaptım. Evde yemek yapmayı seviyordum. Yurttan ayrıldığım zamandan beri, kendim için neredeyse her gün b evde yemek yapıyordum. Serhan'ın beni yemeğe çıkarmadığı hemen her gün yani... Aklıma çok da az olmayan sıklıkta gelen Serhan'la halimiz hâlâ üzülüyordum. Ama beni görmek istemiyor olması elimi kolumu başıyordu. Son karşılaşmamızdan beri aramamıştı.

Akşam ellerim poşet dolu eve girdim ve aldıklarımı yerleştirdim. Güze bir sebze yemeği ile fırında köfte yaptım. Levent beş gündür işten gelince yaptığım her şeyi yemişti. Yemek seçmiyor gibiydi ya da herhangi bir talebi olmamıştı. Ben de yine onsuz yemedim. Beraber yemeye alışıyordum.

Anahtar sesini duyduğumda saat dokuz buçuğa geliyordu. Salatayı yapmayı yeni bitirmiştım. Doğruca mutfığa geldi. Bana sarılıp yanağımda öptü. Tam bir şey söyleyecekken ben neden telaşlandığını anlayamadan bende buzdolabını açtı.

"Alışveriş yapmışsın. Gonca özür dilerim. Aklımdan tamamen çıkmış. Sen kaç gündür yemek yapıyorsun. Sormayı akıl edemedim. Ne aptalım Hepsini senin karşılamayı istemiyorum. Ne lazımsa bana söyle ya da beraber gidip alalım."

“Önemli değil. Tek de olsam, bu şekilde alışveriş yapıyorum zaten. Dert etme.”

“Artık yapma. Ciddiyim. Geç çıkıyorum ama açık market falan bulup, kapanmadan ben alır gelirim. Sen listeyi gündüzden atarsın.”

“Sonra da alınanların hepsi çöpe gitsin. Nasıl seçeceksin acaba? Daha önce seçtin mi hiç? Ben kendim pazardan alırım, çok seviyorum pazara gitmeyi hem. Eğer istersen para bırakırsın. Ama dediğim gibi ben yıllardır yemek yapıyorum ve aynı parayı harcıyorum.”

Alınganlığı sesine yansıdı. “Beni misafir olarak mı görüyorsun? Sana göre kalıcı değil miyim?”

“Gidene kadar kalıcısın elbette. Levent kendini daha iyi hissedecek-sen pazarı sen karşıla, tamam mı?”

“Gideceğimi mi düşünüyorsun?” *Uzatma Levent.*

Salata kasesini sertçe masaya bıraktım. “Gitmeyeceğini umuyorum, dahası gitmeni istemiyorum.”

“Gitmeyeceğim. Tamam, pazar alışverişi bende. Duş alıp geliyorum. Çok güzel kokuyor hepsi. Ağzım sulandı.”

Tartışmayı uzatmayan tarafını seviyordum. Daha bir hafta bile olmamıştı. Biz hiç tartışmadık ama her tartışma böyle sonuçlanacaksa, onunla tartışmak da güzel olurdu.

Yemekte malzemeler için anlaştığımdan bahsettim ve heyecanımı paylaşmasına şahit oldum. Yapmacık değildi. Kullanmadığım küçük odayı beraber temizleyip hazırlayabileceğimizi kendisi teklif etti. Her yeni gün kalbimi daha da pır pır attırıyordu. Beni bekleyecek sabırda olduğunu hissettiriyordu.

Yemek bitip de salona geçtiğimizde zil çaldı ve beraber kapıya geldik. Akşam akşam on buçukta kim gelmiş olabilirdi ki? Levent delikten baktı ve bana döndü. Zil tekrar çaldı. Ben açmaya yeltenince de önüme geçti.

“Ne oldu ya? Kim ki?”

“Serhan. Sana zarar vermeye gelmiş olabilir mi? Sen salona geç, ben açarım.”

“Saçmalama! Serhan bana zarar vermez. Çekil, açacağım.” Bakışlarım bu kez tartışma kabul etmiyordu. Önümden çekilince arkamda durup ellerini omuzlarıma koydu. Kapıyı açtım.

Serhan, “Gonca!” dediği anda, dilinin dolanmasından içkili olduğunu anladım. Buram buram alkol kokusu burnuma doldu. Yüzümü kırıştırmak zorunda kaldım. O ise adımı söylerken bile arkamda duran Levent’e bakıyordu. Sonra bana döndü. “Ah o çiller! Yine kırıştırdın burnunu. Konuşalım mı biraz Gonca?” Levent omuzlarımı biraz daha sıktı.

“İyi misin Serhan? Çok içmemiş misin sence de? Tekrar kalbimi kırmanı istemiyorum.”

“Hayır, kalp kırmak yok. Söylemem gereken şeyler var.” Ayakta sallanmadan durabiliyordu en azından.

“İçeri gelsene.” Ben kapıdan çekildim ama Levent engeline takılacak gibi duruyordu. Levent’e baktım ama beni görmüyordu.

“Girebilir miyim Levent?” Serhan Levent’ten izin istemişti, gözlerim büyüdü. Aynı anda da sinir oldum. Sanki benim gir demem yeterli değilmiş gibi... Serhan kabullenmişti. Levent sanki sahibimmiş gibi... Müdahak etmem gerekiyordu.

“Ben gir dedim Serhan. Lafımın değeri yok mu?” Levent anında bana döndü. Alt dudağını dişliyordu. Kızgın görünmüyordu. Şaşkın belki ve biraz biçimde kabullenmiş.

Serhan eve girip de salona doğru ilerlediğinde Levent’e baktım. Başını eğmiş ayaklarına bakıyordu. Yüzünü kaldırıp yüzüme bakmaya zorladım.

“Bana güven. Konuşmaya gelmiş. Eminim bana söyledikleri için pişmandır. Onunla yalnız kalmam gerek. Güveniyor musun?” Gözlerinin içine baktım. Kafasını salladı. Salona geçerken peşimden gelmedi.

“Serhan neyin var? Kötü bir şey yok değil mi?” Yanına oturdum. Hemer ellerimi tuttu.

“Seni kaybettim, daha kötü ne olabilir ki? Özür dilerim Gonca. Hak etmediğin şeyler söyledim. Beni sevmek zorundaymışsın gibi davrandım.”

“Seviyorum zaten. Sadece farklı seviyorum.” Anlamış mı artık?

“Biliyorum, hep söyledin o güzel kadife sesinle. Aksini savunmadın hiçbir zaman. Ben çok istersem, olur zannettim. Seni ikimizin yerine de seversem, sen de beni az da olsa seversin diye bekledim. Çok sevdim be Gonca seni. Hâlâ da seviyorum. Üç saattir apartmanın karşısındaydım. Levent’in gelmesini beklerken içtim bu kadar. Yalnızken kendimden emin olamam diye çok korktum.”

“Bana zarar vermeyi mi düşündün?” Bunu demedin, değil mi?

“İstesem de zarar veremem sana. Yapıp yapabileceğim salondaki kadar dı. Tek yapabildiğim kalbini kırmak oldu. Seni deli gibi istiyorum bunun için korktum. Salona geldiğinde çok saçmaladım. O sabah senin telefonda konuştum geliyor musun diye, sonra Ece pat diye söyleyince. Ne hissettim bilemezsin. Senden duysam farklı mı olurdu bilmiyorum ama seni o cadıdan duymak, Levent’in seni ona söylemesi... Bana seni hiç anlamıyordun hiç hak etmeyen biriyle birlikteymişsin gibi geliyor.”

“Ece sana ne anlattı Serhan? Sana önce ben söylemek isterdim tabi anlamıyordun takdir edersin ki fırsat olmadı.”

Söz konusu kendimi savunmak olunca çenem düşer, yıllardır kimseyi hesap vermek zorunda kalmadan ayakta durduğumdan mı bilinmez altı kalmayı sevmem; ama Serhan’a Levent’in hayatıma bodoslama girdiğini benim de her nasılsa bunu çekinmeden kabullendiğimi anlatacağım sıradı nutkum tutuldu.

“Serhan bak. B-ben,” diye kekeledim. huyum değildir. Tekrar denedim. ‘Ayarlanmış bir şey değildi. Ben öyle biri değilim. Valla, birinin sevgilisi /arken...”

“Boş ver.” diyerek lafımı böldü. “Levent’lesin işte. Gerisinin önemi yok. Kadın seçimini yaptı. Gonca salona geri dön. Çalışmaya devam et. Sana sinirle git dedim, isteyerek değil. Konuşan, sana çok kızgın ve sanırım çok da kırgın başka bir tarafımdı.”

“Bunları söylemen benim için o kadar kıymetli ki. Çok teşekkür ederim. Geri dönemem. Kendimce bir şeylere başlayacağım. Senden müşteri çalışmayacağım; emin olabilirsiniz. Malzemeciyle anlaştım sayılır.”

“Ne malzemecisi? Saçmalama Gonca!” diye yükseldi. “Geri dön dedim. Orayı ben ikimiz için açtım.”

“Biliyorum ama olmaz. O şekilde herkes bilirken olmaz. Teklif etmen bile çok anlamlı.”

“Sen varken gelmem.” Beni ikna etmeye çalışıyordu. “Ben gidene kadar günleri bölüşürüz.”

“Nereye gidene kadar?”

“Mersin’e dönüyorum. İki ay sonra evleneceğim.” *Ne? Kiminle?*

“Nasıl ya? Ne ara oldu bunlar? Sevgilin mi vardı senin? Biz sadece beş gün görüşmedik.”

“Yoktu tabii ki. Sana aşığım Gonca. Başkasını mı gördü gözüm? Anne-me çıtlattım. Bulmuş birini.”

Ayağa fırladım. Ellerimi kollarımı sallaya sallaya söylenmeye başladım. “Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Ne demek birini bulmuş? Tanımadığın biri ile mi evleneceksin? Sevmeden?” *Sanki evladımı alıp götürüyorlardı.*

“Tanımıyorum demedim. Sevmeye gelince, o beni seviyor. Beni seven biri ile evlenmek belki sana olan ateşimi bir nebze olsun söndürür.”

“Ne dediğini bilmiyorsun sen! Ne absürt bir şey bu? Hadi sen beni unutacaksın onun teninde, kızın ne suçu var? Kendine bunu yakıştırıyor musun?”

“Onunla konuştum Gonca. Bile bile lades dedi. Severim belki ben de zamanla, bu kadar mı imkânsız seni unutmam?” *Gözlerime bu kadar derin bakmasan mı acaba? Tabii ki unut ve onu sev.*

Yeniden oturdum ve güven veren ses tonumu bulma gayretiyle, “Hayır, değil.” diyebildim. Umarım çok mutlu olursunuz. Seni sevdiğine göre dünyadaki en şanslı kadın kendisi zaten.”

“Sen bambaşkasın, biliyorsun değil mi?”

Ben bu adamı nasıl sevememiştim. Herkes için bambaşka bir gelecek mümkün olabilirdi.

Özgür... Sevebilme özgürlüğümü benden aldı.

Dudağı hafifçe dudağıma değdiğinde karşılık vermedim ama geri de çekilemedim. Dondum, kaldım. Bir daha hiç kimse, hiçbir zaman, bu kadar karşılıksız seven, gözlerime aşkla bakan bu adam gibi beni öpmeyebilir. Ben hiç sarhoş olmamıştım. Dahası içki bile içmemiştim. Şimdi dilinde alkol tadı gelen Serhan'ın ıslak dudaklarıyla başım dönüyordu. Midem bulanıyordu. Yine de kaldım o beni öperken. Aşk sarhoşu olmak bu olmalıydı.

Beni zor da olsa bıraktığında, “Salona geliyorsun, değil mi?” diye sordum.

“O kadar param olmayabilir. Çok harcadın içine, biliyorum. Tüm paramı versem bile yetmez.”

“Sana salonu satmıyorum. Para istemiyorum. Ben gidince kapanması sen de kazandıkça bana kardan yollarsın. Değiştirmek istediğin bir şey varsa söyle, gitmeden hallederim.”

İçimdeki özgür kadın, yeniden iş bulduğu için parendeler atarken, n mantizmden gıdım gıdım anlamaya başlayan yanımla sorguluyordu. “Niy yapıyorsun bunu? Nasıl bir şey bu? Ben neden bu duyguyu senin gibi yaşamıyorum?” Hayatta daha fazla bilmek istediğim hiçbir şey yoktu.

“Sen, ben değilsin. Ben de sen değilim.” Bu cümle en fazla bilmek istediğim şeyin cevabıydı.

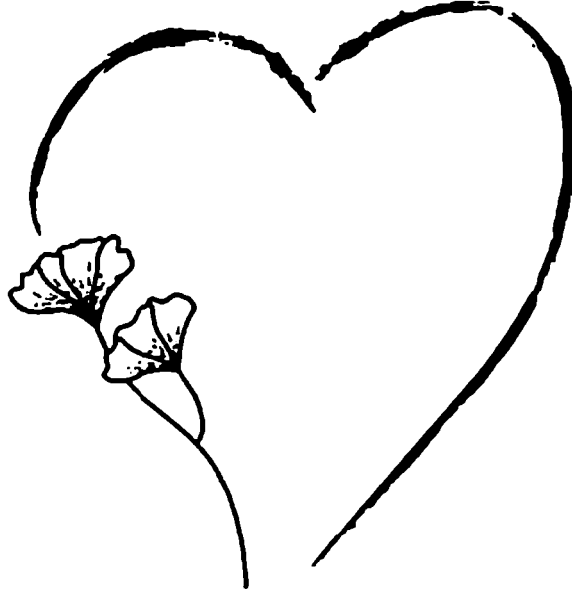
Özgür... Başkasını mutlu edebilme özgürlüğümü benden aldı.

Cevap veremedim. Bencilliğim ayağımdaki elektronik çip gibi be mahkûm ediyordu. Aşka açtım ama olduğum yerden aşka olan mesafe kat edersem, cihaz ötmeye başlayacaktı. Kaldı ki; benim için kendinde vazgeçen bir adamın sevgisiyle nasıl baş edilir bilmiyordum.

Ben bir şey demeyince ayağa kalktı. Yine o konuştu. Yine ben sustum. Sustukça bile sıra bana gelmedi. Lal oldum.

“Üzülme Gonca. Pişman değilim. Bir daha dünyaya gelsem; sen beni yine istemesen de ben senin için alev almaktan vazgeçmezdim. Seni sevmenin ne demek olduğunu bilirken, sen beni yağmurunla ıslatmasan olur? Giderken kalbimde aşkını da götüreceğim, kusura bakmazsan. Yarın sabah salonda ol. İşle ilgili anlatmam gereken şeyler var.”

Başka bir şey demeden çıkıp gitti. Daha ne diyebilirdi ki? Aşkını kulaklarımdan içeri daha ne kadar sokabilirdi?

10. Bölüm: Levent'ten

Okulun ilk günü sınıftaki yerimi aldım. Hocanın girmesini beklerken, kapıdan giren Ece ile göz göze gelip hemen başımı çevirdim. Bir aydır görmemiştım ve Gonca muhatap olmamı istememişti. Her ne kadar Gonca'ya söyledikleri için kızgın olsam da şu an ne yeri ne de zamanıydı. Ece de tepkimi üstüne çekecek bir şey yapmıyordu. İlk hafta dersler boş geçti. Daha çok pratikle geçecek bir yıl olsa da alınması gereken pahalı kitaplar her zaman vardı.

Geçen ay tam zamanlı çalıştığım kafede, sadece akşamları ve hafta sonu çalışmak için kolayca anlaştım. En azından işim olacaktı. Bu Gonca'yla daha az zaman geçireceğim demekti ama sekiz ay sınırlı bir zaman dili-miydi, elbette sonu gelecekti. Mezun olduktan sonra şartlarımı daha da iyileştirebilirdim.

Gonca da Serhan ona salonu bıraktıktan sonra sürekli salondaydı. Serhan hâlâ Ankara'daydı ve içim içimi yese de Gonca'ya güveniyordum. O bana güvenmeyi seçmişken benim seçeneklerim de tek şıktan ibaretti.

A) Gonca'ya güven.

B) A şıkkı doğru.

C) Yukarıdakilerin hepsi.

Serhan bile yaptığından özür dilemişse, benim Gonca'yı aynı duruma sokmaya hiç hakkım yoktu. Üstelik her şey benim boşboğazlığım yüzünden olmuştu.

Her akşam geç de olsa eve gittiğimde Gonca beni beklemiş, yemek yaptığı halde yememiş oluyordu. Değer verildiğini hissetmek, bir erkek için önemlidir. Gonca bana değer veriyordu. Gündüz gözüyle geçirdiğimiz tek vakit cuma günleri gittiğimiz pazar alışverişimizdi. Benim izin günümdü, o da salondan birkaç saatliğine ayrılıyordu. Pazar yerinde sebze meyve seçerken, pazarcılarla konuşurken çok doğaldı. O hep doğaldı.

Cuma olmuştu. Ders bitince kafeye geçmeyeceğim için salona gidip Gonca'yı alacaktım. Çalışan kızlar beni zaten tanıyorlardı, şimdi de Gonca

için gelmeme alışmışlardı. Ben geldiğimde, Serhan da çıkıyordu. Başy selam verdi. Nedense ona karşı eve geldiği geceden beri suçluluk hissey yordum. Gonca'yı kendime almıştım ama bu adamın aşkına ket vuramadım. Üstelik sevgisinin ağırlığı yüzünden burayı terk ederek memleketi de evlenecekti. Gonca o gece Serhan gittikten sonra çok ağlamış, kendi suçlamıştı.

Teselli edecek cümlelerim olsun isterdim ama yoktu. Onu çok sever ğimi zaten söylemiştim. Hali hazırda zaten manyak gibi seven biri varke işim daha zordu. Kapıda bunları düşünürken, Serhan'ın saçlarını kestir ğini fark ettim. Uzundu, at kuyruğu yapıyordu. Şimdi kısacıktı. Gonca'n kesip kesmediğini merak ettim.

Beni geçip ilerlemeye başladığında arkasından bakarken ensesinde açmamış gül dövmesi yumruklarımı sık mama neden oldu. Diş hekimi ol caktım ve onları az daha sıkarsam ilk işim, kendi dişim olacaktı. He: Gonca'yı vücuduna kazımişti. Bana yapacak ne kalmıştı ki?

Gonca'yı kapıda hâlâ beklerken, ellerimi saçımdan geçirdim. Ben haftalardır saçımı kestirmemiştim. O an çok özendim. Gonca'nın ellerin saçlarımda dolaşmasını istedim. Yumuşak elleri saçımda dolaşırken, k cağımda oturduğunu hayal ettim. Birlikte olduğu ikinci erkek olduğun söylemişti. Serhan değildi bu herif. O halde kimdi? Üstelik ikinci seferi demişti. Bu konuda da tekrar konuşmadık. Biz ne yapıyorduk? Kendir bunu sorgularken buldum. Ben okula işe, o işe... Ev arkadaşından farkı yoktu. Kız arkadaşı gibi bile değildim. Paylaşımımız yoktu.

Paylaşmak istedim. Hata bende miydi? Benden mi bekliyordu? Ay yattığımız her gece onun yanına gidip saçlarını koklayamamak zaten yel rince zordu, acaba o da bana gelmek istiyor muydu? Onu basit göreceğir den çekindiği için gelmiyor olabilir miydi? Sebep bambaşka ise joker ka hakkında söylediklerimden pişman olma aşamasındaydım.

Gonca koluma dokunduğunda beynimdeki sorulardan çıktım. Hiçbirir cevap verememiş, sınıfta kalmıştım.

Sıçrayınca, "Dalmışsın, seslendim." dedi.

"Pardon canım." Pazar sokağına doğru adımlarken pat diye, "Pazarda sonra salona dönmesen olur mu?" diye teklifte bulundum. *Eve gidilir konuşalım. Mümkünse başka şeyler yapalım.*

"Serhan da çıktı ama..." Bir an reddecek sandım. "Tamam, yolda habı veririm, kızlar kapatsın."

"Teşekkürler." Aklımda ne varsa sormaya kararlıydım. Ben onun işi neydin? Biz neydik?

Pazardan döndüğümüzde ellerim poşet dolu, posta kutusundaki kağıtlı fark ettim. Tek elime tüm poşetleri geçirip, eve çıkmadan onları da aldım

İçeri girdiğimizde hepsini faturaların durduğu kutuya bıraktım.

Gonca her pazar dönüşü olduğu gibi, mutfakta aldıklarımızı yerleştirmeye başladı. Sonra da dünden kalan yemeği hazırlamaya... Nasıl giriş yapacağımı bilemez halde sadece izledim. Yemek de sessizce geçti. Kah-
retsın! Tuzu uzatır mısın? Eline sağlık. Çok güzel olmuş. *El clasico*.

“Bana bir şey mi söylemek istiyorsun? Ece ile mi ilgili?” Benden cesa-
retliydi. Nasıl da anladı? Acemiliğimden utandım. Yanlış anladı.

“Neden öyle düşündün?” *Ece ne alaka şimdi?*

“Okul açıldı, aynı sınıftasınız. Tahmindi sadece.”

“Birçok kişiyle aynı sınıftayız. Hepsiyle konuşmuyorum. Ece’yi gör-
düm, evet ama sen istemediğin için konuşmadım.”

“Ben benim hakkımda konuşmanı istemedim. Yoksa bana ne, konuşa-
bilirsin.”

“Sen ciddi misin? Eski sevgilim o benim.” Sesim ister istemez sert çıktı.
Aklım halen, Serhan’ın ensesindeki o gonca dövmesindeydi.

“Eski sevgili ile konuşulmaz mı? Serhan da bana âşık. Bana onunla ko-
nuşma diyemezsin.”

“Geçen hafta onun önünde çok güzel belirtmiştin zaten.”

“Kapıdan neden çekilmedin, ben onu içeri davet ettiğim halde üstelik?”

“Adam sarhoş ve seninle yalnız kalmak istiyor. Neyim ben, godoş mu?”

Kavgaya mı tutuştuk ben de anlamadım. Birdenbire celallendik.

“Asıl konuya gelecek misin? Belli ki derdin Ece ve Serhan değil.” Ne
kadar netti. Devam edemiyordum. Ece gibi değildi ama daha ateşli, daha
dişli, daha seksi...

“Seni hiç göremiyorum. Yoğunuz, biliyorum. Yine de birlikte vakit ge-
çirelim, olmaz mı? Bunu söyleyecektim.”

“Öyle oldu bu ara, değil mi? Kusura bakma. Serhan gitmeden salonla il-
gili mali işleri gösteriyor. Mali müşaviri var, güvenilir dedi. Buna rağmen;
yapmam, anlamam gereken detay fazla. Hata yapıp bana olan güvenini
sarsmak istemiyorum. İki gün sonra gidiyor. İşler sadece bana kalacak ama
bir şekilde ayarlamaya çalışacağım, söz.”

“Haklısın. Baskı altında hissetmeni istemem ama daha açık konuşalım
mı biraz?”

“Ta-mam.” derken sesi endişeli çıktı. “Başka ne hakkında? Kötü bir şey
yok, değil mi?” *Tedirgin ettim şimdi, ne güzel. Bravo Levent!*

“Kötü mü iyi mi, birlikte karar verelim. Konu sen... Yani biz...” Sus-
tum.

“Devam edecek misin?”

“Bir ayı geçti Gonca. Aynı evdeyiz. Neyiz biz?”

“Niye hâlâ sevişmedik diye mi soruyorsun?” *Siktir!*

“Hayır, yanlış anladın.”

“Doğrusunu anlamamı sağla.”

“Haklısın, o da var. Kimi kandırıyorum? Kısmen şikayetçi değilim. Sadece biz neyiz? Bunu söyle bana. Sevgili miyiz? Değilsek sevgili olacak mıyız?”

“İlginç bir soru. Biz birlikte olduk, değil mi?” *Bir kere... Hasbelkader.*

“Tamam o halde, iyi bir noktaya değindin. Neden şimdi yatmıyorsun peki? Seksten bahsetmiyorum. Yanında uyuyup uyanmaktan, çillerini izlemekten, saçını koklamaktan bahsediyorum. Aynı evin içinde hasretim sana. Ateşini uzaktan görmekten bıktım. Dokunarak yanmak istiyorum. Elim saçında değil. Sen kucağında değilsin. Serhan’ın saçını sen mi kestir?” *Paragraftaki anlamı bozan cümleyi bulun. Topuğuma sıkmaya az kaldı.*

“Evet, ben kestim.” *Sadece bunu mu duydun kadın ya? Delireceğim.*

“Benimkini de keser misin?” *Dipteyim, sondayım, depresyondayım.*

“Keserim.” dedi ve yine sustu. Ben ortadan çatlamak üzereyken devam etti neyse ki. “İsyanında haklısın, bu geceden itibaren beraber uyuyabilirsiniz. O gece seninle sevişirken utanmamıştım. Utanç çok sonraları geldi çörek lendi üstüme ama konumuz bu değil. Biz birlikteyiz. Sevgili diyemem. Çıkıyoruz. Olur mu bu şekilde? Sana uyar mı?” *Duymuşsun diğer dediklerimi de. Başımı olumlu anlamda salladım. Uymaz mı hiç?*

Kanepeden kalktı ve elimden tutup beni de kaldırdı. Başımdan tişörtü mü çıkardı. Banyoya girdiğimizde, mutfaktan sandalye alıp getirdi. Ben oturdum. Saçımı ıslatıp eline aldığı makası birkaç kez açıp kapadı.

“Bana bırakacak mısın?”

“Ellerindeyim.”

Seri hareketlerle saçımı kesmeye başladı. Ellerine aldığı tutamı hem kesiyor, diğerine geçiyordu. Önümde, arkamda, sağımda, solumda... İzlerken keyif aldım. Daha önce onu işini yaparken izlemediğimi fark ediyordum. Hayıflandım. Bundan sonra berberim İsmail abiye veda etmek zorunda kalacaktım. Gonca’dan başkası saçlarıma dokunamazdı artık.

En sonunda işi bittiğinde kurutmaya başladı. Çok kısalmamıştı ama beğendim. Yüzümde gülümseme ile kalkmaya yeltendiğimde beni tek eliyle yerime sabitledi. Kucağıma oturdu.

Kucağında hareket etmesi gözlerimi kısmama neden oldu. Hafifçe kollarından kaldırıp kasıklarındaki baskıyı azalttı. Kulağıma eğilip, dişlemeye başladığında beklemediğim bu atakla inledim. Altında kıvranıyordum. Benim yapmam gerekmiyor muydu tüm bunları?

Onunla birlikte yerimden kalktım çünkü odaya gitmek zorundaydım. Pamuklar içinde olmayı hak ediyordu. Örtüyü açıp yatağa bıraktığımda turuncuları yastığa yayıldı. Sevdim. Okşadım. Üzerimizdekilerden hızlı kurtulurken pikenin altına girip yanına yattım. Sevişmemizin tek koşulu

orunmamızdı. Hazırlıklıydım haftalar önceden. İlk seferden daha tutkulu, irbirimizi hissederek bütünleştik. Bu kez ateşi yakan o harlayan bendim. Erhan'ın kıvama getirdiği bedene değil, benim için kıvama gelen bedeni- e sahip olmuştum.

Nefes nefese kendimi yana attım ama o hemen kalkıp duşa girdi. Çıktığında ben de aynısını yapmaktan başka yol göremedim. O çoktan pijama- arıyla yataktaydı. Gözlerimle yanına uzanmak için icazet isterken elleriyle kabul edildim. Yatakta koluma yattı.

“Biraz höt hötüm değil mi?” dedi birden.

“Ben seni böyle sevdim, bir tanem.” Gülmeden edemedim. Açık sözlü- lük, dürüstlük Gonca ile anlam kazanmıştı.

“Hadi istediğini sor. Anlatmak istiyorum.”

“Artık beklemediğin kim?”

“Özgür.”

Özgür? “Sevgilin miydi?”

“Uzun zaman önce. Ben öyle sandım. Bir kez birlikte olduk. İlk kez birlikte olduk. Evleneceğiz dedi. Evlenmedik. Bu kadar.”

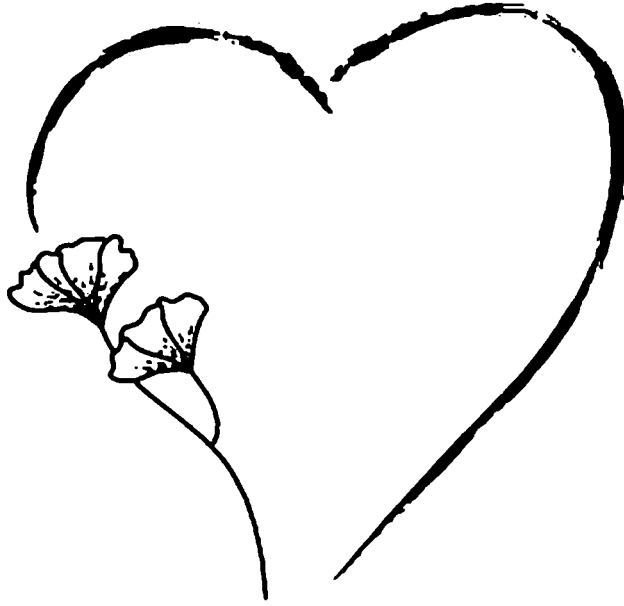
“Geçici bir süre değil, hiç çocuk istemiyor gibisin. Hamile mi kaldın? İstemedi mi? Aldırmak zorunda mı kaldın?”

“Hayır tabii ki. Hamile kalmadım.” *Oh!*

“Kötü mü ayrıldınız?” Bir yandan elimle saçını düzeltiyordum.

“Bilmiyorum.” Cevabı devam etmek istemediğini değil gerçekten bil- mediğini, sebebini anlamadığını gösteriyordu.

Özgür tekrar gelir miydi? Gelirse Gonca ona gider miydi? Özgür'ün yaptığı hata benim şansım mıydı? Benim yapacağım hata Özgür'ün şansı mı olacaktı?

11. Bölüm: Gonca'dan

Daha ilk haftadan çok yoruldum. Ben çalışırken yorulduğumu sanıyormuşum meğer, alakası yokmuş. Hem çalışıp hem de salon işletmeye Serhan nasıl dayanıyormuş? Şu geçtiğimiz bir haftada; fabrikada sanki kend içer gibi tüt ün sarıp, gün batarken her akşam, eve yorgun argın dönen kızıdan daha fazla yoruldum.

O cuma da Levent pazara gitmek için gelmeden, Serhan saçını kesmem istedi. Babası oldum olası uzun saç sevmiyordu ve Serhan da uzun saçlıydı. Askerden beri uzattığı saçlarına kıymak istemese de sonuçta damat olacaktı. İşin pek çok boyutu vardı. İyice kısaltmamı istediğinde, at kuyruğu kısmını tek seferde kestim. Sonra şeklini düzeltirken ensesindeki dövme fark ettim. Ne ara yaptırmıştı bunu? Elimi oraya değdirdiğim anda Serhan yaptırdığını o an hatırlamış gibi elimi tuttu. Sertçe oradan çekti.

“Yapma Gonca, dokunma.”

“Ne zaman yaptırdın bunu?”

“Ne önemi var? Bir zaman yaptırdım işte.”

“Bunu sildirmen gerek, biliyorsun değil mi?”

“Bunu bir bok yaptırmam gerekmiyor. Çıksa da kalsa da ben aynı benim. Kalbini söktürmen gerek dersen, o zaman konuşmuş ve faydalı bir şey söylemiş olursun işte.”

Daha fazla üstüne gitmek istemedim. Gözle görüldüğü şekilde acı çekiyordum. Çok fazla dokunmamaya çalıştım. Salonda kızlar da vardı. Özellikle bizden tarafa bakmıyorlardı. Fısıldayarak konuşmuş olsam da duyduklarından emindim. Tekrar bir şey söylemeye cesaret edemedim. Saçını kuruttuğumda, beğendiğini yüzünden anladım. Güllümsüyordu.

Serhan Mersin'e giderken, havaalanına gelmemi istemedi. İtirazları kabul görmedi. Pazar günü temelli memleketine gidiyordu. Gelirsem gidemezmiş, öyle söyledi. Saçını kuruttuktan sonra salonda vedalaştık. Ben zorla barıştırılan iki k üs insan gibi yalandan, uzaktan sarıldım. O çıkarken Aynur da Levent'in geldiğini haber verdi.

Zar zor görüşmemizden Levent de şikayetçiydi. Haksız diyemiyordum ama ben, Serhan sayesinde hem karnımı doyurmuştum hem de çöreğim bütün duruyordu. Yıllardır tek çalıştığım yerdi ve evde iş yapmaktan beni vazgeçirdiği için birikmiş param, dünyayı gezmek için hâlâ hesabımda yan gelmiş yatıyordu. O yüzden Serhan için her şeyi doğru yapmak zorundaydım.

Ayrıca Levent de elinden geleni yapıyordu. Her şeyi ödemeye çalışıyor, kendini bana karşı borçlu hissediyordu. Ondan daha fazla kazandığının farkındaydı ve Ece ile yaşadığı ezikliği, benimle de yaşasın istemiyordum.

Mutlaka orta yolu bulacaktık. Onu hayatımda istediğime karar verdiğimde birtakım ortak eylemlerin de beraberinde gelmesi kaçınılmazdı. Bana karşı oldukça sabırlıydı. İlk kez birlikte olmamızın üzerinden bir ay geçmişti. Bazı durumların değişmesi gerektiğinin ben de farkındaydım. Serhan'ın henüz memleketine dönmemiş olmasının, onu tehdit gibi gören bir erkek için, can sıkıcı olduğunu anlamazlıktan gelecek kadar salak değildim. Ayrı yatıyorduk hâlâ ama ben de onu istiyordum.

Neyse ki, saçını kestiğimden günden beri birlikte uyumaya başlamıştık. Sabah gözümü açtığımda, mutlaka o da uyanık ve beni izliyor oluyordu. Sabah cadısı gibi saçlarımla beni niye izlediğini sormuyordum. Ne zaman sıkılacağını zaman gösterecekti. Serhan üç gün önce gitmişti ve Levent'in duygu durumu da gözle görülür şekilde olumlu yönde değişiklik göstermişti. Ya da bu kişisel gelişim, birlikte uyuduğumuz içindi. Duygular konusuna o kadar hâkim değildim.

"Günaydın sabah rengim." dedi.

"Sabah cadım, daha uygun değil mi?"

"Çilli cadı mı olurmuş? Elli altı tane."

"Saydın mı gerçekten? Ciddi olduğunu düşünmemiştim." Yüzü asıldı. *Bu sivri dilim Levent'i de kaçırırsa şaşımam.*

"Seninle ilgili her konuda ciddiylim. Alışsan iyi olur." Güldü. İyi ki, kendileri kalmaya hevesliydi. Yoksa benimle olacak bir iş değil.

Ağız kokuma aldırmadan dudaklarından öptüm. Sonuçta ağzım açık uyurken de izlemiştir. Her konuda ciddi olmak kolay iş değil aslanım. Yataktan çıkıp banyodaki sabah ritüelinin ardından, mutfaka kahvaltı hazırlamaya geçtim. Birlikte kahvaltı ederken Levent'e, kuaförlerin katıldığı yarışmadan bahsettim. Ocakta Bursa'daydı ve ben de katılmak istiyordum. Benim için sevinmesi hoşuma gitti. Benimle gelebileceğini söyledi. Memnun oldum. Beni desteklemesi manidardı.

Kahvaltı bitince, her ay otomatik ödemeye almadığım için sesli küfrettiğim ama ödedikten sonra tekrar unutup, bir türlü otomatik ödemeye yine alamadığım faturaları vestiyerdeki kutudan aldım. Levent'e çaktırmamaya çalıştım çünkü tekrar para mevzuu duymak istemedim.

Dükkâna vardığımda; kızlar gelmiş, aynaları siliyorlardı. Serhan'ın

salonu üç yıldır açık olduğu için, oturmuş düzeni ve epey sayıda samüşteri kitlesi vardı. Üniversiteden beri hayali olan yeri bırakıp gitme vicdanımı rahatsız etse de ben kabul etmezsem kapatacağını söylem O gün salonda olan kızlara da nutuk çekmeyi, bana olan görüşlerinde saygıda kusur etmemelerini söylemeyi de ihmal etmedi. Yoksa kapı arc açıktı, gidebilirlerdi. Gitmediler ve Allah'tan bana farklı bakmıyorla Eskisi gibi Gonca ablaydım. Aksi halde kızları işten de çıkaramayıp ker me hayatı zindan ederdim.

Sonbahar gelmişti; Ankara geçen haftaya nazaran daha serindi. Yoğ luk başlamadan faturaları ödemeye karar verdim. Çantamdan alıp har si ne kadar diye bakarken, üstünde isim yazmayan zarf dikkatimi çe Bunu posta kutusundan ben almamıştım. Levent almış olmalıydı. İç baktığımda, bana kimin davetiye göndereceğini düşünmeden edemed Kuzenlerim mi evleniyordu acaba? Güldüm. O adamlar evlenirse, ben racıkta beşiz doğururum.

İsimler tanıdık gelmedi; alt kısma inip de anne-baba ismini görene dar. Bu kez erkek tarafıydı. Benim tarafımda hiç olmadan, başka biri çocuğunun anne kısmında adı yazıyordu; merhum kendi annesinin altır Gülsüm... Soyadı Durmaz olmuştu. Benim olmayan abimin annesiydi. nim değil. Oturduğum yerden kalkamadım. Çünkü ayaklarım, teneke k içine dökülen çimentodaydı. Kızlar bana seslenirken, sesler çok uzak geliyordu. Ben denizin dibini boylamakla meşguldüm. Cevap veremed Düğün Ankara'daydı. Annem buradaydı.

Bana davetiye göndermiş olamazdı herhalde, değil mi? Bu zarfın bel evimde ne işi vardı? Neden elimde tutuyordum? Yere attığımda, akl: Hatice abla geldi. Büyük ihtimalle ona bırakacaktı. Bu yüzden isim de y mamıştı. Tekrar yerden alıp kızlara iyi hissetmediğimi söyledim ve geçtim. Yukarı çıkar çıkmaz, karşı komşumuz Hatice ablanın zilini çald Kapıyı kızı, yani arkadaşım Zeliha açtı.

"Zeliş annen evde mi?" O bir şey demeden içeri geçtim.

"Mutfakta Gonca, hayırdır?"

"Hatice abla," diye seslendim. "Annemin Ankara'da olduğunu bili muydun?" Şaşırdı ama şaşkınlığı tamamen benim bunu biliyor oluşum dı. "Biliyordun ve bana söylemedin. Ne zamandır burada o?" Artık a yordum.

"Gonca gel kızım, otur."

"Oturmaya gelmedim. Cevap ver bana lütfen."

"Sen nasıl öğrendin?"

Doğru ya! Elimdeki davetiyeyi uzattım. "Bu yanlışlıkla benim posta tuma girmiş. İsim yazmadığı için açtım. Siz görüşüyor musunuz?"

"Ah benim güzel kızım! Anneni suçladığını biliyorum."

"Doğduğum için kendimi mi suçlayayım?" Zeliha da gelip bana sarı

Beni kanepeye oturttu.

“Elbette hayır. Tek başına çocuk büyütmek zordur. Evlenmek dul kadınlar için daha doğru.”

“Ben evlenmesine bir şey demiyorum ki. Beni neden bıraktı? Şimdi evlendiği kişinin oğlunun annesi olmuş. İki kızı daha olmuş, sen dedin. Ben zaten çalışıyorum. Para istemiyorum ki. Burada olduğu halde beni görmek istememiş bile.”

“Bana sorma kızım. Kendi ayaklarının üstünde durduğun, kimseye muhtaç olmadığın için seviniyorum.”

“Hiç sordu mu beni? Görüştüğünüzde yani. Davetiye postayla gelmemiş. Biri gelip bırakmış. Beni kazara görmemek için bu kata bile çıkmamış.”

Hatice ablanın da gözleri nemlenmişti. Zeliha bana daha sıkı sarıldı. On bir yaşma dek neredeyse her gün birlikte oynamıştık. Ben yurda bırakılana kadar.

“Üzülme canım arkadaşım. Senin kimseye ihtiyacın yok.”

Bu ihtiyaç meselesi miydi cidden? Çocukken evet, anneme en ihtiyacım olduğunda beni terk etmişti. Söz verip gelmemiş, arayıp sormamıştı. Bugün de öğrendiğim üzere beni silmişti. Kim ne derse desin, gerçek değişmeyecekti. Annem on iki yıl önce beni istememişti. Hâlâ değişen bir şey yoktu. Ama çocukların annelerine ihtiyacı olurdu. Er ya da geç.

Hoş, bu insanlar ne yapabilirdi ki? Karşıda Levent ile yaşadığımı bildikleri halde ses etmiyorlardı. Eğer apartmandan biri ters bir laf edecek olsa; onlara nişanlı olduğumuzu, yakında evleneceğimizi söylüyorlardı. Burada tekrar yaşamaya başladığımdan beri bana kol kanat germişler, derdimi dinlemişler, komşuluk görevlerini fazlasıyla yerine getirmişlerdi.

“Ne zamandır burada?”

“Kendini üzme yavrum. Hayat işte. Senin de kaderin böyleymiş.”

“Benim kaderim değil bu. Annesi sağken bırakıp gitsin, başkasıyla evlenip iki çocuk yapsın, on bir yaşında kız çocuğu annesi yaşarken öksüz ve yetim kalsın diye kader mi olur?”

“İsyân etme Gonca. Sen zoru başardın. Kimseye eğilmeden okudun, çalıştın. Bak yakında Levent doktor olunca evlenirsiniz de.”

“Ya tabii ne demezsin. Düğünüm, ben de seni böyle davetiye ile çağırırım. Erkek tarafı tam tekmil katılırken, ben annem yaşadığı halde, yok diye karşılarında ezilirim.” Art arda gelen hıçkırıklarla konuşmakta zorlanıyordum.

“Sen niye ezilesin kuzum?”

“Onca yalan varken, değil mi? Levent nasılsa yurttan büyüdüğümü söyler, konu kapanır. Kimsenin de aklında annesi mi bırakmış, sağ mıymış diye soru işareti kalmaz. Annemin sağ olduğu akıllarına bile gelmez. Ce-

vap vermedin hâlâ. Ne zamandır buradalar?”

“İki yıldır.” diye atıldı Zeliha. “Ay anne yeter ya! Neyi saklıyorsun? Ağlamaktan kızın içi çıktı. Ben söyleyecektim arkadaşım ama hakkımı hel etmemlerle beni engelledi. Bana ne valla! Bilmek hakkın.”

İki yıldır buradaydı. Düğün için olduğunu düşünmek istemiştin. İki yıldır yalnızca aynı gökyüzünün altında nefes almıyorduk. Aynı zamanda aynı şehirde, belki de çarşıda pazarda karşılaşacağım şekilde, Ankara’daydık.

“Beni hiç sormadı. Ne iş yaptığımı, onun bana öğrettiği şeyle hayatın kazandığımı bilmiyor, değil mi?”

“Annem bahsini açmak istediğinde, annemi konuşturmadı.” Neyse Zeliha imdadıma yetişiyordu.

Hatice abla bu kez, “Zeliha!” diye bağırdı. Cevabımı almıştım zate Ben nasıl anne olabilirdim ki? Ben birini nasıl sevebilirdim ki? Hatta ben nasıl sevebilirdim, gerçekten sevdiğime inanabilirdim ki?

“Teşekkürler. Kafanızı şişirdim, kusura bakmayın. Birden davetiye görünce kapınıza dayandım. Senden bir şey rica ediyorum Hatice abla. Anneme benden bahsetmeden, düğün için çalıştığım salonda randevu ayarladınız mı? Yakın civarda oturuyorlarsa yani. Eminim çalıştığım yeri de biliyorlardır. Anlarsa, ki şüpheliyim, belki aranız bozulur. Ama beni birazcık seviyorsan, bana bu iyiliği yapar mısın? Çok uygun fiyatlı, yeni açtı dersin

“Kızım o gün düğün günü. Tatsızlık çıkmasın.”

“Çıkmayacak, söz veriyorum. Beni tanıyacak mı, onu merak ediyorum

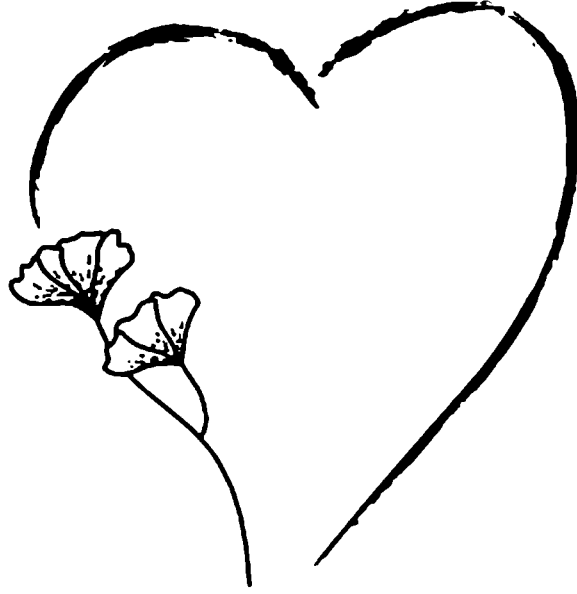
Faturaları yatırıp, salona döndüm. Aynada kendime baktım. Haya Casper gibi olmuştum. Gözlerim, renkli olan tek yerimdi; kırmızı. İş yaparken gülen yüz maskemi takındım. Elim saçların içinde, aklım saçların başka her yerdeydi.

İki yıl... Sekiz mevsim... Yirmi dört ay... Yüz dört hafta... Yedi yıl olmalı gün on iki saat... Aynı yağmurda ıslanmışız. Yüzümüzü aynı güneş kavıymış. Esen rüzgâr saçlarımızı, aynı şiddette savurmuş. Saçlarımız kabarıp diye nasıl da örerti. Babam gibi kadife çiçeğim demezdi ama değişik de şık örerti. Israrlarıma dayanamayıp bana da öğretti.

Gelecek miydi? Hatice abla mutlaka söyleyecekti. O söylemese, Zeliha vardı. Ona güveniyordum. Yaşadığı yeri sormadım. Merak etmiyordum. Geldiğinde sadece, ‘Neden?’ demek istiyordum. Neden beni sevmedin, temedin? Bana da yanında neden yer yoktu? Ayakta da giderdim. Neden beni de kalbine sığdıramadın? Çok büyük değildim ki ben. Neden zalim yetimken, öksüz de bıraktın beni?

Beni turuncu saçlarımdan tanır mıydı? Çillerimden; elli altı tane... İki vent bile saymıştı. Hatice ablanın son sorusu kulaklarımda çınladı. “Tanıdığında ne olacak a kızım?” Beni sevse de arkadaşını da kayırıyordu.

“Ben tanımayacağım.”

12. Bölüm: Özgür'den

“Yalancısınız siz! Ne zaman istersem, beni yurda götüreceğinize söz verdiniz. Üç aydır bir kere bile gitmedik. Sizin yüzünüzden hiçbir arkadaşımı göremedim.” *Gonca'yı göremedim.*

“Özgür, artık sinirlenmeye başlıyoruz. Küçük bir çocuk gibi tutturman hiç hoş değil. Yakışmıyor sana.”

Küçük bir çocuğum zaten.

“Yalancı olmak çok mu hoş?” Yeni ailem bir yalancıydı.

“Diline dikkat et Özgür. Konuşma şeklinden hoşlanmıyorum.” Konuşan yine Ahsen'di; evin sözcüsüydü.

“Benim hiçbir şeyimden hoşlanmıyorsunuz zaten. Niye aldınız ki o zaman beni? Başkasını alsaydınız.” *Geri verin, olsun bitsin!*

“O nasıl söz oğlum? Annen de ben de seni seviyoruz. Lütfen zorluk çıkarma. O hayatını geride bıraktın artık sen. Orayı hatırlamanı ve üzülmeyi istemiyoruz. Annen bunu demek istedi.”

“Ben seviyordum orayı, şikâyetim yoktu ki. Arkadaşlarımı gördüm diye niye üzüleyim? Gittiğimi kimseye söyleyemedim. Beni merak etmişlerdir. Belki de onları hiç sevmediğimi düşünüp çok üzülmüşlerdir.” Aklımda olan sadece Gonca'ydı. Gonca üzülmüştür.

“Tekrar bu konu hakkında istekte bulunursan, yatılı okula gidersin Özgür. Peşini bırak artık. Kaldığın yurda hiçbir şekilde tekrar gitmeyeceğiz. Bu son kez konuşuldu ve bitti. Nokta.”

“Özgür, bugün piyano dersinde biraz dalgınmışsın. Neyin var, hasta mısın?” Yeni annem her zamanki gibi ne hocası olursa olsun, duyduğu şikâyetleri gribe bağlamayı başarmıştı.

“Hayır, hasta değilim. Ben piyano çalmak istemiyorum. Bateria çalmak istiyorum.”

“Bunları konuştuk Özgür. Bak Sıla’ya, senden bir parça öne geçm Azra Hanım’a sordum.” Konuştuk mu? İlk seferinde keman dersi aldım ya kalktığınızda, ‘Çok istiyorsan kendin ders al.’ demiştim. Suratımda p layan tokadı hatırlıyorum. Senin konuşma şeklin ile benimki aynı değil

“Azra Hanım’ı da sevmiyorum. Bana çok sert davranıyor. Yanlış tı basar basmaz, elime vuruyor.”

“Sen de sana vurması için sebep verme. Azra Hanım bu şehirdeki iyi piyano öğretmeni. Devam edeceksin. Ondan senin hakkında başka şikâyet duymak istemiyorum.”

“Ben de onu sana şikâyet ediyorum. Onu dinlediğin gibi beni neden d lemiyorsun?” Sesimi biraz yükseltmişim. Beni evlat edindiklerinden yana iki yıl geçmişti. Arkadaşlarının çocuklarının gittiği bir ya da iki ku karşılık, ben hepsine gidiyordum.

Sıla piyanoya, ben de piyanoya. Alara tenise, ben de tenise. Enes r me, ben de resime. Diğerlerinden daha iyi olmak zorundaydım. Neye gö kime göre?

“Atasoylar kimsenin altında kalamaz Özgür.”

“Atasoylar herkesten daha fazlasını başarır Özgür.”

“Atasoylar küçük düşemez, bizi küçük düşürme Özgür.”

“Bu ses de ne? Bahçeden duyuluyor. Özgür neden bağıırıyorsun?” İ bam içeri dalmıştı birden. Sadece biraz sesim yükseldi. Ne bağırması?

Yeni babam, anneme göre biraz daha ılımlıydı. Sadece biraz daha. O biraz daha ılımlı olmaya çalışırken, annemin sert bakışlarına maruz ka ondan aşağı kalmıyordu. Neden on iki yaşında bir çocuk aldıklarını, e geldikten birkaç hafta sonra anladım. Yaşları zaten vardı, tamam ama e sebep; ahbaplarının çocuklarının da on bir ve on üç yaş aralığında ol n larıydı. Onların gözüne sokacakları başarıları imza atan birine ihtiyaç vardı. Kendilerinin deneyip deneyip yapamadıklarını, para ile devlet y dundan ithal ettikleri birine yaptırmak için. Yurttaki en aptal çocuk ol n bana diletiren bir aile evlat edinmişti beni.

“Oğlumuz piyano dersi almak istemiyormuş. Azra Hanım’ı beğen i yormuş.”

“Beğenmediyse başkasını bulalım. Sorun değil.” Bu cümleyle gözler parladı.

“Turgut! Azra Hanım’ı kimler istiyor, kimler onunla çalışıyor, hatırl mama gerek var mı? Tabii ki değiştirmeyeceğiz. Zaten bizi hatır göl araya sıkıştırdı. Özgür kabullenmek zorunda.” Babama baktım ama un yoktu.

“Biraz daha devam et Özgür, gerçekten iyi bir hoca. Sıla da ondan d almıyor mu?”

“Ben piyano sevmiyorum. Ders alacaksam; en azından istediğim

müzik aleti olsun, lütfen baba.” Anneme bakıyordu. Hiç şansım yoktu.

“Özgür, Türkçe doksan altı gelmiş. Hatanı öğrendin mi? Tekrar olmayacak, değil mi?”

“Bana en yakın not seksen iki anne. Hatamı öğrenmesem ne olur ki?”

“Hayatım söylediklerimin bir kulağından girip diğer kulağından çıkması için ne yapmamı önerirsin?”

“Beni biraz rahat bırakmayı deneyebilirsin. Ben sokakta futbol oynamak, kaleci olmak, başka arkadaşlarımla da vakit geçirmek istiyorum.” Yurttaki gibi.

“Sana her türlü imkânı sağlıyoruz. Tenis oynamak yerine, sokakta futbol diyorsun. Özgür, içinde olduğun şartlara uyum göstermeye alışmalısın. İki yılı geçti bizimlesin. Artık sen, Özgür Atasoy’sun. Sokakta mahalle çocukları gibi oynayamazsın.”

Haftalık olağan ev toplanmalarında, sadece üç arkadaşım ile görüşmeme izin vardı. Üçünü de biraz seviyordum. Hepsi ile ailemin zoruyla ortak bir yanımdı. Ben Venn şemasında kesişim kümesiydim. Fikrimce şımarık çocuklardı. Hangisi en son ne satın almış, bilmem ne marka ayakkabının sınırlı üretim rengi bende var mıymış, son model telefon neymiş, ilgimi çekmeyen konulardan konuşuyorlardı. Benim evlatlık olduğumu biliyorlar, ailemin aralarında en zengin olması sebebi ile bana katlanıyorlar gibi hissediyordum. Çoğu zaman kendimi eğreti hissediyordum. Ama bir gerçek vardı ki, ben onlara zorla katlanıyordum.

Dış görünüş ya da akıl olarak hepsinden üstündüm kesinlikle. Ailem iyi seçim yapmıştı. Keşke ben de ailemi seçebilseydim. Ailesinin yurda bıraktığı çocuklara böyle bir hak verilmeliydi. Hepsiyle aynı okuldaydık; Enes’le aynı sınıfta. Tek özendiğim şey, benimle yarış yapıyorlarsa bile, bunu kendi istedikleri için yapıyor olmalarıydı. Benim hırslımın derecesine bile ailem karar veriyordu.

Yedinci sınıftaydım ve neredeyse üniversite sınavına hazırdım. O kadar çok üstüme geliyorlardı ki; artık sadece seslerini duymamak için ders çalışıyordum. Sadece çalışıyordum. Bazen benim için karar verdikleri kursları bile test çözüyorum dediğimde, ara sıra ekmeme izin veriyorlardı. Tıpkı programlanmış bir robot gibi açılış ve kapanış saatim belliydi. İstedğim saatte uyuyamaz, uyanamaz ya da yemek yiyemezdim. Adımı Özgür koyan biyolojik ailem bu halimi görse acaba ne düşünürdü?

“Olmuyor Ahsen Hanım. Özgür, benimle sanki inatla konuşmuyogr.” Pis cadı! Türkçe konuşmaya çalışmıyor mu bir de o Fransız aksanıyla, ifrit oluyorum.

“Yine ne oldu madam?” Annem bezginlikten çok, kızgınlıkla soruyor Bana bakarken daima kızgındı zaten.

“Sözlü tek kelime bile duyağmıyoğruum ağzından. Ben sanki bir şey öğretmiyoğrum gibi. Almıyğor, öğrenemiyğor. Bu şekilde saatğlerimi hı cayımam. Vaktim değerli benim.”

“Seni dinliyorum Özgür. Bir açıklaman var mı?”

“Je n’ai aucune idée de ce que mon professeur a dit.” (Öğretmenimin söylediği hakkında bir fikrim yok.) Bu da sana kapak olsun!

Annem Fransızca bilirdi. Özellikle vurgulamalarımı dikkat ederek kınıştım. “Gayet güzel konuşuyor madam.” Annem hayranlıkla bana bakıyordu.

“Je ne peux pas croire.” (İnanamıyorum.)

Güldüğüm nadir zamanlar; bu kadın ve bu kadın gibileri sinir etmekte de geçse, artık ailemin bana zorla bir şeyleri dikte ettirmesini önlemek için bu yolu bulmuştım. Her şeyi öğreniyordum ama sanki öğretmenin suçu muş gibi, onlardan şikâyet duyana kadar belli etmiyordum. Ailem taktiğimi çözene kadar en azından bir iki yıl güzel vakit geçirmiştım.

Çocukluğumu yaşayamadan yıllar geçti. Yaşatmadılar. Bana çocuk olduğumu hatırlatan tek kişi Gonca’ydı. Yurda geldiği ilk anda tüm beynim tüm benliğimi sesi ve görüntüsü ile dolduran Gonca... Renkli olmasa onda şimdiye kadar unutmış olurdu, eminim. Tüm renklerimi ders kitaplarına, pahalı kurslara katılma pahasına soldurdular. Gonca’nın turuncu saç olmasının tek bir sebebi olabilirdi. Onu hatırlamak zorunda olmam. Benden alamadıkları tek şey Gonca’ydı ve o benim gökkuşağımdı. Haberler olsa, onu da solduracaklarına emindim.

“Büyülyünce ne olacaksın?” sorusuna cevap veren ben değildim, tahmin edersiniz. Elektrik Elektronik Mühendisi olacaktım; hem de Boğaziçi’nde. O da ilk dönem, en fazla ilk yıl. Sonrasına Almanya’nın en iyi teknik üniversitesinde devam edecekmişim. İyiymiş. Staj için zaten Almanya’da olacaktım. Yıllar içinde ne olacağımdan, benim de haberim olmaya başladı. Gizli tutmadılar, süper haber! Üstüme binip bir de sopayla bağladıkları havucu önümde sallandırıyorlardı. Beni de onu kovalayanlar gibi sadece yularımdan tutuyorlardı. İstedikleri yöne gitmekten başka çare bırakmıyorlardı yoksa mahmuzlanmam işten bile değildi.

Mesleğimi de seçtiler. Oldum. İstedikleri her şeyi yaptım. Boğaziçi Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği’ni kazandım ve Almanya’da geçiş yaptığım fakülteyi birincilikle bitirdim. Daha aşağısı Atasoylara yakışmazdı. Başka seçeneğim yoktu. Benim için tek çıkar yol, adıma belirlenen hedefleri gerçekleştirmektir. Hayatımda biraz da olsa özgür hissettiğim tek zaman üniversite ve Almanya’da geçirdiğim dönemdi. İki haftada bir

gelmeleri, her hafta gelmelerinden yeğdir diyerek bana zorla yutturulan hayatı on üç yıla yakın yaşadım.

Kendi hayatımı nihayet kurabilirim, özgürüm dediğim anda evleneceğim kişiye de karar vermek istemeleri, bardağı taşıran son damla oldu. Bardak çoktan taşmıştı da artık oluşan göletin suyunun çekilme zamanı gelmişti. Bundan sonra elim güçlüydü.

“Necati Bey’in kızına ne dersin, Turgut? Yani çok güzel değil ama üç dil biliyor ve tıp okuyor. Gerçi daha okulu var.” *Hah! Annemin özgüvenine hayranım. Herkes benim için sıradaydı zaten. Kız çirkin yani, yoksa..*

“Benim aklımda aslında Hande var. Hem güzel hem de üniversitede İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde akademisyen olarak kalmış.” *Tabii baba, haklısın. Liseden beri birlikte olduğu sevgilisinden şu an ayrılıp, benimle evlenmezse ayıp eder.*

“Aslında şu milletvekilinin kızı vardı, adı neydi? Dilimin ucunda.”

“Ben evlenmeyi düşünmüyorum henüz.” diyerek ‘Gelinim kim olsun?’ Yarışmasını reklama soktum. “Eğer düşünürsem de çocukluğumun aksine, kendime eş seçebilecek yaştayım.”

“Sadece fikir veriyoruz Özgür. Aklımızda birkaç seçenek daha var. Karar vermen için zamanın olacak, merak etme.” Anneme laf anlatmak, deveye hendek atlatmaktan zordu. Yaveri de her zaman yanındaydı.

“Yok, ben anlatamadım. Affedin ama evlenmek için sizin aklınıza da fikrinize de ihtiyacım yok. Arzu ettiğiniz üzere, sizden daha akıllı olduğumu yıllar içinde yeterince kanıtladım. Ben kendi istediğim kişi ile evleneceğim.” *Bu kişi Gonca olacak. Turuncu saçlı bir gelininiz olacak. Hem de çilli. Umarım hâlâ çilleri vardır.*

Nerede olduğunu bilmesem de onun için dünyanın altını üstüne getirecektim. Onunla evleneceğime söz vermişim ve beni bu sözümünden vazgeçirmeye siz Atasoyların da gücü yetmeyecekti.

“Ailemize ne olduğu belirsiz birini getirmene müsaade edemeyiz oğlum. Ailesi varlıklı, adı sanı bilinen, bize de yakışan birileri olmalı mutlaka.”

“Benim de ne olduğum belirsiz.” Bunu söylemeyi o kadar uzun bir zaman bekledim ki; tam yerine rast gelince manzara koyulmalıydı. Kalp krizi geçirir gibi hallerini izlerken, beklediğime değdiğini düşündüm.

“Sen Özgür Atasoy’sun. Kendine gel!” Ah! Ahsen Atasoy. Annem.

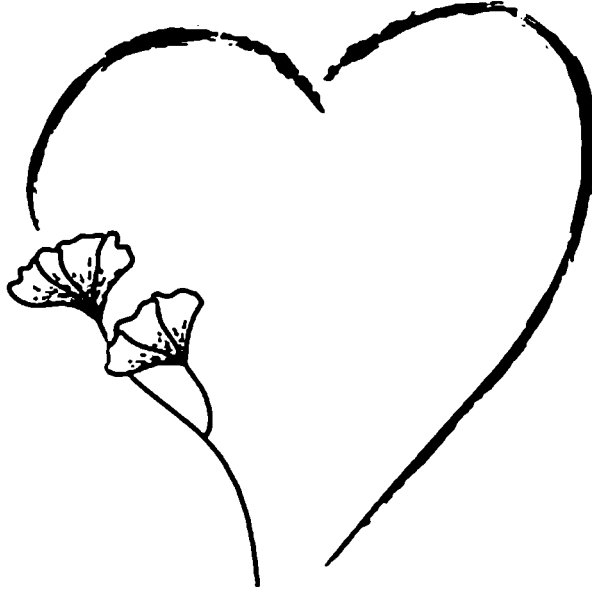
“Sadece soyadımı verdiniz. Beni kim doğurdu, babam katil mi, terörist mi bilmiyorsunuz. İmkanlarınızı önüme serdiniz. Sonuna kadar kullandınız ama siz de benim üzerimden yeterince prim kastınız. Mutual ilişkimiz son buldu. Bunu ne kadar çabuk kabullenirseniz, o kadar az üzülürsünüz. Karımı size seçtirmeyeceğim. Koynuma alacağım kadına siz karar veremeyeceksiniz. Çocuklarımin annesi benim istediğim kişi olacak.” *Gonca olacak.*

“Aklında biri mi var Özgür? Ailesi kimlerden? Tabii ki tanışmak

isteriz.”

Babamın bu sözüyle hararetim biraz soğudu. Fazla yükselmişim. Yine de ne anladılar bilmiyorum ama benim, kayıp birini bulmam gerekiyordu. Sizin yüzünüzden en başta kaybettiğim, sonra tekrar bulduğumda, onu terk ettiğimi düşünen kadını aramalı ve bulmalıydım. Sizin baskınızdan bir an önce kurtulmak için köpek gibi çalışıp nefes alamadığımdan izini yine kaybetmişim. Dedektörle altın arar gibi arayacaktım. Ondan başkası bana haramdı. O benim madenimdi.

“Ben bulduğumda siz de tanışırsınız baba.”

13. Bölüm: Levent'ten

Düğün salonunun önünde kırkinci defa aynı soruyu yineliyordum.

“Gonca, emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin. Üzülmeni istemiyorum.”

“Üzüleceğim bir durum yok. Sadece uzaktan bakıp çıkacağım. Beklemek zorunda değilsin.”

“Tabii ki bekleyeceğim. Sorun o değil. Belki de gitmemen daha iyidir.”

“Gitmeden, neyin iyi olduğunu bilemeyeceğim ve içim içimi yiyecek. Anla beni lütfen.”

Sonunda pes ederek, “Tamam.” dedim. “Yarım saat içinde çıkmazsan, içeri girip seni aramaya başlarım. Bunda anlaşalım.”

“Peki. Teşekkürler.”

Düğün salonundan içeri girdiğinde, ‘Kötü bir şey olmasın ve Gonca şu kapıdan ağlayarak çıkmasın.’ diye dua etmeye başladım. Geçen haftalarda ne olduğuna bakmadan eve getirdiğim zarftan, aptal bir davetiye çıkmıştı.

Dışarıda volta atarken Gonca’nın yaptığını, aptallıkla cesaret arasında nereye koyacağımı, numaralandırmam gerekse birden ona kadar kaç puan vereceğimi düşünüyordum. Kuaför salonuna çağırmak ne demekti? Annesinin onu tanımayacağını gerçekten düşünmüş müydü? Ben bir yıldan az sürede, onu beş dakika kapıdan görerek ona âşık olmuştum. Tamam annesi bıraktığında on bir yaşındaymış, aradan on iki yıl geçmiş ama Allah aşkına, Gonca unutulamazdı. Unutanın kendine kastı var demekti.

Tam iyi ki yakın oturmuyorlar da kuaför için Gonca’yı seçmediler diye düşünürken, düğünün yapılacağı salona gelmiştik. Yalnız gelmek istemesini ise; aptallık ya da cesaret arasına değil, doğrudan aptallık sınıfına koydum. Düğün başlamış olmalıydı çünkü davetiye saatinden oldukça geç gelmiştik. Boş salonda daha çok dikkat çekeceğini düşünmüştü.

Telefondan saate bakarken, yirmi beş dakikanın geçtiğini fark ettim. Duvara yaslanıp çok da dikkat çekmeden beş dakikanın geçmesini beklerken, Gonca ağlayarak dışarı çıktı. Ona doğru gittim. “Gonca?” Ağlamasın

diye dua etmedim mi ben?

“Hemen buradan gidelim. Götür beni.”

Bir taksiye atlayıp hemen adresi verdim. Yüzünü göğsüme gömmü arka koltukta otururken sadece ağlıyordu. Şiddeti azalacağı yerde artıyordu. Yol hiç bitmeyecek gibiydi. Soru sormak istemedim. Mutlaka kendi anlatacaktı. Evde ördüğü saçları dağılmıştı. Okşadım. Ne olduğunu bilsem, nabza göre şerbet verebilirdim ama bilmiyordum.

Nihayet eve geldik. Ağır çekimle merdivenlerden çıkmaya başladı. A tık sessizdi. Bu daha da canımı sıktı. Ağlarken içinde biriken zehir, öfk kin her neyse tükenebilirdi. Eminim, şimdi kafasında kuruyordu. Eve gi diğimizde doğruca yatak odasına gitti, yatağa yattı. Gidip yere bağdaş ku dum. Yüzü bana dönüktü ama beni görmüyordu.

Tek yapabildiğim, usulca saçını okşamak oldu. Bekledim. İki saat bu yunca sabırla bekledim. Bacaklarım uyuştığında hafif kıpırdanmamı Gonca’nın sesini duymam bir oldu.

“Tanıdı beni.” *Bu iyi bir haber olmalı. Unutacağına ihtimal vermemi. tim ki.*

“Ne güzel aşkım. Anneler kızlarını hiç tanımaz mı? Kaç yıl geçerse ge sin.”

“İki kızını da gördüm. On ve sekiz yaşındalar. Turuncu saçlı değiller.”

“Konuştun mu onlarla? Annen seni tanıttı mı?”

Kahkaha atmaya başladı. Gülmesi uzun süre bitmek bilmedi. Bittiğinc de ağlamaya başladı. Ben mi anlam vermekte zorlanıyordum yoksa yerin de kim olsa aynı hisseder miydi? Kendime kızdım. Gonca’yı tanımak t kadar zor muydu?

“Ben herhangi bir masaya geçip oturmadım. Sadece arka tarafta kapı bir kapının önünde ayakta durup, izlemeye başladım. Gelenleri karşılıyo du. Çok değişmemişti. Hatta daha iyi görünüyordu. Saçlarını sarıya boyamış. Beni yurda bırakırken kahverengiydi. Kayınvalide topuzu yaptırmış Hatırladığımdan daha güzeldi.”

“Onu görünce duygulandın mı? Ne hissettin?” Bunlar doğru soru muydu? Of!

“Bilmem. Özlediğimi düşündüm. Gelip sarılsa, beni bıraktığını unuttu ya hazırdım. Beş dakika kadar sonra biriyle konuşmak için arkasını dö ndü. Beni fark etti mi, etmedi mi anlamadım. Bana doğru gelmeye başladı Yanımdan geçerken nefesimi tuttum. Kapalı kapıyı açıp, orada olduğunu bilmediğim gelin odasına girerken, beni de kolumdan çekip içeri soktu Oda boştu. Kapıyı da kilitledi.”

“Hemen tanımış seni.” Ben mutluydum da sen mutluluktan ağlıyor g il değilsin aşkım. Neden?

“Evet. Hemen tanıdı.” Anlatmaya başladığı şey, dinlemeyi beklediği şey değildi.

“Ne işin var senin burada?”

“Sadece seni görmek istedim anne. Haber vermeden geldim, özür dile-
im.”

“Anne deme bana. Kurtulamayacak mıyım ben senden?”

“Neden böyle konuşuyorsun benimle? Hiç mi özlemedin?”

“Özlemedim. Kalkmış gelmiş bir de düğüne! Rezil etmek mi istiyorsun
en beni?”

“Hayır! Asla. Uzaktan da olsa yıllar sonra seni görmek istedim. Rahat-
ız etmeyecektim. Özledim anne.” Ağlamamak elimde değildi.

“Anne deme diyorum. Kimsenin haberi yok senden, ya biri görse?”

“Bir kızın daha olduğunu hiç kimse bilmiyor mu?”

“Benim sadece iki kızım var. Annen değilim ben senin. Sadece bir kere
söyleyeceğim, iyi dinle.”

“O kadar mı sildin beni? Niye bana böyle davranıyorsun?”

“Bir kere sus da dinle. Seni eve baban olacak o sadakatsiz adam getirdi.
Annenin kim olduğunu bilmiyorum ama ne olduğunu çok iyi biliyorum.
Evliliğiyle adamlarla yatacak kadar onursuz bir kadınmış. Seni doğurmuş. Onun
ruyası yıkılmasın diye baban da seni aldı geldi, bizimkini yıktı. Benim
kızım, bakacaksın dedi. Ben itiraz etsem de gidecek yerim, destek olacak
ailem yoktu.”

“Bu doğru olamaz. Gideyim diye böyle söylüyorsan, söylemesen de
aten gideceğim. Daha fazla kalmayacağım. Senden bir beklentim yok.”
Kapıyı açmaya yeltenirken, kolumdan tuttu.

“Senin yüzünden on bir yıl boyunca başka çocuk doğurmadım ben. An-
neliğe küstüm.”

“Yalan söylüyorsun.” O an saçımdan tuttu.

“Ne yalanı ha, ne yalanı? Turuncu saçların sürtük anneninkiler gibi. Sen
her Allah’ın günü gözümün önünde ihanetini hatırlatmıyormuşsun gibi ba-
ban fotoğrafını da saklamış. Annene benziyorsun.”

“Sen beni sevmedin mi hiç? Saçlarımı örerdin her gün.” Şimdi anınısı-
yorum da bunları yurttan hep güzel anı gibi hatırlamıştım. Öyle olmasını is-
temiştim. Saçlarımı çekerdi.

“Örerdin tabii. Örmediğimde ne hale geldiklerini benden daha iyi bilir-
sin. Yirmi üç yıldır onlarlasın. Ya kesecektim ya örecektim. Kestirmeme
baban izin vermedi. Sonra nasıl kadife çiçeğim derdi sana?”

“Bana da saç örmeyi öğrettin. Ben şimdi bu işi yapıyorum. Sen bana
öğrettin diye hiç unutmadım.”

“O kadar çok ısrar ettin ki; artık sesini duymamak için öğrettim. Anne anne diye peşimde dolanma diye öğrettim. Sen de evli erkeklerle düşüp kalkıyor musun? Baban da annen de öyleydi çünkü. Senin normal olmanı beklemek hata olur. Namusunla çalışarak mı para kazanıyorsun?”

“Anne ne diyorsun sen? Çocuktum ben. On bir yaşında bıraktın beni. Geleceğim diye söz verdin. Gelmedin. Arkandan ağladım.”

“Ne deseydim? Ortalığı yıktın. Beni bir türlü bırakmıyordun.”

“Halam da vardı. Beni yıllar sonra o buldu.”

“Aldım haberini. Kuzenlerini ayartmaya çalıştığın için mi seni yine yurda sepetlediler?”

“Benimle neden böyle konuşursun? Kimseyi ayartmadım ben. Onlar Almanya’ya dönmek zorunda kaldı. Ben gitmek istemedim, on sekiz yaşından küçük olduğum için döndüm yurda. Abim onlar benim. Ben sana ne yaptım?”

“Doğdun. Yetmez mi?”

O an beni bir damla bile sevmediğini anladım. İlgisi hep göstermelikti. Ben annem bile olmayan kadını gözümde büyütüp, doğmayan çocuklarıma boşa nefret beslemiştim.

“En azından kanımdan canımdan birine bıraksaydın beni. Bakarlardı bana.”

“Bulmuşlar da ne olmuş sanki? Onları da kendinden kaçırmışsın. Halam da babana destek çıktı. ‘Dayan, seversin.’ dedi. Her gün bana aldatıldığımı hatırlatan alev saçlı kızı gördükçe bu mümkünmüş gibi.”

“Dediklerin doğru bile olsa, sana bebekken gelmişim. Bu kadar kin duyman normal mi?”

“Hayatımın on bir yılını heba ettim. Gençliğim gitti. Sonunda tekrar evlendim, çocuklarım oldu. Mutluluğu buldum derken yine geldin, üstüme karabasan gibi çöktün. Tam da bugün, oğlumun düğün gününde.”

“Başkasının çocuğuna oğlum diyorsun, doğduğumdan heri yanında olan beni kapı dışarı ediyorsun.”

“Çok önce bıraktım seni. Buradan taşındım. İş için geri gelmek zorunda kalınca, sana haber vermedim. Bu sana istenmediğini anlatır sandım. Niye anlamamakta ısrar ediyorsun?”

“Ben belki evlendiğin kişi beni istememiştir diye düşündüm hep. Bırakmak zorunda kalmana bir kılıf uydurmam gerekiyordu. Anneler çocuklarını isteyerek bırakmazlar dedim.”

“Kendi annen bile istememiş seni. Ben iyi bile baktım sana.”

O an aklıma gelen soru manidardı. “Evi neden bana bıraktın? Onu da alsaydın.”

“Bırakmadım, emin ol. Baban sana miras bırakmış. Ölmeden, sana baktığım sürece benim olacak şekilde ayarlamış. Sana bakacağıma; kaç yıldır

yaşadığımı, gelin geldiğim evden ayrılmayı seçtim. Sen de bir güzel, evli olmadığın adamla yaşıyormuşsun. Armut dibine...”

Ağlamaktan başka çarem yoktu. Dil yarası bir insanı ne kadar yaralayabilirse, o kadar yaralanmıştım. Hakkımda bir şey öğrenmek istememiş, traftan duydukları ile beni acımadan yargılamak kolay gelmişti.

“İstersen evi sana veririm. Benim yüzümden çektiklerinin bir karşılığı alamaz ama gecikmiş hakkın gibi düşün.”

“Hiçbir şey istemiyorum. Bir daha karşıma çıkma, beni unut yeter. Sen zaten yaşadığın hayatla, kendi anne babanın mirasını devam ettiriyorsun. Ölümlü bilmek bana yapılan haksızlığı biraz olsun katlanılır yapan tek şey.”

“Senin de kızların var. Ben neler yaşadım, hayat bana neler gösterdi bilmiyorsun. Onlara da ne gösterir, bilemezsin. Keşke bana karşı bu kadar cımasız davranmasaydın. Sözlerinle canımı bu kadar yakmasaydın.”

“Benim kızlarımı ağzına almaya kalkma sakın. Sen bir fahişenin kızıydın. Onlar ise aldatılmış bir kadının, başkasından olma çocuğuna on bir yıl bakan kişinin kızları. Senin gibi değiller. Şimdi taşlar yerine oturuyor. Bir de beni ayağına, salonuna mı çağıracaktın? Hatice’ye de bir çift lafım lacak.”

Kuaföre gelmesini istediğimi yeni yeni anlıyordu.

“Beni istemediğini, sevmediğini anladım. Son bir şey soracağım. Annem nerede biliyor musun?”

“Öyle kadınlar nerede olur, bilmiyorum. Şimdi görünmezmişsin gibi çıkıp git buradan. Senin yüzünden bir daha yanmayacağım.” Beni odada bırakıp gitti, temelli gitti.

Salondan çıkarken beni Zeliha gördü. Annesiyle seslendi. “Gonca kıym?” Soran gözlerle bakan Hatice ablaydı.

“Onun gerçek annem olmadığını söyleyebilirdin. Ondan duymak daha acıttı. Kimsem yok artık.” Hızlı adımlarla yürümeye başladım. Koşarım fark edilebilirdim. Görünmez olmam gerekiyordu.

Sustum. Sadece susabilirdim. Gonca ne yaptın sen? Neler anlattın bana? İdiip o kadını düğün hâlâ bitmemişken çıplak ellerimle boğabilirdim. Ellerimin izi çıksın, benim yaptığımı bilsinler.

“Öz anneni bulmak istiyor musun? Beraber ararız.” dedim teselli olsun diye.

“İstemiyorum. Anneye ihtiyacım yok. Bana on bir yıl bakan Gülsüm annem daha değerli. Bu akşam söyledikleri ne kadar acı da olsa, bana öğrettiği bir şey var. O, elime bir şekilde dokundu. Meslek sahibi yaptı beni.”

“Tamam canımı. Ben yanındayım. Daha fazla düşünüp, kendini harap etme.”

Hiç beklemediğim anda, “Benim için zor olsa da ben bu evi satmaya karar verdim.” dedi.

Zaten kendimi zorla kabul ettirmiştım. Nesine itiraz edecektim ki? “Sen nasıl istersen.” Başka ne demeliyim? Ne yapmalıyım?

“Yeni bir ev daha pahalıdır mutlaka. Birikmiş param var. Orta halli, sıfır olmayan bir yer buluruz belki.”

“Gonca paran dünyayı gezmek için. Ona dokunamazsın. Kredi çeker, beraber öderiz. Elimden geldiği kadar destek olurum sana.”

“İkimizin evi olur o.”

“Sen mutlu ol. Ağlama artık, ben başka hiçbir şey istemiyorum.”

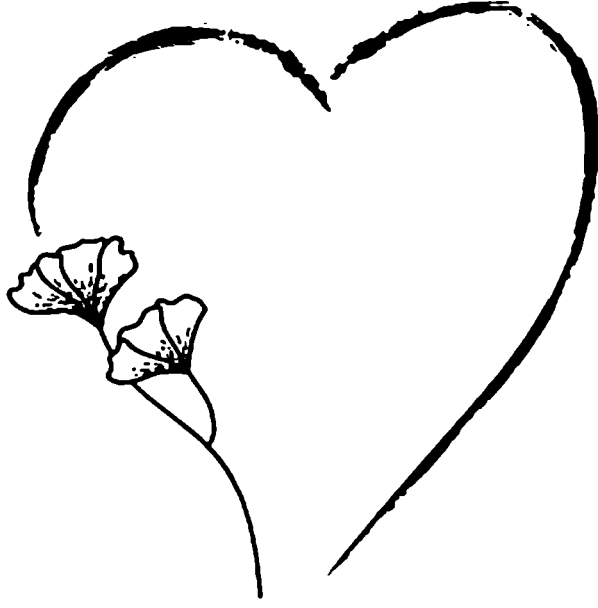
“Ben annemi gerçek annem sanırken, söz verip de gelmediği için bir yemin etmiştim. Sonra o yemini bozdum; Özgür için. O da gelmedi. Tekrar yemin ettim. Senin için bozmak istesem, beni bırakıp gitmeyeceğinden emin olabilir miyim?”

“Seni bırakıp gitmeyeceğim Gonca. Ne yemini bu?”

“Asla anne olmayacağım demiştim. Anne olmazsam, bırakıp gideceğim çocuklarım da olmayacaktı. Şimdi sen de istersen eğer, hazır olduğunda ne zaman istersen anne olabilir miyim?”

Tükürüğümü zor gönderdim boğazımdan. Bu, ailemin iyi bir yer kazanıp iyi bir meslek sahibi olmama inanmalarından daha üstün bir şeydi. Boşluktan daldığım, kendimi evine ortak ettiğim Gonca, hayatına çoğalarak devam etmek istiyordu. Hem de benimle... Şoku üzerimden hızlıca atarak yanıtladım.

“Yeryüzüne gelmiş, yeryüzünden geçmiş en iyi anne sen olacaksın. Şartlar ne getirirse getirsin, çocuğundan vazgeçmeyeceksin. Benim çocuğuma hamile kalacağın günü sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

14. Bölüm: Gonca'dan

Ruh halim, düğün salonundan ağlayarak çıkmamdan bu yana daha iyiydi. Aradan geçen üç ayın da bunda etkisi mutlaka vardı. Duyduklarım ağır gelmişti gelmesine ama zaman bir nebze uyuşturmuştu acımı.

Anne olmayı hiç düşünmeyen ben, bana bir bebek gelse, bu kadının hakkımda düşündüğünü düşünemezdim diye aklımdan geçirdim. Geçen zaman, ağrı kesici, kas gevşetici, enfeksiyon önleyici vb. etkisini göstermeye başlamıştı. Genel olmasa da lokal anestezi ile canım daha az yanıyordu artık. Süper hızlı değil belki ama çabuk toparlandım. Zaten hayatımda on iki yıldır yoktu. Bundan sonra da olmayacaktı.

Mutluluğumu heba edemeyeceğim bambaşka bir heyecanım vardı. Bu heyecan nereye gidersem gideyim, yeni çıkardığımı bir uzvum gibi her an benimle birlikteydi. Onsuz hiçbir yere gidemiyordum, dahası gitmek istemiyordum. Bursa'daki yarışma tüm gün ve gecelerimi dolduruyordu. Aklim fikrim nasıl olacağındaydı.

Yarın yola çıkacaktım ve üç gün sürecek yarışmada ikinci gün yarışacaktım. Önceki ve sonraki günlerde, diğer kategorilerde yarışanları izlemek için kalmayı düşünüyordum. Tabii ki örgülü bir model yapacaktım. Salonda da tasarladığım modeli her gün en az beş kez yapıyordum. Bende ki derece beklentisinden ziyade, topluluk önünde işimi yapacak olmanın hevesiydi.

Levent de gelmeyi çok istemişti ama dönem sonu finalleri başlamıştı. İstemeyeceği için çok üzgündü. O gün son final sınavı vardı. Hatta son sınavına girmemeyi teklif etti. Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı tabii. Başka yarışmalara beraber gitmeyi teklif ettiğimde ancak ikna oldu.

Ertesi gün akşam saat onda, Bursa'daydım. Otobüsten indiğimdeki heyecanım, bindiğimdeki heyecanımdan fazlaydı. Yarışmaya katılacağımı Berhan da biliyordu. Başvuruyu aylar önce ikimiz için de yapmıştı ama sendisi katılamayacaktı. Hem evli hem de Mersin'de olduğu için katılmaktan vazgeçti. İndiğimde çalan telefon, onun aradığını haber veriyordu.

"Selam Gonca, nasılsın? İndin mi?"

“İyiyim. Evet, az önce indim. Otele geçiyorum şimdi. Sen nasılsın?”

“Bildiğin gibi. Hazır mısın diye sormayacağım çünkü hazırsın, biliyorum. Tereddüt etme. Orada olmanın salonda saç taramaktan farkı yok. Heyecanın telefondan bile belli oluyor. Sakin olmalısın. Kimse senden daha iyi değil, unutma.”

“Beni nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun. Teşekkür ederim. Değdiğin benim için çok anlamlı.”

“Salon Serhan’ı temsil ediyorsun.” Gülüşü telefonun ahizesinden bile sakinleştirici etki yaptı.

“Evet, seni mahcup etmemeye çalışacağım.”

Oflayarak, “Benim için değil, kendin için oradasın. Sen yaptığın şeyi ustasısın. Kendin ol yeter.” dedi.

“Tamam, haklısın. Daha sakinim şimdi.” Gerçekten de öyleydim.

“Süper! Git dinlen, yine konuşuruz.” Telefonu kapattık.

Otele giderken bu kez de Levent aradı. “Canım arıyorum, meşgul müsün? Merak ettim, vardın mı?”

“Evet, otele geçiyorum şimdi.”

“Nasıl geçti yolculuğun?”

“Eh işte. Bu kadarı bile uzun geldi.” Güldüm. Ankara dışına çıktığı zamanlar sayılıydı. Altı saate yakın süren yolculuk yormuştu.

“Anladım canım. Senin gününe daha var. Hâlâ gelebilirim. Orada olmak istiyorum.”

“Hayır, sınavına girmeni tercih ederim. Birine telefon verip, kendin çektiririm ya da belki profesyonel kamera çekimi vardır, izleriz sonra. Söz zamanların artık, mezun olacaksın. Birincilik seni bekler.”

“Çok anlayışlı olman, sadece kendimi daha kötü hissettiriyor. Kendin fonksiyonsuz bir erkek arkadaş gibi hissediyorum.”

“Bu şekilde hissetmene gerek yok. Böyle düşündüğünü bilerek burada rahat olamam.”

“Özür dilerim. Sen iyi olduğun şeyi yap, ben de ders çalışayım o zaman. Otelini bulup yerleş, yine ararım, dinlen sen.”

“Tamam, konuşuruz yine. İyi geceler.”

Birkaç vesaitle otele geldiğimde lobi kalabalıktı. Diğer yarışmacılar da bu otelde kalacaktı. Yarışma da bu otelde yapılacaktı. Sevindim çünkü hava Bursa’ya gezmek için uygun değildi. En az Ankara kadar soğuktu.

Bana ayrılan odayı öğrenmek için resepsiyona ilerledim ve odamın kilit tını alırken ödemeyi de yapmak için cüzdanımı çıkardım. Görevli beyefendi borcumun olmadığını söyleyince bir anlam veremedim. Masraflar bütçemden ait diye biliyordum. Yarın ayrıntılı konuşmaya karar vererek hemen odamı çıktım.

İçeri girer girmez odanın renkleri dikkatimi çekti. Tesadüfün bu kadarı! Furuncu, çok sevdim. Neşelendim. Hemen pijamalarımı giydim. Duş da almak istedim ama uyku daha ağır bastı. Yatağa doğru ilerlerken kapı çaldı. Jecenin birinde, üstelik hiç tanıdığımın olmadığı bir otelde, kapımı kim çalardı? Oda servisi falan olsa gerekti.

Kapıdaki delikten baktım. Gelmesi imkânsız olan, hatta gelmemesi gereken biri... Kapıyı açtım. “Burada ne işin var? Neden geldin?”

“Seni böyle bir yarışmada yalnız bırakmam mümkün mü sence? Bence değil.”

“Telefonda çok farklı konuştun.” Gözlerime, kulaklarıma inanamıyordum.

“Hemen anlasa mıydın? Gireyim mi, ne dersin? Kapıda kaldım.” Kocanın güldü.

“Salak kafam! Tabii gir.” İçeri girip, bir süre odayı süzdü. O an kafama tank etti. Uykum falan kalmadı.

“Bu odayı sen ayarladın ve ödedin, değil mi?”

“Bilmem, belki. Sevdiysen eğer.”

“Çok güzel, sevdim tabii. Bayıldım. İncelik gerektiren bir düşünce. Teşekkür ederim.”

“Seni bir göreyim dedim. Şimdi dinlen, sabah kahvaltıda görüşürüz. Hadi uyu sen.”

“Serhan? Hiç uykum yok.” Ağır basan uyku kuş olup havalandı göz kapaklarımdan. “Biraz daha kalsan, çok şey mi istemiş olurum?” Özlemiştim onu.

“Benden istediğin hiçbir şey çok gelmez bana.”

Beraber odadaki kanepeye oturduk. Eşinden ve evliliğinden özellikle bahsetmiyordu. Ben de sormamak için, zaman zaman dilimi ısırarak zorunda kalsam da esneyene kadar sormamayı başardım. Yatağa doğru giderken saat üç olmuştu. Üzerimi örtüp, alnımdan öptü. Saçları hâlâ kısaydı. Dövmesi hâlâ duruyordu.

“İyi geceler.” Tebessüm ederek odadan çıktı.

Serhan buradaydı. Ben talep etmeden gelmişti. Benim aşkımı da kalbinde götülmüştü. Aşkım kalbindeydi. O kalp Serhan’da, Serhan burada. Uyudum.

İlk günün yarışmacılarını Serhan’la izledik. Ben pür dikkat ya da tedirgin ya da hevesli ya da meraklı... Sahnede kimi nasıl izlersem izleyeyim, hep elimi tuttu. Hızla atan kalbim, onun elimi sıkmasıyla normal ritmine geri gelir olmuştu. Bir ara tuvalet için kalktığında, boşlukta kaldım. Panik atak geçiyorum sandım ve o döner dönmez elini bu kez ben tuttum.

Yemek için verilen arada birlikte öğle yemeği yedik. İçimde girdap oluşturan soruyu daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum, sormazsam çatlayırdım.

“Serhan? Sen ve...” Devam edememem anlamasına yetti.

“Adı Necla. Tipik Türk ev kızı. Tüm gün yemek ve tatlı yapıyor. Akşam ben geldiğimde de beğenmem için gözümün içine bakıyor. Güzelce bir kız. Yıllardır komşumuzun kızı. İlgisini anlamamıştım, ben Ankara’ya gelince sevmeye devam etmiş. Ben yıllardır orada kaldığım halde, isteyenleri o olmuş ama yine de evlenmemiş. Benim kaderimmiş. Alnıma yazılmış. Öyle söylüyor.” Bunları söylerken güldü.

“Mutlu musun?” *Lütfen mutlu ol.*

“Şu anda kesinlikle mutluyum. Gözlerim seni görtürken, aksi mümkün değil. Bana göre evlilikte mutluluk göreceli. Necla ile, bilmiyorum aklıma maya çalışıyorum. Ne dersem, demeden yapacak durumda. İyi biri ve mutlu. Bunu söyleyebilirim.”

“Serhan ben sana umut verecek bir şey yaptım mı? Yanlış anlamam sebebiyet verecek en ufak bir şey?”

“Eğer yapmış olsaydın; değil Levent’le olmak, evli bile olsan durmadım. Kahretsin ki yapmadın. Benim platonikliğim ve melankolikliğim. Se canını sıkma sakın.”

“Sen çok iyisin. Umarım bir an önce Necla’yı sevmeye başlarsın.”

“Bebek lafı etmeye başladı. Bizimkiler de çıldırdı. Bebek hemen olsun onu sevmeye başlamam mümkün görünmüyor. Daha evleneli iki ay oldu ne bebeği? Gözlerim seni aramıyor desem yalan olur. Hayalim; evli, mutlu çocuklu olmak değilmiş.”

“Yapma böyle.” *Hâlâ böyle açık açık konuşabiliyorsun.*

“Serhan, derken sen de bunları sormayacak mıydın? Yalana gerek yok ki. Sana karşı dürüst oldum hep. Böyle kalmasını tercih ederim. Neyse Hadi kalkalım, ikinci bölüm başlıyor.” Göz kırptı.

Serhan’ın her cümlesiyle içimdeki girdap, küçüleceği yerde Bermud Şeytan Üçgeni büyüklüğüne ulaşmıştı. Daha yeni evliydi. Bir şekilde beni unutacaktı. Karısına âşık olacaktı, seveceği bir yanını mutlaka bulacaktı. Sadece beni unutması için yeteri kadar zaman geçmemişti. Kafasında da olsa bu düşünceler yanıltı. Olmamalıydı.

Aklımda türlü düşüncelerle ikinci bölüm de bitti. Yarın benim günüm dü. İkinci bölümde çıkacaktım. İki gündür pratik yapmamıştım. Birilerini bulabilirdim eminim; ama Serhan izin vermedi. Zaten hazır olduğumu söyledi. Yaparsam, kendime güvenim zedelenebilirmiş. Yarışmalar da bitince boş boş takılıyorduk. Çay, kahve, yemek döngüsünde ertesi günü beklemeye başladık. Saat daha erkendi. Serhan diz üstü bilgisayarını getirdiği içi film izlemeyi teklif etti.

Odamda meyve yerken, yatağa uzanıp film izlemeye başladık. İlk film

saatten sonra uykum gelmeye başladı. Güzel ama ağır ilerleyen bir filmdi. Sonunu her ne kadar görmek istesem de gözlerim kapandı. Sabah kalktığımda Serhan yanımda yoktu. Hemen tuvalete gidip ihtiyaçlarımı giderdim ve saçımı at kuyruğu yaparak kuyruk kısmını ördüm. Serhan'ın odasını bilmediğim için mesaj atıp kahvaltıya indim. Beş dakika sonra o da geldi.

“Günaydın. Dün gece güzelim film boşa gitti.” Sırtışı tüm yüzüne yayıldı.

“Sen de mi izlemedin? Devam etseydin keşke.”

“Seni izlemek varken mi? Yirmi dalda Oscar alsa da şansı yoktu.” Konuyu değiştirmeliydim.

“Benim bu heyecanım ne olacak?”

“Sana derece yaptıracak.” Benden ne kadar da emindi.

Her kategoride onar kişi, bölümlerde beşer kişi yarışıyordu ve ilk üçe ödül vardı. Buraya gelirken derdim elbette ödül değildi. Şimdi Serhan yanımdayken kendimi ödül almak zorunda hissediyordum. Baskı kurmaktan ziyade güven veriyordu.

İkinci bölüm zamanı geldiğinde, diğer dört kişiyle birlikte sahnedeki yerimi aldım. Önümdeki sandalyede yarışmayı düzenleyenlerin önceden seçtiği modelim oturuyordu. Bir baş selamı verip, ellerimi omuzlarına koydum. Gözlerim Serhan'ı buldu. Bana inanması, destek olması telefonda bile yeterli olmuşken; buraya kadar gelmesi, kendimi sorgulamama neden oluyordu. Ben göğsümün orta yerinde, kalp yerine başka bir şey mi taşıyordum?

Süre başlayınca saça yapmam gerekene odaklandım. Aklımda, o andan başka hiçbir şey yoktu. Pek çok kez tekrar etmişim. Salonda yapar gibi, sıradan bir günmüş gibi ellerim saçın içinde hareket ediyordu. Diğer yarışmacıları unuttum, yarışmayı da unuttum. Yüzüme yayılan gülümseme ile modelimin saçının değişimini izliyordum. Saçları çok güzeldi. Şansıma güldüm. Bitiş zili çaldığında, iki dakikadır yaptığım saçı izliyordum. Gözüm Serhan'ı bulduğunda beni çılgınlar gibi alkışlıyordu.

Bölüm sonunda ikinciliğim açıklandı. Sadece katılmak için geldiğim, ilk kez başvurduğum yarışmada derece ve elli bin liralık para ödülü almışım. Serhan'ın alacağını bilsem, kesinlikle ona verirdim. Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri dudaklarımda gezindikten sonra, sonunda yön değiştirip alnımı öptü.

Normalde ertesi gün de kalacaktım ama vazgeçtim. Kalırsam, Serhan da kalırdı. Daha fazla beni görüp acı çekmesine izin veremezdim. Günün kalan kısmını da izleyip gece on ikideki otobüse bilet ayırttım. Böylece Levent okula gitmeden, sabah evde olabilirdim. Sürpriz yapmak için derecem ve geleceğimi söylemedim. Yarın yarışacağımı söyledim.

Gelme diye ısrar etsem de Serhan otogara kadar geldi. Kendimi ona öğüt verecek konumda hissetmesem de mecburdum.

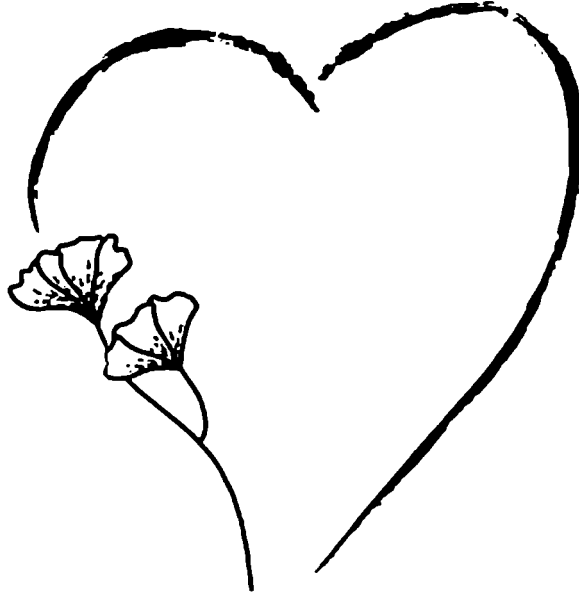
“Karına bir şans ver, lütfen. Sen kaç ineklik değer verirsen, o da o kadar değerlenecek gözünde, emin ol.” Böyle bir hikâye vardı ve ilk kez bana da Serhan anlatmıştı. *Köyün tüm inekleri sana feda olsun* demeden önce. Umut etmemeliydi, beni, bizi... Dün söyledikleri zaten yeterince alımdaydı.

“Elimde de köyümde de inek kalmadı ki! Başkasına gitti hepsi. Hadi b Gonca kız. Dikkat et oralarda. Ne zaman ihtiyacın olursa, yanında olurur. Sakın unutayım deme.” *Sen unut beni.*

Vedalaştık ve bana yine bitmeyecek gibi gelen otobüs yolculuğum başladı. Otobüste uyuyamıyordum ve yorgun argın eve geldiğimde, sırt çantamı bırakmak için sessizce yatak odasına ilerledim. Kapısını açıp, huzur uyuyan Levent’e baktım. Dışarısı Sibiry’a’ydı ama Levent’in bundan haberi yok gibiydi. Saate baktım, yediye on vardı. On dakika sonra uyanı caktı. Çantamı bırakıp usulca kapıyı kapattım. Salona geçtim. Kanepe oturur oturmaz Levent de salona geldi. Halbuki çok sessizdim. Demek l duymuştu. Bana bakıyordu.

“Gonca?” *Şaşırdın mı sevgilim?*

“Sürpriz!”

15. Bölüm: Serhan'dan

Bir süre daha otobüsün arkasından baktım. Erken dönmeye karar ver-di. Onu göreceğim bir yirmi dört saatim daha olur diye düşünmüştüm. Daha sormadan cevapladığım, sonunda soru işareti olmayan, kelimeleri bile noksan soru; Gonca'nın duymak istemediklerini söyletmişti bana. Benim bıkıp usanmadan avazım çıktığı kadar bağlamak istediğim aşkım, Gonca'nın önüme Çin Seddi çekmesiyle sessiz cıglığa dönüşüyordu. Bu aşılabilir duvar, yazın evlere takılan, sinekleri çıtır çıtır ızgara yapan cız lambası gibi, aşkımla beraber kalbimi de yakıyordu.

Nasıl âşık olmuştum? Ezelden beri onu seviyormuşum hissini ne ver-mişti? Doğru soru belki de, nasıl âşık olmayacaktım ki? Evliydim. Onu düşünmediğim tek bir anımın bile olmaması normal değildi. Kendimden nefret etmememi sağlayan tek tesellim, beni seven birini sevindirmem ve Gonca'nın aşkından kaçmak için onunla evlenmiş olmamdı. Aşkım değiş-miyorsa, bu beni cehennemlik yapar mıydı?

Gonca... Ankara'nın soğuk bürokratik grisine inat saçları, sınıfa daha girmeden kapıdan içeri göz attığımda ilk ve tek dikkatimi çeken şeydi. Turuncu... Sıralar tekliydi. Yanı doluydu ama arkası boştu. Kimse oturma-dan, kısa mesafede depar attım. Saçları örgülüydü. Örmese kabaracağını anlayacak kadar bu işin tozunu yutmuştum.

Bu okula ailemin ısrarı ile girmiştım. Liseden sonra, zaten iyi bir yerde çalışıyordum. İki yıl başımın etini yemelerinin bir anlamı varmış. Şimdi Necla'nın, 'Sen benim kaderimsin, alın yazımsın.' demesi gibi, Gonca da benim kaderimdi.

Gonca... İlk dersin hocası girdiğinde, kendimizi tanıtmamızı istemişti. Sıra Gonca'ya geldiğinde; daha yumuşak, böylesi derinden gelen, daha dinlendiren bir ses daha duyduğumu sanmıyordum. Puslu gibi, buğulu gibi... Adını da o zaman öğrendim: Gonca Tekcan. Hep konuşsun, hiç sus-nasın isteyeceğiniz; sizi uçurumun kenarına gidip atlamaya ikna edebile-cek bir tondaydı. Beni de uçurumun kenarına getirdi. Atla demedi ama ben utlarken de tutmadı.

Bir şekilde konuşmam gerekiyordu. Saçma sapan bir giriş yaptım. Giriş için yanlış konu olduğunu, yüzü düşünce anladım. Bir daha ömrümün sonuna kadar hiç bırakmamak üzere elini tutmak istemem de o ana denk geliyordu. Tutturmadı, orası ayrı.

“Merhaba, ben Serhan. Bu güzel saçlar için annene mi, babana mı teşekkür etmeliyim? İşlem yapmak için sabırsızlanıyorum.”

“Teşekkür edebileceğin birileri yok. Yurtta büyüdüm ben.” Yüzünü ilk cümlemle soldurdum. Üzülünce her yer gri oldu.

“Sen bu patavatsızlığım için dayıma teşekkür edebilirsin. Bizde genetik Özür dilerim.” Renkler geri geldi. Yüzü gülmese de tebessüm etti. Tebessüm edince de burnu kırıştı. Burnu kırışınca da hafif belirgin çilleri birbirine yaklaşıp kaynaştılar sanki.

“Ben de Gonca, memnun oldum.” deyip yine önüne döndü.

Ders bitsin diye duaya çıkacakken erkenden bitti. Gonca’nın yanındaki kız da kalkınca, yerine ben oturdum. Yine bana baktı. “Bir yerde çalışıyor musun? Nerelisin? Nerede kalıyorsun?”

“Ankaralıyım. Evet, çalışıyorum. Yurttan ayrıldığımdan beri kendimdeyim.” Sadece sorularımı cevapladı. Kendisi soru sormadı.

“Ben Mersinliyim. Eve çıktım. Bir yerde çalışıyordum iki yıldır, ailem zorla sınava soktu. Şimdi iyi ki diyorum. Kaderin hakkımızda planları var gibi.” Hâlâ ona bakıyordum.

“İyi yapmışsın. Üniversite iyidir.”

“Bana Ankara’yı gezdirir misin? Şansıma buraları iyi bilen birine denk geldim.” *Kabul et, lütfen.*

“Benim pek vaktim yok aslında. Okul çıkışı iki saat ve haftasonları da çalışıyorum. Tarif ederim ama ihtiyacın olan yerleri.” Tam bir fiyaskodum.

“Teşekkürler.”

Vaktim yok dedi ancak ne zaman talep etsem geldi benimle. Kızılay’da Güven Park’a, Atakule’den Kuğulu Park’a, meclislerden Anıtkabir’e merak ettiğim neresi varsa onunla dolaştım. Mersin’in sıcağından sonra Ankara’nın ayazında Gonca’yla ısındım. Sadece yanımda durarak içimi ısıtırdı.

Okuduğumuz iki yıl boyunca ben sadece her gün daha da fazla sevdim. Sakinliği, duruluğu, insanlara yaklaşımı, hoşgörüsü, iyi niyeti, dışarıdan bakıldığında buzdağı görünüşünün altındaki o nahif, kırılgan çocuk yanı. Zamanla daha fazla vakit geçirmeye başladık. İlk yılın sonunda ona aşık olduğumu söyledim. Sevgilisi olmak, sevmek, öpmek, saçlarını okşamak koklamak istedim. Kabul etmedi. Vazgeçmedim, vazgeçemezdim.

Okul bitince kalmaya karar verdim. Ailem dönmem konusunda ısrar

etse de hayat enerjim Ankara'daydı. Benim için güneş enerjisinden daha güçlüydü. O Mersin'e gelmeyeceğine göre, benim orada ne işim vardı? Düşüncemi söylediğimde, şaşırsa da memnun oldu.

"Birlikte bir yer açalım. İşletelim beraber, ne dersin?" diye teklifte bulundum. Onu her gün görmek için beraber çalışmaktan daha iyi diğer fikrim de evlenmekti ama olmadı.

"Benim bir birikimim yok Serhan. Anca bundan sonra çalıştığımı kenara atabilirim."

"Benim sermayem var. Ailem de destek olur. Sen ol yanımda, başka bir şey istemiyorum. Beraber seçelim her şeyi. Tek başına seçsen bile olur. İstedığın gibi olursa, çalışmayı da daha çok seversin."

"Kulağa benim için yapıyormuşsun gibi geliyor. Serhan biz arkadaşız."

Arkadaştık ona göre. Daima... Bir adım bile geçmedi o çizgiyi.

"Biliyorum. Bu sana asılıp seni ikna etmeme, sonunda da birlikte olamıza engel değil ki. Hemen askere gideceğim. Gitmeden açalım, sen ol yaşımda."

"Sonunda ne seni üzmemek ne de ben üzülmek istiyorum. İyi düşün. Olmamacak duaya âmin demek istemezsin."

Canımı yaksa da netliğine de vuruldum.

"Allah nasip etmeyeceği duaya el açtırmazmış. Belki sen nasibimsin. Ben ellerimi çoktan kaldırdım. Asıl sen düşün beni nasıl bir an önce seversin diye." Yanağından öptüm.

"Ben kimsesiz büyüdüm. Sevmek, sevilme, aile ne demek bilmiyorum. En son çocukken bir ailem olmuştu. Anlattım sana. Aile kurmak gibi bir düşüncem yok."

"Yirmi yaşındasın, böyle düşünmen normal. Ben de hemen soyadımı allemiyorum."

Hep durulurdu böyle cümlelerimin ardından ve eklerdi: "Bilmediğin, iletamayacağım şeyler var. Birlikte yer açmak istiyorsan, benimle olanayacağını bilerek kararını ver. Benim için şu hayatta en kıymetli sensin, bunu inkâr edemem. Seni seviyorum ama dostum gibi. Anla lütfen."

"Ah Gonca kız! Düşünmeme gerek yok. Yanımda nefes al, şimdilik yeter. Turuncu rengini esirgeme benden."

Aklımda eskiler Mersin'e dönerken, sıra Levent hıyarının Gonca'yı nasıl yalnız bıraktığını düşünmeye geldi. Onun için önemli bir gündü. Yanında olsaydı, belki karşısına çıkamazdım. Elim istemedem enseme gitti. Direkt, GONCA'yazdırmak istemiştım ama dövme ci arkadaşım dı. Sonradan pişman olursun demişti. Kafa göz dalmamak için kendimi zor tuttuğumu hatırlıyorum. İsmi yazmasına ikna edemeyince anlamını vurgulayan çizimde

karar kılmıştık. Hoş sonra Gonca'ya da gösteremedim. Bu açmamış çiçek bana göre sevdiğimi yeterince kanıtlamıyordu.

Yüzümde tebessüm aklım geçen geceye kaydı. Odada izlediğimiz film ortasında uyuyakalmıştı. Başını omzuma düşüğünde fark ettim; sessizce uyumuştum. Filmi kapatıp onu izlemeye başladım. Uyurken hiç görmemiştim. Başını dizime alıp saçlarını çözdüm. Elini yanağının altına koydu dizlerini karnına çekip cenin gibi uyumaya devam etti. Ben de izlemeye devam ettim, doyabileceğim bir manzara değildi. Bu anı dondurup saklamak, kokusunu parfüm şişeme doldurup her gün üstüme sıkmak mümkün olabilseydi...

Usulca saçlarını okşadım. Dokunmadan dudaklarından öptüm. O andan itibaren utanmıyordu. Yüzünü elleriyle kapatmıyordu. Beni engellemiyordu. Çok sevdim. İkimiz için de sevdim seni Gonca. Yetseydi... Yetmedi Sabahı yanında etmek istesem de usulca yatağa yatırarak üstünü örttüm ve odadan çıktım.

Yolculuk boyunca tüm varlığım Gonca ile dolmuşken; eve girer girmez Necla'nın koşarak gelip boynuma atlaması ve odaya çekmesi üstümde çok etkisi yarattı. Gonca ne kadar sessizse Necla o kadar gürültücüydü. Daha yeni yoldan geldim, ne bu acele?

Ben başkasını seviyorum, bunu az çok biliyorsun. Hiç sahip olmadığım beden, senin sahip olduğum bedeninden daha çekici geliyor bana Necla. Bunu yüzüne karşı diyememek, bana olan sevgine saygımdan. Ben de çok sevdim, karşılıksız bırakılmanın acısını biliyorum. Ece'den, Levent ve Gonca'yı duyduğum an yaşadığım hüsranı yaşama diye hepsi.

"Necla yoldan geldim, yorgunum."

"Şey ben seni özledim şu birkaç günde."

"Çok tatlısın ama..."

Cümlem bitmeden Necla üstümdekileri çıkarmaya başladı. Onun incecik, içini gösteren gecelik olduğunu da o an fark ettim. Hoş bedeni beni hazır etti ancak sevişmenin bitiminde beklemediğim bir atakla beni kendine hapsedmeye çalıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sana onu unutturacağım. Hem annelerimiz de aynı fikirde. Bir bebeğimiz olunca..."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diyerek onun üstünden hızla kalktım. Sesimi ayarını kontrol etmeden "Senin ne haddine Gonca'dan bahsetmek? Kaçırılmaz sonu yakın etmek mi istiyorsun?" diye bağırdım.

Öyle sinirliydim ki, ileri gideceğimden korkarak, giyinip odadan çıktım. Tüm sinirime rağmen aklımda yine Gonca vardı. Yurtta büyümüştü, ailesi yoktu, tamam. 'Anlatamayacağım şeyler var.' demişti. İlki olmayacağını söylerken dürüsttü. Neden bana başka şeyleri de anlatamamıştı? Neyi anlatamazdı? Bunu hiçbir zaman öğrenemedim. Aşk acısı mı çekiyordu?

Benim gibi karşılıksız bir sevdanın üstünü başını çizen, yırtan, parçalayan pençelerinde mi cebelleşiyordu?

Seni sarıp sarmalamak ne güzel olurdu! Birbirimize merhem olmak... Üzülmek diye bir kelimenin varlığından bile haberin olmamasını sağlamak... Balkonda otururken içimi titreten serin hava, kalbimi kor gibi yakan Gonca'nın alevinden daha az etkiliydi.

Bu şekilde yürümeyecekti. Gonca, Necla'yı bir an önce sevmeye başlamamı dilemişti. Kendisi de ellerini olmayacak duaya açmıştı. Bir insan seviliyorsa sevilir. Sevmeye başlanır mı? Bunu ben bilmiyordum. Ben direkt sevmiştim. Başlangıcını bilmediğim gibi sonunu da göremiyordum. Onu uyurken izlemek, karımla yatmaktan daha fazla haz vermişti bana, daha çok doyuma ulaştırmıştı beni.

Gonca en başından beri her atağımı geçiştirmişti. Bana karşılık vermişi, otele sorduğu soru kadar netti. Aşkım kalbimden taşalı çok olmuştu zaten de beynim de almıyordu artık. Benimki boşa koysam dolmuyor hesabı değildi. Her zaman doluya koymuştum ve almamıştı.

Yatak odamızda beni bekleyen bir kadın vardı. Demin yetim gibi yatakta bıraktığım karım... Kalktım. Ayaklarım beni taşıyacağı yerde, odaya kadar beni onları sürükledim. Yoksa gidemeyecektim. İçeri girdiğimde sessizce ağlıyordu.

"Necla, özür dilerim."

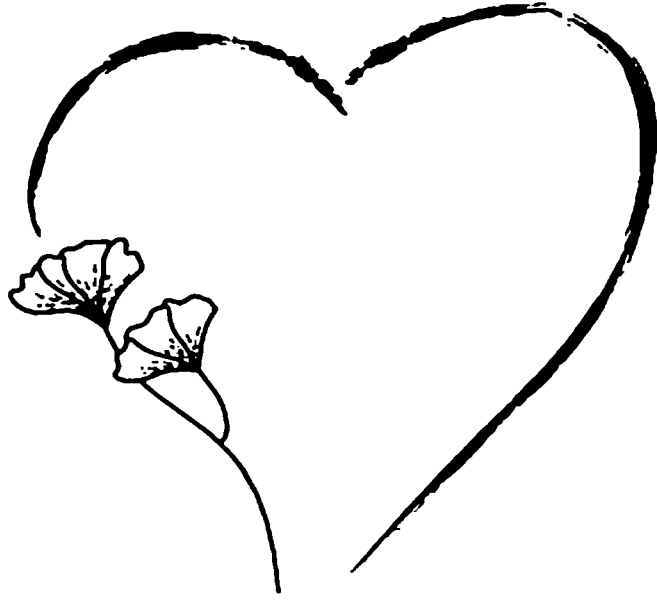
"Benden boşanmayı mı düşünüyorsun?" İç çekişiyle kendime küfrettim.

"Hayır." diye yalan söyledim. *Gonca istemedikçe maalesef hayır.* "Bak, evli olan biziz. Bir söz vermeni istiyorum. Ne benim ailemi ne de kendi aileni ilişkimize ortak edeceksin. Daha üç aydır evliyiz. Havalardan dolayı ailemine bile gitmedik. Hemen bebek olursa tabii ki isterim. Ama birbirinizi tanımadan, ikimiz daha bir şeyler yapmadan üç olmayalım. İkimiz de hazır olduğumuzda, beraber karar verelim çocuğa, olur mu?"

Anında yüzü aydınlandı. "Olur. Ben de özür dilerim. Seni her şeye rağmen istedim. İtici olmak istemezdim. Sonuçta ona gidecek olsan, hiç gelmez ve evlenmeyi kabul etmezdin, değil mi? Sana güveniyorum." Ben bile kendime güvenmiyorum. Senin güvenmen çok ironik.

Kucağıma çekip Gonca'nın dileğini gerçekleştirmeye karar verdim. Saçlarını okşarken elim yanmasa da karımı sevebilirim diye düşündüm. Gonca'nın bana yaptığını, ben başkasına yapacak kadar cesur değildim. Necla uykuya daldığında, telefona gelen bip sesine döndüm. Saat gecenin kisiydi. Gonca mesaj atmıştı: **Sana ihtiyacım var.*

Görmek istemesem de görmüştüm. En zor sınavımsın Gonca kız.

16. Bölüm: Levent'ten

Gonca ile telefonda konuştuktan sonra, ertesi günkü son sınava çalışmaya odaklandım. Her ne kadar yanında olmak istesem de son sınavımda Gonca da beni gelmemem için ikna etmişti. Katılacağı diğer yarışmalarda her seferinde yanında olacağıma kendi kendime söz verdim. Notlarım tamdı. Sınıfta en iyi not tutan olmanın avantajını yaşadım senelerce. Saat gece yarısını geçmişti. Sabah erken kalkıp biraz daha çalışmaya karar verdim.

Yatak Gonca olmadan soğuk geldi. Olmadığı ikinci geceydi. Yatakta bir oraya bir buraya pinpon topu gibi sekip durdum. Sonunda uyuduğumda saat sabahın dördü olmuştu. Alarmin sesine uyandım. Kahvaltımı edip okula gitmeye karar verdim. En yakın arkadaşım Burak da beni bekliyordu. Beraber biraz daha tüm notlara göz gezdirdikten sonra, öğle yemeği için yemekhaneye gittik.

İkimiz yemek yerken, Burak kaş göz yapıp arkamı işaret etti. Dönüp baktığımda, Ece'nin bize doğru geldiğini gördüm. Masanın yanına kadar gelip durdu. "Afiyet olsun çocuklar, n'aber?"

"İyidir Ece, senden n'aber?" Burak sormuştu.

"Benden de eh işte. Sizden bir iyilik isteyecektim, yani senden Levent." Başımı kaldırıp baktım.

Ece bu cümleyi yıllar içinde sadece tek bir sebeple kurmuştu. "Den notlarını çoğaltması için Selin'e verdim. Nereden yaptırdığını sorabilirsin Şuradaki masadalar."

"Notları aldım, sağ ol. Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Dinliyorum."

"Yalnız konuşabilir miyiz?" Burak tepsisini alıp, ayağa kalktı. Bu hareketi beklemediğim için bir şey de diyemedim. Sadece arkasından baktım kaldım.

"Ben de kalkıyordum." dediğimde sadece iki dakika konuşmak istediğini söyledi.

"Dinliyorum demiştim Ece, acele et." Başıyla onayladı, masaya oturdu.

“Tamam. Levent ben özür dilerim. Kaç zamandır yanına gelmeye cesaret edemedim. O gece evden ayrılmadan önce bana söylediklerini çok düşündüm. Hepsinde haklıydın. Dediklerini yapmak için geç kalmıştım. Mutlu olduğumu görebiliyorum. Salona gidip Gonca’ya o şekilde davranmamalıydım. Senden beni affetmeni istiyorum. Sonuçta iyi kötü bir geçmişimiz var. Biliyorsun işte. Senden sonra ben başkasıyla birlikte olmadım. Yemin ederim.”

“Bana ne bundan Ece? Söyleyeceklerin bittiyse, sınıfa gideceğim.”

“Hayır. Affettiğini söyle. İstersen Gonca’dan da özür dilerim. Ona olan evginin heves olduğunu, bana er geç geri geleceğini düşünmüştüm. Yanlışım. Hiçbir zaman zenginlik olmadı istediğin, biliyorum. Ben farkında olmadan seni kırdığımı çok geç anladım.”

“Peki. Senin adına sevindim. Sana kin tutmadım. Tutabilirdim ama Gonca izin vermedi. Üzgün olduğunu ona da söylerim. Senin onunla konuşmana gerek yok.”

“Hâlâ affettiğini söylemedin. Normal iki arkadaş gibi olamasak da en azından beni gördüğünde başını çevirmesen. Mesela selam versen. İnan, o şekilde canım çok yanıyor.”

“Ben alıştım Ece, sen neden aynısını denemiyorsun?”

“Ben buraya geldiğimden beri sana alışmışım. Başka türlü çok zor geldi. İlk zamanlardan beri psikolojik tedavi gördüm. Hâlâ devam ediyorum. Seninle ve Gonca’yla konuşmamı da terapistim istedi. İlerlediğimin, seni atlattığının kanıtı olacak bu konuşma.”

“Atlatmış halin bu mu? Saçını o yüzden mi turuncu yaptın?”

Eli istemsizce saçına gitti. “Denedim sadece. Yakışmadı zaten.”

“Deneme zamanın çok manidar. Yıllardır sadece sarı yaptığını ben biliyorum. Gonca’yla bu saç rengi ile mi konuşacaktın?”

“İzin vereceğini düşünmemiştim zaten. Her zaman korumacı oldun. Şimdi de onu koruyorsun. Haklısın. Bu renk benim için saçma bir deneyim oldu.”

Sıkıntıyla iç geçirdim. “Gonca’nın iznime ihtiyacı yok Ece. Özrünü iletirim. O isterse, yüz yüze de söylersin.”

“Çok inatçısın. Adım atıyorum, zeytin dalı uzatıyorum. Seni hâlâ seven sen ne kadar zor, bir fikrin yok ama ben de önüme bakmak istiyorum, inan. Sadece özrümü kabul et Levent.”

“İnat eden sensin. İsrarların hiç bitmedi, bitmeyecek. Gittiğin psikologunun üzerine de çalışsın. Yanında kendimi toprak bütünlüğü olmayan, simile olmuş, değerlerini kaybetmiş bir toplumun bireyi gibi hissediyorum. Adımı, sanımı unutuyorum. Seni affetmemi mi istiyorsun? Affettim ay.”

Kalkıp tepsiyi bıraktım. Sınava iki saat vardı. Hazır sayılırdım. Acaba

Gonca yarışmış mıydı? Aradım.

“Aşkım nasılsın?”

“İyiyim canım, sen nasılsın? Bitti mi sınavın?”

“Yok canım, daha iki saat var. Sen ne yaptın? Yarıştın mı?”

“Hayır. Benimki yarına ertelendi.” İşte bu süper haber!

“Öyle mi? Heyecanlı mısın? İyi mi sence kötü mü?”

Sesi pek de endişeli değildi. “Yani bilmem. Her türlü hazırdım da yapacak bir şey yok. Sana sınavında başarılar. Öptüm çok.”

“Ben de aşkım, muah!”

Hemen internete girip gece dört için Bursa’ya bilet aldım. Sınavın ne zaman biteceğini bilsem, bu gece daha erken saat için alırdım ama Gonca’yı sabah çok erken uyandırmam gerekirdi. Şansıma yarışmasını görebilecektim.

Sınavım güzel geçti. Sonunda bu dönem de bitti. Burak hemen yanıma geldi. Son sınav sonrası bir şeyler içmek için sözleşmiştik. Biraz takılıp gece de otogara giderim diye düşündüm. Bara geçmeden önce bir şeyler atıştırmak için yakın bir kafede oturduk. Biraz sohbet edip yemeklerimizi bitirdik.

Bara geçtiğimizde saat on olmak üzereydi. Sınıftan birkaç kişiyle daha karşılaştık. Beraber bir masaya geçtiğimizde, çakırkeyif olana kadar içmiştim. Bir an gözüm, birkaç masa ötede bara dayanmış turuncu saçlı kişiye takıldı. Ece... Bir adam ona yaslanmış, başını boynuna gömmüştü. Ece itiraz ediyor gibi görünmüyordu ya da itiraz edemiyordu. Elleriyle göğsünden ittirse de başarısız oluyordu. Benim sorunum değildi ama aynı durumda başka bir kadın olsa müdahale edeceğimi biliyordum.

Masadakilere geleceğimi söyleyip, Ece’nin bulunduğu yere gittim. Adamı kolundan tutup hızla Ece’nin üstünden çektim. Ece ayakta durmakta zorlanıyordu. Normalde alkole dayanıklıydı. Anlaşılan limitini epey aşmıştı. Saat kaçtan beri buradaydı?

Adam bana işimi neden böldün der gibi baktığında, yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Kim bir kadının bu zayıf halinden yararlanmak ister ki? Eğer çok aciz, kendine güvensiz, kişiliksiz ve sapık değilse... Adamı dövmem değil, Ece’yi eve götürmem gerekiyordu. Bana yaslanmış sını sağlayıp çocuklara işaret ettim. Bana bakıyorlardı. Çantasına uzanıp arabasının anahtarını bulmaya çalıştım.

“Bırak beni. Sana ne benden? Ben o adamla gideceğim.” Sarhoşluğu bu kadarı!

“Ece yürü Allah’ını seversen! Ne kadar içtin sen? Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Ben kendimdeyim. Mesela bugün beni göt ettiğini hatırlıyorum. Senin için saçlarımı turuncu yaptım ben. Fark etmedin bile, hatta eleştirdin.” Ke

imeler yana yatmış gibi çıkıyordu ağzından. Bazılarını anlıyor bazılarını ahmin ediyordum.

“Ece benim için bir şey yapmana gerek yok. Biz ayrıldık. Evine bırakacağım seni. İnat etme de yürü.”

“Ben kendimi eve götürürüm. Dokunma bana. Şimdi de ben seni istemiyorum. Gonca’na git sen. Beni terk ettiğin kadına git.”

O an ağlamaya başladı. Yürütemiyordum. Bardan çıkarken kucağıma ldım. Siktir! Arabası neredeydi? Etrafa bakındım, göremedim. Valeye öyledim. İki dakika geçmek bilmedi. Kucağımda tepinirken, kendini yere ıdirdi ve yürümeye başladı.

“Saçmalama, nereye gidiyorsun? Araba çarpacak şimdi.”

“Ölürüm belki, kurtulursun benden.” dediğinde yetişip kolundan tuttum. Utmamla ayaklarımın dibine kusması bir oldu. Bu kadın ne koşulda olursa olsun beni delirtmekten vazgeçmeyecekti.

Araba nihayet geldiğinde, zorla öne oturtup kemerini bağladım. Bindiğim gibi evine sürmeye başladım. Rahat durmuyor, kemerini açmaya çalışıyordu. Bir yandan da söyleniyordu. “Niye bana iyilik yapıyorsun? Aslına iyilik yapmıyorsun. Seni sürekli hatırlamam için, sana minnet duymam için çıkardın beni oradan. Sana çok âşıktım ben. Sen, ben varken başkasına akabildin. Nasıl birlikte oldun onunla? Hiç mi ben aklına gelmedim?”

“Sabah bunların hiçbirini hatırlamayacaksın neyse ki!” Öğürmeye başladı yine. Kahretsın!

“Durdur arabayı.”

“Eve az kaldı, dayan biraz.”

Evinin önüne yanaştığımda daha sakindi. En azından konuşmuyordu. Anahtarını alıp tekrar içine baktım. Evin anahtarı hangi cehennemdeydi? Üçüçlük çantada bir ben, bir de siktiğimin anahtarı yoktu.

“Ece evin anahtarı nerede?”

“Tansu’ya verdim. Bende kalacak bu gece.” *Sıçayım Tansu’na!*

“Bekle burada. İnme sakın. Zile basınca alacağım seni.” Zile yirmi defa astım. Açan olmadı. Eylem gelmemişti ya da evde ölmüştü. Sinirle arabaya döndüm. Saat on ikiyi geçmişti.

“Ver şu çantayı. Tansu’yu arayacağım.” Telefonu elime almamla kapanması bir oldu. Tüm bunlar kâbus olmalıydı.

Telefonumu değiştirmemiş olsam, numara bende de olabilirdi ama şimdi yoktu. Her ne kadar Ece’yi burada arabasına kilitleyip gitmekle savaşım da arabaya binip, bir süre sakinleşmeyi bekledim.

“Tansu’nun numarasını hatırlıyor musun Ece?” Kafasını tabii ki de hatırlamıyorum diye salladı.

Sinirle direksiyona vurunca korna çaldı. Ece yerinden bile sıçramadı. İnkü sızmıştı. Gonca’nın evine sürmeye başladım bu kez. Geldiğimiz-

de Ece uyumaya devam ediyordu. Defalarca direksiyonu yumruklad Kahretsin! Ben Bursa'ya gidecektim ve Ece'yi bu evde nasıl bırakacağ düşünüyordum. Gonca'ya durumu anlatabilirdim. Anlardı, eminim. Ke rini çözdüm.

Kendimi ona destek yapıp eve çıkardım. Eve girdiğimizde, ikimiz kustumuk kokuyorduk. Ece sayıklıyordu. Salonda kanepeye bıraktığını uyandı. Yine salya sümük ağlama aşamasına hangi ara geçtiğini anlam mümkün değildi. Histeri krizine girdi. Elinden tutup banyoya soktum. ğuk suyun altına soktuğumda titremeleri daha da arttı. Bir yandan da b saydırıyordu. "Seni orospu çocuğu! Beni bıraktın, şimdi de kahramanı yapıyorsun? Unutacaktım seni. Sen nasıl başkasına dokunduysan, de onda zevk alacaktım."

"Alırsın yine. Bir daha seni kurtarmak gibi bir hata yapmam, me etme." Daha çok ağlayıp bana sarıldı. Banyodan çıkardım. Kıyafetle çıkarmazsam, hasta olacaktı. Çıkarıp havluya sardım. Hâlâ ağlıyordu.

Kanepeye oturduğunda başını göğsüme yasladı. "Beni sevseydin, bir mazdın. Dünyanın en güzel kızı da olsa bakmazdın. Beni daha sert u saydın, dinlerdim seni."

"Sevdim seni Ece. Sadece sevgi yetmemeye başladı. Çok zaman ge unut artık." Benim de başım dönüyordu. Ece beni dudaklarımdan öpm başladıığında, bir kahve yapsam iyi olur diye düşünüyordum.

O an gözlerim turuncu renkle doldu. Hayır aynı turuncu değildi. Se ittirdim. Oturduğum yerden kalktım. Ece sanırım iyice ayılmıştı ama iyi değildim. Barda tüm vücudumu ele geçen adrenalın sistemimi hızla ediyordu. Başım dönmeye başlayınca yine aynı yere çöktüm. Ece önür eğilmiş, beni zor durumda bırakmakla meşguldü. Fermuar sesini duy ğumda, geri dönemeyeceğim yola girmek üzereydim. İlk parça kıyafet olmuşt u bacaklarımdan.

Ece ne yaptığından emin bir hareketle ayağa kalkıp beni elimden ç ti. Yolu göstermemi istiyordu. Yol. Evet, yatak. Yatmak çok iyi olaca Yatak odasına girdiğimizde, üzerindeki havluyu atması çok kolay ol Turuncu saçları ıslanmış halde, ben hâlâ ayaktayken beni soydu. Ayık duğuna yemin edebilirdim. Ben, kendim için aynı şeyi söyleyemezd Çift görüyordum resmen.

Önce kendisi yatağa yattı. Beni üstüne çekti. Benim aklımda bir şey' dı. Yapmam gereken bir şey, gitmem gereken bir yer... Girmem gere bir yer değil... Muhakeme yeteneğim elimden alınmıştı. Son hatırladığ iç çamaşırımı tek gözüm açık, ayağıma geçirip yatağa düştüğümdü.

Gözlerimi açtığımda yatak odasının kapısı kapanıyordu. Ses çık mıydı, emin bile değildim. Beni uyandıran bir histi. Kapının yanında, G ca'nın Bursa'ya giderken taktığı sırt çantası vardı. Yanımdaki kimdi? I geceden yadigâr gözlerime doluşan imgeler kâbus değil miydi? Yata fırlayın haksızla salona gertim. Gonca gelmişti. Gonca'ya gidememiş

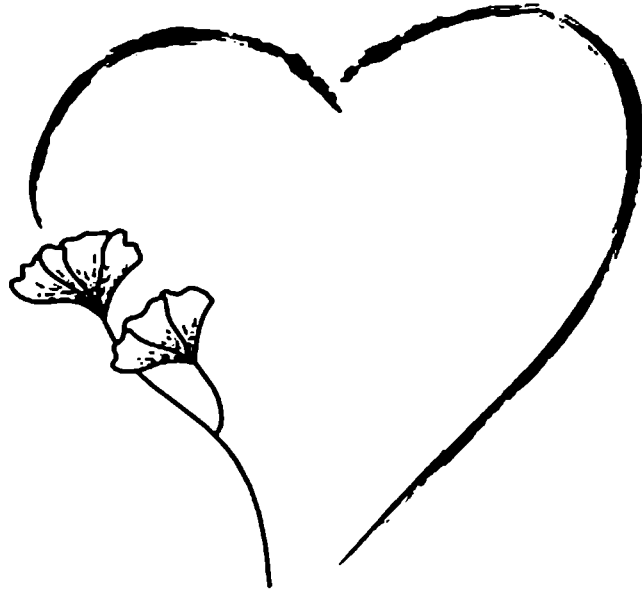
O gelmiş ve beni yerin dibine bile girsem utancımdan kaçamayacağım bir halde görmüştü.

“Gonca?” Sandığın gibi değil. Daha baktanı. Siktir!

“Sürpriz!”

Düzenleme
Ny.ozlem

17. Bölüm: Gonca'dan

Ben mi sürpriz yapmıştım, bana mı sürpriz yapılmıştı? Allak bullak olmuş duygularımla, aldatılmışlığıma bir yenisi daha eklenmişken saçmalamaya başladım. Hayalkırıklığı çeneme sirayet etmişti.

“Yarışmada ikinci oldum. Derecemin bu şehirde bir haber değeri olduğunu düşünmüyorum gerçi. Bursa’da kıymetliydi.”

“Gonca.”

“Karşıma iç çamaşırınla çıkmasan da yediğin nane belliydi zaten. Eklin nereden? O katılmayacak mı aramıza? Ya da kırsağın mı demeliyim?”

Ses yok. Yanıt yok. Öne eğilen bir baş. *Başımı öne eğ. Evet, böyle.*

“Karşımda konuşmadan bana çok şey anlatacağın birçok farklı zaman olabilirdi. Şu an o zamanlardan biri değil, emin ol. Bir an önce bitirelim şu işi.”

Dudaklarını kemiriyor ama tek kelime etmiyor, edemiyordu. *Ne o, gözlerin mi doldu?*

“İçime Polyanna kaçtı bak şimdi. Susmanın şu anda tek bir iyi tarafı var. O da zaten senin sesini duymayı hiç mi hiç istememem. Ben sana defalarca git demeden, turuncu saçlı yeni sevgilini de alıp, yapman gerekeni bildiğini düşünüyorum. Akıllı adamsın.” Levent salonda ayakta konuşmaz halde beklerken, yanından geçip mutfığa giderken ekledim. “Bu arada unutmadan; üzerinde debelendiğiniz çarşafı da yataktan çıkarıp, indiğinde çöpe at. Lütfen.”

Mutfığa geçip kahvaltı hazırlamaya başladım. Buradan işe geçecektim. Çay içmeliydim. Çay iyiydi. Levent hiç gitmeyeceğine söz verirken şaka yapmamıştı. İlişkisini direkt kendi sahasında yaşamıştı. Benim evimde.

‘Arkamızdan iş çeviren kadınlar için, arkamızdan ağlayan kadınları üz dürük.’ diye bir dize vardır. Bende durum tam tersi oldu. Bu adam için Serhan’ı üzmüştüm. Beni en çok üzen de verdiği sözü tutmaması değildi. Verilen sözlere tutuldukları müddetçe sevinmeyi biliyordum zaten. Sevinçsiz uzun metrajlı olmasa da kısa film tadındaydı. Beni en çok üzen şey; yarın

geleceğimi söylediğim zaman, gelmeyeceğim bilindiği için bu olayın vuku bulmasıydı; benim yatağımda.

Kimler bırakmıştı beni, söz verip tutmamıştı? Çoğuna güvenmemiştim; ama Levent'e güvenmiştim. Güven önemliydi. Aradan geçen yirmi dakikada sessizce kahvaltımı yaptım. Elinde buraya gelirken getirdiği sırt çantası ile mutfak kapısında belirdiğinde, başımı kaldırıp baktım.

“Kendimi savunacak bir kelimem bile yok. Sen yarışma ertelendi dedince biletimi almıştım, Bursa'ya yanına gelecektim. Dün gece sınavların bitişini kutlamak için bara içmeye gittik arkadaşlarla. Böyle bir niyetim yoktu, ayarlanmış bir şey değildi yemin ederim. Gonca ben seni çok...”

Sadece elimi kaldırarak susturdum onu. “Yeter Levent. Güya bir kelimen bile yok ama Manas destanına geçtin. Neyin savunması bu? Ah tabii, kıyamam ya! Sarhoş oldun demek. Renk aynı olsa da ton farklı be canım. Doğalla olur mu? Saçı aynı renk diye benim yatağıma getirip sikmen gerekmiyordu. Alışkın olduğun diğer yatağa gitseydin. Yine de geç kalmış sayılmazsın, şimdi güle güle. Kapıya kadar geçiremiyorum, kusura bakma. Sen çıkarken temelli kapatırsın.”

Masayı toplamaya başladım. Çıkardığım kahvaltılıkları buzdolabına yerleştirirken, bir devir daha kapandı diye aklımdan geçirdim. Ben henüz yirmi dört yaşındayım, güvenle daha ne kadar sınanabilirim? Bundan fazla başıma ne gelebilir? Yine de bir erkek için ağladığım yıllar önceki o günden sonra hayatıma kim girerse girsin, hayatımdan kim çıkarsa çıksın, hiçbirini için ağlamayacağıma yemin etmiştim. En azından bu sözümün eriydim. Levent için ağlamadım.

O gün ağlamak zorundaydım. O gün başkaydı.

“Dur Özgür! Yapma, bu doğru değil.” Dudakları boynumda olan bir erkeği ikna etmek için daha etkili cümleler lazımdı.

“Seninleyse eğer, benim için doğru.”

“Ya ailen gelirse? Sana bir şey olmaz ama ben rezil olurum, inan bana.”

“Ailem gelmeyecek. Kesin bilgi. İstanbul'a gideceğim. Boğaziçi olacak Gonca. Almanya lafı edip duruyorlar zaten. Allah bilir oraya da gönderirler. Sen burada kalacaksın. Ailemi anlattım sana. Rahat bırakmayacaklar beni. Ankara'da bir üniversite yazmam söz konusu bile değil. Uzaklaşmadan birbirimizin olalım.”

“Okulunu bitirip gelince, biz de yetişkin oluruz. Şimdi hâlâ çocukmuşuz gibi hissediyorum.”

Özgür'ün savları bitmek bilmiyordu. “On sekiz oldun sen de. İkimize de devlet reşit olduğumuz için ekstra haklar veriyor. Bu hakkımızı sonuna kadar kullanalım.” Elleri göğüslerime kaydığında, hâlâ kendimi çekmek

zorunda hissediyordum.

“İstanbul’da fikrin değişebilir. Dört yıl uzun. Hatta Almanya’da kes değişir. Herkes sarışın mavi gözlü senin gibi. Başka birini sevmek isteyceksin belki ve ben bunu engellemek için yakınında olamayacağım.” Dı daklarımı öpüşüyle kapattığında, soluksuz kaldım.

Bana nefesimi geri verdiğinde, “Senden başkasına bakarsam, gözü senden başkasını görürse kör olsun.” dedi hızlıca. Çok ciddi görünüyordu. Kalbim sıcacık oldu.

“Ağzından yel alsın. Nasıl konuşuyorsun?”

“Seni çok seviyorum. On iki yaşında, eli kolu bağlı, sana haber bi veremedim, onu evlat edinen ailesinin arabasından, iç çeke çeke arkasır bakan çocuk değilim artık. Benim için ilk ve tek olacaksın.” Gömleğimi düğmelerini açmaya başladı.

“Korkuyorum. Hem canımın yanmasından hem de...”

“Seni kullanacağımı düşünüyorsun, değil mi?” Kullanmak değil de gi tiğinde unutulmak.

“Hayır, sadece çok genç olduğumuzu düşünüyorum. Kendimi sana vermek istiyorum tabii. Of! Bilmiyorum.” Yüzümü bir süre inceledi.

“Elli altı tane çilin var. Onları başkasına saydırır mıyım sanıyorsun.”

“Deli misin? Çil sayılır mı? Senden başka saymak isteyen olacağını sanmam zaten.”

“Garantiye alalım bunu. Hadi kalk gidiyoruz.” Aklma o an bir şey gelmiş gibi ayağa kalkıp beni de elimden tuttu.

“Dur nereye? Bekle, çantamı alayım.”

“Yanında kimliğin var değil mi?”

“Tabii ki var.” Memnun bir ifadeyle beni de bahçedeki arabasına yürüttü.

Arabayla ilerlerken nereye gittiğimizi hâlâ söylememişti. Bir yandan d telefonda bir şeylere bakıyordu. “Yeni vesikalık fotoğrafın var mı?” Var dı. Üniversite sınavı için lazım olur diye çekti miştim.

“İkametgâh? Yurt mu çıkar acaba seninkinde? Muhtarlığa mı yoksa yur da mı gitmeliyiz onun için? Hmm!” Bana sormaktan çok kendi kendini konuşuyordu. Yanında tiyatro izler gibi tek kişilik gösterisini izliyordum. Belediyenin önünde durduğumuzda hâlâ niyetini anlamamıştım. Öyle saf tım ki.

“Hadi Gonca in. Geldik.” Arabadan indim.

“Özgür ne işimiz var burada?”

“Bir de rapor gerekiymiş. Tüh ya! Yakında sağlık ocağı var mı, bak yım bir.” Ne raporu ya?

“Özgür. Ben de geldiğime göre bana da bir açıklama yap istersen.” Kar

ısına geçerek bana bakmasını sağladım. Bu, cevap istiyorum demekti.

“Hâlâ anlamadın mı? Evleneceğiz.”

‘Evleneceğiz.’ Söylemesi uygulamasından kolaydı. Resmen kafamı sil-
eledim anıları dağıtmak için. Boynum kütledi. Ah! Şimdi de hayatımdan
Levent’i çıkarmıştım. Yaptığının affedilecek bir yanı yoktu. Ne sebeple
olsun aldatılmak, hayatımdan eksik olmuyordu. Diğer yandan beni
laime isteyen Serhan’ı da yine ben kendi ellerimle başkasına damat yap-
mıştım. İkisi için de pişmanlığım yoktu. Farklı sebeplerden hayatımda olma-
maları gerekiyordu. İşim bitince doğruca salona geçtim. Kızlar da beni
kucaklıyordu. Derece aldığımından daha haberleri yoktu. Söylediğimde hava-
ara uçtular. Verilen plaketi baş köşeye koydular. Yarışmadan para ödülü de
kazanmıştım. Kızlara da biraz vermeye karar verdim.

Pazartesi ilk iş çeki bankada bozduracaktım. Kendimde bugün bankaya
gidecek gücü bulamadım. Salonda işler çok yoğun değildi. Ocak ayında
terkesin derdi, sıcacık evlerinde olabilmekti. Hava zaten erken karardığı
için salonu ben de erkenden kapatıyordum. Tabii bu durum en çok kızların
şine geliyordu. Benim ise bugünden itibaren hiç işime gelmeyecekti.

Eve geldiğimde artık yalnız olacağımı biliyordum. Evi satmaya karar
vermemden bu yana henüz bir alıcı çıkmamıştı bakan olsa da. Kış oldu-
ğu içindi büyük ihtimalle. Şimdi satılmadığına mutlu oluyordum, çünkü
yeni aldığımız evde olsaydı bu olay tekrar satmak zorunda kalabilirdim.
Ece’yi çıkarken görmemiştim. Levent sessizce nasıl halletmişti, hiç sus-
mayan cadıyı, hayret? Düşündüğüm konuya bak. Nasıl olacak? Ne de olsa
eski hukukları vardı. Pardon yeni hukukları da vardı. Şimdi tekrar beraber
yaşayabilirlerdi.

Sabah odaya hiç girmemiş, yoldan geldiğim giysilerle salona geçmiş-
tim. Ne bulacağımdan emin olamayarak kapıyı ve odanın lambasını açtım.
Güzel. Levent sözümü dinlemiş, çarşafı çıkarmıştı. Yastıklar da gözüme
çok pis göründü. Birinin üzerinde, birkaç tane turuncu, uzun saç teli vardı.
Kılıflarını yırtar gibi çıkardım. Bunu bana bırakmıştı. O hınçla yastığı sağa
ola vurdum. Ağlamadım. Sadece zavallı yastıktan, içini de çıkarırken sini-
mini çıkardım. Çarşafsız yatak... İşte o gözülme tertemiz göründü.

Işığı kapatıp uzandım. Saat daha yediydi ama hava en az benim kaderim
kadar karanlıktı. Levent’in gidişi Özgür’ünkiyle yarışacak kadar canımı
acıtmıyordu.

Yatak başlığına yaslandım. Şimdi iki omzumdaki, küçük Gonca’ları
dinleme zamanıydı. Biri olayları montaja sokmadan, tüm hata ve çıplak-
lığıyla makyajsız halde gözlerimin önüne seriyordu, doğallık seviyordu.
Diğeri ise ilkinde, bu hayatta başıma ne gelirse gelsin, hiçbir şeyin beni
kendi ayaklarımın üstünde durmaktan alıkoyamacağını anlatıyordu. İkisini
de seviyordum. Konuşma başlangıcını Levent’in aşkını ilan etmesine ayar-

ladım ve dinlemeye başladım:

"Levent nasıl da Ece'nin sağladığı tüm imkanları bırakıp kapına gelmişti. Şimdi bir hatasında kapıyı gösterdin ona."

"Ona öyle demiyorlar portakallı şekerim. Boynuz taktı diyorlar. Gonca'ya boynuz yakışmaz ki."

"Boynuz yakışmazdı belki ama Gonca da daha tanımadan birlikte oldu Kendisi de hata yaptı. Şimdi başka birini affetmemesi çelişkili bence havuçlu kurabiyem."

"Birlikte olmak şartsız şurtsuz kabullenmeyi mi gerektirir? Yakışır mı bizim Gonca'mıza?"

"Yani sen de! Sanki yattığı adam sayısını mı bilmiyor bizim kız? Adı batasica Özgür ve bu abaza Levent işte. Sarhoş marhoş bir şeyler anlatıyordu. Tam kulaklara anten çektim dinliyordum, adamı susturdu."

"Oh iyi yaptı. İçkinin arkasına sığınacak kadar aciz, içki içince başkasıyla yatacak kadar adi... Hepsinden öte Gonca için terk ettiği eskisiyle, ş an konuştuğumuz yatakta yatmış olan birinden bahsediyoruz."

"Önce annesi bizi yurda bıraktı. Geleceğimi diye söz verdi, gelmedi. Nereden gitti o düğüne? Bir de o travma oldu. Şimdi Levent hata yapmadı demiyorum ama sanki dinlenebilirdi. Üstelik düğün salonuna gittiğinde de yanındaydı. Kimsemiz kalmadı yine. Üçümüzüz."

"Zaten gerçek annesi değildi ki. Öğrendiği iyi bile oldu. Şimdi her zamankinden daha dirençli Gonca. Sadece ipi kopmuştu. Düğüm attığı yerdeki elini gezdirirsen pürüzlü olacak ama daha zor kopacak artık. Belki de hiç kopmayacak. Ne bırakıp giden anne görünümlü fettan kadınlara ne de aldatan adam görünümlü abazalara ihtiyacımız var bizim."

"Bir de Serhan var. Evli barklı adam Bursa'ya bile geldi. Onu niye istemedik, hiç aklım basmıyor. Severken yandı, söndürmedi; yanarken sevdi karşılık vermedi. Teninde de yanmak istedi, adamı elinde saziyla sahneden indirdi. O adam sevilirdi."

"Gonca başka birini severken Serhan karşısına çıktı. Sevdı zaten. Karbinde en büyük odacık niye ona ait sanıyorsun? Sadece... Bizi sevdiği gibi sevdi. Çekirdek ailedendi Serhan. Doğduğu andan beri o ailenin bir ferdi gibiydi. Aynı aileden gelen, kan bağı bulunanları farklı sevemezsin. Sevmemelisin. Hem kendin dedin; Gonca evli adamı mı ayartсын istiyorsun? Cık cık cık..."

Serhan... Evlilik... Ev... İkisini de susturdum. Burada kaç saattir otuyordum? Üstümde bir şey de yok, üşüdüm. Telefona baktığımda saat ikiye geliyordu. Mesaj kısmına girip Serhan'ı ekledim. Bursa'da kalıp, son gününü de izleyecekti. Eve varmış olmalı diye düşündüm. Saat çok geç olmasa arardım ama uyumuş olabilirdi ve karısı yanındaydı.

***Sana ihtiyacım var. yazıp gönderdim.**

Anında pişman oldum. Kafamdaki düşünceler sonrası acele etmiştim

yanlış anlayabilirdi. Tekrar yazıp gönderdim. **Çok geç olmuş, kusura bakma. Saati fark etmedim. Önemli bir şey yok merak etme.*

Telefonum çalmaya başladı. Telaşlandırmıştım. “Efendim Serhan?”

“Uyumadım daha. Mesaj atan sensin, sen söyle. Saati unutturacak kadar geç oldu Gonca?”

“İnan ki acil değil. Sabah da konuşabiliriz.”

“Aradım işte. Söylesene. Niçin ihtiyacın var bana?”

“Kaldığın evi bana satsana.”

“Ne? Ne alaka ya?”

“Gitmeden satamamıştın ya. Ben de daha satamadım. Seninki salona daha yakın. Hem buradan daha yeni. Ne dersin?”

“Gece iki ve sen ev almayı mı düşünüyorsun? Ne olduğunu söyleyecek misin artık?”

“Gerçekten evi satman için yazdım mesajı. Sebebi de... Şimdi uzun uzun anlatamam ama ben annemi gördüm ve o bana hiç bilmediğim şeylerden bahsetti. Evi satmaya daha o zaman karar verdim. Kış diye sanırım bir iki arayan oldu ama satılmadı işte. Sen sat bana. Bu ev satılana kadar tut elinde, lütfen. Ciddi alıcıyım. Ne kadar dediysen, o fiyattan. Fiyat kırma sakın. Kendim bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Tamam, Gonca. Annen meselesi aklımda. Sabah ilk işimiz bu konuyu konuşmak olacak. Anlaştık mı?”

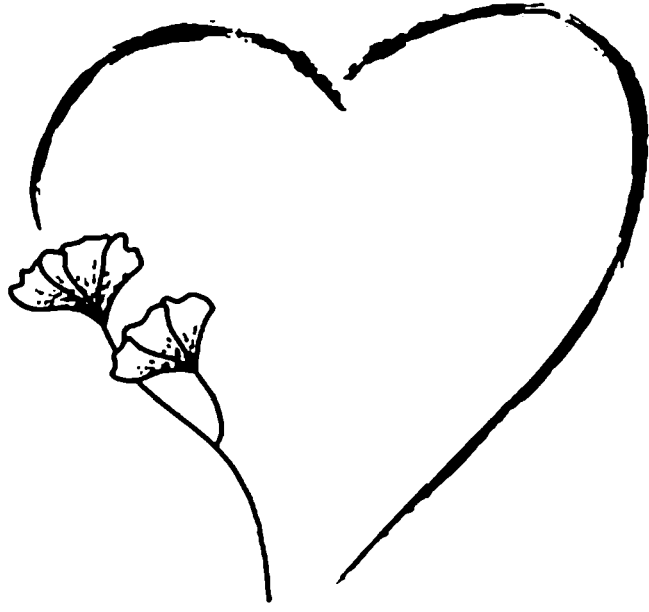
“Anlaştık. Ev için anlaştık mı?”

“Tamam dedim ya. Beklemeye gerek yok. Sen taşın. Anahtarını al emlakçıdan. Haber veririm ona yarın.”

“Çok iyi bir dostsun. Teşekkür ederim. İyi geceler.”

“İyi geceler.” *Oh be!*

Sizi seviyorum portakallı şeker ve havuçlu kurabiye.

18. Bölüm: Levent'ten

Ne denilebilirdi? Basireti olan bir adam benim yaptığımı yapmaz, basireti olmayan bir adam ne konuşabilirdi? Ben ikincisiydim ve kendim bu duruma ben sokmuştum. Gonca da aslında çok konuşmadı. Sadece b sustum. Yanımdan mutfığa doğru geçip giderken kurduğu cümle ile ön banyoya, sonra odaya geçtim. Ece uyanmamıştı. Kahretsin!

Benim hatamdı. Suçumu önüne yığacağım bir duvar, beni yakan buy diyeceğim bir ateş yoktu. Tek suçlu, sahibinin beyni uyuşuk olduğu hali kendi kafasına göre hareket ederek sarhoş halde bile erekte olmayı beceren erkekliğimdi. Dün gece erkek olmam değil, adam olmam gerekirdi.

Ece daha yatarken altından çarşafı hırsıyla çektim. Gonca beni kovmaktan beter etti. Aylar önce beni evine kabul etmeseydi kapısında yatacağı kadın, şimdi terbiyesini bile bozmadan bana siktir git demişti. Hak etmem, gitmek istememi sağlamıyordu. Beni nasıl affederdi, bunu bulmıyordım.

“Levent ne oluyor?”

“Ananın amı oluyor! Karşıma çıktığın tek bir gece, o gece de dün gece. Ben nasıl bir cenabetlik yaptım ki; çölde kutup ayılarına denk geliyorum.”

“Hiçbir şey anlamıyorum. Eşyalarını neden topluyorsun?”

“Ne zaman bir şey anladın ki?” Ayağa kalkıp bana doğru geldi. Ellerini belime koymaya çalışırken, çantayı yere atıp kolundan tuttum. “Beni dinle. Bu sana son iyiliğim. Şimdi bu evden çıkacağız ve benimle aynı sınıfta olduğunu bile unutacaksın. Anladın mı beni? Sesini çıkarmadan gitsen şimdi hemen.” Banyodan aldığım kıyafetleri üstüne fırlattım.

Dün gecedan kaloriferde kuruyan kıyafetlerini sanırım Gonca görmemişti. Hoş görse ne olurdu? Bu gece yukarılardaki bir güç tarafından belirlenlikle planlanmıştı. ‘Gonca senin gibi birini hak etmiyor. Bak daha iyi boşluğunda kızın evine çakma Gonca olmuş birini attın.’ diye düşünülürken gökyüzünde bir yerlerde bu planın taslağı masaya yatırılmıştı. Yoksa ne diye eve getireyim? Ankara’da otel mi bitti? Kurtaracak başkası mı kalırdı?

madı?

“Levent giyindim.”

“Doğruca, bir yere sapmadan dış kapıda bekle.” Dişlerimin arasından tısladığımda sakin kaldı. Akşamdan mı kalmaydı, sabah diye mi henüz ayılmadı bilemesem de hayatında belki de beni bir seferde dinleyip anladığı tek zamandı.

Mutfak kapısında Gonca beni fark etsin, pişmanlığımı gözlerimden okusun diye beklerken, nihayet başını kaldırdı. Haksız müdaafam daha ilk cümlede etkisiz kalmıştı. Gonca dinlemek istemedi bile. Kapının yerini biliyordum da o kapıdan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Daha fazla korkuluk gibi dikilmemek adına kapının dışında bekleyen Ece ile merdivenleri ağır adımlarla inmeye başladım. Dışarı çıktığımda, hâlâ evin içindeymişim gibi sıcaktan buhran geçiyordum. Havada kar soğuğu vardı ama benim yüreğimin ateşi çıkmıştı.

Ece arabasına bakınırken, elimdeki çarşafı yol kenarındaki konteynıra atıp yürümeye başladım. Anahtarının açma tuşuna bastığında, arabası yürüdüğüüm yerde öttü. Bana doğru koşmaya başlayan Ece, onunla gideceğimi düşünecek kadar umutsuz vaka olmamalıydı.

“Levent, araba burada. Niye hâlâ yürüyorsun?” Gözlerim Gulyabani filmindeki Arap bacıdan fazla açıldı, eminim.

“A, pardon sana gidiyorduk, değil mi?” Yürümeye devam ettim. Dönem de bitti ki, ben nereye gideyim şimdi? İşim olmasa Yozgat’a giderdim. Özledim ama böyle son anda gidersem, döndüğümde bir işim olmayabilirdi. Telefonu çıkarıp Burak’ı aradım. Bu akşam memleketine gidecekti. Telefon çalışıyordu ama sabah erkendi. Açmadı.

“Levent, sen benimle dalga mı geçiyorsun? Binsene şu arabaya.”

“Kinayeden de anlamıyorsun. Ece odada söylediklerim geçerli. Rahat olarak beni. Seninle dün gece yattığımı için pişmanım. Kendimden iğreniyorum ve aklında tekrar beraber olacağımız bir düşünce varsa çok aptalsın demektir.”

Burak’ın evine doğru yürümeye başladım. Hâlâ bu soğukta üşüme ışamasına geçememiştim. “Dün gece beni istediğini inkâr mı ediyorsun?” Kaldırımında peşimden gelerek kurduğu cümleyi duyduğumda şok oldum. Bizden başkaları da hayat telaşına düşmüştü ve dönüp bakanlar vardı.

Olduğum yerde durunca arkamı döndüm. “Seni isteyen ben değildim. Burada anlaşalım. Seni isteyen sadece bir organımdı ve artık onu kullanacağım kişi de yok hayatımda.”

Bilseydim ki; açtığım yarayı hali hazırda dikmeyi başarmışken, bu dişleri daha aldırma zamanı gelmeden, o şeffaf ipleri kendi ellerimle kopacağım; değil dönem sonu finali, hayatın sonsuz olacak deseler de o bara şitmezdim.

nir'e gidiyorum akşam. Keyfine bak. Biraz daha uyumam lazım. Rüyamla mutantları iyileştiren serumu bulan ekipteydim. Belki hemen yatarsam levam eder.”

“İyi uykular sana. Sağ ol Burak.” Elini önemli değil der gibi kaldırıp, masasında gözden kayboldu.

Bahar dönemi başlayana kadar ara tatilde de yarı zamanlı çalıştım. Burak ve diğer ev arkadaşları yarın dönüyorlardı. Bir süre daha idare edebirdim ama tüm dönem burada kalmam mümkün değildi. Sonuçta hepsinin lüzeni vardı. Bölümleri de farklıydı. Bizim sınıftan olsa hepsi not için bile olsa bana katlanırlardı. Daha kalıcı bir çözüm bulmalıyım.

Elim sürekli telefonda, Gonca'yı arayıp aramamak ikileminde akşamı geçirdiyordum. Çalışırken kısmen aklımdan çıksa da bana kapıyı temelli kapatmasının ardından o evden de taşınmıştı. Salona daha yakın yerde, başka bir eve geçmişti. Gonca'yı resmen yerinden yurdundan etmiştim. Zaten unnesi ile buluştuktan sonra evini satmak istemişti ama ben kesinlikle süreci hızlandırmıştım. Bundan adım gibi emindim. Keşke adımdan da emin olmasaydım.

İkilemdeydim ama Ece beni sürekli arıyordu. Numarasını engellediğimle de kaçışımın geçici olduğunu içten içe biliyordum. Nasılsa okul başlayacaktı. Aynı sınıftan biri ile çıkmak, aptallıktan başka bir şey değildi. Vitekim dönem başladı ve Ece her fırsatta beni taciz etmekte bir sakınca görmedi. Sürekli göz hapsindeydim. Sert çıkışlarım işe yaramayınca, görmezden gelmenin daha gurur kırıcı olduğu kanaatine vardım. Şimdi daha mutsuzdu. Ben de kısmen daha mutluydum.

İlk vizeler başladığında birkaç aydır Burak'larda kalıyordum ve Burak için sorun olmasa da diğer iki arkadaşı ve kız arkadaşları için işin rengi değişmeye başlamıştı. Maddi olarak desteklesem de herkes sürpriz yumurta gibi ortaya çıkanları sevmek zorunda değildi. Burak sorun olmadığını söylese bile sorundu. Onlarla başlamamıştım ki, onlarla bitireyim.

Evden ayrılmak zorunda kaldığımda, gidebileceğim tek bir yer vardı. Mutluluk beni her zaman teğet geçiyordu. En mutlu olduğum zamanlarda bile mutluluk ve ben birbirimize paraleldik. Sonsuz boşlukta bile birleşmemiz mümkün değildi. Bunu mümkün kılmak için yapabileceğim yegâne şey, beni sevdiğine inandığım, geri çevirmez diye düşündüğüm kadınının kapısında beklemektir. Ne kadar kırmış, aşağılamış ya da canını yakmış olsam da.

Karar vermişken bile, kapısını çalmaya cesaretim yoktu. Çalıştığım kafede oyalana oyalana saati anca akşamın onu edebilmişim. Ankara dışarıda aylak aylak dolaşmak için uygun hava şartlarını sağlamıyordu. Gonca çoktan eve geçmiş, polar pijamalarını giymiş ve kendine çay yapmış içiyor olmalıydı.

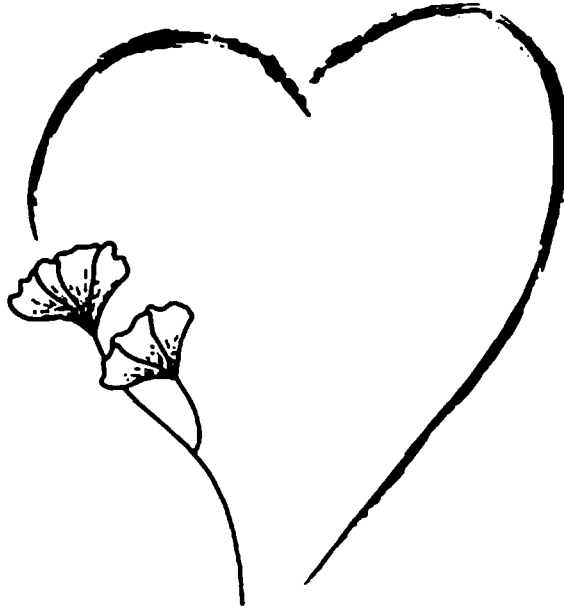
Yeni taşındığı apartmanın kapısından girdiğimde, saat gecenin on biriydi. Yeni evinde üçüncü kata çıkarak kapısının önündeki merdivene oturup beklemeye başladım. Zile basamazdım. Sabah ne zaman evden çıkar, beni görürse o zamana kadar sabredecektim.

Aşağılamaya değil; aşağılasa da hak ettiğimi bilerek susmaya, sesiz duymaya gelmiştim, yine aşağılayacağımın farkında olmadan.

Canını yakmaya değil; yanmış canının biraz olsun alevini almaya gelmiştim, beni yıllar sonra o alevlerin içinde hiç acımadan bırakacağını tahmin etmeden.

Sevilmeye değil; çok sevmeye gelmiştim, onu sağ elini karnının üstüne de bırakıp giderken bile sevmekten vazgeçmeyeceğime yemin edeceğim bilmeden.

Bakmaya doyamamaya, dokunmaya kıyamamaya gelmiştim. Gonca'nı gözünü bir saniye bile kırpmadan neye kıymayı düşüneceğini ve yaptığı hatanın Özgür'ün en büyük tutkularının bile ötesinde olduğunu hayal bile edemedim.

19. Bölüm: Özgür'den

Aklımda her şeyi çoktan yazıp bitirmiştım ancak Gonca'nın da öğrenmesi gerekiyordu. Artık. Hâlâ tatlı bir sinirle yüzüme bakıyordu.

“Evleneceğiz.” Bir an önce.

“Özgür delirdin galiba, ne evliliği?”

“Hayır, aklım gayet başımda. Gitmeden önce birbirimizin olmazsak gidemem. Gidemezsem de tam anlamıyla özgürlüğümü elde edecek şartlara sahip olamam.”

“Bu böyle iki dakikada alınacak bir karar değil. Az önce evdeydik, şimdi evlenelim diyorsun.”

“İki dakika mı? Kalbimin yangını, hangi iki dakikadan bahsediyorsun? Ben yedi yıldır bunun hayali ile yaşadım. Turuncu alevim benim. Çocukluğum ve ergenliğimsin sen. “

Gonca iki eli belinde, “Kendin diyorsun: Çocukluk, ergenlik. Değişmedi mi hiçbir şey yani? Devam edersek evlenmek ben de istiyorum tabii ama seninle zamanımızı çok paylaşamadık ki.” diyerek beni vazgeçirmeye çalışıyordu. Mümkünmüş gibi.

“En masum çağlarımda istedim ben seni. Yurda geldiğin o gün, doğum günü hediye eddim. Şimdi her şeyin farkında olarak seninle birlikte olmak, seninle büyümek, seninle evlenip, senin bana vereceğin çocuklara baba olmak istiyorum. Yani son söylediğim için üniversiteyi bitirmemi beklesek iyi olabilir. Onun dışında sensiz geçecek bir dakikaya bile tahammülüm yok.”

“Sanki şimdi evlensek, her anımız birlikte mi geçecek? Sen yine gideceksin. Biz yine üniversiteyi bitirmeni bekleyeceğiz. Belki ben de üniversiteyi kazanırım.”

Aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapatarak karşısına dikildim. Ellerimle yüzünü kavrayarak, dudaklarını öptüm usulca. “Fiziksel olarak birlikte olamasak da Gonca Atasoy olduğumu bileceğim. Benim olduğumu, beni beklediğini, seni başkasının alamayacağını bileceğim.”

“Özgür, bunları nikah olmadan da yapacağım zaten. Seni beklemiyordum.”

“Yetmez. Evlenelim Gonca. İstemiyor musun, beni sevmiyorsun?” Sesim istemesem de kırılgan çıkmıştı. Ya da istemiş miydim?

“Tabii ki seviyorum. Yurttan ayrıldığını duyduğumda belki çocuğum ne demek bilmiyordum ama üzüldüm. Çok ağladım. Belki de çocuklarla beni hiç sevmediğini düşündüm.”

“Benim seni sevmediğim bir gezegen yok. Nasıl olsun ki? Yerimden mandan bağımsızsın benim için. Nisan on yedi, benim doğum günü evet. Ama aynı zamanda, tam manasıyla nefes aldığımı, yaşadığımı bildiğim en renkli günümüdü. Turuncuydu o gün. Ayten Hanım’ın kolları çırpınarak, annenin arkasından ağlarken tek istediğim sana, ‘Artık ağ ben hep yanında olacağım.’ demekti. Seninle evlenmeyi o zamanda düşünüyordum.”

Gözleri dolu dolu, “Özgür, geldiğim ilk günü hatırlıyor musun?” sordu.

“Seninle geçen her anımı hatırlıyorum. Gözlerimin sana değdiği anı... İlk sabah yemekhanede beni gözlerinle öldürmeye çalıştığını, man bile yanacağımı bildiğim alev saçlarının kabarıklığını, yanımda olmak zorunda kaldığında kalbimin nasıl dakikada en çok atan kalp rektörüne kıldığını, annen yüzünden hiç anne olmak istemediğini, rüyalarında sayıkladığını, çillerini doğru sayabilmek için saçma sapan bir oyun oynadığımda seni sabit tutmak mümkünmüş gibi denemekten vazgeçmemi... Seni kaybettiğimi zannettiğim en karamsar, en zor geçen zamanda bile, yalnız seni istedim Gonca.”

“Benim bir ailem yok ama senin, kendilerince seni seven bir annem var. Onların haberi olmadan böyle bir şey yapmak istediğinden emin misin? Bir şekilde ortaya çıkacak ve bir damla bile üzülmeni istemiyorum. Aileni benden daha iyi tanıyorsun.”

“Şimdilik haberleri olmayacak. Sonra seni karım diye gururla tanıyacağım. Onlara şimdi söylersem, yurttan o gün sana haber bile veremeyen ayrılan çocuk olurum ki; çocuk değilim Gonca. Seni isteyen bir çocuk değil, artık kocan olmak istiyorum.”

“Seni seviyorum Özgür.” Gözlerimi kapatıp, o anı sakladım.

“O zaman evleniyoruz?” Sokak ortasında tek dizimin üzerine çok Öğrenci romantizmi bu kadardı. Lütfen ‘Evet’ de.

“Evleniyoruz.” Kalktım.

Gonca ile el ele tutuşup, en yakındaki sağlık ocağına doğru yürümeye başladık. Nikah için olduğunu söylediğimizde, yüzümüze şaşkınca bakışlar da elini tuttuğum Gonca bakışları görmezden gelmemi sağlıyor. Gonca’yla oradan çıkıp tekrar arabaya bindik. Özel bir tıp merkezinde saat sonra çıkacak sonuçlar için kan verdik. Beklerken ikametgâh ışıkları

de hallettik. Tıp merkezine döndük.

Bekleme koltuğunda otururken, Gonca'nın her şeyin daha iyisini hak ettiğini biliyordum. Hiçbir şey eksik olmamalıydı. Şu an eksikti. Ona sahip olduklarımı verebileceğim zamanlar geldiğinde, Gonca kesinlikle daha çok parlamayacaktı. Gonca'nın kendisi güneşti, turuncu güneşimdi. Ben; o, her şeyin en iyisine sahip olsun, ben de ona sahip olayım istiyordum.

“Kalbimin yangını, Gonca sana yüzük alamadım. Özür dilerim. Evden telaşla çıkınca... Ama söz veriyorum; nikahta istediğin yüzük parmağında olacak.”

Ellerini yanaklarıma koyup gözlerime baktı. Hepsine birden ihtiyacım olacağını bilmeden, o anı da sakladım. Gıdım gıdım, günlük alınması gereken ilaç gibi, eksik ya da fazla alındığı takdirde bir doktora başvurulması gereken şekilde kullanacaktım zamanı gelince. Sadece bu kadar çabuk olmasaydı, biraz daha stoklayabilseydim.

“Bana hiçbir şey almana gerek yok. Bak; ben parmağıma senin sözlerini yüzük yaptım zaten.”

Sol elini kaldırıp bana yüzük parmağını gösterdi. Söylediği şey, on dokuz yıllık ömrüm boyunca bana söylenen en güzel şeydi. Yıllar sonra bunu bir kez daha yapacaktı. Kulaklarım bu sözden daha güzelini duyacaktı. Sadece ben anlamayacaktım. Onu, onun beni yaktığı şekilden çok farklı bir şekilde yakacaktım.

Sonuçlar çıkınca; bir mâni olmadığını söylediler ve kağıtları imzaladıkları gibi belediyeye döndük. Başvurumuzu yaparken Ankara'dan abisi gelen, evde bayram havası olan çocuklar gibiydik. Memur tarih seçmemizi söyledi. Temmuz ayının başındaydık. Gonca'ya baktım. Ayın sonunu falan istemese bari düşünürken omzunu silktili. Güldüm.

“Yıldırım nikahı falan gibi bir şeyler vardı sanki. Var mı hâlâ?” Filmler öğretirdi.

Memur, “En erken dört gün sonra var. Pazar günü, saat 16:00. Masraflı diğerlerinden biraz fazla.” diye gözlerini devirdi.

“Sorun değil. Eğer en erken oysa, o tarihi alalım, değil mi Gonca?” Onay bekledim. Aklında soru işareti kalsın istemiyordum. İçinde ukde kalırsa ya da hayal ettiği gibi olmazsa, onun adına ben daha çok üzülürdüm. Gözlerini yumup başıyla onayladı.

08.07.2012'de evlenecektik.

Sabahtan beri dışarıdaydık ve Gonca hiç şikâyet etmemişti. Acıktığını biliyordum. Yorulduğunu da. Ona gelinlik olmasa da beyaz bir elbise ve ayakkabı almak istedim. Ve bir de çiçek. Bir çiçeğe çok da ihtiyacı olduğundan değil. Sadece gelinler çiçek taşırdı. Çiçek dışında hepsini hallettik. Canlı çiçek istedi, nikah günü kendi ayarlayacağını söyledi.

Yemek yiyip eve geçtik. Günün daha erken saatlerinde başlamak il olduğum, araya giren reklam sırasında kaynayan bir işim vardı. Şimd kah günü de alındığına göre... Gonca'yla odama geçtik. Annemi görün aramamı söyledi. Nerede olduklarından kesin olarak emin olmak ist du. Eve gelmeyeceklerini netleştirmeliydim. Aradım, hâlâ Milano'da Alışveriş yapıyordu. Annem Milano'da iken, babamın annemden farklı mağazada olması bile mümkün değildi.

"Başka ne bahanen var? Karnın tok, sırtın pek. Söyle söyle, çekin Hık var mı mesela? Mık çıkacak mı dudaklarından?" Dudaklarının dil gelmişim. Yutkunduğunu duydum.

"Dişlerimi fırçalamam lazım." deyince kendimi yatağa bıraktım.

"Goncaaaaaaaa!"

"Şşt! Ne bağıırıyorsun? Komşular gelecek şimdi. Soğanlı soğanlı di: yedirmeseydin o zaman."

"Komşuların haberi var zaten. Senin burada olduğunu biliyorlar ka min yangını. Biraz daha seninle sevişemezsem, ambulansı arayacakla da itfaiyeyi. Yangın başladı başlayacak."

Beni de çekiştirerek, "Tamam, banyo şurada zaten. Odanın içinde, l Sen de fırçala." diye söylendi.

"Bak sen! Evlenince de böyle olacak yani? İkimiz de fırçalamasak, l etki olmaz mı?"

"İğrençsin Özgür. Bu söylediğin için sen üç kere fırçala. Hatta duş fi al."

"Duşu sonra alacağım. Seninle bir güzel sevişti... Ah!" Beni yumru yıp banyoya koşturdu. Seni kızartmaya bayılıyorum. Yanaklarına dok sam elim yanar.

Ben de arkasından gittim. Kapıya yaslanıp kollarımı birleştirerek; l boya eğilip, benim fırçamla dişlerini fırçalarken yüzüne baktım. "Bu d ğimi ciddiye al; hijyen takıntın tüylerimi diken diken ederken, bir yan da bir damla gözyaşımın yanağıma düşmesine engel olamıyorum." Ağ dan köpükler fışkırırken boğulacaktı neredeyse.

"Haklısın. Fırçamı unutmuşum. Sende açılmamış varsa onu kullan, benim olsun."

"Ver onu, en sevdiğim fırçam o. Benim dilimden önce senin ağzına di." Yine kızardı. Ben de fırçaladım tabii.

Odaya döndüğümüzde yatakta oturup beklemeye başladık. Gonca benim kadar tedirgindi ama bende farklı bir duygu daha boy gösteriyor Sabırsızlık. Yine de ilk hamleyi Gonca'dan beklemeye karar verdim. l daklarım kapalı, dişlerim yanak içlerini ısırmaktan canım yansa da gül mek için mecburdum.

Gonca da sabırsız nefesler, ihhimlar yapmaya başladığında hâlâ be

yordum. Beklediğime değdi.

“Ne yapıyorsun Özgür?”

“Hiçbir şey. Tamamen silahsızım.” Ellerimi havaya kaldırdım.

“Evet, görüyorum. Neden hiçbir şey yapmıyorsun?” O an patladım. Gülmekten karnıma ağrılar girdi.

Sakinleştiğimde, “Tırnaklarımı kesmemi veya ne bileyim tıraş olmamı isteyip istemediğini söylemeni bekliyorum.”

“O yüzden mi yanaklarının içini ısıtıp durdun?” Kaşlarını çatarak baktı. Fark ettin demek. Niye ilk sen konuştun o zaman? Burnu da kııştı. Çilleri de belirginleşti. Mümkünmüş gibi beni daha da delirt.

“Yanak içlerim sana kurban olsun kalbimin yangını. Gel buraya.” diye rek yatağa uzandım.

Dudaklarından öpmeye başladım. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım yine. Dudaklarım açılan her düğmeyle meydana çıkan beyaz teninde gezinmek için acele ediyordu. Dolgun memelerinde, altımda titreyen yumuşak karnında, külodunun çeperlerinden kasıklarında dolaştı talihli dilim. Bunu sürdürmek istesem de eziyetime son verdim. Bir süre sonra ikimiz de çırılçıplaktık ve yavaşça bacaklarının arasında yerimi aldım.

Önceliğim Gonca’nın canını yakmamaktı.

Bacaklarını kapatmaya çalışmasıyla yüzüne baktım. Korkuyordu. Ben de öyle. Bir daha beni istememesinden. Benden nefret etmesinden. Başkası ile denemedim. Başkası ile bundan sonra da denemeyecektim. Vazgeçecek diye aklım çıkıyordu bir yandan.

O anda dikkatini dağıtmak için saçlarına eğildim. Başımı kabarık saçlarına gömdüm. Sonra o çok beğendiğim çilli yüzünde gezdirdim dudaklarımı. Soluk alıp vermesi hızlanmıştı. Göğsü inip kalkıyordu. Yine dudaklarını istila ettiğimde tadını da ağzımda sakladım. Tıpkı teninin her milinde gezinen dilimin topladığı tatlar gibi, bu tadın yanına yaklaşılabilecek herhangi bir şey geçmedi boğazımdan. Tükettim geçen yıllar boyunca onu da.

Turuncu saçlarını öptüm, kokladım uzun uzun. Saklamayı unutmadım. Kokusu en çok ihtiyaç duyacağım ve en çabuk tüketeceğim şey olacaktı. Yerini hiçbir kokunun dolduramayacağı kadar Gonca’ydı bu koku.

Ertelenmek istemesem de, hayır diyeceğinden endişelensem de “Seni seviyorum. Şimdi bana izin vermesen de seni seveceğim. Evleneceğiz. Dört gün sonra karım olacaksın. O günü beklemek ister misin kalbimin yangını?” diye sordum.

“Şartlar aynı olgunlukta ve ben aynı çocuklukta olmayacağım Özgür. Ya şimdi ya hiç.” derken bütünleştik.

Bağırmadı. Gözlerini kapatmadı. Ben onun canını yakmamak için tüm irademi ve tüm yumuşaklığımı kullanırken beni yenen o oldu. Biliyordu ki, biraz bile sesini duysaydım devam edemezdim. İzin vermedi acı çekmeme.

Gönlü razı olmadı.

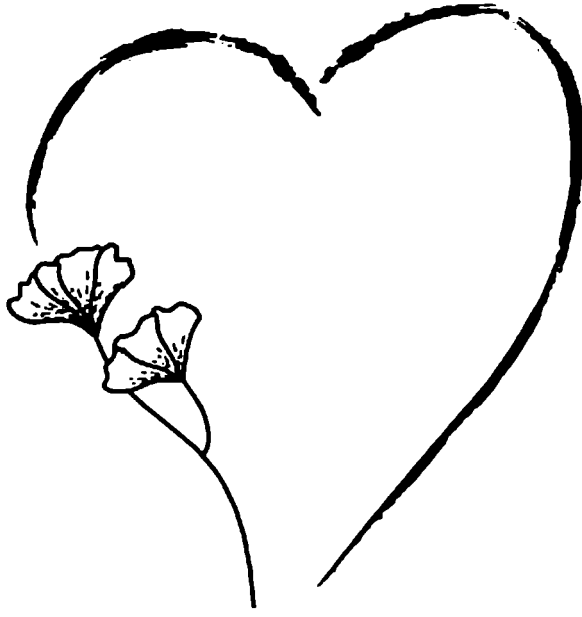
Birbirimizin ilkiydik. O an bilmiyor olsam da; Gonca bambaşka şartla da da benim için dünyanın en saf kadını olacaktı.

Bedenlerimiz sonunda aşktan yanıp küle döndüğünde, "Benimsin." dedim.

"Benimsin." diye tekrarladı.

Birbirimize baktık. Utangaçlığının elverdiği kadar gülmeye çalıştı. Elleri saçımda gezdirdi, yanaklarımı okşadı. Beni kendi için taratırken, ben de onun o güzel yüzü için aynısını yaptım. Sakladım öylece. Seviştiğim ve Gonca'yı özümsediğim tüm süre boyunca, arka fonda Rafet El Roman o yumuşak ve pürüzsüz ses tonuyla *Senden Başka* şarkısını söylüyordu.

Aklımda hep on sekizini dolduralı birkaç ay olmuş, Dört Temmuz Çarşamba günü benim kadınıymış, bana gülerek bakan, kalbimi yangın yerine çeviren Gonca olarak kaldı.

20. Bölüm: Gonca'dan

Yine ne çok yoruldum. Salondaki kızlar ve Zeliş'ler yardım etmese, asla aşınamazdım. Gören de tripleks yalıdan taşınıyorum zanneder. Alt tarafı doksan metrekare, iki artı bir ev. Ne çok eşya, ıvır zıvır çıktı. Uzun süredir hiç ellemediğim yerlerden çıkanların çoğunu ya birilerine verdim ya da attım.

Zaruri ihtiyaçlarım, mutfak malzemelerim, mobilyalarım, giyilebilecek kıyafetlerim dışında her şeyden kurtuldum. Annem bildiğim kadın, ben buraya taşınmadan önce zaten genel temizlik yapmış. Ama bana da atacak bir şeyler illaki çıktı. Mesela kirli sepetinde yıkanmadan duran Levent'in kıyafetleri... Onları almamış. Artık alamaz. Yatak odasını değiştirmeyi çok kısa süreliğine düşünsem de vazgeçtim. Sonuçta ayıbı yatak yapmamıştı. Görevi yatırmaktı. Kim ne amaçla yatıyor, yatak ne bilsin.

En çok da giysi dolabında, yazlık kıyafetlerimin arkasından çıkan günlük ve fotoğraf albümü kutusu beni oyaladı. İlk geldiğim gün bile cesaret edip bakamamıştım. O zaman beni terk etse de yaşayan bir annem var diye biliyordum.

Çocukken tuttuğum günlükleri tek tek okudum. Bu evde kaldığım kısacık sürede oluşan fotoğraf albümüne saatlerce baktım. Meğer kendime, annemin beni sevdiğini, saçımı ördüğünü ve bana örmeyi öğrettiğini hayal ettiğim sahte, mutlu bir dünya kurmuşum. Ya günlük yalancı ya da hafızam beni yanıltıyor. Aralarda okuduğum kısımlar, çocukça da olsa yazdığım günlükün acı gerçeklerini yüzüme vurdu.

"Annem bugün yine kolumu sıktı. Hem de hiç suçum yokken. Hatice ablalara gittiğimizde masadan ekler almıştım. Babam gördü. Ne olduğunu sordu ama söylemedim. Belki o da kızar diye."

"Babam yine hasta, yatıyor. Çok öksürüyor. Annem yanında olmama izin vermiyor. Ben gizli gizli giriyorum. Yine bana, 'Kadife çiçeğim' diyor."

"Nur içinde yat babacığım. Keşke gitmeden gerçek annemi de söyleyebilseydin. Aslında gerek de yok."

“Yarın on yaşına gireceğim. Okuldaki arkadaşlarımı çağırmak istedim. Babam olur dese de annem izin vermedi. Sadece Zeliha geldi. Onu da çok seviyorum ama Saadet de gelebilirdi. Annem pastayı seçmeme de kesmeme de izin vermedi.” Bu sayfada bir de olay gününe ait delil var Somurtkan çıktığım onuncu yaş hatıra fotoğrafı. Annem kolumu birçok kez çimdiklemişti, hatırlıyorum.

Hiçbirini çok uzun yazmamışım. Güzel şeylere denk gelmek istedim Mutlu olduğum anılar az da olsa yalnızlığıma derman olur umuduyla sayfaları çevirdim durdum. Yurda bırakıldığımda beni hiç sevmediğini farh etmediğim, annem olmayan kadın için ağlamamın tek bir sebebi olabilirdi Kötü anne, hiç anne olmamasından yeğdir.

“Babam öldü. Ben çok ağladım. Şimdi yazarken bile annem, diğn odada hâlâ ağlıyor. Bana sarıldı bugün. Çok sarıldı. Saçlarımı örmemişt ama yine de okşadı. Hiç sevmez normalde kabarık saçlarınıu.” Tüm defterleri kapattım. Kaç gündür ağlamaktan sıkıldım. Levent için ağlamadım ya, hep o yüzden bunlar. Bahane gerekiyordu, bulmuş oldum.

Şimdi bana ait olduğunu daha çok hissettiğim yeni evimde, yepyeni anılar biriktirebileceğim, arkama bakmadan kendi yolumda ilerleyebileceğim Gonca zamanlarım başlamıştı. Serhan sayesinde iki haftadır yeni evimdeydim. Eskisinde ben istemeden biriken kötü anılara burada geçiş izni yoktu ve bu kararımдан ödün vermeyecektim.

Polar pijamalarımı giyerken, ocaktaki çayın demlendiğini burnuma dolan kokusundan anladım. Bergamot aroması buraya kadar gelmişti. Şimdi dışarıdaki soğuğa ve hüzne inat, sıcak çay içme ve “Mutluluk Zamanı” filmini izleme vaktiydi. Ne izlesem diye filmleri tararken konusuna bık bakmadan sadece adına vurularak seçtiğim film.

Koca kupama doldurduğum çay ve mis gibi kokan hastalık savar, keşdim yaptığım zencefilli, tarçınlı kurabiye tabağımla televizyon başına geçtim. Yalnızdım ama en azından kendimi aldatmam mümkün değildi ve ben yalnızlığıma şükredecek şeyler yaşamıştım.

On gün sonra doğum günümdü; martın on altısı. Yeni yaş, yeni kararlar, yani anılar... Bu kez hepsi mutlu olacaktı.

Film bittiğinde yatak odasına yüzümde tebessümle geçtim. Yarın tatildi Salon kapalı olacaktı. Aynur ve Ceyda'ya aldığım ödül den onar bin lira vermiştim. Şimdi hatırlayınca onların sevinçleri de beni tebessüm ettirdi. Mutlu olmak için paraya sahip olmana gerek yoktu. İnsan paylaştığında da mutlu olabiliyordu.

Sabah geç kalkmaya bir türlü alışamadım. Gece yatarken yarın öğlen kadar uyuyacağım desem de beynim yine uyandı. Gözlerimi açmasını ne olur? Uyuyor taklidi yapmamın bir anlamı olmadı. Yorganı bacaklarımla hızlı hızlı itekledim. Bir güzel gerindim. Boyum uzadı sanki. Banyoya geçtiğimde, saçlarımın kabarma kategorisinde doğan her yeni günle kendi rekorunu kırdığını gördüm. Saçlarımın genetiğini inceleseler, hamur la

artma tozuna ilham olabilirdi. Ve artık tüm kadınlar hamarat olurdu. Hemen başımda topuz yaptım.

Mutfağa geçip, hemen yeni günün çayını koydum. Kahvaltılıkları çıkınca tek eksik sıcacık, mis gibi kokan, güzel Anadolu'muzun buğdayları ile yapılan tam tahıllı ekmektir. Ekmek yemeden zayıflayabileceğini sanan insanlara bir kez daha hayret ettim.

Yeni evim daha merkeziydi. Fırın hemen evin karşısındaydı. Üstüme montumu geçirip kapıyı açtım. Merdivenlerde oturan birini görmeyi hiç eklemiyordum. Ürktüm, korktum. Hemen damağımı kaldırdım. Botları giyerken yüzüne baktım.

Sakalları, saçları uzamış; zayıflamıştı. Benden sonra kesen olmadığı çok elli idi. Başını merdivenin korkuluğuna yaslamış, iki elini de bacak arasına sıkıştırmıştı. Ne zamandır burada bu şekilde uyuyordu? Üşüdüğü o karar belliydi ki! Üzüldüm mü ben yine? Kısıtlama, yasaklamalara ne oldu? leyse, üzüntü eve girmedi. Neticede ben kapının önündeydim.

Kapıyı usulca çekerken gıcırtısına gözlerini açtı. Nerede olduğunu anlamaz ayağa kalktı ama titriyordu. Gerçekten çok üşümüş olmalıydı. Merdivende otururken mermer götünü de dondurmuştu kesin. Hiç konuşmadan yanından geçerken daha merdivenden bir basamak inmeden sesini uydum. Kolumu tutsaydı, ağzına bile sıçardım; ama tutmadı.

“Gonca?”

Adımı ondan duymak beni etkiledi. Canımı sıktı. Dudakları ismimi haklamıyordu. Evimi bulmak için beni takip etmesi de ayrıca canımı sıktı. Alıştığım canım sıkındı artık, daha on dakika önce boyu uzayan Gonca gitmişti.

“Ne işin var burada?”

“Yalvarmaya geldim.” Hâlâ üşüyordu. Kahretsin! O üşürken benim buz-
tım çözülüyordu.

“Burası yalvarmaya gelebileceğin bir yer değil.”

“Senden başka kimsem yok Gonca.”

“Kaç aydır vardı, şimdi mi yok?”

“O zaman da yoktu. Yüzüm de yoktu. Yine yok.” Başını eğdi ve öksürmeye başladı. Hah işte! Hasta olmuş bir de ara yerde.

İçimdeki insan sevgisine lanet ederek “İçeri gir, ısın biraz. Geçici bir süre.” dedim sertçe.

“Nereye gidiyorsun? Saat erken daha.”

“Ekmek almaya.”

Öne atılıp “Ben gideyim.” dedi. *Ne münasebet!*

“Levent, biz birlikte değiliz. Sakın umutlanayım deme. Şu anda benim için dışarıda kalıp, tir tir titreyen kediden köpekten farkın yok. Söylediklerim hakaret değil. Yanlış anlama sakın. Onları da böyle kapımda görsem, çıyıp eve alırdım.” Kafasını salladı. Kapıyı açtım ve fırına yollandım.

Ekmeği alıp döndüğümde salonda oturuyordu. Çok farklı görünüyordu. Daha da çökmüştü. Ekmeği mutfığa koyup ben de salona geçtim. Montunu çıkarmamıştı. Hâlâ üşüyordu, sıtma tutmuştu. Elimini alnına koydum. Yınyıyordu. “Ne zaman geldin sen? Ne zamandır merdivende oturuyorsun?”

“Gece yarısından beri.” Yuh! Sekiz saattir. Apartmanın içi de olsa karanlıklar araları buz gibiydi.

“Montunu çıkar. Daha çok hasta olacaksın böyle,” İtiraz etmedi. “Eğer iyi bakamadı mı sana?” der demez dilimi ısırđım ama demiş bulundum. *Bana ne?*

“Beni eve almasan daha iyiydi Gonca. Kapıda tir tir titremeye razıydım. Onunla kaldığımı mı düşündün?”

“Onunla yattığını görünce, onunla kaldığını düşünmek çok da anlamsız değil.”

“Kendimi müdafaa edecek sözlerim yok. Ece’yi sadece sınıfta görme zorunda kalıyorum. Bunca zamandır Burak’taydım.”

“Şimdi neden geldin?” Cevap veremedenden tekrar öksürmeye başladı. Mutfığa gelmesini söyledim.

Pek bir şey yemedi. Halsizdi ve günlerdir doğru dürüst uyumadığı belirleniyordu. Kahvaltı bitince masayı toplamaya yardım etmeye başladı, eskidenki gibi. Bu saçmaydı. Hakkı yoktu. “Bırak Levent. Sen salona geç.” Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. İşe yaradı tabii.

İşim bitince salona döndüğümde, Levent başını yan şekilde kanepenin arkasına yaslamış, uyumuştı. Rahatsız bir pozisyondu. Okul vardı mutlaka, salı günüydü. Gidecek hali yoktu, orası ayrı. Burak’ı aradım.

“Gonca, sen misin gerçekten?”

“N’aber Burak? Okulda mısın?”

“Evet, okuldayım. Levent yok, eğer onu soracaksan. Nerede bilmiyorum.” Levent’e baktım, ben biliyordum.

“Levent burada; hasta. Okula gelemeyecek, haber vereyim dedim.”

“Gonca özür dilerim. Ben kalmasını isterdim ama evde tek başıma yaşamıyorum. Diğerleri sorun etmeye başlamıştı. Kal dedim ama işte, gitmek zorunda kaldı. Sana geleceğini bilmiyordum. Anlattı her şeyi. Keşke tüm bunlar yaşanmasaydı.” Yalan söylememiş demek ki. Bir önemi olduğundan değil tabii.

“Neyse Burak. Haber verdim. Görüşürüz.”

Biraz daha izledim. Yaptığı şeyi, Özgür’ün yaptığıyla kıyaslamamı ne kadar doğruydum? Dönüp dolaşıp bana gelmişti. Onları gördüğüm sabah da pişmanlığı anlaşılıyordu. Beni aldatmış olduğu gerçeğini değiştirmese de çok pişmandı. Affedebilir miydim? Yatak odasından bir örtü alıp üstüne bırakırken, “Gonca,” diyerek gözlerini açtı. “Özür dilerim, uyuya mı kaldım?” Konuşurken bile yüzüme bakamıyordu.

“Uzan hadi, dinlen biraz.” Dediğimi yaptı. Başını koyar koymaz, tekrar uyumaya başladı.

Mutfığa geçip mis gibi tarhana çorbası ve zencefil, limon, tarçınlı çay yaptım. Uyandığında içerdi. Kendini daha iyi hissedeceğinden emindim. Yeni evimdeki ilk misafirim Levent’ti. ‘*Hayat size limon sunuyorsa limonata yapın.*’ Niye beynimin içinde hortum gibi bu dönüp duruyordu? Ve tarhanayı karıştırdığım tüm o zaman boyunca ben neden sırtıyordum?

Levent benim limonumdu. Çok ekşiydi ama ben ona şeker mi katmalıydım? Kahkaha atmaya başladım. Elimi ağzıma kapatmasam, karşı komşum bile uyanırdı. Buraya gelmesinin de hasta olmasının da sempati duymamda etkisi vardı elbette. Empati? İşte onu kurabilir miydim? Serhan bile benimle empati kurmuştu. Onu aldatmamıştım, ama aldatmaktan beter etmiştim. Portakal şekerim ve Havuçlu kurabiyem de öyle demişti.

Akşam olup hava karardığında, Levent hâlâ uyuyordu. Uyandırmaya kıyamadım. Işığı açmamak için de mutfakta oturup, çay içmeye başladım. Saat dokuza gelirken, artık kaldırmak istedim. En son sabah kahvaltı yapmıştı. Yanına gittiğimde çok terlediğini fark ettim. Ateşi düşmüştü. Nasıl atmışsa öyle uyumaya devam ediyordu. Sırt çantasından temiz kıyafetler ıkarp, Levent’i dürttüm. Anında gözlerini açtı, oturdu.

“Ateşin düşmüş ama çok terlemişsin. İstersen duşa girip, üstünü değiştir,” dediğimde, kafasında doğru duyup duymadığını ölçüyordu. “Çıktığına da çorba ve çay yaptım, içersin.”

“Teşekkürler, Gonca. Banyo nerede?” Yerini gösterip, havlu bıraktım.

Ben ne yapıyordum, o an hiçbir fikrim yoktu. Serhan ev satışı için Ankara’ya geldiğinde ve ısrarla annemle aramda geçenleri sorduğunda, onunla benim hakkında konuştuğumda bile Levent’in beni aldattığını söyleyememişim. Belki utandım, belki kendime yakıştıramadım ya da Serhan’ın bana acımasını istemedim. Bilmiyorum sebep neydi? Şimdi Levent buraydı ve hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Ben bu durumdan şikayetçi olmak r yana, kendimi huzurlu hissediyordum.

Çıktığında giyinmişti. Saçları ıslak olunca kesmek istemem, benim acıkmeyi seven sado-mazo olduğumun belirtileri miydi? Mutfığa geçtiğinde, çorbayı çok beğenerek içtiğini varsaymak istedim çok aç olduğum değil. Çayına bal ekleyip, ona uzattım. Onu da içti. Hâlâ bana doğru rüst bakmamıştı. Bu durum bir şekilde hoşuma gitti. Arsızca suratıma ksa, çoktan siktir git diyebilirdim.

“Bu gece kalabilirsin.” O an bir saniyeliğine başını kaldırdı. Tekrar eğdi.

“Teşekkürler Gonca.” derken burnunu çekiyordu.

Salonda yatak yapıp bir gece beklemeye karar verdim. Sadece bir gece ünecektim. Bunu Levent için değil, kendim için yapacaktım. Yatak ısına geçtiğimde, bir süre uyuyamadım. Ben Levent’le ne yapacaktım? İldiğim yerden devam edebilecek miydim? Affedip başkası ile olduğu

gerçeğini unutabilecek ve onunla olmaya katlanabilecek miydim? Yatıp dönüp dururken, kapıya sırtımı dönecek şekilde yatmaya başladım. Bir ret bekledim. Bana karar vermemde yardımcı olabilecek bir ışık ya da gürültüsü ya da tsunami... Ankara'da.

Beklediğim işaret kapının sessizce aralanmasıyla geldi. Doğa olayı tu belki ama kalbime sanki gök taşı düşmüştü. Levent usulca yorganın tına girip bana arkadan sarıldı. Saçlarımı koklarken, hıçkırdığını anları zor değildi.

“Özür dilerim. Seni hak etmediğimi biliyorum. O gece onunla birliğim seninle olduğum gibi değildi. Aşk yoktu Gonca, yemin ederim. gece sarılayım sana. Öyle uyuyayım. Kokunla... Bu gece oksijenim ol. narken seni de yaktım. Ben bile kendimi affetmiyorum, senden isteyeme Sadece bu gece seveyim seni. Yarın giderim.”

Saçlarımı çekip boynumu açığa çıkardı; sevişmek için değil, sevm için. Başını açtığı yere koyunca, ağladığının kanıtı olan sıvılar boynunu ıslattı. Seni seviyorum diye ettiği tekrarlar beni ona doğru döndürdü. Ben yine bakamadı. “Neden yaptın? Yüzüme bak Levent.”

Zorla kafasını kaldırdı. “Neden olduğuna bir cevabım yok ki! Ned olmadığını biliyorum ama. Aşktan, sevgiden, ihtiyaçtan değildi.”

“Neden evimize getirdin?” En çok da bunu merak ediyordum.

“Çakırkeyiftim, düşünemedim. Burak’larla aynı mekânda oturuyordı Sarhoş olduğunu ve birinin ona kötü davrandığını gördüm. Kıskaç değildi kesinlikle. Bir kadına yapılan saygısızlıktan dolayı yardım etmi istedim. Evine götürdüm ama anahtarı yoktu. Bir arkadaşına vermiş, ulaşamadım. Ben de bir yandan yorgundum. Aklıma sadece ev geldi.”

“Yardım etmen, eve getirmen bile sorun değil. Ama gelmeyeceğimi bildiğin için birlikte oldunuz.”

“Olduk, ne diyebilirim ki? Sen yarışma ertelendi deyince izlemek için gelecektim. Sabaha karşı otobüs bileti almıştım. Gelemedim. Sen geldi Sen evde olmadığın için değildi.”

“Pişman mısın?” Bu kez doğruca gözümün içine baktı.

“Pişmanlık az Gonca. Perişanım.” Her cümlesi bir öncekinden daha kık sık sesle çıkıyordu. Ah Levent!

“Tamam. Affediyorum seni.” Levent’i seviyorum, ona kör kütük aşığı diyemezdin ama alışmıştım. Bazıları, bu hayatta pek çok kişinin sevik bileceğini savunadursun ben onlardan değildim. Ben bir kere sevmiştim boyumun ölçüsünü alarak o defteri kapatmıştım.

Mutlaka içlerinde, ben olsan affetmezdim diyen kadınlar da olacaktı Bana göre alışkanlık da fena sayılmazdı. Levent yalnızlığımı alıyordu.

“Ne?” İnanamadı. Talep bile etmeden affedilmek şaşırtır tabii her insanı

“Bir daha mı söyleyeyim?”

“Bir daha söyle desem, çok mu şey istemiş olurum.”

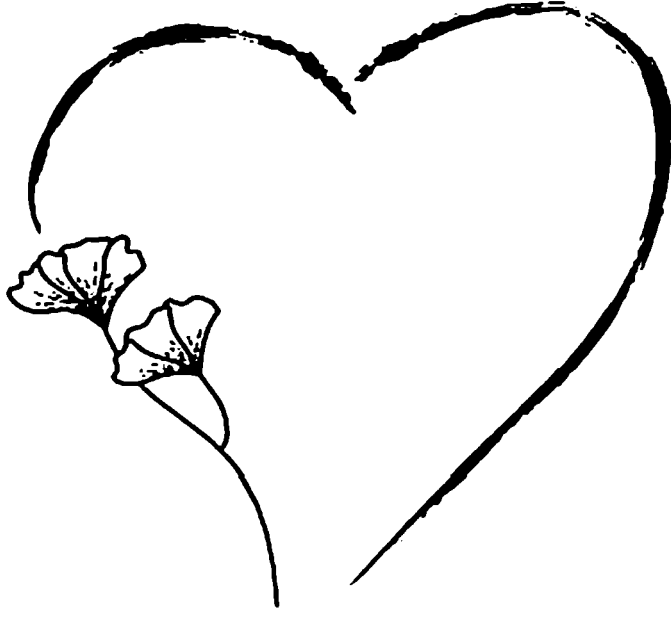
“Evet.”

Gözlerini kapatıp alnını alnıma yasladı. Hafifçe gülümsedi. “Seni çok seviyorum. Teşekkür ederim.”

“Haftaya cuma doğum günüm. Yalnız geçirmeyeceğim galiba, ne dersin?”

“Benim sana hediye vermem gerekiyordu. Sen bana verdin.”

Erken konuştun Levent. Sen bana hediyelerin en büyüğünü haftaya vereceksin. Beklediğim işareti yanlış anlamama sebep olacak çok büyük bir hediye hem de.

21. Bölüm: Levent'ten

Affettim mi dedi? İnanamadım. Ben kokusunu biraz içime çektikt sonra gitmeye bile razı olmuştum. Salonda kanepede uzanırken, bu şekil uyuyamayacağımı biliyordum. Gonca diğer odada yatarken olmazdı. C dip sevmek, beni istemese de denemek zorundaydım. Gündüz uyuduğu uyku, gece beni olduğum yerde döndürürken, ayaklarımı yere sarkıtıp, l süre yattığım kanepede oturdum. Galiba ağlıyordum. İnsan olan, hata y pan ağlardı.

Beni dışarıda bırakmadı, çocukmuşum gibi bana baktı. Bana merh metiyle tekme tokat daldı. *Ben bu kadını nasıl üzdüm*, diye düşünmekle haftalardır gözüme uyku, kalbime mutluluk girmemişti. Şimdi bu eve Gonca'nın varlığı bile bana huzurlu bir uyku uyumam için yetmişti. Şim yetmiyordu, orası ayrı.

Ayağa kalktım. Bir süre pencereden dışarı baktım. Gerçekten onun içi kapıdaki kedi köpek gibi miydim? Öyle bile olsa şikâyet etmeye ne hakkı vardı? Buraya gelirken aldığım kararlar hâlâ geçerliydi. Öldürmezdi be eminim ama süründürse de haklıydı. Mart ayı serin geçiyordu. Merdiven uyumam, Gonca'dan ayrı kaldığım zamanlardaki psikolojik çöküntüm i birleşince direncimi düşürmüştü. Saçım sakalım birbirine karışmış sade okula gidip gelen asosyal bir tip olup çıkmıştım.

Ece ile aynı sınıfta olmak ayrı bir dertti. Nahoş birlikteliğimizi üst ne alınmış ve kendince çıkarımlarda bulunmuştu. Şimdilik bana sarmay bir süre ara vermişti. Onu duymuyor, görmüyor, onun olduğu yerde fazl kalmıyordum. Bizi projede aynı ekibe koyduklarında, değiştirmek için a madığım takla kalmamıştı. Notlarım iyi olmasa dinlemezlerdi belki an Allah'tan yeniden düzenlemelerini sağlamıştım.

Bir galon filtre kahve içmişim gibi kafein doluydum. Bir gram uykur yoktu. Gonca'nın dediği gibi geçici bir süre, sadece bu gece için eve gire bildiğimi göz önüne aldım ve yarın böyle bir şansı tekrar bulamayacağım varsayarak odasına ilerledim. Yavaşça kapısını açtığımda gözüme ilk çar pan, gece lambasının ışığında yastığa yayılmış turuncu saçları oldu. Yüz

pencereye dönük yatıyordu. Onlardan ne çok ayrı kalmıştım. Biraz daha kokusunu içime çekemezsem, ona olan bağımlılığım kendime zarar vermeme sebep olacaktı.

Kapıyı açtığım aynı yavaşlıkla olduğunu düşündüğüm şekilde yanına uzandım. Saçlarını kokladım, yetmedi. Tepki vermemişti. Sessizce özür istedim. Saçlarını elimle okşayıp, boynunu kendime açtım.

Annesiz büyümüş bir kız çocuğu için fazla merhametli, sevildiğini zannettiği biri tarafından terk edilen bir kadın için fazla şefkatli ve kendisini kurtaran bir adamı affedecek kadar yüce gönüllüydü. Affetmek zorunda değildi. Ben olsam, belki de affetmezdim. Evet, bunu da düşündüm. Hem Gonca'nın yerinde değildim hem de beni affetmesi için nedenler bulmaya alışmıştım. Bulamasam da gelmişim. Gelmek zorundaydım.

Boynuna yüzümü değdirdiğimde, yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim. Hâlâ ağlıyor muydum? Sevdiğimi söylemekten başka bir şey yapamadım. Seviyordum, çok seviyordum. Bana döndü. Yüzüne bakmaya başladığım için bakamasam da, yüzüme bakarak sorduğu sorular zor değil, sadece cevabını bilmiyordum. Bildiğim şekilde, içimden geldiği gibi, oğruluğuna inanarak yanıtladım. Kahr-ı perişan olmuştum ve o da bana ağlayan, beni affettiğini söylemişti. Bunun için teşekkür mü edilirdi? Benyle yaptım.

On gün sonra doğum günü olduğunu biliyordum. Yine veren taraf olmuştu. Beni affetmesinin üzerine, aynı değerde ona hediye edebileceğim hiçbir şey yoktu. Belki bir şey, tek bir şey olabilirdi. Kararımı verdim. Uyuşuklukla birlikte yattık. Sabah kalktığımda gribim geçmemişti ama ruh ve sırt hastalıkları hastanesinden taburcu olmuştum. Gözümü açtığımda, Gonca'nın yüzünü gördüm. Bana sırtını dönmeden uyumuştum. Çillerini saydım.

Geçen bir haftada okul ve kafe arasında mekik dokuyarak yorulsam da akşam Gonca'nın yaptığı yemeklerin kokusuyla dolan eve geldiğimde, benim yorgunluğum kayboluyordu. Yemekte çekinerek bir konuyu gündeme getirmek zorundaydım. Gonca'nın kırmızı çizgisini geçmekten her ne kadar çekinsem de Gonca beni affettiğinde, o yatakta karar vermişim buna. Yarın da Gonca'ya almak istediğim hediye için Burak'tan bana yardımını isteyecektim.

Sesim içime kaçarak akşam yemeği bitmeye yakın, "Gonca?" dedim.

Başını kaldırdığında gülümsüyordu. "Efendim." *Güzel sesli kadını* beni.

"Senin doğum günün, biliyorum. Kabul etmezsen de anlarım. Evet değil zorunda değilsin."

"Bir şey sormadın değil mi henüz?" *Soramadım aşkı*mi.

"Cuma günü, aileme Ankara'ya gelmeleri için bilet almak, onları seninle tanıştırmak istiyorum. Ne dersin?" Yüzüme evet demeyecekmişsin gibi kıyarsun ama dehşet de sanki biraz fazla.

“Zaten bilet aldın da oldubittiye mi getireceksin? Yoksa fikrimi gerçelden bilet almadan önce mi soruyorsun?”

“Hayır, sana sormadan almadım tabii. Habersiz geldikleri takdirde kabul etmezsen, onların da üzülmelerini istemiyorum.”

“Neden istiyorsun bunu? Ciddiyet bu, sence de hızlı değil mi?”

“Tahminimden çok hızlı hem de. Ece için düşünmediğim bir süreç.”

Tek kaşını havaya kaldırarak, “Farkındasın yani.” dedi.

Başım la onayladım. “Ben de korkuyorum. Bu duyguyu çok uzun zamanıdır yaşamıyorum ama sadece senin yanımda, senin için peydah olduğunu biliyorum ve daha fazla görmezden gelemiyorum. Okulum bitme üzere. Gonca, amacım seni strese sokmak değil. Hiçbir mecburiyetin yok. Konuşmanın başında da dediğim gibi, kabul etmezsen anlarım. Ha! Kabuledersen mutlu olur muyum? Her şeyden çok.”

“Benimle evli olmadan yaşadığını biliyorlar mı?” Çok direkt bir soru du.

“Hayır, bilmiyorlar. Bilmek zorunda değiller.” Gonca’nın hak ettiği gibi direkt cevap verdim.

“Yalan söylememi istiyorsun yani?”

“Gonca, tahminlerinde haklısın. Kırsalın örf adetlerine göre yaşayan bir ailem var. Sana kötü gözle bakmalarına asla müsaade etmem.”

“Bunu Ece için de yapacak mıydın?” *Sorduğuma pişman oldum.*

“Ece için düşünmedim dedim ya. Hem şu an seninle birlikteyim. Neden Ece’yi ortaya atıyorsun ki? Özür dilerim. Senin gibi mükemmel bir kadını birlikte olduğumu bilmelerini istedim sadece.”

Bir süre konuşan olmadı. Bitmiş yemeğimi daha da bitirmekle meşgulken, Gonca “Peki, gelsinler.” dedi birden. Ne?

“Gerçekten mi?” Ben Gonca’yı herhangi bir zaman boyutunda anlam yetisine sahip olabilecek miydim acaba?

“Nedense bugünlerde tek seferde anlamama gibi bir huyun var. Eve gelsinler ama şunu bil: Hakkımda ne düşündükleri, yaşadıklarımı bilmeyen insanlar tarafından yargılanmak umrumda bile olmaz. Nasıl bir oyun oynayacaksan, uyarım. Yine de anlarılarsa ve beni aşağılamak gibi bir hal ya düşerlerse, akıllarındaki Gonca olurum.”

“Makul. Teşekkürler. Seni seviyorum. Öyle bir şey olmayacak.” Gerçekten de öyle bir şey olmayacaktı.

“Burak, senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Tabii bro, nedir?”

“Kredi kartın lazım. Taksitlerini aksatmadan sana öderim.”

“Ayıp ediyorsun bro. On beş bin lira limiti var, yeter mi?”

“Yeter galiba, sağol bro.”

Cuma kafeye gitmeyeceğim için, okul sonrası bir kuyumcuya girdim. Alabileceğim, maddi durumumun yettiği en güzel yüzüğü seçmeye çalıştım.

Annem, babam ve kardeşlerim benden haber bekliyorlardı. Yozgat’tan Ankara’ya gelmek yaklaşık üç saat sürdüğü için, erkenden gelip beklemelerini istemedim. Kuyumcudan çıktığımda telefonum çaldı. Aklımdan silemediğim numara... Ece numaramı nereden bulmuştu? İki gündür aralıksız arıyordu. Siktir! Şimdi de telefon tacizleri mi başlayacaktı? Açmadım.

Pasta almak için evin karşısındaki fırına girmek üzereyken tekrar ve tekrar ve tekrar aradı. Saat öğleden sonra üçe geliyordu. Açmayınca mesaj gönderdi. Telefon numarası kayıtlı değildi ama bu numaraları yıllardır ezber biliyordum. Engellemeyi akıl edemediğim, Ece’nin diğer numarasıydı. Mesajı okudum, nasılsa okuduğumu anlamazdı. Cevap vermeyecektim.

Levent çok kötüyüm, lütfen ara beni. Canıma kıymak üzereyim. Aramazsan, sebebim olacaksın.

Ne demekti bu? Ece, Gonca’ya geldiğimde bile oyun oynamamıştı. Şimdi de bana oyun oynuyor olamazdı herhalde, değil mi? Sadece beni geri almak istemişti. Sözlü ve uygulamalı eylemlerde bulunmuştu. Bu tarz tehdit edici konuşmamıştı. Eğer tehditse, alması gereken dersi ona bir güzel ben verecektim. Hemen geri aradım. Ne saçmalayacak, çok merak ettim. Aramaz olaydım. Birkaç dakika süren konuşma sonrası telefonu kapattığımda ailemi aradım. Gelmelerine gerek kalmamıştı. Pastayı da almadım.

Ece’le konuşmamın akabinde eve geçtim. Gonca sabahtan, genel kontrol için hastaneye gitmişti. Her yıl mart ayında gittiğini söylemişti. Bir süre evi inceledim. Odaları tek tek gezdim. Gonca’nın elinin, kokusunun sindiği her şeye yakın oldum. Yatakta uzandım. Kokusu en çok orada vardı. On günlük dünya cennetimin, zorunlu olarak sonuna gelmişim.

Gonca saat beş gibi geldiğinde salonda ayağa kalktım. Ayaklarımın dibinde, kaplumbağa gibi sırtımda gezdirdiğim evim olan sırt çantam duruyordu. Beni görünce gelip sarıldı. Uzatmadan bana sardığı kollarını tıttım. Kendimle arasına mesafe koydum. Gonca’yı bir kez daha kendi çıkarım için tüketmeye hakkım yoktu.

“Ben gidiyorum Gonca.” O an çantayı fark etti.

“Hayırdır, nereye gidiyorsun?” Sonra dünkü konuşma aklına geldi. “Ailen gelmiyor sanırım. Onlardan birine kötü bir şey mi oldu? Yozgat’a mı gidiyorsun? Ben de geleyim.” Ağlamaktan kızaran gözlerime inat güldüm. İlk aklına gelen bu mu? Yandım Gonca.

“Yozgat’a gitmiyorum. Ailem iyi. Gelmemelerini söyledim.”

Bir süre bana baktı. Dudaklarını ısırırken aklından neler geçtiğini çocuk bile anlayabilirdi. Ona geldiğim için pişman olduğumu düşünüyordu. Doğum gününde yapacağımı yaptım. Ece'ye gittiğimi biliyordu. Yine ç sordu. "Bana döndüğün için pişman mısın?"

"Asla değilim. Sen affettiğin için pişman olacaksın."

"Olmam belki. Gitmesen olmaz mı?"

"Olmaz."

Geçip tekli koltuğa oturdu. Kol çantasını yere bıraktı. Sessizce gözya akıtmaktan ve Gonca sorarsa konuşmaktan helak oldum. Kendimi duvardan duvara atasım, kan revan içinde kalasım vardı. Sadece Gonca görsü istemiyordum.

"Çok özel değilse, gidişinin sebebini bir cümle ile özetler misin?" İşte sen de fazlasını konuşamam ki zaten. Niye böyle oldu Gonca?

"Ece hamileymiş." Beni Gonca'dan ayıran; bir cümle, iki kelime, altı hece, on üç harfti.

Sonsuzluk gibi gelen suskunluk sonrası demek isterdim ama hemen konuşmadı. O an önemsemediğim basit bir el hareketi, ömür boyu boynumda taşıyacağım esaret halkası, yıllar sonra bugün bu saati bana çok net hatırlatacaktı.

"Tebrikler. Çok iyi bir baba olacağına inanıyorum."

Saatler önceki o melun konuşmadan Gonca'ya bahsetmedim. Ona sorduğum cümle 'Ece hamileymiş.' oldu.

"Levent?"

"Ne var Ece? Vazgeçmeyi bilmez misin sen? Rahat bırak beni. Yalvarıyorum sana artık."

"Kötüyüm Levent."

"Evet, okudum mesajını. Canına kıymak ne demekse, umurumda değil. Kendine her ne bok yapmayı düşünüyorsan, benim yüzümden olmayacak."

"Sadece kendime değil."

"Beni de mi öldüreceksin?"

"Hayır, senin bebeğini." *Benim bebeğim yok ki?*

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Hamileyim Levent." Yer ayaklarımın altından kaymıştı. *Deprem mi oldu?*

"Yalan söylüyorsun. Lanet olasınca! Yalan söylüyorum de!" Sokak ortasında bağırıyordum.

"Yemin ederim yalan değil. Çarşamba günü öğrendim. Yedi-sekiz haftalıkım. Bar sonrası birlikte olduğumuz zamana denk geliyor. Başkasıyla

adım Levent, yemin ederim. Lütf-”

Şus! Allah seni kahretsin! Allah beni de kahretsin. Neden Ece, neden? senin sebebin olmayacağım. Sen benim sebepim olacaksın. İstemiyo-
bebeği.”

Böyle konuşma. Pişman olursun.”

Olmadım mı sanıyorsun? Ben Gonca’yı seviyorum. Yapma bunu bana.”

Ben de seni seviyorum. Sen beni istemesen de bebekten vazgeçmeye-
im.”

‘Niye aradın o zaman beni? Madem her türlü doğuracaksın, niye haber
din bana yana yakıla? Vicdanımın boğazını sıkıp öldürebilirim ama o
nan Gonca ile de ömür boyu mutlu olamam. Bunu biliyordun. Sana gel-
k zorunda kalacağımı adın gibi biliyordun.”

“Anneme söyledim. Artık istesem de vazgeçemem. Evlenemez miyiz?
azından bebek için. Onun bir suçu yok.”

“Senden iğrendiğimi bilerek, bana her baktığında Gonca’yı deliler gibi
vdiğimi tüm hücrelerimde görerek, bunu da sana her gün hatırlatacağım-
n emin olarak, yine de seninle evlenmemi mi istiyorsun?”

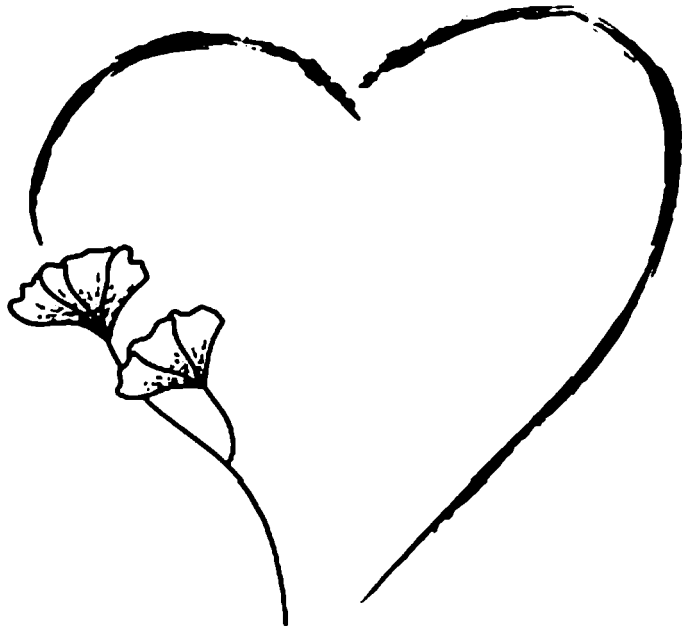
“Beni sevdin bir zamanlar, yine seversin. İkimizin bebeği olacak. Kendi
cuğunu sevmeyecek misin?”

“Bunu da hesaba kat Ece ve sorumu cevapla. Saydığım tüm olumsuz-
klara rağmen benimle evlenmek istiyor musun?”

“Evet, istiyorum.”

“İsteddiğini alacaksın. Sadece nikah, bebek soyadımı alsın diye. Sonra-
nda kanunlar ne zaman müsaade ederse senden boşanacağım. Düşünü-
lüz olmayacak. Seninle yatmayacağım. Aynı evde bile kalmayacağım.
Sadece bebeğin babası olmak için evleneceğim.” Telefonu kapattım.

Dizlerim kaldırıma vurdu. Ellerim yüzüme kapandı. Ben hıçkırarak ağ-
larken Gonca’yı bir kez daha kaybetmiştim, bu kez geri dönüşü olmayan
şekilde.

22. Bölüm: Gonca'dan

Altı yıl önce

"Merhaba babacığım,

Ben geldim. Nasılsın? Ben? İyiyim aslında. Seninle konuşmaya geldi. Sen beni anlarsın. Yanlış hissettirmesi gereken bir şey yaptım ama neden yanlış gibi gelmiyor. Yaşasaydın sana anlatabileceğim bir şey değil. Eğ yaşasaydın belki de anlatmamı gerektirecek bu durum da olmayabilir ama oldu bir kere. Ben âşık oldum. Âşık olduğum kişiyle de birlikte oldum. Adı Özgür, yarın evleniyoruz. Evet, daha gencim. On sekizimi yeni doldurdum. Bana ne diyor biliyor musun? 'Kalbimin yangını' Senin bana söylediğin, 'Kadife çiçeğim' hâlâ favorim, merak etme. Beni çok seviyor. İlk kez annemin beni bıraktığı yurttan, ben on bir yaşındayken tanıştık. Sonra oradan evlatlık aldılar. Aradan yıllar geçmesine rağmen beni unutmamış. Yaşayarak birlikte dozunun da artırarak sevmeye devam etmiş. Onu da yarın buraya getireceğim. Görmeni, tanımanı istiyorum. Yaşarken görseydin, sen de o kadar benim kadar severdin. Önce mavi gözlerinin içine bakardın. Sonra sana birdenbire, elli altı tane çilimin olduğunu falan söyleyebilirdi. Deli gibi bir şey. Bir de üşenmeyip saymış. Üstelik beni ilk gördüğünde saçlarımı kabarmış, sen düşün. Benimle evlenmeyi o halimleyken düşlemiş. Böyle bir senin için doğru bir damattır, değil mi?

Senin haberin olmadan evlenemezdim. Şimdi içim daha rahat. Yarın yarınımızda ailelerimizden biri olmayacak. Yani Özgür öyle biliyor. Ben sana kalbimde götüreceğim nikahıma, merak etme. Ben daha küçükken, annemden gizli gizli bazı sırlarımız olurdu ya hani, tıpkı onun gibi. Sırlarımız arasında en güzeli bu olacak. Ben, 'Evet!' diye bağırırken yanımda olacaktın. Yarın nasılsa görürdün ama bugünden görmeni istedim. Bana bu eltimeyi Özgür aldı. Nikahımızda beyaz giymemi istedi. Çok seviyorum baba. Bana karşı o kadar nazikti ki. Yalnız beni isteyen ve bunu söylemeyi zayıf olarak görmeyen bir erkek. Üstelik öyle boş biri de değil. Benden bir yarı büyük ama daha olgun. Mühendis olacak. Sonuçlar henüz açıklanmadı ama kendinden emin. Ben de ondan eminim. Çok akıllı ve çalışkan bir

İlesinden biraz çekiniyorum. Anlattığı kadarıyla Özgür'e çok düşkümler. Ben doktor ya da mühendis olamayacağım, orası kesin. Beni Özgür'e layık bir eş olarak görmeyebilirler. Özgür'ü tanımasam, ben de kendimi ona ayık bir eş gibi görmezdim belki. Tanıyorum ama, biliyorum ki; sırtımı bana dönsem, gelip bana arkamdan sarılır. Bir de cömert ki, sorma. Yaşmın stünde olgunluğu, kendimi ondan küçük hissettiriyor. Ama artık küçük bir z çocuğu değilim. Onun oldum. O da benim oldu. Başkası olmayacağına iz verdi. Benim için zaten böyle bir şey söz konusu değil. Onun kadını 'duğum için, onun tarafından sevildiğim için kendimi çok şanslı hissedirum. Tek şanssızlığın sen bile yanımdayken, annemin sağ olduğu halde mında olmayışı. Alistım artık. Seni üzme için söylemedim. Bak buraya : zaman gelsem her seferinde ağlardım ama şimdi ağlamadım bile. Özgür ır şimdi. Gözün arkada kalmasın. Benim için mutlu ol babacığım. Ben xamla çok mutlu olacağım."

Babamın mezarını temizleyip, çiçekleri suladıktan sonra mezarlıktan çıldım. Yurda geçtiğimde elbisemi çıkardım. Yarına kadar temiz kalması rekiyordu. Sabah da ilk iş canlı çiçeğimi yaptıracaktım. Akşam yemeği dikten sonra Özgür'le konuştum.

"Kalbimin yangını, yarına hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

"Güzel. Sürekli evet demeyi tekrarla. Yarın bir salise bile tutukluk olur-bozuşuruz." deyip beni de magma tabakasına düşmüş gibi eriterek güldü.

"Ben evet derim de acaba sen ne alemdesin? Çalıştın mı dersine?"

"Küçük kadını benim. Evet demeye değil, ne kadar yüksek desibelde rleyebilirim ona çalışıyorum ben." Erimiş haldeyken, daha da eriyebilir ydim?

Konuyu değiştirmeden ateşim yükselecekti. "Sen ne giyeceksin?" den alelade.

"Şort-tişört."

"Sen şort-tişörtle gel de gör bakalım, evet demeyi hatırlıyor muyum?"

"Şakasını bile yapma kalbimin yangını. Sen iste damatlık giyeyim ya da ılıplak geleyim."

"Şort-tişört daha mantıklı gelmeye başladı." Kıkırdadım.

"Merak etme. Senin yanına yakışacak şekilde geleceğim. Bana hayır ebileceğin hiçbir sebebe izin vermem."

İcsimin tonu değişti. "Sanki mümkünmüş gibi."

"Seni çok seviyorum." Artık süblimleşmişim.

"Ben de seni çok seviyorum." Sonra aklıma geldi. Geliş gidişi konuşma-

miştık. “Sen buraya gelme. Yakında çiçekçi var. Ben orada çiçek yaptırıp nikah salonuna geçerim. Yolunu uzatıp vakit kaybetme.”

“Seni almaya gelen yol bana uzun gelmez Gonca. Gelir alırım.”

“Hayır Özgür. Ne anlaştık? Yanımıza tanıdık şahit bile almıyoruz. Kır senin anlamasını istemiyoruz şimdilik. Ben güzel bir gelin olup, çiçeği de alıp gelirim.”

“Benim güzel gelinim, yüzüğünü de takmayı unutma. Hangi çiçekçi miş bu?”

“Tamam, unutmam. Lalezar Çiçekçilik, yurttan çıkınca yüz metre ile de. Merak etme çok yakın.”

“Tamam aşkım. Görüşürüz yarın.” Güldü, sebebini anlamadım.

“Sen bir güldün. Ne? Ne oldu?”

“Yarın nikahtan sonra, seni telefonuma ‘Koca-karı’ diye kaydedeceğim.”

“Ya tabi! Tarihte en hızlı boşanan ilk çift olalım sonra.”

“Gonca!” Bu çok sert bir uyarıydı. Özgür’ün beni kaybedeceğinin emri olan bir imaya bile tahammülü yoktu.

“Özür dilerim aşkım. Bir daha olmaz.”

“Yat o zaman şımarık şey. Yarın göz altları mor bir gelin görmek istemiyorum. Saat üç buçuk gibi belediyede görüşürüz. Çok öptüm.”

“Özgür, son bir şey: Yarın seni babamla tanıştırmak istiyorum.”

Bir saniye bile duraksamadan, “Gurur duyarım aşkım.” dedi. “Gideri evlendikten sonra, merak etme. İyi geceler.”

Telefonu kapattığımda aptal aptal sırtıyordum. Kendimi ele vermeme ile tüm kainata Özgür’le evleneceğimi haykırmak arasında gidip gelen duygu karmaşasıyla yatağıma yattım.

Gece uyuyamadım ki, sabah uyanayım. Kahvaltı saatinden çok önce yataktan kalktım. Duşumu aldım. Bana göre gelinliğim olan elbiseyi hemer giymedim. Şansıma üstüne çilek reçeli, çay, domates suyu dökceğim tu- tardı. Kahvaltıdan sonra giymeye karar verip yemekhaneye indim. Okulur yeni müdürü olan Hamza Bey kahvaltıdan sonra benimle görüşmek istediğini söyledi.

Evleneceğimi falan mı öğrendi diye aklımdan komplo teorileri geçerken, bunun mümkün olup olamayacağını kendi içimde muhakeme ettim. Kesinlikle başka bir durum söz konusuydu çünkü bu yurttan evleneceğimi bilen tek bir kişi vardı: Ben. Zaten yeryüzünde de iki kişi biliyordu: Özgür ve ben.

Kapıyı tıklatıp içeri girdiğimde, oturmamı istedi. Söze nasıl başlayac-

ğını bilemiyor gibiydi. Bir şey içip içmeyeceğimi sorarak çok amatör bir giriş yaptı. Ben kendimce gayet sakindim. Strese girmemem gerekiyordu. Gelinler kendi nikah günlerinde strese girip de çirkin görünmelerine sebep olabilecek eylemlerde bulunamazlardı.

“Gonca, sana bir haberim var kızım. On sekiz yaşını doldurdun ve,” *Sik-ir! Yurttan ayrıl diyecek*. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Düğün günümde evsiz yurtsuz kalacaktım. Tamam bir kocam olacaktı ancak onunla aynı evde yaşamayacaktık.

“Evet, Hamza Bey.”

“Normal şartlarda, iş bulana kadar imkanlarımız dahilinde sizlere yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Teşekkürler, her şey için. Konu neydi?” Bu tür konuşmaları severlerdi. İşlerini iyi yaptıklarını, bizlere çok iyi baktıklarını düşünürlerdi.

“Sen daha üniversite sınavının sonucunu bekliyorsun ama sizin adınıza olumlu gelişmeler olduğunda da yurttan ayrılmanız gerekebiliyor. Reşit olduğun için de babandan kalan ev artık senin. Yani kalacak bir yerin olduğu için, işin olmasa da en kısa sürede buradaki bağlantını kesmemiz gerekecek.”

Oha! Ben yeni evli ve sokakta kalacağımı düşünürken, babam bana düğün hediyesi ev vermişti. Demek ki annem kullanmıyordu. Hah! Artık evim vardı. Nerede olduğunu unutmak için mutsuz geçen yıllarım olmuştu. Geçen zaman adresini bile silmişti zihnimden. Hatta ezberlemiş miydim onu bile hatırlamıyordum. Özgür’e ise bahsini bile açmamıştım. Ellerim aşkına ağzıma yülürdü. Seve seve buradan ayrılırdım tabii. Ayrıca Özgür İstanbul’dan geldiğinde, belki bende de kalmak isterdi. Evleneceğim gün çok mutlu başlamıştı, iki türlü de evlenmiş olacaktım.

“Siz ciddi misiniz? Şimdi benim bir evim var ve oraya gitmeme izin mi vereceksiniz? Süper bir haber bu!” İşim yoktu evet; ama halam her ay hesabıma büyük meblağda para gönderiyordu ve istediğim ön lisans programını kazanıp okursam, göndermeye devam edeceğini söylemişti. Göndermese bile çalışırdım da geçinirdim de. Evim vardı artık.

“Bu kadar sevineceğini bilseydim, daha önce söyledim Gonca. Size yurttan ayrılma zamanınızın geldiğini söylemek çok kolay olmuyor, ma-um.”

“Tabii, haklısınız. Yine de bir tavsiye vereyim. Benim konumumda, ev sahibi olan öğrencilere hemen söyleyebilirsiniz. Bekletmeniz daha çok geliyor, emin olun. Kaç kişi buradan kendi evine çıkar ki?” Detayları biraz daha konuştuktan sonra odasından çıktım.

Acelemlerim var be adam! Yetişmem gereken bir tören var. Odaya döndüğümde oda boştu. Şansıma sevindim. Ev işleri hallolunca, kızlarla vedalaşmak için vaktim olacaktı. Nikaha biraz daha zamanım varken bavul hazırlamaya karar verdim. Hamza Bey yarın noterde işlemlere başlayabi-

leceğimizi, devletin masraflar için destek olacağını söylemişti. Her şeyi bu kadar güzel gitmesini, Özgür'ün benim şansım olmasına bağladım.

Saat öğlen olduğunda yorulmuştum. On bir yaşından bu yana aynı oda da kaldığımız Sena geldi. Yerde üstünü açık bıraktığım bavulumu görünce şaşırdı.

“Hayırdır, yolculuk nereye?” Her daim neşeliydi.

“Yurttan ayrılıyorum canım.” Neşesinden eser kalmadı.

“Nasıl ya? Neden?” O, aralık doğumluydu. On sekizini doldurmasın daha vardı.

“Eskiden oturduğumuz evi, reşit olunca alabilmem için annem bana bırakmış. Hamza Bey haber verdi. Yurtta olduğum için biraz gecikmeli olmuş ama yarın ev tamamen benim olacak. Sen de ara sıra kalmaya gelirsın Görüşürüz yine.”

“Çok sevindim canım. Korktum bir an. Oh! Rahatladım. Hadi yemeğinelim, çok acıktım.”

“Tamam, inelim.” Aslında midem keleklerle dolu olduğu için herhangibir yemeğe yer yoktu, acıkmamıştım. Ama nikah masasında karnımı guruldama riskini göze alamazdım.

Yemek de yediğimizde odaya dönüp elbisemi giydim. Sena meraklı bana bakmaya başladı. Saçıma maşa yapıp, saçımdan örgü yaparak bışeklinde tepeme doladım. Çiçekçiye sipariş verdiğim el buketime uygutacımı takınca çok belli olmayacaktı ama örgüsüz de gelin olacak halin yoktu.

Sena'ya, Özgür'le yemek yiyeceğimizi söyledim. Gelin gibi olduğumı söyleyince, gerçeği bir süre daha ondan bile saklamam gerektiği için üzuldüm. Mecburdum. Yurttan çıktığımda ilk durağım çiçekçi oldu. Aldığımda tam da istediğim gibi olmaları moralimi iyice yükseltti. Çantamdan par çıkarıp ödemek istediğimde, ödemenin halledildiğini söyledi. Özgür yapmıştı yine yapacağını.

Saat üç olduğunda taksiye atladım. Belediye, Özgür'lerin evine daha yakındı. Özgür'lerin evi de buraya çok uzaktı. Otuz kırk dakikada vardım. Vakitlice çıktığım için endişelenmedim.

Özgür mesajla taksiye binip binmediğimi sormuştu. O da birazdan çıkacaktı. Yolda “evet” demeyi, bir de tabii Özgür'ün ayağına basmayı unutmamayı kendi kendime tekrarlıyordum. Belediyeye geldiğimde tahmini ettiğim gibi yarım saatten fazladır yoldaydım. Bizim nikahımız ikinci sılonda kıyılacaktı. Oraya gittiğimde Özgür henüz gelmemişti. Vardığını haberverdim. Kapıda beklerken salon fotoğrafçısı fotoğrafımı çekmek istedi. Arka fonda orman görünümlü kâğıt olan duvarın önünde, çocukluğumda kalma alışkanlık ile. gülümsemeden noz verdim. Fotoğrafçı harika, çv

al diye fotoğrafa tekrar bakarken, Özgür'ü bekliyordum.

Telefonumu tekrar elime aldım. Attığım mesaj iletilmemiştir. Bu kez aradım. Telefonu kapalıydı. Saat dörde on vardı. Görevli memur, bizden önce ihk kıyılacak iki çift daha olduğunu söylediği için Özgür'ün yetişeceğini varsaydım. Saat dördü yirmi geçtiğinde ben yetmiş defadır Özgür'ü aramış, yetmiş birinci kez adını tuşluyordum. Başına bir şey mi gelmişti? Yaşamı yemek üzereydin. Çekmeyen bir yerde miydi? Şarjı mı bitmişti?

Kapıdaki görevli Gonca-Özgür çifti dediğinde bana doğru gelen bir Özgür hâlâ koridorda belirmemiştir. İstemsizce gözümde yaş süzülmesine engel olamıyordum. Özgür'e attığım mesajların, yaptığım aramaların haberi hesabı yoktu. Saat artık beş olduğunda, görevli arkamızdan sırayla diğer görevlileri almaya devam etti. Ben koridorda ileri geri, dış kapıya bakıp bakıp ita atıyordum.

Saat beş buçuğu geçtiğinde memur bana bakıyordu. Ben de ona baktım. O onu gördüğüm çok söylenemezdi. Gözlerim yaşlarla dolu olduğu için görüşümü engelliyordu. O beni görüyor her nasılsa diye düşünerek başımı eğip sola salladım.

Özgür gelmedi. Belki de gelemedi.

Memur artık seslenmemesi gerektiğini sanırım anladı. Yeteri kadar beklediğimi varsayarak hızlı adımlarla çıkışa yöneldim. İki saat beklemişim ve Özgür gelmemiştir. Gelmemesi için ölmesi gerekirdi. Evleri yakın mesafe de olsa önümden geçen tüm taksilere el ettim. Birine kendimi attığımda Özgür'ün adresini verdim. Yaklaşık on dakika süren yolculuk bana mahkeme salonunda beklediğim iki saatten uzun geldi.

“Bana bunu yapmaz. Özgür'ün başına bir şey gelmiş olmalı. Allah'ım en onu koru.”

Taksiye parasını nasıl ödedim bilmeden atladım yere. Büyük dubleksinin bahçesini nikah elbisemin etekleri araç yolunun tozlarını süpürürken kat ettim. Kapının tokmağını bir elimle zilini diğer elimle çalışıyordum. Sonsuz gibi gelen bir dakikanın sonunda kapı açıldı.

“Hoş geldin Gonca. Bir şey mi lazımdı?”

Beni bu eve gizli saklı geldiğim birkaç seferden tanıyan ve Özgür'ün ailesine karşı sırtımızı koruyan yardımcıları Jale abla güler yüzüyle karşılamdaydı. Benim gülecek halim yoktu orası ayrı. Gözlerim kan çanağına dönmüştü.

“Özgür evde mi? O iyi mi?”

“Evden çıkmalı epey oldu. Buluşacak mıydınız? Sen iyi misin?”

Evlenecektik, diyemedim ama evden çıkmalı epey olduysa...

Kalbim yerinden fırlamıyorsa üstüme tam oturan nikah elbisem sebebi-
dir. “Kaza falan mı yaptı? Kötü bir haber yok değil mi?”

Kadın yüzüme inanmaz gözlerle bakarken “Yok canım Allah korusun.

Cümbür cemaat yola çıktılar işte.”

Kafam iyice karıştı. Kimseye haber vermeyecektik.

“Cümbür cemaat derken?” Ailesiyle mi? İyi de nereye? Beni kabul ettirdi? Bunu sesli de sormam gerekiyordu. “Nereye gittiler?”

“Özgür söylemedi mi? Amerika’ya tabii. Ahsen Hanım sınavı iyi geçti için tatil hediye etti. Onlar da arkaların...”

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Devamını duyamadım. Dinleyemedi

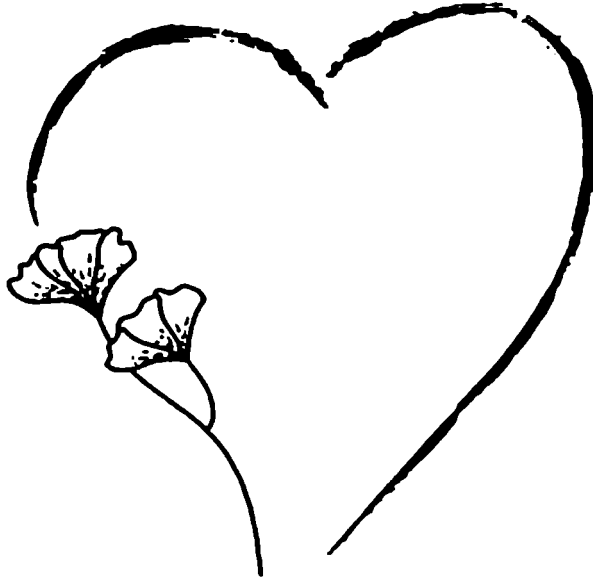
“Özgür Amerika’ya mı gitti?” Kelimeler boğazımı yırtarak çıktı.

“Sana haber vermemesine şaşırdım. Onun tayfası geldi aldı onu üç s kadar önce. Dördü birlikte uçuyorlar. Ailesi de işte yarınki uçakla gidecekler. Ahsen Hanım’ın alış veriş bitmedi.” Kadın gülüyordu, benim içim k ağlarken.

Adımlarımı bu kapıya ulaşma hızımın tam zıddı olarak ağır ağır atarak çiçeğimi taşlı patıkaya düşürdüm. Elimde değildi. Eğilip alacak mecali yoktu. Jale ablanın arkamdan adımı seslenişini faydasızdı artık. Gözleri önümü zar zor seçerken o bahçeden ebediyen çıktım. Özgür nikahımı ancak ölürse gelemeyecekti. Öyle de oldu. Benim için öldü.

Ben 8 Temmuz 2012 Pazar günü, sadece o gün, nikahımıza gelmeyi Özgür için ağladım. Evleneceğiz diye söz verdi, inandım fakat evlenmedik.

Şimdi Levent de gitmişti. Ağlayacak bir şey yoktu.

23. Bölüm: Özgür'den

Okulun ilk günü konferans salonunda, müdür beyin konuşmasının kırk edinci dakikasında, matematik testinin elli dördüncü sorusuna geçmiştim. Salon tamamen doluydu. Lise son sınıfta boşa geçirilen bir dakikamız bile yokken, kırk yedi dakikadır bu adamın neden konuştuğunu hâlâ anlayamamıştım.

Enes yanıma oturduğunda irkildim, o ise kulağıma eğildi. Ortaokuldan beri aynı sınıftaydık. İkimiz de sayısal seçmiştik, Enes tıp okumak istiyordu. Benim ailem tıp okuyup doktor olmamı vakit kaybı olarak görmüş; mühendis olmamda karar kılmıştı. Boğaziçi onlara göre, Atasoyları diğerlerinden ayıracak bir okuldu. Kazanmamın garanti olduğu gerçeğine göre yaralama yapmaya başlamışlardı bile. Almanya'da denkliği olan teknik üniversitede lisans programı, yurtdışında pahalı eğitimler, yaz kampları, lisans bitimindeki staj...

Kulağımın içine üfleyerek, "Okula yeni gelen kızları gördün mü? Bir anesi tam bir afet-i devran." dedi beni daha da irkiltmeyi başararak.

Kız falan göreceğim gözüm yoktu. Beni İstanbul'dan alıkoyacak herhangi bir dikkat dağınıklığına müsaade edemezdim. Müdür bey elli üç dakikanın sonunda nihayet bize başarılar dileyip okula yeni gelen son sınıfların kenilerini tanıtmalarını istedi. Ankara'nın, bana kalırsa dünyanın en pahalı kolejinde okuyorduk ve ağızımızdan çıkacak her kelime değerliydi. Biz kazandığımız üniversitelerle, bu okulun başarı timsali olacaktık.

"Hişt, sana diyorum!"

"Enes ne kızı? Test çözüyorum." Israrına dayanamayarak yüzüne baktım. Benim bir kızım vardı zaten. Onu bulmamı bekleyen.

Önüm dönerken, "Merhaba. Atatürk Lisesi'nden geldim. Adım..." diye levam eden kadife ses ile aranan kan bulunmuştu. Şu an konuşmasını duyduğum, kendiliğinden bana gelen sesin sahibi Gonca'dan başkası olamazdı. En son on iki yaşındayken duyduğum, daha olgun ama aynı kadife tını. Başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Sesten o kadar emindim ki, duyduğumda nefesim tıkdıysa, yüzünü görünce nefessiz kalmaktan korktum.

“Yaaaa, Özgür Efendi duydun mu sesini? Kalırsın işte öyle. Bahçe duyduğumda ben de transa girdim. Buraya kadar uçarak geldim. He saç rengini görmen lazım.” *Turuncu.*

Sesi kesilince başımı kaldırdım. Sesin geldiği tarafa baktım. Çol mama gerek kalmadı. Işık saçan renkleriyle salonda ilk bakışta dikk kiyordu zaten. O da evlat mı edinilmişti ya da buraya burslu mu gelin

“Hangi sınıftaymış? Onu da öğrendin mi?” Ben de bulurdum; ama kaybı olurdu.

“Sözel B’de diye duydum. Ne o Özgür Bey, ilginizi mi çekti? Önc gördüm, söyleyeyim de.”

“Alara duymasın bunu.”

“Of! Bir dargın bir barışık, yıldım. Teklifimi kabul etti mi etme anlamıyorum çoğu zaman. Yeni bir maceraya atılmak bana iyi gelecek

“Turuncu alev topunun beni isteyeceğine dair bir his var içimde.”

Enes, kendince beni ekarte etmeye çalışırken ben hülyalara dalmı Acaba son sene Sözel B sınıfına geçiş yapabilir miydim? Aileme coğn da, tarihte eksiğim var desem herhalde kalp krizi geçirirlerdi. Yıllar s yüzümü güldüren yine Gonca oldu.

Ankara’daki son yılımda mı gelmek zorundaydın kalbimin yangını!

On iki yaşında ilk ayrıldığımız zamandan bu yana, Gonca’yı bulduğ da ona hitap edebilmek için birçok isim, tabir düşünmüştüm. Aşkır sevgilimler, bebeğimler onun için hissettiklerimi hiçbir şekilde karşı yordu. Bir kere içinde renk olmalıydı; turuncu saçlarının hakkını ven mek, onları asla unutmamak için. Unutmak mümkün değildi gerçi, hat mamak ise imkânsızdı.

Konferans salonundaki gereksiz merasim bitince sınıflara geçtik. günden dersler roket hızıyla başlamıştı. Sınava sekiz ay vardı ve biz manla yarışan genç beyinlerdik. İsteddiği üniversitede herkese yer yo Sınavla elenmek zorundaydık. Elenme gibi bir lüksüm yoktu. Özgürlü me son sekiz ay kalmışken bu işin peşini bırakamazdım. Şimdi bu hede bir anlam da kazanmıştı. Gonca’yı evlenmeye ikna etmek...

İlk ders biter bitmez, sözel B sınıfının kapısına geldim. Enes sesleni durmamıştı. Kapı en sonunda açıldığında sınıftan çıkan kızlar bana ba şaşırsa da beklediğim onlar değildi. Hiçbiri ile çıkmamış, içlerinden b ları teklifi yaptığı halde kabul etmemiştim. Çocukluğumdan beri ber için sadece Gonca vardı.

“Hayırdır Özgür, beni mi bekliyorsun?” Tarih öğretmeni İpek Har beni görünce sorma gereksinimi duymuştu. Kimse bugüne kadar bir için beklediğimi görmemişti. Hoş, bir hocaya soru sormak için beklediği de kimse görmemişti.

“Hayır hocam, bir arkadaşımı görmeye geldim. İzninizle.”

Sınıfa girdim ve Gonca'yı bir kızın saçını örerken gördüm. Daha ilkünden... Kapının yanında kollarımı bağladım, kapı kirişine yaslanıp izlem. Kendini kaptırmıştı. İlk sene aynı sınıfta olduğumuz, şimdi adını bile hatırlamadığım kızın saçındaki elleri biraz daha hızlandı. Teneffüs bitmeden işini bitirme telaşındaydı. Yurttaki kızların da saçlarını zaman zaman ördü. Kendi saçını yüzünden çekmek için başını bir an kaldırdı, tekrar yüne döndü ve başını yine kaldırdı. Beni gördü. Örgü yapmaya devam ederken, gözleri üzerimdeydi.

İşi bitince yanına gittim. Saçını yaptıran kız beni görünce bir an şaşırıp ilam verse de Gonca için orada olduğumu anlamıştı. Fazlalık olduğunu işünmesi için yeterli şartlar aslında vardı, niye durmak için ısrar ettiğini ilamadım. Kalkıp gitmiyordu bir türlü. Konuşmaya başladım. Umarım derdi.

"Gonca Tekcan, seni yeniden görmek ne güzel."

"Özgür," dedi ve duraksadı. "Ben senin soyadını bile bilmiyorum. Göşmeyeli uzun zaman oldu. Neredeyse tanıyamayacaktım. Giderken haber vermeyince..." *Haber veremeyince...*

"Soyadım Atasoy. Benimse seni unutmam mümkün olmadı. Nasılsın? Beni çok özledim." Adının Tülin olduğunu hatırladığım kız, sonunda özel bir konuşma olduğunu anlayıp havalı örgüsüyle sınıftan çıktı neyse ki!

"Özledin mi? Sebep?" Nasıl sebep? Altı yıl oldu.

"Sen operasyonla anılarını falan mı aldıldın? Seni özlemek için sebep-rim mi olmalı?"

"Hayır da aynı yurttan birkaç ay beraber kaldık sadece. Özlememizi get-tirecek kadar değildi diye hatırlıyorum. Üstelik haber vermeden gittiği-i de hatırlıyorum. Anılar yerli yerinde duruyor." İlk gördüğüm an seninle /lenmek isteyecek kadar uzundu.

"Halbuki ben yurttan ayrıldıktan sonra da seninle beraberdim." İyice unına yaklaştım. Zaten duvar kenarındaydı. Yanına oturunca iyice köşeye kıştı.

"Benim haberim yoktu. Postacılar grevdeydi galiba." Sözleri güldürdü.

"Oyun mu oynamak istiyorsun? İstedğin oyunu oynarım, kalbimin yan-ını."

Kaşlarını çatarak "Ne dedin sen bana?" diye sordu.

"Kalbimin yangını dedim." O sırada zil çaldı.

Okuldan sonra beni beklemesini ve konuşmamız gerektiğini söyleyerek endi sınıfıma geçtim. Aklım Gonca'da, ne dersi dinleyebildim ne de test özebildim orası ayrı. Bu ders benim için eziyet gibiydi. Gonca burada, benimle aynı okuldaydı ve ben aptal gibi şu an ondan ayrıyım. El kaldırıp, ılmak için izin istedim. Normalde yapmayacağım bir davranış olduğu in geometri öğretmeni Semih Bey izin verdi. Zamanında sık tekrarlama-ğın şeylerin, istediğinde kabul görmesi çok hoşuma gitti. Doğruca Gon-

ca'nın sınıfına gidip kapısını çaldım.

Yine tarih dersi vardı. Sevindim. "Hocam Gonca Tekcan, müdür odasını çağırılıyor."

Ayağa kalktığı anda okul çantasını da almasını, bugün derse tekrar meyeceğini ekledim. Bana bakışıyla hiç inandırıcı olmadığını söyleyince çantasını aldı. Sınıftan çıkar çıkmaz boş koridorda elini tutarak yürümeye başladım. Çekiştirdim demek daha doğru olurdu. Müdür odasının tersi kametinde giderken, yalanımı yakalasa da sesini çıkarmadı. Çünkü not aldığımız günlerde birbirimiz için yurttaki aynısını yapardık. Hatırlama sına sevindim.

Güvenliği güçlkle ikna ederek okul binasından dışarı çıktığımda diğer sokaktaki kafeye doğru devam ettim. Saat sabahın onuydu ve boştu. En arkadaki masaya ilerledim.

Gonca nihayet dile geldi. "Bu kadar zahmete girmenin sebebi nedir?"

"Yurttaki küçük oyunumuzu hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti Beni yanıltmadın."

"Rezil olma diye seninle geldim. Altı yıldır böyle şeyleri sık sık yaşı biri değilsindir diye. Tabii geçen yıllarla birlikte, seni tanıdığımı düşünmem aptallık olur."

"Beni çok iyi tanıyorsun ama şüphelerin varsa biz de tekrar tanışalım Gonca. Önce sevgilim sonra da karım olacaksın."

O yüzüme karşı kahkahalarını esirgemezken arkama yaslandım. Gözleri kapalı gülerken, kırıyan burnundaki çiller... Ölmek için kendimle savaşıyordum. Garsona içeceklerimizi söyleyince, konuşmaya başladık.

Bu okula nasıl gelebildiğini, halasının desteğini anlattı. Yazdan beri okullarda kalıyordu ve bu koleje yakın oturuyorlardı. Eski günlerden, yurttan geçirdiğimiz zamanlardan, beni evlatlık alan ailenin üzerimdeki despotlığından konuştuk. Annesini tekrar hiç görmemiş. Başka kızları olduğunu öğrendiğini söylediğinde, gücüne hayran kaldım. Sesi zaten beni bendi alıyordu. Konuştukça büyülendim. Büyümüştü. Değişmişti. Nasıl yapıldığını bilmediğim şekilde daha da güzelleşmişti. Artık genç bir kızdı. Ve çok oldukça alımlı. Ben de büyümüştüm ve çocukça hislerden farklı duyguları besleyebilirdim.

Tohum zaten çoktan ekilmişti. O tohuma bir botanikçi gibi baktım. Her gün tam da ihtiyacı kadar suladım, güneşe çıkardım. Güneş olmadığı zaman ışığa tuttum. Yaprakları açtığında, Gonca'nın saçlarını hayal ederek ellerimle sevdim. Onunla her gün konuştum. Ektiğim tohumdan çıkan çiçekler de henüz goncaydı. İnatla sahibi gelene kadar açmamışlardı. Şimdi çiçeklerimin coşma zamanıydı. Gonca gelmişti. Çiçeklerim turuncu açmaya başladı. Gonca, kendi çiçeğine hem güneş, su, toprak, oksijeni hem de... "Gonca sevgiliydi. Kalbimin yangınıydı."

Anlatacaklarımız şimdilik bitince, “Benimle çıkar mısın Gonca?” diye dum.

Sorum karşısında afallasa da, “Şu anki sevgililerimiz ne olacak peki?”erek muziplik yapmayı ihmal etmedi.

“Benim yok. Sen de ayrılırsın, üzülür ama atlatır.” Ah Gonca! Hâlâ hınsın.

“Bebekliğinde gördüğün halde sen bile atlatamamışsın beni, o nasıl atılsın?” Alt dudağımı dişlerken, kahkaha atma sırası bende idi.

İki elimi havada yumruk yaparak, “Farazi sevgilinin seni atlatmasına ırdımcı olacak metotlarım var.” dedim. Bu kez o da gülümsedi bir anlına.

Sonra ciddi ses tonuyla, “Senin nasıl yok? Bu yakışıklılıkla kimseyle kmıyor musun? Hayatta inanmam.” deyiverdi.

“Demek beni yakışıklı buluyorsun? Artık çıktığım biri var.”

“Ciddiyim Özgür. Kız arkadaşının olmadığına inanmıyorum.” Benim adar ciddi misin?

“Ben de ciddiyim. Senden başka biriyle çıkmayı düşünmedim hiç. On ki yaşındaydım kalbimin yangını. Kendi başıma hareket edemeyecek, seni görmeye gelemeyecek veya sana yurttan ayrılmak zorunda kaldığımı söylemeyecek kadar başkalarına bağımlıydım. Küçüktüm. Çocuktum. Sana eda bile edemedim. Getireceğiz dediler. Yalan söylediler. Söz verdiler, tutmadılar. Bu ne demek, sen benden daha iyi biliyorsun.”

Annesinden bahsettiğimi anlayınca Gonca’nın gözleri doldu.

Burnumu onun boynuna götürerek devam ettim. “Ama seni unutmama engel olamadılar.”

Tekrar yüzüne baktım. Elini masanın üzerinden alarak, kalbime koydum. Dakikada en çok atan kalp kategorisinde kendi rekorumu egale ettim.

Gonca tereddüt ederek, “Ne istiyorsun benden?” diye sordu. “Kimseyle çıkmak gibi bir düşüncem yok. Son yıl için bu okuldayım sadece. Halamı üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Liseyi bitirip, becerebilirim üniversitede okumak istiyorum.”

“Kimseye zarar vermeyeceğiz Gonca. Halan niye üzülün? Kız arkadaşım olmanı istiyorum. Bana göre altı yıl önce kaybolan, şimdi ise tekrar bana gelen sevgilimsin zaten. Seninle birlikte olmak istiyorum.”

Yanına geçip, önce ellerimi hep dokunmak istediğim ama çocukken anlamı olmayacağı için dokunamadığım saçlarında gezdirdim. Sonra yavaşça dudaklarına eğildim. Acemice öptükten sonra tepkisini ölçmeye çalıştım. Kızgın değildi.

“Hâlâ on iki yaşında değilsin. Bu ne? Hiç kız öpmemiş gibisin.”

“Öpmedim zaten. Sen başkalarını öptün mü?” Başını sağa sola salladı.

“Çalışkan mısın hâlâ? Nereyi istiyorsun?”

“İyi sayılıyım. Boğaziçi Elektrik-Elektronik. Sen?”

Gonca kaçamak bakışla, “Ben kuaför olmak istiyorum.” dedi ve gö rini ellerine indirdi.

Bakışına üzüldüm. Başkasını öptüm dese üzölmeyeceğim kadar üzöldüm. Sonuçta bir şekilde ayrıydık ve biriyle çıkmış olmasına ş mazdım. Gonca ise onu küçümseyeceğimi düşünmüştü. Gözlerinden a mak zor değildi. Elleri ne uzandım hızla.

“Ellerin hep yetenekliydi. Daha ilk günden birinin saçını örmek ne mek? Yurtta da herkese örerdin. Elini değdirdiğin her şeyi güzelleştirir sun. Kalbime de dokundun sen. Sadece ellerinle de dokunmadın. Gözle le, sözlerinle... Saçlarınla bile dokundun kız. Bu eller erkeklerin saçla değmeyecek. Anlaştık mı?” Güldü. Öptüm. Öptü. Öpüştük doyasıya.

Nefes nefese geri çekildiğinde “Ne yapacağız bütün gün?” diye soru

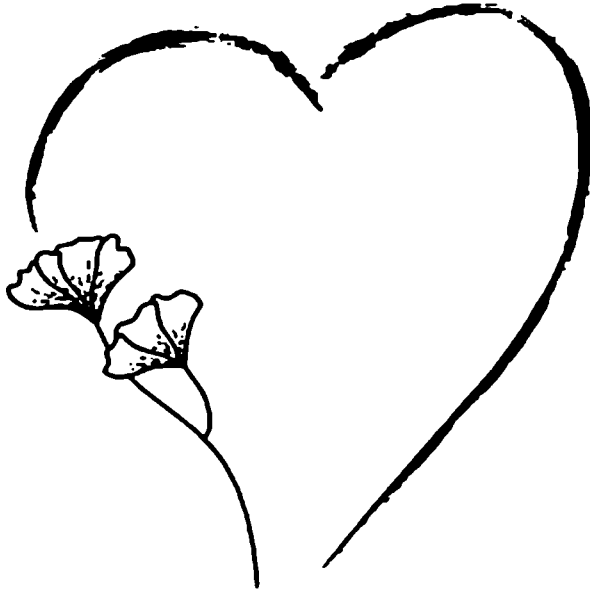
“Sen ne istersen. İstersen uyu. Ben bütün gün seni izlerim.” Belki sayede sonunda çillerini sayabilirdim.

“Beni bu kadar sevmiş olamazsın. Alışkanlık diyeceğim ama yu bana alışacak kadar bilc kalmadın ki. Kaç aydı ben geldikten sonra, dok mu, on mu?”

“On ay iki hafta beş gün. Ayrı kaldığımız zamanı saymadım. Bana g hep benimleydin. Tıpkı şimdi olduğu gibi.” Başını göğsüme çektim.

“Kokun hiç değişmemiş.” dedi. “On ay iki hafta beş gün hep yanın olan Özgür gibi kokuyorsun.” Göğsüm kabardı. Bundan böyle de on için hep böyle kokmayı diledim. *Gonca sana çok aşığım. Artık erkek g aşığım, çocuk gibi değil.*

Niyetim bunları söylemekti ama onu ürkötmemek için, “Hep yanınd yım. Hep yanında olacağım.” demekle yetindim.

24. Bölüm: Gonca'dan

Her yıl düzenli olarak gittiğim hastaneye bu yıl da check-up için gittim. Bana bu kontrolleri yapmam için ısrar eden Serhan'dı. Savaşlama tarafarı olduğum için geçen üç yılda benimle gelmişti. Babamın kanserden öl-lüğünü söylediğimin ertesi günü soluğu, ilk genel kontrol için hastanede ılmıştık. "Seni kaybedemem. Savaşmadan olmaz." demişti. Erken teşhisin hayat kurtarıcılığına her zaman sonuna kadar inanırdı. Geçen haftadan beri, zelemese de bana her dakika hatırlatmıştı. Gidene kadar kurtulamamıştım.

Sabahtan öğlene kadar her türlü doktora girdim. Öğleden sonra da sonuçlar için bekledim. Bir yandan da akşamki aile buluşması için endişelen-nekle meşguldüm. Tüm işlemleri tek günde halletmek istediğimden akşam çin evde hazırlık, yemek falan yapamayacaktım. Levent de sabah evden ıkmadan önce sorun olmadığını, dışarıda balık yiyebileceğimizi söyledi.

Öğleden sonra dört gibi işim bittiğinde; tüm tahlilleri yaptırmış, uygun görülen tüm işlemleri gerçekleştirmiş ve çıkan tüm sonuçları almış halde eve dönmek için taksiye bindim. Bir sorun yoktu. Her şey tertemizdi. İlk Serhan'a haber verdim. Mutlaka Levent de sevinecekti. Yarım saat kadar sonra evdeydim.

Eve geldiğimde Levent'i salonda bir yere gitmeye hazırlanmış halde gö-ünce şaşırdım. Her şey yolunda bile diyememiştim. Sormamıştı da. Gide-ğini haber veriyordu. Ailesinden birine bir şey olsa, beni bekleyeceğini lüşünmesem de bir umut sordum. Doğru tahmin etmişim. Herkes en az benim kadar turp gibiydi. Aklımı meşgul eden diğer soruya geçtim. Bana geldiği için pişman mıydı? Değilmiş. Aklımda dönüp duran tek bir olasılık alıyordu: Ece. Tekli koltuğa geçtiğimde, neden gittiğini sordum. Ece'yi soruma eklemedim ama gizli özneydi. Aslında kendimce neden Ece'ye git-tiğini sormuştum. Hamile olduğunu söyledi.

Kalbim yerinden çıkmasın diye sağ elimle tutmak zorunda kaldım. Mide bulantımı bastırmak için sol elimi karnıma götürdüm. Kusmamak için ken-limi zorladım. Sabahtan beri hastanede bir şey yemeye fırsatım olmamıştı. Son söylediğim cümlem ile, Levent de yerden çantasını alarak çıktı gitti.

Bir süre öylece kaldım; sadece bir süre. Ona akıtacak göz yaşım yoktu Gidişi, nikahta terk edilmekle yarışamazdı.

Yere koyduğum çantadan kadın doğum doktorunun elime verdiği fotoğrafı elime aldım ve izledim. Kanseri falan değildim çok şükür. Levent'in beğine hamileydim. İyi ki affettim demiştim. Çok mutlu olmuştum. Anne olmak istemediğim halde, doktor odasında bu bebek için sevinmişim.

İlk gece aklımdan geçenler beni tebessüm ettirmişti. Dişi kuş gibi yuva yapmış, Levent için yumurtamı çatlatmışım. Regl döngüm düzenlidir aslında ama Levent-Ece olayı, günlükler ile fotoğrafları görmem ve taşınmanın yorgunluğu bedenimde stres yaratmıştı. Kanamamın geciktiğini fark edememişim.

Haberi veren doktor Nefise Hanım da gülmüştü. "İstedığınız bir bebek miydi? Evli değilsiniz sanırım ama üzgün de değilsiniz. Yanlış anlamayın. Bekar bir anne olmanızda bir sorun yok tabii."

"Yanlış anlamadım. Bebeğin babası söylediğinde benimle hemen evlenmeyi isteyecek biri. O yüzden üzgün değilim. Biliyor musunuz, ben anne olmayı asla istemeyen biriydim. Şimdi içimde bana ait olan bir bebek var ve anne olmayı her şeyden çok istiyorum. Kendimden hiç beklemediğim şekilde mutluyum."

"Tebrikler! Ben çok iyi bir anne olacağınıza inanıyorum."

Yakın anıları yad etmenin kime ne faydası vardı? Ece, bebeğini Levent'e daha önce haber vermişti. O da onlara gitmeyi seçmişti. Benimle kalıp, bebeğin sadece soyadını almasını sağlayabilirdi. Öyle bir karar verseydi, ben ne derdim ne hissederdim, kabul eder miydim? Bunlar, artık düşünmemi gerektirmeyecek sorulardı. Cevap beklemedikleri için sevindim. Levent benim yerime de karar vermişti. Belki Ece'yi istemiyordu ama gitmek onun yanında olmak zorunda olduğunu hissetmişti.

Beni ilişkimiz devam ederken bir kez onunla aldattığını zaten biliyordum ve bunun için onu affetmişim. İlişkilerden sonra bebekler olabilir. Benim de olmuştu işte. Aldattığı için onu affettiğime göre, eğer taleş etseydi, sadakatsizliğinden olan bebek için de affedebilirdim belki. Taleş etmemişti, orası ayrı. Seçim yapmıştı ve seçtiği ben olmamışım. Ben de bebeği doğurup, Levent'ten habersiz, bir başıma büyütecek değildim. Benim cevap beklemeyen soruları cevaplamaya başladı. Bugün yeterince yorulmuşum. Bir de beynime yüklenmem haksızlık olurdu.

Siyah beyaz fotoğrafı çantama tekrar soktum. Saate baktım, beşi biraz geçiyordu. Levent'in, Ece'yi hamile bıraktığını öğrenmesi, bana haber vermesi ve gitmesi benim gözümde yarım saatten az sürmüştü. Ve fakat hayatımın en acımasız kararını vermem için bu süre yeterli gelmişti. İlk öğrendiğimde, hamileliğin devamını düşündüğümünden, doktorun verdiği kartviziti almışım. Onu cüzdanımdan çıkarıp üzerine eliyle yazdığı cef numarasını hemen aradım.

“Nefise Hanım, ben Gonca Tekcan. Bugün öğlen saatlerinde hastanıza. Hamile olduğumu söylemiştiniz.”

“Evet, hatırlıyorum. Buyurun Gonca Hanım.”

“Hastanede misiniz? Planlarda değişiklik oldu. Ben bebeği istemiyo-

rum.”

“Emin misiniz? Hastanedeyim ama biraz daha düşünebilirsiniz. Haberizi çok etmiş olabilir.”

“Şok oldum, evet. Kararım kesin. Lütfen bugün halledelim. Ben yarın ıat içinde gelebilirim.”

Doktor beni oyalamaya mı çalışıyordu ne? “Henüz işlerim var. Devam edecek randevularım ve bir sezaryenim var.”

“Nefise Hanım gece dersiniz, gece gelirim. Ekstraya girerse de önemli eğil. Çok rica ediyorum.” Sesim istemeden sert çıkmıştı.

“Peki. Saat 18:30 için not alıyorum o halde.”

“O saatte oradayım. Çok teşekkür ederim.”

Saat altıda hastanedeydim. Buradan çıktığım zamana göre koridorlar pey boştu. Doktor önceden haberli olduğundan asistanını bana yönlendirdi. Genel anestezi sonrası kötü olma ihtimalime karşı yanımda birinin olunmasının iyi olacağını iletmişti ancak ‘ben kûrtaja gidiyorum, hadi benimle gel’ diye yanımda götürebileceğim birine sahip değildim. Kimsem oktu. Yanıma aldığım ve bana en büyük yardımı olabilecek tek şey; beş amlalı, pamuklu, hijyenik özel gün pedimdi. Regl görmeye başlayacağım neticede.

Girişimi yaptırdıktan sonra, doktorun kapısının önündeki, oturunca sanın uykusunu getiren rahat koltukta beklemeye başladım. Beklerken kımını açtım. Sabahtan beri tel tokalar örgü yaptığım saçımda başımı ağlamaya başlamıştı. Belki de başımı ağrıtan sebep çok farklıydı ama ben ine de ne kadar kabarcacağını da umursamadan hepsini tek tek çıkardım.

En az altı saattir aç olmam da gerekiyormuş. Ben bunu da halletmiştim. leredeyse yirmi dört saattir check-up için açtım. Beni engelleyecek hiçbir urum ve hiçbir kimse yoktu. Operasyondan yarım saat önce gelerek işi arantiye de aldım. Bu kadar süre evde kalmam bile mucizeydi. Ben bir an ile geç kalmadan temizlenip eski Gonca olmak istiyordum. Tek başına, olar pijamalarıyla evde oturan, çay içip televizyonda film izleyen, ertesi ün Levent’i kapısında bulup affeden, üstüne bir de hamile kalmayı bece- n Gonca o akşam mutluydu. Yeni evimde yepyeni anılar biriktirmeye söz ermişim ama yepyeni anılara mutlu sıfatını eklemeyi unutmuştum.

Evime kati olarak hüzlün girmeyeceğine de söz vermişim ve artık ben kendime verdiğim sözleri tutmamaya başlamıştım. Bunu, hayatıma gi-

ren insanlardan mı öğrenmişim? Onlar söz verip de gelmeyenlerdi ya, söz verince bir uğrayıp gidenlerdi. Ben de kendime iyi davranmazsam ben kim ne olurdu?

Mutluluk bütün özlemlere eksiksiz ve sürekli ulaşılmaktan duyulan kıvanç değil midir?

Benim özlemlerim neydi peki? Önce annemdi. Beni bırakıp gittiği andan itibaren beni almaya gelmeyeceğinden emin olduğum ana kadar onu özlemiştim. Sürekli ve eksiksiz olmasını geçtim, bari yıllar sonra gördüğüm azıcık da olsa bana merhamet etseydi. Onun kızı olmadığımı söylemeseydi.

Sonraki özlemim Özgür'dü. Daha çocukken hayatıma girip sonra çıkmıştı. Yıllar geçip de biraz daha büyüdüğümüzde tekrar hayatıma dahil olduğunda mutlu olduğuma beni ikna etmişti. Bir zaman gerçekten de eksiksiz ve sürekliydi. Onunla beraberken kendimi sorgusuz sualsiz ona teslim edecek kadar kıvanç duymuştum; kendi nikahımda, piç gibi, acımasız terk edilene kadar.

Sonra Serhan vardı. Bu tanımı bana tam anlamıyla yaşatan Serhan. Onun yanında mutlu olmamak imkânsızdı. Tek eksiklik, ona olan özlemimin çok farklı biçimde cereyan etmesi ve fikir ayrılığı yaşamamızdı. Şimdi kamuya da Levent'in bebeği, hastanede doktor kapısında kürtaj için beklediğini görse, sanırım delirirdi. Benim canım yanacak diye kahrolurdu.

Ve Levent tabii... O ne özlemim olmuştu ne eksiksiz ve sürekli şekili beni mutlu etmişti. Onun bebeğine hamile olduğumu duyduğumda, ben sadece kendi kendime kıvanç duymuştum. Seçtiği hayatta hiçbir zaman önüne çıkmayacak, ona engel olmayacaktım. Mutluluk başkalarının, özlemlerine eksiksiz ve sürekli olarak ulaştıkları için duydukları kıvanç durumuydu.

Benim içinse mutluluk, sadece mutsuzluğun tersiydi.

Mutsuzluğun tanımı ise basitti: Mutsuz olma durumu.

Beni ne de güzel tanımlıyordu. Şimdi zıt anlamlı mutsuzluğa bile sahiptim. Mutlu olmak için çabaladıkça hata yapan, hata yaptıkça kendime verdiğim sözleri bile tutamayan biriydim. Bu dönemin de bitmesine yarın saatten az bir zaman kalmıştı. Beni mutsuz eden her şeye son verecektim. Kangren olan yeri bıçakla kesip atacak ve eksik de kalsam mutlu olmayı başlayacaktım.

İç sesim sustuğu anda, doktorun asistanı bana seslendi ve hemen içeri girdim.

Nefise Hanım, "Hoş geldiniz Gonca Hanım ama keşke sebebi bu olmasaydı." diyerek karşıladı beni.

"Hayaller, hayatlar işte Nefise Hanım." Ofis telefonu çalmaya başladığında, asistanına benim doldurmam için form uzatıyordu.

"Çok affedersiniz, idari ışık yanıyor. Bakmam gerekli," Başımıyla onayladım.

ek taraflı konuşmaya dikkat kesilemeyecek kadar önümdeki forma klanmıştım.

Dinliyorum Orçun bey.”

...”

Evet.”

...”

Tıbbi tahliye.”

...”

Tabii, bekliyorum.”

...”

Anladım. Hemen geliyorum.”

Ben formu doldururken, Nefise Hanım özür dileyerek acil bir sezaryen için çıktığını, yarım saat içinde geri geleceğini söyledi. Asistanını da ben için ameliyathaneyi hazırlamalarını haber vermek için gönderdi. Oda bir başıma kalmışken iki dakika dolmadan kapı açıldı. Kapıdan içeri gelen, ne doktorum ne de asistanıydı. Tanıdık bir suret karşısında ben koşamazken, o elimi tuttu. Yetmedi çekiştirmeye yeltendi.

“Yürü Gonca, gidiyoruz.”

Ani gelen şok bir anlık tutukluğa sebep olsa da direndim.

“Bırak elimi, sen kimsin de bana gidiyoruz diyorsun?”

“Konuşmamız lazım. Lütfen yürü.”

“Ne konuşacağım ben seninle? Bırak.” Bu kez bağırdım.

Bir elini yine bana uzatarak, “Tamam, bıraktım. Benimle gel Gonca. Alvarırım.” dedi.

“Neden bahsediyorsun sen? Seninle bir yere gelmem mümkünmüş gibi, diyor bir de.”

Baş edemeyeceğini anlayarak önümde diz çöktü. Başını dizlerime koydu. Dondum. Kımıldayamıyordum. Bir yandan gözüm kapıda doktor her ne gelebilir diye düşünürken, bir yandan da gelirse ve bizi bu halde görse eller olur diye kafamda kuruyordum.

“Doğum günün kutlu olsun kalbimin yangını.” Son sözü ile donan tüm islerim çözülerek geri geldi. Kalkması için dizlerimi çektim.

“Yıkıl karşımdan. Hem sana ne benim doğum günümünden? Hangi yangından bahsediyorsun ki? Yangın falan kalmadı. Kül oldu her yer. Onları la çıkan fırtınada savurdum ben.”

“Biliyorum Gonca. Tekrar yakacağım o ateşi, söz veriyorum.” Gülmek, kahkaha atmak zorunda kaldım.

“Söz mü? Söz mü veriyorsun? Nikahta gözlerim seni aradı damat bey.”

Kamıma gülmekten ağrı girdi. Histeri krizi böyle bir şey miydi? Az son-

ra içimden alınacak bebek, sanki düşecekmiş gibi ellerimi karnıma sardım

“Biliyorum. Hepsini anlatacağım. Sadece beş dakika dinle beni. Yalvarıyorum sana.”

Tanrım, onu tanımamayı ne kadar da çok isterdim ama kanlı canlı karşımda dikilen kişi Özgür'dü. Kaşını gözünü, tenini kokusunu, boyunu bosunu yıllardır unutamadığım; onun yüzünden aşka küstüğüm, yanlış yaptığımı Özgür.

En azından öfkem yerli yerindeydi.

“Kes zırvalamayı!” diye bağırabildim. “Aramıza soktuğun yılların hangisine birine yeter beş dakika? Lisede karşıma çıktın. Çocuktum, küçüktüm, seni yurttan bırakmak istemedim de bilmem ne? Haber vermeden gidişini örtmeye çalıştın. İnandım sana. On sekizimi doldurduğumda bedenimi istedin. Kız arkadaşın olmamla yetinmedin. Beni bir güzel sikmek için nikah günü bile aldın, kandırdın beni. Evleneceğiz dedin. Biliyor musun? Benimle evlenmeyecek olsan da sevişirdim seninle.”

“Yapmadım Gonca. Bu dediklerinin hiçbirini yapmadım. Seni kandırmadım. Dinle beni. Dizilerde izlesen, bu ne saçma senaryo diyebileceğin bir olay geldi başıma. Zamanında yetişemedim. Çok geç kaldım. Geldiğimde gitmiştin. Yemin ederim.”

“Yalan yere yemin etme. Çarpılacaksın ki buna memnum olurdum. İki saat bekledim ben seni.” Allah kahretsin! Gözümünden yaş gelmeye başlamıştı. Oturduğum yerde kucağımdaki avuçlarım ıslandı.

“Ağlama, dayanamam. Gel gidelim. Konuşmama izin ver.”

“Odaya girdiğinden beri konuşuyorsun zaten. Dinlemek istemiyorum.”

“Gonca, dinlemek zorundasın.” Yüzüme bakıp sesini yükseltti.

Mümkünmüş gibi daha çok sinirlendim ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. “Bir bok yapmak zorunda değilim. Hele seni dinlemek zorunda hiç değilim. Bunca yıl kiminle düşüp kalktıysan, kimin sıcak kollarından ne diye çıkıp karşıma dikildiysen oraya geri dön.”

Bana hayretler içinde bakmasını beklemiyordum. “Ben sadece seninle birlikte oldum Gonca. Dört temmuzda bana sadece sen sahip oldun. Ben senindim, unuttun mu? Sen bana, ‘Benimsin’ demişken, ben başkasına nasıl bakardım? Gözlerim kör olmaz mıydı kalbimin yangını?”

Ne diyordu bu adam? Yirmi altısına gelmişti ve sadece benimle sevişmişti, öyle mi? İnanmam için aptal olmam gerekirdi. Tekrar dizlerime başını koyup ağlamasaydı, inanmamaya devam da ederdim ama ağlıyordu işte. Hıçkırığa hıçkırığa dinlemem için yalvarıyordu. Bu doktor da nerede kalmıştı. O an o odada bulunma sebebim aklıma düştü. Gülmeye başladım.

İşte şimdi bana nefretle bakmasının zamanı gelmişti. Başını dizimden kaldırıp, ıslak mavi gözleriyle neden güldüğümü sorar gibi baktı. Kendini durdurabilsem konuşacaktım ama gerçekten komikti. Nihayet konuşacak kadar sakinleştiğimde, “Ben sadece senin olan, sekiz temmuzda nikahı...”

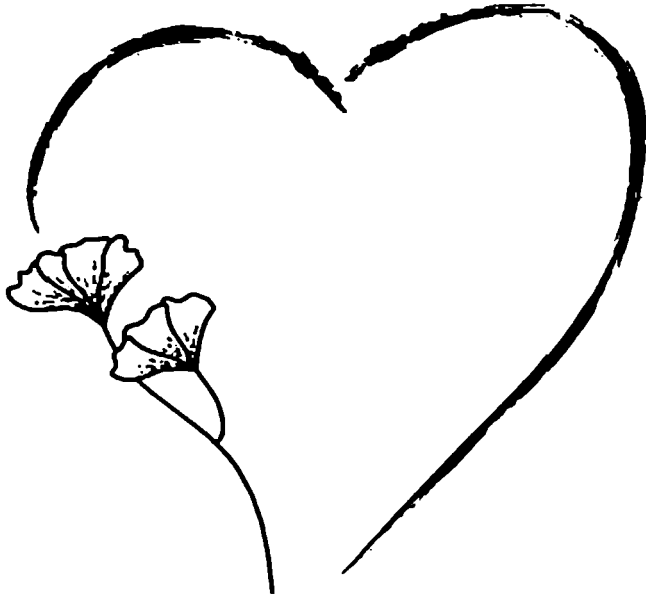
da altı yıldır da bana geleceksin diye seni bekleyen, on sekiz yaşındaki aptal Gonca değilim artık!” dedim.

Yüzüme bakıyordu. Bekledim. Bana nefretle bakması için gözlerimi bir saniye bile kırpmadan bekledim. Beklemekten yüzümdeki gülümseme soldu.

Şimdi de o gülümsüyordu. Kahkaha atmaya başladı. Kahkahası benimkinden daha şiddetliydi. Korkmaya başladım. Ben ayağa kalkıp kapıya yöneldiğimde; o da çöktüğü yerden kalkıp beni kendine çevirdi ve kapıya yasladı. Islak mavilerini gözlerime dikmişti.

“Ben seni o günkü halinle aklıma kazıdım. Ben senin kokunu, sesini, rengini, tenini, tadını hiç unutmadım. Bitti elimdekiler. Hepsini seni yeniden bulana kadar harcadım. Yenisini vermezsen ölürüm. Öldürme beni. Öldürme bizi. Seni çok seviyorum kalbimin yangını.”

Hâlâ ağlarken ve bunları söylerken alnını alnıma yaslamıştı tamam; ama elleri neden karnımı okşuyordu?

25. Bölüm: Özgür'den

Orçun'un odasından çıkıp, hızlı adımlarla koridorda yürürken yıllard görmeye hasret kaldığım, zaman içinde tüketmekten renksizleşen dünyam da en sevdiğim renk dikkatimi çekti. Bekleme koltuğunda otururken başım önüne eğmiş bir kadın, becerikli elleriyle saçlarından tel tokaları çıkan yordu. Adımlarımı yavaşlattım. Renk o kadar güzeldi ki; 'Gonca'nınki bu kadar mı benzer?' dedim. Benzemesine sanki ihtimal varmış gibi ben zettim.

İşi bitince başını kaldırdı. Kabaran saçlarının arasında kalan yüz.. Kimseye benzemeyen, benim olan küçük kadının yüzü... Durdum. Gi demezdim ki. Tekrar kaybedemezdim. Geçen yıllarla birlikte kader bizi algoritmasını bir türlü çözemediğim farklı zaman aralıklarında, saçma sapan sebeplerle ayrı düşürmekten ve tesadüfen bir araya getirmekten ne hâl alıyordu?

Burada ne işi vardı? Ne sebeple buradaydı, hasta mıydı? Koridoru bolen kolonun arkasında durmuş, saklambaç oynayan çocuklar gibi, ebe olar Gonca beni görmesin diye kıpırtısız bekliyordum.

Beklediği doktorun odasından çıkan asistan Gonca'yı çağırdı. O içeri girip de görüş alanımdan çıkınca, beynim de arkasına saklandığı bulutları dağıttı. Hemen kapının önüne yürüdüm, görmeye geldiği doktorun adına baktım. Hızlı adımlarla gerisingeri Orçun'un odasına, kapısını bile çalmadan daldım.

İyi ki boştu da hastayı kovmak zorunda kalmadım diye sevinirken, beni tekrar gördüğüne ve odaya girme şeklime asistanı ile şaşırdı. "Nefise Molaoğlu, tanıyor musun?" Bir yandan da masasının üzerindeki telefonu alıp uzattım.

"Jinekolog, diğer koridorda. Tanıyorum tabii, aynı hastanede çalışıyoruz."

"Hemen ara. Odasındaki hastası Gonca Tekcan mı diye sor." Tabii Gonca da soyadı Tekcan mı hâlâ? Lütfen öyle olsun.

“Özgür iyi misin?” Sabrım da vaktim de yoktu.

“Çaktırmasın Gonca ile ilgili soru sorduğunu ona. Acele et, hadi.”

Doktor dostun varsa hayatta seni kimse yenemez, sözünün altına imzamı atacaktım. Orçun kızdıysa da belli etmeden numarayı tuşladı. Biraz bekledikten sonra konuşmaya başladı.

“Nefise merhaba, bir şey sormam lazım ama yanındaki hastaya belli etmeden kısa cevaplar verirsen sevinirim.”

“Dinliyorum Orçun Bey.”

“Yanındaki hastanın adı Gonca Tekcan mı?”

“Evet.”

“Sana geliş sebebi ne?”

“Tıbbi tahliye.” Bir yandan da Orçun’a telefonun alt kısmını kapatması için işaret ediyordum.

“Lütfen bir dakika bekler misin? Bir şeyler daha söyleyeceğim.”

“Tabii, bekliyorum.” Eliyle ses gitmesin diye mikrofon kısmını kapatınca, kalkan kaşlarıyla sorgularcasına bana baktı.

“Tekcan mıymış soyadı? Niye oradaymış?”

Orçun asistanına eliyle çık işareti yaparak, “Evet, Tekcan’mış. Kürtaj için gelmiş.” dedi.

Beynimi kara bulutlar kapladı. Hamileydi ve bebeğini aldırmaq istiyordu. Evli değildi ve hamile kalmıştı. Birlikte olduğu biri mi vardı ve onunla vlenmek istemeyecek kadar aptal mıydı? İçindeki bebekten vazgeçmek endi kararı mıydı yoksa bebeğin babası mı aldırmaq zorunda bırakıyordu? Canı yanmış mıydı? Hâlâ yanıyor muydu? Kötü mü davranmışlardı? İstemediği, zorla olan bir ilişkidendi de o yüzden mi doğurmak istemiyordu? Hamileydi ve bebek bana ait değildi. Babası kimdi? Annesi Gonca’yı. Önemli olan da buydu.

Işık hızıyla aklımdan geçen soruların cevaplarını tahmin bile edemiyordum. Fakat Orçun bana seslendiğinde ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

“Ne diyeyim, söyle hadi. Bir dakika doldu.”

“İnandırıcı bir bahane uydurup asistanı ile odadan çıksın. Benim Gonca’yla konuşmam lazım.”

Orçun ters ters bana bakarak, “Ha! Nefise bana bir iyilik yapar mısın? Hastana belli etmeden, asistanın ile yanıma gelir misin?” dedi hızla. “Doğum falan çıktı desen mesela. Bu iyiliğini unutmam.” diye eklediğinde Orçun da bana, unutamayacağım bir iyilik yapmıştı.

“Anladım. Hemen geliyorum.” Telefonu kapattı.

“Sağ ol Orçun. Bu iyiliğini unutmayacağım.”

“Konuşacağız, anlatacaklarını merakla bekliyorum. Gonca Tekcan, ak-

lîmda.” Kafamı salladım.

Gonca’yı gördüğüm koridora gelince, doktorun çıktığından emin olmak istedim. Kapı açılıp kendisi ve asistanı ile çıktığını görünce, kendime kalbimin normal ritmine dönmesine yetecek kadar müsaade ettim. Onu gördüğümde tekrar yerinden çıkıp Gonca’nın kalbiyle birleşmek, eşine almak isteyecekti. Normal ritmine dönmeden olursa, durmasından korktum. Gonca’yı artık ölümün bile ayıramayacağı şekilde bulmuştum. İddian büyüktü. Haliyle boyumu da aşıyordu. Ağ örmek örümceklerin işi değil miydi? Kader neden örüyordu?

Adımlarım kapıya yaklaştıkça hızlandı ve açıp içeri girdiğimde bana doğru kalkan o güzel, çilli yüz birkaç kalp atımımı kaçtı bana. Hiç teklifsiz elini tutup onu oradan çıkarmak istedim. Kabul etmedi. Israr ettiğimde kendini elimden kurtardı. Dizlerine kapandım. Biraz olsun beni dinlemesi için yalvardım, ağladım. Bir zamanlar benim için yanan ateşini istemedem söndürmüştüm. Şimdi ormana giden izciler misali çakmaksız, kibritsiz çirasız elimde ne imkân varsa yeni kıvılcımlar çıkaracaktım. Yine söz verdim.

Verdiğim söze itibar etmemesini anlayabilirdim, sinirden gülmesini de. Bunu ona yaptıranın ben olduğumu bilmek, pes etmemem için yeterliydi. Doğum gününü kutladım. Onun bana hediye gelmesi gibi, beni hediye görmesini istedim. O istemedi. Beni bir hediye paketi gibi değil, onunla sevişebilmek için oyun oynayan, tuzak kuran aşağılık bir adam olarak görüyordu. Tanıdığı bildiği Özgür’ü silmiştim zihninden.

Dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım. Beni dinlemek istemediği her saniyede kelime hazinem yaktığı ateşte eriyip tükeniyordu. Sözleri canımı yakıyordu. Kocasından daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Sadece çok geç kalmıştım. İnanmadı. Ağlamaya başladığında bu, benim için umuttu. Benim için hâlâ akıtacak gözyaşları varsa, akan damlalarda boğulurdum ama yine de ağlamasın istedim.

Aynı olmadığını söyledi. Nasıl yani? Karşımdaki Gonca’ydı işte. Karanlıktan tekrar görmeyi, sesini duymayı hayal etmekten öteye geçemediğim elimde tutamadığım kıymetlimdi. Ruhumun, bedenimin sahibi Gonca’ya gülmesi haşindi. Beni kırabileceğini düşündüğü haşinliği de taktığı giyme maskesi ile birlikte yüzünden düşmeye başladı. Düşmeden yakaladı. Bu kez ben gülmeye başladım. Başka biri ile yattığı için, karnında onu bebeğini taşıdığı için, onu istemeyeceğimi düşünecek kadar bana güvemiyordu.

Yanıldın kalbimin yangını.

Hışımınla ayağa kalktığında hamile olduğunu hâlâ söylememişti. Kaldan çıkmadan onu kendime döndürüp alnımı alnına yasladım. Benim için aynıydı. Turuncu saçlı, burnu çilli, küçük kadınımdı. Ellerimi karnı koydum. Hangi beyin fakiri bu bebeği istemediyse, yaptığı hata kesinlikle benim şansımdı. Alnım alnında, avucumla karnını okşarken devam ettir-

“Seni bana her seferinde getiren şeyin adını koymakta zorlanıyorum. İlbimin yangını. Kaç kere kaybettim seni, kaç kere buldum? Seni ilk kez doğum günümde görüp âşık olmuş ve sevgini, her doğan yeni günle büyüttüm. İkimiz için de büyüttüğüm sevgi bedenimin bentlerini aşmış tårken, gözlerim az önce yine sende takılı kaldı. Şimdi tekrar, senin doğum gününde kavuşmamıza ne isim verelim Gonca, adını birlikte koyalım.”

Kendini geri çektiğinde yüzüme deliymişim gibi bakıyordu.

“Seninle muhabbet kuşuma bile isim koymam ben. Bırak beni, çıkacağım buradan.”

“Tamam, beraber çıkalım. Konuşalım.”

“Senin konuşacağın zamanlar geçti. Tek bir kelime için bekledim seni. Gelip, ‘Evet’ diyecektin. Şimdi Meydan Larousse ciltlerini ezbere okusan ilgilenmiyorum. Ha ‘hayır’ demek için bile olsa gelmeliydin. Hainliğini izüme baka baka yapmalıydın. Aklımda ‘adam’ kalırdın en azından.”

“Geldim Gonca, gördüm seni. İzledim. Kahroldum. Çaresizliğinde boğıldum. Geliyor muyum diye kapıya bakan gözlerin yaşla dolduğunda, ben orada öldüm.”

O dik duran kadın birden omuzlarını düşürdü ama sesinde en ufak bir çekişme yoktu. “Beni gördün ve yanıma yine de gelmedin, öyle mi? Bir de marifet gibi söylüyor musun? İzledim derken, nasıl bir psikopatlıktır iş?”

“Görüntülerden izledim. O kadar güzeldin ki!”

Bir an dudakları kımıldadı, bambaşka bir şeyi söylememek için ısırıldı dudakları. Deminki hararetli sesi yerine daha sakince, kulaklarımın ezbere bildiği o kadife tınıyla konuştu.

“Artık bir önemi yok. Dediğim gibi; beklediğim o birkaç saatten sonra, ben seni beklemedim. O gün ağladım, bitti. Şimdi de zaten burada halletmem gereken bir işim var. Çıksan iyi olur. Az sonra doktor gelecek ve-”

“Gonca!” diyerek böldüm onu. “Doktor gelmeyecek, sana elini bile sürmeyecek.”

Sesimle irkildiğinde Gonca’ya ulaşmanın başka bir yolunun olmadığı, onu zorla buradan çıkarmam gerektiğini biliyordum. Kapıyı açtım ve kapıdan tutarak koridorda yürümeye başladım; lise sondayken okul koridorunda yürüdüğümüz gibi. Bu kez daha hırçın bir Gonca vardı, daha yaralı. Benim yaraladığım ve bu yaraları bir an önce sarmak istediğim...

“Özgür, bırak beni. Hastanedeyiz ve ben bağırarak istemiyorum.”

“Bağırma bence de. İyi düşünmüşsün.” Sesimi sakın tutmaya çalıştım.

Çıkışa doğru merdivenlerden inmeye devam ederken elini kurtarmaya çalışıyordu. Daha sıkı tuttum. Artık bırakmam için beni kör kurşunlara dizilemeleri gerekirdi.

“Özgür, buraya bir işim olduğu için geldim. Tıbbi bir mesele. Şifamı

geciktiriyorsun. Bırak elimi. Sonra konuşalım, tamam mı?”

“Sonra halledersin işini. Şimdi işin benim. Beni dinleyeceksin.” Bakm dan konuşuyordum. Nihayet otoparka geldiğimizde, arabayı park ettiği yere ulaşana dek konuşmadım. Gonca denemekten vazgeçmedi, orası ay

Onu öne oturtup kemerini kendim bağladım. Kapıyı kapatıp, kendi tarafıma geçene kadar kilitledim. Yoksa ben daha oturamadan inerdi. Ben oturunca tekrar çırpınmaya, bana bağırma, dozunu artırıp nereme der geldiğine aldırmandan vurmaya başladı. Onu ilk kez böyle görüyordum. H zaman mücadeleciydi ama şimdi... Fiziksel efor harcamasına, hak ettiği halde birine şiddet uygulamasına sebep olacak kadar onu kırdığını göme beni kahrediyordu. Dönüp yüzüne baktım. Çok yorgun olduğu yüzünde okunuyordu. Büyük ihtimalle çok da açtı. Tahminimce kürtaj için aneste gerekirdi. Sakince ince bileklerinden tuttum.

“Bana bir saat ver.” dedim yalvararak. “Bir saat geçerli olacak ateşke imzalayalım. Sonra istediğin kadar, tek taraflı savaşına devam edersin. B sürede dinlen, güç topla, olur mu?” Kabul ettiğini beyan etmese de sustu

Telefonumu çıkarıp annemi aradım. Hastaneden eve geçeceğimi san yordu. Bağ evine giderek kafa dinleyeceğimi, kimsenin gelmesini istemediğimi söyledim. Ben bu uyarıyı yapmazsam, benden önce orada biteceğine emindim. O ev her an hazır durumdaydı. Sürekli kullandığımı bir yer olduğu için, temiz olduğundan şüphem yoktu. Tek eksik pasta v mumlardı. Durup alabileceğim bir pastane aradım. Bir tane bulduğumda Gonca’ya da inmesini söyledim. *Ateşkes* demeyi unutmadım. Pastasın seçmesini istesem de asık suratla sadece omuzlarını silktilti. Ben seçtim onu için. Elbette çikolatalı...

Tekrar arabaya geldiğimizde pastayı kucagında tutacak kadar sakindi y da beni o kadar umursamıyordu ki, yaşadığı her neyse bir an önce bitmesini istiyordu.

Sessizlik içinde ilerlerken, dışarıyı izliyordu. Bir süre sonra tekrar baktığımda gözleri kapalıydı, elleri de pastayı daha gevşek tutuyordu. Saat baktım. Sekize geliyordu. Aklımdan sel gibi geçen cümleleri anlamlı bir paragraf olacak şekilde zihnimde dizmeye başladım. Anlam bozukluğu yapabilecek olanları çıkardım, kendimi anlatanları ekledim.

Bu gece çok iyi bir satranç oyuncusu olmalıydım. Yapacağım hamleler, en az on hamle sonrası için bile benim galibiyetimi garantilemeliydi. Karşımdaki rakibim değildi ama beni çoban matı yapabilecek tek kadındı. Sonuç ne olursa olsun, ben bu gece ya da ertesi gece ya da bir sonraki gece buradan affedilmeden çıkmayacaktım. Her ne pahasına olursa olsun...

Yaklaşık kırk dakikadır yoldaydık ve ateşkesin bitmesine on üç dakika kalmıştı. Neredeyse eve gelmiştik. Toprak yola girdiğimizde araba biraz sarsılsa da Gonca uyanmadı. Evin bahçesi baharın gelmesiyle ve bahçenin ilgilenmesiyle yemyeşil olmuştu. Eve giden yolun iki tarafına da kardiye çiçeği ekilmesi için ısrar etmiştim. Annem basit bulsa da açtıklarında

arhlar boyunca uzanan turuncular gözünü almıştı. Şimdi de açmış halde bana bakıyorlardı.

Arabayı durdurduğumda, Gonca'yı izlemek için dört dakikam kalmıştı. Yanmasa da uyandırmak zorundaydım. O her zaman dürüsttü. Her şeyi direkt söylerdi ve ona da öyle davranılmasını isterdi. Uyanıp da ateşkes üresinin dolduğunu anlarsa, oyundan diskalifiye olurum.

Aşağı inip kapısını açtım. Kemerini çözerken, o da gözlerini açtı ve üzen eğilmiş halde beni görünce toparlandı. Beni yine yanıltmadı. "Ateş bitti mi?" Başımınla onayladım. Çekildim ama arabadan inmedi. Başımı ağına yatırıp, ne beklediğini sorarcasına baktım. "Hastanede ne işim olduğunu sormadın." dedi imalı bir tonda. Taciz atışlarına hızlı başlamıştı. Biz işman değiliz Gonca.

"Hasta mısın? Tedavini geciktirmedim ya?" Güldü. Devamı gelecekti.

"Senden başkası ile de birlikte oldum dedim, hatırlıyor musun?" Hatırlamak mı? Başkası dedi. Başkaları demedi. Bir kişi.

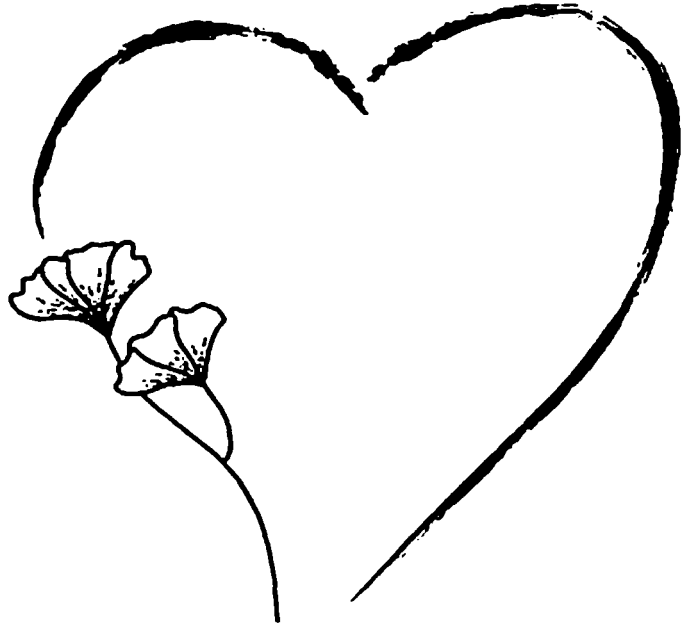
"Evet, hatırlıyorum." *Hadi hamile olduğunu söyle Gonca. İçinde senin gibi turuncu saçlı, burnunda hafif belirgin çiller olan bir kız bebek büyütüşünü söyle.*

"Onun bebeğini taşıyorum." Güçlü kadınım benim.

"Naz yapmanın çok iyi bir metodunu bulmuşsunuz Gonca Hanım. Peki, dediğiniz gibi olsun. Pastayı sıkı tut da düşmesin kalbimin yangını. Ben seni ve diğer minik kalbi içeri kadar kucağımda taşıyayım."

Gonca'nın gülümseyen dudakları anbean büzüldü. Ne oldu? Rengin sol- Şimdi de ben güldüm. Sen turuncudan başka renk olsan da gülebiliyordum meğer. Bu maç benimdi. Merdiven matı yapmıştım.

Affedecekti, evlenecektik.

26. Bölüm: Gonca'dan

Özgür'e söylediklerimden sonra, beni anlamadığı ya da bana inanacağı sonucuna vardım. Beni anlamış olmasına imkân yoktu. Başka birinin bebeğine hamile olduğumu söylemiştim.

Hiç zorlanmadan beni kucağında taşırken hâlâ gülüyordu. Pastayı katlice tuttum. Acayip acıkmıştım. Hava ben daha evden çıkarken kımaya başlamıştı. Acaba saat kaçtı? Etrafıma baktığımda yol kenarındaki kadife çiçekleri dikkatimi çekti. Başımı Özgür'e çevirdim sorarcasına vap vermeden sadece izledi beni.

Kendimi onun kucağındayken savunmasız hissettim. Başımı omzuna yaslamamı salık veren kokusu hiç mi değişmezdi? Beni üzenlere karşı landığım kalkanlarım devre dışıydı yine. Özgür de beni üzenler arasında belki de en suçlusu değil miydi? Kapıya gelince yere indirdi. Kapıyı girmem için bekledi. Niye ona ayak uydurduğumu bilmiyorum. San savaşılmaya gücüm yoktu o an. Çatık kaşlarla içeri girdim.

Arkamdan girip hemen tüm ışıkları açtı. Çok güzel bir evdi. Ahşap taş döşeme kullanılmış girişteki salon kocamandı. Dekorasyona tezat beyaz renk mobilyalarıyla göz alıcı görünüyordu. Arka kapısının olduğu kısım, görebildiğim kadarıyla mutfaktı. Salonu mutfaktan ayıran, taş duvarın içine gömülmüş şömineyi gördüğümde, istemsizce içim titredi. Şömine salona bahşedilmişti.

Özgür eve aşına hareketlerinin bir diğerini şömineyi yakarken de gös di. Aslında montum vardı ama sanırım burası bir süredir ısıtılmadığı için üşümekten kendimi alamadım. Özgür elimdeki pastayı mutfak bölümüne götürüp dolaplardan bir şeyler çıkarmaya başladı. Ben ayakta dikilip kendimi nereye koyacağımı bilemezken duvardaki saatin sekizi geçtiğini fark ettim.

Levent gideli sadece dört saat mi geçmişti? Özgür geleli sadece iki saat mi olmuştu? Ve ben burada Özgür'ü mü dinleyecektim? Beni, düşünüşümde terk etmişti. O gün aklıma çok sık gelmezdi. Şimdi hikâyenin karakteri ile aynı odada olmak, o kahrolasınca anıyı aklıma gelmesi ki

davet ediyordu. Yoksa sonrasında yaşadıklarım mı daha kötüydü?

Yurda o gece dönmeyişim, hiç uyumadan sokaklarda nikahta giydiğim elbisemle amaçsızca yürüyüşüm, telefonumu parçalayıp bir çöp tenekesine atışım, sabah yeni gün doğarken bir tepenin çimenlerinde bağdaş kurmuş otururken sınırlı manzaramla güneşe bakışım... Kah nikah salonunda kah Özgür'lerin evinden ayrılırken ağlamaktan helak olmuşum zaten de o eskimiş haberdî.

Gözlerim acımasızca batarken Özgür'ün "Gonca neden ayakta bekliyorsun, otursana. Acıkmış olmalısın. Bolonez soslu spagettide çok iddialıyım. Canın başka bir şey istiyorsa, onu da yapabilirim." demesiyle irkildim.

Başka bir şey de yapabilirmiş. *Göt.* Demek bana yemek yapıyorsun? Allah kahretsin ki çok açtım. Pis yakışıklı yüzünü daha fazla görmemek için mutfığa arkası dönük beyaz kanepeye oturdum. Evin soğuğu biraz kırılmıştı ama ben yine de üşüyordum. Kanepenin kolundaki çok sıcak ve yumuşak görünen battaniyeyi üzerime çektim.

Şu an bir dağ mı bağ mı evinde; Özgür'le olmak yerine, içim oyulmuş, bomboş halde, evde karın ağrısıyla ve vicdan azabıyla kıvrım kıvrım yatıyor olmam gerekirdi. Ama o zaman bana yemek yapan biri olmazdı. Dediğim senaryo yarına kadar bekleyebilirdi. Şu an ağzımdan, Ivan Pavlov'un koşullama köpeği gibi salya akmasına neden olan koku, beni kanepeye mıhlamıştı.

Ne kadar süre geçtiğini hesaplayamadan ısınmışım. Battaniyeyi yerine koydum. Tam montumu da çıkarırken elinde tepsiyle Özgür geldi. Her şeyi düşünmüştü.

"Ne içersin?" diye sorduğunda susadığımı fark ettim.

Gıcıklığına "Kola." dedim. Sevmezdim bile.

"Kola olmaz, hamilesin. Portakal sıktım ya da ayran?" Ne kadar doğal söylemişti? Yarın bedenimden koparılacak bebeği benden daha çok düşünüyordu.

"Portakal suyu." dedim. Bu gecelik oyun oynayabilirdim.

Meyve suyumu uzatırken, "Afiyet olsun." dedi.

Konuşmadan yemeğe başladım. Dilimin tat bölgelerindeki tüm papillaların mest olduğu bir gerçektir. Yediğim yemeği, dişlerimle çiğneyerek ona haksızlık, hakaret edemezdim. Dilim ve üst damağım arasında ezerek, resmen fagositoz yaparak tabaktaki tüm makarnayı yedim. Özgür karşımda kıkırdayınca, başımı kaldırıp ona baktım.

"Biraz daha ister misin? İddialıyım demiştim."

"İstemem, sadece karnım açtı. Dün akşamdan beri bir şey yemeye fırsatım olmadı. Yoksa ortalama bir makarna." Doğalüstü diyecek halim yoktu.

"Peki, öyle olsun kalbimin yangını."

"Bana bu şekilde hitap etmekten vazgeç. Ben senin kalbinin yangını

değilim.”

“İmkânsız. Başka bir şey iste.”

“Eve gitmek istiyorum.”

“Yanlış yoldasın. Bu gece buradayız. Duruma göre belki birkaç daha buradayız.”

Gonca hayret edercesine gözlerini kocaman açtı.

“Ben bir salon işletiyorum. Sorumluluklarım var. Yarın için verd sözler var. Söz verdiğimde, genelde tutmayı seçerim. Senin aksine.”

“O zaman konuşmaya bir an önce başlayalım. Sen de bir an önce beni.”

İstemsizce hıhladım. “Çok düşündüm bunu, biliyor musun?” Dudam titrerken biraz es verdim. Karşısında ağlayarak onu ne kadar özlemiş mi haykıracak halim yoktu. “Olur da bir gün karşılaşırsak ne hissede beni on sekiz yaşında piç gibi ortada bıraktığın için sana ne şekilde teşekkür ederim diye. Sen daha güçlü olmamı sağladın. Hayatıma giren, verip de gelmeyen diğerleri gibi... Ama söz konusu seni affetmekse... o kadar güçlü değilim.”

“Ben senin gücüne her zaman hayran kaldım.” Yüzüme bakış şekli, len hayranlık besler gibiydi. Ne saçmalık ama. “Bir anlaşma daha yapar mı? Bir saat ben sorayım, sen anlat. Diğer bir saat de sen sor, ben anlatırım.”

“Bir saat mi? Hayatımdan çaldığın altı yılı bir saate sığdırmamı mı istiyorsun gerçekten? Ya da o altı yılda senin ne boklar yediğini merak etmiyorum. Şimdi sana düşündürdüm nedir? Sana sormak istediğim hiçbir şey yok. Şimdi sakince karşında oturduğum için bile kendime şaşıyorum. Yine de kerem mi anlayabiliyorum. Yaptığıma şaşırdığım çok şey yaptım çünkü hayal soğumuşum. Soğutmuşsunuz beni. Buz dağıyım artık.”

O ise lakayt bir tavırla, “Küresel ısınma diye bir şey var bebeğim.” dedi. “Bir de ne var biliyor musun?”

Yanıma gelip tepsiyi kucığımdan aldı. Orta sehpayaya koyarak yanına oturdu. Yağlı dudaklarıma o kadar yakındı ki, elimdeki peçete ile silme ihtiyacı hissettim. Sanki öpüşüne hazırlanıyordum, aptal Gonca!

“Kalbimin yangını var.” diye devam etti. “Buzlarını çözeceğim. Soğuduğun yerden tekrar ısıtacağım. Alev alacaksın. Sen sormasan da ben anlatacağım ve tekrar evleneceğiz.”

Kıkırdamadan edemedim. “Tekrar derken? Birincide yok yazıldı. Unuttun galiba?”

“Asla unutmadım. Şimdi ilk ben. Geliyorum, bekle.”

Getirdiği her şeyi mutfağa taşıyarak elinde su bardağıyla geri geldi. Bana uzattı. “Ağzın kuruyacak, lazım olur.” dediğinde yutkundum.

Yine de süngümü düşürecek değildim. “Sana cevap vermek zorunda değildim.”

ğilim. Yemek için teşekkürler. Eline sağlık, iyi geldi. Şimdi eve gitmek istiyorum.”

“Buradayız dedim Gonca.” Tartışma kabul etmeyen sesi sertti. “İlk sorum: Kaç haftalık hamilesin?”

Daha öğlen saatlerinde bunu öğrenmiş olmak, aynı akşam ondan vazgeçmek için doktorun odasında beklemek, şu an o kadar uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu ki. Nefise Hanım beta-Hcg değerime bakarak ve ultrasonda ölçüm yaparak iki aylık hamile olduğumu söylemişti. Levent’le, ben Bursa’ya gitmeden önce birlikte olmuştuk. Ece ile aramızda bir hafta bile yoktu, emindim. Rahme düşme zamanı olarak benimki abla ya da abi olacaktı. Gülmeye başladım. Tövbe Ya Rabbim. Ben kafadan çatlağım sanırım.

“Gitmek isteyen sensin Gonca. Ne kadar çabuk olacağı sana bağlı.”

Söylemeyi tercih etmediğim için güldüğümü sanmıştı. İçimde ne fırtınalar kopuyordu, ne ihanetler boy veriyordu sen nereden bileceksin? Söylemek de istemiyordum orası ayrı fakat Özgür’e söylesem ne çıkardı ki? Hamile olduğum halde beni istediğini sanıyordu. Ne kadar çabuk konuşursam, bu durumu da aynı ivedilikle tersine çevirebilirdim.

“Dokuz haftalık.” Kalp atışlarını duymuştum. Dinlerken benimkiler de aynı hıza erişmişti.

“İki ay bitmiş.” diye beyan ederken gözünü karnıma dikti.

“Bu bir soru değil.”

“Haklısın, değil. Neden vazgeçmek istiyorsun ondan?”

“Çünkü öyle istiyorum.” Beni kucığına çekti. Sarıldı.

“Peki, sorumu değiştiriyorum. O herif canını mı yaktı senin?”

“Hayır tabii ki. Bunu da nereden çıkardın? Ben de istedim. Ona arzu ettiği kadar bebek doğurmak istedim.” Ben Özgür’ün canını yakmak istiyordum. Yandığım gibi yansın istiyordum.

Beni kollarıyla biraz daha sıktı. Nefesini boynuma bırakması, rahatlama hissinden miydi? Canımı yakan biri olmadığı için benim için mutlu mu oluyordu?

“O neden istemedi peki Gonca? Sen anne olmak istemiyordun ki! Ona arzu ettiği kadar bebek doğurmak istediğine göre bu adam sana anneliği sevdirmiş. Niye yanında değil?”

Cevap veremedim. Bu, Özgür’e anlatabileceğim bir konu değildi. Al-datılmıştım ve bu gurur kırıcıydı. Nikahta terk edilmekle yarışamasa bile.

“Gonca? Lütfen! Bana anlatabilirsin.”

“Şartlar öyle gerektirdi.”

“Evli mi? Evli biriyle mi birlikte oldun?”

Yapboz gibi tek tek birleştirecekti her şeyi. Karşımdaki adamın ne kadar

zeki olduğunu unutmamıştım elbette. Her türlü olasılığı düşünecek, & cevabı bulana dek beni doğru sorularla sınayacaktı.

“Bana anlatabilirsin derken ciddiym. Susma kalbimin yangını. & yargılamak haddim değil. bunu aklından bile geçirme.”

Evli biriyle olduğumu söylersem, belki de beni bırakırdı. İstedğim olduğu halde, neden ellerim saçlarında biraz daha kalmak istiyordum? Farkında olmadan ensesindeki saçlarını okşuyordum. Hemen ellerimi çimtim. Fark ettiği şeyle gülmeye başladı. Tam ben, ‘Evet’ diye başlamış lafımı böldü.

“Sadece doğruları söyle Gonca. Evet diyerek beni oyalamana gerek. Senden hiçbir şekilde nefret etmeyeceğim. Ayrıca bu herif, hayır, evli ğildi. Her ne kadar aksini savunsan da sen hâlâ benim Gonca’msın. E kasının olana bakmazsın. Her kimse tam bir aptaldı çünkü seni bir şek aldattı. Bebeği ona söylemedin, bile değil mi?” Özgür telepat mıydı?

Elleri şefkatle, sakince, sanki bebeğimin babası gibi karnımı okşay ya başladı. Babası gibi... Ağlamamak o anda benim gücümün sınırla aşırıyordu. Kucağından hızla kalktım. Odada dolanırken sakinliğimi kay yamadım.

“Beni çok iyi tanıdığını mı zannediyorsun? Tanısaydın, bırakmaz. Sevseydin, gelirdin. Hiçbir şey seni engelleyemezdi, durduramazdı. Se alem yapmak için Amerika’ya gittiğini tahmin edemeyeceğim için al gibi; ben o salona zamanında geldim, bekledim. Memur adımızı söy kğinde de sen olmadığın için arkamızdaki çiftleri sırayla almaya başladık da da bekledim. Sonra senin benden en uzak olabileceğin kıtaya uçtuğu öğrendim. Çok güldünüz mü arkamdan? Şimdi vicdan azabı yapıp beni gerçekten de evlenmek istediğine inanmamı mı bekliyorsun? Evet, evli ğildi. Evet, beni aldattı. Affetmişim. Farklı bir sebepten gitmek zorla kaldı. Bu durum, kendimi ona isteyerek verdiğim ve yine kendi isteği bu bebekten vazgeçtiğim gerçeğini hiçbir zaman değiştirmeyecek. Ve var biliyor musun? Nereden baktığına bağlı olarak ben tam da başkası olana baktım. Onunla yattığımda sevgilisi vardı.”

“Kes saçmalamayı.” derken bilmediğim bir sebepten şaşkın görüyordu. O da ayağa kalktı ama benim gibi gözü dönmüş değildi. Sakin ellerimden tutup beni kucağına oturttu yine. “Vicdan azabım var Gon olmaz mı? Bu vicdan azabının hâlâ deliller gibi yalnız seni istemenle karnındaki bebeğin babası olmayı arzulamamla bir alakası yok. Önce konuda anlaşalım. Ağlama, dayanamam kalbimin yangını.”

“Böyle bir şey nasıl arzulanır ki? Beni istemeni anlarım. Başkası bebeği diyorum. Aldırma ben babası olurum diyorsun. Neden yapmak tiyorsun ki böyle bir şeyi? Eğer doğruysa benden başkası ile birlikte olm mışsın. Bana kendince sadık kalmışsın. Benden nefret etmen gerekirdi.”

çillerimi saydığına yemin edebilirdim. Böyle adamlar var mıydı? Hadi di diyelim, biri de beni mi seviyordu yani? Sonra yüzü ciddileşti.

“Bunu mu bekledin? Senden nefret edeceğime gerçekten inanıyor muy? Ve bir noktada yanılıyorsun Gonca. Gözden kaçırdığın bir detay. Başkasının bebeği değil. Bak burada.” derken eliyle karnımı sıvazı yine. “Biraz daha büyüdüğünde, hareketlerini de hissedeceğiz. Senin de o. Giden adam onu götüremedi. Neden peki? Haberi olmadığı için şil. Senin içinde, senin bebeğin olduğu için. Anladın mı şimdi? Senden bir zaman, hiçbir şekilde nefret etmem mümkün değil. Ben seni sevrum kalbimin yangını. Şimdi senin olan bir şeyi nasıl sevmem, nasıl emem? Bizim bebeğimiz olacak. Tıpkı senin gibi Atasoy olacak. Evğimizin içinde doğacak. Ona da hitap edeceğim daha küçük, ateşli bir m bulacağım. Çok seveceğim onu. Ona çok iyi bir baba olacağım. İnan na.” Benim burnumun direği sızlarken o da birkaç saniyeliğine soluklaı devam etti beni can evimden vurmaya. “Ben yıllar önce seninle evleceğime yemin ederken, daha öncesinde de sevdiğim kadının doğuracağı cuklara çok iyi bir baba olacağıma yemin etmişim. Senin doğuracağın cuklara Gonca. Sevdiğim kadın sensin. Çocuk aklımdan geçenler, şimdi nim için çok daha anlamlı. Beni affet Gonca.”

Ah Özgür! Sen benim sebebim olacaksın. Seni o kadar çok seviyorum. İşte bu yüzden terk edilmeyi hazmedemiyorum. Hayatıma giren ya da yatımdan çıkıp giden hiç kimseyi, seni sevdiğim gibi, seni sevdiğim kaı sevmedim. İşte bu yüzden, hiçbir küresel ısınma buzlarımı eritemez.

“Ağzın iyi laf yapıyor; ama kendimi ilk kez ve son kez sana ait kılmak terken, senden ayrılmak kalbimi kor gibi yakıtı. İşte bu yüzden, bir şeyler ssettiğimi sandığım ilk erkeğin bebeğine anne olmak istedim. Karnımda-senin bebeğin olsaydı, ondan vazgeçmeyi aklımın bir hücresinden bile çiremezdim. İşte bu yüzden seni affedemem.”

“Çok iyi bir baba olacağıma inanmıyor musun?” Bir eli yanağıma düşen ısları seviyordu.

“İnanıyorum. Sırf inandığım için de seninle evlenemem. Sana güvenmiyorum ben. Bir değil iki kere bıraktın beni. Nikahımıza gelmedin.”

“Geldim kalbimin yangını. Bir saat bitmek üzere. Soru sorma sırası sana eliyor. Bir sorum kaldı.” der demez beni kucağından indirip tam karşımda re diz çöktü. “Benimle evlenir misin?” Çüş!

“Bu kez de beni hamile halimle mi nikahta bırakacaksın?” Yüzündeki bessüm silindi. Ayağa fırladı ve üstüme eğilirken beni bir anda kanepeye atırdı.

“Senin soruların sonra. Artık bırakmak zorunda kalmak yok. Beni babaığa kabul et.”

‘Bırakmak yok’ demedi. ‘Bırakmak zorunda kalmak yok’ dedi. Bir daı bir gelini nikahta bırakmak zorunda nasıl kalırdı? Kendi bir saatimi ok iyi değerlendirmeye karar verdim. Sağlı sollu dalacağım sana Özgür.

Ölmemişsin işte. Bu, gelmemek için tek sebebin olmalıydı. Nefes aldığ sürece gelmeliydin. Birinin canını hiç bu kadar yakmak istememiştim.

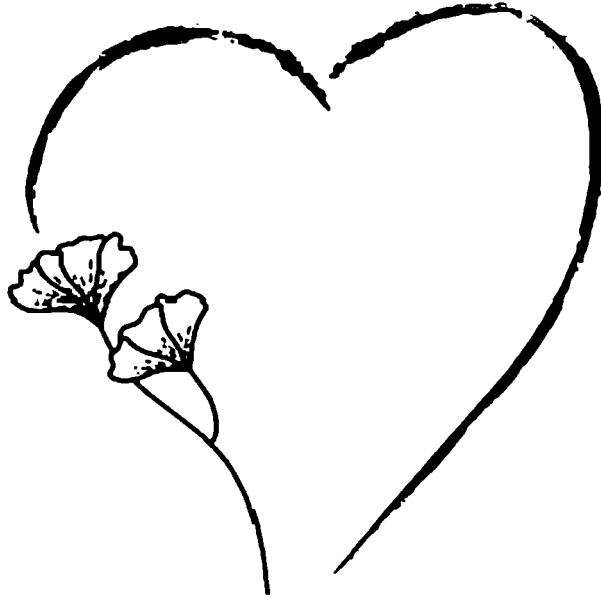
Onu itmeye çalışarak, “Çekil üstümden.” diye çemkirdim. “Bebeğin bir babası var zaten.”

“Evet, mucizesini haber bile vermek istemediğin babası. Ara hadi. Söle, saat henüz çok geç değil ama ondan önce gömleğimin düğmelerini aç

Pardon? Tamam ortalık alev aldı da ateş başıma vurmadı henüz. Se çıplak görmeyi istemiyorum ki, niye açayım düğmelerini? Saman beyi erkekler gibi kaslı vücudunla beni etkilemeyi aklından geçirmiş olamaz herhalde. Beklemekten sıkılmış olacak parmaklarımı ilk düğmeye doğru yönlendirdi. Kendi elleriyle benim parmaklarıma yön veriyordu. Aşağı dikçe göğsü açığa çıktı. Zaten yakındık. Göğsü açığa çıktıkça aklıma il seferimiz geldi. Soluk alışverişim hızlandı.

Sonra birden, kalbinin üstüne denk gelen yerde, ters şekilde yaza GONCA dövmesini gördüm. Adımı gördüm, kalbinin tam üstünde. Düğmeler bitene kadar böyle devam ettik. Gömleği omuzlarından sıyırdı. N görmem gerektiğini hemen anladım. Genç bir erkekten kaslı bir adam dönüşümü değildi göstermek istediği. Sol omzunun üzerinden başlayarak dirseğine kadar inen bir başka dövme vardı. Turuncu saçlı, çilli burunlu zoraki gülümsemesi yüzünde solmuş olan bir kadın resmedilmişti. Tanı dıktı. Özgür, bedenine, nikah salonunda onu beklediğim sırada, duvar lağdının önünde dururken salon çalışanının çektiği fotoğrafımı kazıtmıştı.

Gelmişti. Sadece geç kalmıştı.

27. Bölüm: Özgür'den

Parmakları düğmeleri açmak istemedi. Beni artık erkeği gibi görmüyordu. En çok zoruma giden de buna hakkı olması ve benim de bunun ırkında olmamdı. Geçen zaman acımasızdı. Dolu dolu altı yıl olmuştu ve içinin soğuduğunu söylemişti. Benim yangınımı kontrol altına alacak hiçbir itfaiye, hiçbir ekipman, hiçbir helikopter yokken; hatta bu yangın sen rüzgâr yönünde daha da şiddetlenirken, kalbimin yangını buz dağıldığını söylüyordu.

Nikah salonuna nihayet gittiğimde Gonca yoktu. Acaba ne kadar bekledi diye düşünmekten, geliyorum yoldayım diye haber bile verememiş olmaktan dolayı, yolda on dokuz yıllık ömrümde hiç etmediğim kadar üfretmiş; tahminimce, güzel Türkçe'mize yenilerini eklemiştim. Doğruca salon 2'ye koşturmuş, salonun önüne geldiğimde, kapıdaki memura Gonca'yı tarif etmeye çalışmışım. İlk cümlemin daha ilk kelimesiyle tanıdım. Turuncu demem yeterli olmuştu.

"Seni çok bekledi zavallı kızcağız. Üzüldü ve ağladı. Gözü kapıda iki saat bekledi, sonunda da gitti. Madem gelecektin, zamanında neden gelmelin be oğlum?" dediğinde yıkılmışım.

Elleri sol kolumda geziniyordu; kendi saçları üzerinde. Üç yıl önce yapmışım. Aramaktan vazgeçmesem de bulmaktan umudumu kestiğim zaman...

"Gelmişsin." Ben seni her şeyden çok istedim. Yalnız seni istedim, gelim.

Geldiğime inanırkenki hali bana inandırıcı gelmedi nedense. Sanki halkırlıklığı vardı sesinin tınısında. Üstelik daha önceki sitemlerinde lafını ettiği bir gerçek vardı. Kıta değiştirdiğimi sanıyordu. Amerika olayını neden öğrendiği bir yana, bunu bildiği halde bana bu denli kızgın oluşunun sebebi de benim tarafımda muammaydı. Ama konuşarak çözecektik.

“Tabii ki geldim Gonca. Geldim ama çok geç kaldım.”

Ama kelimesinden önce gelen hiçbir cümlemin anlamı yok, diyen ilk kişinin ağzına sıçayım. Bu gıcık kelimedenden öncesinin, ardından gelen cümleyi kalbinden bıçakladığını, zehir gibi sonraki cümlemin anlamına sızıp içten içe öldürdüğünü ben yaşayarak öğrenmiştim. Şimdi bana da anlamsız geliyordu. Gelmem neye yaradı? Sadece çektiirdiği fotoğrafı almama. Gelişim, kalbimin yangınını kaybetmemi önlememişti.

“Bir yerlere uçmadıysan neden geç geldin?” Yine şu mesele. Gonca’nın bir saati başlamıştı. Gözyaşlarına bir saat boyunca dayanabilecek miydim? Yaşlar göz pınarlarından, gözünün bulabildiği her delikten yanaklarına doğru şimdiden oluk oluk akmaya başlamıştı.

“Göğsümdeki GONCA yazısını yazdırmak için bir dövmeçi bulmuştum. Enes’in ablasının yakın arkadaşıydı.”

“Açıklaman bu kadar değildir umarım? Bunun için saatlerce geç kalmadın, değil mi?”

“Bu kadar değil tabii ki.” Gülüşüm hüzünlüydü.

Üstünden çekilip, sırtını kanepenin arkasına yasladım ve kendim de yanında uzandım. Ona bakacak şekilde yüzümü çevirdim. Onu kenarda bırakırsam, benden kaçması kuvvetle muhtemeldi. Karşılıklı uzanmışyarken anlatmaya başladım. “Tek istediğim seni önüme alarak aynaya baktığımız ilk anda, kalbimin üstünde adını görünce yüzünde oluşacak tepkiyi izlemektir. Nikahtan sonra niyetim tam da buydu. Öğleden önce gittim. Yapan abi, çok büyük ya da karmaşık olmadığı için bir saate biteceğini söyledi.”

“GON yazılmış halde gelseydin, sonra devam ederdin yine. Bana ‘Evet’ demek için ara verseydin.”

“Dediği saatte bitti Gonca’m. Sonrası ağzıma sıçtı. Dinleyecek misin?” Açığımı kolladığını biliyordum ve bu son derece can sıkıcıydı. Gonca nefesini burnundan hınçla verince anlatmaya başladım.

Dövmeçi koltuğunda havanın neminden ter içinde kalmıştım. Bir de Enes başımda sürekli bıkıbıkleniyordu. Ne kadar ısrarcı ve çenebaz olduğunu Gonca bilirdi.

“Özgür bak ne diyeceğim? Alara, Prag’dan gelecekti. Arabamla havaylanından gidip alalım mı? Dövmen bitince birlikte alalım, sevinir. Sürpriz olur.”

“Benim bugün önemli bir işim var. Sen git. Ben sonra görürüm onu. Ben bugün evleneceğim.”

“Hadi be oğlum! Durumları biliyorsun, hoşlanıyorum Alara’dan ve yalnız gidersem çakozlar.”

Yıllardır hoşlanıyorsun ve yıllardır çıkmayı beceremiyorsun. Özellikle ız git işte. Ben yanında olunca, arkadaşlıktan ileri gidemeyeceksin.”

Öğlum kırk yılın başı bir şey istedim lan. Sen Gonca ile buluşurken, ananları oyalıyorum ama. Yalanın biri bin para.”

Şenin kırk yılınla benimki aynı süreler değil yalnız, zaman kayması. Hangi gezegende yaşıyorsan artık.” Dudak bükünce dayanamamıştım. nam. Kaçta gelecek? Uymazsa gelmem. İşim var dedim.” Saatine bak-
aat bir olmak üzereydi.

Saat bir desek, bir saate inmiş olur. Şimdi hemen gidersek, yetişiriz. msın!” Senin için adamım da Gonca için bittim.

Uçak rötar mı yaptı?”

Gonca arada soru soruyordu. Bu iyiye işaretti. Tepki vermesi beni dinle-
nin ve kabul edebileceğinin izleriydi.

Rötar yapmadı. Enes de arabayı gayet hızlı sürüyordu. İki gibi hava
ında olsak ve bir saat bile beklesek; Alara'nın bavullarını alması falan
en en geç saat üçte işimiz biter diye düşündüm. Sana yetişmemem için
bir sebep yoktu.”

Söyleyeceğin hiçbir şey seninle evlenmek istememi sağlamayacak ama
ayeni gerçekten merak ettim.”

Böyle söyleme kalbimin yangını. Daha da yakma beni. İkkinizi de isti-
um, ikkinizi de alacağım.” Ellerimi yine karnına koydum. Dokunmaya
amıyordum.

Devam et Özgür, zaman ilerliyor. Tik tak.”

Havaalanına giderken, yolumuzun üzerinde, babasının sahibi olduğu
merkezine uğramış olan Sıla'yı da aldık.”

Ortaokuldan beri aynı yan yana villalarda oturduğumuz için, dörtlü ola-
 arkadaşlığımız devam etmişti. Haliyle Gonca'yı da biliyorlardı ama
eneceğimizi söyleyecek kadar onlara güvenmiyordum.

“Selam gençler. Hazır mıyız?” Sıla'nın biner binmez söylediği cümle
devirmeme yetti. Alara'nın gelişini fazla abarttıklarını düşünmüyorlar
ydı acaba? Alt tarafı dört günlüğüne kışını gezdirmeye gitmişti.

“Seni de mi çağırdı bu öküz? Bizim yanımızda cümbür cemaat nasıl
romantizm anlayışı bu?” Ben Gonca'yla birlikteyken, telefonumu bile
amıyordum.

“Özledim. Hem bana ne almış, hemen sormam lazım. Dövmecide nasıl
ti?” Dikkatlice gömleğimi yazıya kadar sıyırdım. Hâlâ kırmızıydı, üze-

rinde şeffaf bant gibi bir şey vardı ve biraz acıyordu.

“Tersten yazdırmanın amacı? Hmm! Ayna görüntüsü için mi? Çok hoş.”

“Evet, umarım Gonca da beğenir. Çok klişe değil, değil mi?” diye sormadan edemedim.

“Yani aslında bence daha çok cesaret işi. İsim sonuçta. Birlikteyken de ayrılırsanız sen ne yapacaksın?”

“Ayrılmayacağız Sıla, evleneceğiz.” *Yaklaşık iki saat sonra.*

“Hadi hayırlısı! Ama tersten yazdırmak bence kesinlikle klişe değil” Sıla da göz kırptı.

Havaalanına geldiğimizde dış hatlarda Alara’yı beklemeye başladık. Tahmin ettiğim gibi sadece kabin bagajı vardı. Bavul beklememişti ama pasaport kontrolü uzun sürmüştü. Saat üçü biraz geçmişti.

“Selam gençler. Ay hepiniz gelebilmişsiniz ne güzel!” Cidden hepimizi karşılama töreni için mi beklemişti? İlginç.

Her neyse, selamlaşıp arabaya bindik. Enes bana kaş göz ederek; sevgi olmaya çalıştığı kızın öne oturmasına olanak veren ve arkaya oturmamı sağladığı eden anlayışlı arkadaş olmamı sağladı. Mecburen arkaya oturdum. Oturunca sana hemen mesaj attım. Sen taksiye bindiğini söyleyince, biz zaten yola koyulmuştuk. Aklında olan tek şey; eve geçince akşamdan hazırladığım kıyafetleri giyerek seninle nikah salonunda buluşmaktı. Belediye zaten yürüyerek yirmi dakika biliyorsun, araba ile beş dakikada gelirim diye düşündüm.

Ben kafamda bunları canlandırırken Enes’in farklı bir yola saptığını da geç fark etmiş oldum. Tam uyaracakken, senden bir mesaj daha geldi. Ben daha açıp okuyamadan Sıla elimden telefonu kapıp kapattı ve kendi tarafından açtığı camdan dışarı attı. Ben yaşadığım şokla neye uğradığımı şaşırdım, afalladım, nutkum tutuldu. O sırada Alara arkasına döndü.

“Sürpriz! Seni kaçırıyoruz.” Kaçırıyoruz mu dedi? Ben nikahımı kaçırıyordum. Bu geri zekâlılarla konuşmam gerekiyordu.

“Ne sürprizi be? Sıla sen ne yaptığını sanıyorsun, aptal? Telefonu atmal ne demek?”

Hislerim de sesim de geri gelmişti. Sen beni bekliyordun ve saat üç bu çuğu geçmişti.

“Amerika’ya gidiyoruz.” Arabayla Amerika’ya mı gidiyoruz? Seninle köpürmüştüm.

“Başlatmayın lan Amerika’nıza! Telefonunu ver. Gonca’yı aramam lazım.”

Sıla direktifimle yutkunurken yüzüme bakıyordu. Tepkim onu şaşırtmış nın yanında ürkütmüştü de. Başka tepki vermedi. Seni arayıp yolda olduğunu söyleyecektim. Hâlâ yetişebilirdim. Şort ve tişörtle gelmek zorunda kalsam bile sana yetişebilirdim.

“Sıla, telefon!” diye kükrediğimde, hiçbirinin telefonlarını yanına almalıklarını benimkini de o yüzden attığını söyledi. “Enes döndür arabayı!” asıl döndürecekti? Ben fark edene kadar on beş dakika önce İstanbul’una girmişti.

“Abi saçmalama. Nasıl döndüreyim? İstanbul’a arabayla gidip oradan ce uçağa bineceğiz.” Uçağınıza da size de...

“Durdur o zaman, ineceğim. Benim eve geçmem lazım.” Sesim yükselişti. Boğazımın ağrısından, her cümlemi bağırarak söylediğimi anlatıyordum.

Sıla da abesle iştigal, nevrimi döndüren açıklamasına girişti. “Merak ne. Hepimizin valizi bagajda. Akşamdan hazırlayıp, koyduk. Pasaportun bende. Dün akşam geldiğimde Ahsen teyze verdi, sorun yok yani.” Ne latıyorsun kızım sen? Sorunun ağa babası bende.

“Başlatma pasaportuna da valizine de Sıla. Enes durdur arabayı. Yoksa fena olur.”

“Abi otobandayız, nasıl durdurayım ya? Derdin ne senin? Yaz tatili için ırladık. Sınav da iyi geçti diye.”

“Sordunuz mu lan bana? Ben sana buraya gelirken, işim var demedim? Ulan bugünü mü buldunuz? Allah kahretsin hepinizi! Soktuğumun basını şimdi durdurmazsan, direksiyona uzanıp gebertirim hepinizi. min ederim yaparım.” Ancak ölürsem, sana gelmemem lazımdı.

Enes dediğimi yapacağımı ses tonumdan anlamıştı. Dikiz aynasından araba bakıyordu ve dörtlüleri yakıp yavaşladı. Daha durmadan indim. Geri arabalara aldırmadan elimi kaldırıp orta refüje kadar koştum. Bariyerden atlayıp, karşı yönden geçen arabalara deli gibi el etmeye başladım. Arabanda taksi bulmam imkânsız gibiydi. Zaten fazla araba da yoktu. Sana en yolda koşup hâlâ el kaldırıyordum. Bir saat boyunca yürüdüm. En sonunda birisi durdu.

“Abi yalvarırım telefonunu ver. Benim Gölbaşı’na gitmem lazım. Önce ini aramalıyım.”

Saat beş buçuğa gelmek üzereydi. Beni beklediğinden emindim. Telefonla hemen aradım ama sürekli meşguldü. Bir kez çaldırabildiğimde de kim mi kesildi ne oldu bilmiyorum. Bir türlü ulaşamadım. Arabasına alan hızlı gidiyordu, trafik yoktu ama salona geldiğimde saat altıyı geçmiş. Sen yoktun. Yıkıldım. Seni görevliye sordum. Gittiğini söylediğinde araba bakınmak için dışarı çıkmak üzereydim. O sırada fotoğrafçı geldi. Omurla konuşurken duymuş. Senin fotoğrafını gösterdi. Ellerimi yüzüme kapatıp ağlamaya başladım. O an yapacak bir şeyim yoktu. Sonra kamera kollarından seni izledim. İlk andaki gözlerinin gülüşünden, son andaki mura olumsuzca kafa sallayışına kadar... Ben orada öldüm Gonca. Her ne kadar tekrar aradım. Bu kez telefonun da çalmıyordu. Taksiye atlayıp yurda geldim. Yurtta olmadığını söylediler. Sena’nın numarasını ezbere bilmiyordum. Ve o da yurttan değildi o anda. Halan burada değildi, ona gitmiş

olamazdın. Ben sadece seni biliyordum kalbimin yangını ama sen neredin bilmiyordum. Hayatımda daha çaresiz hissettiğim bir an daha yok yurda bırakıldığım zaman da dahil. Yemin ederim.

“Amerika’ya da gidemedin, ha?” Benimle dalga mı geçiyordu?

“Ne Amerika’sı Gonca?” Ben ağlıyordum, o bana Amerika diyordu.

“Macera dolu Amerika! Beni bulamayınca oraya bari gitseydin.”

“Sen bana inanmadın mı?”

“Söyleyeceklerin önemsiz demiştim. Anlamı yok.”

“İnandın mı, inanmadın mı?” Hançeri sapladın zaten, çevirme bari kalbimin yangını.

“Özgür eve gitmek istiyorum. Bir saat dinledim seni.”

Sinirliydim ve fakat sinirlenmeye hakkım dahi yoktu. Altı yıldır kar olmasa gereken kişiyi yeniden evlenmeye ikna edene dek duramazdım.

Ellerimle yüzümü sıvazlayarak, “Sen beni yanlış anlamışsın Gonca. Dinlemen, yaptığımız anlaşmanın şartıydı sadece. Gitmenin şartı çok başka. Kaldı ki beraber gideceğiz buradan.” dedim öfkeyle.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun? Böyle bir hataya kurban gitmek istemiyorsun.”

“Sen iste, sana kurban da olurum. Affettiğini söyle. Hemen evlenelim.”

“Bu anlattıkların geçen hafta olmuş, sen de beni bu hafta bulmuşsun konuşuyorsun.”

“Her gün gittim o yurda, İstanbul’a gidene kadar her gün. Ne nere olduğunu söylediler ne hakkında herhangi bir bilgi verdiler. Hatta bu kadar sık gittiğim için saplantılı sapık ilan edilmeme ramak kaldı. Bir zamanlar yurtta yaşamış olmama aldırmadılar bile. Araya birilerini sokmaya çalıştılar ama evlat edinildiğim an sistem silmiş beni. Yurtta kalanların bilgileri iyi korunuyormuş, acıyla öğrendim. Bir şekilde Sena ile görüştüm günler sonra, ağlamaklıydı. Sana ulaşamadığını söylüyordu. Her dakika seni aradım. Telefon bir daha hiç çalmadı. İstanbul’a gitme vaktim geldiğinde son bir umut, Gazi Üniversitesi’ne baktım. Kuaför olmak istediğimi biliyordum. O yıl kayıt yaptırmamıştın. Her şeyden vazgeçtiğini düşündüm. Üye olabileceğim tüm sosyal medya uygulamalarında hesap açıp yıllardır seni aradım. Aradım, bulamadım.”

“Altı yıl oldu. Köprünün altından çok sular aktı. Sen de aynı değilsin ben de aynı değilim. Beni artık eve götür.” Kanepeden kalkmaya çalıştım.

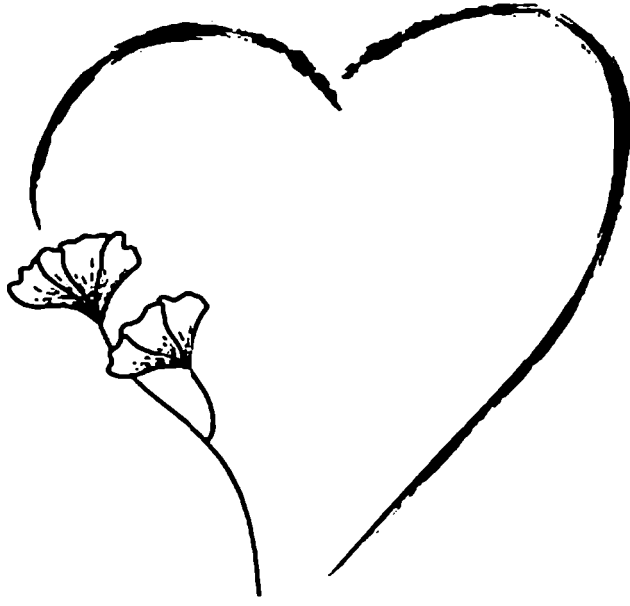
“Senin evinde devam edelim diyorsan, ona da varım.”

“Bizim davamız görüldü, karara bağlandı Özgür. Seni istemiyorum. Karnımdaki senin bebeğin olsaydı, onun için denerdim ama değil. Şimdi

eve gitmek istiyorum.” Deme böyle Gonca.

“Seni, şansımın en yaver gitmediğini düşündüğüm zaman, şansımın bile ağzı açık bakakaldığı bir zamanda buldum. Gidemezsin. Benimle evlenmeyi kabul etmeden, bu evden dışarı bir adım bile atamazsın kalbimin yangını.”

Şimdi düğmelerini açan bendim.

28. Bölüm: Gonca'dan

Altı yıl... Dilime bile zor vallahi. Bir saat sürem dolmuştu ve şimdi gür üstümdeki gömleğimin en üst düğmesini açmakla meşguldü. Hissettiği varlığı, benim altı yıldır hissetmek istediğimle aynıydı.

Tanımak istemesem de ayan beyan karşımdaydı. DNA'sı yalnızca nimle eşleşen bir kod gibi onunla uyumlanıyordum. İlk kez bana sel olan Özgür'dü. Anlattığı olay, en absürt dizi senaryolarından bile daha saçmaydı. Yine de yalan söylediğini düşünmüyordum. Çünkü Jale ab onun arkadaşlarının kumpasını değil, evin hanımı Ahsen Atasoy'un o aktardığı kadarını biliyordu. Ben Özgür nerede demiştim, o da Amerika'ya gitti demişti.

Hata onda mıydı peki? Benden tam tersi istikamette hava alanına ne gitmişti ki? Enes'in ne kadar ısrarcı olduğunu biliyordum ama yine de şüphelenemeyebilirdi.

Arkadaşlarına hayır diyememesi bizim altı yılımıza mal olmuştu. Yeterince seceğini düşünmüş ama geç kalmıştı. Fotoğrafımı koluna kazıtması, benim için çok başka duygular uyandırdı. Adımı kalbinin üstüne yazdırması bir şeydi. Yine de yüzümün gittiği her yerde yanında olması bambaşka bir şeydi. Yine de acaba hayırlısı bu muydu?

Onu yeterince tanıımıyordum. Yurttan küçük bir çocuk olarak ayrıldığında; yakın arkadaşım, sırdaşım da onunla gitmişti. Aşkı bilmiyorduk hemen hemen on iki yaşındaydım ama o zamanlar bile Özgür'ün yeri her de çok farklıydı. Her ağladığımda yanımdaydı ve yanımda olmaya devam edeceğini söylüyordu. İlk gün sırada yanına oturduğumda, onu öldürmek isterken, sonrasında uğrunda ölmek isteyecek hale gelmiştim.

Lisede halamın desteği ile şans eseri kolejde okumaya başladığımda, bu der bizi Özgür ile tekrar bir araya getirmişti. Bana karşı olan hislerini gönlüme, toyluğuna rağmen çok iyi aktarmıştı bana. Lisede karşılaştığımız ilk günden çıkmaya başlayıp bu kez küçük bir kız çocuğundan çok, genç bir kadının hisleriyle Özgür'le birlikte olmaya başlamıştım. Nikah gününü ilk kez seviştiğimiz gün almıştık. Dört gün sonrasında...

Evinden arabayla beş dakikada gelebileceği yerde, altı yıllık kalp yanğının, Serhan'a, Levent'e, karnımdaki bebeğe, hatta kaşla göz arasında ondan vazgeçmeye niyetlenmeme sebep olabilecek ne yaşanabilirdi ki? Yaşanmıştı işte.

Başına bir şey gelmiş olabileceği saatler geçip de onu salonda göremeyince ilk aklıma gelen şeydi elbette. Aklıma gelmeyen ise beni alay konusu yaparak Amerika'ya gidebileceğiydi. O yüzden yıkıldım. Kaza geçirmiş olmasın, başına bir şey gelmesin diye ettiğim tüm duaların karşılığı; Jale ablanın bana aksettirdiği şekliyle, yılın o gününün şartlarında terk edildiğimdi. Özgür tarafından ortada bırakıldığımdı.

Beni terk ettiğini, istediğini alıp benimle oynadığını, kullanıldığımı düşünmek hakkımdı. Üstüne bir de kendimce sebeplerim vardı. On sekiz yaşındaydım ve dört gün öncesinde benimle evlenmeden sevişen bir genç vardı. Aksini düşünemedim. Bu kadar basit olamazdı.

Yurda gelmiş olabilirdi, kabul. Beni yurttan bulamaması normaldi. Evlenmek için çıktığım o günün gecesinde yurda dönmemiştim. Zaman mefiumumu yitirmiştim o yamaçta otururken. Güneş tepemden batmış, ertesi sabah üzerime doğmuştu. Nihayet yurda döndüğümde kırmızı bültenle anan suçluymuşum gibi ceza almıştım. Umrumda da değildi açıkçası. Benim derdim bana yetiyordu.

Halamlar evde yoktu, doğru. Eniştem yalnızca bir yıl, ben liseyi bitirince dek Türkiye'de kalmış, sonra Almanya'ya dönmek istemişti. Beni de yanlarında götürmek istemişti halam ancak Özgür'e olan aşkım ağır astığı için Almanya'ya göç etmek yerine yetiştirme yurduna dönmüştüm. İsa sürdü orası ayrı. Babamdan kalan evim olduğu halde, yurttan dışarı çıkmamamış, ağlamaktan içim çıkmıştı günlerce. İçimi içime biraz tıstırdığım ilk anda halama telefon ederek beni yanına aldırmasını istedim. Onlarla Münih'te yaşadım bir yıl kadar. ve üç yıl kadar önce halamı da onlardan kaybettim.

Üniversitede kaydım yoktu, evet. Birinci yılımda değil, ikinci denememde girdiğim sınavda kazanmıştım. O bir yılda da kuzenlerimin, sebinin anlamadıkları depresyonuma ilaç olmalarına izin verdim. İyi ki de onları vardı. Üniversite için beni teşvik ettiler. Orada kalmamı da istediler. Sadece tüm hayatım Ankara'da yaşamıştım iyisiyle kötüsüyle. Böylelikle karar ülkeye döndüm ve istediğim bölümü kazandım. Tabii döndüğümde Özgür'e söyleme fırsatı bulamadığım bir evim vardı.

Sosyal medyada beni bulamazdı, haklı. Çünkü doğru dürüst bir hayatım da onları paylaşmak istediğim bir çevrem yoktu. Üstelik orası bana sahte mutluluklar diyarı gibi geliyordu ve ben gerçek acımı yaşamayı tercih etmiştim.

Yine de...

Yine de bir şey yanılttı; Özgür'ün dudaklarının altı yıl önce olduğu gibi yolumun en hassas noktasında olmasının doğruluğunun aksine. Beni na-

sıl bulamazdı? Bulunmak istemiş miydim ki? Peki ya, arandığımı biliyordum?

“Nasıl bulsun kızım, mal mısın sen? Babandan ev kaldığını, adresini söylemedin. Yurtta değil, önce Almanya’da sonra kendi evinde yaşadın. Evin Gölbaşı’ndan çok uzakta.

“Sen de Özgür’ü hiç aramadın. Seni terk ettiğine o kadar emindin ki. Nasıl bıraksın seni? Suç biraz da sende, kabul et.”

“Boğaziçi Üniversitesi garanti gibi demişti. Kesin kazanıp gitmiştir. Ne fes bile almadan okulu bitirmek için çalışmıştır. Takıntılı ailesi boş zamanı bile bırakmamıştır, eminiz.”

“Hadi diyelim ki boş zamanı oldu, onun böyle zamanlarda aldığı nefes bile saymışlardır. Üstelik ilk kez biriyle on sekiz yaşında birlikte olan yar yüzünde tek sen değilsin. Ne diye kendini boş yere hafif kadın hissettin ki?

“Şimdi bile seni istiyor. Kusura bakma, hamilesin ve herkes bunu yapmaz. Sana nasıl da aşkla bakıyor. Sen varsın her tarafında.”

Portakallı şeker ve havuçlu kurabiye bana karşı ilk kez aynı cephedeydi. Kim hangi cümleyi kurdu ayırt bile edemedim ve Özgür için aynı fikirde olmaları canımı yaktı. Bir bulup bir kaybettiğim Özgür için ben de mi suçluydum yani? Alara, şeyinin keyfinden gelecek diye havaalanında ne bir işi vardı? Acaba hâlâ onlarla görüşüyor muydu? Resmen bizi ayırmışlardı.

Ben sağlı sollu bombardımana uğrarken, Özgür dudaklarını tenimin tüm bölgelerinde yakıcı ve istilacı güç olarak kullanmaya niyetlenmişti. Onun ellerimle itemiyordum, kaskatı kesilmiştim. Fakat dudaklarını görevini bu yığıyla yerine getirecekti. Bazı şeyleri yeniden hatırlaması gerekiyordu.

“Bana başkaları dokundu.” Dudakları öpmeyi kesti.

“Benim gibi değil.” Devam etti.

“Beni başkaları öptü,” Pantolon düğmemi açtı.

“Benim gibi değil.” Devam etti.

“Benimle başkaları sevişti.” Pantolonumu bacaklarımdan sıyırdı.

“Benim gibi değil.”

Beni öpmeye, sevmeye devam ediyordu. Ona muhtaç ve hasretinde tutuşan yanımda bu an bitmesin isterken bazı gerçekleri gözardı edemeyecel kadar da kişiliğimin farkındaydım. Her şeye aynı anda sahip olabilen kadın olamamıştım hiçbir zaman.

“Ben hamileyim.” Gülerek beni soymaya devam etti. İşini bitirdiğinde de pantolonum yerde gömleğim de kollarımdan kurtulmuş, kanepenin başucundaydı.

“Yarın karnında olmayacak bir bebek için ne gereksiz bir endişe.” Gökçe kırıptı.

Kendi kendime çelme takmıştım. Kadının kadına yaptığı... Ah!

“Seni istemiyorum ki.” *Çok istiyorum.*

“Yine de altı yıl beklediğim için bir istisna yapamaz mısın?” Özgür isteğini elde etmek için böyle hınzırlık yapmayı ne zaman öğrenmişti?

“İstisna? Yapabilirim sanırım.”

Mavi gözleri ışıldadı. Üzerimden kalktı ve beni o halde bıraktı. Mutfığa derken çok sakindi, eski Özgür gibi. Beni bu kez de kanepede bırakmıştı. Ben de dörtte üçüm çıplak halde. Elinde pasta ile tekrar yanıma gelip pas-yı ellerinde tutarak bana uzattı ve ortadaki sehpaye oturdu.

“Saat gece yarısını geçmeden üfle bakalım kalbimin yangını. Doğduğun günün kutlu olsun. Seni çok seviyorum. Beni şimdi affedebilir misin? Bu şam seni gördüğümünden beri, yeterince çabalamadığımı, yeterince aradığımı hissediyorum. Çocuktum, sevdim. Gençtim, sevdim. Şimdi yine, yaşımda da seviyorum ve hep seveceğim. Gözümün önünden, dizimin altından, koynumun sıcağından ayrılamazsın artık. İzin vermem. Dileğin benim. Dilediğin olayım. Benimle evlenir misin?”

Aptal yaşları gözlerimin pınarlarından uzaklaştırmak için konuyu değiştirmek lazımdı. Öyle güzel konuşuyordu ki, eriyordum, bitiyordum.

“Çıplak mı yiyeceğim pastayı?” Kanepede oturur pozisyona istemeye istemeye geldim. Gülerek uzattığı battaniyeye sarındım. Levent’le yiyeceğim pastayı, Özgür’le yiyeceğimi söyleseler, sınır tanımayan hayalleri için hayran kalırdım.

Üzerinde iki ve beş sayıları olan iki mumu üfledim. “Ne diledin?” diye sordu.

“Söylersen, gerçekleşmez.”

Anladığını belirterek başını salladı. “Kesip, getireyim.” O tekrar mutfığa gidince, hızlıca kıyafetlerimi giydim. Ben de mutfığa gidip oradaki kalyelerden birine oturdum.

“Mutfak işlerinden iyi anlıyorsun.”

Lisede ev ortamında bulunduğumuz zaman dilimleri sınırlıydı. Genelde mekanlarda buluşurduk. Maharetli elleri bana yabancıydı.

‘Almanya’ya gidene dek İstanbul’da tek başıma evde kaldım. İki hafta bir gelen ailemle ne kadar tek başıma ise o kadar tek başıma işte. Her şeyi kendim yapmayı seçtim.”

‘Elektrik elektronik mühendisi misin şimdi?’ Pastamı önüme iterken yanında tabakla o da karşıma oturdu.

‘Evet, elektrik elektronik mühendisiyim. Evim var, arabam var. İyi gelir veren bir iş kurduk bir arkadaşımınla. İçki sigara dersin de sosyal içicilerden öteye gitmiyor. Ne dersin, baban verir mi seni bana?’ O gülerken yüzüm değişti.

Özgür, benim babam...” diyecek oldum boğazımda yumruyla. Unutmuş muydu gerçekten?

“Biliyorum Gonca. Nikahtan sonra gideceğiz ya yanına. Gerçi o zaman çoktan seni bana vermiş oluyor, değil mi?” Neşeliydi. Kendi tabağında pasta yemeye başladı.

“Unutmamışsın.” Bu nasıl mümkün olabilir?

“Böyle bir şey mümkün mü Gonca? Seninle ilgili şeyleri on iki yaşında kaydetmeye başladım ben. Zaten elimde çok da yok. Üçümüz birlikte yapacak.”

Pastamdan aldığım ilk lokmayı zor yuttum.

“Aldırmayacağımdan o kadar eminsin yani?”

“Aldırmayacağımızdan o kadar eminim. Asla izin vermem. Anne olmayı istemişsen bu bebeği istememen mümkün değil. Yarın evleniyoruz. Sekiz temmuzda da düğünümüz var, haberin olsun.”

Gözlerimi devirdim. “Çok romantiksin gerçekten. Sekiz temmuzmuş!” diyerek hıhladım üstüne.

“Gecikmeli sekiz temmuz için özür dilerim.”

“Özgür, güldük eğlendik ama bu evlenme mevzuu sıkı biraz. Üstelik benim bedenim benim kararım. Dünyaya babasız bir bebek getirmek istemiyorum.”

Özgür bir süre sessiz kaldı. Fakat bakışları tartışmanın burada bitmediğini haber veriyordu. Bunu da sanki lütfedermiş gibi konuyu değiştirent yaptı.

“Muhabbet kuşun mu var senin?” Ne alaka şimdi bu?

“Hayır yok, niye sordun ki?”

“Benimle isim koymayacakmışsın ya. Yeni aldın, isim düşünüyorsun sandım.” Of Özgür!

“Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.”

“Neyse ki içinde, birlikte isim koyabileceğimiz bir kalp taşıyorsun.”

Cidden sinirlenerek çatalı masaya sertçe bıraktım. “Yapma Özgür, sız hiplenme bu kadar. İkimize de yapma bunu. Ben çabuk umutlanan biriyim. Hâlâ değişmedim. Öyle olmasaydım, böyle olmazdım.” Elimi kamını koydum.

Çatalı gerisingeri elime tutuşturdu. Lanet olsun ki pasta çok tazeydi ve çikolatalıydı. Pastam bitince ayağa kalktım. Kapıya doğru yürüyüp Özgür’e baktım. Yorulmuştum, uykum da gelmişti. Eve geçip dinlenmek istediğimi söyledim.

“Burada yatak odası da var kalbimin yangını. Geçip uzan istersen. Sız hiplenme meselesine gelirsek artık çok geç. Sen nasılsan, ben seni öyle istiyorum. Artı birinle... Affettin mi beni?” diyerek o da kapıya geldi. Elimi arkamdan dolandırıp kapıyı kilitledi ve anahtarı da kotunun arka cebine koydu.

“Özgür, oyun oynayacak vaktim yok. Yoruldum.”

“Burada dinlenebilirsin dedim. Gel.” Elimi tuttu. Çekmek istememin bir ydası olmuyordu.

“İşim var yarın Özgür, lütfen. Sabah yetişemem sonra.”

“Affettin mi beni?”

“Affettim dersem götürecek misin?”

“Tabii ki. Tek farkla, affettim demenin devamı evlenmek olacak.”

“Böyle bir şey olmayacak Özgür. Zaten dokuz haftalık hamileyim. Yal süre için bir haftam var. Sonrasında bu bebeği aldıramam. Senin aklın aşına geldiği zaman, hata yaptığını anlayınca ben yalnız olmak yerine bu z babasız doğurduğum bir bebekle ortada kalırım. Yalnız ortada kalmayı tercih ederim.”

“Gonca, güzelim, kalbimin yangını aptal da değilsin ki, neresini anlamıyorsun? Böyle bir şey olmayacak. Seni bırakmam artık. Sizi bırakam.” Sesini yükseltmemişti ama sertti.

Beni çektiği yerde sırtım yine kapıdaydı. Benim kapıyla imtihanım ney? Ben yine kapı ve Özgür arasında, Özgür’ün elleri saçlarımda, benim lerim ittirmeye hazırlanmış onun göğsünde... Sarı saçları nasıl da güzel amış. Toplayınca nasıl da yakışmış. Mavi gözleri aşkla bakıyor, değil i? Serhan’ın da baktığı gibi tıpkı... Onu, bana âşk olduğu zamanlarda, zgür’den daha çok görmüştüm ve bir kadına aşkla nasıl bakıldığını ezre biliyordum. Tüm itirazlarım ağzımın içinde büyüdü, büyüdü sadece yüdü. Dışarı çıkamadılar. Kahretsin! Konuşamıyordum.

Baktı ben suskunum, beni önüne getirdiği kapıyı açtı. Bahsettiği yatak asıydı. Geceyi burada geçirmekten başka çarem yoktu. Ayakta duracak lım kalmamıştı. Gözlerim kapanmak üzereydi. Sabah yine piç gibi bırakmak istemesem de yatağa girip yattım. Özgür giydiğim kıyafetleri çıkarı. Sadece izin veriyordum. Nedense utanmıyordum.

“İyi geceler küçük kadınım.” Alnımı öpüp üzerimi örttü.

Kirli sakallarına ellerimi koyup yüzünü avuçlarımin arasına aldım son ç kırıntılarımla. “Özgür?” dedim. Yarı açık gözlerle de olsa konuşmak nundaydım.

“Gonca’m, söyle. İste, dile. Adımı zikrettiğin her an kölenim.”

“Sabah burada olacak mısın?”

“Elbette olacağım.”

“Beni bırakacaksan da yüzüme karşı yap, olur mu? Seni tekrar bekleyem. Ölürüm Özgür.”

“Yaşayacağız kalbimin yangını. Yarın aile olacağız. Uyu, dinlen şimdi.”

“Soyadım Atasoy mu olacak?”

“Evet, unutmamışsın.” deyip kahkaha attı.

Bu evliliğe ihtimal vermesem de, gecenin o saatinde manasız bir lartışmaya girmedim, zira çoktan uyumuştum.

Gözlerimi açtığımda saat sekize geliyordu. Özgür yanımda yoktu. Zaten yanımda yattığını hatırlamıyordum. Kütük gibi uyumuşum. Üstüme biniyor yük gelen, yüksek ihtimalle kendi tişörtünü bana giydirdiğini de hatırlamıyordum. Yatakta gerindim. Yorganı itekledim ve yataktan çıkıp, arkasındaki banyonun olduğunu düşündüğüm kapıyı açtım. İşlerimi halledip dışarı çıktım.

Ev şömineden gelen ateşin çıtırtıları dışında sessizdi. “Özgür?” diye birkaç defa seslendim ama cevap alamadım.

Mutfaktan gelen kokular... Koşullama... Deja vu...

Masada çok güzel bir kahvaltı, çay makinesinde sevdiğim bergamot aromalı çay, görmemem için kör olmamı gerektirecek şekilde mutfak dolabının kapağına asılmış olan not:

“Günaydın kalbimin yangını. Bir işimi halledip sekiz gibi geleceğin. Ne zaman uyanırsın bilemedim. Ben gelmeden uyanmış olursan, hemen başla kahvaltıya. Hâlâ elli altı tane çilin var. Seni çok seviyorum.”

Notu okuyup aceleyle kapıya gittim. Açmaya çalıştım ama kilitliydi. Bir adam deli miydi? Ev tutuşsa içinde yanarak ölecektim. Kapı kilitlemek ne demekti? Sinirle arka bahçe kapısına yöneldim. Orası da kilitliydi. Beni ille de dakikada delirtmişti. Bir de baba olmak istiyordu.

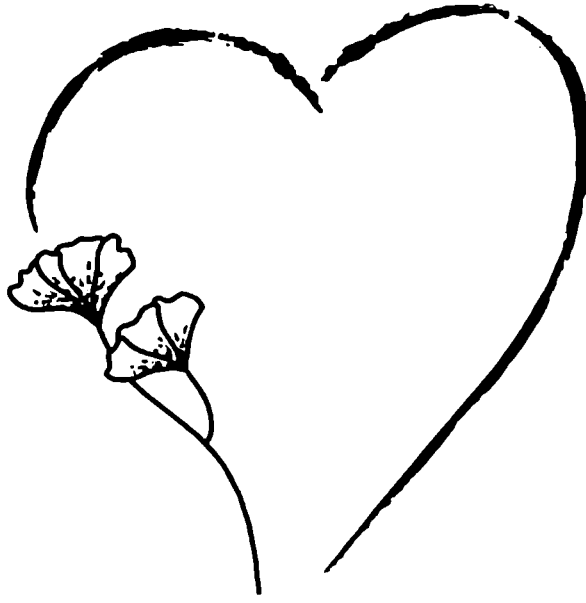
“Şömine yüzünden ahşap evde yanarak öleceğim.” diye söylendim hoşnutsuz biçimde.

“Seni terk etmediğini anlatmaya çalışıyor Gonca, sakın ol ve bebeğin beslemeye başla.”

“Bir siz eksiktiniz!” Masaya oturduğumda ağzıma attığım ilk lokmayı her şeyi unuttum.

Karnım doyunca beynim de çalışmaya başladı. Özgür beni bulmuştu. Belki tesadüf, belki kader, belki adını koymak istediği her neyse... Bulmuş ve bırakmamıştı. Anlattıklarına rağmen, bebeğe rağmen evlenmek istiyordu. Her ne kadar hayal gibi gelse de hâlâ buradaydım ve Özgür beni bu kez terk etmemişti. Aslında hiç terk etmemişti. Önce sinirle karışık umutla sonra neşeye bulanmış hayallerle gülmeye başladığımda kapı açıldı.

Özgür ve yanında başka dört adam daha birlikte eve girdiler. Ben karışmadaki beş adama bakarken Özgür de pis pis sırıtıyordu.

29. Bölüm: Özgür'den

Beni uzaklaştırma çabaları takdire şayandı. Araya altı yıl girmemiş gibi; tıgım o son mesajdan bir saat sonra, nikah salonunda evlenmek için yola kmış gibi heyecanlıydım.

O heyecandı, dudaklarımı acele ile her yerini öpmek için ateşleyen.

O aşktı, bana yalnız Gonca'yı isteten.

O arzuydu, ona sadece baktığımda bile kalbimi eriten.

O tutkuydu, ilk seferden sonra başka bir kadına dokunmamı gerektir-eyen.

O ihtiyaçtı, beni en zor anlarımda bile Gonca için dizginleyen.

Yine dizginledim. Kalkıp mutfağa geçtim. Saat on ikiye yaklaşıyordu e kutlanacak bir doğum günü vardı. Yolda aldığımız pastanın üzerine iki e beş rakamlarından mumları yerleştirerek yaktım. Gonca kanepede iç amaşırsarı ile beklerken durumun garipliğini umursamadım. Gonca be-imdi. Bundan daha çıplak olacağı zamanlar da gelecekti.

Doğum gününü kutlayıp; bir kez daha benimle evlenmesini, beni affet-mesini istedim. Benim garip bulmadığım durum, Gonca için garipti. Gül-lüm. Sorularıma usta manevralarla cevap vermeden konuyu değiştirebi-iyordu. Pastayı kesmek için mutfağa döndüğümde, arkamdan o da geldi. İyinimişti.

Mühendis olup olmadığımı sorduğunda, aklımda sadece beni affetmesi e benimle evlenmesi vardı. Affettiğini bir türlü söylemiyordu. Bana inan-nasa çoktan giderdi, buna emindim en azından. Neden affettim demiyor-lu? Korkuyordu. On sekiz yaşında kendini bana veren ve evlenmeyi kabul -den cesur, alev saçlı kız şimdi çok korkuyordu. O zamanla şimdiki zaman -rasında, nikahına gelmeyen damat olarak kodlamıştı beni. Korkması ka-lar doğal ne olabilirdi?

Konuşurken de pastayı yerken de yorgun olduğunu görebiliyordum. Ben kokusuyla uyumak için sabırsızlanırken o bana, "Yapma!" diyordu. Hatta vazgeçeceğimden emindi. Ben senden hiç vazgeçmedim ki kalbimin

yangını. Sonunda ayağa kalkıp kapıya gittiğinde, eve gitmek için açtığını, bir an önce onu eve götürmemi istediğini biliyordum. Ama akşam saatlerinde benim de kendime verdiğim biz söz vardı. Gonca bu evde beni affetmeden çıkmayacaktı.

Arkasından uzanıp kapıyı kilitlediğimde, bıkkınlığını ve yorgunluğunu artık gizlemedi. Yatak odasına götürüp uyuması için hazırladım. İtirazı memesi iyiye işaretti. Başını daha yastığa bırakamadan uyuyacak gibiydi. Sonunda iyi geceler dediğimde yanaklarımdan tutup adımı söylemesi, bırakma demesi, taşı taşa sürterek kıvılcım çıkarmayı başardığımı kurtuydu. Artık oymakbaşyıldım. Hangi bitki zehirsiz, hangi mantar yenir, iyi biliyordum.

Hemen uykuya daldığında bir süre izledim. Odadaki elektrikli soba da yaktım. Dolabımdan aldığım tişörtümü kabaran saçlarından geçirmişim, imkânsız bir şey oldu ve o saçlar daha da kabardı. Gonca, imkânsızım. Nasıl çıktın karşıma?

Normalde doktor randevum dün sabahtı. İş yerindeki güvenlik toplantısı uzamış, Orçun da sadece akşam saatlerinde uygun olduğunu, ancak o zaman beni görebileceğini söyleyince mecburen kabul etmiştim. Zaten bir hastadır savsaklıyordum ve randevuyu oluşturan doktorun bizzat kendisiydi. Orçun'a yıllardır düzenli giderdim zaten ancak; üç ay önce hastane değiştirmişti. Bu hastane de evime ve işyerime tersti en başta. Oflaya pufıya girdiğim odada meğer ne umacak ne bulacakmışım. İyi ki!

Gonca'nın belki erken gelişi, benim belki muhabbeti uzatıp odadan çıkışı, belkiler ummanı... Sonra onun o alev turuncu saçları... Eğer saçları başka renk olsaydı, halim ne olurdu? Değiştirseydi, kısaltsaydı, kalmıyorsa... Başını tam da o an kaldırmıyorsa... Aklıma son altı saattir yaşadıklarım, Gonca'nın kadife sesiyle kurduğu cümleler geldikçe, gözümde de yaşlar akmaya başladı. Burnumun direği sızlıyordu. Ben saçlarını okşarken, o uyumaya devam etti. Sonsuza dek izlerdim ancak işim çoktu.

Üzerini giydirdikten sonra tekrar örterken gözüm karnına takıldı. Tıpkı elimle sıyırdım ve Gonca'nın bebeğine baktım. Aldırmak istemesi yine canımı yaktı. Sevdiği ya da en azından birlikte olmayı seçtiği bir adamdaydı. Onu bir süreliğine kıskandım. Kısa bir an. O kaybedendi, ben kazandım. Çünkü şah mat diyen bendim. Elimle karnını okşadım. Eğilip öptürdüm başımı dikkatlice yasladım. Başkasının bebeğine babalık yapabilir miyim diye bir an bile düşünmedim. Bana göre bu bebek, kalbimin yangınına küçük kıvılcımdı. Bu durum başlı başına onun içindeki minik kalbin bası olmayı istemem için yeterliydi. Bizim evliliğimizde, benim soyadımın doğacaktı.

Evlilik. Saat daha da geç olmadan odadan çıktım. Salona geçtiğimde iş Orçun'u aradım. Aslında benden altı yedi yaş büyüktü. Orçun Bey ya da Orçun abi dememi kabul etmemiş, ısrarı üzerine ismiyle hitap ediyordum.

Telaşlı sesle "Alo Özgür. Hayırdır bir sıkıntı yok, değil mi?" diyor.

ı telefonu.

“Özür dilerim Orçun, saatin geç olduğunu farkındayım.”

“Saat önemli değil. Sen iyi ol da.”

“Ben çok iyiyim. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bu iyiliği bana sen yaparsan, ır duyarım.”

“Yapabileceğim bir şeyse emrin olur. Dinliyorum.”

“Teşekkürler. Nikah şahidim olmanı istiyorum.”

Kısa bir sessizliğin akabinde, “Bu akşam ismini ilk kez duyduğum hanı-fendi ile mi evleniyorsunuz?” diye sordu.

“Evet.” Yüzüm daha fazla gülebilir miydi? Pişmiş kelleden halliceydim.

“Ayrıntılı konuşmaya fırsatımız olmadı ama yine de sormak zorunda-n. Emin misin?”

“Endişeleneceğin bir durum yok. Daha önce tanıdığım biriydi. Biz zaten lenecektik. Benim bir hatam altı yılımıza mal oldu. Eminim yani.”

“Oh! Altı yıl, lise aşkı... Tamam o zaman, tebrikler. Daha önce nikah ıdı olmadım. Ne yapmam gerek? Ne zaman, nerede olacak?”

“Sen kimliğini hazır etsen yeter. Sabah altı buçukta seni evinden alırım.”

“Sabah altı buçukta mı? Yaklaşık altı saat sonra yani?”

“Evet, doğru. İşin varsa, başka birini bulmam gerekir. Gelemeyeceksen, ylemen yeter. Sorun değil.”

“Gelirim. Geleceğim. Dediğin saatte hazır olurum. Almana gerek yok, n kendim de gelirim. Yeri konum atman yeterli.”

“Hayır, hayır. Ben alırım. Bir aksilik olmasına izin verecek lüksüm yok çun. Her detayın başında olmalıyım.”

“Tamam, sen nasıl dersen. Sabah görüşürüz.”

“Görüşürüz, iyi geceler.”

Görev 1 tamamlandı: İlk nikah şahidi hazır.

İkinci olarak; ilk yıl aynı sınıfta olduğum, sonra Boğaziçi mühendislik ültmesini, tutkusu olan moda tasarımı okumak için bırakan arkadaşım ımet’i aradım. O da ailesinin ısrarı üzerine girdiği fakültede, benim aksi-e kalmayıp kendine bambaşka bir yol çizmişti. Zaten yetenekliydi. Son lını Başkent’te okurken, Ankara’da kendi açtığı butiği de işletiyordu. ece de çalıştığına emindim.

İlk çalışta açarak, “Vay Özgür’üm! Nasılsın?” dedi borazan sesiyle.

“İyiyim dostum. Uyandırmadım, değil mi?”

“Ben gecelerin adamıyım. Daha uyumadım. Söyle.”

“Otuz altı beden bir elbiseye ihtiyacım var. Beyaz olsun. Nikahta giyil-ek üzere...”

“Ne zamana lazım? Elimde işler var ama seni asla yarı yolda bırakmam.

Senin benim için yaptıklarından sonra. Araya alırım seni.”

Sesime ciddiyet kattığımı umarak, “Sabah yediye lazım.” diye belim
“Hangi sabah?”

Kolumdaki saati kastederek, “Bakayım.” dedim. “Saat on ikiyi geçti
çoktan. Bu sabaha lazım.”

Kahkaha attı. Ben yorum yapmadan bekledim. “Sen ciddisin.”

“Ciddiyim. Yetişir mi?” Yetişir de lütfen.

“Yetişmemesi için sadece senin istememen gerekirdi. Sen istedin. Yetişecek. Otuz altı beden yeterli değil, ama. Boy, göğüs, bel, kalça, omak ölçümleri lazım en azından.”

“Sana bir model atacağım, markası belli olan bir model. Onun ölçülerinde. Mümkünse onun aynısı.” Gonca bana göre aynıydı. Değişmemiş Bedeninde gezinen ellerim ve dudaklarım öyle diyordu. Zamanla stokladıklarım bitse de şimdi günlük alımlara başlayacaktım. Depolamaya ihtiyacım yoktu. Bundan böyle hep yanımda olacaktı.

“Süper olur. Yalnız elimdeki kumaşlardan yapmak zorundayım. Şimdi kumaş alışverişi yapmak için uygun bir saat değil. Aynı renk tonunu, kumaş cinsini tutturamayabilirim.”

“Sorun değil. Beyaz olsun, benzeyebileceği kadar benzesin. Teşekkürler Samet. Zararını karşılarım.”

“Senin için dostum, Bülent Ersoy’a sahne kostümünü dikiyor olsam da bırakırdım. Para lafı duymamış olayım. Ne zaman istersen. Teşekküre gerek yok. Bu arada tebrikler. Evlenen sensin sanırım.”

“Sağ ol dostum, evet benim. Bu nikah sadece. Düğüne davetlisin. Karım isterse, belki gelinliği de sen dikersin.” Karım, nasıl güzel bir kelime böyle.

“Zevkle yaparım, yeter ki istesin. İyi geceler. Hadi çok işim var. Oyala ma beni.” Hemen Samet’e elbisenin fotoğrafını attım.

Ben sabah erkenden eve geçip kendimden uygun bir şeyler giyebilirdim. Annem ve babama eve geldiğimi belli etmeden, nefes almadan giyinme en zor kısım olacaktı.

Görev 2 tamamlandı: Nikah elbisesi hazır.

Son iş olarak Enes’i aradım. İlk çalışta açtı o da. “Özgür?” Adımı sorar gibi söylemesi manidardı.

“Enes, iyi geceler.”

“İyi geceler. Buldun mu nihayet?” Bravo!

“Buldum. Nihayet.”

“Çok sevindim. Neredeyse altı yıldır sesini duymamak, en yakın dostumu kaybetmek, ölmeden mezara girmek gibiydi.”

Melankoli çekecek halim yoktu. Kızgındım hâlâ. Direkt anlayacağı

Je konuya girdim.

Hatanı telafi etme zamanı.”

Merak etme. Saati ve yeri şöyle yeter.”

Bağ evindeyiz. Sabah altı gibi merkeze gelip sizi alırım. Hata, bahane miyorum Enes.”

Mümkün değil. Senden bu telefonun gelmesini çok uzun süre bekle-
.. Aksilik olmayacak.”

Çok kalabalık olmasını istemiyorum. Zaten de olmayacak. Bir tane ni-
şahidim var. İkincisi de sen olur musun?” Gece gece başka hiç kim-
e rahatsızlık vermemek ve nikahı dillendirmemek için cömert davran-
tım ona.

‘Bundan daha çok isteyebileceğim hiçbir şey yok. Teşekkürler Özgür.”

‘Yapman gerekenleri söylememe gerek var mı?”

‘Kesinlikle yok. Hemen şimdi Murat abiyi arıyorum.”

‘İkna edebilecek misin? Bir de dini nikah var. İmam da lazım.”

‘Biliyorum, her şey hazır olacak. Yarı yolda bırakmayacağım seni. Zor
iyorum ama güven bana.”

“Güvenmeyecek olsam, aramazdım.”

İç çekerek ailemin olup olmayacağını sordu ama cevabını bildiği soruyu
n yanıtlamadan “İyi geceler.” diyerek konuşmayı sonlandırmayı seçti.

“İyi geceler.” dedim uzatmadan. En zor kısım onun üstüne düşendi.

Enes’in ablasının eşi, iki dönemdir Gölbaşı Belediye Başkanı’ydi. Yıllar
ce, beni Amerika’ya götürmeye yeltendikleri o günden sonra, en yakın
arkadaşım da iletişimimi kopardığımda, Enes’in aramalarını bıçak
bi kesen bir konuşmam olmuştu. Sadece Gonca’yı bulduğum zaman onu
ayacağımı ve evlenmemiz için her türlü hazırlığı kendi yaptığı takdirde
u affedeceğimi söylemiştim. Eniştesi ikinci dönem de başkan seçilmiş-
en, bu işi ondan daha hızlı kimse halledemezdi. Başka hangi nikah me-
uru zorla alıkoyduğum bir kadınla evlendirir ki beni?

**Görev 3, 4, 5 tamamlandı: İkinci nikah şahidi, nikah memuru,
nam hazır.**

Odaya geri döndüm. Uyuyacağımı sanmıyordum. Amacım göz banyo-
u yapmaktı. Dikkatlice yanına uzandım. Saat biri geçmişti. Gonca derin
efeslerle uyurken, yüzüne gelen saçlarını çektim. Bir kadın daha güzel
labilir miydi? Beni affettiğini söylememiş olması içimde bir yaraydı. Ev-
enmek istediğimi her yinelediğimde, duyduğundan emin bile olamamış-
m. Hoş reddetmişti sürekli.

“Bitti Gonca. Ayrı geçirdiğimiz zamanlar bitti. Benim yanımda uyanma-
tığın günler, Gonca Tekcan olduğun zamanlar sona erdi.”

Fısıldamalarım kesildi anında. Siktirl Acaba kendi soyadını da kullan-

mak ister miydi? Ne olur ne olmaz Enes'e mesaj attım. Daha ilk gün karımla papaz olmak istemiyordum. Karım... Sesli gülmeye başladığı uyanmasından korktum. İlkinde, nikahtan sonra telefonuma ismini ca-karı diye kaydedeceğimi söylemiştim. Şimdi telefon numarasını bilmiyordum. O zamanlar ne kadar da uzaktı.

Gonca yanımdaydı. Yatağında uyuyordu. Çillerini saymaya başla. Elli altı tane. Sağlamasını yapmak için tekrar tekrar saydım. Aynıydı.. ba o herif de saymış mıydı?

'Bana başkaları dokundu. Beni başkaları öptü. Benimle başkalar vişti.'

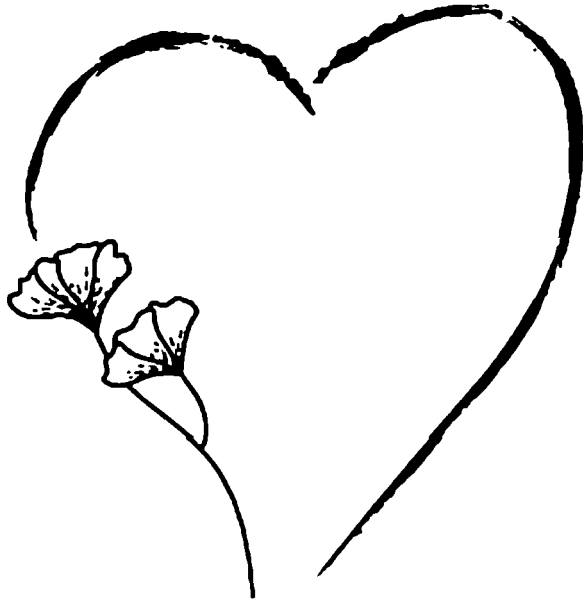
Arabadan inmeden önce, 'başkası' derken; kanepede 'başkaları' de ti. Bunlar, onu sevmeme, onu hâlâ istememe engel değildi. Ondan geçeceğimi umarak attığı zavallı yalanlar... Yüzüne baktığımda, s dokunduğumda, benim olan kadından başkasını görmüyordum. Beb kendi babasını asla sormayacaktım. Bunu bize yapmayacaktım. Ara çekirdek ailem dışında bir yabancıyı sokmayacaktım. Bir saatimi şı derek, Gonca'yı izleyerek, severek, şükrederek, uyandırmadan öpm zorluğunu bir şekilde öğrenerek, şükrederek geçirdikten sonra kalkıp girdim.

Uyuyup da saatin alarmını kaçırarak kadar bahtsız olma ihtimalime şı, kesinlikle uyumak gibi hata da yapmayacaktım. Nikahtan sonra (ca'nın dizinde, göğsünde, yanında, arkasında, yöresinde, yurdunda uy bilirdim.

Saat üçe gelirken, sabah Gonca'nın yaşayacağı şokun, bebeği sıkı sokup sokmayacağı tek endişemdi. Vereceği tepkiden emin olamad için korkuyordum. Strese girmesi son isteyeceğim şey bile değildi. 1 bir de o uyanmadan önce eve gelemezsem, kendini terk edilmiş hisset sine dayanamazdım. Not yazıp bırakmaya karar verdim.

Gonca zaten eşimdi, saatler sonra karım da olacaktı. Asıl sorun ge Atasoy'lardı. Annem ve babam bu evliliği onaylamayacaktı. Evli ol bile bu değişmeyecekti. Gonca'nın canını sıkmalarına izin vermeyecek Bebeğin benden olduğunu söylemek zorundaydım. Aksi halde asla bı vermeyeceklerini bilecek kadar onlarla yaşamıştım. Asıl mesele, Gonc bunu nasıl söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı.

Nikahtan sonra düşünmeye karar verdim. Ona kahvaltı hazırlayıp evinden çıktım. Saat sabahın beşiydi. Eve geçerek annemler hâlâ uyur sessizce odama çıkmayı ve evden ayrılmayı başardım. Orçun'u ve di lerini sırayla aldıktan sonra uğrayacağım son bir durak kalmıştı. Saat 7 gibi Samet'in atölyesine geldim. Hiç uyumadığı belli olsa da yüzü l gördüğü için mutluydu. Elbiseyi hazırlamıştı. Özenle hazırladığı ku da alınca tekrar bağ evine yola koyuldum. Beni engelleyecek kim v olabilirdi ki artık?

30. Bölüm: Gonca'dan

Özgür gülerek bana bakarken, diğer adamlar da bana 'Günaydın' diyerek salona geçtiler. Biri dışında hiçbirini tanıımıyordum. Özgür onlara yer gösterince mutfığa yanıma geldi. Elinde büyük bir kutu vardı. Üzerimde uyluklarımı bile örtmekten aciz bir tişört ile karşılarına çıkmak zorunda kalmıştım. Sabahın köründe, üstelik habersiz, bir elin parmakları kadar adamla eve gelmeyi düşünürken Özgür'ün aklında acaba ne vardı?

"Günaydın, kalbimin yangını. Kahvaltını yaptın mı?"

"Yaptım. Kapıları kilitlemişsin."

"Ah! Çok özür dilerim. Alışkanlıkla düşünemedim. Bahçeye mi çıkacaktın?"

"Hayır. Yangın çıkarsa evde can çekişerek ölmeyecektim."

Özgür beni kendine çekerek dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Sen kendin yangınsın. Hangi yangın seni öldürür? En kötü ihtimalle ejderha çıkarırsın." dedi ağzı kulaklarında gülerek. Gülüşü ona yakışıyordu ama o an sinirden tüm saçlarım tavana değiyordu.

"Gerçekten çok komik! Ben niye gülmedim ki? Enes ve diğerlerinin burada ne işi var? Üstülme bak. Fifa turnuvası için erken bir saat değil mi?"

"Daha evet bile demeden karım oldun, dırdır ediyorsun. Çok aşığım sana." Beni yeniden kendine çekerken elindeki kutuyu masada bulduğu ilk boşluğa bıraktı ve diğer elini de belime sardı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Sen doydun, değil mi? Doydunuz yani?"

İlgisi ve tek eli anında karnıma kaymıştı. Bu ilgiye alışmanın bir yolu var mıydı? Her temasıyla içime lavlar akıyordu. Karnıma dokunmasını, tenimi okşamasını, bebeği sahiplenmesini; sonrasında hayal kırıklığı yaşamamak için hiç mi hiç istemiyordum ama dokunmazsa da bir şeyler eksik kalacaktı, karnım üşüyecekmiş gibi hissediyordum.

"Özgür. Niye buradalar?" Sesimi asgari seviyede tutmaya çalışıyordum. Neticede benim evim değildi. İstedigini getirebilirdi. Aslında hesap sor-

mam saçmaydı.

“Odaya geçelim. Açıklayacağım. Sen de giyinirsin. Huzursuz olma da fazla.”

“Önlerinden geçip, bir de seninle yatak odasına mı gireyim yani? Huzursuzluğumu gidermek için çivi çivi söker yöntemini mi öneriyorsun?”

“Ben seninle nasıl başa çıkacağım? Bir an önce Nefise Hanım’la konuşmam lazım.” Ne alaka? Bebeği bir isteyip bir istemediğini düşünmekte nevrime dönmüştü. Elini istemsizce karnımdan çekti.

“Gel. Adamları erkenden uyandırdım. Onlar kahvaltı etsin, biz de giyinelim.” Özgür bence yeterince giyinikti. Basit bir sweat ve kot için bile, kahretsin ki yine çok yakışıklıydı. Masadan kutuyu alarak diğerlerini seslendi.

“Beyler buyurun, kahvaltı bu tarafta hazır. Enes sen yardımcı olur musun?”

“Tabii. Selam Gonca. Nasılsın?” Nasıl mıyım? Nikah salonunun önünde Özgür’ü beklerken, o Amerika’ya kaçmış gibi hissediyorum. Kötüyü yani.

“İyiym. Sen?”

“Sizinle beraber iyi olmaya başlayacağım. Uzun uzun konuşuruz.” Gi kırıp mutfağa geçti.

Yatak odasına girdiğimizde yatağı bile toplamadığımı fark ettim. Utandım. Özgür dün gece yanımda uyumuştı. Emindim. Yastık ve çarşafın bulaşıklığı, bunu bas bas bağıırıyordu.

O ise yatakla ilgilenmeden, “Duş almak ister misin?” diye sordu. “Ya saçlarını örmek? Nemliyken öersen... İstersen yani. Böyle güzel olmak gından değil de sen örmeyi seversin. Ben bu halini de seviyorum, yanlış anlama beni. Sadece belki...”

Gözleri saçlarımda, dili saçmalıyordu. Tabii ki duş almak isterdim. Güdüzleri Çarşamba Cadısı gibi dolaşmıyordum. Bu durumum geceye özek

“Özgür çok saçmaladın, yeter! Açıklamanı bekliyorum.”

“Gonca evleniyoruz. Aslında dün akşamdan beri söylüyorum ama ta anlamadın sanırım.”

“Yok, ben anladım da sen anlamamışsın. Ben de dün akşamdan beri seninle evlenmeyeceğimi söylüyorum.”

“Ben de onu diyorum aşkım, sen anlamamışsın. Az sonra evleneceğiz”

“Az sonra mı? Bu adamlar kim?”

“Nikah kıyacak kişiler ve şahitler.”

Kahkaha atmamam imkânsızdı. Mantıksız cümlelerinin altında yatan çok gizli nedeni bulabilecek bir bilim insanı edasıyla; Özgür’ün alınma yanaklarına dokunmaya da başladım.

“Ateşin de yok ki. Bu halüsinasyonları neye yorsam?”

“Yangınım var benim, ateşim niye olsun? Hadi Gonca, daha fazla bek-meyelim. İnsanların işleri güçleri var.”

Dağınık yatağın üzerine bıraktığı kutudan kıyafet çıkarmaya başladı. İltü kahve rengine, askılı keten pantolon ve uzun kollu beyaz keten bir imlek... Sonra bir de beyaz uzun şifon bir elbise. Astarı pudra rengine, ce askılı, kolları da şifondan, göğüs kısmı güpürlü... Gözlerime inana-adım. Elimle dokunmaktan, elbisenin her detayında göz gezdirmekten ndimi alıkoyamadım. Altı yıl önce giydiğim nikah elbiseme o kadar çok nziyordu ki. Gözlerimi durdurmak için göz yaşı vanamı çevirmeye geç lmiştim.

“Özgür sen bunu nasıl yaptın?”

“Zamanında doğru kişilerle arkadaşlık kurmuşum.”

Sorduğum soru elbiseye dairdi ancak cevabı beni aldı götürdü, altı yıl xeye savurdu.

“Enes gibi mi? Alara ya da Sıla gibi mi? Anlattığın hikâyede Enes de rdi. Şimdi en kötü gününe sebep olan ve o güne şahitlik etmiş kişiden, i güzel anına da şahitlik etmesini mi istedin? Diğer ikisi nerede? Onlar isik kalmış.”

“İstemezsen, yapmaz. İmam şahit olur onun yerine. Nikahı kıyacak be-diye başkanı, eniştesi. Evlenmemizin daha hızlı bir yolu yoktu. Benim im olmadığın bir dakikaya bile tahammülüm yok artık. Hadi Gonca! adi kalbimin yangını! Hazırlanalım.”

Gözyaşları içinde elbiseyi alıp yere çaldım.

“Konuşmaların, isteklerin hep tek kişilik. Ben istemiyorum seni. Her ca-n istediğinde evlenmek isteyemezsin benimle. Şu an gözümde on iki ya-ndaki şımarık bir çocuktan farkın yok. Hatta o yaştaki Özgür hiç şımarık eğildi. Hiçbirimiz şımarık olma lüksüne sahip değildik. Tabii seni zengin ir aile evlat edindi. Şımarttılar. Kendi nikahına bile öyle bakkala çakkala iderken ya da trafikten ya da Allah korusun kazadan falan geç kalmadın. Amerika ya, Amerika! Başkasının gönlünü eğlerken geç kaldın.”

“Ne demek bu Gonca? Yıllarca seni bulmak için çırpındım durdum. Isı-ıp ısıtıp hatamı önüme sürmesen de ben pişmanım zaten. Arayarak bula-nadım belki ama sonunda yanımdasın. Neden istemiyorsun beni? Aşkın-lan delirdiğimi, amansız bir hasatalığa yakalanmış gibi seni çok istediğimi örmen için ne yapmalıyım? Söyle onu da yapayım.”

Ellerini iki yana açarak karşımda çaresizce duruşu benim de içimi yakı-ordu ama bu yangın bile buzlarımı eritmeye yetmiyordu. Belki de onun adar sadakat göstermediğim için kendime kızgındım bilmiyorum. Ben-ken başkasına dokunmayan bir adamın karşısında kirli hissediyordum.

“Bulduğun kişi aynı mı sanıyorsun? Değişmemiş mi hiç? Büyümemiş i, yaşamamış mı? Acı çekmemiş mi? Elleri böğründe seni mi beklemiş?

Beklediğim zaman gelecektin. Mutfakta zıkkımlanan, şahit diye getirdiğ Enes'in keyfini yapmayacaktın."

Denemekten vazgeçmiyordu orası ayrı. Niyetim onun sınırlarını zorlamak değildi elbette çünkü ben kendi sınırlarımdan emin değildim o and Öfkemi geçirebileceğim, ya da biriken hıncımı atabileceğim bir paralele ren arıyordum çaresizce.

Ellerimden tutarak, beni yatağın önündeki pufa oturttu. "Özür dilerim Gonca. Hata yaptım. Telafi etme şansımı benden alma. Affet beni. Evle benimle. Yalvarırım. Benim için aynısın. Hâlâ küçük kadımsın. Ben ber yaşayalım bundan sonra. Artık acı çekmek yok. Beni beklemediğin ti zamanda geldim görebiliyorum; ama ben, bulmayı ummaktan asla vaz geçmediğim bir zamanda buldum seni. Olmaz artık, sensiz yaşayamam. Bunun bir anlamı yok mu?"

"Olabilirdi."

"Yine mi başa saracağız? Altı yıl önceye dönebilmek mümkün olsaydı seninle bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?"

Titreyen sesi direncimi kırıyordu. Yine de Levent'le olduğu gibi ani bir karar vermekten korkuyordum. Yanlış yapmaktan... Bedenim ayaz yemeği gibi titrerken içimi kemiren düşünceler kendini ele verdi.

"Hamileyim diyorum. Senden değil bu bebek. Senin değil. Anlasana Aklından neler geçiyor, bilmiyorum. Tahminlerim var, lütfen dikkatle dinle: Belki birçok kişiyle yattığımı düşünüyorsun, için içini kemiriyor. Yine de sormuyorsun. Belki de tek bir kişiyi çok sevdiğimi ve kendimi ona ibadet ederek verdiğimi, gitmek zorunda olmasa evleneceğimizi düşünüyorsun için içini kemiriyor. Yine de sormuyorsun."

"Sormayacağım." diye külkreyerek beni de yerimden sıçrattı. "Tahminlerin seni yanıltmamış. Evet, içim içimi kemiriyor. Ama bunun sebebi hamile olduğun için ya da bebek benden olmadığı için ya da belki bir dizine herifle yattığın için değil. Buna ben sebep olduğum için. Anladın mı şimdi?" Yükselen ses tonu sonraki cümlelerinde alçaldı ama bıkkınlığıyla haykırıyordu. Oflayarak yanıma oturdu ve yine denedi. "Şu konuda yanlış yapıyorsun: Karnındaki benim bebeğim. Bu saatten sonra kabul etsen de etmesen de Atasoy artık. Bu nikah zaten kıyıldı. Karımsın Gonca. Kocanı senin. İstemiyorsan, Enes siktir olup gidebilir. Ama sen gitmeyeceksin. Benimle kalacaksın. Ölüm bizi ayırana kadar. O zaman da ayrılır mıyız emin değilim."

Haklıydı aslında. Nikah formalitedendi. Koskoca belediye başkanına ayağımıza getirtmiş biri için imza atmamam ancak abesle iştigal olurdu. Ben de bambaşka bir yerden vurmaya karar verdim.

"Ailen nerede? Bu mutlu günümüzde neden yanında değiller? Neden gizli evleniyoruz?" Gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı, seslice dışarı bıraktı. Al al. İhtiyacın olacak.

Az önce söyledikleriyle ben ikna olmuşum ama herkesi ikna edemezdi. Herkes benim gibi aptal âşık değildi. Herkes benim gibi Levent ile yat-ğına pişman olup da sabahında Özgür'ü düşünen, 'Neredesin, hani biz evlenecektik?' diye salya sümük ağlayan saf Gonca değildi.

"Gizli değil kalbimin yangını, hızlı. Elbise işi olmasa, dün gece yığar-m hepsini buraya. Dün akşamdan beri karım olmadığın her saniye aley-me işliyordu. Hepsini konuşacağız. Yine ateşkes imzalayalım. Sonra ilk vgamızı da ilk barışma seksimi de yaparız."

"Evet desene. Bu yaşımızda kalp krizi geçirmemizi mi istiyorsun?"

"Çok iyi bir baba olacağını göremiyor musun? Tabii aynı zamanda çok bir koca."

"Kendini seni mutlu etmeye adanmış. İç sesin olmaktan yorulduk vallahi. zı şeyleri azıcık da kendi aklından bul."

'Bir hazırlan çık şu odadan da evet de. Balayına sizin yerinize biz çık-ıız. Son bir günde altı yıldan daha çok yorulduk ya hu!'

Minik cadılar yine işbaşındaydı. İşgüzarlar.

Özgür bana karşı, sayılı bir süre bir arada olsak da hep nazikti. İlk nikah şimimiz de gizli değil miydi zaten? Ailesi beni oğullarına layık görme-eklerdi, emindim. Bunu o da biliyordu ama buna rağmen her şeyi göze ıstı. Bu nikah hazırlıklarını benimle olabilmek için yapmıştı. O güne zesin istemişti; Sekiz Temmuz'a. Düğünü de o gün istiyordu. Dün gece lemişti. Ben ciddi olduğunu düşünmesem de Özgür kararını vermişti. e benim yanımda uyuduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Hiç uyuma-nı ve tüm bu ayarlamaları yaptığını mor göz altlarına biraz bakan her-anlardı. Sadece çillerimi saymak için yanıma uzanmıştı.

endime izin verdim. Ne olursa olsun Özgür'le olsun; ne gelirse gelsin, ür'den gelsin.

en Aslı'ydım; o, bana gelebilmek için diyarlar geçen Kerem.

en Şirin'dim; o, benimle olabilmek için dağları delen Ferhat.

en Leyla'ydım; o, bana varabilmek için çölleri aşan Mecnun.

en Gonca'ydım; o, beni alabilmek için her şeyi göze alan Özgür.

ı çok da sonuncusunu sevdim. Biz gerçektik. Hikayemizin masal ol-na gerek yoktu. Altı yıl daha beklemeye dermanım da yoktu. Diğerleri öldükten sonra kavuşmak zorunda değildik, yaşarken bir arada olabi-c. Biz nefes alıyorduk. Kanımız ikimizin de damarında hâlâ sıcacık cen, birbirimizin olmak için neyi beklemeliydik ki? Özgür'ü hep bek-imi kendime şu an itiraf edebiliyordum ancak.

huş almalıyım. On dakika verir misin bana?" Yanaklarımı avuçlayıp klarımı öptü.

ffettin mi beni? Evlenecek miyiz?"

ffettim. Eğer havaalanına gidip birini alman gerekmiyorsa evlenece-

ğiz galiba.” Bu kadarına hakkım vardı.

“Cık, gerekmiyor. Pişman etmeyeceğim seni. Bir ömür beklerim az on dakika makul.” Gültüyordu. Üstüne alınma sinirlerini aldırılmıştı sanırdım. Özgür’ün gülüşü, ah!

Özgür daha odadayken, kızlara gelemeyeceğimi haber veren bir mesaj attım. Duşa girip üzerimde duş jeli kokusu kalacak şekilde hızlıca duş aldım. Saçlarımı tarayıp, alelacele kuruttum. Dişlerimi fırçaladım ve saçlarım hâlâ nemliyken örmeye niyetlendim. Elimi saçuma götürürken saçlarım anda vazgeçtim. Her şey o güne benzeyemezdi. O gün nikahta terk edilmişim bana göre. Bu kez olmazdı. Bu yüzden saçlarımı sadece kabarmamalarını umarak taradım.

Elbise odada kalmıştı. Havluyu bedenime dikkatlice sararak odadan çıktım. Özgür giyinip çıkmıştı. Rahatladım. Tekrar onun olmama belki de dakikalar vardı ama utanıyordum. Benim için ne kadar eski olsa da aynı zamanda yeniydi de.

Özgür benim için; çok lüks bir mağazadan alınmış, içindeki hediyeler kadar pahalı görünen, dış kutusu organze, ipek kurdele ile süslenip kapatılmış bir hediye paketi idi. Doğum günümde gelen en güzel hediyemdi. Ben her şeyimi kaybettiğimi düşünürken, bana her şeyimi geri verendi. Ruhumun eşi, ömrümün yarısı, kalbimin tamamıydı.

Elbiseyi dikkatlice giydim. Tam üstüme göre idi. Kesinlikle ilkinden daha da güzeldi. Saçlarımı tek omzumdan aşağı özgürce bıraktım. Dolayısıyla aynadan görüntüme baktığımda, kendimi beğendim. Sadece çiçeğim eksikti. O da nazar boncuğum olsun diyerek odadan çıktım.

Salondaki diğer duvarda kalan yemek masasında herkes yerini almıştı. Özgür hariç. O, giyinmiş halde, elinde kadife çiçeklerden yaptığı buketle beni bekliyordu. Demek çiçeğim de vardı. Özgür’le hiçbir şey eksik kalmıyordu. O gün kendisi eksikti, şimdi ise buradaydı. Bana doğru geldi ve çiçeğimi uzattı. Gömleğinin cebinde de bir tane kadife çiçeği vardı. Saçlarını ensesinde bağlamış, tıraş olmamış haliyle Özgür, çok yakışıklıydı.

Nikah memuru ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Merhaba Gonca Hanım ben Murat Çelebi. Gölbaşı Belediye Başkanı’yım. Hazır olduğunuz zamanı başlayabiliriz.”

“Memnun oldum Murat Bey. Hazırım galiba.”

“Merhaba Gonca. Ben Orçun Bekdemir. Dün geldiğin hastanede ben hekim yardımcısıyım. İlk kez nikah şahidi oluyorum. Heyecanımı mazun gör.”

“Hiç belli olmuyor, emin olun. Memnun oldum.” Dün hastanede bulunma sebebimden dolayı kendimden utansam da şimdi o sebebe sığınmamış, tersi istikamette yeni hayatıma doğru imza atmak üzereydim. Özgür neden o hastanedeydi, ilk kez o an düşündüm. Hasta mıydı, sonu-
muştu. Kaşları çatıldı. Enes üzerine alındı haliyle.

Gonca, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Çok özür dilerim, bilmiyordum ün, sizin... Söyleyecek çok şeyim var ama şimdi sadece evet demek /orum."

Tamam." Ona diyecek bir şeyim yoktu. Kesinlikle tek başına sorumlu ildi. Yine de birilerine kızmak zorundaydım. Şu an Özgür'e kızamaz-

ı.

Gonca, Mehmet Emin Bey de dini nikahımızı kıyacak." Özgür beni son yle de tanıştırınca yerimize geçtik.

İlbim, çizgi film karakterlerinde olduğu gibi durması gereken yerden, ası gerekenden fazla yer değiştiriyordu ve herkesin bunu gördüğüne ndim. Özgür bir an bana baktı. Gözlerimi kapatıp hazır olduğumu be- im. Yakışıklı yüzüyle gülümsedi.

"Kendi soyadınızı kullanmak için imza atmak ister misiniz?" Murat /'in sorusunu bir an anlamadım. Sonra dank etti. Özgür haliyle bunu lüşünmüştü.

İsterim, teşekkürler." Özgür kendi şahsiyetime, benden bile fazla duy- u saygısıyla, ona karşı saygımı kazanıyordu. Seni doğuran annenin rinden öpmek için neler vermezdim. Benim de annem belli değildi ama a göre seninki, sütünü vermeden daha helal etmişti.

İemur gerekli soruları sorduğunda, "Evet!" dedim. Evet. Evet. Evet, şür'ün karısı olurum. Sıra Özgür'e geldiğinde, gerçekten de bağır- ı. İfon yoktu belki ama megafon varmış gibiydi. İlk kez ağız dolusu lüm. O kadar uzun zamandan beri kendimi tutmuştum ki, mutluluk be- kapımı hiç çalmayacakmış ve hakkım değilmiş gibi gelmişti. Şimdi luluğun her türlü anlamını iliklerime kadar hissediyordum. Mutluluk şür'le gitmiş, yine onunla geri gelmişti. Ayağına basıp, ayağa kalktım. kez Özgür'ü ben öptüm. Yanımda kimin olduğu, bize kimin baktığı, kımnda kimin ne düşündüğü ilk defa umurumda değildi.

Aile cüzdanını bana veren Murat Bey ve diğerleri sırayla bizi tebrik et- r. Özgür Enes'ten bir de fotoğrafımızı çekmesini istedi. Bu kez asık su- ı bir gelin yoktu. Özgür arkama geçip ellerini karnımda birleştirdiğinde ümdeki tebessüm kendiliğinden peyda oldu.

Dini nikahımız da kıyıldıktan sonra, hepsi birden evden ayrıldı.

Özgür "Gonca Tekcan Atasoy?" dediğinde elim ayağıma dolandı. Ger- ten evlenmiştik.

"Özgür Atasoy." dedim sesim titreyerek.

İeslice cıkladı. "Kocacığım diyeceksin bundan sonra."

"Kocacığım." Sesimi özümser gibi gözlerini kapattı ve beni kendine çe- 'sımsıkı sarıldı.

"Şu an orgazm olmuş olabilirimi. Sana ihtiyacım yok artık."

"Öyle mi kocacığım?"

“Kalbimin yangını, karıcığım... Nefise Hanım’ın numarası var mı sı de?”

Bu soruyla birlikte dün gecedan beri neden sürekli doktorumun adı zikrettiğı kafama dank etti. Hamileydim ve o benimle sevişmek için ondan izin alacaktı.

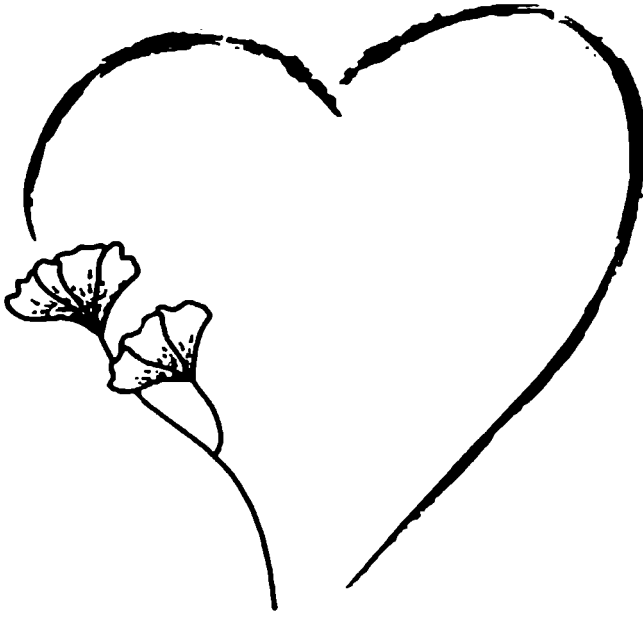
“Evet, var ama aramama gerek yok.” Yüzü düştü.

“Anladım. Haklısın. Bekledim, yine beklerim. Yanında uyuyayım mı ter.”

Yanlış anlaşılmayı hemen düzelttim. “Aramama gerek yok çünkü bekle daha çok küçük. Ona bir zarar gelmeyeceğini ben zaten biliyorum.”

Bu kez yüzü aydınlandı. Elinden tutup yatak odasına doğru yürümeye başladım. Bizim gerdeğimiz bile Amerika saatine göre idi.

Düzenleme
Ny.ozlem

31. Bölüm: Özgür'den

Gonca fazla istekli görünmekten çekinse de, beni dün kaybetmiş bugün lmuş gibi mutluydu, âşıktı ve galiba en önemlisi aşırı özlem yüklüydü.

Onun hevesini kırmak istemesem de, “Karıcığım, daha öncesinde yapımız gereken bir şey var.” diyerek odaya geçmeden durdurdum onu.

“Ailene mi gideceğiz?”

“Önce seninkine. Senin için her şey tam olsun. Yıllar önce öyle istemiş-
li.”

Sandalyeye oturup ağlamaya başladığında, ne yapacağımı bilemedim. ünde diz çöktüm. Niye ağlıyordu ki? Kalbimin yangınını hep mi ağlata-
ktım? İçini iyice boşaltmasını bekledim. Boşaltsın ki, artık benimleyken
damla yaş daha akmasın gözlerinden. Hep gülsün. Tekrar ayağa kalkıp
çlarını okşamaya başladım. Sakinleştğinde konuşmaya başladı.

“Sen gelmeyince, yanına tekrar gidemedim. Nikahtan bir gün önce uğ-
mıştım. Ona seni anlatmıştım. Doğru insan olduğunu, görseydi seni ne
k seveceğini söylemişim. Sonra sen gelmedin. Tekrar gitmeye yüzüm
madı. Gidersem gelmediğini de anlatmak zorundaydım. Beni basit gör-
esini ve kızının kolayca kendini teslim eden biri olduğunu bilmesini is-
medim.”

“Sen hiçbir zaman basit biri olmadın. Gitseydin bile göreceği, sadece
: kadar cesur davrandığın olurdu. Kendi ayaklarının üstünde durmuşsun.
:rk etmedim, bırakmadım ama öyle bilmene rağmen sen devam etmişsin.
mdi kayınpederime evlendiğimizi, aile olduğumuzu söyleyeceğiz. Dede
mak üzere olduğunu da ekleyeceğiz.”

“Nasıl yapıyorsun bunu? Ciddi soruyorum. Beni seviyorsun, evet. Sana
anıyorum. Birkaç saat içinde tüm ayarlamaları yaptın, evlendik zaten.
eni bırakmayacağından da eminim, nasıl bilmiyorum ama eminim işte.
eredeyse on iki saatte ikna ettin beni evliliğe ki hastanede seni görmeyi
ayal bile edemezdin. Aradan geçen zamana rağmen azalmayan sevgin,
r söz verdik diye bana ait kalman, bunları bir yere kadar anlayabilirim.

Ama ben hamileyim. Beni böyle kabul etmeni anlayamıyorum.”

“Gonca, hamile olduğunu biliyorum. İlk seferinde de anlamıştım. Kütanede, odayı aratıp doktoru odadan çıkartan bendim. O zaman da biliyordum. Sen de defalarca söyledin zaten. Doktorun da teyit etti. Keşke hamilesin. Sana kalbimin yangını dememin bir sebebi var. Onu istemeyebileceğimi bir daha ima bile etme, olur mu? Seni isterken, ondan vazgeçmem nasıl mümkün olsun? Eğer senin kürtaj olacağını bile bile, operasyondan sonra haberim yokmuş gibi karşına çıksaydım, kendimi hayıf boyunca affedemezdim. Senin o acıyla değil, ben her şeyi bilirken de bensevme ihtiyacım var.”

“Gerçek olduğuna inanamıyorum. Gözlerimi kapatıp açıyorum, y buradasın. Mavi gözlerle bana aşkla bakıyorsun. Doğduğunda da sevmemişin? Bundan emin değilim işte. Peşin konuşmak kolay. Babasını sevmuyorsun, kim olduğunu bilmiyorsun. Belki kötü biri, belki suçlu, belki

Susturdum. “Babası benim. Ben kötü biri de suçlu biri de değilim. Özgür Atasoy’um. Sen de söyle. Tekrar et benden sonra. ‘Babası sensin’ de.” *H Gonca! Hadi kalbimin yangını! Bir süre baktıktan sonra konuştu.*

“Babası sensin.”

Alnını öptüm. “Ben kimim?”

“Özgür Atasoy.”

“Hayır güzelim. Ben karnındaki bebeğin babası olacağım. Özgür Atasoy daha sonra. Anladın mı beni?”

“Anlayamıyorum.”

“Daha iyi anlatayım o halde! Şimdi söyle bakalım; kustuğunda kimin başında olup senin turuncu alev saçlarından tutacak?”

“S-sen.”

“Gecenin bir yarısı saçma sapan bir şeye aşerdiğinde; kim gidip yatağın altına üstüne getirip, istediğini sana getirecek?”

“S-sen.”

“Doğumhanede kim elinden tutacak?”

“Sen.”

“İlk kez baba dediğinde, yanında kim olacak kalbimin yangını?”

“Sen.” Sel gibi akan gözyaşları durmayacak gibiydi.

“Ben olacağım. Hepsinde, her anında, her düştüğünde kaldırmak için de orada olacağım. Ama sen düşmeyeceksin.” Elimini karnına koydum. “Büyük alev ikimizin bebeği olacak. Anladın mı şimdi?” Başını hızla yukarı salladı. “Babası benim. Hangi baba evladını sevmez?”

“Özür dilerim. Çok özür dilerim. Özgür ben sana sadık kalamadım. Bana verdiğim sözü tutamadım. Affet beni. Özür dilerim. Hata yaptım Özür. Sen yoktun. İlk seferinde durdum, durdurdum ama ikincisi farklıydı.”

kılı geldi. Seni hiç unutmadım ama beni bırakıp, benimle alay edercesine Amerika'ya gittiğini düşünürken, yanlış yapmak o kadar kolaydı ki. Utanıyorum. Yüzüne bile bakamamam gerekir ama yüzüne bundan başka her bakmadığımda kalbime ok saplanacağını da biliyorum.”

Hiçkırıklarının arasında kurmaya çalıştığı cümlelere kalbimi bıraktım. Bana affedilmek için dünden beri yalvarırken özür dilenen tarafta olmayı ummedemedim. Çillerini sulayan yaşları içebilseydim keşke.

“Sen bana o güzel gözlerinle bakmaya tereddüt edersen, kalbim oka bile gerek kalmadan kendine harakiri yapar, kalbimin yangını. Yangınımı söndürme sakın. Bana bakmaktan utanma. Sizi seveceğime söz veriyorum ve bana alırsan iyi edersin. Tekrarlamayacağım.” Gözyaşları hâlâ akarken, ben tekrar gündeme getirmeyeceğini biliyordum.

“Teşekkür ederim. Senden de bir bebeğim olmasını istiyorum. Sana çok seveceğin başka çocuklar da doğurmak istiyorum.”

“Tabii ki aşkım. Bunu ben de çok isterim. Ama önce elimizdekine odaklanalım. Doğmadan kardeş kıskançlığı yaşamasin.” Birlikte güldük. Aklını takılan soruyu da o an sordum.

“Sana anlatmadan önce, Amerika'ya gitmedim ama, o olayı nereden biliyordun?”

O nahoş anıyla yüzünü buruşturdu. Yine de, “Mutlaka gelirsin diye seni aylarca bekledikten sonra, başına bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm. Bana size gittim. Jale abla açtı kapıyı. Seni sordum, kaza yaptı falan diyecek ama aklım çıktı ama o...” diye anlatmayı denedi.

Ağlamaktan konuşamıyordu ve ben kaşlarımı çatmış lafının bitmesini bekliyordum. O anda yaşadığı acıyı tahmin bile edemezdim. Hele ki o kadar yıldır terk edilmişliğin acısıyla yaşıyor oluşu beni kahretti. Gonca ise evam edip etmemeye kararsız gibiydi fakat “...kahroldum Özgür.” diye evam edebildi. “Arkadaşlarıyla Amerika'ya gidiyorlar dedi. Sınavın çok iyi geçmiş. Ailen sana bu geziyi hediye vermiş, onlar da sonraki uçakla geleceklermiş. Dinlemedim ondan sonrasını ya da duymadım ya da unutmuşum bilmiyorum. Yurda dönmedim o gece... Dört gün önce de biz, o evde yaşamıştık. O gün de evlenece...”

“Gonca, anladım karıcığım.” Zar zor yutkundum. “Üzülme artık, beni çok seviyorum. Seni bırakmadım ve asla bırakmayacağım.” Bu mekoloji bitsin ve daha fazla ağlamasın diye “Beni babanla tanıştırmaya hazır mısın?” dedim.

Mezarlıktan sonra arabada giderken sessizdim. Yanımda Gonca oldu. Onunla evlendiğime inanamazken, sesimi bulmam zaman alıyordu. Gonca konuşmaya başlayınca sevindim. Konu ne kadar nahoş olsa da Gonca'nın sesi onu bile hoş yapabiliyordu. “Şimdi sizinkilere mi gidiyo-

ruz?” Tedirginliği sesine bile yansımıştı.

“Hayır Gonca, sana gidiyoruz.” *Bugün olmaz kalbimin yangını.*

“Bebek sorun olacak, değil mi?” Bunu mu anladın Gonca?

“Gonca, bebeğimiz sorun falan olmayacak. Çıkar bunu aklından, seninle konuşmak istiyorum.”

“Ne konuşacağız ki? Evlendik biz.” Dönüp bir an baktım. Ne de istediğini anlamadım.

Keyifle “Evlenince konuşamaz mıyız yani?” diye sordum. *Asıl şimş susmamalıyız.*

“Konuşuruz tabii. Sadece bu ses tonundan söyleyeceklerin canımı: cak gibi hissediyorum ama önemli değil. Razıyım.”

Sağ elimi onun sol eline uzatarak avucumun içine aldım ve öptüm. lem zor Gonca. Bunu hiç inkâr etmedim. Altı yıl önce saklamak isten de onların zor olması ile ilgiliydi. Yine zorlar, değişmediler.” Gonca a yısla başını sallasa da endişeliydi. “Evinin yolunu tarif etsene.”

Eve geldiğimizde, bizimkinden çok farklı ama çok daha sıcak bir hallede oturduğunu görünce sevindim. Evi de çok güzeldi. Öğrenci evi değildi. Eşyaları yepyeni değil ama yeterliydi. Bir evde olması gereken şeye sahipti. Büyük ihtimalle burada bir süre yaşamak zorunda kalacak Bağ evi çok uzaktı. Çalışmak isteyeceğini biliyordum. Ayrıca bebek i doktorluk bir durum olduğunda, orasının uzak kalacağını tahmin edeb yordum. Ailemle yaşamak istemiyordum ve Gonca ile evlendiğimi dı duklarında bana hemen bir ev açacaklarını da düşünmüyordum. Öner değildi. Gonca isterse kiraya da çıkardık.

“Senin mi burası?”

“Evet, benim.”

“Bravo sana! Ben henüz kendi kazandığım para ile böyle bir yatırım y pamadım. Benim için, evlilik öncesi alman kötü olmuş.” Gülerken dirseğ ni böbreğime geçirdi. “Ah! Canım yandı.” Arkasından sarılıp evi gezme başladı. Küçüktü, iki oda bir salon.

Salona geçtiğimizde elleri kucağında, başı kucağındaki ellerinde konu maya başladı. Sanki söylemesi güç şeylerden bahsedecekti.

“Babamdan bir ev kaldığını öğrenmiştim, şeyden önce. Nikahtan bi gün önce işte. Sana söyleyecek vaktim olmadı. Nikah salonundan çıktuktan sonra, sizin evden ayrıldıktan sonra daha doğrusu, yurda dönmedim. Yani sırf o gece değil. Sonrasında da. Halamın yanında yaşadım bir yıl, Almaz ya’da. Sonra işte Gazi Üniversitesi oldu.”

Neler duyuyordum? Lisede çıkmaya başladığımızda annesi onu yurda bırakmadan yaşadıkları evden bahsetmişti ancak ya küçük olduğundan ya da yıllarca yurtta kaldığından adresini bile hatırlamadığı bir evdi baba evi. Üstelik annesinin onu mutlaka satmış olabileceğinden konuştuğumuzu

tırıyorum. Kötü anıları çağırmak istemedim.

“Bir ev dedin. Bu ev değil miydi?”

Kafasını olumsuz anlamda sallayarak, “Değildi. Sattım ve bunu aldım.” dedi.

“Neden yaptın böyle bir şeyi? Ailenden kalmış. Anıların vardır mutlaka.”

“İyi ve güzel anılar değildi. Kötü bir tesadüfle annemi buldum ve beni onun doğurmadığını öğrendim. Sonra da Leven... Kötü anılardı işte. Orada bir daha yaşamak istemedim.”

Ağzından yakaladığım ismi hafızama attım elbette ama önceliğim aile hayatıydı. “Neler diyorsun? Nasıl annen seni doğurmamış? DNA testi ile mi bu kanıya vardın?”

“Yoo, direkt yüzüme kendisi söyledi. Kalbimi elleriyle yerinden sökmekten hiç çekinmeden.”

“Bebğim, gel buraya.” Kendime çektim. Sımsıkı sarılırken, “Özür dilem.” diyebildim çaresizce. “Tüm bunları tek başına göğüslemek zorunda kaldığın için, yanında olamadığım için özür dilerim.” *Belki de tek başına kıldın. Yine de yanındaki ben değildim.*

“Bu ev çalıştığım salonun sahibine aitti. O evlenmek için Mersin’e gince, ben de almaya karar verdim. Sağ olsun, Serhan her anlamda bana çok yardımcı oldu. İşlettiği salonu bana devretti. Burası salona da çok yakın. Orayı da görmek ister misin?” Serhan derken sesi daha da yumuşaktı.

“Çok isterim. Bir ara gideriz olur mu?”

“Ne zaman istersen.” Birden telaşlandı. “Bir şey içer misin? Ya da yemek yapayım. Acıktık, değil mi?” diyerek ayaklandı.

“Dışarda yeriz kalbimin yangını. Yorulma ilk günden. Sonra yemek yarsın. Hem yemek yapmayı biliyor musun ki?”

“Tabii ki biliyorum. Ne istersen yapabilirim.”

“Vay be! Nedense her geçen dakika şişmanladığımı hissediyorum.”

“Diyetisyen bir müşterim var, hallederiz.”

“Her şeyi düşünmüşsünüz Gonca Hanım.”

Kısa süren bir sessizliğe aslında zihnimdeki tüm kaosları dolduruyorum ve Gonca hemen anladı.

“Özgür, konuşmaya başla istersen. Olmuyor böyle. Davul gibi gerildim. İyi yanı kırıksıklıklarımın belli olmayacak olması.”

“Neeee? Kırıksıklıkların mı var? Belki de almadan önce iyice bakmalıyım.”

Göz devirdi ve “Ne içersin?” diye sordu. “Konuşmaktan ağzın kuruyacak gibi geliyor bana.”

“Sabah çay içmemiştim. Çay olur, Gonca.”

Çayı koymaya gittiğinde, söyleyeceklerimin canını sıkmasını istemem de öyle olacağını biliyordum. Aklımdan ona anlatabileceklerimi geçirirken, en acısız yöntemi seçmeye çalışıyordum. Gonca gelip, bir taneli kurabiye ile yanıma oturdu. İlk konuşan oydu.

“Daha dün akşam bu evde olduğuma inanmak çok zor geliyor. Bir eksikle dönerim diye düşünürken, artı bir ile döndüm. Hayat sürprizlerle dolu. Bu kez bana iyi bir sürpriz yaptı.” Bana uzanıp dudaklarıma tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdu.

“Sen de benim sürprizimsin. Bana hediye veren her türlü sen oluyorsun. Teşekkür ederim. İlk kez geldiğim bir hastaneydi. Bekar girdim evli çıktım.”

“Aaaa, sahi sen neden hastanedeydin?”

“Mühim bir şey değil, rutin kontrol. Doktorum, kendisi Orçun, nikah şahidimizdi, oraya başhekim yardımcısı olarak başladı.”

“Anladım. Çay birazdan olur. Sen de güzel sesinle konuşmaya başla bakalım.” Seni dinlemeyi tercih ederdim. Daha güzel şeyler söyledin, eminim.

“Konu ailem Gonca. Tahmin edersin ki.” Başıyla onayladı.

“Bilmediğim ne var onlar hakkında? Despotlar, sana çok bağlılar, kolu beğenmezler, beni sana yakıştırmayacaklar. Bla bla bla... Yıllar önceden bunları hatırlıyorum. Evliliği saklamak mı istiyorsun bir süre?” Gözlerimde gördüğüm hayal kırıklığı beni öldürür kalbimin yangını.

“Asla saklamak istemiyorum. Buradan eve geçip ilk iş bunu söyleyeceğim.”

“Sorun ne o zaman?”

“Tepki gösterecekler. O yüzden seni bugün götürmek istemiyorum. Önce konuyu ben açayım. Anla beni lütfen. Aklına kötü bir şey gelmesin.”

“Sen onları yumuşatacağına emin misin? Beni kabul etmeleri için ikna edebilecek misin?”

“Ben ne söylersem söyleyeyim, aşkımdan ölüyorum, hatta öldüm de desem yumuşamazlar. Ailemi ikna edebilecek tek bir şey var, o da senin kalbimin yangını.” Elimi karnına koydum. Dürüst olmaktan başka çarem yoktu.

“Bebeğin senden olması gerekiyor sanırım.” Dudakları titredi.

“Evet, benim soy ismimle doğacak zaten. Onların bilmesine gerek yok değil mi?”

“İçimden sana benzemeyen, olur ya bana da benzemeyen bir bebek çıktığında ne olacak peki?”

“Onlar birine benzetirler, merak etme. Gonca ben utanmıyor muyum sanıyorsun senden bunu isterken? Yerin dibindeyim şu an. Bu konumda beni görüp, duyabilmene bile şaşıyorum. Bunu gizlemekten başka çarem

”

Doğrusunu olduğu gibi söylesen, en kötü ne olur?”

eklentiyi bana bakarken, “Sizi seçerim.” dedim. Seçim yapmam ger. Anla beni.

Dürüstlüğü için teşekkür ederim. Sadece şunu söyle bana: Yalan söyle olmanın amacı; onların zenginliği, bu zenginliğin sana sağlayacağı tıf ayrıcalıklar, ne bileyim işte sana verecekleri araba, ev gibi düğün yeleri değil, değil mi?” Hakkımda ne düşündüğün önemli de ben aynı ür’üm.

Altı yıl geçti, evet ama beni bu kadar mı tanımıyorsun? Bu kadar mı ıdan sildin? Bir şekilde ailem oldular. Kendilerince bana emek verdi- Zor bir hayatım oldu, maddiyattan bahsetmediğimi biliyorsun Gonca. kliğini yaşadığım şeyler hiçbir zaman maddi olmadı ama onlarlayken ssiz kaldım. Adımın aksine özgür değildim. Yine de onlar ailem, soy lerini taşıyorum. Zaten sizi seçeceğimi söyledim. Sadece seçim yap- zorunda kalmak istemedim. Dersen ki, ben yalan söylemek istemiyoye gitmeme bile gerek yok.”

lini yanağıma koyarak, “Bilmem gerekiyordu Özgür.” dedi. “Kırılma ı lütfen. Tamam git. Ne istersen, nasıl diyeceksen ben de sana uya- ” Bu sözleri benden önce başkasına da söylediğini bilmeden devam ı.

Gonca en önemli sebep, zaten bebeği kendi bebeğim gibi görmem. u biliyorsun değil mi? Seni sevmelerini istiyorum, torunlarını sevmeyi istiyorum. Sana başka gözle bakmalarına hiç dayanamam. Benim üğüm gibi görmeleri hiçbir şekilde mümkün değil. En azından göreri benimkine yakın olsun.”

lamam, üzülme. Ben senin karınım. Karnımdaki de birbirimizin olmak acele edip daha evlenmeden sahip olduğumuz aşkımızın meyvesi. Na-

ok iyi. Çay koy da kutlayalım.”

Gonca mutfığa gittiğinde asıl söylemem gereken konudan hâlâ uzaktay- Yakınlaşmak için hangi taşıt en uygunuydu çözmeye çalışıyordum. e ailemden gelecek şiddetli patlamanın yarattığı etkiden Gonca’yı ko- am gerekiyordu. Aklımda olan konuyu akşam tekrar buraya döndü- de konuşmaya karar verdim. Çay da içtikten sonra eve geçtim. Bağ den geldiğimi sandıklarından hoş karşılandım.

Özgür, hoş geldin bir tanem, nasılsın?”

Yiyim anne, sen nasılsın? Babam yok mu?” Sarılıp, yanağımdan res- tle öptü.

Ok iyiyim. İçeride baban, misafirimiz var. Nasıl gitti doktorla rande- Gece de gelmedin, merak ettim.”

Yi gitti. Orçun’un selamı var size.”

“Tekrar görüştüğünde bizden de selam söyle. Sabah gizli gizli gelip haber bile vermeden erkenden çıkmışsın.” Sonra beni süzdü. “Ne o, t havada üstün incecik. Hasta mı olmak istiyorsun oğlum?”

“Üşümedim anne. Bir işim vardı. Acele ile gelip çıktım. Şimdi de k nuşmak için geldim. Yine gideceğim.”

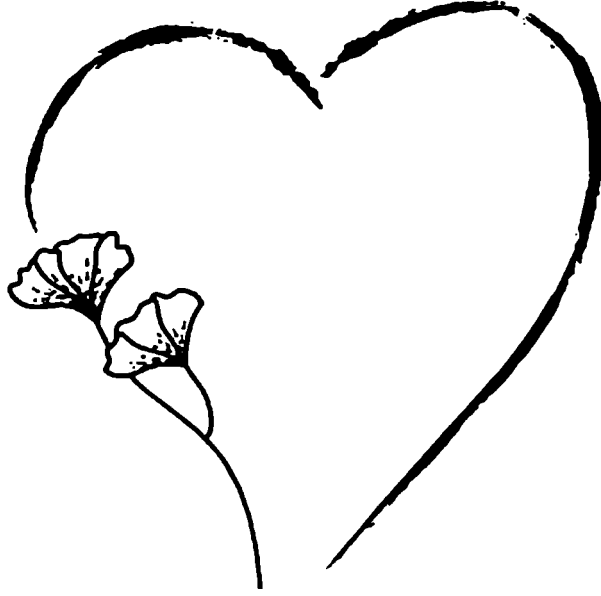
“Nereye öyle Özgür, aa! Konuşuruz canım. Gel de misafirimize merh ba de. Misafir sayılmaz gerçi.” Ne misafiri zaten? Hemen size evlendiğim söylemem gerek. Kim geldiyse gitsin.

“Selam.” dediğim an geldiğime pişman oldum. Allah kahretsin! Sak girişinde dondum kaldım.

Babam beni gördüğüne sevinerek, “Özgür, girsene içeri.” dedi neşeyi *Almayayım baba.*

“Ay şok oldu. Seni bu kadar erken beklemiyordu tabii. Hayatım nişanlı na hoş geldin desene.”

Nişanlım? Ben de bundan korkuyordum.

32. Bölüm: Gonca'dan

Özgür'ün gitmesi hiç iyi olmadı. Tüm kurabiye tabağı bana kaldı. Saat eden sonra ikiye geliyordu ve ben çok acıkmış olduğum için tabaktaki kurabiyeleri bitirmek zorundaydım. Eyvah! Tahminlerime ve tahlillere göre dokuz haftalık hamileydim. Bundan sonrası için daha dikkatli olmalıydım. Nefise Hanım'ın dün öğlen sevindiğim zaman verdiği birkaç şürü ve ultrason kağıdını çantamdan çıkardım.

Diyetisyen desteği almam şarttı. Annemi tanıımıyordum, bana hamileyi kaç kilo aldığını, doğumdan sonra verip vermediğini kestirmem imkansıydı. Folik asit almaya geç kalmış bile olabilirdim. *Lütfen bebeğime şey olmasın*. Hemen diyetisyen müşterimi aradım. İki aylık hamile olduğumu söyledim ve mevcut kilomu da ilettim.

Bana göre gerekli destek, her işin uzmanından alınmalıydı. En akıllı, iyi insanları doktorlar diye düşünüp kuaförlüğü basit bir meslek gibi gölerdi. Ama saç kesimi için kimse tıp fakültesi bitiren doktorlara gitmez. Çünkü onun uzmanlık alanı seçtiği branştır. O yüzden beslenme programı için de bu işin okulunu okumuş; sağdan soldan aldığı yaşam koçluğu sertifikasıyla insan sağlığını riske atan kişiler yerine, dört yıllık fakültesini bitirmiş diyetisyenden destek alacaktım. Kan tahlillerimin fotoğrafını da gönderdiğimde bana özel bir programla, benim ve büyüüp gelişen bebeğimin ihtiyaçları doğrultusunda ve ölçüsünde program hazırlayacağını söyleyerek telefonu kapattı. İçim şimdi daha huzurluydu. Bebeğimi çok çok fark edip, neredeyse vazgeçecektim ama şimdi her şey usulüne uygun olacaktı. Listem de biraz sonra geldi.

Özgür akşam geleceğini söylemişti. Kurabiyelerin bana göre biraz sağlıklı olması tek tesellimdi. Bundan sonra yasaksız ve bana özel listemle yaşam edecektim. Karnım doymuştu ama Özgür için yemek yapmalıydım. Belirli bir süre beraber yiyebilirdik. Akşama kadar illaki acıkırdım. Hem artık az az ve sık sık beslenmem, normal kiloda başladığım hamileliğimi on, on iki kilo olarak tamamlamam gerekiyordu.

İki saate yakın Özgür'ün sevdiği yemeklerden yaptıktan sonra; ayak-

larımın ağrıdığını fark ederek salona geçtim. Yeni saç örgülü modeller denemek için pratik yaptığım strafor manken başını da alarak kanepeye çöktüm. İsmi nereye gitsem benimle gelmesinden ötürü Yaren koşturmuşum kafayı; ne zaman önüme alsam zor geçen hayatımı bana unutturmuştu. Şimdi ise bu cansız kafanın üzerindeki uzun saçlar, bana bambaşka şeyler düşündürüyordu. Hayal kurmaya cesaret ederdim belki yine. Özgür deymişti. Beni bulmuştu. Benimle evlenmişti. Hem de karnımdaki bebeği de kabul ederek. İmkansız mümkün kılmak bu muydu? Bir daha bunu düşünmemeliydim. Özgür'e bir nevi söz vermişim.

Şimdi düşündüğüm, zor geçen hayatımı unutmak zorunda kalmayacağım bir şeydi. Bebeğimin cinsiyetini, eğer kız olursa saçlarını örmeyi hayal ediyordum. Zorla ve saçları kabardığı için değil, zevkle ve isteyerek örmektim. İsterse öğretecektim. Peşimde dolaşmasından sıkıldığım için ya da bana anne demesinden hazzetmediğim için değil.

Elimde saç iki saate yakın zamanı da böyle yediğimin farkında bile değildim. Tanımadığım bir numara telefon ekranımı kaplarken, açıp açmamakta tereddüt ettim. Levent durumu öğrenmiş olamazdı, değil mi? Neden hemen aklıma kötü bir şey geliyordu ki? Özgür'ün de dediği gibi ben gülmüyordum. Saat altıyı geçmişti. Özgür gideli beş saatten fazla olmuştu.

"Alo?" dedim tedirgin bir sesle.

"Nasılsın karıcığım?"

Tuttuğum nefesi bırakarak ona uyudum. "İyiyim kocacığım. Sen nasılsın? Telefon numaramı nereden buldun?"

"İyiyim. Hastanede başhekim yardımcısı arkadaşım olmasının faydalı diyelim. Veri gizliliğini ihmal ettiklerini açık etmezsin değil mi?"

"Yüklü bir tazminat alacaksam edebilirim."

Bir an sessizlik oldu. Konuşmakta zorlanıyor gibi.

"Özgür iyi misin? Şaka yaptım."

"Numaranı bulmam zor olmadı, iki dakikamı bile almadı. Daha önce yapamadım tabii."

"Özgür. Önemi yok artık." Ağır havayı biraz dağıtmak için "Doğru arkadaşlıklar diyorsun yani?" diye muziplik yaptım.

"Aynen." Ofladı. "Tahminimden geç geleceğim, kusura bakma. Bunu söylemek için aradım."

"Yemeğe gelemeyeceksin o halde. Hazırlamıştım."

"Çok özür dilerim kalbimin yangını. Sen benim için kapının dışına, paspas altına falan anahtar bıraksan olur mu?"

"Beklerim seni, sorun değil."

"Ne zaman gelirim, bilmiyorum. Sen yat uyu. Koyduğun yeri bana mesaj at."

"Tamam. Şey... Özgür?" Bir şey vardı. O kadar belliydi ki.

fendim.” Neşesiz sesi beni de üzdü.

ler şey yolunda mı?” Bir süre bekledi.

’olunda olacak kalbimin yangını, sen canını sıkma. Geç olmadan yeni de ye. Kalırsa seninle beraber ben de yarın yerim.”

’almasa da yenisini yaparım.”

’orulma Gonca, hamilesin. Bir şekilde hallederiz. Ben ikimiz için yeni yer bulana kadar, bir süre senin evinde kalmamız sorun olur mu?”

’abii ki olmaz, evliyiz sonuçta, değil mi?”

’evliyiz tabii, nasıl soru bu? Seni seviyorum. Beni bekleme ne olur, . Görüşürüz.”

’e kadar geç gelebilir ki diye düşünsem de anahtar ayakkabılarımın e koyup, kaydettiğim numarasına fotoğrafını çekip attım.

anırım ailesi beklediğinden de sert tepki vermişti. Sesi o kadar cılızdı keşke onun için ben de bir şeyler yapabilseydim. Her şerde bir hayır diye düşünmek istesem de bu işteki hayır bana, “karşılıksız yapılan yardım” sözü gibi gelmiyordu. Beni onaylamayacaklardı. Özgür’ün de bu yüzden sıkkındı. Beni kabul ettirmeye uğraşıyordu.

Akşam yemeğimi yedikten sonra canım hiçbir şey yapmak istemedi. ı de internete girip dokuz haftalık bir bebeğin gelişimi nasıl olur, bi- okudum. Bende ki değişimleri henüz görmeye başlamamıştım. Karnım li değildi ama üç hafta sonra belli olmaya başlayacakmış. Özgür sekiz ımızda düğün olacağını söylemişti. Bu benim için, kesin surette müm- ı görünmüyordu. Ben hamileyim diye göbeğim benden önce salona ecekken düğün falan istemiyordum. Evlendik işte, tamam. Midem de lanmıyordu, sanırım şanslıyım.

Bebeğim ise, zeytin büyüklüğüne ulaşmış. Okurken ne çok güldüm. mdeki bir canlı, zeytin büyüklüğündeydi ve buna rağmen de el ve ayak mıkları, bağırsakları gelişmişti. Üstelik bu iki buçuk santimetre boyu- ıdaki zeytin benim içimde daha da büyüyecekti. Bu mucizeden vazgeç- em artık imkânsızdı. Benim minik zeytinim şu anda kozadaki kelebe- ndi. Babası da Özgür’dü, benim Özgür’üm.

Birçok web sitesinden okuduklarımdan sonra, iç üreme organlarının ge- tiğini ama bunların dıştan görünecek şekilde büyümediğini de öğrenmiş dum. Cinsiyetini öğrenmek için küçük zeytinimin biraz daha büyümesi rekecekti. Bir yandan okuyup bir yandan not alıyordum. Aldığım notları karar gözden geçirirken uykuya yenik düşmek üzereydim. Saat gece yarısı ılmıştı. Gözlerim kanepede usul usul kapanmaya başladığında, Özgür’ü ıha fazla bekleyemeyeceğimi idrak ederek yatağa geçtim.

Karnımın çeperlerini zangırdatan şiddetli mide bulantısı ile uyandığım- a yataktan fırlayıp klozete son anda yetiştim. Ben eğilmiş kusarken, iki lin saçlarımı yukarı kaldırmasıyla irkildim. Özgür ben yataktan çıkarken oktu, emindim. Öğürmelerle geçen on dakika sonunda sabah, öğle, akşam

tükettiğim tüm ana ve ara öğünlerimden içimde hiçbir şey kalmamıştı. Çıkaracak bir şey kalmayınca, öğüre öğüre ayağa kalktım. Özgür saçlarımı bırakmadan musluğu açtı ve yüzümü yıkadı.

“İyi misin kalbimin yangını? Ne zamandır kusuyorsun?”

“İlk kez kustum, sen evde miydin?”

“Bir saat kadar önce geldim. Sesini duyunca banyoya koşturdum.”

“Saat kaç?”

“Beşe geliyor.”

“Sabah olmuş neredeyse.”

“Evet Gonca.” Bana aşkın yanına katık ettiği şefkatle bakıyordu. “Sarıyuktan mı uyandırdı bu küçük zeytin?” Elini yine karnıma koydu.

“Notları mı okuyordun?” Başını evet anlamında salladı.

“Ne güzel not almışsın. El yazın da hâlâ inci gibi.” Hatırlaması, benim beyaz olmuş yüzüme biraz renk getirecekti eminim. Bir yandan yüzümü kurularken, “Cinsiyetini öğrenmeyi çok mu istiyorsun? Ultrasonda daha büyük görünüyor.” diye ekledi. Ultrason kağıdını gördüğünü de anlamış oldum.

“Sağlıklı olması ilk önceliğim aslında ama öğrenmek isterim tabii. Ona göre hazırlık yaparım. Ne bileyim, kıyafet, beslenme araç gereçleri falan işte. Sen istemez misin?”

“Ben, sen ne istersen onu isterim. Ne eksik ne fazla. Sen mutlu ol, yeter bana.”

“Beraber mutlu olsak?” Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Sen mutluyusan, benim mutsuz olmam mümkün mü kız? Beraber mutlu olacağız tabii.”

Beni kucığına alıp yatağa taşıdı. Neşesi yerindeydi. Benimle mi alaktı lıydı acaba, ailesiyle mi? Sormak istesem de sormaya cesaret edemedim.

“Belim koptu, sende değişim olmadığına emin misin? Bir on kilo almış olabilir misin mesela?”

“Şimdiden böyle olacaksa, işimiz var seninle. Yüz gram bile almadım Zeytin diyoruz herhalde.”

Gevrek gevrek gülerek “Biliyorum, kalbimin yangını. Kızma.” dedi. “Ne yediysen çıkardın. Güzelim bolonez soslu spagettimi bile klozete gördüğüme yemin edebilirim. Bir şeyler hazırlayayım mı sana? Ne yemek istersin?”

“Hiçbir şey istemiyorum. Sabah yerim. Sen aç mısın?”

“Değilim. Uyuyalım mı biraz?” Yana kayarak ona yer açtım.

Yanıma uzandığında yüzüme bakmaya ve baş parmağıyla da yanakları okşamaya başladı. Neşesine rağmen ne kadar da yorgundu. Dağılmıştı ama anlatmıyordu. Evlatlık alınsa da ailesi onlardı ve benim yüzümden aralı-

İmamalıydı. Sormamak için verdiğim savaşı kaybetmek üzereyken, o ruştı.

“Çatladığını görebiliyorum. Rol yapamıyorsun.”

“Kaşlarımı çattım. “Çatlasam da sormayacaktım.”

“Hadi oradan! Tam ağzını açmak üzereyken, seni zor durumda bırakmak için laf attım.”

Beni bu kadar iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?” Tebessüm eden dudak-düz bir çizgi halini aldı. Ağzım torba olsa da büzsem.

Peki, tanımadığımı varsayalım. İyi geceler.” Fakat yüzüne yerleştirdiği zip sırtışıyla gözlerini kapatıp yüzünü saçlarıma gömdü. Tongaya dü-lü beni, pislik! Çatlamak üzereydim. Gözlerim açık Özgür’ün yakışıklı ünü izlemek bile beni sakinleştirmediydi.

İpek gözünü açıp bana baktığında, açık olan gözlerim onu kahkaha kri-soktu. Gülüşüne ölünecekti. Bana tekrar gülmesi için ne çok beklemiş-tim. Gelmesini ne çok istemiştim. Kara bulutları kafamı sallayarak dağıt-tı. Şimdi yanımdaydı.

Kustuğunda kim yanında olup senin turuncu alev saçlarından tuta-? diye sormuştu. Tutmuştu da. Şimdi bana yalnızca gülmesi ile bile anı kaynağım olabilirdi.

“Anlatacak mısın artık?”

Direkt “Zor bir sınav seni bekliyor. Üzgünüm Gonca.” dedi.

Üniversite sınavından daha mı zor? Ya da türev ve integralden? Ya da Met-i Fünun Devri şairlerinden?”

“Kalbimin yangını, sana hiçbir şey zor gelmez. Sözümü geri alıyorum. Atasoylar’ın hakkından gelirsin.”

“Ben bunu istemiyorum ki. Beni birazcık olsun sevmeyenler mi? Yani düşünce, sen benim oğlum olsaydın, ben de kendimi sana layık görmez-tim. Sen her halinle mükemmelsin. Benim için hep öyleydin. Şimdi de dimi sana uygun gördüğüm çok söylenemez ama evliyiz artık. Bana bursun.”

Sana mecburum, evet. Evli olduğumuz için değil. Sen benim nefes alıp vermi sağlayan tüm hayati organlarımdan daha zarurisin. Sen olmasan, organlar iflas eder. Sen beni bitkisel hayattan, makinelerden kurtardın. ki kalbim istemsiz çalışan kaslardan oluşuyor, atıyor bir şekilde ama olmasan, kan pompalamak için bir sebebi de kalmaz. Durur ve hiçbir strok şok cihazı, hiçbir kalp masajı onu tekrar çalıştıramaz. İnsan be-inin yüzde yetmişi su ya hani, benim bedenimin tamamı sensin. Ben a mecburum kalbimin yangını. Yaşamak için, nefes almak için, doğum ümü senin doğduğun günle aynı artık.”

“Özgüür...” Adını söylemekten başka ne yapabilirdim? Benim böyle kalı cümlelerim yoktu, romantik değildim.

“Hmm?” Gözlerini kapattı. Adını ağzımdan duyduğu için mest olduğunu görmek eritti beni.

“Ich liebe dich.”

“Je t’aime.”

“Üzıldün mü bu gece? Pişman olmadığını görebiliyorum.”

“Asla pişman olmam, sen yanımda sağlam durduğun sürece. Durmazsa da pişman olmam ama buna ihtiyacım var. Bana güven. Seni ne olursa olsun bırakmayacağıma inan. Söz ver bana.”

“Söz veriyorum Özgür.” *Bana verilenler gibi tutamayacağım sözler ver memeliydim.*

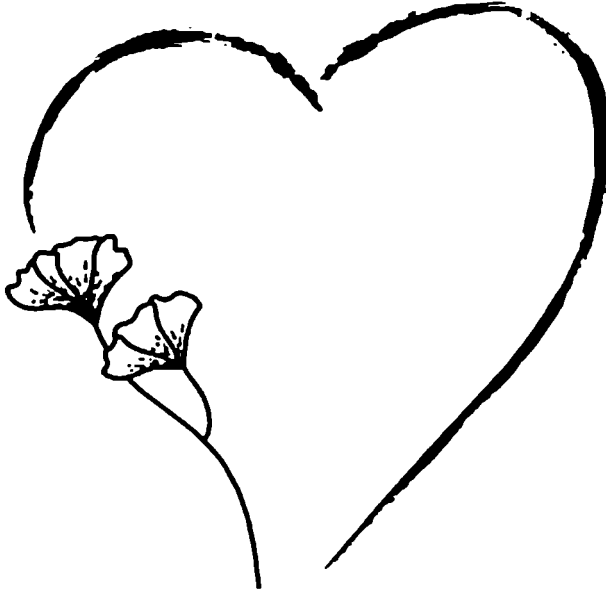
“Yarın ailemle tanışacaksın. Saygıda kusur et demiyorum ama seni aşılmalara asla izin verme. Ne derlerse desinler; mesleğinle ilgili, hamileliğinle ilgili istediğin cevapları verebilirsin. Seni üzmeye hakları yok. Üzgünüm, üzmeyi deneyecekler. Bunu da gülerek yapacaklar, yapmıyor muş gibi görünerek. Sen de gül. İçinden geldiği gibi cevap ver. Ben arkamdayım, sağında solunda her yerindeyim. Tamam mı kalbimin yangını?”

Başımınla onayladım. “Nasıl başladık peki? Hikayemiz ne?”

“Hikayemiz aynı. Ben yalnız seni istedim. Sadece seni geçen akşam değil de iki ay önce buldum. Uyar mı?” Uymaz olur mu? Hevesle salladım yine başımı.

“Topsuz tüfeksiz olmaz yani, hah?”

“Atasoy’larla olmaz. Yarına tam teşekküllü hazır olman lazım. Şimdi dinlen ama son bir şey daha var. Sana Eylül’den bahsedecekler. Ne kadar istemesem de. Nişanlımdan.”

33. Bölüm

Annemin, nişanlın kelimesi ile Eylül'ün bana yaklaşıp sarılmak için kolunu uzatması bir oldu. Donmuşluğumu mikrodalgaya atıp çözen, sanırım bu yakınlıktı. Bana dokunmasına izin vermem söz konusu bile olamazdı. O bana kendininkileri uzatır uzatmaz ben de ellerimi bileklerinden kalamak için kullandım.

"Ne nişanlısından bahsediyorsun anne? Herhangi bir parmağında yüzük var mı?" Beni anlamamakta ısrar etmelerine artık katlanamazdım.

"Özgürcüğüm, okulun da stajın da bitti. Çalışmaya da başladın. Eylül Avustralya'daki eğitiminden erkenden dönmüş. Beklemenin bir anlamı kalmıyor artık." Ben sana engel olmayayım anne, neyi beklemeyeceksen artık.

"Benim yana yakıla Eylül'le nişanlanmayı beklediğim kanısına nasıl vardınız peki?" Eylül'ün de yüzü değişti.

"Özgür, kabalaşma. Eylül burada hâlâ." dedi babam. Hadi ya! Gerçekten mi? Ben de görüyorum. Gözlerimin iyi çalıştığına eminim. Bu gözler bana Gonca'yı buldurdu.

"Biliyorum baba. Burada yok diye arkasından konuşmuyorum zaten. Şer ben sizin kanınızdan canınızdan olsaydım, Eylül tam sizin istediğiniz gibi bir gelin olabilirdi, evet. O da sizin gibi anlamamakta ısrar ettiğine göre." Şimdi sert bakışlarım Eylül'ü bulmuştu.

"Özgür, ben seninle aramızda bir şeyler olduğunu sanıyordum." Buna şüphelerim işte.

"Annem mi söyledi bunları sana? Özgür sana âşık mı dedi? Özgür senin için deliriyor mu dedi? Babam derdim ama o sadece annem ne derse afasını sallar. Ağzından duymuş olamazsın yani." Beni bir kez daha Gonca'dan ayırın da görelim.

"Senin hal ve hareketlerin de bu yöndeydi. Yanlış anlamış olamam." Annem olağanüstü hâl durumumdan bahsediyordu.

"Bir daha gel, pardon. Eylül hadi bir daha söyle. Hangi halimden çıldırıyor gibi seninle nişanlanmak istediğimi anladın? Hayır, ağzımdan çık-

madığına o kadar eminim ki. Belki de her seferinde seni geri püskürttüğü anlatmıştır bunları sana. Belki de tesadüf adı altında nereye gitsen karmasına çıkmaların sana bu hakkı vermiştir. Annemin sana her defasında haberi uçuğunu anlamayacak kadar salak olmadığımı fark edemedin. Ya da dur bak, bu en güzeli: Sıla'nın düğününde herkesin içinde bana dans etmeyi teklif ettiğinde bile seninle dans etmememden kesin anlamışsındır hah?" sesim git gide yükselmisti ve tuttuğum bileklerini de o zaman kendimden.

Annem ise bir önceki konuda alınganlık yapıyordu. "Özgür, biz sen kendi oğlumuz gibi sevmemişiz ya da sana o gözle bakmamışız gibi nesiz sözler bunlar? Kanımız, canımız oldun sen bizim. Senin için en iyisini yapıyoruz biz. Annen babanız."

Annemin ağzı iyi laf yapıyordu. Eylül'ün yanında sesi nasıl da kibar.

"O zaman, karımı size seçtirmeyeceğimi, koynuma alacağım kadına sizin karar vermenize müsaade etmeyeceğimi söylediğim konuşmayı iyi hatırlıyor olmanız gerekirdi. Evlatlarını seven anne babalar öyle yaparlar. Onun fikirlerine saygı duyarlar. Sizin bana saygı duymanızı gözet beni dinlediğinizi bile düşünmüyorum."

O sırada Eylül lafa girdi.

"Özgür bende neyi sevmiyorsan, konuşup orta yol bulabiliriz. Ben sen çok iyi bir eş olacağımdan eminim." Eylül neden hâlâ buradasın?

"Ben toptan seni sevmiyorum. Bunun ortası ne? Bana olan sevgini ikiye bölüp, yarısını da bana mı vereceksin?" Ellerimle baştan ayağa gösterdiğim varlığını da al ve git artık.

"Özgür, hemen Eylül'den özür dile." Anneme dönüp baktım. Yirmi beş tısına merdiven dayamış oğluna emir kipli konuşması neyse, annemdir vallah ama benimle dalga geçilmesi sınırimi geçti.

"Özür falan dilemeyeceğim. Bence misafirinize iyi günler dileyip evde gönderme zamanınız geldi. Sizinle konuşacaklarım var ve bir yabancı burada olması canımı sıkmaya başladı. Gitmem gereken bir yer var ve o zamanımı çalışıyorsunuz."

"Oğlum sen ne zaman bu kadar kaba biri oldun?" Babam fikir beyan etti. Hatta soru sordu.

"Sanırım bu evde dürüstlük kabalık oluyor. Size hiçbir zaman Eylül'ün nişanlanmak, evlenmek istediğini söylemedim. Ne söyledim ama biliyorsunuz? Eylül ya da bir başkası, hiç kimse ile birlikte olmayacağını söyledim." Sona doğru sesim iyice artmıştı.

"Ne yani, ömrün boyunca evlenmeyecek misin?" Gülmeye başladım. Annem için evlilik ne demektir? Hangi kutsal değerlere hizmet ediyor?

"Ben her seferinde açık konuştuğumu zannetsem de karşımdaki anladığını yınca konuştuklarım havada ses olmaktan öteye; uzay boşluğuna savrulmuş bir ses de toz olup kaybolmaya yüz tutmaktan ileriye geçemiyor."

ken ömrüm boyunca evlenmeyeceğimi de söylemedim.”

“İyi ya işte! Eylülün senin için en uygunu. Konuştuk bunları.”

Eylül’ün önünde mahalle kadınları gibi tartışıyorduk. Bir ellerimizi bimize atmadığımız, cakkıdı cakkıdı sakız çiğnemediğimiz kalmıştı. *Incroyable*.

“Ne konuştuk anne? Baba sen söyle. Ha! Bu arada parantez açayım; sen k değildin Eylül, başka üst düzey adaylar da vardı, parantezi kapatıyorum. Önüme adayları dizdiğinizde, ne duydunuz benden? Şimdi konuş enından, lütfen baba. Oğlun olduğum için olmasa da hemcinsin olduğum in bari arkamda dur.”

“Sen itiraz da etmeyince Eylül ile uyuştüğünü düşündük oğlum.”

“İtiraz mı etmedim, yoksa itirazım itibar mı görmedi? Siz kendi kendinize gelin güvey olmuşsunuz. Madem Eylül’ün kalmasında ısrarcısiniz, ha fazla uzatmadan konuşalım. Sizin aksinize ben bu sabah gerçekten de vey oldum. Sen de belki artık evli bir adamın peşinde koşmazsın Eylül.”

Eylül sinirle üzerime atıldı. Elini kaldırıp tokadı yüzüme basacakken ı anda bileğinden tuttum. Buna hakkı yoktu. Ona hiçbir zaman ne umut söz verdim. Ailemin kendisine verdiği ara gazın cezasını ben çekmeye-
ttim.

“Senin sanrıların bedelini ben ödemeyeceğim Eylül. Bana tokat atmak n bile dokunamazsın. Ben başkasına aidim. Şimdi lütfen git.”

Hakaretler ederek kapıdan çıktı, neyse ki.

O sırada annem “Ne saçma şey bu? Ne demeye çalışıyorsun Özgür?” erek yine beni anlamadığını gösterdi.

“Je me suis marié.” (Ben evlendim.) Anlayacağından emin olduğum ıka bir dille konuştum.

Babam annemi son anda yakalamasaydı, yeri boylamıştı. Üzülsem de idimi ifade edecek bir başka yol bırakmadılar. Yoksa çıkış kapısı olma- ı bir labirente girip de koydukları peynire bir türlü ulaşamayan deney ısı gibi ölüp gidecektim.

Annemi babamdan alıp kucaklayarak kanepeye yatırdım. Babam yüzü- hayal kırıklığı ile bakıyordu.

“Ne demek evlendim, Özgür? Murat mı yaptı bu işi?”

Nikahı kimin kıydığının ne önemi var? Evlendim baba. Tebrik edebi- n.”

Annemi kolonyayla yıkayan babam, “Neden bizden habersiz oldu ı?” deyiverdi.

Hemen evlenmezsem, kaybedebilirdim. Baba lütfen anla beni.”

Oğlum anlamamı sağlamıyorsun ki. Bozuk para mı kaybettiğin? Evlen- ıstedüğün biri varsa neden tanışmadık? Ailesi kim? Bize uygun mu?”

“Şimdi bile gelinim kim demek yerine, ailesini soruyorsun. Bana u baba. Ben evlendim. Bizlik bir durum yok.”

Annem sayıklar gibi konuşmaya dahil oldu o ara. “Turgut doğdu duyduklarım? Kâbus gördüğümü söyle.” Ayılana limon muydu { muydu ya? Annem ayılırken bile sizi tenkit edebilirdi.

“Ahsen, otur da konuşalım. Ciddi bir mesele bu.” Şimdi beni sorgu memuru gibi karşılarına aldılar.

“Kim bu kız Özgür?” Annem netti, sesi sertti.

“Gonca.” Tekcan Atasoy.

“Gonca diyor bir de! Turgut delireceğim. Oğlum sen ne idiği bel biriyle mi gizli kapaklı evlendin? Ne bu acelen? Niye seninle gelm Bizimle tanıştıramayacağın bir marazı ver ki, tek geldin?”

“Anne karım hakkında söylediklerini ağzından çıkarmadan önce fanda düşünüp, iyice süz ki kulaklarım hoşnut olmayacağım şeyler masın.”

“Gonca ne Özgür? Sarı çizmeli Gonca ne? Kimin kızı? Ne iş yor?” Cevaplayabileceğim sorular gelmeye başladı.

“Gonca benim yetiştirme yurdundan arkadaşım. Siz beni alınca bile edemedim. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Burası çok ilginç. İ söz veren yeni ailem, beni tekrar yurda götürmedi.”

“Özgür, Allah aşkına kes artık yurt zırvalığını! İçindeki ezikliği yıllık üstünden atamadin. Şimdi gittin kendine öksüz, yetim bir kız mı buld

“Evet, buldum. Size rağmen lisede tekrar bulmuştum. Sizin Ame hediyeğiniz olmasaydı, o gün evlenecektim onunla. O gün, o on sekizini durduğunda.” Şok olmuş halde bana bakıyorlardı. Annem kulakları duman çıkarmıyorsa eğer, bunun nasıl yapılacağını bilmediğindendi. sinlikle kıpkırmızıydı.

Babam Atasoy soyadı şantaja ya da mafyaya karışmış gibi konuşm başladı. “Ne diyorsun oğlum sen? Lisede mi evlenecektin? Bu ne çok luk böyle? Kızın elinde bir koz mu var sana karşı? Evlenmek zorunda kaldın?”

“Kız değil baba, Gonca Atasoy. Senin soyadınla aynı artık.”

“Ay! Hâlâ devam ediyor. Gonca Atasoy diyor bir de. Biz kabul et yoruz. Evlendiysen bile, ki ihtimal vermiyorum poz kesiyorsun, det boşanırsın.”

Yumruğumu orta sehpaye vurdum. İkisi de irkilerek gözlerini yun ken, ben konuştum.

“Biz demen babamı da kapsıyor anne, bilmem farkında mısın? Ben de babamı ayrı bir birey gibi düşünüp ona da soracağım. Sen de boşanma gerektiğini mi düşünüyorsun baba?”

Annem babama yıllardır alışkın olduğum, ‘Hele bir muhalefet ol!’ b

şı atarken, ben de babamın bir kez olsun beni yanıltmasını bekledim. Eğer yanıltmazsa, bu evden çıkar ve bir daha asla geri gelmezdim. Babamın beni yanıltmayacağından o kadar emindim ki. Çıkarken yanıma neleri alabileceğimi düşünüyordum.

“Seviyor musun onu? Emin misin sevginden, onun sana olan sevgisinden?” Bu yanıldığım anlamına gelebilecek bir soruydu.

“Çok seviyorum baba. O da beni seviyor.” Annem bir şeyler söyleyecekken, babam elini kaldırıp susturdu. Doğrudan bana bakıyordu.

“Yine de bu yaptığını haklı çıkarmaz. Habersiz evlenmek ne demek? Yangından mal kaçırır gibi.” Kalbimin yangını olduğunu bilmiyorsunuz tabii.

“Gonca hamile baba.” diyerek bombayı ortaya bıraktım. Annemi susturmak için babamın elleri yetersiz kalacaktı.

“Hah!” dedi demin bayılan o değilmişçesine, ani yüklenen enerjisiyle. Ellerini de omuz hizasında açmayı ihmal etmedi. “Bu tam oldu işte. Sen de inandın yani. Seni tuzağına çekmek isteyen, örümcek gibi ağlarını ören bir fırsatçı... Ben oğlumu akıllı sanırdım. Belki de yurttan senin yerine onu almalıydık. Akıl küpü maşallah! Baksana, ya Özgür’ü tanımıyor ya da Özgür kendisini.”

“Anne Gonca fırsatçı falan değil. Benimle evlenmek bile istemedi. Defalarca yalvardım. Bu sabah Murat abinin evrakları hazır etmesiyle onu evlenmeye ben mecbur bıraktım.”

Annem acımasızca, “Seninle yatmayı istemiş her nasılsa. Sevişmeye de mi sen mecbur bıraktın?” dedi. Ekledikçe ekledi üstüne. “Hamile olduğunu da söylemiş. Sonra yok istemem, yan cebime koy. Senden olduğundan bile emin olmaman gerekirken, sen gitmişsin bir de nikah kıymışsın. Kim bilir kimlerle düşüp kalktı da en zenginini bulunca sende karar kıldı. Kız parmağıyla o piti piti yaparken, ben çıkayım diye ellerini de çırttın mı? Küçüklüğünden beri sokak çocuklarının oyunlarına çok meraklıydın. Turгут tansiyonum çıktı, yemin ederim iyi değilim.”

“Anne, bir daha uyarmayacağım. Karım hakkında bundan sonra yapacağın kötü yorum bile demiyorum, edeceğin en ufak bir imada beni bir daha böremezsın. Torununu da öyle.”

Annem ağzını açmadan, babam “Özgür, kestirip atma oğlum. Konuşuyoruz. Her türlü ihtimali değerlendirmemiz lazım.” diyerek annemi mosmor bıraktı. Üstelik, “Kim bu kız? Ne iş yapıyor?” gibi sorularla daha uzlaşmacıydı. Diyalog mümkündü. Annem ise tam bir monolog uzmanıydı.

“Kuaförlük yapıyor.”

“Kuaför mü? Manikür, pedikür için gittiğim yerde çalışan birinden mi bahsediyorsun? Yanlış mı duydum?”

“Doğru duydun anne. Aynı zamanda da orayı işletiyor.”

“Ah ne güzel! Cemiyete gelinim diye tanıştıracığım kişi, kendi salonun-

da ağda yapan biri.”

“Gonca en azından kendi alın teriyle çalışıp para kazanıyor, sen ne yapıyorsun anne?”

Annemin dudakları titrerken babam, “Özgür, anneni çocukken gördüğün biri için kıldığının farkında mısın?” diyerek onu savundu.

“Siz beni çocukluğumdan beri kıldığınızın farkında mısınız baba? Benim teklerime saygı duymadınız. Sizi memnun etmek için köpek gibi çalıştım. Ne istediyseniz onu yaptım. Ne dediyseniz onu çaldım, onu giydim, o yedim, onu okudum. Ne olacağıma ne yapacağıma, nereye gideceğime bunun ne zaman olacağına bile siz karar verdiniz. Maddi olarak önümü koyduğunuz ziyafet sofrasında hiçbir zaman gözüm olmadı. Ben masum olarak cimri olduğunuz kırıntılarla daha mutlu oldum. Bana kölelik zarından cariyeye seçer gibi, olup olmadık kişilerden bahsettiğinizde söz söylemiştim. Kaybettiğim biri vardı. Onu iki ay önce yeniden buldum birlikte olduk. Şimdi benim bebeğime hamile. Bu mucizeyi benden alanı yacaksınız.”

“Tabii ki, torunumuzu isteriz Özgür. Senin aklında soru işareti yok eğer.”

“Turgut ne diyorsun sen? Kabul etmem mümkün değil. Ben etrafı ne derim? Rezil olayım mı istiyorsunuz? Düğün bile yok ortada. Kız nikahla halletmiş. Evlilik sözleşmesi imzaladım de bari.”

Babama aklımda en ufak bir soru işareti olmadığını söyleyemedim: nemi yanıtlamayı seçtim. “Benim neyim var da sözleşme imzalayacaktım? Olsa bile imzalamazdım. Her şeyimi Gonca için feda ederim ama Bunu böyle bil. Sizinle tanışması için yarın buraya tekrar birlikte gel mi, yoksa ben temelli gideyim mi? Şimdi kararınızı verin.”

Babam restimle şok içinde, “Ne gitmesi Özgür? Bizi, seni büyüten seni, iki aydır tanıdığın biri için hiçe mi sayacaksın?” dedi.

“İzin verirsiniz, ben de aile kurmaya çalışıyorum baba. Evlendim durum, baba olacağım diyorum. Annem kuaför olduğu için karımı küçümlemekle, paramı onunla ve çocuğumla paylaşmamam gerektiğini söylemek meşgul. Sen ne diyorsun peki baba?” Motorumun su kaydattığını fark etmeleri için daha ne yapmam gerekiyordu?

“Ne istiyorsun bizden peki? Ev mi, şatafatlı bir düğün mü?” Konuyu maddi ziyafete ne ara geldi? En azından sağlayabildiklerinizle cömertlik etmez mi?”

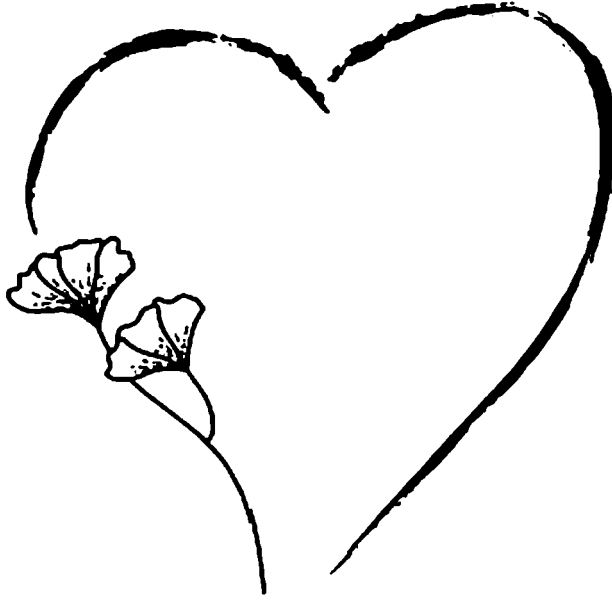
“Hiçbir şey istemiyorum. Sevginizden, ilginizden başka hiçbir şey istemedim. Kararıma saygı duymanızı beklemeyi talep edemiyorum belki en azından bunu hak etmiyor muyum?”

Babam doğru duyduğuma emin olamadığım, “Yarın birlikte gelelim.” cümlesini kurdu.

Anneme baktım. O da gözünü bir saniye bile kırpmadan tiradını tamamladı.

“Buraya getirdiğin zaman kucak açmamı bekleme benden sakın Özgür. Senin gitmemen için evime adım bile atamayacak kişiyi, yine senin yüzünden baş köşeye oturtamam; ama gelsin. Benden sıcaklık, yakınlık bekleme. Davranışlarımdan sorumlu değilim. Sana ve Atasoy'lara hiç yakışmayan, enin emin olduğun ama bence bebek için DNA testi istemen gereken bir adın olacak hep benim gözümde. Senin için saygı duyarım belki ancak sevmem. Yarın buyrun gelin.”

Annem son sözünü söyleyip, beni öksüz bıraktı.

34. Bölüm: Gonca'dan

Nişanlım mı dedi o? Özgür nişanlı mı yani? Kendimi olabildiğince ondan uzaklaştırdım. Çift kişilik yatakta ne kadar olabilirse. Gözlerim mi daha açık, ağzım mı o an ayırdına varamadım. Benimle nişanlı olarak mı evlendi? Levent gibi bir vakaya daha tahammül edemezdim. Üstelik şimdi evlilik daha da bağlayıcı bir durumdu. *Özgür'le de olmaz, lütfen.* Sormam için beni mi bekliyordu? Bir an önce kendi anlatsa iyi olurdu.

“Gonca, nişanlı değilim.” O zaman ailesinin bahsedeceği nişanlı da neyin nesiydi?

“Hayali nişanlından mı bahsedecekler? Adı da var üstelik.”

“Benim adıma her şeye karar veren ailemden bahsediyoruz. Nişanlar mam için kendilerince bana uygun gördükleri birilerini sürekli karşına çıkardılar. Ben istemedim. Yalnız seni isterken, başkasını gözüm görmeydi.” Burnum sızladı.

“Benimle evlendikten sonra nişanı mı attın? Dün Eylül de mi oradaydı? O yüzden mi geç geldin?”

“Hiç nişanlanmadım kalbimin yangını. Eylül, onların fantezi dünyasından öteye geçemedi. Evet, dün evdeydi. Yurt dışından dönmüş. Yurtdışında olduğunu bile hatırlamıyordum. Evlendiğimizi onun yanında söyledim.”

Dudaklarımın etlerini ısırmaya başladım. Özgür öyle hoş, yakışıklı, akıllı, becerikli, çalışkan ve sayabileceğimden o kadar fazlasıydı ki! Üstelik ben biriyle çıkmadığına inanamazken o bana sadık kalarak meziyetlerini cilalamıştı.

Dayanamayarak “Peşinden çok koşan oldu, değil mi? Eminim hepsi de zengin, okumuş, güzel kızlardı.” dedim mırıldanır gibi. Tüm hücrelerim “Sen nasıl bana bağlı kaldın?” diye bağıırıyordu.

“Gel buraya. Benden uzaklaşma. Daha az önce konuştuk bunu. Bana güvenmene ihtiyacım var. Bana senden başkası haram. Sen ve küçük zeytin hep yanımda olun.”

Zeytin deyince midem hamile olduğumu hatırladı. Birkaç kez öğürdüm

nde bir şey kalmadığı için yataktan çıkmaya tenezzül etmedim.

“İyi misin Gonca?”

“İyiyim. Akşam bilgileri okurken bulantılarım başlamadı diye sevinmişim. Sevinmeseydim, eminim başlamazdı.”

“Sen de mi onlardansın?”

“Nasıl yani? Kimlerden?”

“Hani başına kötü bir şey geldiğinde, ‘ben şunu yapmasaydım böyle nazdı veya bunu dediğim için başıma şu geldi’ diye düşünenlerden.”

“Sen değil misin?”

“Sen değilsin. Ben onlardanım. Sen hamilesin ve bunlar olması gereken jal değişimler. Ama ben havaalanına gitmeseydim, şimdi altı yıllık evli caktık.”

“Ve ben başkası ile yatmayacak; ondan değil, senden hamile kalacak-”

Özgür bıkkınca nefesini verdi. “Kapat gözlerini, uyu Gonca. Saçmaya başladın. Bunu ailemin yanında söylememeyi hatırlarsan sevinir.” Üstümden geçip bana arkamdan sarıldı. Gitmedi. Yataktan çıkmadı. İldi. Seviyor. Çok seviyor beni.

İşim hâlâ sızlarken bir süre sessizliği dinledim. Soluğu uyuduğunu er verdiğinde, ona döndüm. Gece lambasının ışığında, sarı saçlarını ve ellerini seyrettim. Keşke mavi gözleri de açık olsaydı. Doğum günüm geldi, beni buldu. Gözlerim kapanmaya başladı. Onun nefesini bir ninni i dinleyerek uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda, ilk iş komodindeki telefonuma uzandım. Saat se- geçmişti. Bugün pazardı ve benim yoğun olduğunu bildiğim işime git- n gerekiyordu. Aynur’dan gelen mesaj ile uykum daha da açıldı, gelip- meyeceğimi soruyordu. Özgür hâlâ yanımda uyuyordu. Kalkmaya ça- m. Sanki kalktığımı anlamışçasına bana daha sıkı sarıldı.

Gözlerini açmadan, “Kokunu alma benden karıcığım.” diye şakıdı er- si sesiyle.

“Günaydın kocacığım. İşe gitmem gerekiyor. Birlikte kahvaltı yapalım”

“Bu böyle nasıl olacak? Ben hafta sonu evdeyim, sanırım sen hafta sonu şıyorsun.”

“Herkes hafta sonu evde. Çalışan kadınlar da öyle. Mesleğimin incileri”

İlümseyerek “Çok güzelsin.” dedi.

“Saçlarımla mı konuşuyorsun? Değilim ayrıca. Sen daha güzelsin.”

“Bu senin çok güzel olduğun gerçeğini değiştirmiyor.”

“Sabah sabah özgüvenin, afyonundan da önce patladı sanırım.”

“Sen yanımda olduğun için bu özgüven. Sensiz özüm bile yoktu.”

Hamile kadınlara yoğun iltifat etmeler yasaklanmalıydı. Ya da iltifat edilen ben iltifat eden Özgür olduğu için ben akışkan kıvama geçiyordum. Her defasında hormonlarını suçlayan kadınlardan olmasam bari.

“Sen mühendis olduğuna emin misin? İçinden Can Yücel çıkacak ve ağızda gül bana serenat yapacak diye bekliyorum. Ben sana böyle cümleler kuramıyorum. Yeteneğim yok.”

“Bak bana.” Yüzümü Özgür’e döndüm.

“Kurmana gerek bile yok. Bakman yeterli.” Baktım, bakıyorum, bakacağım.

Yoğun olduğumu bildiğimden yatak sohbetini uzatmak istesem de yorganı attım üstümden. Giyinirken, “Tanışmaya ne zaman gideceğiz?” diye sordum.

Kollarıyla gözlerini örttü. Hiç istemiyordu. Ailesi o kadar mı kötüydü? Yoksa ben mi yetersizdim? Bebek gerçekten Özgür’den bile olsa, evlilik öncesi bir ilişki söz konusuydu. Büyük ihtimalle bu durum onların hayat görüşlerine uymuyordu. Benim de hayat görüşüm böyle değildi ama yaşadığım hayat, görüşümü engellemiştir.

Ben ayağıma kotumu geçirirken sırtını yatağa vererek sordu. “İşin ne zaman biter?”

“İşimi sana göre ayarlayacağım. Normalde geç biter ama dediğin saate hazır olurum, merak etme sen.”

“Annemle tekrar konuşup saati sana söylerim. Dün saat konuşamadık. Yemek olur mu, olmaz mı emin değilim.”

“Yemek olmazsa sen evde yersin, dün yaptım.” Yanına oturup elimi yanağına okşadım. Kirli sakalının avucumda bıraktığı hissi hep sevmiştim. Kısa süreliydi gerçi ama alışmama yetmişti. Şimdi bir ömür dokunabilirdim onalara, ona, her yerine. O da benim kokumu içine çekip, alnımdan öptü.

“Ben seni çok seviyorum ve seni sevmeyen ölsün.”

“Hayır ya, olamaz! Can Yücel’den, Gökhan Güney’e yatay geçiş. Kaç Gonca kaç.” Yataktan çıktım.

“Gel kız buraya!” Kapıdan çıkamadan beni yakaladı. Kendini bana bastırdı. Kucaklayıp, yatağa geri taşıdı.

“Dün bir şeyler mırıldanıyordun.” Kaşlarımı çatarak baktım. Ne gibi?

“Ben mırıldanmam, direkt söylerim.”

“Sevişecektik sanki?”

“Sen istememiştin diye hatırlıyorum. Boş yere umut verip duma. Yağmayacağını biliyorum. Doktorla konuşmak için pek heveslisin.” Ellerini kirli sakallarında gezdirdim.

Dersi derste dinlerim diyorsun yani? Hemen öğrenmişsin.”

“Öğrenilmiş uzun dönem hafızamda da var bir şeyler. Benim canım ya-
sa, seninki kül olur. Bunu hatırlıyorum.”

“Aferin sana! Ezberin kuvvetli. Hadi kahvaltı edelim. Zeytin acıkmıştır.
“sevdiğim zeytini artık sayende yiyemeyeceğim.”

Salona geçince, evlendiğimi söylediğim kızlar önce şaşırды sonra çıldır-
Levent’ten ayrılıp, on iki saat sonra başkası ile evlenmem onlara, eğer
tutduğum zaman kavramını sorgulatsa da yorum yapmayacak kadar akıllı
ardı. Hamile olduğumu söylemedim. Ya Özgür’den olmadığını anla-
mak kadar zeki olacakları tutacaktı ya da Levent’i aldattığımı düşünecek
arbeni yargılayacaklardı. İki gereksiz kavram da şu an hayatımda zaten
yoktu: Özgür ve ailesi.

Asıl sorun; Serhan ile konuşmam gerektiğini düşünmemdi. Beni yargı-
ması gereken biri varsa, o olmalıydı. Kızlar ona bir şekilde haber uçur-
dan önce, evlendiğimi ben haber vermeliydim. Evlendiğim kişi; onun
haberinin olmadığı Özgür’dü. Levent ile ne olduğunu da soracaktı
tutlaka. İlk müsait anımda numarasını çevirdim.

Hemen açarak beni selamladı. “Alo, selam Gonca?”

“Selam Serhan, nasılsın?”

“Şaşkın. Numaranı ezbere biliyorum, ismin kayıtlı zaten ama yine de
yanın sen olduğundan emin olamadım. Salonda sana bir şey oldu da
lardan biri arıyor sandım.”

Aşk olsun. Sanki hiç konuşmadık ara sıra?” Hâlâ bana âşık olup olma-
nı, yıllar bana tekrar sorgulatacaktı. Şimdi bilmeme gerek yoktu.

“Konuştuk. Ben aradım, öyle konuştuk. Sen en son evimi almak için me-
atmıştın. Senin en son ne zaman aradığını hatırlamıyorum bile.” Sesi
şimdiydi. Güzel.

“Affedersin. Daha sık aramaya çalışırım.”

“Şaka yapıyorum, her şey yolunda mı? Sen iyisin, değil mi?”

“Salonda işler sayende iyi. Para meselesi yapmak istemiyo-
n ama her ay aldığın kısımdan memnun musun? Kaç aydır hiçbir şey
madın, talep etmedin.”

“Neden sorayım ki? Sana güvenmesem bırakmazdım. Biz esnafız. Her
sabit bir gelir beklemiyorum. Yoğun zamanlar olduğu kadar, sinek av-
lığımız zamanlar olması gayet normal. Düşün sezonu açılmadı daha.”

Sesi iyi geldiği için Özgür’ün ailesinin henüz tanışmadan üstümde kur-
kları gerginliği bile unuttum. Düşün sezonu demişken şimdi söylemez-
m, boş boş konuşup kapatacağımdan emindim.

“Düşün demişken, Serhan... Ben evlendim.”

“Evlendin mi? Başka bir ev daha mı aldın? Yani evlenmeyi biriyle niyet kıymak anlamında kullanmamışsındır, değil mi?”

“Biriyle nikah kıydım.”

Sessizlik oluştu. O sessizlik uzadı.

“Serhan, bir şey söylemeyecek misin?”

“Tebrikler. Levent’i benim adıma tebrik edersin.”

“Levent’le evlenmedim.”

“Anlamadım. Evlendim demedin mi şimdi? Evlendin mi evlenmedi mi?” Sesi biraz sertti.

“Evlendiğim kişi Levent değil.” Neden kendimi hesap vermek zorunda hissediyordum? Dost, kardeş gibi gördüğüm için mi, bana olan aşkını hiç sayıp başkası ile evlendiğim için mi?

Bu kez hiç bekletmeden, “Ağzına yüzüne sıçtığımın Levent’i ne yap sana? O zaten bir boklar yiyecekti de sen evlenecek diğer herifi ne zaman buldun?” diye sordu. Sesi yükselmişti. Bana mı kızgındı, Levent’e mi?

“Ne yaptığı önemli değil. Levent hayatımdan çıktı. Evlendiğim kişi çok önceden tanıdığım zaten evlenmek istediğim kişiydi.”

Serhan’ı görmesem bile yüzünün aldığı dehşet ifadesini hayal edebiliyordum.

“Zaten evlenmek istediğin mi? Gonca ne diyorsun sen?” Az önceki yüksek ses desibel şu anki sesine tamamen zıttı. Zor duydum. Yıkılmış gibi...

“Yargılama lütfen Serhan. Başkasından duyma diye kendim söylemek istedim.”

“Teşekkür mü bekliyorsun yoksa bilezik mi?”

“Benim için mutlu olmanı bekliyorum. Ben mutluyum. Özgür’ü seviyorum.”

“Demek adı Özgür. İki ay önce Bursa’da, Levent’le zaten ayrı mıydınız?”

“Değildik, biliyorsun.” Doğruları söylemenin ne yeri ne zamanıydı. Yine de içimden yalan söylemek gelmedi.

“Şimdi haber verdiğine göre, çok olmadı evleneli. Böyle bir müjde geciktirmezsin sen.”

“Dün sabah evlendik.”

Gözlerimi kapattım. Benden yüzlerce kilometre uzaktaydı ama söylediği tek bir kelimeyle canımı yakacak biri varsa o da Serhan’dı. Gözlerim kapalı beklemem, ondan gelecek tepkinin şiddetini bilemememden idi.

“Hamile misin?” Gözlerim açıldı. Nasıl ya? Nakavt oldum.

“S-s-sen bunu n-nasıl...”

“Hamilesin, vay bel Levent istemedi mi? Öğrenci gebeşten baba mı olur?”

Serhan, lütfen..."

Özgür kabul ettiğine göre, demek ki Levent istemedi." Dilim lal oldu. Ben durdu. Bu kez bekleyen oydu. Ne kadar süre sustum, bilmiyordum. Telefonu da kapatmıyordu. Er geç döküleceğimi biliyordu. Derin bir nefes aldım.

"Özgür benim yurttan arkadaşımdı. Bir şekilde biz ayrı düştük. Birbirimizi bulamadık. Ben öyle sandım en azından. Beni istemediğini, terk ettiğini düşünmüştüm."

"Özgür'ün kimin nesi ve senin için ne anlam ifade ettiği sikimde bile değil. Sadece şunu merak ediyorum. Eğer Levent embesili seni bırakmadı ve evlendiğin kişi varsayalım o olsaydı, Özgür de zamanlama hatası yapıp senin karşına sen evliyken çıksaydı, yine de Özgür'ü mü seçerdin?"

Bu çok zor bir soruydu; beni girdiğim herhangi bir sınavda başarısız bilecek tek soru. Beş seçenekli değil de iki seçenekli bir soruydu. Cevabı emin olsaydım, evet ya da hayır demem yeterliydi. Levent beni atmıştı. Özgür beni terk etmişti. Levent geri gelmişti. Özgür tesadüfen gelmişti. Bebek Levent'indi. Babası Özgür olacaktı. Tüm artılar Levent'e eksiler Özgür'e yazılıyordu zihnimde. Sessizlik cevabı bulmama hiç yardımcı etmiyordu. Sınavdan geçip geçemediğimi asla bilemeyeceğim şekilde konuşan ve belki de benim yerime cevap veren Serhan oldu.

"Sessizliğin senin yerine cevap veriyor. Levent'in yerinde olmak istiyordum Gonca. Başka söylemek istediğin bir şey yoksa, şimdilik kapatıyorum. Kendine iyi bak." Karşılık vermeme beklemeden telefonu yüzüme tuttu.

Elim karnıma gitti. Bunu Serhan, Mersin'den anlamıştı. Akşam Özgür'ün ailesi beni kanlı canlı görünce anlamayacak mıydı? Düşüncelere mişken elimdeki telefon çalmaya başladı. Ekrana baktım: Özgür'dü. O akşam aslan kafesine girmek istemiyordum.

"Efendim, Özgür?" Sesimin cılızlığı için affet beni.

"Çok mu yorulmuş benim karım? Akşam yemeğe davetliyiz. Saat dörde geliyor. Evden altı gibi çıksak, sana uyar mı?" Uymaz. Hiçbir saat bana naz.

"Uyar canım. Ben eve dediğin saatten biraz daha erken gelip hazırlanıyorum."

"Sen iyi misin? Miden mi kötü? İstedtiğin bir şey varsa konum at, hemen geliyorum." Serhan gözüme ışık tuttu. Tavşan gibiyim, onu mu soruyorsun?

"İyiyim. Yoğundu biraz bugün." Duygusal yoğunluğum kadar yoğun üldi, tabii.

"Çok yorgunsan, erteleyelim." Tekrar bu strese giremem.

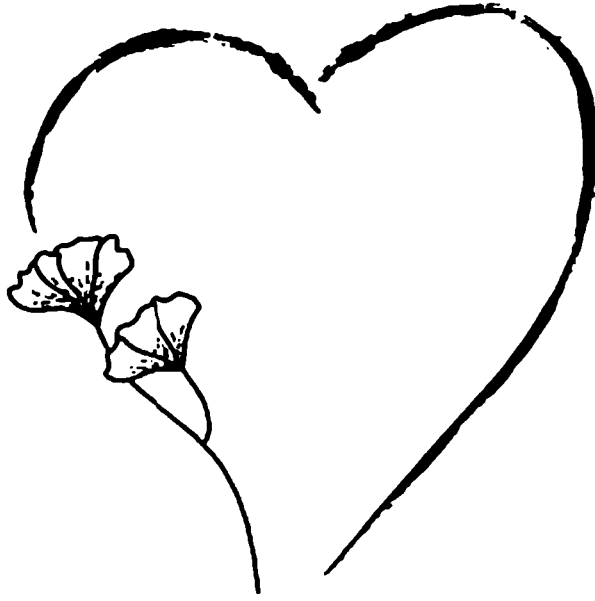
"Gerek yok gidelim." Ne olacaksa olsun!

Birkaç müşteriyle daha ilgilendikten sonra kızlara çıktığımı söylerken

aklımdan, kapıda bir koruma büyüğü falan olsa da çıkamasam diye düşünürdüm. Vampirler, dizilerde izin verilmediğinde başkasının evine giremiyorlar ya hani, ben de çıkamasam mesela. Gerçek hayatta olduğum gibi sinkaflar dizerek salondan çıktığımda, Ahsen ve Turgut Atasoy ile karşılaşmamın da gerçek hayatla ilgisinin olmayacağını az çok tahmin edebiliyordum. Kanımı emmek isteyenlerdi ve emdiklerinde benden geriye bir şey kalmıyordu, merak ettim.

Özgür hep, Atasoy'lar derdi. Sabaha karşı eve geldiğinde yine öyle demişti. Atasoy'larla topsuz tüfeksiz olması mümkün değilse eğer ben de bir Atasoy'dum. O halde neden korkuyordum? Üstelik bende, onlarda olmayan bir şey daha vardı. Ben, babamın kadife çiçeğiydim. İki annem olmasaydı, bir annem bile yoktu ama bana soyadımı veren babam, hiçbir canlının hayatta olamayacağı kadar içimde yaşıyordu.

Akan yaşlarımı sildim. Ben Gonca Tekcan Atasoy'dum. Onlar bunu bilmiyordu.

35. Bölüm: Özgür'den

Gonca kahvaltı eder etmez evden çıktı. Masayı bana bırakmasını söylem. Toplayınca da yabancı olduğu evi gezmeye başladım; karımın evi. ne kadar da tanımiyor ne kadar da bilmiyordum. On bir yaşında kaba- turuncu saçlı, hafif belirgin çilli kız çocuğu şimdi de yirmi beş yaşında; ne kabarık turuncu saçlı, hafif belirgin çilli, hâlâ çocuk ruhlu olmasına gmen anne adayıydı. Karımdı. Daha ne kadar gururla söyleyebilirdim.

Yatağımızı da topladım. Bunları yapmaya zaten yurttan alışkındık da tanbul'a okumaya gittiğimde kendi evimde kalmam ev işleri konusunda ndimi geliştirmeme yardımcı olmuştu. Gardırobunu açıp içine baktım. inde bana yer var mı diye merak ettim. Gizli kapaklı, yanlış bir şey yap- ğımı düşünmem gerekir miydi?

Kalbimin yangını... Şimdi daha iyi anlıyorum. Sekiz temmuzdan sonra en, eski Özgür olamadım. Kısmen olamadım. Oz büyücüsündeki kalbini rayan teneke adamdan farkım yoktu. Diğer her şeyim yerli yerindeydi. klım, bedenim, düşüncelerim, ailem ama kalbim? Aynı mıydı? Kaybet- iştım. Gonca'ya vermiştim ve ikisi birden ortadan kaybolmuştu.

Tesadüfen bulana kadar, ona iyi bakıp bakmadığını bilemezdim. Buldu- umda da beni hâlâ sevdiğini gözleri çığlık çığlığa bağıırıyordu, onun kalbi le bendeymiş daha isterim? Bedeninin sessiz kalması umrumda değildi. Bedenine minicik bir kalp daha sığdırması ise Gonca'yı her şeye, herkese ağmen sevdiğimi, istediğimi bana kanıtlamıştı.

Evin her tarafını inceledim. Tuvaletten, banyo dolaplarına; mutfak çek- mecelerinden, yatak bazasına kadar... Burada yaşamaya devam etmek iste- se onunla yaşardım. Lüks yaşamak benim tercihim değildi. On iki yaşında Özgür'ün yanına Atasoy gelecek deseler, o aileyi ister misin diye bana sormuş olsalardı, benden tek bir cevap alacaklardı: Hayır, istemezdim. Gonca'dan ayrı kalmak, beni zaten robot niyetine alan yeni ailem ile daha zor hale gelmişti. Bu imkanlar daha iyi hissetmemi sağlamak bir yana, beni daha da Gonca'sız yapmıştı.

Bir insanın eksikliği artarak, katlanarak, çığ gibi büyüyerek nasıl hisse-

dilirdi? Bu duyguyu ben sadece on ay yaşamadım. Lise son sınıfta ve s
iki gündür... Lise sonda tesadüf, şimdi tesadüf. Benim için önceden biç
dikilmiş kaderimi üzerime giymekten başka ne yapabilirdim? Daha ç
uğraşıp şimdi karım olan kadını daha önce bulabilir miydim? Yeterin
istememiş miydim? Banyodaki lavaboda iki üç tel turuncu saç görme
hayatımda görüp görebileceğim en güzel sahneydi. Daha fazla düşünm
istemedim. Tesadüf ya da değil Gonca ile evlenmiştim. On iki yaşında
bir çocuğun hayali gerçekleşti.

Akşam başıma geleceklerden habersiz, biraz daha bakınıp annemi ar
dım.

“Efendim Özgür?”

“Merhaba anne, nasılsın?”

“İyiym oğlum, sen nasılsın?”

“İyiym, teşekkürler.”

“Akşam için aramış olmalısın.” Zor bir tahmin değildi.

“Evet anne. Sen odadan çıkarken gelin dedin ama neye geleceğimi
den emin olmak istedim.”

“Saat yedide yemek yiyoruz, biliyorsun. Yemeğe gelin tabii.” ‘Emin mi
sin’ diye sorarak masadaki teklife çomak sokmak istemedim.

“Peki anne, teşekkürler. Gelirken almamı istediğin bir şey var mı?”

“İkiniz gelin, yeter canım.” *Üçümüz.*

“Görüşürüz anne.”

Çok mu kolay olmuştu? Konuşmasında mesafe yok diyemezdim ama
şart koşmadan ve itiraz etmeden yemeğe gelin demişti. Sevindim.

Tekrar gardırobunu açtım. Boş bir kısım vardı. Daha önceden dolu
muydu da boşalmıştı yoksa Gonca’nın kıyafetlerinin sayısından dolayı mı
dolmamıştı? Bebeğin biyolojik babasıyla birlikte mi yaşamışlar, saçlarını
kokladığım yerde aynı yatakta mı uyumuşlardı? Gözlerimi aynadan yatağı
kaydı. Zihnim tüm olasılıkları iyi bir sayısal öğrencisi gibi hesaplıyordu ve
ilk defa bundan rahatsızdım.

Kazanmak zorunda olduğum bölümü kazanıp İstanbul’a gittiğimde
Ankara’da geçirdiğim süre, dönem arası tatillerle sınırlanmıştı. O da bazı
dönem araları. Genellikle birkaç haftalık eğitim, staj programları, kah yurt
içinde kah yurt dışında benim için hazır olurdu. Geldiğimde Gonca’yı ara
yabileceğim bir numara, nerede olabilir diye tarayabileceğim bir başlangıç
noktam yoktu. Tek bildiğim yurttu ve Gonca yurttta kalmıyordu. İdareyi
çıkıp onun hakkında bilgi istemek gibi bir gaflette bulunduğumda ise sap
lantılı erkek damgası yememe ramak kalmıştı.

Sena’yı güç bela tanıyıp Gonca’yı sorduğumda ise yerini bilmediğini
ona da haber vermediğini söyledi bana. Ya da öyle söylettirildi. Nikahını
terk edilmiş bir kadın, onu yana yakıla arayan bir sevgili beklemezdi ne

Je. Kaldı ki, Sena'nın evleneceğimizden de haberi yoktu. Ailesinden evlendiğini da o dönemde bilmiyordum maalesef. Gonca bana dün söyledi nu.

Belirsiz başlangıçlarım bitiş çizgisine ulaşmadan, maddi gücüm kendime ait olmadan, geçen altı yılda gözümü dört açmam yeterli olmamıştı. Gonca'nın kalbine birisi sızmıştı. Benim kalbim de ondaydı; sadece baskı- mıştı. Gözlerim yatakta, onu kendi beceriksizliğimden sorumlu tutmaya da şikâyet etmeye hakkım olmadığını biliyordum. Biri ya da birileri, nim için anlamsız teferruatlardı artık.

Terk etmediğimi ben biliyordum ve imkanlarım elverdiğince üstüme dü- ni yapmıştım. Gonca ise terk edildiğini zannediordu. Hayatında bir dö- m başkası olması ve bu başkasının, Gonca'dan bir şekilde vazgeçmesi, nim şansımdı. Bunları düşünerek yılların özlemini heba etmeye niyetim ktu.

Akşam evden kendimin birkaç parça eşyasını da getirmeyi düşünerek Gonca'yı aradım. Yemek meselesi için hevesli olmamasını anlayabilirdim. n bile bir aksilik çıkmadan geçmesi için dua ederken Gonca'nın tedir- ılığı anlaşılırdı. Dedğim saatte gidebilecektik. Bizim evde yemek saati usada olmazsan, o akşam yemek yiyemezdin. Eve gelen yeni gelin için kuralı esnetirler miydi acaba? En son dün gece evde üstümü değiştir- ştim. Yedek almadığım için aynısı ile gidecektim.

Biraz daha oyalanıp akşamı düşünmek yerine, geleceğimize odaklanma- karar verdim. Bir bebeğimiz olacaktı. Sorumluluk bizi yaklaşık yedi ay nra avcuna alacaktı ve benim baba olmak konusunda bildiğim tek şey; inyanın en iyi babası olmak istememden ibaretti. Gonca benden de bebe- olmasını istediğini söylemişti. Bir tane ile başlamak şimdilik yeterliydi. evamını hayat gösterecekti.

Hayatımın en boş pazarını geçirdiğimi süre sonunda nihayet Gonca da ldığında, o duştayken akşam yaşanacakları düşünmek zorunda olmaya bndüm. İşini bitirip yatak odasına geldiğinde, görmez gözlerle ona bakı- rdum. Aynadan beni izlediğini çok sonra fark ettim.

"Çok dalgınsın Özgür." *Kocacığımı de.*

"Akşamı düşünmeden edemiyorum. Niyetim seni tedirgin etmek değil libimin yangını ama yalan söyleyemem."

"Neler yaptın bugün?" Konuyu değiştirmek istemesi takdire şayandı.

"Evi keşfettim." Güldü.

"Zor oldu mu peki? Yorulmuşsundur."

"Gardırobunda benim için de yer var. Akşam doldurabilir miyim orayı?"

"Tabii ki. İsteddiğini yapabilirsin." Aynada seri hareketlerle saçını örer- en, izlemeye devam ettim.

"Teşekkürler. Akşam başka bir ev konusunu babamla konuşurum."

Bir an duraksadı, sonra işine devam etti.

“Bence gerek yok, yine de sen bilirsin. Burası işime çok yakın.” Son aklına gelmiş gibi “Seninkine çok mu uzak?” diye ekledi.

“Arabayla giderim, sorun değil. Yine de işine yakın başka bir eve geçebiliriz.”

Omuz silkerek dolabından kıyafet çıkarmaya başladı. Ne giyeceğini karar veremiyordu.

“Annen nelerden hoşlanır? Çiçek ya da tatlı, ne alalım?” Yüzümü güldüren karım... Annemi tanımadığını sana nasıl anlatsam?

“Annem pek bir şeyden hoşlanmaz. Çiçek falan almamıza gerek yok.”

“Yine de seveceği, sevineceği bir şey olmalı.” Senden boşanıyordum da sem çok sevinir. Allah korusun!

“Bir aranjman yaptırırız, sıkma canını. Gonca kendin ol. Benim sende gördüğümü aynen görmelerini bekleyemem ama sende kusur bulmaları senin değil onların sorunu, emin ol.”

“Ben kusursuz değilim ki.”

“Olmayan kusurlarını bulmaya çalışacaklar, zaten var olanları değil. Ayrıca bana göre optimal özelliktesin ve ihtişamın vücut bulmuş halisin.”

O hâlâ üzerine tuttuğu bilmem kaçınıcı elbiseyle aynaya bakarken arkasından beline sarıldım. Gözlerimizi kapatarak bu anı özölmsedik bir sır. Sonra beni şaşırtan bir hızla bana dönüp, sweatimi çıkardı. Sonra da alkışladı. Yüzünü tekrar aynaya dönerek biraz yana kaydı. Göğsümdeki GOLCA dövmesi şimdi aynada düz şekilde yazıyordu.

“Bunu görmemi istemiştin, değil mi?”

“Yıllar önce, evet.” dedim pişmanlıkla.

Dalgınca yazının üzerinden geçti. Sonra kolumdaki yüzünü okşadı. “Her şeyi yaşamak için geç mi kaldık? Neden uğraştın o zaman her şeyi evlenelim diye? Daha ne kadar pişman olmaya devam edeceğiz? Söyle bileyim.” Sesi sitemliydi.

Öyle haklıydı ki! O başka bir erkekle yattığı için pişmanken ben teselli ediyordum dünden beri. Şimdi onu yıllarca bulamadığım için ağlıyordum. Sını ben ona yaparken o beni teselli ediyordu. Onu kendime çevirip göğsüme baktım. Çillerini öptüm defalarca.

“Geç mi kaldık, böyle mi olması gerekiyordu bilmiyorum. Şu an yandırıyorsun ve ben dünyanın en mutlu adamıyım, bunu biliyorum.”

Eli sırayla yine dövmelerime gitti. “Ailen gördü mü bunları?”

“Gördüler tabii. Annem delirmişti.” Aklıma o an geldi. Özellikle kolumdaki onu çıldırtmıştı.

“Beni yıllardır tanıyorlar aslında. Yüzümün neye benzediğini biliyorlar.”

‘Seni tanımadıklarına eminim. Önyargılarını yıkmak istesem de benim içinde olan bir şey değil. Yurttan çıkıp kimseye minnet duymadan kendi eli yapan, üstelik anne baban olmadan yıllarca kendi ayakları üzerinde durmayı başarmış genç bir kadınsın sen. Kimsenin sana kötü gözle bakmaya ya da seni hor görüp aşağılamaya hakkı yok. Yargılamaya hiç hakkı yok.’

‘Söylemesi uygulamaktan kolay ama haklısın. Levent beni ailesiyle tatlılamak istemişti. Birlikte yaşadığımızı özellikle saklamam gerekiyordu çünkü ailesi tutucuydu. Ona öyle kızdım ki, hakkımda ne düşündüklerini umursamadığımı söyledim. Galiba seninkiler için de öyle düşünüyorum. Benim ayakkabılarımı giymeden benim yürüdüğüm yolda yürümemiş olan kimse için canımı sıkmayacağım. İçimde bambaşka fırtınalar kopsa da hazırım.’

‘Ölmeden neler de anlattın öyle Gonca? Sormayacağımı biliyordu ve bilgileri fütursuzca, belki de farkında olmadan dökmüştü eteklerinden. Ben bunları zihnimin hiç ulaşamadığım bir odasına hapsedmek zorundayım.’

‘Benim de istediğim bu. Hakkında ne düşündüklerini umursama.’

‘Sen her türlü yanımda olacaksın, değil mi? Ben de kimsenin beni yargılamasını istemiyorum. Bunu zaten kendime yeterince yapıyorum.’

‘Sen de yapma. Kendini yargılayan da seni tanımayanların önyargıları tehlikeli olabilir. Hepimizin pişmanlıkları var. Benim pişman olduğum kadar, kimse olamaz. Önümüze bakalım. Birlikte olduğumuz zamanı yazık etmeyelim.’

Onu o kadar çok arzuluyordum ki, altı yıl hiç geçmemiş gibi, ilk kez ben benim olmuş gibi... Sadece benim kalmış gibi... Hemen dudaklarını öptüm. Uzunca bir süre öptüm. Nefesime ihtiyacım olduğunda bıraktım. Belki onun da ihtiyacı vardır diye düşündüm. Bana bakıp gülünce fazla dayanamayacağımı, yarın doktorla konuşmanın şart olduğunu düşündüm.

‘Şu bebe mavisi elbise, sana çok yakışır bence. Turuncu alevlerinle zıtlığı için acayip dikkat çekici olursun.’

Dönüp yatağın üzerindeki kıyafet yığınının dediğimi aldı ve gözümün üzerine baka baka giyindi. Daha mutlu olamazdım. Hafif bir makyaj yaptık. Hazırdık.

Evden altıda çıktığımızda, eve yakın çiçekçiden bir demet yaptırdık. Benim için anlamsız olsa da amacım Gonca’yı memnun etmektir. Daha hissedeceğini biliyordum. Yola devam ettikçe; gerginliğim, bıçak geçişinde baştan sona yarılacak davul seviyesine ulaşmıştı. Bugüne kadar bir kız arkadaşımı ailemle tanıştırmamıştım çünkü bir kız arkadaşım olmamıştı. Şimdi ise onlardan habersiz evlendiğim karımla yanlarına gidiyordum.

Direksiyondaki elimi tebessümle tuttu. Bir an kendimi bırakabilirim diye düşündüm. Sadece bir an... Gonca için... Onun için de stres tehlike liydi. Karındaki bebek için sakin kalması gerekiyordu. Belki de Gonca'y bulmak için dilediğim tüm dileklerden daha içten şekilde; bu akşamın, az bu sakinlikte devam etmesini diledim. Gonca artık benimleydi ama annem de aynı Ahsen Atasoy'du. Babamı hiç düşünmediğimi fark ettim. Anneme bağımlı olacağına emindim. O gülerse mutlu olacak, o sinirlenirse bize bakışı değişecekti. Normal şartlarda babamın Gonca'yı sevebileceğini biliyordum. Tıpkı dedem gibi, o da insan sarrafıydı. Kendi ayakları üstünde durmuş, eğilip bükülmemiş herkese saygı duyardı.

Ne yazık ki, evlilikte aileden gelen olumlu genler evlendiğin kişi ile farklılaşabiliyordu. Babamınki de o hesaptı. Ahsen Cumhuriyeti'nin özel bölgesi gibiydi. Sadece iç işlerinde özgürdü. Diğer her türlü konuda anneme bağımlıydı. Sebebini, yıllar önce istemeden kulak misafiri olduğum bir konuşmada öğrenmiştim. Babama ben bile acımıştım. Şimdi bana kim acı sın? Annemin rüzgârı keskindi. İstemediği hiçbir şey önünde duramazdı. Çok istediği ben, bu kez buna engel olabilecek miydim?

“Özgür, iyi misin?”

Tedirginliğini anlayarak, “Seni telkin ederken ben gerildim, değil mi?” diye sordum.

“Rahatlamanı nasıl sağlayabilirim?”

“Roller değiştiği üzgünüm kalbimin yangını. Ben onların yanında serden bağımsız olarak hep gergindim. Hep bir şekilde suçlu bulunacağım konuma gelirdim. Doksan dokuz almaya hakkım yoktu. Üç dil öğrendim. İki enstrüman çalabiliyorum, fakülteyi birincilikle bitirdim, neredeyse yirmi altı yaşındayım ama...”

“Ben yanıdayım.”

Sonunda geldiğimizde arabadan inmeme, Gonca'yı da indirmem gerektiğini biliyordum. Onun bana teselli vermesi ona olan hayranlığımı katladı. Onunla gelmemiş olsaydım, işim daha kolaydı. Basıp gider, arkama bile bakmazdım. Şimdi ise bir amaç için buradaydık ve kendi kendime kızmaya başladım. En kötü ne olabilirdi ki? Annem karımı istemezdi. Babam çok da umurumda olmayan mirasından menederdi. Ben de geldiğim gibi Gonca ile, bu kapıdan çıkar giderdim. Arabadan indik. Zile bastığımızda, kapı annem açtı. Hayret! Yüzünde az da olsa bir gülümseme vardı.

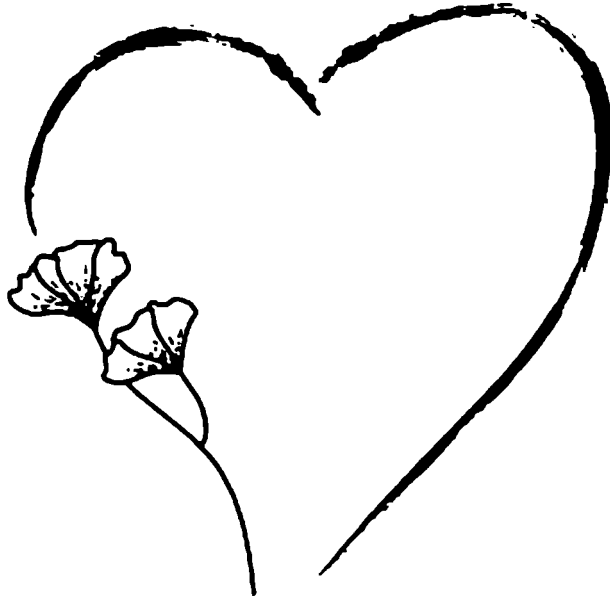
“Merhaba, hoş geldiniz. Ben Ahsen Atasoy. Özgür'ün annesiyim.”

Elini direkt karıma uzattı. Kelimeleri birbiri ardına dizerken gülümsemesi de genişledi. Dün gecedен bu yana değişen bir şey olmuştu. Şimdi daha da tedirgin oldum. Karşımdaki kadın annem suretinde bir başkasıydı sanki.

Gonca'nın arkasında ilk karşılaşmayı izlerken, annemin yüzünde karmikleşen gülümsemeye bakıyordum. ‘Oğlumla aramda duruyorsun’ de

akmasının önüne geçmek zorundaydım. Tam uzanıp anneme sarılan, Gonca da kendini tanıttı.

Aemnun oldum efendim. Ben de Gonca Tekcan Atasoy. Özgür'ün eşi-
”

36. Bölüm: Gonca'dan

İçeri girdiğimde daha önce görmediğim gösterişte ve güzellikte bir ev karşılaştım. Bu evse daha önce oturdukları neydi? Dıştan gördüğümde aynısını vermiştim. Şimdi ise kanaat kullanmak zorunda kaldım. Zenginlik aram iyi değildi. Hiç zengin olmamıştık ama şükür ki benim de kendim ait evim vardı. Yine de benim beş adımda biten evime karşılık Özgür'ü başka ev demesine anlam vermeye başladım.

Ahsen Hanım, Turgut Bey'in aksine mesafeliydi. O ise bana karşı gıcıkten içten ve candandı. İlgiliydi. Oğlunun eşini tanımaktan dolayı mutlu oluydu. Bunu belli etmesi, haliyle bendeki gerginliğin seviyesinde düşüş meydana getirdi. Çiçekleri annesine uzattığımda, kibarca teşekkür etti. Kapıda yaptığım gereksiz güç gösterisinden dolayı kendime kızdım. Yardımcısından, bu Jale abla değildi, boş bir vazo isteyip kendisi özenle yerleştirdi.

Saat yedi olmak üzereydi. Salondaki koltukta otururken, sessizlik olmasını bekledim ama herkes bir şekilde konuşma yanlısıydı. Özgür'ün dedesi de oradaydı ve bana sorular soruyordu. O an hamile olmaktan utandım. Bebek, Özgür'ün bebeği olsa da utanırdım. Neyse ki evliydik ve kimse bebekle ilgili bir şey sormamıştı, henüz.

Yemekte de aynı sıcak sohbet devam etti. Aralarındaki en mesafeli insan Ahsen Hanım bile beklediğimden daha yakındı. Özgür'ün anlattığı toplu tüfekler, savaş materyalleri görünürde yoktu. Ailemi, mesleğimi, yaşadığım yeri, Özgür'le nasıl tanıştığımızı ciddi anlamda ilgilenerek sordular ve cevaplarımı da aynı ilgiyle dinlediler.

"Keşke nikahtan haberimiz olsaydı." Babası haklı bir sitemle bunu söylediğinde Özgür'e baktım.

Özgür, "Haklısın baba ama angaryayla uğraşmak istemedik. Bebek her beri kesinleşince, ne kadar erken o kadar iyi diye düşündüm." der deniz yeri dibinde girecek bir yer arandım. Bebek konusu başımı öne eğdirerek açılmış oldu.

"Yine Murat nikahı çabucak kıyardı. Tek fark, yanınızda biz de olurduk."

“Bir tane oğlumuz var. Değil mi ama baba?” Turgut Bey kendi babasına sordu. Tam tersi olmaz mıydı genelde? Az kalsın gülecektim.

“Gençler bizim zamanımızdaki gibi değil. Evlenmişler işte. Yine de ben düğün görmek istiyorum. Bir tane torunum var. Ahsen sen gerekenin en ismini yaparsın, değil mi?” Yaşlı adam gelinine baktı.

“Tabii ki babacığım. Şimdiden aklımda birkaç mekân belirledim. Yarının itibaren boşluk teyidi için görüşmelere başlarım. Bize yakışır şekilde, iyi yerlerden birinde yaparız. Gonca’nın da içine sinen bir yer olması şart. İstersen görüşmelere birlikte gideriz Gonca, ne dersin?” Henüz beklenilen konusunu atlatamamanın verdiği şaşkınlığın üstüne gözlerim daha da ıldı.

“Aslında, biz düğün düşünmü-” diyecek oldum.

Özgür lafımı bölerek, beni hiçe sayarak, en fenası da ortak bir karar almamış olduğumuzu gözlerine sokarak, “Düğün için sekiz temmuzu düşünüyoruz anne. Hafta içi ya da hafta sonu mu bilmiyorum şu an. Bakma satım olmadı. Fark etmez zaten, ona göre bakarsan sevinirim.” dedi.

Bakışlarımı Özgür’e diktim. Onun da bakışları beni buldu. Bunu evde konuşmaya karar verdim. Ailesinin yanında kavga etmeye niyetim yoktu. Ama kavga etmeye niyetim var mıydı? Hem de nasıl! Gonca ve Özgür olmak iki kişi evliydik ama düğüne tek başına karar verebileceğini zannederdim. Savaşmaya gelmişim güya ancak cepheleri karıştırmış olmalıydım.

Ahsen Hanım, “Henüz marttayız Özgür’cüğüm. Yanlış hesaplamadım temmuzda Gonca, altı buçuk-yedi aylık hamile olacak.” diye fikrini belirttiğinde kadını narin cüsseme aldırmadan kucaklayıp döndürecektim.

Peki Özgür ne yaptı? “Biliyorum anne, önemli değil. O günkü bedenine gelinlik giyer.” dedi.

Tek sorun üzerime giyeceğim gelinlik miydi? Özgür’e bakarsam, gözlemlerden çıkan kurşunlarla onu vurabilirdim. Benim adıma da karar verdiğim farkında mı değildi yoksa benim düşüncelerimin bir önemi mi yoktu? Belki de ki, kayınvalidem aklımdakileri söze döküyordu.

“Bana kalırsa daha yakın bir tarihte olması daha iyi. Yanlış anlama tatlım, şu an karnın hiç belli değil. Yedi ayda ne kadar az kilo alırsan al, hamile olduğun belli olacaktır. Bizim için önemli değil fakat davetlilerin durum dikkatini çekecektir ve zorunlu bir evlilik olduğunu düşünebilirler.” Cümlede bahsi geçen tatlım bendim. Bana bakarak konuşuyordu. Özgür’den beklediğim destek beklemediğim kayınvalidemden gelince birkaç kelime de ben etmeliyim diye düşündüm.

Ve fakat yine Özgür, “Anne önemli değil dedim, düğün temmuzun ortası.”

Bu kez ben onun sözünü bölerek “Ben de sizin gibi düşünüyorum Ahsen Hanım. Düğün bile istemiyorum ama anladığım kadarıyla sizin bir itirazınız var. Tek oğlunuz için bir düğün yapacaksanız hemen olmasından

yanayım.” diye atıldım.

Şimdi de Özgür’ün beni makineli tüfekle taradığına emindim. Ölme umrumda değildi, güneş balçıkla sıvanamadığı gibi, benim karnım da bel olmayacak hale getirilemezdi. Asıl mesele ben hemen yanıbaşında oturmuyormuşum gibi Özgür’ün beni yok saymasıydı.

“Sekiz temmuzun benim için anlamı büyük. Ben o tarihte olmasını istiyorum. O tarihte olacak. Nokta.”

Kimse yorum yapmadı. Kimse yorum yapmayınca ben de konuşmadım. Demek ki Özgür’ün, herkesin sesini kesen bir tarafı vardı. Bunları yavaş yavaş öğrenecektim. Sadece şundan emindim ki; ben o noktayı nokta virgül yapmayı çok iyi bilirdim. Yeter ki, eve gidelim. Kendi karakterimi taşıyan soyadımı Özgür’e karşı kullanacağım hiç aklıma gelmezdi.

Yemek bitene dek düğün konusu tekrar açılmadı. Kahvelerimizi içmek için kış bahçesindeki kanepelere geçtiğimizde Ahsen Hanım, “Kendi sabununu mu işletiyorsun Gonca?” diyerek yeniden muhabbet açtı.

“Bir arkadaşımın salonu. Bana bırakıp memleketine gitti. Şimdilik ben ilgileniyorum.”

“Sen sadece işletiyor musun? Yoksa manikür, kesim falan da yapıyor musun?” Bazı insanlar için gelinin ne iş yaptığı, helal para kazanmasında önemli olabiliyordu. Gocunmadım.

“O işler için iki yardımcım var. Ben daha çok saç yapıyorum. Saça örgü yapmak tek özel ilgi alanım diyebilirim, bayılıyorum. Ocak ayında katıldığım bir yarışmada ikinci oldum.” dedim büyük bir gafla.

“Ne güzel! Özgür’le karşılaştığınız zaman yani. Seni izledi mi?” Sadettin Serhan vardı. Özgür de şimdi bana bakıyordu. Haberi yoktu ki. Bunu o da şimdi öğreniyordu.

Kazı çevirmeliydim ki yanmasın. “Sizin saçlarınız çok güzel; doğal sarı. Boya yüzü görmediğine eminim. zaten gerek de yok. Bir davette düşünürseniz, size de örgü yaparım ya da düğünümüzde.” Umarım sorduğu soruyu arada kaynatmayı başarmışımıdır.

“O gün senin günün olacak. Yaşlı kayınvaliden için bir şeyler yaparal geçirmek istemezsin. Bebek kaç haftalık?” Özgür erkeklerle konuşmakla ziyade bizi dinliyordu.

“Tahminen dokuz haftalık.” Otomatik olarak ellerim karnıma gitti.

“Çok şanslısın. Biz yıllarca deneyip, çocuk sahibi olamadık. Tek seferde tutturmanız harika, üstelik Özgür’ün durumun...”

Özgür araya dalınca irkildim. “Evet anne, harika. Karımı utandırmamı mı çalışıyorsunuz?”

“Aslında ilk seferde değil.” *İlk ve tek seferimiz yıllar önceydi.* “Utandırmıyorum kocacığım, merak etme. Sonuçta karnımda bir bebek var, değil mi? Yaşanan yaşandı, değiştiremem.” Annesi bana karşı bu kadar ilgililikle

Özgür neden hâlâ gergindi?

Ahsen Hanım gözlerini kırptırarak oğluna döndü. “Merak ettim sadece senem. Oğlumun kendi bebeği olacak ve bu cidden çok heyecan verici. Ama kalırsa daha anne olalı bile çok olmadı, şimdi babaanne olacağım.”

Özgür uzanıp annesinin elini tuttu. Ve benim de dürüstlük damarım pıtıltıyordu.

Aslında buraya gelirken oldukça önyargılıydım. Bunun biraz da Özgül’ün kabahati olduğunu düşünüyorum. Zırhlarımı giyinip kuşanmıştım. İdi gerek olmadığını görüyorum. Boşuna kendime yük yapmışım. İlgi ve misafirperverliğiniz için minnettarım.”

İlk duyduğumuzda tepki gösterdik, evet. Haberimiz olmasını tercih edirdik. Senden iyi olmasın, Özgür’e eş olarak başka birini bile düşün-
ştük. Çünkü Özgür bize senden hiç bahsetmedi. İki ay olmuş ve bebeği
endiği gibi de evlenmiş. Haliyle görmek isterdik.”

Benim tercihim değildi, emin olun. Acele oldu, kusura bakmayın.”

Önemi yok artık. Düğün konusunu da sekiz temmuza göre ayarlaya-
ız sanırım. Epey vakit var, rahat olabiliriz, istediğimiz yeri bulabiliriz
e düşünüyorum.”

“Ben sekiz temmuz düşünmüyorum. Özgür için o tarihin anlamı ne ka-
büyükse, benim için de bir o kadar anlamsız. Konuşup anlaşıcağımız-
eminim.” Özgür’ün damarına basmıştım. Onu çok pis hiçe saymıştım
a masada bana yaptığından fazla değil.

Çene kaslarının hareketinden dişlerini sıkıldığını görebiliyordum. “Eve
ince konuşuruz karıcığım.” Bir de sinirlenmiş miydi? Bu haline bir an-
ı vermemi mi bekliyordu? Ne olmuştu ki? Ailesiyle aramın iyi olduğuna
ı serap mı görüyordum?

Kahveler bittikten sonra biraz daha sohbet ettik. Ahsen Hanım bana,
gür’ün odasını göstermeyi teklif etti. Çok sevindim. Daha önce de gör-
ştüm, yani lisedeyken diğer evlerindeki. O zamanlar Özgür’le ilk kez
likte olduğum yerdin ama yine de annesinin teklifi daha kıymetliydi. Bül-
k ihtimalle değişmiş olmalıydı.

Kapıdan bakınca tahminlerimde haklı çıktığımı gördüm. Mobilyalar de-
mişti. Liseden kalan eşyalar gitmiş ve yerine üniversite mezunu, çalı-
ı genç bir adam için daha kullanışlı olanlar gelmişti, tek bir şey hariç.
lağı aynıydı. Aynı anda Özgür’ü arkamda hissettim. Ellerini karnımın
rinde birleştirerek sırtımı göğsüne yapıştırdı.

Kulağıma “İlk kez seviştığımız günü hatırladın mı?” diye fısıldadı. Zar-
ı duyabildiğim bu ton öyle iç gıcıklayıcıydı ki, hatırlamasam da o an
ı cizevi biçimde hatırlardım. Alzheimer olsam da unutmazdım.

Fısıldayarak, “Unutulan anılar hatırlanır. Ben o günü hiç unutma-
m.” dedim aynı şehvetle. Bana arkadan sarılırken, elleriyle karnımı ok-
yordu. Özellikle annesinin görmesini ister gibiydi. Çünkü annesi görene

kadar kollarından bir türlü kurtulamadım. Hedef tahtası olduğumu bilmezdim.

Salonum kadar odayı gezinirken bir süre raflardaki fotoğraflarda oyalandım. Özgür bensizken pek çok yere gitmiş, pek çok şey yapmış ve başlamıştı. Aldığı ödüller ve plaketer en az üç rafı gözümde sokarcasına doluyordu. Başarıları sadece akademik de değildi. Piyanoda da ödülü vardı satrançta da. Okul tenis turnuvasında da dereceye girmişti, bölge resmî yarışmasında da. Benim ise sadece bir adet ikinciliğim mevcuttu.

Özgür bana asla âşık olamazdı, olmamalıydı. İddiaya varım, annesini Özgür için seçtiği -Benden iyi olmasın- kızın odasında da benzerlerinde pek çok bulunuyordu. Kocama daha aşağısı yakışmazdı ki. Ben yakışmazdım. Oda turu teklifini kabul ettiğime pişman oldum. Adım adım ilerlerken fark ettiğim bir şey daha vardı. Özgür hiçbir fotoğrafında mutlu değildi. (kadar üstün yeteneğe ve başarıya rağmen yüzü neden gülmiyordu?

Özgür ise beynimin içini avucunun içi gibi biliyor edalarıyla, "Kendin yetersiz görüp yüzünü asmaktan vazgeç Gonca. Ben senden asla vazgeçmem. Beynini boş yere yorma kalbimin yangını." Ben dumur halde kafamı kaldırıp bakınca göz kırptı. Eve gidince gözleriyle tatlı kaşığını bükmesini isteyecektim. Çay kaşığı küçük gelirdi.

Tekrar salona geçtiğimizde, saat gece yarısına gelmek üzereydi. Özgür odasında kalıp bavulunu hazırlamak istedi. On dakika geçmeden de geldi. Kalmamız için hatta Özgür'ün odasını ikimize hazırlamak için ısrar etseler de kabul etmedi Özgür. Eve gitme vakti gelince annesi son kez portakal suyu ikram etmek istedi. Antalyalı'ydı ve portakallar oradan geldiği için taze sıkılmıştı. Bebek için çok faydalı demesi ile Özgür'ü ilk kez gülmeyle yakın gördüm. Onu da içince kalktık.

Arabada sessizdik. 'Lütfen şoförle konuşmayınız' uyarısını kendimce yorumlayıp, 'Lütfen şoförle kavga etmeyiniz' olarak değiştirmiştim. Özgür'e çok kırgındım. Yine de kızgınlığıma erişecek başka bir duyguya yenilecek değildim. Tüm gece ailesinin yapmadığını bana o yapmış, beni türlü türlü aşağılamıştı. Bana kötü davranacaklarına o kadar hazırındı ki Özgür'den gelen taarruza hazırlıksız yakalanmışım.

Eve girdiğimizde valizi kapıdan sokar sokmaz ilk konuşan Özgür oldu "Neyin var kalbimin yangını? Yol boyunca sessizdin."

"Gerçekten bunu soruyor musun?"

"Evet, elbette soruyorum. Merak ettim. Ben yokken annem bir şey mi dedi? Aslında yalnız bırakmamaya çalıştım." Seni boğardım ama hapisteki çocuk büyütmek istemiyorum.

"Evet, sürekli götümdeydin. Üstelik sebebini anlamadığım şekilde ağzının da içindeydin sanki. Lafları ağzıma tikip durdun. Sen beni sadece aklıma karşı hazırlamıştın. Halbuki benim savaşım, çok farklı bir cephedeymişti. Hattı müdaafa edebildim de sathı beceremedim."

Ellerini teslim oluyorum der gibi kaldırıp, “Ben bir şey yaptım. Ne yaptım?” diye sordu. Eveti ciddi ciddi bunu soruyordu. Nefsi müdaafa şartları vardı?

“Özgür benimle dalga mı geçiyorsun? Bütün akşam, o eve girdiğimizden beri beni asimile etmeye çalıştın. Hiçbir fikrim, karakterim, varlığım ile yokmuş gibi.”

“Nasıl yaptım peki bunu? Yanında olmaktan başka ne yaptım ki?”

“Diken üstünde gibiydin. Tamam gergindin, belki gerçekten gergin bir adam bekliyordun ama beklediğinin olmadığını gördükten sonra da devam ettin. Her cümleme, annenkiler de dahil yorum kattın, ikili muhabbetimizde bizden çok sen vardın.”

“Farkında değildim, özür dilerim.” Hah! Özür dile, ben de konuyu kapıyorum. Çok beklersin. Sinirim hâlâ geçmedi.

“Sekiz temmuz diye tutturdun.”

“Hastaneden sonra gittiğimiz bağ evinde bunu sana zaten söylemiştim.”

“Ben de istemediğimi söylemiştim. Tekrar konuşmadık ki! Benim düşünceyi sormadın bile.”

Bu kez alındığı bariz biçimde, “Senin için bir anlamı olmadığını öğrendim, düşünceni sormama gerek kalmadı. Gayet açıktın.” diyerek beni uçlamaya kalktı.

Koridorda karşılıklı durmuş, bağırmadan atışıyorduk.

“Ben düşünceyi söylemeden, sen konuşmaya nokta koyduğunu düşünün zaten. Özgür ben istemiyorum. Annen haklı. Doğuma yakın karnım umumda ne düşündü? Herkes benimle zorla evlendiğini mi düşünsün istiyorsun?”

“Sana nasıl baktığımı gören herhangi biri, bunu düşünmeye utanır. Neden bahsediyorsun sen? Bende gördüğün bu mu Gonca? Başkasının ne düşündüğünü umursayacak sıklıkta olduğum mu?”

Sesi yükselince ilk defa Özgür’den korktum. Üstelik bağırdığı için değil. Aşkının şiddetini gözlerinde gördüğümünden korktum. Yine de bir paralığın ortasında çekip gidemezdim. Hazır ailesiyle aram iyiymen belki onlardan taraf olursam Özgür de rahatlardı.

“Ailen için önemli Özgür. Onlar da bu şekilde istiyor. Erken olması onların itibarı içi...” Sesimi kısmak zorunda kaldım.

“Benim ailem sizsiniz Gonca. Sen ve bu minik turuncu zeytin.” Elleri camımda birleşti.

Boynuma değen dudaklarıyla sinirlerim yumuşamaya, kaslarım gevşemeye başladı. Beynim bomboştu. Bir şey dışında bomboş: Özgür beni gerçekten çok seviyordu. Hani gözden uzak olan, gönülden de uzak olurdu? Yalan. Bu adam gözden uzak olduğum her dakika, beni kalbine daha da yakın kılmıştı.

Karşılık verdim. Üstündekileri çıkarmak için acele eden ellerim titriyordu. Onu isteyen kadınlığım zonkluyordu. Koridordan yatak odasına yürürken pantolonunun düğmesine uzandım. Arzularım beni ele geçirmiş gibiydi. Bir daha bana Özgür'den başkası dokunursa, Allah benim bela... *Beddua etmemeliyim. Kendime beddua etmemeliyim.* Onu da çekerek yatağa geçtim. Bu yatağı da atacaktım. Yatak da suçluydu. Ben ve Leventli Ece ve Leventli geçmişe sahip bu yatak fazla pis, kirli, ihanet, günah dolu geldi gözüme. Özgür'ü hak etmiyordu. Sadece bu gece...

Özgür yanıma uzandı, beklentimin aksine üstüme çıkmadı. Benim artık dayanacak gücüm kalmadı. Sen altı yıldır aşımı vurdurdun, bağışıklıkımı kazandın be adam? Sabırsızca yüzüne baktım.

"Yapamam. Lütfen Gonca, yarını bekleyelim. Önce doktorunla konuş. İçim rahat değil."

"Sen beni bungee jumping yapmak için en zirveye çıkarıyorsun; sonra da 'Şaka yaptım, hadi inelim aşağı' diyorsun."

"Çok doğru bir tespit, tebrik ederim ama beni ikna etmedi. Üzgünüm kalbimin yangını."

Burnumdan nefes vererek, "Peki, iyi geceler." dedim ve arkamı dönüp yattım. Hiç küsme huyu yoktu. Gelip sarıldı. Kollarında olmak huzurdu güvendi. Saçlarımı okşaya okşaya beni uyuttuğunda yüzüme gelip yerleşen tebessüm bana yarenlik ediyordu.

Şiddetli karın ağrısı ve mide bulantısı beni inleterek uyandırdı. Özgür sesime hemen gözlerini açtı. İnzemelerime engel olamıyordum. Saat kaçtı? Gece lambasının ışığında gözleri beni bulunca, acımın nedenini anlamaya çalıştı. Kusmalarım hep aynı saatte mi olacaktı? Yatağa kusmamak için tuvalete kalkmışken, içimin boşaldığını hissettim ve aynı anda yatağın kollarına gölüne döndüğünü gördük. O an kusmam gerektiğini unuttum.

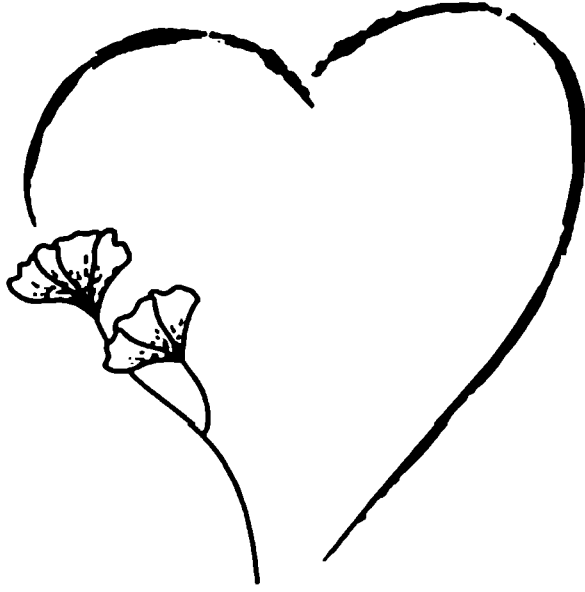
"Özgür? Çok kan var. Zeytin?" Kesik kesik konuşabiliyordum.

"Ne yapmalıyım, söyle. Gonca bu çok kan normal de, yalvarırım."

"Normal mi? Çok ağrım var, hastaneye gidelim lütfen." Hiçbir şey demeden beni kucakladığı gibi arabaya taşıdı. Ben normalin ne olduğunu bilmiyordum ki.

Hayatımda bu şekilde bir acıyı çektiğimi hiç hatırlamıyordum. Benden hâlâ kan geldiğini, içimden bir şeylerin gittiğini hissedebiliyordum. Ne den ama? Ne yaptım ki ben? Senden vazgeçmek istediğim için çok özür dilerim. Lütfen sana bir şey olmasın. Lütfen! Zeytinim beni bırakmasın. Sonrasında kendimden geçtim.

Gözlerimi açtığımda, Özgür beni kucagından sedyeye bırakıyordu. Onunla karşılaştığımız hastanedeydik ve Nefise Hanım nöbetçiydi. Ben şans saydım fakat geri kalan her şey, ömrüm boyunca pişmanlığını yaşadığım şeyi benim önüme uzun bir zaman sonra çıkaracaktı.

37. Bölüm

Özgür'e, 'Buyurun gelin.' derken, 'Siktirin gidin.' demek istediğini acı oğlu anlamış mıydı? Ahsen o gece tekrar salona girmemiş, Özgür gidenin bile vedalaşmamıştı. Aklındaki hinlikleri kurmak için zamana ihtiyacı vardı.

Demek bu kız oğlunu kandırdığı gibi, onu da kandıracağını düşünüyordu. Çocuk doğurmamış bir kadının gaddarlığından mıdır, yıllar sonra kadı olmuş bir kadının tek çocuğunu kaybetme korkusundan mıdır bilinmez; Ahsen Atasoy'un yıllardır emek verdiği, gözünün bebeği gibi baktığı Özgür'ünü bir kuaföre yar etmeye niyeti yoktu. Üstelik bu kadın oğlunu, bebek ile kandırmıştı. Yazık! Ahsen Hanım'ın bu dünyada bildiği çok şey vardı. Olmasaydı bile, bildiği bir şey vardı ki; bu kız yalancının tekiydi.

Atasoylar çok zenginlerdi. Ahsen Hanım ne kadar güzelse onlar o kadar enginlerdi ve bu denli varlığın içinde bebek sahibi olamayışlarının sebebi Turgut Atasoy'du. Ahsen Hanım, istese bebek sahibi olabilirdi. Sorun Turgut'un spermalarının işlevsizliği idi. Yıllar içinde bu durum kesinleşince Turgut Bey, ikisi arasında kalacak bir teklifle gitmişti eşine. Birlikte büyücekleri bebeklerini eşi doğurabilsin diye, onun başka biriyle birlikte olmasına göz yumacağını utana sıkıla dile getirmişti ancak Ahsen Hanım kocasını seviyordu.

Tek yaptığı, yıllardır kocasından bebek sahibi olmaya çalışmaktı. Olmalı. En sonunda, kırk iki yaşında evlat edinme konusu gündeme geldiğinde aklında olan tek şey, kendine yakışır bir çocuktur. Bebek düşünmedi. Bebek için yaşı geçmişti. Biraz daha büyümüş ilkokul seviyesinde, dünyalar güzeli bir kız çocuk, çevresi için işini görürdü. Onları yaptıklarıyla gururlandıracak, yıllar içinde hiç kimsenin aksini düşünmeden; daima onlarlaymış gibi benimseyebilecekleri güzel mi güzel bir kız evlat... Ahsen Hanım, zaddi gücüne, siyasi bağlantılarına istinaden Çocuk Esingeme Kurumu'na, ısmarlama çocuğunu tarif etmeye başladı: Kendisi gibi sarışın mavi gözülü, akıllı ve davranışlarıyla insanları kendine hayran bırakan, kendisinin le hamurunu yoğurabileceği, malzemeleri henüz tam karışmamış, yedi se-

kiz yaşlarında bir prenesti adeta tarifi.

Beklemek can sıkıcıydı. Günler ve haftalarca beklemeye bir noktada katlandı. Aylar geçtikçe; sinirleri bu durumu taşıyamamaya başladı. Kocasını bile gözden çıkaracak hale geldi. Yedi ay üç gün sonra beklediği haber geldi. Geldi de kendisi gibi sarışın mavi gözlü, akli ve davranışlarıyla insanları kendine hayran bırakan, kendisinin de hamurunu yoğurabileceği on üçüne yakın dünyalar güzeli bir erkek çocuk.

Ahsen izin verseydi, Turgut karısının gözlerindeki hayal kırıklığında boğulabilirdi. İzin vermedi. Beklemekten usandığı için Özgür'ü görmeye gittiler. Ahsen görür görmez beğendi Özgür'ü. Hemen eve götürmek istedi. İşlemler için araya konulan adamlar gerçekten de işe yaradı ve Özgür normal prosedürlerin üzerinde bir çabuklukla evlat edinildi.

Özgür'ü çok sevdi ama bu sevgi kırk iki yılını çocuksuz geçirmiş, uykusuz kalmamış, başında hasta iken nöbet tutmamış bir kadının sevgisiydi. Merhamet duygusu karneyle satılıyormuş gibi, Özgür'e cimrilikle verildi. Ahsen daha ilk günden beklentilerini sıralamaya başladı. Onsuz geçirdikleri yılları bir yerlere tikiştirircesine at gibi koşturdu çocuğu.

Özgür'ün yılları da bunların gerçekleşmemesi halinde, başına ne geleceğini dinlemekle geçti. Oğlunu rahat bırakmadı. Hep bir talebi, hep bir beklentisi vardı. Özgür bunları gerçekleştirdikçe mutlu oldu. Başansızlığa oğlunun mutsuzluğunu hiçe sayacak kadar tahammülsüzdü. Arkadaşlarının çocukları bir şey yapıyorsa, Özgür hepsinin toplamı olmalıydı. Diğerleri dağın zirvesindeyse, Özgür oraya bir de sandalye taşımali ve oturmalıydı.

Ahsen Atasoy, Özgür için tasarladığı hayatı bir güzel uygulamaya da koymuştu. Özgür hepsine uymuştu. Gelin olarak tam istediği gibi birini de bulmuşken, bu Gonca da nereden çıkmıştı? Üstelik Özgür'ün bugüne kadar yaptığı en çılgın şey de bu kızla birlikte gelmişti. Evlenmek ne demekti? Onun için de planları vardı. Oğullarının düğünü sosyeteye yakışır şekilde olmalıydı. Anne ve babasının bile katılmadığı bir nikahla evletmek, Özgür'ün yapacağı bir davranış değildi. Kesin kızın oyunuydu. Ama bu gece oyunların en güzelini Ahsen Hanım hem yazıp hem oynayacaktı.

Özgür'ün odasında fotoğraflara bakan Ahsen, şimdi Gonca'yı kafasında netleştiriyordu. Özgür, evlendiğini haber verip gittikten sonra çok düşülmüş, gelini olan kızın neye benzediğini kafasında canlandırmaya çalışmıştı. Özgür'ün iki yıl önce babası ile balık tutarken denizde çekilmiş şortlu fotoğrafına sıra geldiğinde, Gonca'nın neye benzediği de ayyuka çıkmış oldu. Özgür annesine karşı gelerek bedenine; alelade, turuncu saçlı bir kız figürü çizdirmemişti. Gonca'yı kazıtmıştı bedenine. Akşam buraya gelecek olan küçük zilli, karnında Özgür'ün bebeğini taşıdığını iddia eden sen avcısının kim olduğunu bilmek Ahsen'i gülümsetti. Oğlunu turuncu saçlarıyla mı tavlamişti?

Gözleri, yakışıklı oğlunun sol koluna takıldı. Güzel kızdı. Yapılan boy

nasına karşın güzelliği kesindi. Normal şartlarda olsaydı, mesela iyi bir den gelseydi, zengin ya da başarılı olsaydı Özgür'le olmasında bir sırtı görmezdi. Bunların hiçbirinin olmaması ise sıkıntıydı. Yıllar önce masının onun için verdiği savaşı, yıllar geçtiğinden belki unutmuştu. unutmak istemişti. Kendisini Atasoy olarak kabul ettirmek için çok uğraşmıştı. Şimdi bu gelin yıllar öncesini herkesin gözüne sokmak, eski anıları ılandırmak için çıkagelmiş gibi ona bilenmişti.

Ahsen kayınpederinin sekreteriyken; Turgut ona vurulmuş, evlenmezse ceğini söyleyerek ailesini ikna etmişti. İlk başlarda herkesin küçümseji kadın, güzelliğinin yanı sıra pratik zekasıyla emin adımlarla bir daha ınamamak üzere zenginlerin cemiyetine girmişti. Bir de kendi çocuğunu ıgurabilseydi... Olmadı işte. Her şeyi isteyebilirdin ama ne kadarını alırdın? Ahsen de tüm şatafat, gösteriş ve zenginliğin içinde çocuksuz kalıştı; ta ki Özgür'e kadar.

Oğlu ertesi gün aradığında Gonca'yı inceliyordu. Yemeğe gelmelerini ıyledi. Yemek bitiminde evlerine giderlerken oğlunu yaşamak zorunda ıldığı bu hayattan kurtaracaktı. Bebek için evlendiğine şüphesi yoktu. ızgür'ün çocukluk aşkı olduğunu, Gonca'nın ilk erkeği olduğunu ve son ı olacağını, arada olan birileri varsa bile oğlu için önemsiz olduğunu bilııyordu ki. Eğer sorsaydı, öğrenirdi. Özgür'le o yakınlıkta olabilseydi, nun fikirlerine bir nebze olsun önem verebilseydi bilebilirdi. Bu saatten ııra sorsa da faydasızdı.

Kocası, Ahsen'i Özgür konusunda törpülemeye çalışsa da çabaları geıksiz bir gayretten öteye geçemedi. Yıllar içinde, Özgür'le kendi babasıı olduğu gibi bir ilişki kurmaya çalıştıkça her defasında Ahsen tarafından ulakları tıkanıyordu. Bu kez onu dinlemişti. Dinlemek istemişti. Özgür ıçbir zaman bir şey talep eden tarafta olmamıştı. Aksine talepleri yerine etiren olmuştu. Şimdiki akli yıllar önce de başında olsaydı, babası Özgür ın her şeyi farklı yapardı. Ona ne istediğini sorardı. Ahsen odadan ıkıman önce de çıktıktan sonra da Gonca ile ilgili sorular sormuştu. Özgür'ün evdiğine ve sevildiğine ikna olmuş ve karısını da ikna etmişti. Karısı öyle ıldığını sanmasına izin vermişti. Turgut bunu bilmiyordu.

Oğlu ve gelininin geleceğini söylediğinde, Özgür'ü belki de tüm torunarıından çok seven babası Necdet Bey de geceye katılmak istedi. Babasının ı isteği Turgut'u gururlandırdı. Şimdi yirmi beş yaşına gelmiş oğluna on ıki yaşındaki gibi sevgi gösteremezdi belki ama torunu, Turgut'un sevgiıinden kesinlikle mahrum kalmayacaktı. Ahsen ne derse desin, oğlunun ı yanında olmayı yemin etti.

Özgür bebek benden diyorsa, ondandı. Bebek benden değil ama ben babası olmak istiyorum diyorsa, ona da tamamı. Nedenini sormayacak ı sadece kabul edecekti. Özgür belki bugüne kadar onların dediğini yaparak ıbüyümüştü ama Ahsen'in fark etmediği şey, istemese bu kızla asla evlenımeyeceğiydi. Özgür bu kez kendi istediği bir şeyi yapmıştı. Zaten ne deımişti? Kız aslında evlenmek istememişti, Özgür onu zorlamıştı. Ahsen Ha-

nım, Özgür'ün her zaman doğruları söylediğini bilirdi. Çünkü Özgür'ün sonunda dayak yediği o kadar çok doğrusu vardı ki. Şimdi güzel kar neden bu kıza takmıştı?

Yalvarıp yakardı. Gözüne uyku girmediyse ama sonunda kabul etti. Sabah saat dörde gelirken, akşam bir aksilik olmayacak diyerek huzur uykuya daldı. Ahsen Hanım için ise gece uzundu. Bu gece daha da uzun olacaktı. Yine de sabah olmadan yapabileceği bir şey yoktu. Uyudu.

Sabah erkenden kalkmaya alışkın olan Ahsen, o gün yataktan çıkma istemiyordu. Onu tek bir gaye yataktan çıkardı: Akşamki intikamı. Özgür bebek iki aylık demişti. Şansı yüksekti. Yasal yollardan bulamayacağı içi bugün İspanya'dan dönecek arkadaşına kürtaj hapı sipariş etmişti. Arkadaşı öğleden sonra gelecekti, o da hevesle akşamki yemek davetini organize etti. Ne de olsa oğlu da gelecekti. Belki de hiç gitmemecesine...

Arkadaşı öğleden sonra geldiğinde bunun ne için olduğunu sormadı. Ahsen'e pek bir şey soramazlardı. Yine de arkadaşına açıklama bahşetti. Akıllarda soru işareti bırakmak yerine uygun bir hikaye uydurmuştu.

“Sorma Neslihan. Kuzenimin kızı hamile. Test yaptırmışlar. İkili mi üçlü mü ne? Doktor Down Sendromlu doğacağını söylemiş. Eş imzalamazsa alırdıymış, öyle dedi. Kız da bakamam diye düşünüyor. Ağla ağla perişan oldu. Aklıma bu geldi. Ben vereyim de onlar ne karar verirlerse artık.

“Yalnız bu haplar ilerlememiş gebelikler için. Down Sendromu ne zaman belli oluyordu ki? On birde falan galiba. Bu sekiz dokuz haftada öncesi için.”

Kadını bir şekilde ikna etti. Bıdı bıdı konuşmasına gerek yoktu. Ahsen zaten biliyordu, araştırmıştı. Yoksa kürtaj hapını nereden bilecekti? Hiç hamile kalmamıştı ki. Akşam olup da misafirler geldiğinde, maskeli bakosu da başlamış oldu. Gonca Tekcan Atasoy'muş. Senin karşında Ahsen Başaran Atasoy var! Başaran'ı kullanmayı tercih etmese de. Hele ki Turgut'la evlenmeyi başardığı halde.

Zaman ilerledikçe, farklı şartlarda olsalar bu kıızı sevebileceğini düşündü. Sadece bir an... Bir de çiçek getirmişti, haspam! Özgür, Gonca'dan bir şeyler saklıyor gibiydi. Ne olduğunu bilseydi; hemen oracıkta söyler, ıhlaleye fesat karıştırırdı ama bilmiyordu. Üstelik o aralarını açmaya çalışırken, Gonca'yla yakınlaşarak Özgür'le ters düşüyordu ki, bu hiç istemediği bir durumdu. Ne oluyordu böyle? Belki hapı kullanmak zorunda kalması diye düşünülmüştü ama kurşun döktürmenin bu büyüğü bozmayacak olması da tüm çıplaklığıyla Ahsen'in karşısında duruyordu. O an masum bir canı kastettiğini değil, Özgür'den olmadığına emin olduğu bir kelepçeyi oğlunun bileklerinden çıkaracağını düşünüyordu. Küçük anahtarlar elindeydi.

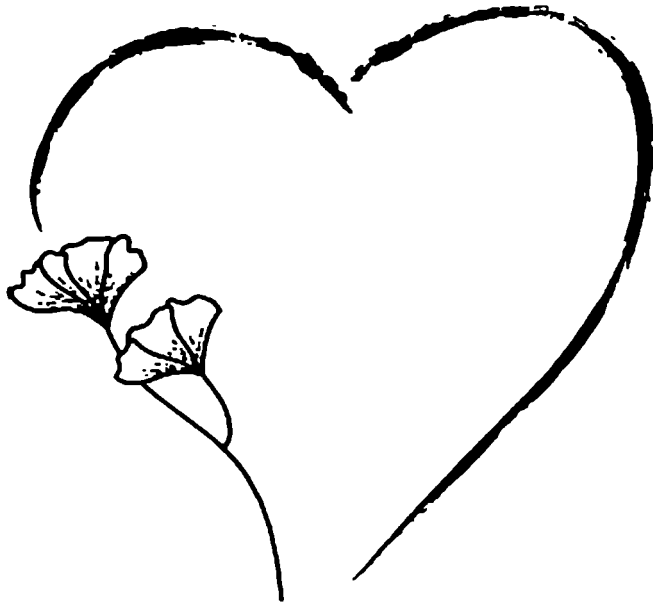
Özgür ellerini karısının karnından uzakta tutamıyormuş gibi sürekli sarıyordu ona. Onun karnı eşi tarafından hiç sevilmemişti. Ahsen için Özgür, yangında ilk kurtarılacak kıymette olan evraktı. Ormandaki en zor yetişen ağaç, o ağaçtaki sincap ve yavrusuydu. Hangi anne evladını kurtarmak için

mezdi. Ahsen isterdi. Gecenin sonunda elinde bavulla aşağı inen Özgür; Ahsen'in bitiş düdüğünden iki saniye önce, uzatmalarda yediği rövaşata ile kaybettiği bir maçtı. Keşke Gonca'nın da maçtan haberi olsaydı. Ahsen Hanım'a pişman olduğunu, en kısa zamanda Özgür'den de bir bebeğinin olmasını her şeyden çok istediğini söyleyebilirdi.

Tüm akşam Gonca'ya iyi davranmış, kimsenin onu suçlamayacağından emin olmuştu; Özgür'ün bile. Gonca'nın belki de hiçbir yük, stres, hastalık, enfeksiyon, preeklampsisi karşısında duymayacağı korkuyu ona Finike ortaklı yaşatacaktı. İki veya üç saat sonra, portakal suyuna vitamin diye tırdığı üç tane hap işini görecekti.

Kendinden olmayan bir çocuğu, annesi tarafından terk edilen bir bebeği iki yıl sonra da olsa evlat edinmiş olan kadın, yine Özgür'den veya Şil, başka bir bebeği kendine torun olarak yakıştıramamıştı. Bilmiyordu kötülük er ya da geç açığa çıkacak ve bu kez de Özgür onu anneliğe yakıştıramayacaktı. Kocasının gözünden de düşecek ve yapayalnız kalacaktı. Belki belki yapmazdı. Bilnese de yapmaması gerekmez miydi?

Belki belki de bilen çok yüce bir güç yok muydu?

38. Bölüm: Özgür'den

Dokunmadım. Çok istedim, yandım, tutuştum ama dokunmadım. Ben yapmadım. Lütfen. Lütfen, bir şey olmasın. Hayatımda bu kadar kanı ki arada hiç görmedim. Gonca yanımda acıdan kıvrılırken, bacaklarını kendine çekmişti. Onun için araba sürmekten daha faydalı ne yapabiliydim? Acısını nasıl dindirebilirim diye düşünmekten kafayı sıyırmadıysan Orçun'u aramayı akıl edebildiğim içindi.

"Efendim." Uykulu gelen sesine tezat bağırdım. Gonca kendinden geçmiş gibiydi.

"Orçun acili hazırla, bir şeyler yap. Gonca çok kan kaybetti, hâlâ kanmaya devam ediyor."

"Ne kanı? Kaza mı yaptınız?"

"Hayır, kaza değil. Bilmiyorum, bebek düşüyor olabilir. Emin değilim."

"Düşük mü? Nefise bu gece nöbetçiydi. Çıkmadan listede adını gördüm. Acilden gir sen, sedye bekliyor olacak. Ben de çıkıyorum şimdi."

"Tamam." Telefonu kapattım ve Gonca'ya seslenmeye başladım. "Gonca. Kapatma gözlerini, dayan kalbimin yangını. Lütfen duy sesimi. Geçcek hepsi. Acını dindirecekler. İyi olacaksın. İyi olacaksınız. Yanındayım. Lütfen cevap ver bana."

Dikiz aynasından ona bakmaktan helak oldum. Hâlâ inliyordu. Yolları boş olması ile gaza bastım. Yirmi dakika olmadan hastanenin acil kapısına daydım. Sedye, Orçun'un dediği gibi kapıdaydı. Gonca'yı hemen kucaklayıp sedyeye bıraktım. Nefise Hanım'ı da o an gördüm. Hemen yanıma koştum.

Sedyeyle birlikte koştururken "Ne oldu?" diye telaşla sordu.

"Acıyla uyandı. Sonra birden kan boşaldı. En kısa sürede gelmeye çalıştım."

"İlaç mı kullandı ya da karından şiddetli olarak darbe mi aldı?" Darbe mi? Şiddetli mi?

"Darbe almadığından eminim. İlaç kullandığını da görmedim. Bilgiyi"

Lütfen iyi olacağını söyleyin.”

ıpsı açık bir odaya girdiğimizde doktor ve birkaç hemşire Gonca'nın
ında dört dönüyordu.

“Kan grubunuz ne?” Benim mi? Gonca'nın mı? Adımı bile bildiğimden
ı değildim. Kendimi zorladım. Kan; Gonca'dan akan, bana litrelerce
gelen kan...

) Rh+ negatif”

Teşekkürler. Siz biraz dışarıda bekleseniz iyi olur.” Doktor tam da um-
um gibi beni unutup direktifler yağdırmaya başladı. “Hemen üç tüp kan
. Beta hcg, progesteron, östrojen istiyorum. Acil! En geç yarım saat
de elimde olsun. Kan grubu dosyasında yazıyordu, negatif diye hatır-
rum. Negatifse hemen bir ünite kan bağlayın ve ağrı kesici ekleyin.”

) an dışarıda beklememin kimin için iyi olacağını düşündüm? Bebek
. mi, Gonca için mi? Benim için olmadığı kesindi. Ve evet, Gonca'nın
. grubu da negatifti. Yıllar içinde onun hakkında bildiklerimden hiçbir-
nutmamıştım. Gonca'ya kan bağlanacaksa... Ve bu kan negatif olursa
a bebeğin kan grubu negatif değilse... Beynim, doktorun kan uyuşmaz-
için bu soruyu sorduğunu bağıırıyordu. Bebeğin babası maalesef ben
şilim ki. Onunkini bilmiyordum.

Odadan çıkmadan, beni oracıkta unutan doktora, “Doktor Hanım, bebe-
ı babası ben değilim. Yani biyolojik olarak.” dedim sesimi duyurmaya
lışarak.

Neyse ki söylediklerim anında karşılık buldu. “Anladım, söylediğiniz
i oldu. Gonca Hanım, bende kalın. Bebeğin babasının kan grubunu bili-
ı mu-” devamını dinlemeden odadan çıktım.

Kapının önüne çıktığımda; beş adım daha atsam banklardan birine otu-
bilirdim ama bacaklarım beni daha fazla taşımadı. Kapının bağlı olduğu
avarın dibine çöktüm. Başım dizlerime düştü; gözyaşlarım da ne zaman
ıydiğimi bile hatırlamadığım kotuma.

Başımı kaldırıp yaslandığım duvara ritmik biçimde vurmaya başladım.
le olmuş olabilirdi? Ben bir şey yapmamıştım, değil mi? Lütfen zeyti-
e bir şey olmasın. Bir şey olursa, kendimi asla affedemezdim. Ailemle
lgili ileri geri konuşup, olmayan nişanlımdan bahsedip, onu kaç gündür
trese sokmuştum. Aniden evlenerek, duygusal olarak ona yüklendiğimi
ark etmemiştim. Üstüne bir de onu ailemle tanıştırmaya götürmüş ve ter-
cili etmediği bir tarihte evlenmeye zorlamıştım. Söz konusu Gonca olunca
bencildim. Allah beni kahretsin! Kesin benim yüzümdendi.

Ben nasıl bir kısmetsizliğin ürünüydüm? Hatta kesin ben kendim kıs-
metsizdim de ailem bile o yüzden beni terk etmişti. Kan grubum bile ne-
gatifti ve Gonca için hiçbir şey ifade etmiyordu. Allah bilir doğarken an-
nem ölümüne sebebiyet verip evimden şutlanmışımdır. Şimdi bile daha
doğmamış bir bebeği yerinden yurdundan etmede üstüme yoktu. Gonca

beni kesse haklıydı. *Lütfen iyi olsunlar. Lütfen!*

Ne kadar da uzun sürmüştü? Kolumdaki saat benimle dalga geçiyor olmalıydı. Daha on dakika mı olmuştu? Karşıdan gelen Orçun'u gördüğünde ayağa kalkmak istedim ama benimle aynı fikirde olmayan bacakları itaat etmek zorundaydım. Bedenimi taşıyacak olan onlardı ve buna niyetleri yoktu.

Orçun beni tuttu. Desteğiyle odasına doğru yürümeye başladık. "Burada bekleyelim." diyerek banklardan birine çöktüm.

"Nasıl oldu bu?"

"Bilmiyorum Orçun. Çok kan vardı. Böyle bir şey olamaz. Vücudunda ki tüm kan gitti galiba."

"Nefise bu hastanenin en iyi jinekologu. Merak etme. Emin elinde." Kendi ellerime baktım. Onlar da kanlıydı.

"Benim ellerimde peki? Gonca benim ellerimde zarar görmeyeceğinden ne zaman emin olacak? Terk edilmeyeceğinden, acı çekmeyeceğinden?"

Orçun'la değil, iç sesimle konuşuyordum. Bu soruları kendime soruyordum. Gonca'yı o kadar uzun süre bulamamıştım ki, bulduğumda hemen evlenmek istemiş; sonucunu hesap edememiştim. Hayır, yanlış hesap etmiştim. Ben onu mutlu etmeyi, o mutlu olduğunda mutlu olmayı hesaplamıştım sadece. Bu hesabın neresinde ne hata olabilirdi ki?

"Özgür." Birkaç kez seslenmiş olacak, karşılık alamayınca beni sarstı. Orçun'a döndüm. "Nefise Mollaoğlu, Gonca'nın doktoru." diyerek az önce ceki doktoru benimle tanıştıyordu. Hemen ayağa kalktım.

"Travma sonrası karşılaştık kusura bakmayın. Hemen hastayla ilgilenmem gerekiyordu."

"Hiç sorun değil. Gonca nasıl? Bebek nasıl?"

"Gonca Hanım uykuda. Kan veriyoruz. Hemen getirdiğiniz için şanslıyız. İki ünite kan ile kaybettiği kanı yerine koymayı hedefledik. Yaklaşık dört beş saati bulacak."

"Bu ne demek?" Fransızca değildi ama Türkçe gibi de gelmiyordu.

"Bu, Gonca Hanım dinleniyor demek. Çok halsiz düştüğü ve ağladığı için uyutuyoruz. Kanaması hafifledi. Çok yakında da diner." Gonca ve bebek iyi demek ne kadar zor olabilir?

"Nefise Hanım sürekli Gonca'nın uyuduğu söylüyorsunuz. Gonca nasıl? Bebek..." Devam edemedim. Düşmek fiili hayatımda hiç kullanılmamıştı. Üzere tedavülden kalktı.

"Gonca Hanım da bebek de iyi. Endişelenecek bir durum yok."

Bu kadın bana ne cüretle endişelenme diyor? Benim ömrümden gitti endişeden. Bir dakika yal ikisi de iyi mi? Elimi ağzıma kapattım. Yaşlarım, bu kadar sıklıkla ve hızla aktığını hiç hatırlamıyordum. İkisi de...

Bebek yerinde yani? Akan kanların arasında değildi. Bunu mu anlamam?" Nefise Hanım, sevgiyle Orçun'a baktı.

"Evet Özgür Bey, yerli yerinde. Ultrason ve kan tahlili sonuçlarına göre her şey yolunda. Her hafta bir sorunu görünmüyor. Haftalık gelişimine göre her şey yolunda. Gonca Hanım'a yapması gerekenleri ve yasakları anlattım. Siz biraz toparlanınca, size de anlatmak isterim. Önemli." Nöbetçi olduğu için yanımdan ayrıldı. Ben ise çıldırmanın eşiğindeydim.

"Ne önemliymiş? Ne dedi yine? Kötü bir şey söyledi. Hiçbir şey anlamıyorum. Bebek var dedi ama var mı, yok mu? Delireceğim." Tepinerek çıktım.

"Özgür her şey yolunda, tamam." Her şey yolunda, tamam.

Gözyaşlarım akadururken, yere çömeldim. Ellerimi yukarı kaldırıp, ağlamakla başladım. Bu nasıl boktan bir geceyse, bir o kadar da nurdur. Dualarım bir kez daha kabul olmuştu. Turuncu zeytin gitmedi. Bizi terk etmedi.

Ayağa kalkıp, hemen Orçun'a sarıldım. Her zor anımda yanımda olan bana destek veren Orçun olmasaydı, ben şimdiye kadar herhalde tımarhaneye girerdim.

"Bebek meselesini konuşmak için odama geçelim." Olumsuzca başımı salladım.

"Şimdi olmaz. Gonca uyandığında yanında olmak istiyorum." dedim. O beni anladı. Eve geçeceğini söyledi.

Kanlar içinde girdiği bu odada; melek gibi, bebeğini kimselere kaptırmış kuvvetli bir anne olarak yatıyordu Gonca. Hastane yatağında... Onu bu şekilde görmek bende; kafamı su dolu bir küvete sokup, nefessiz kalmak üzereyken çıkarıp, yarım nefes bile alamadan tekrar sokma hissi andırıyordu. Zaten yapmış olmalıydım ki, tam nefes alamıyordum. Kapı işine yaslanıp sadece izledim. Pamuklara sarmak istediğim kalbimin yangını bembeyaz hastane çarşafı içindeydi. Kansızlıktan solmuş tenini her neyse de soluk gösteren beyaz hastane önlüğü giymişti.

Tek renk beni alev alev yakan saçlarıydı yine. Eli örtünün üzerinden geçiyordu. Tutmuş, bırakmamıştı bebeğimizi.

Bulduğum birkaç peçeteyle gözlerimi, burnumu, akan neyim varsa silip lağın yanındaki tekli koltuğa oturdum. İzlemeye devam ettim. Düşünmek için yaklaşık beş saatim vardı. Neyi peki? Bir daha Gonca'yı bu şekilde görürsem, kendime hangi Çin işkencesini layık göreceğimi mi? Hayır. Bir daha ne olursa olsun, Gonca'yı asla ve asla üzmeyeceğimi düşündüm. Eğer derse o ne isterse o olacaktı. Düşünün de çarkına sokayım, sekiz temmuz da! Benim bu yaşadığım travmayla, kalbimin yangını ne yaşamıştı?

Kafamda tüm bunlar için yemin ederken, başımın öne düşmesi ile uyandım. Uyandım mı? Yatağa baktığımda, Gonca'nın beni izlediğini gördüm. Nefes alıyordu. Hemen atılıp karımın ellerine uzandım.

“Gonca özür dilerim. Affet, özür dilerim. Söz veriyorum, bir daha olmayacak. Seni üzecek, canını sıkacak herhangi bir şey yapmayacağım. Düş istemiyorsan da tamam. Hiçbir itibar senden ve turuncu zeytinimden da kıymetli değil. Aileme gitmek istemezsen de ben arada giderim. Onları gelmeden görürüm.”

“Özgür ne anlatıyorsun sen? Ne ailesi ne düğünü?”

Bana çok sert bakıyordu. Acaba bebeği kaybettiğini mi sanıyordu? İkinci bir ihtimalim daha vardı ama onu anmak istemiyordum. Artık benim evli olmak istemiyordu. Bir sefer ailemle tanıştırmaya götürmüştüm ve nuç buydu. “Kalbimin yangını, bebeğimiz bizimle. Bırakmadı bizi.”

“Biliyorum Özgür.” Biliyorsun.

“Ağrın mı var peki?” Şu an bu bakışlar ağrı için olsa, bir küçük sal sevinecektim.

“Gece uyandığımdaki gibi değil.” Sadece ben sorarsam söylüyor. Benden tiksinece mi başlamıştı?

“Boşanmak mı istiyorsun?” Travma sonrası stres bozukluğu bana bulaşmıştı. Bunun bulaşıcı olduğunu doktor veya hemşirelerden biri söylemeliydi. Maske takardım.

“Boşanmak mı? Sen kafayı yedin herhalde. Sekiz temmuzda yedi ay hamile olacağım ve bulduğum en kabarık gelinliği giyeceğim. Buna bula olsan iyi edersin. O düğüne kim gelirse, bu bebeği gözüne sokacağım.”

Kafa karışıklığıyla, “Niye sinirlisin o zaman?” diye konuştum.

“Doktor seninle konuşmadı mı?”

“Bebeğin iyi olduğunu ve bana önemli bir şeyler anlatacağını söyle. Senin yapman gerekenler ve yasakların varmış.”

“Evet, bunları benimle de konuştu. Yatak istirahati verdi. Almam gereken hormon ilaçlarım var. Bol sıvı tüketmeliyim.”

“Tamam canım. Ben de bir süre işe gitmem. Etrafında pervane olur. Her türlü ihtiyacın için sana yardım ederim.”

“Düşük tehlikesi geçene kadar seni etrafımda görmek istemiyorum.”

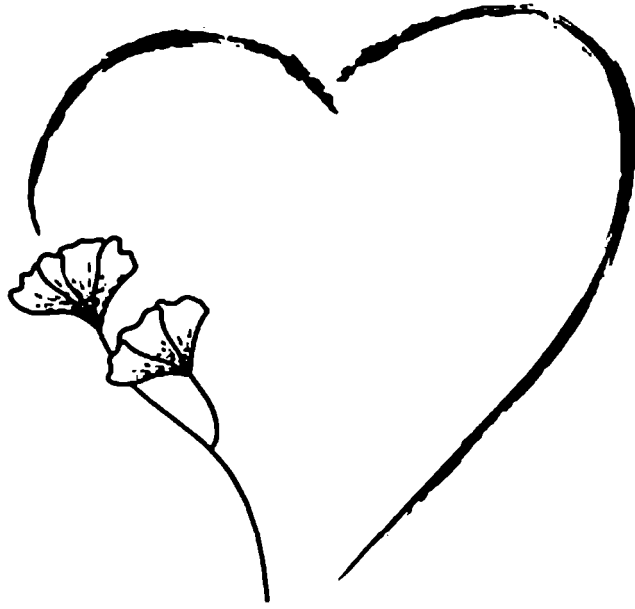
Tanrım sen aklıma mukayyet ol. “Anlamıyorum Gonca. Benim yuzünden olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Çok üzgünüm. Üstünde baskıydum, stres yaşattım sana. Kendimi affettirmeme izin ver.”

“Dün gece yapacaktın o işi. Geçti artık.” Kapıdaki kıkırdamayı duydum. Nefise Hanım gelmişti. Bir süredir orada olduğunu anladım. Bula saf mıydım? Kadınlar arasında benim bilmediğim bir paralel evren di. Bula mevcuttu?

“Hangi işi kalbimin yangını, anlamıyorum.”

“Gonca Hanım size bir süre ilişki yasağı olacağını anlatmaya çalış. Özgür Bey.”

‘Ve ben bunun hesabını senden çok pis soracağım.’
Artık Gonca gülüyordu. Beni de güldürüyordu.

39. Bölüm: Levent'ten

Nikah memurunun sıradaki muhatabı bendim.

“Ece Hamaratlı’yı eş olarak kabul ediyor musunuz?” Şimdi hayır sem, her şeyi bitirsem... Geç kalmasaydım Gonca için yapardım.

“Evet.” Tek kelime, dört harf...

Ece karım oldu. Ece Bozkır oldu. Gonca yerine, soyadımı Ece aldı. Beni alkışlarken benim ailem bana utançla bakıyordu. Daha mezun bile madan evlenmişim. Üstelik baba olacaktım. Tüm gece uyumadığımı mı, yoksa iki haftadır gözlerim dinlenmeden gözyaşı mesaisi yaptığımı mı bilmiyorum, kıpkırmızıydı.

İmzaları da attıktan sonra direkt sahneden indim. Ne tebrik, ne öpüş. Büyük salona ne gerek vardı? Davet ettikleri yüze yakın kişi, beni bir gr ilgilendirmiyordu. Ece’nin beyaz elbisesiyle onu öpmemi beklemesi ben inince piç gibi oracıkta kalması da umurumda değildi.

Ailemi alelacele ayaklandırarak nikah salonundan çıktım. Ece’nin a ve babası peşimden seslenirken dönüp de bakmadım. Bir taksiye el e durdurdum. Babası son anda babamı kolundan tutup yemek ile ilgili şeyler geveleyince döndüm.

“Kızınızla evlendim. Zorunlu bir evlilik olduğuna kendinizi ne k çabuk ikna ederseniz, alışmanız o kadar kolay olur. Torununuz benim yadıyla doğacak ve ben kimliği çıkar çıkmaz boşanma davası açacağ Kızınız size ne anlattı, orasını bilemem. Ama biz aşk evliliği yapma Hadi baba hadi anne, binin.”

“Levent, kızım seni seviyor. Bir orta yol bulamaz mıyız?”

“Bir hata yaptım. Cezasını bir süre daha çekeceğim. Orta yolluk bir rum yok.”

Adamın ısrar etmesine fırsat vermeden taksiye bindik. AŞTİ’ye g yolda camdan dışarı bakarken, aklımda yine Gonca vardı. Zaten ne y sam yapayım, aklımda hep Gonca vardı. İki haftadır onu görmemiş Bu, en son ayrıldığımız bir buçuk aydan daha uzun geliyordu. O zaman

numdum vardı ve o umudun peşinden giderek Gonca'nın sevgisine tekrar hip olabilmiştim. Şimdi ise... Ne bir umut ne bir hak ne bir beklenti içi-
: girebilirdim. Bu kez onu oturduğu tekli koltukta, eli kalbinde bırakıp
tim. Tek bir hata yaptım ve bu hata hayatıma mal oldu. Daha da kötüsü,
onca'yı kaybettim.

Ah Gonca! Ben ne yaptım? Yine mi ağlamaya başladım? Annem eliyle
maklarımı silmeye başladı. Dönüp baktığımda, bana acıdığını gözlerinde
rebiliyordum. Bir anne bile evladına acıyorsa, benim halim harap de-
kti. Elini tutup öptüm. Nikah için gelmemelerini söylesem de gelmek
emişlerdi. Ben onları Gonca ile tanıştıracaktım. Oysa Ece ile evlendiği-
: tanıklık ettiler. Hiç istemediğim bir nikahta, oğullarının mürüvvetini
rdüler.

“Üzülme oğlum, belki seversin. Senin çocuğunu taşıyor. Sadece onların
gil, bizim de torunumuz.”

“Yapma anne. Aynı anda iki kişiyi sevmem mümkün değil. Ben başkası-
, kaybettığım ve bir daha asla geri alamayacağım birine aşığım. Benden
rüp görebileceğiniz tek evlilik bu ve o da zamanı gelince bitecek.”

Masum annem umut besliyordu belli ki, “Sonra seninle evlenmez
? Gonca mıydı adı? Belki de evlenir.” diye sordu. Belki de evlenir. O
dar şanslı olduğumu sanmam.

“Başkasıyla evlenmek için ondan ayrıldım. Boşansam bile ondan başka-
dan bir çocuğum hep olacak.”

“Belki onu da sevecek kadar yüce gönüllüdür.”

“O severdi, eminim. ‘Gitmesen olmaz mı?’ demişti. Ben onu seçmedim.
‘çocuğun sorumluluğunu almak ona olan aşkımı geçti. Ben bir daha ona
emem. Yüzüm yok.”

“Hakkında hayırlısı olsun oğlum. Nasıl olacak bundan sonra? Karın ço-
ğu bize gösterecek mi? Gelin gibi olmayacak sanırım. Siz karı koca gibi
cak mısınız?”

Karı koca gibi yaşadık, ayrıldık diyemem ki. “Asla Ece ile karı koca
nayacağım anne.”

Babam ise sırf bana laf sokmak için gelmiş gibiydi. “Ne diye daha karın
nadan koynuna aldın o zaman? Karnında çocuk da varken, güya evlene-
: iyilik mi yaptın? Zaten adam gibi adamlar bunu yapar. Şimdi hem naz
ıp hem de kıza bir şey lütfetmişsin gibi davranma artık.”

Babam annemle konuşmamıza normal şartlarda yorum yapmazdı. Bu
um onu hiç olmadığı kadar rahatsız etmişti muhakkak. Ben bugüne ka-
onları utandıracak bir şey yapmaya vakit bile bulamadım. Hep çalışıp
armak zorundaydım. Tam her şey yolunda gidiyor, mezun olacağım,
nca affetti derken elimde sadece mezun olmak kaldı.

“Pişmanım. Bir yanlışım tüm doğrularımı götürdü. Sevmediğim biriyle
i mi kalayım baba?”

“Sevmediğin biriyle yatıp gebe bırakmışsın. Seven bir tarafın var mı demek ki.” Yutkundum.

Sarhoş olduğumu söylesem daha büyük sorun olacaktı. Babam ne iç ne sigara içerdi. Böyle bir başıboşluğa hoşgörü ile yaklaşmasını ya da beni benim yerime koyup, empati yapmasını bekleyemezdim. “Ne derzi istiyorsun baba?”

“Otur oturduğun yerde! Bundan sonra yaptığın hatayı düzeltmek için uğraş. Bu kız seni sevmiş ki kendini sana vermiş. Çocuğunu alırdı ama o tutmayı seçmiş. Bu kadar insanın içinde senin bırakıp gitmene hiç ses etmedi. Yüzüne bakmadığın halde gülümsüyordu garip. Sen de altına başına topla. Görücü usulü gibi düşün, kaderine razı ol. Boşanınca nasıl babalık yapacaksın?”

AŞTİ’ye geldik. Taksiden inerken babamın asla, çok ve özellikle de bu konuşmadığını biliyordum. O benim yerime kendini koyamayacak kadar dürüsttü. Otobüse doğru sessizce yürürken ben kendimi onun yerine koydum. Bunu yapan benim oğlum olsaydı, ben ne derdim? Neyi nasihat ederdim? Kızı yüz üstü bırak, ne hali varsa görsün diyemezdim. Evlen soyalet verirsın, sonra nasılsa boşanırsın da diyemezdim. Babam haklıydı. Annesi istemediğim bir kadın olsa da çocuk benimdi. Ardımda bıraktığım kadın degecek şekilde davranmalıydım.

Gonca da ‘*Tebrikler. Çok iyi bir baba olacağına inanıyorum.*’ demiş. Onun kadife sesinden duyduğum son cümle buydu.

Babamları memlekete giden otobüse bindirince, eve metro ile döndük. Ev dediğim Burak’ın benim için seferber olup, kalan birkaç ay için, diğ düncü ev arkadaşı olmamı kabul ettirdiği sığıntı misali kanepede uyuyacağım salondur. Başıma gelen her şeyi hak ediyordum. Babamın dediği şekilde, Ece ile bir arada olmam mümkün değildi ama en azından çocuğumun büyüdüğünü görebilirdim. Doktor kontrollerinde yanında olabilirdim.

Eve geçince ailemin yanında atamadığım kahkaha, gırtlığımdan coşkun seller gibi akmaya başladı. Ağlanacak halime gülmekti benimki. Şimdiye kadar kendime nasıl engel oldum, hiçbir fikrim yoktu. Ece ile evlenmişliğim şaka gibi. Evet, hem de bir nisanda.

Karnım ağrımaya başladığında, bu kez ağlamaya başladım; yine aynı şiddette. İyi ki evde kimse yoktu. Burak, sanki en mutlu günümümüş gibi nikaha gelmek istemişti. İstemedim. Evdeki sessizliği bozan tek şey, ben gülmemdi. Birileri gelene kadar, içimde artık kaldığından şüphe ettiğime yine de her defasında beni şaşırtan gözyaşlarımı yeteri kadar akıtmalıydım. Yarın kalmış olduğum yerden, yarım hayatıma devam edecektim.

Ertesi gün okulda, Ece’nin de gözlerinin kızarmış olduğunu fark ettim. Barda ona yardım etmek için acıdığım gibi şimdi de aynısını yapıyor. Ona biraz ilgi gösterirsem, yine kapana kısıtılacağımı biliyordum. Gelirken ki, babamın dedikleri kulaklarımdayken, adım atmak zorundaydım. Mesaj feli bir tonda “Sonraki test ya da kontrol ne zaman?” diye sordum.

Benim sorduğuma inanmasa da yüzü güldü. “İki hafta sonra. İkili test ır. Gelmek mi istiyorsun?”

“Evet, sadece kontrollere. Aklına bebekten başka bir şey için olduğunu tırme sakın. Haber verirsen sevinirim.” Cevabını beklemeden yerime çlim.

İki hafta çabuk geçti. Test için birlikte hastaneye gittik. Allahtan çabuk lldu her şey. İçeri girmeyip kapıda bekledim. Ece çıktığında sonuçların kaç güne çıkacağını söyledi. Sonuç çıkınca da tabii yine beni aradı.

“Efendim Ece?” Artık engellememin bir anlamı kalmamıştı. Telefonu- ı sadece bebek için kullanıyordu. Bir de sabah, öğle, akşam, ‘Seni sevi- rum’ diye mesaj atmak için.

“Levent, ikili testte bir sorun var. Amniyosentez yaptırmak istiyorum. az tehlikeliymiş. Yanımda olur musun?”

‘Bir dakika ya, ne sorunu? Ultrasonda bir şey yoktu.’

‘Kromozom bozukluğu olabilirmiş ve bebek sakat doğabilirmiş. Nor- l ultrasonda görülmediği zamanlar olabiliyormuş.’

‘Ayrıntılı ultrason diye de bir şey varmış, ona gir.’

‘Onun için daha iki ay beklemem gerek. Çok geç.’

‘Amniyosentez sorunu engellemek için yapılan bir şey değil ki. Kesin uç için yapılacak.’

‘Evet, yapılırken birlikte olalım.’ Ece neden böyleydi? Israrcı, dediği ıa dek peşini bırakmazdı.

Ece demek istiyorum ki, bebek sakat doğacaksa ne yapma- düşünüyorsun, aldırmayı mı?” Ben iyi şeyler hissetmiyorum Sinirlendim. “Sen aldırılmaz mıydın?” Kafayı yemişsin sen. lbette hayır. Ne olursa olsun bebek kalacak Ece.”

Sen benimle değilsin. Engelli bir bebeğe tek başıma bakmam zor .” Telefonu alnıma vurdum. Nokta atışı yapmak Ece’nin işiydi.

Tek başına olmayacaksın. Bebeğimiz için elimden geleni yaparım. tanede misin? Geliyorum.”

lastaneye gittiğimde, Ece’ye önlük giydirmişlerdi. Elimi tutmak istedi. ttım. Karnı az çok belli olmaya başlamıştı. Doktor iğnesini karnına ıp on saniyede işlemi tamamladı. Sonuçlar için bir hafta sonra tekrar cektik. Ece beni de telaşlandırdı. Kendimi her şeyin yolunda gitmesi dua ederken buluyordum.

onuçları almak için tekrar hastaneye gittiğimizde, doktorun kapısında an geçmek bilmedi. Ece de tırnaklarını sırasıyla kemiriyordu. Kendi- ektim. Elim omzunda, tekrar sarı yaptırdığı, üstelik artık kaynaklarını ıdığı doğal seyrindeki saçlarını hafifçe okşadım. İçerideki hasta çıktı- a ayağa fırladık. Odaya girip de doktorun karşısına oturduğumuzda, ınlikten çatlamak üzereydim.

“Merhaba Ece Hanım. Sonuçlarınız temiz çıktı. Bekletip de sizi da fazla üzmeyelim. Endişelenecek bir durum yok.” Doktor bunları dediği; Ece ağlamaya başladı. Ben de çok rahatlardım.

“Bu kesin sonuç, değil mi? Tekrar bir test ya da başka bir olumsuz peyda olmayacak yani?” demekten alıkoyamadım kendimi.

“Gen testi kesin sonuçtur. Yine de Allah bilir tabii. Bunun yanında ci siyet de belli oldu, öğrenmek ister misiniz?”

Ece’ye baktım. O da bana bakıyordu. Yine elini tuttum. Heyecanlandı. Bebek beni farklı bir role bürüdü; baba rolüne. Kalp atışlarını bile dinlem yi reddetmişim halbuki. Şu an karşımda, hayatımı mahveden kadını değı bebegimin annesini görüyordum.

“Ben istiyorum Levent. Sen ne istiyorsun?”

“Ben de öğrenmek istiyorum.” Gerçekten de istiyordum.

“Bir kızınız olacak.”

Kız babası olacağım. Gözümde canlandırıdığım kız çocuğu turuncu sa lıydı ama bunun artık olmayacağı çok açıktı. İyi ki, Ece bunu görmüyordı. Birbirimize bakıp gülümsedik.

“Sonra kan grubu belli. 0 Rh+ pozitif.”

Beynim bu bilgiyi sindiremedi. Biyoloji bilgim gülen yüzümü soldurdu. Ece de anlamıştı. 0 Rh+ pozitif. Bu imkânsız. 0 imkânsız.

“0 diye kan grubu olamaz.”

“0 diye kan grubu var Levent Bey.” Doktor bana ne cahil adam bu dı mıştır içinden, eminim.

“Evet, var doktor bey. Ve bir bebeğin kan grubu olabilmesi için, ya ana ve babanın ikisi de 0 olmalı ya AB dışında bir kan grubundan olmalı. Ben hangi grubum Ece?”

Ece kan grubumu iyi bilirdi. En yakın arkadaşının ihtiyacı olduğunda kan vermişim. Ece tabii ki sorumu yanıtsız bıraktı.

“Sus, çok güzel. Konuşman gereken yerde susman çok manidar. AB’yi değil mi? AB Rh+ pozitif. Bana tuzak kurarken benden önce ya da sonra birlikte olduğun adamın kan grubunu da öğrenseydin keşke.”

“Levent lütfen, yapma böyle. affet.”

“Allah belanı versin Ece! Allah bin belanı versin. Belki de vermiş. Şimdi ara da bul babasını. Yarın boşanacağım senden. Rezil olmak istemiyorsan, kabul edersin.”

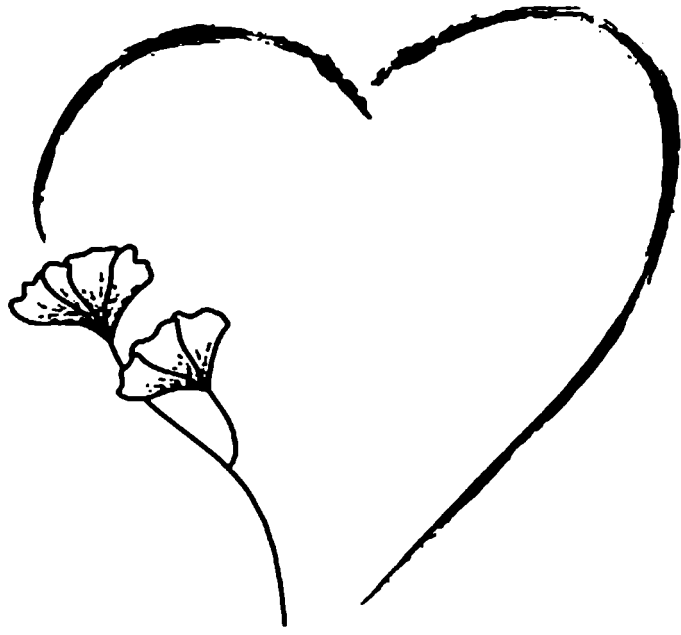
Tabii boşanamayacaktım. Bir yıl geçmesi gerekliydi maalesef. Ve henüz birkaç haftalık evliydik. Odadan çıktım. Adım atacak mecalim yoktu ama Ece ile aynı ortamda daha fazla duramazdım.

Olamaz. Bu olamaz. Elimde hiçbir şey yok artık. Gonca’dan vazgeçmek zorunda kaldığım bebek benim bile değil. Gonca, “Gitmesen olmaz”

7" demişti. Gittim. Allah beni kahretsin ki, gittim. Koridoru geçerek çı-
a yöneldiğimde tutkunu olduğum turuncu saçlar olduğum yere kilitledi
ii.

O beni görmüyordu, göremezdi. Çünkü karşısında ona el değmemiş saf-
ta aşkla, hayranlıkla, tutkuyla, sevgiyle bakan, Gonca'nın da gözünün
dan başka hiçbir şey görmediği aşikâr sarışın bir adam vardı. Gözlerimi
ların gözlerinden çekip de biraz daha dikkatli bakabilseydim, kendi be-
ğimi zaten sevdiğim kadının taşıdığını anlayabilirdim. Bakmadım. Yine
zel yüzünden, turuncu saçlarından başka hiçbir yere bakamadım. Bana
daha, bu adama baktığı gibi asla bakmayacağından emin olduğum göz-
ine...

Ben artık müsveddeden başka bir şey değildim. Özgür gelmişti. Evlene-
lerdi. Belki de çoktan evlenmişlerdi. Ben Özgür'ün tırnağı bile olamaz-
şım, yıllar öğretecekti.

40. Bölüm: Gonca'dan

İki hafta hastanede, üç hafta da evde sadece yatarak geçen zaman sonra kontrol için hastaneye gitmek bile, bana gemiyle dünya turuna çıkmışım gibi hissettirdi. Yatmaya alışık değildim, işe gitmemeye de. Hiç ilaç kullanıyordum, hâlâ tehlike tam anlamıyla geçmemişti ama ilk gece gibi bir korkuyu tekrar yaşamadım. Özgür yaşamama izin vermedi. Her şeyi benim için o yaptı. Yemek, temizlik için kadın, benim banyom dahil her şeyimle ilgilendi.

Evime kadar, defalarca gelen ailesi gerçekten üzgündü. Turgut Bey'in gelişinde ben yatarken ellerimi tuttu. Ahsen Hanım da her seferinde neyi ve kırmızı gözlerle geldi. Konuşmakta bile zorlanıyordu. Hem üzülme hem de hayal kırıklığına uğramış halleri kendime daha iyi bakmamı işaretti.

Yine düşünmek istemesem de 'keşke Özgür'ün bebeği olsaydı' demekten kendimi alamadım. Sağ salım ilk doğumu yapabilirsem, çok aradığım gibi Özgür'den de bebek istiyordum. Kendisinin olmayan bir bebeğe böylesine seven ve onu kaybetmemek için uğraşan bir adam kendi çocuğunu kim bilir nasıl isterdi? Aralarında adaletsizlik yapacağını ise aklımda bile geçirmedi. Annesi babası onu yurda, benim için bırakmıştı. Beni de onun için bırakmıştı.

Her şeyin bir sebebi mutlaka vardı. Benim de ilk gebeliğim olduğu için düşük tehlikesi olabilirmiş. Özgür beni hemen hastaneye getirdiğinde kadar çok kanamıştım ki çoktan bebeğimi düşürdüğüme emindim. Sadece acı çekip çekmediğini düşünüyordum. Ben acıdan kıvrılırken, doktorun babanın kan grubunu sorması, en büyük acılarımın da ötesinde canımı yaktı. Özgür hemen odadan çıktı. Art niyet aramadım. Beni zor durumda bırakmamak için çıkmıştı, emindim.

Yapılan testler sonuçlanıp Nefise Hanım bebeğimi ultrasonda da gördükten sonra, anca o zaman derin ve rahat bir nefes aldım. Bebeğim benimle aynı Kocama göre bebeğimiz bizimleydi. Cümlelerimi seçerken onun yanından fazladan efor sarf etmelidim. Umarım Allah bir daha böyle bir acı yaşamaz.

ı. Özgür de en az benim kadar perişan olmuştu. Boşanmak isteyip istediğini sorması, suçu kendinde aradığını gösteriyordu. Bu bebeği deli i istemekten başka ne suçu olabilirdi ki? O da suç değil, olsa olsa yılın ası seçilmesi için gerekli özveri olurdu.

Artık aylık olarak bebeğimizin gelişim kontrollerine gelmeye başladık. Üç aylık olmuştu. Bugün ise cinsiyetini öğrenebilirdik, tabii eğer bimefendi ya da beyefendinin gönlü varsa. Odaya girip de muayene koluna yattığımda, Özgür gözünü ekrandan bir saniye bile ayırmadı. Sanki arak kendi çözecekti. Ben de kendi gözlerimi ondan ayıramıyordum. Benim asla anlayamayacağım bir duyguyla bu bebeğe bağlanması, bana . haz verse de bir yandan da korkutuyordu. Bir insan bu kadar sevilebilir ydi? Ben bu kadar aşkla sevilecek bir kadın mıydım?

Yıllarca özlemimi çektiğim adam, hayallerimin bile ötesindeki bir gerlikte beni bulmuştu. Aklımdan geçen türlü düşünceler sonrası ne dokun karnıma jel sürdüğünü ne de bebeği gösteren aleti karnımda gezdirmişini hissettim. Özgür şimdi bana bakıyordu. Hâlâ ona bakıyor olmasam, bu bile görebileceğimden şüpheliydim.

“Hazır mısın kalbimin yangını?” Neye hazır mıyım? Bir şeyler kaçırıştım ve sırf Özgür sorduğu için, kafamı evet der gibi salladım. Kocam ar doktora bakınca, ben de o tarafa döndüm.

“Evet, çok güçlü olan, hayatta kalmak için elinden gelenin en iyisini yapan bebeğimiz bir kız.”

“Kız mı?” dedim şaşkınlıkla. Tabi ya! Artık cinsiyeti belliydi. Aklımda a koyacağım isim de aynı saniyede belirdi.

“Kızımız olacak Gonca. Senin gibi turuncu saçlı bir kızımız olacak. Çok indim. Dünyanın en mutlu babası benim. Yemin ederim, doğunca da nyanın en iyi babası hatta daha da iyisi olacağım. Bir sürü kitap okumam rek.” Coşkusu görülmeye değerdi. Doktor da gülüyordu.

“Çok güzel. Kız olacak, inanamıyorum. Adını buldum bile.”

“Gerçekten mi?” Gözleri ışıldadı.

Doktor peçete uzattığında karnımı temizledim. Gerekli bilgileri de alındı dışarı çıktık. El ele çıkışa doğru giderken birden beni durdurdu.

“Kızımızın adını bana da bahşeder misin kalbimin yangını?”

Bana altını bile eriten derecede sıcaklıkla bakarken, ellerini belime sarı. Ben de mavi gözlerinde yine kendimi görerek onların ta içine bakarak, Özlem.” dedim. İçimden beğenmesi için dua ediyordum.

“Özlem... Sana olan özlemim gibi. Geçmeyecek sandığım... Yanındayın bile özlediğim... Çok güzel, çok anlamlı bir isim Gonca. Teşekkür edem.”

“Ben de seni çok özledim. Sana olan özlemim hiç dinmedi. Her ne kadar ir dönem...”

“Gonca. Seni çok seviyorum. Evimize gidelim de dinlen biraz kalbini yangını.”

Anlayış, özveri, aşk, sevgi, merhamet, şefkat, babalık, iyilik... Özgü aklıma gelmeyen daha pek çok kavramın bütünüydü. Bana hâlâ elini bürmemiştii. Sürmeyeceğinden de emindim. Bunun için bile minnettar oldum. Ne derse ne isterse yapmaya hazırdım. Sekiz temmuzda evleneceğemi demiştim, şimdi bunu Özgür'den alamazdım. Bebeğimizi kaybetmemiş olmanın sevinciyle bir anda kurduğum bir cümle olsa da Özgür için anılar çok büyüktü. Lahana gibi bir gelin olmam, sadece Özgür yanımdayken sıkıcı olmazdı ve o yanımdaydı.

Biz doktorun kapısında öylece durmuş birbirimize aşkla bakarken Özgür'ün biyolojik babasının bizi izlediğini değil öngörmem, artık Özgür'de başka birini görmem mümkün değildi.

Evde dinlemeyle geçen sıkıcı zamanlarım ben altı aylık hamile olanaldır sürdü. Salona bir gün gidebiliyorsam üç gün gidemiyordum ve sonunda hissettiğim Serhan'ı arama zamanım gelmişti. O sabah uyanır uyanmaz işim buydu.

“Efendim Gonca?”

“Nasılsın Serhan?”

“Ben iyiyim, asıl sen nasılsın? Her şey yolunda mı? Kızlar bir şeyler anlattı. Sen ve bebek iyi misiniz? Seni arayamadım, kusura bakma. Elbisin sonuçta.”

“Arayabilirsin. Sen hâlâ patronumsun, daha da önemlisi arkadaşımısın.”

“Hiçbir zaman patronun olmadım Gonca ama şimdi polemiğe girmeye gerek yok. İşle ilgiliyse, önemli değil. Sen iyi ol, yeter. Oradan gelenlerle rayla yaşamıyorum. Asıl sen idare edebiliyor musun? Bu daha mühim.”

“Aslında o da var. Salonu başkasına devretmek istersen anlarım. Ben bir süre daha fazla ayakta kalmamam gerekiyor.”

“Başkasına devretmeyi tabii ki düşünmüyorum. Çıkar bunu aklından. Hatta tamamen sana bırakmayı düşünüyorum. Detayları sonra konuşalım. Lütfen tekrar para mevzuu yapma.”

“Öyle anlayışlısın ki!” Yutkunma sesimden beni yine analiz etmeyi beğenirdi.

“Başka bir şey diyeceksin sen, belli.”

“Evet, başka bir şey var. İki hafta sonra temmuzun sekizinde düğünümüz var. Gelir misin diye soracaktım.”

Gözlerimi kapattığımı fark ettim. Beni kötü etkileyecek bir laf etmem beklemek çok zor gelecekti, eminim. Gerçi bu kez çok beklemedim. “Ne la ile geliriz Gonca. Ona da değişiklik olur. Davetiye falan varsa fotoğrafı”

“İstersen.” Gözlerim açıldı.

Çok teşekkür ederim Serhan. Sen çok iyi bir dostsun.”

Hiç sorun değil. Haberleşiriz yine. Eşine selam.”

Telefonu kapattığımda akşam yemeği hazırlıklarına giriştim. Özgür partide çalışıyor desem yeriydi. O gün de evdeydi. Birkaç güne, gezme fırsatı vermediğim ama bir şekilde tüm detaylarını benim yönettiğim; Özgür’ün a fotoğraflardan beğendirdiği, daha büyük, daha yeni, daha gösterişli eve geçecektik. hem ev hem düğün detaylarıyla ilgilenmekten, katalog-ürün beğenmekten kusacaktım artık.

İşlen gibi Ahsen Hanım, Ankara Hilton’da olacak düğünün ayrıntılarını öğrenmek için bize geldi. Hâlâ üzgün olmasına bir anlam vermek istidim ama yapamıyordum. En baştan beri mesafesi hep vardı ama sanki durumun seyri değişmişti. Ya da ben o kadar hamileydim ki, insanları nonlarımla yargılıyordum.

Beni dinliyormuş gibi yaptığını, bir ara o Özgür’le konuşurken not al- deftere gözüm kayınca fark ettim. Ben gül demiştim; o, gelebra yaz- tı. Ben et demiştim; o, balık yazmıştı. Ben çikolatalı pasta demiştim; o, ıveli yazmıştı. Benim davet ettiğim kişi sayısı otuzu geçmiyordu. Tüm ıatafat, lüks, havaya saçılan binlerce lira benim için olsa da olurdu ol- a da. Detaylarla sırf Özgür’ün dedesinin kıymetli isteği üzerine, Ahsen ım bana sorduğu için ilgileniyordum. Diğer sebep elbette Özgür’ün ünün ferî içindi. Peki annesi neden böyle yapıyordu? Dalgın desem, lediğim her şeyi farklı yazacak kadar bir dalgınlık cinsi bilmiyordum.

ıotlarını fark ettiğimi belli etmek ve etmemek arasında kaldım. Eğer niyetle yapıyorsa, bunun nedeni ne olabilirdi? Hâlâ torunu sandığı be- için üzüllüyor desem, çok şükür bebek sapasağlamdı. Üstelik duyduğu ntü, Özgür’ün babası ve dedesi gibi değildi. Elimi açık etmeye karar ım. Soruyorsa bir zahmet düzgün yazacak ya da beğenmediği zevkimi sorma zahmetine katlanmadan her şeyi kendisi yapacaktı.

“Ahsen Hanım, iyi misiniz?”

“İyiyim, teşekkürler.” Anlam veremedi.

“Uzun süredir dalgınsınız. Bir şey canınızı mı sıkıyor?”

“Neden öyle düşündün Gonca?”

“Düğünle çok alakalısınız sağ olun ama defterinizde benim istediğim aylar yok.” Elindeki defteri işaret ettim.

“Ya da elindeki altın yaldızlı defterine baktı. “Ay! Çok haklısın tatlım. ıklerin aklımda, merak etme. Ben onlar olmazsa, alternatifleri yazdım. zen bize sundukları seçenekler sınırlı olabiliyor.”

“Verilen onca paraya ve Hilton’a rağmen mi? Yine de sınırlı da olsa ır seçenekleri bilirsem, alternatifleri de ben seçebilirim. Benim yerime ırince yoruluyorsunuz. Bir de bunları düşünmeyin.”

“Hiç önemli değil. Biricik oğlumun düğünü bu. Zevkle yapıyorum.”

Tüm bu detayların düğüne iki hafta kala şekillendirilmesi de abest neyse! Üstüne gitmeye karar verdim. Biricik oğlun benimle evleniye yani sırf onun değil bizim düğünümüzdü.

“Zevklerimizin uymadığı yerde, alternatiflerin de benim zevkime olmasını tercih ederim. Gelebra sevmem. Yazın balık ağır olur hatta zelenmeler yaşanabilir. Meyveli pasta beyaz kremalı olacağı için hayatta cih etmem. Hatta nefret ederim. Koskoca Hilton mutfağı, çikolatalı pa da çıkaramıyorsa bu işi bıraksın.”

“Anladım canım. Ben senin dediklerinde ısrar ederim, merak etme.”

Hepi topu iki saatin sonunda Özgür’ü öpüp kalktı. Bana sadece ba eğdi. Çok mu sert çıkmıştım? Özgür de şaşırmıştı. Of! Gıcıklık yaptım. Tepkim annesineydi ama Özgür’ün gözünün önünde ayıp etmiş. Yine de Ahsen Hanım’ı uğurlarken, ara sıra hoteli arayıp detayları kontrol etmeyi aklıma yazdım. Balkonda Ahsen Hanım’ın gidişini izlerken Öz yanıma geldi.

“Demek karım bir şeylere itiraz edebiliyormuş. Bunu benim üstü de çok denemezsen sevinirim. Acayip tırstım ve sen ne dersen o karğım.” Tek kaşı havada beni süzüyordu.

“Kızdın sandım.”

“Aksine memnun oldum. Ben de anneme söyledim. Her şey senin i diğin gibi olacak.”

Fazladan yedi kilo taşımıyor olsaydım havalara uçardım ancak şu sır yer çekiminin etkisi üzerimde daha fazlaydı. Kollarımı Özgür’ün boyn sarabilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

“Az sonra gelinlik için gelecekler. Sen sıkılırsan dışarı çık bir

“Sıkılmam. Özlem ne kadar belli olacak görmem lazım.” Kıs kıs gülüy du.

“Zevk alıyorsun, değil mi? Yeni eğlencen benim. Çok kilo almadı. Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Yüzü ciddileşti. “Sen beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın kalbin yangını.”

Düğün günü geldiğinde, oteldeki gelin odasında saçımı örerken, b izleyen kocama ben de aynadan bakıyordum. Onun da saçını üstten örm i istemişti. Çok yakışıklıydı. Tam olarak bu adam için dikildiğini bağı beyaz yakalı saten lacivert takımı içinde, tam olarak benim için doğdu nu bağırان gök mavisinden gözleri üzerimdeyken, hayattaki şansına su maktan başka bir şey yapamıyordum.

Gelinliğim de maalesef tam olarak benim için dikilmişti. Favorim, kıyılan nikahta giydiğim elbette. Gözlerim, göğüs kısmından üstüme oturan gelinliğin önümde oluşturduğu bombeye kaydı. Fazla kilo almamış olsam da hamile olduğumu göbeğim bağıırıyordu. Özgür'ün modacı arkadaşı Samet, bedenimi ve isteklerimi çok iyi analiz etmiş, mümkün olduğunca bol bir gelinlik tasarlamıştı ama... Ama işte ben hamileydim. Ben aynada kendimi süzerken, hazır olup olmadığımıza bakmak için odaya giren Ahsen Hanım da çok şık olmuştu.

“Çocuklar, orkestra beş dakika içinde dans müziğine başlayacak.”

“Tamam anne. Geliyoruz şimdi.”

Kalabalık bir davet olacaktı. Ben ise Serhan, salondaki kızlar, üniversiteden birkaç arkadaş daha ve Hatice ablaları çağırmıştım. Sena'yı da aramıştım ama yeni doğum yaptığı için gelemeyecekti.

Salona Özgür'ün kolunda girerken, ben de kocama onun bana dediği gibi bir cümle ile hitap etmeyi düşündüm. Nekahat döneminde öyle özvenili ve anlayışlıydı ki; ilk nikahımızdan bu yana evli olsaydık nasıl geçinirdik diye düşünür oldum ara sıra. Aramıza giren yılların hasreti miydi onun bana olan bu şefkati yoksa Özgür'ün hamuru mu böyle yoğrulmuştu daha sık sorguluyordum bu durumu. Sebep her neyse hayatımdan öyle memnundum ki; tüm pişmanlıklarım bir bir terk ediyordu bünyemi ve kocama deliler gibi aşıktım. Bir an önce ben de ona hitap edebilmek için güzel ve anlamlı bir söz bulmalıyım. Ne olursa olsun, kalbimin yangınının yanında yağsız tuzsuz, yavan bir dilim ekmek gibi kalacaktı. Yine de Özgür mutlu olacaktı.

Otelin düğünümüz için ayrılan salonu uzun uğraşlarım sonunda istediğim gibi olmuştu. İlk dansımızı yaparken Özgür sadece bana bakıyordu. *‘Sana nasıl baktığımı gören herkes, bunu düşünmeye utanır.’* demişti. Ben de utandım. Hamile olarak evlenmem o andan sonra biraz bile umurunda değildi. Kimin ne düşünüldüğü de, bebeğin babasının başkası olması da Özgür için önemsizdi ve bunu bana iliklerime kadar hissettiriyordu.

Biraz etrafıma bakınabildiğim ilk an, herkesin kıskanç bakışlarının Özgür'de olduğunu hissettim. Beni ona yakıştırmıyorlardı. Yetersizlik duygusu, beni ter içinde bırakan hormonlarım ve yüzlerce spot ışık altında geldi söreklendi yüreğimin ortasına. Geçen aylarda Özgür bana cinsel anlamda pamağının ucuyla bile dokunmamıştı ve bir erkek için bunun ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. Tek fark seven bir erkeğin bu süreci daha kolay atlattığıydı. Özgür beni içime her an girebileceği için istemiyordu. Yine de geçmiyordu lanet olasıca eziklik, eksiklik, yetersizlik hissi. Özgür'ü her an kaybedebilirim, bir sabah uyanıp beni artık istemediğine karar verebilir diye ödüm kopuyordu. Bu korku Özlem'i kaybetme korkumla yarışırdı.

Özgür beni seviyor. Ben Özgür'ü seviyorum.

O an bir şey daha fark ettim. Ahsen Hanım da beni oğluna yakıştırmıyordu. Ben aramızda sorun kalmadı diye düşünürken, aslında oğluyla

arasındaki en büyük sorun olduğumu anladım. Benden ve bu düğün utanıyordu. Kendimle birlikte getirdiğim bebek ise onun için kesin fazlalıktı. Beynim neden en mutlu günümde mesaiye kalıp, kendi düğümüne gelememişti, anlamadım ama şunu çok iyi anladım: Alırsen Hanım asıl sorun hamile olmam değildi. Bu bebeğin oğlundan olduğunu düşünüyordu. Haklıydı ama bunu biz biliyorduk. O neden bu kanıya vardı? Belki de anlattığımız hikayede bir tutarsızlık sezmişti.

“Gözlerimin içine bak Gonca. Sadece beni gör bu akşam kalbimin yığını. Neyin var?” Düşüncelerim yarım kaldı.

“Gerçekliğinden emin olmaya çalışıyorum gök gözlüm.”

Ellerimi kirli sakallarında dolaştırdım. Kulaklarına varan gülümsememle ne söylediğimin ayırdına varabildim. Ben de bulmuştum işte. Öyle benim gök gözlümdü. Her şey aklımdan silindi, beni sevmeyen ölsün!

“Ben gerçeğim, sen gerçeksin. Biz gerçeğiz ve çok güzeliiz.”

“Sen öyle diyorsan, mutlaka öyledir.”

Serhan yanıma gelip benimle dans etmek isteyince, onu Özgür’le niştirdim. Eşlerimizi değiştirdik.

ilk lafı, “Çok da yuvarlak bir gelin olmamışsın. Seni daha bir uçan da re gibi bekliyordum.” oldu.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için hiç pişman değilim. Melek Hanım’ı hatırlarsın, diyet listelerimi o hazırlıyor.” Gülümsedim.

“Formunu benim müşterilerime borçlusun yani. Teşekkür etmene de mez, rica ederim.” Espri yaparken dahi, bana öyle derin bakıyordu ki, gözlerimi kaçırdım. “Çok güzel olmuşsun Gonca. Hamilelik de çok yakıştı. Ciddiyim. Umarım hep mutlu olursunuz.”

Ona gözlerimi yumarak teşekkür ettim. Serhan’ın arkasında kalan Özgür’ün, onun ensesindeki gonca dövmesini fark edip, bebeğin babası hakkında ilk fikrini elde ettiğini öngöremedim. O sırada bir inlemeyle yüzü buruştu.

“Neyin var Gonca kız?”

“Yorulduğum sanırım. Sancı girdi.”

“Gel yerine gidelim.” Zaten Özgür’ün radarından hiç çıkmamıştım. Hemen o da geldi.

“İyi değilsin sen. Neyin var kalbimin yangını?”

Ağzım kurumuştu. Masadaki bardaktan su içtim. Kasılmalar bir gıcırtı bir çıkıyordu. Son iki haftada doktorun dediğinden fazla ayakta kalmıştım. Serhan bana ne olduğunu öğrenmek için delirse de orada fazlalık olduğunu anlayıp karısının yanına döndü.

“Geçer şimdi kocacığım. Ayakta kaldım ya biraz. Yatmaya alışık bir kız.”

“Gidelim hemen, yat. Özür dilerim, düğün diye ısrar etmemeliydim.”

Yine kendinde suç aramış ve bulmuştu. Papyonunu çıkardı. Gömleğinin kollarını sıvadı. Beni kucaklamaya hazır şekilde, karşımda cevabımı kılıyordu.

“Bizim düğünümüz gök gözlüm. Nasıl gidelim?”

“Özlem’den önemli değil. Dans ettik, tamam işte. Gidelim Gonca’m.”

Annesinin “Oğlum fotoğraf çekinelim. Gelin hadi.” demesiyle Özgür a bile dönmedi. Benden yanıt bekliyordu. Bana bakışı... Onun için ölürm.

“Evet. Beni görenlerin, gelmeyenlere nasıl yuvarlak bir gelin olduğumu latması yetmez. Elimizde bu halimin kanıtı da olmalı, hadi çekinelim.”

Fotoğraf çekinirken kendimi gülmeye zorladım. Kasılmalarım başladı. Anladığımdan değil de içeride bir şeylerin kasıldığını hissettiğimin... İki üç saat önce bir şeyim yoktu. Özgür’ün elinin sıcaklığı biraz iyidi. Küçük hanım hareketlenmeye bile yeni başlamıştı, şimdi ise sankiimde horon tepiyordu. En son gelen kasılmayla neredeyse ikiye bükülm. Yüzüm değişti. Özgür karşıma geçip karnımı ellerinin arasına aldı.

Tartışma kabul etmeyen ses tonuyla, “Gonca hadi. Uzanman lazım.” ditek herkesin içinde beni kucakladı.

Kucakladığı gibi kalçalarımı tutan eli kırmızı renkle boyandı. Kan, kat gelinliğimi geçerek tenimize kadar ulaşmıştı. Salonda hayret, korku aları yükselirken; kimse ikimiz kadar korkamazdı. Adımları hızlandı.

Babası da arkamızdaydı ve “Ben sürerim oğlum. Bırakma Gonca’yı.” li hızlanırken.

Özgür’ün bir şey demekten korkan halleri, bende onu teselli etme ihtiyacı doğuruyordu. Hali hazırda bir bebek doğuruyor olmasaydım bir teselli doğururdum. Hızla hastaneye giderken Özgür beni kucağına çekmiş, ını saçıma gömmüş, derin derin kokumu soluyordu. Bu bir duaydı: İki- te de bir şey olmasın diye Özgür’ün ettiği dua.

Yolda aradığımız Nefise Hanım hemen geleceğini söylemişti. Orçun za- peşimizden gelmişti. Biz hastaneye ulaştığımızda, kasılmalarım daha sıklaşmıştı. Gerçekten o kadar yorulmuş muydum? Tüm gün sadece içmiştim. Acaba ondan mıydı? Bardağım sürekli bir garson tarafından duruluyordu ve ben de mütemadiyen içiyordum. Bu kasılmalara çok su- tem mi sebep olmuştu? NST de beni haklı çıkardı. Kasılmalarım kuv- liydi. Açılmam vardı. Özlem geliyordu. Daha küçüktü.

“Yirmi beş artı bir, doğru.” Ben sedyede bir yerlere sürüklenirken eş za- nlı hastanede olan Nefise Hanım, peşi sıra yürüyen intern öğrencisinin uğu, hoparlörü açık telefondan doğum hemşiresine direktifler yağdı- rıyordu. Hemşire de bana mantıksız gelen kelimelerle karşılık veriyordu. daha doğum yapamam ki, Özlem çok küçük.

Küvezi hazırlayın. Akciğer gelişimi tamamlanmamış olacak.”

Tamamdır hocam.”

“Önceliğimiz vajinal doğum mu?”

“Tabii, hemen doğumhaneye alıyorum. Bebek kanala girmiş. Kim o betçi çocukta?”

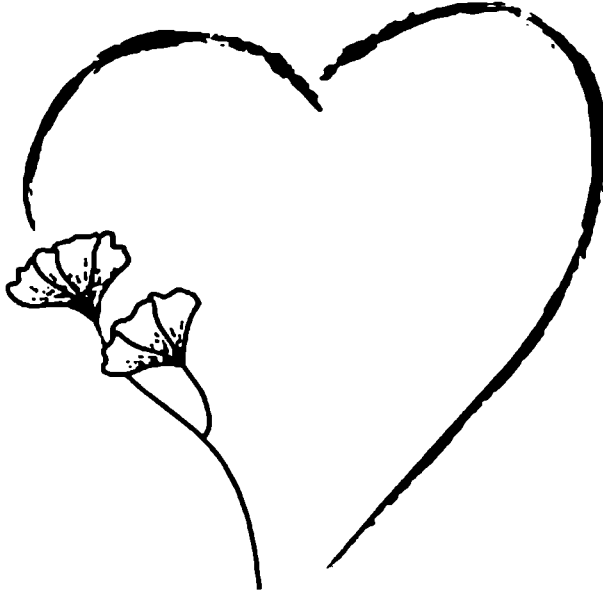
“Hale Yiğiter bu akşam.”

“Hale iki numarada hazır bulunsun. En ufak bir gecikmede acil sezaryene geçeceğim.”

İki numara olmasın. İki numara olunca, ben terk ediliyorum. Başka numara yok mu? Ah!

Elimi bir an olsun bırakmayan Özgür “Geçecek kalbimin yangını. Dyan biraz daha. Ben yanıdayım. Odaya seninle gireceğim. Merak etme elini bir saniye bile bırakmayacağım.” diye beni teselli ediyordu. Beni ağlıyordum.

Sen bırakmayacaksın da acaba Özlem seninle aynı fikirde mi?

41. Bölüm: Özgür'den

2 yıl sonra

Açtığımız doğum günü şarkısına maaile eşlik ediyorduk.

“İyi ki doğdun Özlem! Mutlu yıllar sana.” Kızımız iki yaşına geldi.

İki yıl önce küvezde geçen beş haftanın sonunda, hem Gonca'nın dik ruşu ve ümidi hem de Özlem'in hayata tutunma hırsı bugünleri görmizin en büyük sebebi oldu. Ben de elim yettiğince dilim döndüğünce tek olmaya çalıştım ama kalbimin yangını bambaşka bir kadın ve iyi benim karımdı. On iki yaşında gözlerimle mühürlediğim kızın kaderim nası için çok dua ettim. Gonca dualarımın karşılığıydı.

Düğün günümüzde aniden gelen kanama ile yine hastane maceramız ilanmış oldu. Başımıza hep bizi daha da sıkı kenetleyen olaylar geldi. İndi güzel turuncu zeytinimiz iki yaşına girdi ve yaşitlarını yakaladı.

“Baba üf üf.” Baba demesine kurban olurdum.

“Hadi bakalım kızım, bir iki üç üfff.”

“Hediye yeeede?” (Hediye nerede?)

“Kızım hediyelerini vereceğiz, ne bu acele?” Gonca'ya gülümsedim. u şımartmak Gonca ile biraz zordu, yine de çabalıyordum.

“Benim güzel kızım hediyesini ne zaman isterse o zaman açabilir. Ne miştin sen benden?”

“Baybi bebe ev.” (Barbie bebek evi) Annesi gibi turuncu saçlı ama çildi.

“Peki o zaman hediyen işte, aç bakalım.” Sadece üzerini örtmüştüm. förtüyü çektiğindeki heyecanını görmek için bile yaşıyordu. Gonca'dan bersiz almıştım.

“Ah Özgür! Gerçekten almışsın.”

Gidip hemen karıma sarıldım. Dudaklarına küçük bir öpü-
kondurdum. “Kızım istedi. Almak zorundaydım.”

“Kızın daha konuşmayı bile bilmiyor.”

“Ama hen anlıyorum onu. Valla bak.”

Annem ve babam da hediyelerini verdiler. Babam Özlem’e çok düşküdü. Doğum gününü özellikle onların evindeki bahçede yapmamızda ısr etmişti. Annem de seviyordu. Biraz mesafeli de olsa güzel davranıyordu. Hastaneye doğum için babam götürmüş, annem de oteldeki teferruatla ve davetlileri ayarlayıp hemen gelmişti. O an gözüm kimseyi görmemiş orası ayrı.

Hepimizin hatırlamak istemeyeceğimiz zamanlarımız olmuştur. Gonca için yaşadığı iki düşük tehlikesi, bu zamanlarımızdan değildi. O her şeyin bir sebebi olduğunu düşünenlerdendi ve şimdi daha mutlu daha umutluydu. Üstelik benden de bir çocuk isteyecek kadar umutlu... Sanki bebeğini neredeyse kaybeden o değilmiş gibi. Tekrar hamile kalıp aynı sıreçleri yaşamaktan asla pişman olmayacak kadar cesurdu.

Ben Gonca’yı altı yıl bekledim. Bir altı yıl daha beklerdim, belki daha fazla. Yine de kızımızın erken doğması bizim vuslatımızı öne çekmiş oldu. Beklemeyecek olmak iyiydi. Ben istemeyen taraftım, ilk kez kanımasından sonra korkmuştum. Zaten sonra da yasak geldi. Doğum gerçekleşip de kızımızın hastaneden beş hafta sonra çıkmasıyla, Gonca’nın emlohusalık dönemi bitmiş oldu. O söylediği için biliyordum. Özlem’le emilk kez geldiğimiz gece, uzun süredir tam anlamıyla huzurla uyuduğum geceydi.

Emzirip yanıma yattıktan sonra onu hiç olmadığı kadar istediğimi ink edecek, yok sayacak, görmezden gelecek gücüm kalmamıştı. Yorgun olduğundan emindim ama yine ya bencillik ya yılların Gonca hasreti ellerimi harekete geçirdi. Evlendikten sonra her seferinde onu, o istedi halde geri çevirmiştim. Her seferi dediğim de üç gün dolmadan ilişki yaşamı konmuştu ya neyse. Konmasa bile o kadar kanı gördükten sonra hafıatsalar bir şey yapamazdım. Sanki ilkmış gibi o geceki vuslatımız, unutulmayacak anılar listemde başı çekiyordu.

Ellerim Gonca turuna çıkmış, sütle dolgunlaşmış memelerini bulmuştu. İrkilince hemen çekildim. “Canını mı yaktım?”

“Aylardır bana ilk kez dokununca şaşırdım bir an.”

“Artık bir saniye bile dokunmadan geçsin istemiyorum. İste beni Gonca. Ben çok istiyorum seni. Hayır dersen bir şey yapamam hatta çok erken onu kestiremiyorum ama sen istersen ben daha huzurlu daha mut olurum.”

“İstiyorum tabii ki Özgür. Üstelik ben istediğim halde yapmadığın zamanları da biliyorum. nasıl bir irade sendeki? Altı yılın üstünden neredese dokuz ay daha geçti.”

“Aşk bendeki, sevgi. Sana olan yangınımı söndür Gonca.”

İstediğim cevabı ince askılı geceliğinin iplerini omuzlarından sıyırmış

la almıştım.

‘Çok güzelsin karıcığım. Dünyanın en güzel eşine sahibim. En dayanıklı adınna, en güçlü annesine...’

‘Şişmanım. Önceki gibi değilim. Genç kız gibi hiç değilim.’

‘Kalbimin yangını, işte şimdi saçma sapan konuştun. Ne kilosuz kız? stane ev arasında mekik dokurken bir deri bir kemik kaldın.’ Yaklaşık buçuk ay boyunca her gün hastaneye sağdığı sütü taşıyıp, zeytinimikendi sütüyle beslemişti. Hiç pes etmeden sabah akşam süt sağmıştı. vözdeki kızımızın elini sırayla tuttuk her gün. ‘Hem kilolu bile olsan, an elime gelenlerden memnunum.’ Ellerim dur durak bilmeden her yedokunmak için aceleliydi.

‘Şikâyetin yok yani?’ Tek kaşını kaldırıp baktığında, dudaklarından öpük için en doğru andı.

İpmek, sevmek, sevişmek için en doğru zaman. Hassas yerlerine azamikat göstererek sardım onu. İlk kez keşfediyormuşum gibi bedeninde izdüm ama ezbere bildiğim topraklardı. Yabancılik çekmedim. Gonca ile likte doruğa ulaştığımızda onu yine üzerimde tuttum.

‘Benimsin.’ diye fısıldadım.

‘Bundan sonra sadece seninim.’

‘Sen hep benimdin kalbimin yangını. Dinlen biraz. Özlem ağladığında dığın sütü ben veririm. Üç dört saat uyumaya çalış. Sonraki uyandığınemzirirsin.’

‘Teşekkür ederim. Yapmak zorunda değilsin.’

‘Ne demek bu Gonca? Babalar bunu yapar, yapmaz mı?’

‘Yapar gök gözlüm, yapar.’ Gözleri kapandı. Ben de ilk kez huzurla idum.

Bu anı her defasında beni benden alıyordu. İlk olmayışların ilkiydi bi için. Gonca’nın sitem eden sesiyle ana dönebildim.

‘Her dediğini yaptığının farkında mısın?’

‘Bugün onun doğum günü kalbimin yangını. Nasıl mutlu oldu baksana.’

‘Yarım saat sonra sıkılacak. Fiyatını biliyorum bunun, benden gizli al n durumu değiştirmiyor.’

‘Kızım için değer. Takılma, ne olur. Bizim kızımız o. Yeryüzünde ne yasak yapalım, şımarmayacağına emin olduğum tek çocuk.’ Göz kırptım.

Annemin çalışanı Hafize abla pastayı ve diğer yiyecekleri misafirlere vis etmeye başladı. Enes ve Alara da gelmişti. Evlenmişler ve bir erkek çukları olmuştu. Bizim nikahımızda Enes zaten evli ve babaydı. Oğulları idi üç buçuk yaşındaydı.

Babam akıllı araba almıştı ve Özlem’le, Enes’in oğlu Emirhan’ı gezdi ordu. Gonca’nın dediği gibi Barbie bebek evine ilgisi yarım saat anca

sürmüştü. Yine de yarım dakikalık sevincini görmek için bile ne isteye alırdım.

Sonra birden ağlayarak yanıma geldi Özlem.

“Babaaaa! Ayızım ağyiyoy.” (Baba, ağzım ağrıyor.)

“Ağzın mı ağrıyor kızım?”

Gonca da duydu ve diş demek istiyor olabileceğini düşündü. Doğum günü için biraz fazla şekerli gıdalar tüketmesine izin vermişim ve Gonca bir de bunun için payladı beni.

“Tamam suçumu kabul ediyorum. Ama zaten diş hekimine götürülmü düzenli bir rutin oluşturalım diyorduk. Bahane olur ne dersin?”

Gonca şakadan kızarak, “Hafta sonu müsait diş hekimi tanıdığın var mı?” diye sordu.

“Valla var biliyor musun?” derken sırtıyordum.

Misafirler de kalktığında ailemizin diş hekimine gitmek için yola koyulduk.

Hastaneye geldiğimizde, müsait olup olmadığını görmek için Sedat abinin kapısından içeri girdim. Gonca ve Özlem dışarıda bekledi. Genç bir doktor beklemiyordum. Yanlış girdim zannettim. “Çok pardon! Sedat Can dan için geldik ama yanlış oldu sanırım.” Cevap vermek için biraz bekledi Beni tanıdığını zannettim ama ben tanıımıyordum.

“Sedat Bey’in acil bir işi çıktı. Haber vermeyi atlamış olmalı.”

“Aslında ben haber veremedim. Telefona çıkmadı. Aile dostumuzdur.”

“Ben yardımcı olayım. Sedat Bey bugün için yerine bakmamı rica et Ben, Doktor Levent Bozkır. Şu an müsaitim.”

“Hayır, kızımız için geldik. Özellikle çocuk diş hekimi tercih ettik.”

“Uzmanlığımı çocuk üzerine yaptım, daha rahat hissedeceksiniz.”

İçim rahatlayarak, “Hemen çağırıyorum o halde.” dedim ve kapıya gidip Gonca’ya seslendim.

İkisi de içeri girdiğinde, Gonca selam verirken donakaldı. Doktorun gözleri Özlem ve Gonca arasında gidip geldi. Gerginlik had safhadaydı. uzansam dokunabileceğim bir forma bürünmek üzereydi. Sessizliği bozma ihtiyacı duydum.

“Kızımız Özlem. Dişi sızladığı için getirdik.”

Levent Bozkır, duruşunu düzelterek ve ayaklanarak, “Tabii. Gel bakalım küçük hanım. Bu koltuğa oturabilir misin? Annenin kucağında da oturabilirsin.”

“Ben büyüdüm. İki yaşına üf üf yaptım. Pasta hmm hmm.” Eliyle de annesinin öğrettiği gibi iki yapmıştı.

“Vay canına! Gerçekten de kocaman olmuşsun. Benim hatam, bilemedim. Doğum günün kutlu olsun.” Gonca nefes alıyor muydu? Almıyor muydu?

inüyordu.

‘Babam Baybi evi aldı.’ Babam kelimesiyle doktorun gözleri bir süre alı kaldı.

‘E benim de beynimde bir şimşek çaktı. Doktor Levent Bozkır. Levent. Gonca’nın sadece bir kez, adını tam olarak bir konuşmasında geçirdiği an. Yumruklarım iki yanımda istemsizce sıkıldı.

‘Harika bir haber bu! Belki bir gün görmeme izin verirsin.’

‘Büyükley için ıhıhıh. No no no. Senin kızın vay mı? Aykadas, onları unut.’

‘Benim çocuğum yok. Senin gibi bir tane kızım olmasını çok isterdim. Bakalım dişlerine, çürük var mı?’

Özlem’in babası için çok başka hayallerim vardı. İşe yaramaz, serseri, iki suçlu, işsiz-güçsüz, sapsız, dayakçı, alkolik, bağımlı, zengin züppe çile. Levent ismi tamamen aklımdan çıktığı için, en iyi ihtimalle, ensemdede gonca dövmesi olan bizim düğündeki kuaför çocuk. Levent Bozkır dediğim baba profilinden çok uzaktı. Gonca’yı hamile haliyle bırakacak gibi durmuyordu. Belki benim ailem gibi bir ailesi vardı ve Gonca’yı rakmak zorunda kalmıştı. Yazık! Gonca artık benimdi. Özlem benim kırmızıydı. Bu durumu illaki bir yerde anlayacaktı. Adam doktordu, aptal değildi. Onun adına üzülmekten kendimi alamadım, Mevcudu asla değiştiremeyecekti.

‘Çok cesursun, çak.’ Eli havada duran adama kızım çak yaptı.

‘Aferin küçük kıvılcımım, harikasin.’ Kucağıma aldım.

Doktor gözlerini bende tutma gayretiyle, ‘Bir sıkıntı görünmüyor. Dişleri gayet sağlıklı. Yılda iki kez kontrol ettirmenizi öneririm. Artık büyülenmiş olan hanımefendi de günde iki kez dişlerini fırçalamalı ve aşırı şekerli yiyeceklerden uzak durmalı.’ diyebildi. Sesi titriyordu. Gözleri nemlenmişti.

‘Fıyçala, iki keye. Yemek bittiii, eee eee.’ (İki kere fırçalıyorum, yemekten sonra ve yatmadan önce)

Onunla devamlı vakit geçirmeyen biri, ne dediğini anlayamayabilirdi bana bana göre öyle güzel anlattı ki, kızımın gurur duydum.

Gonca odaya girdiğinden beri suskundu. Teşekkür edip odadan ve hasaneden çıktık. Arabada Gonca sessizliğini korumayı seçti. Bana göre bazı şeyleri artık konuşabilirdik. Eve gelince Özlem’i yatırdı. Arabada uyumuştuk. Özellikle konuşmaktan kaçıyor gibiydi. Ya benim salak olduğumu düşünüyordu ya da kendisi salağa yatıyordu. Kendine akşam akşam çıkardığı işler nihayet bitince ikimize de soda getirdi. Ankara sekiz temmuzda epey sıcak olduğundan balkona çıktık. Baktım konuya girişi ben yapacağım, doğaçlamayla gülmeye başladım.

Herhangi bir konudan bağımsız güldüğümünden olsa gerek, ‘Özgür, korkutma beni.’ dedi.

“Gülen bir adamdan niye korkasın ki?”

“Gülmenden değil. Anladığımı görüyorum”

“Fantezi dünyamın ne kadar geniş olduğunu anlamış oldum ben de.”

“Ne demek istiyorsun? Nasıl anladın hem, çok mu belli ettim?”

“Belli ettin diyemem ama tuhaftınız ikiniz de. Bir keresinde bana ^{ona} ailesiyle tanışacağın gibi bir şeyler anlatmıştın. Orada Levent dedin. Dün-yadaki tek Levent değildir tabii ama, dedim ya ikiniz de tuhaftınız. Levent için çok başka fikirlerim vardı. Dalton kardeşlerden biri olduğunu bile düşünmüştüm. Hatta Jo falan olduğunu.”

“Sana onun adını verdiğimi fark etmedim bile. Çok özür dilerim. Tekrar karşılaşacağımızı düşünmemiştim.”

“Ben de bu ismi unutmuştum. Düğüne gelen, salonun isim babası, il-tahminim oydu.”

“Serhan mı? Kızımın babasını düğünümüze çağıracağımı mı düşün-dün?”

“Haklısın. Ensesinde adını taşıyan dövme vardı. Yanlış alarm.”

“Aramızda bir şey olmadı. O istedi ama birlikte olmadık. Çok kısa sür-t içinde Levent girdi hayatıma. Benden uzaklaşarak evlendi, salonu ^{beni} bırakıp gitti.”

“Senin aşkından... Anlayabiliyorum. Dağ evine gittiğimizde beni tür-türlü reddederken ağzında ‘başkaları’ diye anlamsız bir kelime vardı. O za-man da inanmamıştım. Hayatında benden başka sadece Levent oldu, de-ğil mi? Ondan da hamile kaldın?”

Dişlerinin arasından, “Anlatmamı mı istiyorsun? Detaylı mı olsun ü-tünkörü mü geçeyim? Seninle kıyaslamamı da isteyecek misin?” diye kı-ıştı.

Evet, sadece Levent. Adamın şansına bak. Sevdiğim kadına bebek ver-miş. Benim de şansım güzel kızım. Sevinmişim, yalan yok.

“Kızma kalbimin yangını. Seni rencide etmek istemedim. Sadece fark-lı biri olsaydı, ne bileyim diş hekimi olmasaydı mesela... Seni hamile hal-iyle bırakacak biri gibi görünmedi gözüme. Hepsi bu.”

“Hamile olduğumu ona söylemedim.”

Ellerimi yüzüme kapattım. Tabii ya! Bu detay da silinmişti zihnimde. Söylemiş olsaydın, seni bırakır mıydı hiç? Yirmi sekiz yıl önceki 17 Nis-san doğum günüm, acaba Kadir gecesine mi denk geliyordu? Eğer onunla bir-likteyken Gonca’yı bulmuş olsaydım, asla yanına gidemezdim. Asla ^{etkile} etmeye çalışamazdım. Asla benim yapamazdım. Asla doğurduğu güzel k-zına baba olamazdım.

“Neden Gonca? Sormam saçma, biliyorum. Hatta sormak istemiyoru-m sormamalıyım ama neden?”

“Aldattı beni. Affettim. Sonra aldattığı kadının hamile olduğunu söy-le-

O gün... Doğum günümde ona gitti. Benim de hamile olduğumu öğrenim gün. Seni bulduğum gün.” Her şey bu kadar tesadüf müydü?

“Sen söyleseydin, seni seçerdi. Eminim. Başka türlü mü mümkün değil? İyi ki söylemedin.

“Seçim yapmasını istemedim. Ben söylememeyi seçtim. Önce haber en oydu. Gitmeye hazırды. Üzgündü; hiç istemiyordu, yine de gitmek undaydı. Öyle söyledi.”

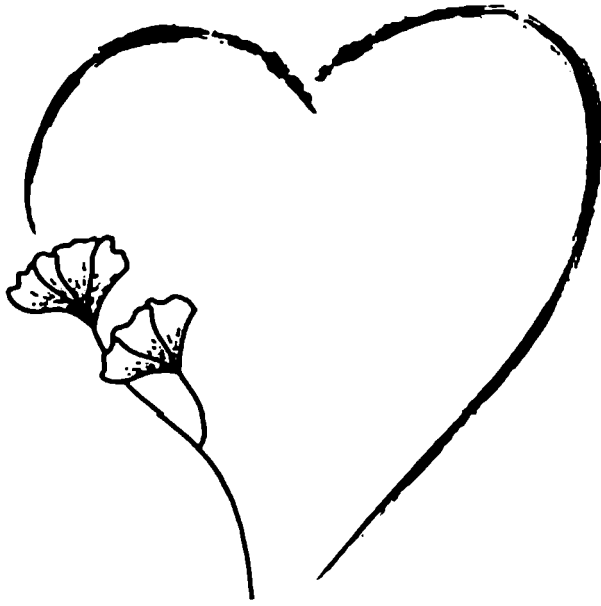
“Çocuğum yok dedi, parmağında yüzük de yoktu.”

“Tekrar görüşmedim. Detaylardan haberim yok. Merak ettiğın, eğer ı karşı hislerimse, yemin ederim hiçbir şey hissetmiyorum Özgür. Seni ı buldun, her şeye rağmen kabul ettin. Sadece o oldu, evet. Şimdi benim n anlamı yok. Hiç olmamalıydı ama oldu. Senin gibi bekleyemedim. Altı ben olmadan beni beklemişsin, neredeyse bir yıl ben varken bile elini meden beni bekledin. Sen kızıma sahip çıktın; üstelik ben vazgeçmek reyken. Aldırmamı şart koşabilirdin. Aldırdıktan sonra karşıma çıkabilin. Yapmadın. İkimizi de istedin. Bunun için minnettarım. Seni seviyonsen. Levent bitti çoktan, inan bana.”

Gözyaşları yanaklarında yol yol akarken, “Gel buraya.” diye kendime ktım. “Aksini asla düşünmedim, düşünmem. Sen benim kaderimsin. Geç şamaya başladık, önemli değil. Sen karımsın, Özlem de kızım. Bunu hiç nsenin değiştirmeye gücü yetmez. Nefesini boşa yorma.”

O sırada telefon çalmaya başladı. Benimki değildi. Gonca elbisesinin binden çıkarınca telefon elinde kaldı. İsim yoktu, numaraydı ama Gonca event arıyor.” dedi.

42. Bölüm: Levent'ten

2 yıl önce

Ece ile ikimizi içeren bir hayalim yoktu ama yine de içimde bir yer bazı şeyler yıkıldı. Darbelerin en büyüğünü, kendimi baba olmaya hazırladığım zaman yedim. Bebek bana ait değildi. Aldatılmak... Hem de Ece'yi iyi davranmaya karar vermişken fazladan tek bir sıfır her şeyi berbat etmişti. Yaptığım hatanın sorumluluğunu acı şekilde kabul etmişken neden silsilesi içinde kaldım. Neden? Neden? Neden?

Neden Ece'ye gittim? Neden Gonca'yı bıraktım? Neden bir aziz gibi davranmak için çok yanlış bir zaman seçtim? Neden bir aziz gibi hissetmiyordum?

Doktorun odasından çıkınca yaşadığım şok ondan da beterdi. Gonca Özgür'ünü bulmuştu. Belki de Özgür, Gonca'sını bulmuştu. Aşkla bakan gözleri, 'İyi bakın, bizim aramıza asla giremezsiniz. Girmeye çalışanın alınını karışlarız' sözlerinin fermanıydı.

Hızlı adımlarla hastaneden çıktım. Eve giden yol hiç bu kadar uzun sürmemişti. İçimde tuttuklarım, beynimden geçirdiklerim bulundukları yerlere sığmıyordu artık ve birazdan boş buldukları her delikten fırlayarak otobüsü daha da kalabalık yapacaklardı. Elimde koca bir sıfır kaldı. Ne için, kim için? Benim olmayan bir bebek için, sevdiğim kadını doğum gününde terk ettim. Hemen bir avukat bulup, dava açmalıyım. Yarın ilk iş bu olacaktı. En azından hukuk bilmeyen bilgi dağarcığımanın arzusu buydu.

Eve geçtiğimde yumruklarımı kiralık evin duvarına gömdüm. Elimi sık sık hissetmeye ne kadar vurdum. Okulu bitirmek zorunda olmasam, kafamda aynı şekilde vururdum. Yaptığım aptallığın sonucunda ne baba olabilmiştim ne de Gonca'ya sevgili. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gonca ölmüştü. Benim ölüüm, arkam, sağım, solum gidecek hiçbir yönüm yoktu.

O gün sırt çantamla evden çıktığımdan beri Gonca'yı görmemiştim. Ece ile sevgiliyken onu kendime ait kılabilmişim ama evlenecek bir erkek olarak buna hakkım yoktu. Kendime verebileceğim en büyük ceza buydu. Onu görmemek müebbet cezamın kesinleşmiş hükmüydü. Ne salona ne de

vine gidip görmeye çalışmıştım. Onu hak etmediğimi biliyordum. Ama anırimi en büyük sebebi yüzüme iğrenerek bakmasına katlanamayacak olmandı. Zaten beni bir kez affetmişti.

Ringin ortasında, suratının ortasına ardı ardına gelen yumruklara karşılık veremediği gibi yerinden kımlıdayacak hali dahi olmayan bitik, yenilniş daha en baştan kazanmak için hiçbir şansı olmamış boksör gibiydim. İekrar bir şansım olacak mıydı, o bile meçhuldü. Başka birini sevmem, evecek kadar birini tanımak istemem, ona yakınlaşmam; Gonca'yı tanınişken zordu.

Bundan sonra Ece'nin yüzüne nasıl bakacaktım, aynı sınıfta aynı havayı olumaya yedi hafta daha nasıl katlanacaktım, bunun yolunu bulmam gereciyordu. Staj olması şansım olsa da zorunlu zamanlar bile canımı sıkmaya etecekti.

Beş hafta evlilik, beni elli yıl yaşlandırdı. Kendimi yeni mezun olacak e hayata atılacak bir gençten ziyade; emekliliğine gün sayan, torunlarını arka götürme hayalleri kuran yaşlı birinden farklı görmüyordum. Şimdi o hayallerim de elimden alınmıştı. Çocuğum bile yoktu. Gittiğim her yere amuzlarımda tonlarca yük taşıyordum.

Dünkü hastane fiyaskosundan sonra, Ece okulda yoktu. Staj yerime huzurla gittim. Kabusumu orada gördüm. Ece, hamile olduğu gerekçesiyle staj yerini değiştirmişti. Daha yakın olduğu için benimkine gelmişti.

"Levent özür dilerim. Lütfen affet."

"Ece, siktir git!" Önlüğümü giyip, kliniğinde staj yaptığım Sedat Bey'in anına geçmek için acele ediyordum.

"Hata yaptım. Sana çok kızgındım. Kendime eziyet etmek istedim. Ertesi gece tekrar o bara gittim."

"Sus Ece! Ne anlatıyorsun? Başkasıyla yatman çok mu umurumda sanıyorsun?" Sesimi en alt seviyede tutarak tısladım.

"Lütfen boşanma benden. Kızımızı sevmeye başlamıştın. Bana iyi davranıyordun. Hayatımda senden gördüğüm tüm ilgilerin üstündeydi o anlar."

"Bitirdin. Hiç beklemediğim anda bıçağı soktun. Gonca'ya evlenme teklifi edeceğim gün, hayatımın ortasına sıçtın. Karnındakinin benim bebeğim olduğunu söyledin. Başkası olmadı diye yemin ettin. Sizi seçtiğimde de daha dün, unutmüş olamazsın, soktuğun bıçağı bir güzel döndürdün. Benden daha ne istiyorsun Ece? Bıçağı çıkarıp kan kaybından ölmemi mi bekliyorsun? O zaman mı rahat edeceksin?"

"Seni seviyorum. Bu sevgi gözümü kör ediyor. Pişmanım. Evli kalalım lütfen. Bebeğin bir günahı yok kil"

"Sana olaysız bir boşanma önereceğim. Dersen ki, ben skandalların kadınıyım, istediğini de veririm."

"Levent ben boşanma durumumuzu biraz inceledim. Bir yıl dolmadan

Özlem benim kızımdı. Benim bir kızım vardı. Hem de annesi Gonca'yı. Gözümün önüne on altı mart geldi. Ben ayakta beklerken, onun tekli ıltuğa çöker gibi oturuşu... Bebek için gitmek zorunda olduğumu söyle-gimde sağ elini kalbine, sol elini de... Sol elini de karnına mı koymuştu? gün hastaneden gelmişti, o gün mü öğrenmişti? Bana söylememişti. Ben diyordum ve seçim yapmama fırsat vermemişti. Vermiş miydi? 'Gitmek runda mısın?' diye sormuştu. Kahretsin! Kahretsin!

Onlar kapıdan çıktığında delirdim. İki yıl boyunca kızım büyümüşü ve n kendi bebeğime gittiğimi zannederken, kendi kızımı terk etmişim. Al-h kahretsin! Odada ne varsa devirdim. Olmaz. Olamaz. Gonca bana bunu ıpmış olamazdı.

Masanın dibine çöktüm. Bu kez benim sağ elim, sol yanımdaydı. Sesleri ryan asistan odaya girdi. Beni bu halde görünce, ses etmeden etrafı top-maya başladı. Sonraki birkaç diş çekimini de yaptım ama nasıl yaptım?

Gonca'yı aramalıydim. Bende kayıtlı numarasını çevirdim. Başkası açtı. astane sisteminde Özgür Atasoy'un numarası vardı. Siktir! Düşün Le-ent, düşün!

Yarım saatin sonunda aklıma salonu aramak geldi. Hâlâ aynı yerde çalı-yor muydu, kızlar numarasını verir miydi emin olmadan aradım. Açıldı.

"Gonca Atasoy ile mi görüşüyorum?" Tabii ki Gonca ile görüşmüyor-um. Gonca'nın ardından Atasoy demek, bana Ece'nin bıçağını bile unut-urdu.

"Gonca Hanım yok, konu neydi?"

"Ben kızlarının Diş Hekimi Sedat Candan. Bir saat kadar önce burada-ırdı. Diş filmi çıktı. Özgür Bey'i aradım ancak ulaşamadım. Varsa Gonca lanım'ın cep numarasını alabilir miyim?" Yalanıma kanmaları için dua derken verdiler. Şükür.

Beklemeden Gonca'yı aradım. Cep numarasını değiştirmişti. Büyük ih-malle benim numaram kayıtlı değildi. Neden olsun ki? Çaldı. Çaldı. Çal-ı. Açmadı. Numaramı biliyor olabilir miydi? Mesaj gönderdim:

***Gonca lütfen aç telefonu konuşmamız lazım.**

Cevap gelmedi. Saat dokuzaya geliyordu. Geç değildi. Tüm akşam, tüm ece bekledim. Okuduğu halde yanıtlamamıştı.

Ertesi gün pazardı ve salonda olacağından adım gibi emindim. Kalkıp ıttım. Sabah sekizde kapısına dikildim. Yarım saat sonra, salona doğru ürdüğünü gördüm. Kalbim hızlandı. Hâlâ âşıktım, hâlâ pişmandım. Hâlâ ana dönmeyeceğini bile bile ayaklarına kapanıp yalvarmak istiyordum ma şu an önceliğim bambaşkaydı. Beni gördü, geldiği yöne geri yürüme-e başladı. Koşup kolundan yakaladım.

"Bırak beni! Ne yapıyorsun sen?" Bıraktım, yine.

"Konuşmamız lazım dedim. Mesajı okumadın mı?"

boşanamayız. Bu süre aile olmamıza yeter.”

“Bunu şimdi uydurdun, değil mi?” Maalesef uydurmamıştı.

“Lütfen kıyma bebeğimize. Onun senden olması için çok dua ettim.”

“Benim onurumun, gururumun hiç önemi yok, değil mi? Kendim çok olduğundan değil de başkasının bebeğini bana yamamana müsaa etmeyeceğim. Aileymiş, ne ailesi be? Sizinkilere söyleyemedin, değil mi? Derdin bu. Babası belli değil diyemeyeceksin, ondan bu yakarılar. Çel önümden, işim var.”

Mezuniyet töreninde, okul birincisi olmamla ailemin yüzünü uzun sür sonra ilk kez güldürmenin sevincini yaşadım. Son staj yerimde Sedat Bey bana iş teklif etmişti. Çok iyi hasta portföyüne sahip kendi özel polikliniği vardı ve işi hemen kabul ettim. Üstelik DUS için ders çalışma imkanı olacaktı ve ben de onun gibi çocukta uzamanlaşmak istiyordum. Uzman laştım da. İki senedir aynı yerde çalışıyordum ve hayatımda olumlu gide tek şey buydu diyebilirim; ta ki bugüne kadar. Mesaim bitip de meza olduktan sonra, Burak’la tuttuğumuz küçük daireme gitmek için çıkarken Sedat Bey odama geldi.

Eşiyle evlilik yıldönümleriydi ve unutmuştu. Yarım saat içinde gitmez se karısı çirasını yakacaktı ve bu saatten sonraki randevuları için bender başkasına güvenemezdi. Yorgun olsam da kabul ettim. Sedat Bey ilk kez kendisi ricada bulunmuştu, üstelik bana güvenerek.

Onun odasına girdiğimde, art arda randevularının üzerinden geçen üç saatin sonunda sadece bir tost yiyecek kadar vakit bulmuştum ve dişleri mi fırçalar fırçalamaz kapı çalındı. Sarışın, at kuyruklu, kirli sakallı, mavi gözlü, yakışıklı genç bir adam odaya girdiğinde, padişah özel olarak kendisi fermanı okumaya gelmiş gibi hissettim. Bir yerden tanıyordum onu Kesin bilgi. Kapıdan kızını ve eşini çağırdığında, gözlerim belki yirmi defa ikisi üzerinde gidip geldi.

Gonca anneydi. Özgür’le evlenmiş ve ona bebek doğurmuştu. Anne olmak istemişti ve olmuştu. Özgür araya girmese, ikisine saatlerce bakardın. Turuncu saçlı kız çocuğuna... İki yaşında olduğunu söyledi. Özgür’e baba diye seslendi.

Bu imkânsız... Dokuz ay hamilelik... Bugün günlerden onu mu on bir mi? Cumartesi... Kasım’da mı hamileydi? Ben varken. O zaman Özgür yoktu. Marta kadar karnı büyümeyi miydi? Ya da en son nisan sonunu hastanede gördüğümde... O zaman bir terslik vardı. Özlem... Adı da kendisi de güzel. Dişlerine bakarken, kalbim de beynim de kendi kızımın dişlerini baktığımı bas bas bağıırıyordu ve ben hiçbir şey yokmuş gibi işimi yapar ya çalışıyordum. Gonca hiç konuşmuyordu ama sayılar beynimde hızla çevirdiğim takvim yapraklarındaydı ve matematik yalan söylemezdi.

“Mesajı okudum, cevap yazmadım. Sen bunu anlamadın mı?”

“Özlem benim kızım.” dedim pat diye.

Konuya bodoslama dalmak, o değil de kızım önemliymiş gibi yapma doğru hamle miydi düşünmedim bile. Bir an bana baktı. Gülmeye başladı. Salona doğru tekrar yürürken peşinden gittim. İçeri girdiğimizde, rutin hareketlerle klimayı açtı. Işıkları yaktı.

“Sen benimle alay mı ediyorsun? Bırak yaptığın her şeyi.”

“Peki bıraktım. Kızını almaya mı geldin?”

“Neden Gonca? Neden söylemedin?”

“Bir çocuğu babasız bırakmak istemedim.”

“Babasız kalması için bizim çocuğumuzu mu seçtin? Söylemiş olsaydın, yanında kalacağımı biliyordun.”

“Evet. Beni seçeceğinden emindim. Yanıldım. Sana gitmek zorunda olup olmadığını sordum ve sen gitmek zorundaydın. Hamile olduğumu söyleseydim; sen beni değil, bebeği seçmiş olacaktın. Kendime bunu niye yapayım? Ona tek başıma bakabilecekken çocuk için seni neden yanımda isteyeyim?”

Ne saçmalıyordu böyle?

“Ah! Yapma Gonca. Sen, bebek hep bir olacaktınız benim için. Ece’yi gitmeseydim, aile olabilecek miydik? Bana güvenmeyecektin ki.”

“Evet, olacaktık. Seni zaten affetmiştim. Sadece soyadını verebilirdim. Ece ile yattığını bilirken onun hamile olmasına şaşırırmadım. Üzülürdüm belki ama o kadar. Sana güvenmemiş olsaydım, seni affetmezdim. Sen bana bakma ama, ben on bir yaşımdan beri hep birilerine güvendim.”

“Bırak şimdi bu güven martavallarını. Peki Özgür biz evlenince gelseydi? Beni bırakıp ona gitmeyecek miydin? Kızımı da alıp, ona koşmayacak mıydın?”

Bir süre bekledi. Beklediği sürede yanlış konuştuğumu fark etti. Yanlış seçimler, yanlış kelimeler, yanlış insanlar...

“Haklısın, giderdim belki. Yine de beni böyle biri olarak görmen bizi bizim birlikte olamayacağımızın en büyük kanıtıymış. Asıl sen bana güvenmemeliymişsin.”

“Özür dilerim.” Onu karşılıklı ayakta dikildiğimiz işlem koltuğuna oturarak önünde diz çöktüm. “Gonca senden hiçbir beklentim yok. Kaybettim seni. Kazanacak kartlara sahip değilim. Ben yıllar önce, tesadüfen Özgür’ü nasıl baktığını gördüm. Onun bakışı ise... Bir erkek bir kadına böyle bakabiliyorsa, zaten karşısında şansım yok. Seni ben de çok sevdim. Şimdi sevgim gül bahçesinin yanında kurak toprak gibi geliyor bana. Senden istediğim, benden kızımı ayırma.”

“Gittiğinden beri o senin kızın değil. Biliyor musun, ondan vazgeçemedim. Sen beni yüzüstü bırakıp gittikten sonra, hemen hastaneye gittim.”

ldıracaktım.”

“Ciddi olamazsın. Sırf Ece hamile diye bir cana mı kırycaktın? Kendi bebeğine?” sonra merakıma yenilerek, “Neden aldırmadın peki?” diye sordum. Bir umut, beni birazcık sevdiğini söyler sandım.

“Özgür hamile olduğum halde istedi beni. İkimizi de bırakmadı. Onun babası Özgür.”

“Adının arkasında Bozkır yazmıyor diye, benim kızım olduğu gerçeği öğreniyor mu? Damarlarında benim kanım akarken, DNA’sına X’lerden birini ben yollamışken, onu hele ki şimdi bir kere görmüşken vazgeçmemi, oluma gitmemi mi bekliyorsun?”

Anında ayaklandı.

“Nereye gideceğin umurumda bile değil. Fikir istersen cehennemin di-
ne git derim. Bizim yolumuza çıkma, yeter. Şimdi çık, kızlar gelecek.”

Tekrar oturmasını sağladım. “Yalvarırım Gonca, yapma. Dertten keder-
en uyuyamıyorum. Bana uykularımı geri ver. Bir zaman geldiğinde be-
nim gibi bakmayacak mı gözlerine, benim gibi gülmeyecek mi yüzüne?”

“Bende sana ait hiçbir şey yok. Benim sana verebileceğim hiçbir şey
yok. Baba olmak için terk ettin beni. İki yıl sonra çıkıp kızımı isteyemez-
sin. Seçtiğin bebeğin babası olmak neyine yetmiyor?”

“İki yıl önce haberim mi vardı ki?” diye haykırdım.

Yetinmeyerek, sinirle ayaklanıp yumruğumu Gonca’nın önünde oturdu-
ğu aynaya geçirdim. Kendini sakındı bir an. Şansım tükeniyordu ve ben bir
tapa boyu yol alamamıştım. Onu ikna etmekten fersah fersah uzaktım. Bu
apıdan çıkarsam, tekrar giremezdim.

Seçtiğim bebek... Seçtiğim bebek yok ki Gonca. Olsaydı bile, Özlem’i
örünce ondan vazgeçmem mümkün değildi. Gonca hızla toparlanıp kana-
an elimi, bulduğu en yakın havluya sardı. Yeniden kalkacakken bileğin-
en yakaladım.

“Ecza dolabından sargı bezi alacağım, bırak beni. Çok kanıyor.” Par-
çaklarımın parçalanması umrumda bile değildi.

“Başka çocuğum yok. Ece’nin bebeği benden değildi. Evlendim, beş
ayta sonra da her şey bitti. Hayatta bana ait olan tek şey Özlem. Lütfen
Gonca. Senin Özgür’den başka çocukların olur. Ben tekrar biriyle, sen
olmayan bir kadınla evlenemem.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Benden ne bekliyorsun? Özgür’e gidip, ‘Kı-
zımın gerçek babası geldi, iki yıl Atasoy’du, artık soyadı Bozkır olacak’
dememi mi? Özlem, Özgür’e; Özgür de Özlem’e asla kopmayacak şekilde
bağlı. Saçma hayaller kurarak kendini yorma. Ve ben sana yalvarıyorum;
uzurumuzu bozma.”

“İstediğim bu değil.” İstediğim tam da bu ama Özgür istemedikçe kim-
liğindeki soyismi değiştiremem. “Ona nasıl baba dediğini duydum. Ben

canı değilim. Sadece, ne bileyim ara sıra görmeme izin ver. Diş dol ben olsam mesela?” Neler söylüyordum böyle? Çaresizdim, hem de çaresizdim.

“Biraz daha büyüüp de ben senin gerçek babanım demen için mi? kalsın.”

Şimdi aydınlandım işte. Kahretsin ki, bu kadar kötü biri değilim.

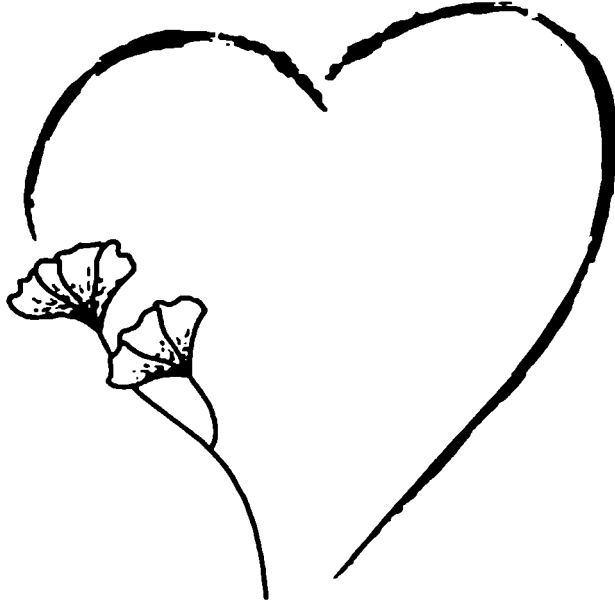
“Gonca, bunu tüm iyi niyetimle istiyorum. Aksi olsa herhangi bir karşıısına yine çıkar, yine bu dediklerini söyler ve aklını bulandırırım. İle bir şeyi neden yapayım? Neden kendi kızımın alışkın olduğu düny başına yıkayım? Karnını adımladığını göremedim, kustun mu, aşerdin bilemedim. Doğduğunda elini tutup, güzel turuncu saçlarını okşayamaz Benden başkasına baba diyor Gonca. Benim için daha büyük bir acı bilir mi?”

Gonca aklında bir şeyleri tartar gibi görünüyordu. Dudaklarını kem ken sessizdi. Öyle güzeldi ki? Saçları başının üstünde koca bir topu Elleriyle çilli yüzünü sıvazladı.

“Buna ben tek başıma karar veremem. Özgür hayır derse de ısrar etmem, etmem. Dahası böyle bir teklifi Özgür’e yapacağımdan bile değilim.”

“Bu şansı ver bana, yeter Gonca.”

Bir elim bileğinde diğer elim içimin gittiği yüzündekeyken, salonun kapı açıldı ve Özlem, “Anneeee...” diyerek içeri koştu. Babası kızını getirmişti

43. Bölüm: Gonca'dan

Elimde telefon kalakaldım. Yeni telefonumda yeni numarama, Levent ismini kaydetmemiştim ama bir zamanların alışkanlığıyla numarası aklımdaydı.

Bir açıklama yapma gereğiyle “Numaramı değiştirmişt看.” dedim.

“Açacak mısın?”

“Hayır, tabii ki.”

Onun ise derdi bambaşkaydı. Yıllar sonra bile. “Anlaması ve seni bulması çok kısa sürdü. Bu yetenek sadece bana bahşedilmemiş.”

“Özgür? Benden şüphe duyuyor musun?”

“Senden şüphe duymak mı? Asla! Benim genlerimde olan bir şey değil. Sonradan kazanılacak bir davranış da değil. Senden asla şüphe duymam kalbimin yangını.”

“Teşekkür ederim. Yani bir seçim yapacakmışım gibi sonucunu beklemene gerek yok. Ben sadece seninim. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek.”

“Biliyorum. Seni çok seviyorum. Dahası ne olursa olsun, bunu bir şeyin değiştirmesine ölsem izin vermem.” Eğilip dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktı.

Benimse içimde fırtınalar kopuyordu. “Nasıl denk geldik, hiç aklım almıyor. Özür dilerim. Onunla karşı karşıya gelmeni istemezdim. Çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil ki. Sedat abi çocukluğumun diş hekimi. Levent'i ekibine katmış olmalı. Üstelik işinde iyi biri olmasa kendi hastalarını emanet etmezdi.”

Levent dünyanın en iyi diş hekimi olsa ne çıkardı? Bana neydi? Biz kovan arı kafamın içinde vızıldıyordu o an.

“Levent görüşmek isteyecek. Bundan eminim. Erken doğduğunu bilmes bile hesaplarıyla Özlem'in kendi kızı olduğunu anlamıştır. Bana bırakacak mısın?”

bası kendilerine yakın bir yer konusunda çok ısrar etmişti ama bu muhit me çok daha yakındı. Kadınların evin çoğu işini yaptığını düşünürsek, velinimet Özgür benden almak istememişti. Sıfırdan girdiğimiz evi vki me göre en baştan döşemiştik. Özlem küvözde yatarken tüm ener ni ruh halimi iyi tutmaya harcamıştım ve seçim yapamadığım tek yer zlem'in odasıydı. İyi ki! Çünkü Özgür benden de zevkliydi. İki yıldır zımın harika bir odası vardı.

Özlem'le iki yıl önce eve geldiğimizden beri Özgür'e korunma yasağı ymuştum ve şükürler olsun ki, aktif bir seks hayatımız vardı. Hemen men bir buçuk yıl emzirdiğim için 'Süt korur' klişesini yazılı olarak asıp ynumda dolaştırmadığım kaldı. Şimdi emzirme fazı sona erdiğinden beri çen beş aydır denemeye devam ediyorduk ve beş aydır âdet kanamamla yyal kırıklığına uğramaya da devam ediyordum. Acaba Özgür bunu fark tiği için mi üzgündü? Kesin, hamile kalamadığımda yine kahrolacağımı lşünüyordu.

Beş ay denemek için çok da uzun değildi. Yine de ben, iflah olmayıp her / test yaptırıyordum psikopat gibi. İnsanlar yıllardır deneyip yine çocuk zhibi olmayabiliyorlardı. Üstelik kendisini böyle bir aile evlat edinmişti. 'atak odasına geçerken, tepkilerimi Özgür'ün yanında daha dikkatli gös-rmeye, hayal kırıklığımla özellikle saklamaya söz verdim.

Ertesi gün pazardı ve kızım yine sabahın yedisinde babasına sokulmaya eldi. Özgür ne kadar geç yatarsa yatsın ne kadar yorgun olursa olsun, onu iç geri çevirmedi ve her pazar yedide koynuna aldı. Özlem onu defalarca perken kıskandım. Bu kız beni bu kadar öpüyor muydu?

Ben de ikisine katıldım. Özlem'i gıdıklamaya başladım. Özgür daha da amalıyor, ben canavarmışım, o da kahramanmış gibi kızını koruyordu. Çalkıp kahvaltıyı hazırlamaya gittim. Doğuran annenin genlerinin, o ya-akta işi yoktu. Yuh!

Kahvaltı edince ikisini de öpüp evden çıktını. Baba kız acaba bugün ne çilgınlıklar yapacaktı? Nasılsa akşam eksik gedik harfli kelimeleriyle bıcı bıcı anlatırdı. Salona yaklaşırken Levent'in hiç vakit kaybetmediğini gördüm. Bir ümit beni fark etmemiştir diye arkamı döndüğümde, ümidim boşa çıkmıştı. Sokakta kalmak saçmaydı. Salona geçtik.

Elbette ki Özlem'in kendi kızı olduğunu anlamış ve onunla görüşmek istiyordu. Haber vermemiş olmam, çilesinden çıkan yumak gibi Levent'i karıştırmıştı. Ama kendimce sebeplerim vardı ve bu sebeplerin sonucunda altı yıllık özlemim son bulmuştu. Onun için üzülsem de herkes seçimini yapmıştı. O diğer bebeğini, ben de kızımı da hayata katan Özgür'ü seçmiş-tim. Hayatta hiç pişman olmadan yaptığın bir şey var mı deseler, iki şey sayardım: Özlem'i doğurmak ve Özgür'le evlenmek.

Aynaya yumruğunu geçirdiğinde yerimden sıçradım. Çok kan akıyordu. Geçen iki buçuk yılda akan kanlara karşı ayrı bir hassasiyet geliştirmiştim. Hemen bir havlu kapıp, Levent'in eline sardım. Aslında istediği makuldü.

Yanağımı içten ısırdığımı görebiliyor muydu? Ben kendi iç dünyam bile Levent'le savaşılmaya henüz hazır değildim. Şimdi Özgür'den ba bırakmasını istiyordum.

“Elbette ister. Bir zamanlar ve bence hâlâ, sevdiği kadınsın. Şimdi se den bir kızı olduğunu öğrendi. Tek fark Özlem benim kızım. Bu bir sid yarış değil. Ondan kaç santim önde ya da geride başlayacağımı bilemiy rum tabii ama doğru kararı onun da vereceğinden eminim.” Bir de sırtıy yaptığı espriye. Yine de gülünce... Oooof!

“Pis. Nasıl bir karışımsın sen? Benim tüm renklerim seninle parlıy Sen olmasaydın, puslu bir havadan farkım olmazdı. Gökkuşağımsın, sad ce yağmur sonrası da çıkmıyorsun, hep varsın. Ayrıca gökkuşağının son na cin cücenin sakladığı bir küp altın da sensin.”

“Benim için turuncu olsun, yeter. Diğerlerine ihtiyacım yok.”

“Yine olmadı, değil mi? İllaki arkamdan benden daha güzel bir şey söy leyeceksin. Tam romantik oluyorum ya da olduğumu varsayıyorum, bi cümleyle beni alt ediveriyorsun.”

“Gel buraya kız. Turuncu alev topum. Kalbimi yakıyorsun, ondan bir bunlar. Kalbim alev turuncusu atınca, damarlarımdaki kana kadar tüm hüc relerim, beynimdekiler de dahil oranj oranj konuşturuyor işte beni. Yoksa sen de güzel konuştun.”

“Sağ ol yani. Sezar'ın hakkını Sezar'a verirsin hep!”

“Hem boş ver aşkı; herkes romantik olacak diye bir şey yok ki. Sen de patava...” Kaşlarını çatınca düzeltme gereği duydu. “Dürüsttün. Bence bi daha önemli bir erdem. Yoksa seni bulana kadar, altı yılda okuduğum şiir kitaplarının sayısını sen de bilmeseydin, Attila İlhan olurdun.” Omzunu çürütmüş olabilirim.

“Yalancı! Sen şiir sevmezsin bir kere. Ayrıca bitirmediğin kelimeyi ar ladım.”

Omzunu ovarak, “Ah! Acıdı kız.” Dedi ve ekledi. “Doğru, bunlar bi nim seni her gördüğümde hissettiklerim. Hiçbir şairin seni gördüğünü san mam.”

“Özgüllür?” deyişim öyle tuhaftı ki! Cilve bir insana bu kadar mı yakı maz?

“Efendim?” Haliyle güldü.

“Hadi bebek yapalım.” Belki de çoktan yaptık da henüz haberi ulaşma

“Yapalım kalbimin yangını. Yapalım.” İç çekti.

Yüzünde beliren fırtınanın sebebi ne olabilirdi? Neden başka bir çocuk istemediğini düşünüyordum? Özlem zor bir kız değildi. İki tane olursa bes araları yakın olur hem de birlikte her şeyi paylaşarak büyürlerdi. Maale di durum desek, çok şükür ikimiz de çalışıyorduk. Başka ev istemediğiz halde düğünden önce, şimdi yaşamaktan zevk aldığım bu eve taşınmış

Güveniyordum. Puştluk yaptığı bazı zamanların aksine, Levent yalan söyleyen biri değildi. Diş hekimiydi. Özgür de demişti; Sedat Bey'in yanında işi vardı. Sorsam, belki okul birincisi olduğunu da söylerdi.

Bileğimden yakaladığında isteğini tekrarlıyordu; Özlem'le biraz vali geçirmek... Özgür istemezse, asla olmazdı. Eli yanağıma gittiği anda, kaptan giren Özlem doğruca üstüme geldi, Özgür de arkasından. Hemen ayağa kalktım. Özgür gelip beni dudaklarımdan öptüğünde, karşılık verdim. Bunu normalde de yapardı. Art niyetli değildi.

“Merhaba, Levent Bey.” dedi. Elini işaret ederek, “İyi misiniz?” diye sordu.

Özgür, Levent'in kalın gri havludan bile kanı belli olan eline bakıyordu. Makyaj masası ve yer cam kırıklarıyla doluydu. Haliyle sonra bakışları hemen beni buldu. Beni baştan ayağa süzdü. Bana zarar vermiş olabileceği olasılığı çenesini kasmıştı. Gözlerimi ben iyiyim diye onu temin ederek sıkıca kapattım. Levent bana zarar vermezdi.

“İyiyim, ufak bir kaza oldu. Kusura bakmayın.” Ayna un ufak olmuştuk, ufak kazada.

“Biy gün sen ayzıma baktın. Çüyük diş yok, deylil mi baba?” Bir gün. Özlem'in zaman bilgisi beni güldürdü.

Özgür ise; “Hem de bir tane bile yoktu, inci dişli kızım benim.” dedi.

Levent'in hayran bakışları onun üzerindeydi. Niye geldiniz diyerek te garip karşılaşmaya tüy dikmek istemiyordum ama normalde Özgür'ün ya pacağı bir davranış değildi.

İçimi okumuş gibi, “İllaki, saçını örmeni istedi. Kısa dedim ama annen yapar dedi. Meşgulsen sonra getiririm. Annemlere geçiyorduk. Babam da rarla Özlem'i istiyor.”

“Örerim hemen. Gel bakalım.” İki adam da beni izlerken, saçına hızlı örgü yaptım. Cimecimenin aynadaki yüzü memnun kaldığını gösteriyordu.

“Akşam annenlerde miyiz?”

“Sen de istersen. İşin bitmeye yakın eve de geçebiliriz. Haber verisin.”

“Gelirim. Size iyi eğlenceler.” Tam o sırada kızlar da geldi. Saat dokuz buçuk olmuştu.

“Geçmiş olsun Levent Bey.” Özgür kapıdan çıkarken, tekrar Levent'i konuştu.

Levent'in duyduğundan emin değildim. Yaptığı hareket sadece dudak kıpırtısına eğdiği bir baş da olabilirdi. Çünkü gözleri Özlem'de, onu takip ediyordu. Hiçbir anını kaçırmadan, hareket sensörlü kamera gibi kızları takip edip, her yaptığını kayıt altına alıyordu. Eve gidince tekrar tekrar izleyecekti.

Onların arkasından Levent de çıktı. Yoğun bir günü bitirmeye yakın e-posta kutuma düşen haberle kalan zaman daha iyi geçti. Akşam sekiz

İçim son birkaç müşteriyi kızlara bırakıp dışarı çıktım. Yolum uzun diye düşünürken, Özgür'ün beni almaya geldiğini gördüm. Yanına, neredeyse çocuklar gibi sekerek vardım. Ağzım bir karış açık gülüyordum. Öne urduğumda sımsıkı sarıldım. Kokusunu içime çektim. Özgür kokuyordu. Ocam kokuyordu. Kızımın babası kokuyordu.

"Ne zamandır buradasın? Hiç fark etmedim."

"Bir saati geçti."

"Geldiğini haber verseydin ya. Daha erken çıkardım."

"O zaman emrivaki yaptım diye kızardın." Burnumun ucunu öptü.

"Ne kadar da karısını çok iyi tanıyan bir kocam var. Özlem?" diye sormamı kemerimi bağlarken.

"Zor ayrıldım. Babam en son oyalamak için akülü arabayla gezdiriyordu."

"Adamı da yoruyor, değil mi?"

"Hiç de bile! Babam, Özlem'den sonra daha dinç görünüyor."

Özgür arabayı hareket ettirmeyince sabah hakkında konuşmam gerektiği barizdi.

"Levent ile ne konuştuğumuzu merak ediyorsun, doğru mu?"

"Tabii ki merak ediyorum Gonca. Ama anlat diye gelmedim. Yol çekmeye geldim. Gidelim mi?" Şimdi de alnımdan öptü.

Yola çıktığımızda benim anlatmamı beklediğini biliyordum. Levent'in dediği her şeyi atlamadan anlattım. Kendi verdiğim cevapları da olduğu gibi söyledim Özgür gülüyordu.

"Demek diş doktorluğu işini bana soracaksın?"

"Elbette soracağım, beyim değil misin?" Elimi kaldırıp öptü.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Korkuyorum. Levent kötü biri değil ama Özlem büyüyünce, hırsına ya ona olan sevgisine yenilip, gerçeği söyleme ihtimalinden dolayı gözüm kapalı evet diyemem."

"Sence büyüdüğünde Özlem'e biz söylemeli miyiz? Yalan söyleyemem, risk hâlâ annem için de varmış gibi hissediyorum."

"Yok artık Özgür. Babaanne diyor kızımız ona. Üstelik soyadı Atasoy. Sen yeryüzüne inmiş en iyi babasın. Özlem'in aklı erdiğinde, Levent için ikna etmeye çalışabilir. Sonuç olumlu olduğunda da kızımız bize şefret duyabilir."

"Kalbimin yangını sen bütün gün salonda boş boş oturdun mu? Bir de ızgaraları çok yoğun dersin. Neler kurmuşsun kafanda öyle? Uzaylılar gelip dünyamızı istila da ettiler mi?"

"Senin farklı bir yaklaşımın var galiba." Tek kaşım havada kaldı.

"Yani, ben de Levent'in yerinde olabilirdim diye düşünmeyi tercih ede-

rim. Babası olduğunu söylemez bence. O kadar bencil biri değil diye hissi diyorum. Özlem daha çok küçük. Bir iki yıl dener, sonra net karar verir. İki yıl da dediğini yapsa bile Özlem ne demek istediğini anlamaz zaten. Dersin?” Tek kaşım indi.

“Kontrollere ben gelmem. Sen tek başına götürürsün.”

“Anlaştık.”

Eve geldiğimizde saat sekizi biraz geçmişti. İki yıldır, akşam yemeği: ati olan yedinin bir önemi kalmamıştı. İçeri girdiğimizde masa ellenmem halde bizi bekliyordu. Özlem dedesinin yanına oturmuş, elinden yem yiyordu. Anne ve babası bizi sıcak bir şekilde karşıladıktan sonra yemeklerimizi hep beraber yedik.

Salonda kahveler ikram edilirken, saat ona geliyordu. Duygusal anlar da da yoğun geçen bir günün üstüne bir şey söylemem gerekiyordu ve konuya nasıl giriş yapacağımı bilemiyordum. Daha önce hiç böyle bir nuşma yapmamıştım. Heyecanım tavan yapmışken, Özgür titreyen elden kahve fincanını aldı. Zaten titrediğimi de o an fark ettim.

“İyi misin Gonca?”

Bir haberi almakla vermek arasında dağlar kadar fark varmış. Ceb tarık Boğazı’nda birbirine hiç karışmayan Akdeniz’in tuzlu suyu ile Ak Okyanusu’nun tatlı suyu gibi haber aynı haberd; ama duyurusunu yapı zordu.

Yine de korkunun ecele faydası yok diyerek ayağa kalktım. Beni ren Özgür de ayaklandı. “Kalbimin yangını, korkutma beni. Bembeyaz dun.” Hiç şüphem yok, eminim öyleyimdir.

“Ben bir şey söyleyeceğim. Kesinleşmeden paylaşamazdım. Şimdi lem dediğim insanlar da buradayken kocama mutlu bir haberim var. de bu ana şahitlik edin istiyorum,” Levent konusu konuşulurken, arada oldu bittiye getirmek istememiştim. Adetim üç gün gecikmişti ve cuma günü kan testi yaptırmıştım. Salonda gelen e-postadaki pozitif ya her şeyi güneşte açan çiçekler gibi görmemi sağlamıştı. “Hamileyim, Özgür. Bir bebeğimiz olacak gök gözlüm.”

Özgür hâlâ ayakta bana bakıyordu. Yüzüm hâlâ bembeyaz bile olsa haberin rengi tupturuncuydu. Özgür anlamamış mıydı? Kocama hamik duğumu söylediğimde beklediğim tepki şu an onun verdiği tepkiden farklıydı. Havalara uçacağını zannetmiştim.

Telaşsız adımlarla gelip bana sarıldığında; havalara uçmak bir yarı rümekte bile zorlanan adam gerçekten Özgür müydü? Özgür’ün yüzü şaşkınlıktan fazlası vardı. Benim içime düşürdüğü kuşkuyu oradan kaldıracabileceğine dair bir fikri var mıydı acaba?

Üstelik söylediğim ilk anda Özgür’ün ifadesini gören Ahsen Hanım dudaklarını yukarı kıvrırarak yüzüne alaycı bir sırıtış yerleştirmişti. Al madığım, bilmediğim bir dilde kendi aralarında konuşuyorlardı.

Özgür nihayet yutkunarak, “Çok sevindim kalbimin yangını.” diyebildi. Sesi kulağımın dibinde yankılanmasa duyamazdım herhalde.

Gerçekten mi? Ekselansları bana hafif bir tebessüm bahsetti. ‘Yedinci çocuk da nereden çıktı, biz kendi boğazımızı zor doyuruyoruz.’ der gibi bakmasan, belki daha inandırıcı olabilirdin gök gözlüm. Gözlerim akacağını haber veren yaşlarla batmaya başlamıştı.

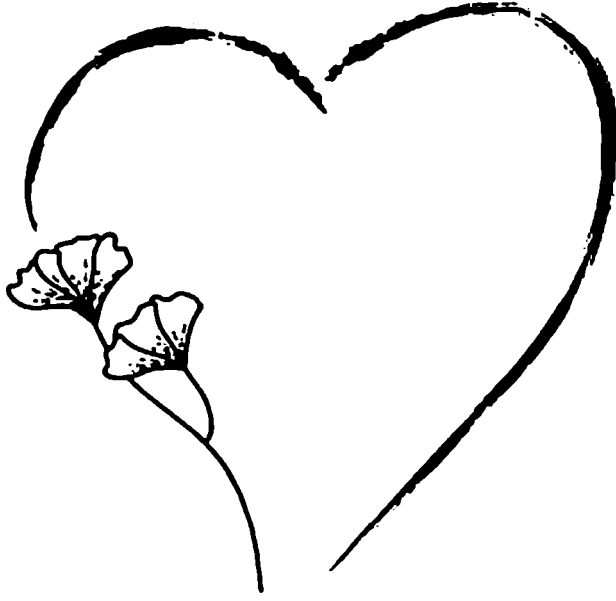
Dedesinin yanbaşımda uyuklayan Özlem’i kucaklayıp, gitmemiz gerektiğini söyledim. Bir an önce bu garip durumdan, sanki üç günlük ömrüm kaldığını söylemişim gibi bana davranan Özgür’den nefes alacak kadar uzaklaşmak istedim. Evet, Özgür beni boğuyordu. Onun sadece öylece durmasıyla mengene ile sıkılıyormuş hissi veren nefes borum için bir yudum oksijene muhtaçtım.

Baş selamı vererek hemen o evden çıktım. Özgür de buzlarından çözünmüş olacak bana yetişti. Arabanın kapısını elindeki anahtarla açıp, Özlem’i kucağımdan almak istedi.

“Bırak! Ben taşıyım çocuğumu.” Sesim sertti. Kapıya kadar çıkan anne babası da duymuştu. Özgür anlamsız bakışıyla, verdiğim mutlu haberin keimelerine tecavüz etmişti. Bakışını anlayan biri vardı ama o ben değildim. Arabaya bindik.

Hafif bir tebessümle “Şaşırdım Gonca. Aptallığıma geldi, affet.” dedi. İmdi istediğin kadar gül. Haber çoktan değersizleşti.

Ve sen hiçbir zaman aptal olmadın Özgür ama beni aptal yerine neden oydun işte bunu en kısa zamanda öğreneceğim.

44. Bölüm: Özgür'den

Hamileyim mi dedi? Hamileyim dedi. Gonca hamile. Bunu şimdi burada söylemek zorunda mıydın kalbimin yangını? Tepki vermeliydim, havada amuda kalkarak üçlü burğu, ikili salto atmalıydim. Annemle birbirimiz bakakalıp, onun Gonca hakkındaki düşüncelerini haklı çıkardığımı hissetmesine neden olmak zorunda kalmamalıydim.

Sonunda hareket ettiğimde, gidip biricik karıma sarıldım. Dünyaları bana veren Gonca'ya, mucizenin yürüten haline sevindiğimi söylemek yerine küfretsem, onu daha mutlu ederdim. 'Kocama mutlu bir haber var.' demişti ve konunun muhatabı olan ben, sadece 'Sen buna mutlu haber mi diyorsun?' der gibi dikilmeyi becerebilmişim.

Özlem'i kucakladığı gibi kapıya gitti. Arkasından koştum. Ben tepkisi kalınca babamın yüzündeki güleç ifade de soldu. Arabaya binip yola koyulduğumuzda, kafasındaki kötü senaryoları düşünmek bile istemiyordum. Elbette ne kadar erteleysem erteleyeyim davamın görüleceğini biliyordum ama sonucunu hiç bu şekilde hayal etmemiştim. İçim içime sığmasa da Gonca'ya bunu göstermek için geç kalmışım.

'Şaşırdım Gonca. Aptallığıma geldi, affet.' de neyin nesiydi? Bunda daha acınası bir cümle olabilir miydi? Gonca bunu yer miydi? Yanıma bık oturmazdı. Bana bakmıyor, beni duymuyordu. Allah kahretsin! Dikiz aynasından ikisine baktım. Özlem araba koltuğunda uyumuştur bile. Ne demeliydim? Bana duymayı asla beklemediğim o tek cümleyi kurmuştu ve yüzüne, bu habere hiç sevinmemiş gibi bakmışım.

"Gonca, kalbimin yangını bana bu dünyada cenneti verdin. Baş baş değildik ondan mı, seni bir an solgun görünce hasta olduğunu sanmamı mı, içimi dışıma çıkaramadım. İçim kadife çiçeği bahçesi, yemin ederim."

Yemedi tabii. Ağlamaya başladı. Baktığım için görüyordum. Gözleri gecenin karanlığında, sadece arabanın farından yansıyan ışıktaki belli yanaklarındaki elmaslara ilişti. O kadar sessizdi ki, kulaklarım sessizliğinde patlarcasına çınladı. Levent'in Özlem'i öğrenmesinin üzerine yaşadığı sinir harbinin ilacı olmalıydı bu haber. Zehir ettim.

Yolu yarılamişken kalan yol gözüme çok uzun göründü ve frene asılarak arabayı sağa çektim. Kemerimi çözdüm ve arkada onun yanına geçerek Gonca'ya sımsıkı sarıldım. On sekiz yaşında onu terk ettiğimi düşünen neç kız, şimdi de hamile olduğu için aklından onun hakkında kim bilir neler düşündüğümü geçiriyordu.

“Özür dilerim. Eşğim ben. Gonca bana bak. Turuncu alevim ne olur, nuş benimle. Bağır, çağır, vur. susma yeter ki! Benim bir parçam, canım içinde, buna inanamıyorum.”

Elimi karnına götürdüğüm an tuttu ve ittirdi. Keşke başıma yıkılan şey lece dünyam olsaydı. Gonca beni kendi bebeğime tehlike olarak gördü. Özlem'i izlemeye ve ağlamaya devam ederek, “Eve gitmek istiyon.” dedi.

Yıkıntıların arasından nefes almaya çalışarak tekrar yerime geçtim ve merimi taktım. Arabayı çalıştırdığımda, bir an önce eve varmak ilk önceliğimdi. Gonca'yla konuşmalıyım. Anlatmalıyım. Arabada olmuyordum. Nihayet geldiğimizde Özlem'i kucığıma alıp taşımama bile izin vermedi. İşim çok zordu.

Onu yatağına yatırınca banyoya girip kapıyı kilitledi. Çıkar diye beklen. Yarım saatin sonunda çıktığında yüzünü yıkamış, yine de ağladığını hissedememişti. Yatak odasına girdi. Kapıyı kapatacakken içeri girdim. Ona bakmıyordu, yine. Utanması gereken bendim; yüzünü kaçıran Gonca'ydı. Bu tavırlar Gonca'nın dilinde, onu hak etmediğimi söylemenin en kolay yoluyla.

“Gonca. Yüzünü esirgeme benden. Dayanamam.” Saçlarına dokunmak istemedim. Çekildi. Belinden sarılmak istedim. Elleriyle engelledi. Yüzüme öpmek istedim. Direndi. “Güzel aklından deli saçması şeyler geçtiğini biliyorum. Ben sebep oldum buna, pişmanım. Gonca ne zaman öğrendin? Anlat hadi kalbimin yangını. Merak ediyorum. Kaç haftalık?”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Git Özgür.”

“Ne? Nereye gideyim?”

“Yalnız kalmak istiyorum. İstedığın yere git.”

“Gitmeyeceğim.”

“Kalbini kırmak istemiyorum, çık git bu evden. En azından bu odadan.”

Altıtan almaya kararlıyım. Zaten ilk hamileliği zorlu geçmişti, ikincisinin başlangıcında onu üzmemi başarmıştım.

“Kır karıcığım. Hak ettim, inkâr etmiyorum. Kalbimle birlikte kafamı da kır. Sesim çıkarsa namerdim.”

“Şimdi gitmezsen, inan bana sonumuz boşanmayla biter.”

Sakinleşmesini beklemek hata mıydı? “Ne diyorsun sen Gonca?”

“Tekrar mı edeyim? Sinirliyim, git diyorum.”

“Şaşırdım diyorum. Özür diliyorum. Ağzından bu kadar kolay nasıl çı-

kıyor o iğrenç kelime?”

Bu kez doğrulup direkt yüzüme baktı. Kelimeleri hedefini şaşırın istemiyordu besbelli. Bağırmiyordu ama bağırma daha memnun olacağına kadife sesiyle, “Nesine şaşırdın? İki yıldır zorla mı, gazozuna ilaç atıp mı sahip oldum sana? Senden bebeğim olsun diye, bir bebeğimiz daha olsun diye korunmayı bırakmadık mı biz? Hamile olmam niye bu kadar üzdi seni?”

“Üzmek mi? Delirdin mi kız sen? Hayatımın en anlamlı anıydı, üzülmedim tabii ki.”

“Sevindin gibi gelmedi bana. O odada senin sevinmediğine yemin edecek en az üç kişi sayabilirim.”

“Yemin ederim, vallahi billahi sevindim.”

“Sevinmenin semptomları daha farklı bizim oralarda. En azından yüzü güler insanın. Annen bile bakışındaki art niyete rağmen hafifçe tebessüm etti. En mutlu oydu. Bebeğe sevinmediği apaçık ortada olsa da... Her ne geçiyorsa aranızda, benden ve çocuklarımdan uzak duracaksınız. Yakınları hepinizi.”

“Gonca düşman mıyız biz? Lütfen dinle. Savaş baltalarını hemen çıkar ma. Şaşırdım, çünkü...”

“Dinlemek istemiyorum seni. Git artık evden.”

Özlem uyanmasın diye bağırma dozumu asgari seviyede tutarak, “Gitmeyeceğim Gonca. Seni bırakmayacağım. Sizi bir daha asla bensiz bırakmayacağım.” dedim dişlerimin arasından.

Neden bu kavgayı uzatmak istiyordu bir yere kadar anlayabiliyordum. Aynı odada, yanıbaşımdayken ona ulaşamamak, onu altı yıl aramak daha zolayıcıydı. Gonca’yı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bağ evinde yılların hesabını sorarken bile.

“Ben mi gideyim? Peki. Bu akşam yeterince, hiçbir şekilde terk edemeyeceğin şekilde beni piç gibi bıraktın zaten. Üstelik herkesin gözü önünde yaptın.”

Dolaptan bavulunu indirdi. Hızlı hareketlerle açıp, içine kıyafetlerinde eline ne geçtiyse doldurmaya başladı. Hipnotize olmuş gibi izliyordum. Nereye gidecekti ki? Bileğinden yakaladım. Hızla elimi savurdu. Konuşma tuşuna basılmıştı bir kere, kötürüm bırakmadan susmayacaktı. Ölme yi yeğleyeceğim cümleler kurmaktan imtina etmiyordu.

“Aklımdan deli saçması şeyler geçtiğine eminmişsin ya hani. Aklından ne geçiyor biliyor musun? Seni aldattığımı düşünüyorsun. Özlem gibi bunu da sana yamayıp yamamayacağımı hesap ediyorsun.”

Duyduklarım karşısında gözlerim irileşti. “Sen bunları şu an mı düşünüyorsun? Gonca sen böyle bir şeyi nasıl düşünüyorsun? Pes Gonca!”

“Yok, üç gündür tasarlıyorum. Özgür, lütfen sinirlerimi daha da zıplata

Meğer benden çocuk falan istemiyormuşsun işte! Söyle kurtul.”

Buna rağmen özrümü kabul etmen ve beni dinlemen için çırpınıp sana varıyorum, öyle mi?”

Sen o şüphe dolu bakışlarınla, öyle mi böyle mi deme zamanını çoktan lin.”

Senden asla şüphe etmem Gonca. Daha dün gece bunları konuşmadık! Ne saçmalıyorsun sen? Bırak şu bavulu da. Aklından başka neler geliyor, açık konuş.”

Beni dinlemedi. Bir yandan konuşurken bir yandan doldurmaya devam ederek, “O konuşma dün gecede kalmış demek ki! Sabah Levent salona di. Elini yanağımdayken gördün. Şimdi de seni, belki de onunla aldatımı; nasılsa bu Özgür, biyolojik babası kim olursa olsun, ben ne dursam babası olmaya, Atasoy soyadını vermeye hazır süzme salağın i diye düşündüğümü varsaydığını mı söyleyeyim? Yok canım aklımın bunlar geçmiyor.”

Sinirle kolunu tutarak, “Ne demek lan elini yanağımdayken gördün? zi yatakta basmışım gibi konuşuyorsun. Hoş herifi içinde görsem bile phe duymam senden. Tecavüze uğradığını düşünürüm, yine de hami-kalsan o çocuğa da baba olurum.” dedim. Hırsım geçmek bilmiyordu. onca’yı sarsarak, “Bir konuda çok haklısın: Senden doğacak her çocuk atasoy olacak. Bunu kafana yaz küçük beyinli karıcığım. Sen benimsin. eni bu kadar geç bulmuşken tekrar kaybeder miyim sanıyorsun? Şimdi şalt şu siktiğimin bavulunu. Kimse bir yere gitmiyor.” diye bağırdım.

Sesim öyle yükselmişti ki, kolunu bıraktığımda hâlâ aynı pozisyonda ana bakıyordu. Ellerimi saçlarımdan geçirerek odada volta atmaya başladım. Ne yaşıyorduk biz böyle? Miniçik bir can ailemize katılacaktı ve biz ok aldatma yok boşanma konuşuyorduk. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıp sakinleşmeyi bekledim. Hâlâ hareket ettiğini sanmıyordum. Etraf çok sessizdi. Onu korkutmuştum, süper! Gözlerimi açtığımda bana inanmaz mı, şaşkın mı yoksa korkak bakışlarla mı baktığını kestirmek zordu. Ortaya karışık yaptırmış desek sanırım daha doğru olurdu.

Yanına gidip iki kolumu başının yanından uzattım ve onu önünde kıpır-ısız dikildiği duvara yasladım. Benden darbe bekler gibi gözlerini kapattı. Önce gözlerim, sonra da dudaklarım dudaklarını buldu. Belki onlar halimi sana anlatırdı kalbimin yangını. Dudaklarını sıkı sıkı kapatmıştı. Aralamaya çalıştım. Olmadı.

Turuncu saçlarını tokasından kurtardım. Bir elimle kabardıkça kabaran saçlarına dokunup başını hafifçe yana çektim. Diğeri çoktan belini kavramıştı. Gonca dokunuşlarımla inerken açılan ağzına dilimi soktum. Derin derin, hoyratça, hızlı şekilde... Sadece onun için ne kadar sabırsız olduğumu ona göstermek istiyordum. Karşılık vermek bir yana, ya istemediği ya halen korktuğu için bedeni titriyordu.

Onu çözmek, benimle konuşmasını ve istediğim cümleyi kurmasını sağ-

lamak zorundaydım. Ellerim giydiği yazlık elbisesinin eteğine gittiğinde kendini daha da kastı. Avuçlarım bacaklarında, yolunu arayan gezgin gibi dolaşıp bana bebeğimizi vereceği kadınlığına gelince bacaklarını kapadı.

“Özgür yapma.”

Bense devam ettim. Saçlarını elime toplayarak dişlerimle minik miri ısırtıklar bıraktığım beyaz boynu moraracaktı eminim. Onu ne kadar istediğimi, sevdiğimi aynaya baktıkça bir süre hatırlardı artık.

“Özgür, dur. Yapma.”

Elbette yapmayacaktım. Ama bunun sebebini bana kendi kadife sesiyle iletmeliydi. Vuslata ermeyecek ereksiyonumu onun bacak arasına yadadım. Solukları hızlanmışken çöldeki bir Bedevi gibi kurumuş dudaklara yaladı.

“Özgür, bir durup konuşalım.”

“Neyi konuşalım mesela? Neyi yapmayayım mesela? Söyle bana. Kafe sesinden mahrum bırakma beni.”

Sesi titreyerek, “Beni bu kadar çok mu seviyorsun?” diye sordu.

Ereksiyonumu daha sert bastırdım ve “Her zaman, her yerde, her koşulda. Şimdi içine girsem mesela, ne dersin? Sevgimden şüphe duymadığı emin olana kadar seninle sevişsem...”

İçini çekerek, “Ben hamileyim.» dedi. “Hem sen, Nefise Hanım’dan izet almadan bana dokunmazsın. Sen çok iyi bir koca, kocalığından da iyi bir babasın.”

Akan gözyaşlarımız birbirimizin üstünü ıslatırken kimseden icazet mamıza gerek yoktu. Söylemişti işte. Hamile olduğunu bebeğin babası söylemişti.

“Hiçbir zaman beni hayal kırıklığına uğratmadığın için teşekkür ederim Gonca. Sen benim mucizemsin. Tesadüfen bulduğumda da Özlem için vaşıp savaşı kazandığında da şimdi benim bebeğimi taşıdığına da benim mucizem olarak kalacaksın.”

“O zaman neden beni yerin dibine soktun?”

“İstemedim. Beklemediğim bir haberdin.”

“Annen bekliyormuş ama. Benim o cümleyi söyler söylemez, seninrebileceğin tepkiyi ezber biliyordu. Neyi kaçırdım ben?”

“Evet, haklısın. En başından beri Özlem’in benim kızım olmadığından içe biliyordu.”

“Çok hızlı evlendiğimiz ve ben zaten hali hazırda bir bebekle geldiğin için, değil mi?”

“O da var. Tek sebep o değil kalbimin yangını. Yüklenme kendin kadar.”

Yeniden yatağa oturarak ellerini yüzüne kapattı. Artık hıçkırarak

yordu.

“Bunun için pişmanlık duymadığım, Özlem’in senin kızın olması için her şeyimi feda etmeye hazır olmadığım, ona hamileyken ve şimdi bile sana benzemesi için dua etmediğim tek bir günüm bile yok. Sen ilktin, son olacaksın Özgür ama Levent oldu işte. Şimdi ailen bana daha da farklı gözle bakacak. Üstelik bu kez sorumlusu sensin. Artık Özlem’i sevmeyecekler.”

“Özlem benim kızım Gonca. Yeni doğacak bebeğimiz bunu değiştirmeyecek. O benim ilk bebeğim, ilk göz ağrım. Bana baba dediği an ben eriyorum, ölüyorum kız. Bu duyguyu anlamayanlar için mi yas tutacaksın? Herkes bilse ne olur? Herkes şüphe duysa ne çıkar? Ben biliyorum, ben istiyorum. Kimse sevmezse, ben herkest yerine de severim. Biz severiz. Abla olacak küçük kızımız.”

Hıçkırıkları şiddetlense de bu şiddetin kaynağı artık bambaşkaydı. Ona olan sevgim, ona olan inancım, ona olan bağlılığım, ona olan gözü kara aşkım... Bana inandı, Yine de sordu.

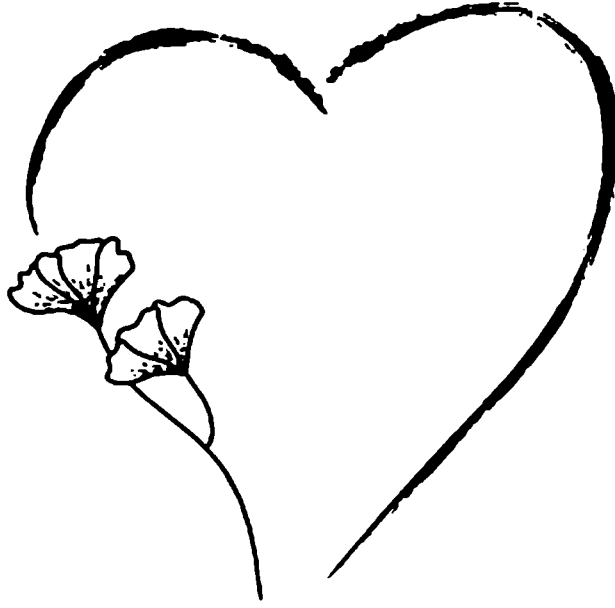
“Peki sen neden beklemiyordun bu haberi? İstedığımı, bunun için uğraşığımı biliyordun. Üstelik korunmayan sensin. Neden şaşırdın?”

O andan itibaren tutuklu yargılanmak üzere mahkemem başlamıştı. Gonca karar verecek taraftı ve tarafsız olması benim lehime mi aleyhime mi işleyecekti, bilmiyordum. Söylemeyebilirdim. Lafımı unuttum diyebilirdim ama benim mucizem olmasına kendimi o kadar kaptırmıştım ki, her insanın bir sonu olduğunu, kimisinin iyi sonla bitmediğini o an bilinçaltımda en gerilere atmıştım.

Masallar güzeldi. Mucizeler daha da güzeldi. Üstelik herkesin başına elmezdi. Geldiğinde ise milli bayrammışçasına coşkuyla, havai fişeklerle kutlanması gerekirdi. Gonca karnında benim ilk bebeğimi taşıyan, benim dece Özlem’le tadabileceğimi sandığım babalık duygusunu bana tekrar yaşatacak olan, nefes alan, turuncu alev topum, kalp yangınım ve kim bilir ha ne mucizelere gebe kalabilecek mucizevi kadımdı.

‘Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar.’ lafını da mı duymamıştım? receğim cevabın Gonca için sevgimi sorgulamasına yetecek kadar delil ıstıracığını bilmeden konuştum. Gereği düşünülecek, Gonca karar vermişti.

Ona sınımsıkı sarılırken, “Şaşırdım çünkü ben kısırım Gonca.” dedim.

45. Bölüm: Gonca'dan

Komik miydi şimdi bu? Alay edilecek konu muydu? Ben kahrolmuşka Özgür beni güldürmek için bu bayağı yolu mu seçmişti? Üstelik devam ediyordu.

“Şaşırdım çünkü ben kısırım Gonca. Yani kısırdım. Boşuna demiyorum sen benim mucizemsin diye.” Yüzü de gözleri kadar neşe saçarken alnından öptü.

Eğilip bükülüp kollarından çıkınca biraz yana kaydım. Az önce tsunamı atlatan okyanus ben değilmişim gibi, bir cümle ile sığ liman olmuştu. Hormonlarım şimdi de tavandaydı galiba. Duygu geçiş hızım ışık hızına erişmişti.

Bavulu gördükçe Özgür'ün ne kadar siniri zıplasa da o bavul artık yerini kaldırılmayacaktı. Onu ayağıyla itekleyerek, “Senden şüphe duyduğumu düşünüp delirdiğin kısma geri dönmedik, başa sarmadık değil mi Gonca.”

Ne oldu şimdi mucizene diye mi düşünüyorsun? Başa sarmadık. En başa döndük. Belki de bu film hiç çekilmemeliydi. Elini karnıma koyduğunda irkildim. Henüz dokunamadan anında çekti. Kaçmasam da irkilmemde daha kötü olmazdı diye düşündüğüne emindim. Yüzüme telaşla baktı. Kırfamdan geçen düşünceler, on üzeri birkaç milyona ulaşmıştı.

Sen kısır olduğunu sanıyordun. O yüzden gözüne ışık tutulan tavşan gibi donup kaldın, şaşırdın yani, öyle mi? Bunu sesli olarak sormalıydım ama boğazımda yutkunmama bile engel olan, ne olduğunu bilmediğim bir yabancı cismi, akciğerlerim aspire etmeden nasıl konuşulur hatta konuşulabilir mi bilmiyordum. Duyduğum şeyi boğazımdaki cisimden dolayı daha yutamamışken nasıl sindirecektim?

“Gonca ne oldu? Hâlâ sevgim konusunda tereddüt ediyor olamazsın.”

Çenemden usulca tutup başımı yüzüne çevirince, akan gözyaşlarımı da yine görmüş oldu. Sessizce, yoğun akıyorlardı. Dudaklarıyla yüzümün bir noktasına öpücükler kondurmaya başladı.

“Sevinç gözyaşları olduğunu söyle kalbimin yangını. Sen bir mucizesin.”

esi olacaksın.”

Çısa kısa sorularla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu fakat ben de durumumuz noktayı konumlandırma telaşına düşmüştüm. Sen kısırsın ve ben nile kaldım. Senin çocuğunu rahmime düşürebilmek için iki yıl boyunca uğraşıp durdum.

Şimdi... Bu bir mucize.

Olabilirdi.

Eğer kısır olduğundan, hamile kalmadan önce haberim olsaydı. Eğer her regl olduğumda birlikte üzümlüp tekrar birlikte çabalasaydık... Doktora gip çare arasaydık ve yine bana gelen bir e-postayla o mucize şimdi gerçekleşseydi, adına yakışırdı. Ne zamandır biliyordu?

“Benim Gonca, Özgür. Aynı kişiyim. Güzel kadını, konuş benimle. ırma güzel kafanda, ne olur? Taşıyamadığın neyse, üstesinden beraber lelim kalbimin yangını. Benim de elimi taşın altına sokmama izin ver.”

“Ne zaman öğrendin?” diye sordum pat diye.

Daha yeni öğrendiğini söyle, lütfen. Sen bana mutlu haberi vermeden eş dakika önce falandı de. Bana da e-posta geldi; tam ben de sana söylecekken sen önce davrandın de.

Ama Özgür, “Yirmi iki yaşında öğrendim.” dedi.

“Yirmi iki yaşında mı?” Doğru mu duymuştum? Matematiğim hiçbir aman mükemmel olmadı, hatta bir zamanlar Özgür öğretmeye çalışırdı. fine de bu çok basitti.

Yaklaşık altı yıldır biliyormuş. Beni tesadüfen bulup evlendiğimizde de biliyormuş. Ben ondan çocuk isterken de... Zaten hiç korunmasına bile gerek olmadığı, bebek yapmak için seviştığımız her seferinde de biliyormuş.

“Gonca neler geçiyor aklından?” Sesindeki endişe kelimelerinden daha net duyuluyordu. Endişe kulaklarla da duyabiliyormuş.

“Sen... Sen altı yıldır...” Konuşmayı yeni öğrenmiş de iki kelimeyi bir araya getiremeyen çocuk gibiydim. Çocuk gibi bile değildim. Özlem şu anki benden daha iyi konuşuyordu.

“Gonca ben altı yıldır ne?” Altı yıldır ne mi? Altı yıldır ne mi? Dilimi çözen de sesimi açan da yine Özgür oldu.

Yerimden fırlayarak, “Sen beni deniyor musun be adam? Aklın sıra ne kadar sabırlı olduğumu mu sınıyorsun? Altı yıldır ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır, sadece ne düşündüğünü merak ediyorum.”

Ben bağırırken onun sakin olmasına ayrıca sinirleniyordum.

“Merakta kalma daha fazla. Beni hastanede ilk kez gördüğünde çocuğun olmayacağını biliyordun. Benim hamile olduğumu da o doktor arkadaşın Orçun söyledi, değil mi? Nefise Hanım’ı da odadan çıkaran sizdiniz. Ne kadar salağım!”

“Konunun salaklıkla ne alakası var Gonca? Evet biliyordum ama b nereye bağlayacağını anlayamıyorum.” Dur sen! Nereye bağlayacak gör.

“Ben hamile olmasam da yanıma gelecek miydin Özgür?” Ağzı aç kapandı, tekrar denedi, olmadı. Tereddütün şiddetli belirtileri, vücut lindeki gerginlikten gözlerine kadar inince devam ettim. “Çok güzel! zaten benden çoktan vazgeçmiştin de tesadüfen görünce, ben de han olunca, ‘Bizim iş oldu’ diye mi düşündün?”

“Senden hiçbir zaman vazgeçmedim. Yirmi iki yaşında bu dünya benden bir çocuk gelmeyeceğini öğrendim Gonca. Yurtta kaldığım tür zamanlardan beri, her doğum günümde, yıllarca dünyanın en iyi bab olmaya yemin ettim ben. Beni evlatlık alan aile ile kan bağı yok a sanki bana genetik kısırlık geçirdiler. Senin nikah salonundan ağlaya çıktığını izlediğimden beri; kendimi bu kadar boş, eksik, kusurlu, yeter hissetmemiştim.”

“En iyi baba olmak istedin, kimden olursa olsun. Ben şu an nasıl his diyorum sence? Sana hamile olduğumu söylüyorum ve senden gelen tepki şaşırma. Şaşırmaya hak veriyorum, benden şüphe duymadığına inanıyorum, sonra kısır olduğunu söylüyorsun. Sen beni gerçekten sevi musun?”

“Deliler gibi seviyorum seni. Bu soruyu sormuş olamazsın.”

“Neden? Başkasından çocuğum olduğu halde benimle evlendiğin mi? Bunu alelade kısır biri de yapardı. Bu bana olan sevgini değil bir çocuğa olan özlemini gösteriyor. Sokağa çıkıp anket yapsan, yüz ki den yüzü de sana bunu söyler.”

“Gonca sadece çocuk özlemi çeksem, evlatlık da alırdım. Hamile baş bir kadın bulurdum. Ben senin çocuklarını istedim. Ben yalnız seni ist dim.”

Orası da doğruydı ya! Yine de kinci damarım tutmuştu. Dilimin ay kaçıyordu.

“Açıklaman bu mu? Belki başka hamile kadınlar bulacaktın. Hi ta bak, kısır değilmişsin. Müjdel Keşke bulsaydın da, ben seni mu lu ettiğimi zannederken bana öyle saçma sapan bakmasaydın

“Neye keşke dediğine dikkat et. Sevgimi sorguladığının farkında mıs Yapma bunu bize.” Emin ol farkındayım ve senin bunu anlamana çok s vindim.

“Tam olarak bunu yapıyorum, evet. Benimle beni sevdiğin için de belki bir zamanlar sevdiğin ve karnımda hali hazırda bir bebek büyütüğüm için evlendin. Hamile olmasaydım, evlenmeyecektin. Beni bulduğunu bile unutacaktın.”

Akan gözyaşlarımın ve kelimelerimi boğazıma dizip, beni boğan hı

İlhamımın ardı arkası kesilmiyordu. Mevsimlerden yazdı, benim dallarım prak döküyordu. Hava çok sıcaktı, benim yüreğim buz kesiyordu.

“Seni unutmak mı? Bir zamanlar sevmek mi? Ben bunu öğrendiğimde le, sırf spermim işlevsiz, nasılsa çocuk yapamıyorum diye başka hiçbir kadınla birlikte olmadım. Marifet diye söylemiyorum. Benim evvelim ; ezelim de sensin. Gonca sevgimden nasıl şüphe duyarsın?”

Sesi kulağa haklı geliyordu ama mantığım kabul etmiyordu. En olmadık zamanda, Özgür’ün yanına beni yakıştırmayan eziklik, yetersizlik cadıları ortlamıştı yine. Yeniden hamileydim ve hormonlarım Özgür’ü ilah yaparken beni köleliğe bile layık görmüyorlardı sanki. Hayır çenemin gevşemiş ağzı da bu cadılara hizmet ediyordu.

Zar zor duyulan bir sesle, “Nasıl şüphe duymayayım, sen söyle bana. Benden ne sakladığının farkında mısın? İki buçuk yıldır evliyiz biz. Başka kadınlarla birlikte olsan, belki de çoktan ülkenin, belki de dünyanın her yerinde pek çok çocuğun olacaktı. Alooo, Özgür! Kısır değilsin.” Dedim ve bir elimle karnımı işaret ettim.

“Lütfen Gonca. Kendimce sebeplerim vardı. Seninle hemen evlenmekten başka bir şey düşünecek durumda değildim.”

O da doğru. Saatler içinde, bir damla uyku uyumadan ilk nikahımızın tekrarını yaratmıştı.

“Bana neden söylemedin peki? Söylemek için koca iki buçuk yılın vardı. Hadi o zaman ben hamileydim. Kanlar, hastane, Özlem derken aklından çıktı, geçiştirdin. Emzirme dönemini de es geçiyorum ama son beş aydır, aktif olarak bebek denediğimizde seni ne tuttu? Ben her an senin çocuğunu istediğimi söylerken, sen yüzüme bakıp da bu hayalimle nasıl dalga geçtin? Vicdansız mısın?”

“Söyleyemedim. Bana aşkla bakan gözlerine hayal kırıklığı yerleştirmek istemedim. Her ne kadar aksini iddia etsem de senin için kusursuzdum. Beni gözünde öyle yükseğe taşımıştın ki; oradan düştüğümde canımın yanmasından korktum. Üstelik en başta söyleseydim, benimle asla evlenmek istemezdin.”

İlk söyledikleriyle içim acıdı, sonrakilerle canım. “İşte şimdi saçmalıyorsun. Ben hiçbir zaman anne olmak istemedim ki. Bunu senden başka kim daha iyi bilebilir? Kabuslarımın ortasında beni izleyen senden başka? Hamile kaldığımda onu aldırma istedim. Ben seninle on sekiz yaşında evlenmek istedim ya! O zaman da genlerin aynı olacaktı. Ayrı düşmeseydik, o zaman evlenseydik, yine üç yıl sonra birlikte öğrenecektik.”

“Haklısın kalbimin yangını, sadece genlerden ziyade dış etmenler değişecekti.”

“Ne demek bu?” Neden kendimi bana suçlu gibi hissettirdi?

“Boş ver Gonca. Karnına dokunmak istiyorum. Mucizemle konuşmak istiyorum artık.” Elini uzatınca ondan uzaklaştım.

“Ne demek bu dedim?”

“Sonra Gonca, her şeyi anlatacağım. Lütfen şimdi bebeğimin hak ettiği sevinci yaşamama izin ver. Beni tekrar baba yaptığın için şükretmeme izin ver.”

“Bunu yaparsam, Levent’e de Özlem için izin vermem gerekirdi. Ben adaletsiz olamam. O beni sevdiği halde bıraktı. Sen... Ben senin beni sevdiğinden bile emin değilim.”

“Yeter Gonca!” diyerek ayaklandı. “Mankafa mısın nesin? Bunu sürekli nasıl söylüyorsun? Nasıl sevmiyorum? Geçmişimiz eski belki ama çok vakit geçiremedik, haklısın. Son iki buçuk yıldır sevgimi hiç mi göstermedim? Dürüst değil miydim?”

“Bahsettiğin şeyler sevgi için belki kullanılabilir kıstaslar ama aynı şeyler alışkanlık için de kullanılabilir. Mesela ben Levent’i sevmedim ama ona alıştığım için onun sadakatsizliğini affettim. Sonra sen beni hastanaya gördün. Evet, önceden beri sevdiğini düşünüyordun. Doktor arkadaşın sayesinde niye orada olduğumu öğrendin. Hamileydim. Kendinde boş eksik, kusurlu, yetersiz gördüğün tek durumu karşılayan bir kadındır Bebeğin kimden olduğunu, senden sonra kaç kişiyle birlikte olduğunu seninle evlenmek isteyip istemediğimi bile sormadın.”

“Bu bile seni çok istediğimi göstermiyor mu?” Sesi her geçen cümleye artıyordu.

“Evet, beni hamile halimle ne çok istediğini gösteriyor. Kendi vicdanı benim karnımdaki, babasının kim olduğunu bile bilmediğin bir bebekle hatlatacak kadar aciz olduğunu gösteriyor. Ama neyi göstermiyor, sana bir sır vereyim mi? Beni sevdiğini hiç mi hiç göstermiyor.” Gecenin bir yanı ben bu denli bağırıtığın için sağ ol.

“Bende gördüğün bu mu? Gözlerinin içine her baktığımda, bunları gördün benden?” Ayağa kalkıp ellerini iki yana açtı. “Yazıklar olsun!”

“Tamam olsun. Ben düşük tehlikesi atlattım. İki kez kızımı kaybetme korkusu yaşadım. Allah korudu. Senin tabirinle, o da bir mucizeydi. Ya o kaybetseydim? Ya planın tutmasaydı? Ya şimdi de bir mucize olmasaydı Bana o zaman mı mutlu haberi verecektin? Ben kaybımı kabullenip sende bir çocuğum olsun istediğimde, bana ne diyecektin Özgür?”

Elleriyle yüzünü ovuşturarak ikinci volta turuna başladı. Cevap yok! Susmak kabullenmek miydi?

“Sen sustuğunu zannediyorsun ya, cevap vermediğini... Yanıtlıyor! Göğ gözlüm. İşte şimdi avazın çıktığı kadar bağıryorsun. Şu an görünümün yeni bir elin de vicdanının üstünde ve sesini duyuyorum. Sen bana iyilik yaptığını sanırken, yine en büyük kötülüğü yaptın. Beni iki numaralı salınun önünde terk etmekten beter ettin. O zaman en azından sadece beni alay ettiğini düşünüyordum. Şimdi sen Özlem’le de alay ettin.”

“Alay etmedim kalbimin yangını. İkinizi de seviyorum. Çok ama f

seviyorum. Ben seni istedim, seninle ne gelirse de onu kabul ettim.” Korku sırasında sesi titredi. Bana karşı bir adım atmak istediğinde ellerimi kaldırdım. Hayır, bize sarılamazsın.

“Vicdanın seni yarı yolda bıraktı, söylemedi deme. Sevdiğini sandığın kadının kimden olduğunu bilmediğin çocuğunu kabul etmekle; bir ayıp, bir kusur örttüğünü zannettin. Çocuk sahibi olamamak bir günahmış gibi. Biz yurttan büyümedik mi? Bizi oraya zaten bize sahip olanlar bırakmadı mı? Sen eksik olduğunu düşündüğün yönü olan insanlar tarafından evlat edinilmedin mi? Ben seni çıkarsız sevmiştim. Seninle evlenmek isterken, bebek sahibi olup olamadığına bakmak aklımın kıyısından köşesinden geçmezdi. Matematikte çok iyi olduğundan sen bana, kâr-zarar hesabı yaparak yaklaşmışsın. Matematik de seni yarı yolda bıraktı. Mantık hatası yaptın. Aşk bu, mantığı götüne takmaz. Kalbinin sesini dinlemen gerektiğini hiç mi hiç düşünmemişsin.”

“Niye yapıyorsun bunu bize? Gonca yalvarırım, sizin için ölürüm. Sen de yetim bırakma beni.”

Karşımda böyle çaresizken sınıksız sarılmak, onu teselli etmek istiyordum ama şu an buna muhtaç olan bendim. Eteklerimden dökmek istediğim kelimeler tükenmiyordu.

“Şimdi benim çocuklarımı kim yetim bırakıyor sence? Sen bana dürüst olduğunda benim seni sevmeyeceğimi, istemeyeceğimi, nasılsa bir bebeğim varken senden çocuk yapmama gerek olmadığını nasıl düşündün? Beni gerçekten seviyor olsaydın, beni tanıyor olurdun. İsteddiğim şey için savaşaçağımı, senin de asla pes etmene müsaade etmeyeceğimi bilirdin. Yine de bebeğimiz olmasaydı; bizimmiş gibi seveceğimiz bir bebeği seve seve alıp, sendenmişçesine, ben doğurmuşum gibi bağrıma basacağımı bilirdin. Sen beni değil, benim hamile olmamı sevdin Özgür. Yine diyorum; hamile olmasaydım, benimle asla evlenmezdin.”

Saat gece yarısını geçmişti. Gözümünden uyku akıyordu ve gecenin sonu hiç de hayal ettiğim gibi gitmemişti. Kutlama seksi yerine sevgi muhasebesi yapmak beni yordu ve kendimi yatağa bıraktım.

Özgür de gelip yanıma oturdu ve bana sarılarak, “Senin için... Senin anne olma lüksünü senden almamak için bu dediğini yapardım belki. Eğer yapabilseydim, senden vazgeçmem mümkün olsaydı evlenmezdim belki. Seni sevmediğim için olmazdı, yemin ederim.” On puan bana.

“Keşke ne sen bize alıştıysaydın ne bizi kendine alıştırsaydın. Ben şimdi Özlem’e ne diyeceğim?”

“Ne diyeceksin Gonca? Beni çıldırtma. Ben bir yere mi gidiyorum, hayırdır? Ölüyor muyum? Seni iki çocuğumla birden bırakıyor muyum?”

Yatak odasında ileri geri yürümeye, saçlarını çekiştirmeye başladı. Bana yaklaşmak istediğini belli etse de bu yönde bir girişimde bulunmadı. Benimse dümenim kimin elindeyse artık rotayı o belirliyordu.

“Sen benden, hastanede beni bulduğun gün, doğum günümde vaz mışsin zaten. Bir bebeğimin olacağını öğrendiğinden beri, istediğin hiçbir zaman ben değildim. Sen sadece yıllardır benim doğurduğum cuklara dünyanın en iyi babası olacağına yemin etmişsin. Kendin söyle Damızlık mıyım ben?”

Yataktan kalkıp balkona geçtim. Ilık temmuz akşamında hasır kolt çöktüğümde, hiç dinmemiş olan gözyaşlarım yine özgürce aktı. Nefes: mıyordum. Hamile olmasam bir şişe şarabı tek başıma kafama dikip: hoş olup bir süreliğine tüm bu yaşananları unutmayı yeğlerdim. Öyle: pişmanlığım vardı ki! En başta aptal gibi, ulu orta bebek haberini vem vardı. Ve deminden beri paravanın arkasından kocamla kavgamızı izley bana akıl vererek orta yolu bulmama zerre katkısı olmayan portakallı şe ve havuçlu kurabiye üstüme çullanmak için o zamanı seçti.

“Mal Gonca. Özgür ’ün bebeğine hamilesin ve güya çok sevinecek o. ailesinin huzurunda sanki hanedana veliaht doğuracak gibi ferman o. yorsun.”

“Padişahın sol taşağından düşmesi beklenmeyen tohum içinde ve s bulmuş da bunuyorsun.”

“Haberi deminden beri kavga ettiğiniz yerde baş başayken versey: Özgür sevincini gör bak nasıl gösterecekti. Ama yok, seyirci seviyor biz kız.”

“Seni bir şeylere ikna etmek ne zahmetli iş ya! İnsan sevildiğini anı maz mı? Her seferinde sorguluyorsun hadi tamam, tam not almıyor mu adam?”

“Levent’le de aynı boku yedi, ağzımı bozuyorum affedersiniz. Yok be: değil de bebeği seçecekti, yok ben öyle, aman ben şöyle... Mıy mıy mıy.”

“Hay ağzın bal yesin. Bu ne ilgi arsızlığıdır kardeşim. İnsan başkası dan yaptığı bebeği isteniyor, seviliyor diye bu adamı sırtında hacca götü meli. Tabii Gonca dışındakiler bunu yapardı.”

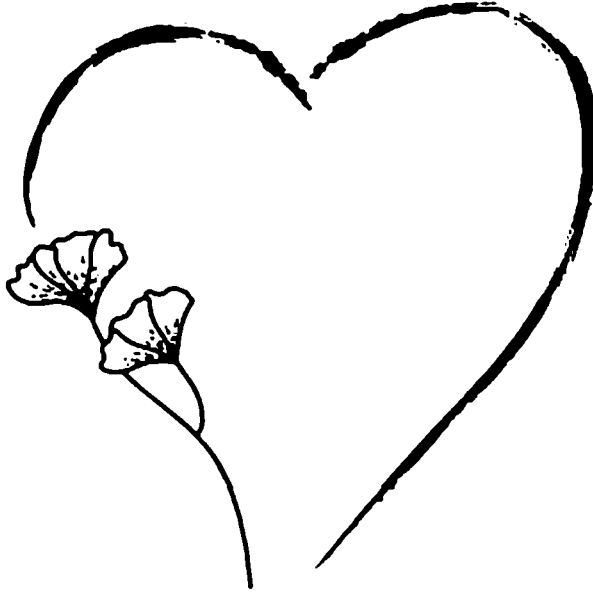
“İlik gibi kızlar kapısında ip gibi dizilmiş, Özgür sümüğünü atmamış, çilliyle bekaretini kaybetmiş, yıllarca keşiş gibi dolanmış, Gonca’yı vaku da su sanmış, bu da bokunda boncuk...”

Yeter ya! Yeter. Yerin dibine soktular beni. Nikah günü de bunu yaptılar. Sanki ben bilmiyorum dünyanın sekizinci harikasıyla evli olduğumu. Ben sevildiğime inanamıyorum. Ben sevildiğime bir anlam veremiyorum. Evliliği bozulmasın diye doğurur doğurmaz elinden çıkarmış annem beni. Annem bildiğim kadın, o da evliliğine zeval gelmesin diye tüm gerçekleri çarpmadı mı yüzüme? Ben ilgi arsız değilim. Sadece sevmeye değer ya: nımın anne olma kabiliyetimden başka bir yer olmasını arzuluyorum. Kal bimi sevsinler, gönlümü sevsinler, hiç olmadı iri memelerimi, ince belimi sevsinler. Niye üstüme geliyorsunuz?

Bıçak gibi kesildi kafamdaki sesler. Her yer o kadar sessizdi ki, Özgür

aprıyı çarpmadan çıkarken bile gidiş i çok gürültülüydü. Bir dakika sonra arabasının yanına geldiğinde, bakışları balkona doğru kalktı. Başımı çevirip farklı yöne baktığımda, arabasını çalıştırıp gitti.

46. Bölüm: Özgür'den

Ondan şüphelenmediğime ikna ettim ama sevilmediğini düşünen bir kadın, sevildiğine nasıl ikna edilir? Seviyorum. Nasıl sevmem? Ben sana her bir hücremle bunu haykırmıyor muyum kalbimin yangını? Kendi çocuğumun olmayacağına o kadar emindim ki, mucize geldiğinde benim için geldiğini anlayamadım. Ben daha baloya katılamadan saat on ikiyi çoktan geçmişti ve her şey eski haline dönmüştü.

Gonca balkona çıktığında, yalnız kalmak istediğini anlamak zor değildi. Yalnız bırakmak sorun değildi, biraz düşünüp kafasını toplamasına izin verebilirdim. Canımı sıkan, yerdeki bavuldu. Özlem'in odasına gidip melek gibi uyuyan kızıma baktım. Yine üstünü açmıştı. Yaz kış fark etmeksizin üstüne ne örtersen ört, annesi gibi ayaklarıyla tekmeleyerek açıyordu. İyi ki hava sıcaktı. Biraz seyrettim. Küçük meleğim abla olacaktı. Turuncu saçlarıyla kalbimin küçük kıvılcımı... Usulca öptüm. Öperken de diğer küçük mucizemin neye benzeyeceğini düşündüm. Gözümün önüne gelen görüntü beni tebessüm ettirdi. Gözümü her kapattığımda yine yeniden turuncu saçlar görüyordum.

Ben de düşünmeliydim. Hatalıydım, söyleyemedim. Nasıl söyleyeceğime dair ufacık bir fikrim olsaydı söylemez miydim? Benden en başından beri bebek istemişti. En başından beri Özlem'in gerçek babası olmadığı için kendini suçlu hissediyordu.

Ben başka bir kadınla birlikte olmayı aklımın ucundan geçirmemiştin onu bir gün bulurum diye beklemiştim. Tartışmanın en can alıcı yerinde bu durumu onu sevdiğime ikna etmek için de kullanmıştım ama şimdi pişmandım. Suçluluğunu artırmaktan, kendisini boş yere yıpratıp yargılamasına yeni bir sebep vermekten başka bir işe yaramamıştı.

Kapıdan sessizce çıkarken içimde, düşüncelerimi de birbirine katıp karıştıran ne hortumlar dönüyordu. Alimallah insan delirirdi. Hali hazırda zaten delirmiş gibi hissetmeseydim. Başımı kaldırıp balkonda oturan Gonca'ya baktım. Sokak lambasının ışığında, yanaklarının ıslaklığı belli oluyordu. Ağlarken bırakmak istemiyordum. Yine de şu an, derdimi anlatmak

İçin Gonca'yı ikna edemeyeceğim kesindi.

Boş sokaklarda arabayla yavaşça dolaşırken kendimi, yıllar önce girdiğim Orçun'un hastanedeki odasında buldum. O günü tekrar yaşadım. Beynimi zorlayarak her saniyesini tek eksik kalmayacak şekilde hatırlamaya çalıştım. Hatırlamalıydim ki, bu kez Gonca sormadan bülbül gibi şakiyip derdimi ona anlatmalıydim.

İki saatten fazla, tek bir amaç için arabayla dolaştıktan sonra eve döndüm. Evim, yuvam Gonca'ydı, Özlem'di. Şimdi ailemize katılacak diğer minik kıvılcımım, mucizemdi. Gonca ne düşünürse düşünsün, onu sevdiğime ikna olmak zorundaydı. Ben onsuz bir hayatta var olamazdım. Var olmaya çalıştım. Ümidimi kestim. Bulduğumda ise ona karşı içimde her şeyin aynı kaldığını gördüm; artan özlemim dışında her şey.

Gonca artık balkonda değildi. Eve girdiğimde sessizlik aynen devam ediyordu. Yine önce Özlem'e baktım. Üstünü örttüm. Yatak odasına geçişimde, Gonca'nın bedeni yatakta hafifçe sarsılıyordu. Uyumadığını biliyordum. Hâlâ ağlıyordu. Üstümü çıkarıp yanına yattım. Sırtı bana dönmüştü. Arkasına geçip; bir elimi belinin altından diğerini üstünden karnına sardım. Çırpınca daha da sıkı sarıldım. Bebeğim, bebeğimin içindeydi. Beklemediği anda kolayca kendime çevirdim. Güzel yüzüne bakmalıydim. Güzel gözlerinin içine bakarak onu sevdiğimi söylemeliydim. Gözleri karmalıydı.

"Gonca bana bak."

Sesim itiraz kabul etmiyordu, gözlerini açtı. Gece lambasının ışığında kıllı burnu ve saçları daha da turuncu olmuştu; tupturuncu. Yüzümde güller açtığına eminim. Ellerim karnında küçük mucizemi okşarken konuşmaya başladım.

"Ağlama artık. Benim gibi oğlumuz da annesine kıyamıyordur, eminim. Doğunca beni düşman belleyecek. Şimdi derdimi anlatabilir miyim?" Omuzunu silkti. Burnumu burnuna sürterek, "Dinleyeceksin ama değil mi?" diye sordum.

"Sıkılırsam uyurum."

"Öyle olsun. Seni doğum gününde hastanede gördüğümde de Orçun'a gelmiştim. Söylemiştim ya hani. Aslında yıllarca bizim semtteki hastaneydi. Başhekim yardımcılığı teklifini kabul edince hastane değiştirdi. Yıllardır gittiğim, aile dostu diyebileceğim doktor olunca, senin de gittiğin hastaneye geldim. Kader işte, seni bulacaktım."

"Sıkılmaya başladım."

"Sen çok fenasın, gözünü dört aç o zaman. Film başlıyor."

Odaya utana sıkıla girdiğimde Orçun, "Gel bakalım Özgür. N'aber?" diyerek ayağa kalktı. Sarıldık.

“İyiyim Orçun abi, sen nasılsın?”

“Hâlâ mı abi? Oldu olacak amca de.”

“Alışkanlık abi.”

“Orçun de. Kızıyorum artık. Abi istemiyorum. Kaç yıldır bir türlü alışamadın.”

Orçun; Alara’nın halasının oğlu, üroloji doktoruydu. Aile olarak göñtüğümüz ilk seferden bu yana, ona abi dememem için ikaz ediyordu.

“Tamam Orçun.” Garip geliyordu, hâlâ geliyor ya neyse!

“Hah şöyle! Dersler nasıl? Zorlanıyor musun?”

O sıralar Almanya’daydım ve “Zorlandığımı söyleyemem. Her şey iyi.” dedim.

“Harika. Peki, seni benim odama getiren ne? Hasta listesinde adını görürnce şaşırdım.”

“Şimdi, nasıl anlatılır bilmiyorum. İdrarımı yaparken yanma ve acı duyuyorum. Bir de sol kasığımda sanki şişlik var. O da bacağıma vuran bir ağrı yapıyor.”

“Gel bakalım. Pantolonunu indirip sedyeye otur.” Ben sandalyede oturmaya devam ettim. Garip bir durum değil miydi? Orçun’la her şey gıripti. “Utaniyor musun? Bana her gün neler gördüğümü anlattırma. Gıhadi.” Ürologların da işi zor valla diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Dediğini yapınca tavanı izlemeye başladım. Işık çalışmıyordu. Bir keğın karşısında bu şekilde hiç kalmamıştım; doktor bile olsa. Gelip beyaz eldivenli eliyle orama dokunduğunda irkildim. Hafif baskı uyguladığında canım yandı. Neyse ki işi kısa sürdü.

“Ne zamandır böyle acı var?”

“Yaklaşık sekiz aydır var. Bu yaz staj olduğu için Almanya’da kaldım. Yeni yıl tatili olunca da daha fazla ertelemek istemedim.”

“İyi yaptın. Sperm örneği almam gerek. Bir de semen yaptırtacağım. Gerekirse ultrasonda da bakarız ama gözleme iyi görünmedi. İlk tahminim ilerlemiş varikozel. Gözle görülür hale gelmiş.”

“Ben de belirtilerle birlikte araştırdım biraz. Çok mu kötü peki?”

“Dedim ya, ilk tahminim varikozel yönünde. Hormon testi ve sperm sayımı isteyeceğim. En son ne zaman cinsel ilişkiye girdin? Örnek için, en az bir haftalık perhiz sonrası gelmen lazım.”

“Beklemeye gerek yok Orçun, şimdi yapalım ne lazımsa.” Ne bir haf tası?

“Hemen karar verdin, iyi düşün,” Bana bakıp göz kırptı. Tereddüt etmediğimi görünce, o da ciddileşti. “Ne zamandır cinsel birliktelik yaşıyorsun?”

“Üç yılı geçti biraz.” En son dört temmuzda, seninle yaşamıştım. Şimdi

le Orçun'a gittiğimde aylardan aralıktı, üç buçuk yıla yakın olmuştu.

"Oğlum ne yapıyorsun sen? Kafayı mı yedin? Kullanmadığın her organ süre sonra körleşir. Kaç yaşındaydın sen üç yıl önce? Onun da ilk ve olduğunu söyle de düşüp bayılayım."

"Organımı kullanacağım kişiyi bulamadım henüz. Evet ilkti ve tek-
Umarım yüzüme yerleşen tebessüm, içime düşen çığı saklamıştır.

"Hep mastürbasyon mu yaptın bu sürede?"

"Hep derken? Onu da çok sık yaptığım söylenemez. İlğim farklı alanlara
ymış durumda. Aklıma gelmiyor bile."

"Bir noktada haklısın. Varikozel cinsel isteksizlik yapabilir. Araştırmış-
zaten, kirli kanı götüren damarlarda tıkanıklık var demek. Cerrahi iş-
le hallolur ama öncesinde ne kadar ilerlemiş ona bakacağım."

"Neden oluyor peki bu? Okudum ama unuttum bile."

"Kullanmamaktan dermişim." diyerek alay etti benimle. "Bu da bir
den tabii ama asıl sorun genetik, kullanılan ilaçlar, çevresel faktörler,
ırılık bla bla bla ve büyük önemle psikolojik travmalar." Büyük önem-
Gonca.

Bana küçük bir kutu verdi ve yapmam gerekenleri anlattı. Yolladığı kü-
k bir odada güç bela, bana saatler sürmüş gibi gelen bir sürede işimi acı
inde halledip kutuyu görevliye verdim. İki saat içinde sonuçların çıkma-
nı sağladı. Hastaneden bile ayrılmamıştım.

Yeniden odasına girdiğimde, "Yirmi bir miydin sen?" diye sordu.

"Yirmi iki."

"Bunu söylemesi zor ama bir kerede söylemek en doğrusu. Test sonuç-
na göre şiddetli oligospermi görülüyor. Üzgünüm. Bu şartlarda operas-
onu sadece yaşam kaliteni artırmak için öneririm."

"Şiddetli oligospermi? Birkaç sperm var demek mi bu?"

"Aynen. Verdiğin meninin örneğinde hareketli sperm sayısı elle sayıla-
k kadar az. Olanlarda da spermin baş, gövde, kuyruk kısmı olması gere-
en yerler doğru pozisyonda değiller. Şekillerinde de bozukluk var yani.
u ne demek sence?"

"İyileşmek için ilişkiye girmeliyim mi demek?" Algı sorunu yaşıyor-
um, bu soruyu sormamın başka açıklaması olamazdı. Üstelik benim için
insellik yalnız seninle mümkündü.

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Özgür daha çok gençsin. Evlendiğin za-
nan ya da öncesinde eşine bu durumu açıklayan gerekebilir."

"Hangi durumu Orçun? Şiddetli oligospermiyi mi? Aradığımı bulana
adar evlenmeyi de düşünmüyorum gerçi ama..."

Elini kaldırarak beni susturdu ve "Özgür, varikozel kısırlığın neticesinde
oluşmuş. Cerrahi müdahale sperm kaliteni artırabilirdi ama senin sperm
ayın da sıkıntılı. Çocuk sahibi olman imkânsıza yakın. Korunmasız cinsel

birliktelerde milyonlarca sperm hücresinden sadece bir tanesi hedefe ulaşarak kadın rahmindeki yumurtayı döllenmeyi başarabiliyor. Sende bu sayı sıfırdan sadece birkaç tane fazla. Yoğun oldu farkındayım fakat anlatabildim mi?” diye sordu.

Biyoloji dersleri hızla zihnime hücum etti. Oligospermi... Ayrıntılı işlemek elbette ama Latince adından ne anlama geldiğini anlamıştım zaten. Orçun da sağ olsun çat çat kısır olduğumu yüzüme haykırmıştı. Sen zaten yoktun, üstüne seni bulduğumda da geleceğim tehlikedeydi.

Daha fazla düşünmeden, “Çocuğum mu olmayacak?” diye sordum. Aklimda bir tek sen vardın.

Birden sorduğum soru karşısında aydınlandım ve gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı. Bu şaka mıydı? Ben dünyanın en iyi babası olmayacak mıydım? Çocuğum olmazsa en iyi babayı geçtim, baba bile olamazdım.

“Benimki mesleki deformasyon Özgür. Duygudan yoksun, empati göstermeyerek durumu özetledim, affet. Mucize ile neden olmasın? Tıp her geçen gün ilerliyor. Tüp bebek ve yıllarca uğraşılması gereken tedavilerle bir ihtimal olabilir. Ama çok düşük ihtimal. Kısırlık söz konusu. Her tüp bebekte senin ve eşinin hayal kırıklığı yaşama olasılığınız yüksek. Yumuşak şekilde söylemek isterdim ama gereksiz umut vermek istemem. Beni tanıyorsun.”

Tanımasam ne olurdu? Başka bir ürolog spermleri fazla fazla hesaplayıp beşiz sahibi mi yapacaktı peki?

Daha da kahrolmak dışında, “Ben şimdi ne yapmalıyım?” diye sorarken buldum kendimi.

“Önceliğimiz varikozel tedavisi. Ağrını geçirelim. Sonra düzenli aralıklarla meni örneği alacağız. Operasyon sonrası spermlerinde iyileşme ve çoğalma görülürse ne ala. Böyle bir durumda aradığını bulana dek belki de dondurmak iyi bir çözüm olur. Ve pek tabii düzenli cinsel ilişki yaşamaya başla.”

Ne düzenli ilişkisi Orçun? Bittim ben. Artık Gonca’yı bulsam ne yazar? Selam Gonca. Seni aradım, buldum, hadi evlenelim. Çocuk mu? Yok canım, ne çocuğu? Ben kısırım.

Hastaneden çıkınca ayaklarım beni, göğsüme ‘GONCA’ yazdırdığım dövmeciye götürdü. Asla sahip olamayacağım çocukların, belki de asla bulamayacağım kadından olmasını dilemek... Paradokslar benim için keşfedilmiş gibiydi.

Senin nikah salonunda çektiirdiğin fotoğrafını koluma dövme yaptırdığımda, iğnelerin battığı yer kesinlikle kolum değildi. Hepsi kalbime batıyordu. Delik deşik olmuştum. Sana bir çocuk veremeyecek olmam, seni en azından bedenime kazımama engel değildi. Sanki tedavisi yurt dışında bile olmayan amansız bir hastalığa yakalanmıştım da yatağa bağlı, birine muhtaç, aç, susuz ölümlü bekliyordum.

ionca'nın ağlayacağını habercisi dudak titremesi ile ona sımsıkı sarıldı. Gözlerini yumar yummaz ilk yaşlar kurtuldu pınarlarından çağlayan

Özgür?"

Böyle öğrendim işte. Beni taşımakta zorluk çeken ayaklarımla, has-
ye meni örneği vermek için her gittiğimde, genel kontrollerde hiçbir
im artmadı. Kaybettiğim kadına özlemim dışında hiçbir şey. Seni bul-
umda da sperm sayım farklı değildi. Ben sadece seninle seviştim. Bu
den senin etkin bu, benim çocuğumu çok istemen ile oldu. Can suyumu
a sen sağladın. Ben saatlerdir bunları düşünüyorum. Benim bebeğimi
adar çok istemiştin ki, mucizeme hem yumurta hem sperm oldun. Fark
din. Fark sensin Gonca. Eminim."

"Bana neden söylemedin? Doktorun da söyle demiş."

"Babalık vasfına layık görülmediğimi öğrendikten sonra seni aramak-
ı vazgeçtim, bulmaktan değil. Sen dünyanın en güzel annesi olmayı hak
iyordun. Seni gördüğüm gün, seni aramaktan vazgeçtiğim güne de lanet
uduğum gündür. Hamile olman evet, etkiliydi sadece senin için. Sevgi-
sorgulaman için değil. Sevgim geometrik olarak arttı."

Es vererek burnunun ucundan öptüm.

"Beni aramaktan vaz mı geçtin? Ne saçma bir soru sordum. Beni aradı-
ndan haberim bile yoktu. Kahretsin!"

"Düşünme artık. Ben, seni bana mecbur etmekten vazgeçtim daha çok.
ma seni gördüm. Nefise Hanım'ın odasına girdiğinde gerisingeri döndüm
rçun'un odasına. Evli olup olmadığını öğrendim. Sonra orada bulunma
bebin beni kahretti. Canın yandı diye veya terk edildin diye. Hızlı düşün-
ek zorundaydım. Seni odada yalnız bırakmak için birkaç dakikam vardı.
an hamileydin ve ben gerisiyle ilgilenmedim."

"Hamile olman etkiliydi dedin. Ya hamile olmasaydım?" Burnunu çeke-
k usul usul döküyordu gözyaşlarını.

"Etkili olmasının sebebi, babası kim olursa olsun senin annesi olmandı.
endi bebeğin olursa, benim eksğim bir süre göze batmaz dedim. Aciz-
im, haklısın. Korktum, çok korktum. Tekrar sensiz olmaktan, tekrar hiç
sınamamaktan ölesiye korktum. Her ay yaşadığın üzüntüyü, ben yıllar-
lır yaşıyorum. Bana sensiz geçen yıllara mal olan şiddetli oligospermi,
enin vücudunla birleşince ortaya atom bombası çıkarıyor. Mucizelere ina-
ıyor olsaydım, bir saniye durmaz durumumu anlatırdım. Ama sen evlen-
neye itiraz ederken bile beni gözünde fazla büyütüyordun. Saçma sapan
bir fikirle kendini bana layık görmüyordun. Bu imajımın zedelenmesinden
korktum. Gözünden düşmekten delicesine çekindim. Sen bana Özlem'imi
verdin. Baba olmak, senin kocan olunca güzel ve anlamlı. Benim çocuğu-

mu bu kadar istediğin için çok mutluyum. Seni çok seviyorum.”

“Hamile olmasaydım peki? Bunu cevaplamadın.”

Hâlâ mı Gonca? Hâlâ mı kuruntularından kurtulamadın?

“Ben sana bencilim, bilemezsin. Yine seni kendime isterdim. Hastaneli seni; başın öne eğilmiş, ellerin kabarmış saçlarının içindeyken gördüm. İlk gün gördüğüm gibiydin. Sen on bir, ben on ikiyken; o gün yurta, o zaman kısır olduğumdan haberim yoktu. Yine odaya daldım. Kaçırdım seni, vururdum sırtıma. Çok seviyorum, kuduruk gibi. Küçük Özgür bile tipine bakmadan coşmuş, baksana! Hepsini topu bir sperm dört nala koşu döllenmiş seni. Kimi geçecekse, tek rakibi kendisi.”

“Ne biçim konuşuyorsun?” Hafifçe kıkırdadı.

“Gül Gonca’m. Sen hep gül. Senin gülme enerjinle çalışıyorum, şarj oluyorum. İçinden bir turuncu portakal daha çıkar. Hatta ben artık durmam Korunmamaya da alıştım. Bendeki şapşalların hangisi döllese, çocuk doğur bana.”

“Pışınık! Çok beklersin. Kısır halinle hamile kaldıysam; şimdi kısır değilken, beşi bir yerde doğururum.”

“Bir daha ne olursa olsun, başımıza ne gelirse gelsin, asla sana duyduğum sevgiden şüphe etmeyeceksin. Söz ver bana. Hayata tutunma sebebin sana olan sevgim. Sen şüphe duyarsan, ben nasıl nefes alırım?”

“Korkuyorum Özgür. Sen bana çok fazlasın. Saçma sapan dediğin düşüncelerim değişmedi. Seni öyle seviyorum ki, bu sevgi beni aptallaştırıyor. Nasıl beni bu kadar sevdiğini, aklım hiç almıyor.”

“Korkma. Bu kez söz veren tarafta sen olacaksın. Sen sözünü tutarsın. Söz verip de gelmeyen kim varsa hepsine inat, bana inat, söz ver bana Gonca. Ben kendimi sana emanet ediyorum. Kalbim ellerinde. Çıkarırsan kanlı canlı verebilsem keşke. Seni çok seviyorum.”

Bir hıçkırık daha kaçtı boğazından. Göğsüme sokuldu. Saçları yüzümü kapladı. Dünyanın en güzel hissiydi.

“Niye oğlum dedin ki? Belki kız olacak.”

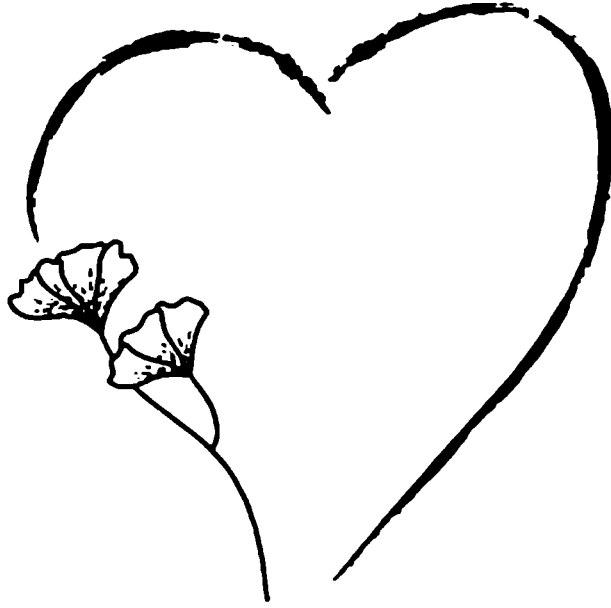
“O kadar şanslı değilimdir diye düşündüm. Mucizelerin de bir sınırı vardır herhalde.”

“İstediyim kız aslında, öyle mi?”

“İstediyim sensin. Sonra sen bana ne verirsen, o. Yalnız seni istedim bu zamana kadar. Yanında ne gelirse kabülüm. Şimdi söz ver artık.”

“Söz veriyorum, bir daha sevgiden şüphe etmeyeceğim.”

Herkes sözünden dönerdi, ben Gonca dönmez diye umdum.

47. Bölüm: Gonca'dan

Özgür arabayı çalıştırıp gidince, balkonda bir süre daha oturdum. Keşke m endişelerimi ılık esen rüzgarla birlikte uçurabilmek mümkün olsaydı. Ellerimi karnımda birleştirdim gerçekten bir mucizeye mi ev sahipliği yaptığımı merak ettim. Yirmi iki yaşında kısır olduğunu öğrenmek nasıl bir stir? Ne düşünmüştür? Dünyası başına yıkılmış mıdır?

Özlem için bile harika bir baba olan Özgür, yıllardır kendi çocuğunun la olmayacağını düşünüyormuş. Ben ne yaptım? Çok mu yüklendim? anana olan sevgi önemliydi ama onu, cana olan sevgiyle kim kıyaslayabirdi ki? Özgür yaklaşık altı yıl boyunca, kendinden bir canın doğmayacağı rçeğiyle yaşamıştı.

O zaman ailesinin yanında mucizesine niye sevinmedi? Rezil etti beni, an fark etmedi ama yaptığı şey tam da buydu. Annesinin sinsi gülüşü, şzlerimi her kapattığımda kötü karakter Joker gibi göz kapaklarımın alnda belirliyordu. En baştan beri Özgür'ün çocuk sahibi olamayacağını biyordu. Buna rağmen hiçbir zaman Özlem'e karşı kötü değildi. Özgür bir kilde ikna etmiş olmalıydı, sadece mesafeliydi.

Özlem için o zaman ikna olduysa bile şimdi tam tersi olacaktı. Bu bebek vilirdi illaki, Özgür'e de benzeyecekti. Peki Özlem? Onlara dede ve baaanne diyordu. Bundan sonra onların gözünde; bambaşka biri, tamamen abancı birinin kızı olacaktı. Ben zaten dış kapının mandalıyım.

Özgür düşündüğümün aksine, sadakatimi sorgulamamıştı bile. İlginç! len yıllardır kısır olduğumu düşünen biri olsam, kendimi en azından biraz olsun sorgular, yargılardım. Özgür... Bana bunu yapmadı. Lafını bile çmadı. Konusu bile geçmedi. İma bile etmedi. Ben böyle güzel mi seviyordum yani? Of!

Kocam nereye gitmişti acaba? Şimdi de bunu merak ediyordum. Kocarcasına evden gitmesini söylemiştim. Benden şüphe ettiğini düşündüm. Şüphe, ne kötü bir kelime! Bir kere içine düştü mü, çıkarabilene aşk olun. Özgür, içimden sevgisizlik şüphesini çıkarmak istemişti. Tam bir şeye nanmışken, 'acaba' diyerek benliğini yine ele geçiriyordu ve mutlu olma-

na imkân vermiyordu melun duygu.

Halbuki mail geldiğinde mutluydum. Peki ne olmuştu böyle? İç sesimi dinlemeyi öğrenmem gerekliydi. İki cadı da Özgür'den yanaydı. Benden asla vazgeçmediğini, beni sevdiğini söylüyordu. Kendi bebeğinin sevincini yaşamasına bile izin vermemiştim. Şimdi bir de bir fare gibi içimi kemiren vicdan azabı ile uğraşmak zorunda kalacaktım. Ailesi, önüne istediği her şeyi serdiği için ne ile oynayacağına karar verememiş çocuklar gibi, ne düşüneceğimi ne yapacağımı bilemez halde içeri geçtim.

Aptallığımı örtmezdi ama kocamı arayıp geri gelmesini söylemek için onu aradım. Telefonu evin içinde bir yerlerde titriyordu.

“Kahretsin! Adamda akıl mı bıraktım?”

Ilık temmuz akşamında bile, Özgür olmadan üşüyordum. Özlem mışıl mışıl uyuyordu. Özgür ona bakıp da gitmişti, emindim. Üstü örtülüydü. Ne zaman gelirdi? Gelir miydi? Beni seviyorsa gelmeliydi, değil mi? Geceliğimi giyip yatağa uzandığımda düşüncelerim; karman çorman, çarşamba pazarındaki ucuz tişört tezgâhı gibiydi. Sanki istediğim bir tanesinin, bana uygun bedenini saatlerdir arayıp da bulamamıştım.

Gece lambasını açıp ışığı kapattım. Bir süre sessizliği dinledim; Özgür'süzlüğü...

Hiç hoşuma gitmedi. Kapı sesini duyduğumda, rahatlama hissi tüm bedenimi sardı. Benimle saatler içinde evlenen bir adamdan bahsediyordum. Onun sevgisine nasıl inanmamış da gitmesini söylemişim? Yerde duran içine eşya tıktırdığım bavula baktım. Aklımdan ne geçiyordu, ben bu bavulla nereye gidecektim acaba? Bebeği içimde; çok istediğim Özgür'ün bebeği. Hâlâ hıçkırıyor muydum? İç işlerimi kontrol edemez olmuşum. Tüm anarşik sistemlerim isyandaydı. İyi şeyler düşünürken bile ağlıyordum.

Arkamdan karnımı tuttuğunda, bir an kaçmaya çalışsam da bırakmadı. Beni kendine çevirip, konuşmak için izin istedi. Anlattığı şeyleri genç bir adamın yaşaması, benim Özgür'ümün yaşamış olması canımı yaktı. Mucizem derken gözleri ıslı ıslıydı. Söyleyememişti. Nasıl söylenir, galiba bea de yapamazdım.

Hayat ne garipti. Özgür asla sahip olmayı hayal bile edemediği kendi çocuğunu, hayalindeki tek kadın olan benim içime yerleştirmişti. Ben de onun durumunu bilmeden, Özlem ile onu baba yapmıştım. Hayatımda benim kontrolümde olamayan pek çok şey vardı elbette ama Özgür onlardan biri değildi. Konuştukça 'bencillik' diye tabir ettiği şeyin beni sevmekten bir farkı olmadığını, her bir cümlesi ile beynime zımbalıyordu. Bencil değildi, âşıktı. Çok seviyordu. Kendisi ile alay ederken, istemeden güldüm. Deli. Benim için deli.

Söz vermemi istediğinde şüphe yerini korkuya bıraktı. Hangisi daha kötüydü acaba? Şüphe etmeye devam etmem zaten mümkün değildi. Beni sevmediği tek bir saniye olduğuna bile inanamazdım artık. Korku peki-

ya yetememe, onsuz kalma korkusu... Onu da çözdü. Söz veren benmi-
n, istemezsem tutmazmışım. Nasıl tutmam? Söz verdim elbette.

Sonra adı her ne zıkkımsa olan hastalığının seyrini merak ederek, "O
eliyatı oldun mu?" Diye sordum. Ne çok 'iyi günde kötü günde, hasta-
la sağlıkta' anı kaçırmıştık.

"Oldum, keşke olmasaydım."

"Neden öyle söyledin? Belki de o ameliyat sonrası..." cümlemi tamam-
lamadan sustum. Çünkü yıllardır iyileşme görülmediğini de eklemişti.
. yani zorlu muydu? Canın çok mu yandı?"

"Süreç Orçun'un dediğine göre kitabına uygundu. İyileşme dönemi bi-
can sıkıcıydı, acılıydı fakat üstesinden gelebildim. Asıl mesele ailemin
ır olduğumu öğrenmesiydi. İşte o yüzden bu gecenin içine ettik ya!"

"Anladım. Hani şu hayali nişanlı Eylül falan ya da senin için beğen-
leri, sana layık gördükleri herhangi bir kadın; onlar durumunu biliyor
ydu?"

Evliliğimiz içinde bu yönde bir tavır olmasa da, tam da o an; Özgür'ü
li gibi kıskandığımı hissettim. Ben yıllardır hayatında yoktum ve benden
şka herkes bir yolunu bulup onunla temasta bulunmuştu.

"Annem, bende gördüğü tek eksikliği sanmam ki; herhangi birine an-
mış olsun. Bana gelince, o Amerika fiyaskosundan sonra tüm arkadaşla-
la irtibatımı koparmıştım, anlattım sana. Ben de söylemedim yani. Tek
en Orçun. Onunla da doktor-hasta mahremiyetimiz var."

"Özgür ben çok aşığım sana. Levent de Serhan da karşıma ne zaman
arsan çık sana koşacağımı anlamıştı. Bu belki kötü bir karakter özelliği
la benim bir parçam hep sendeydi. Ben seni hiç unutmadım. Seni sev-
kten, tüm o kahroluşlarımla arasında bile vazgeçmedim. Sadece, umut-
zdim."

"Hepsi geçti ve sen hamilesin. Kutlama başlasın o zaman." diyerek boy-
ma ilk öpücüğü kondurdu. Devamına aşınaydım.

"Çok geç oldu. İşe gideceksin yarın."

"Ben seninle dinlenirim," diyerek geceliğimi göbeğimi açıkta bıraka-
k şekilde kaldırdı. Beni gıdıklayarak göbek deliğimin beş santimetre yarı
plı dairesel bölgesine küçük ısırıklar bırakmaya başladı. "Benim turun-
portakalım mı var şimdi burada? Aslında biraz korkuyorum da biliyor
usun? Benimkilerin şekli de bozukmuş." Ben daha neden bahsettiğini
layamadan kendi kendine cıkcıklayarak, "Yok ya, sen içinde bir ayar
kmışsindir kesin." dedi. "Elinde sopa öyle beklemişsindir küçük Özgür-
ri." dedi. Anladığımda kafasına usulca vurdum.

"Çok şapşalsın."

"Göstereceğim şimdi sana şapşalı." der demez iç çamaşırımı bacakla-
ndan çekti çıkardı ve minik ısırıklarından bu kez uyluklarım nasiplendi.

“Hâlâ hamileyim Özgür. Nefise Hanım’ı aramayacak mısın?” diye gıcıklık yapmadan duramadım. Ne günlerdi o günler. Özgür’süz yılları üstüne Özgür’süz aylar...

“Yemezler güzelim. İmkansızla yakını mümkün kılanım. Bebeğim benim içinde. Sen benim mucizeler kraliçemsin ve bizim mucizemize hiçbir şey olmayacak.”

Deneyim, ne hoş bir kelimeydi. Biz bu anları çoktan tecrübe etmiştik ve Özgür, Nefise Hanım’la konuşmak için tutturmadan beni hazzın zirvesine davet etti. Elleriyle, diliyle, bacaklarımı araladığı bacaklarıyla... Küsmüş müydük hatırlamıyorum ama mükemmel bir barışma seksine kim hayır derdi? Ben demezdim, demedim.

Özgür ikimize de hız treninde en önden bilet almış, zevkin ve korkunun aynı anda var olabileceğini kanıtlamaya çalışıyordu. Gösterdiği kanıtlar inandırıcıydı. Bir süre sonra sadece zevk vardı. Korku kanat takmış, benim ruhum gibi o da uçuşa geçmişti. Birbirimizin ritmini hiç bozmadan mucizemizi kutladık.

Yanıma uzandığında hâlâ nefes nefeseydi. Yakışıklı kocama bakarken, dirseğimi yatağa bastırıp, tek elimi başımın altına destek yaptım. Diğer elimin işaret parmağı, kaslı karnından göğsüne aşağı yukarı hareket ediyordu.

Düşünceli halde, “Bir konuda haklısın.” dedi birdenbire.

O da benim gibi, eliyle başını destekledi ve diğer elinin sıcak avcuyu karnımı okşamaya başladı. Haklı olduğum şeyi tahmin edebiliyordum da kutlama sonrası konuşmasa mıydık? Kararı ona bıraktım.

“Pek çok konuda haklıyım da şimdi hangisinden bahsediyorsun?” diye ukalalık yaptım.

“Ailem ve Özlem.” Hâlâ konuşmasak mı diye düşünüyordum. Hız treni başımı çok döndürmüştü. Midemin bulanmasına gerek yoktu.

“Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Gerçeği söylemeyi. Hiçbir şeyin değişmediğini ve değişmeyeceğini. Özlem ve yeni bebeğimiz arasında hiçbir farkın olmadığını ve asla da olmayacağını.”

“Söylemene gerek yok ki. Özlem’in senden olmadığını anladılar zaten.” Burukça gülümsedim.

“Özür dilerim. Bir bebeğim olacağını öğrendiğim zaman aklımda olan mutluluğumu göstereceğim sevinç kesinlikle böyle değildi. O kadar beklenmedik ki!”

“Peki Özlem’i kabul etmezlerse? Ne olacak o zaman?”

“Özlem benim kızım. Kabul edip etmediklerini sormayacağım ki? Her öyle bir niyetleri varsa beni de istemiyorlar demektir.”

“Ben ailenle senin arana girmek istemiyorum. Seçim yapmak zorunda kalman hiç hoş olmaz ve ben de bunu kaldıramam. Seni benim yüzüm

nutsuz görmeye dayanamam.”

ionca ailemle aramda değilsin. Aramdaysan bile seni oraya ben koym içindir. Seçim falan olmayacak. Benim safım belli. Benim ailem sensin; sen ve küçük portakallarım.”

e güzel konuşuyordu ama kazın ayağı hiçbir zaman öyle olmazdı.

Onlar da senin ailen. Her kim ve ne kadar zor olurlarsa olsunlar, seni emmel şekilde yetiştirmişler. Sen o kadar mükemmelsin ki, beni kulaçan gibi görmeleri normal.”

ısa süreli bir kahkaha krizinin ardından, “Kalbimin yangını, sen sadelağıma kaçmadın. Boş bulduğun, açık gördüğün her delikten adeta ı akın taarruz edip, beni işgal ettin. Ve ben senin esaretin altında yaşa-ra razıyım.” dedi.

eni yastığa doğru kaydırıp başını boynuma gömdü ve derince nefes ti. Benimse endişelerim kapanan göz kapaklarımın ardında sinsice bek-ordu.

Kararın ne olursa olsun yanındayım. Bence söyleme. Fakat söylersen onlara hak vererek benimle olmak istemezsen, yanında olamam.” Göz-m iyiden iyiye kapanmaya başlamıştı. Sesimi bir mağaranın en uç nok-ndan işitiyor gibiydim.

‘Senin uykun gelmiş. Beynin kendini kapatmış çoktan. Uyu Gonca ve ren uyurken konuşma. Havai fişeklerim elimde patlamaya başladı. Bir ‘indirtmeyeceksin.” dedi sertçe.

Daha fazla tartışmadan, “Seni çok seviyorum. İyi geceler göz göz-n.” dedim.

Beni sevdiğini söyleyip söylemediğini duymadım, sesli olarak yani. ksa tüm ruhu ve bedeniyle beni seviyor. Bana sarılışından da anladım.

Sabah kalktığımda Özgür yanımda değildi. Saat ona geliyordu. Hayret, nmalde bu kadar uyuyamazdım. Özlem de mi uyuyordu yani? Gidip oda-la baktım, yoktu. Evin hiçbir yerinde yoktu. Kapı sesini duyduğumda, zlem ve Özgür ellerinde torbalarla içeri giriyordu.

“Anne! Baba işe gitmedi. Kaaavaytı beyabey. Nım nım.” (Anne, babam e gitmedi. Beraber kahvaltı yapacağız.)

“Çok sevindim bir tanem. Hasta mısın Özgür?” İşe gitmemek ve Öz-ür... Yanına gidip Özlem’e yaptığım gibi elimi alnına koydum.

“Değilim. Hep beraber bizimkilere gideceğiz. Bir an önce onlarla ko-uşmak istiyorum. Dün akşam akıllarında oluşturduğum yanlış düşünceyi eğiştirmeliyim.”

“Ben de mi geleceğim? Özgür inan yüzlerine bakamam.”

“Hep beraber Gonca. Hâlâ uykunu alamadın galiba. Ne diye yüzlerine akamayacakmıydın?”

“Gök gözlüm, biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Bahsetsene biraz. Benimleyken hiç aldattın beni? Beni utandıracak bir şey mi yaptın?” Sorusuna şok oldum. Kafı olumsuz anlamda salladım.

“Güzel. Biz alışveriş yaptık kızım, ikimiz biraz oynarken sen de pişmaniye hazırla bir zahmet. Kahvaltı yapalım. Bir an önce çıkmamız lazım.”

Sanırım kocam maço olmaya başladı. Adamın fabrika ayarlarıyla oynadım. Onu çok kurcalarken bozdu. Ne yediğimi bilemediğim bir kahve sonrası arabada giderken çok tedirgindim. Bence o da tedirgindi. Yok kahvaltıda yürek falan yememişti. Ailesini arayarak yolda olduğumu haber verdi. Onun dışında pek konuşmadan evlerine geldiğimizde, kimsenin bime deli gibi atmaya başladı. Ahsen Hanım sanki benim Levent’le birlikte olurken çekilen fotoğraflarımızı ya da videomuzu önüne fırlatacak, bime kareti edip utanmaz olduğumu söyleyecek ve Özgür de onlara inanıp, bime aldattığımı düşünecekmiş gibi hissetmeye başladım. Ellerim ve ayaklarım titremeye başladı. Özlem’i taşıyamayıp yere bıraktım.

Kapıyı Hafize abla açtı ve “Buyurun.” derken her zamankinden duşuk hatta dayak yemiş gibiydi.

Yüzüme bakmıyor muydu, bana mı öyle gelmişti? Yanlarında çalışmaya başladığından beri Özgür’ü çok sevdiğini söylemişti ve şimdi Özlem’in onun kızı olmadığını biliyordu. Bana karşı artık herkes önyargılı, küçümsen ser tavırda olacaktı. İyi aileden gelen çevreleri zaten beni Atasoy olarak kabullenmekte bile zorluk çekerken Özgür’ün başka birinin çocuğuna bime balık yapması gündeme bomba gibi düşecekti.

Nabız yoklamak için, “Hafize abla nasılsın? Bak, hâlâ saçlarını örene dim. Akşam eve geçince kocana güzel görünürsün. Bugün ben gitmedim yapalım.” diyerek abes bir giriş yaptım. Utancım dilime vurmuştu.

“Hoş geldin Gonca kızım. Özgür oğlum, tebrikler. İkkinizi de dün tebrik edemedim.” Demek ki başka bir şey olmuş. Beni hâlâ seviyor. Hafifçe bime olsa tebessüm etti.

“Biz de o yüzden geldik. Alınacak tebriklerimiz var. Teşekkür ederim bime lam. Dün haber beni benden aldı. Doğru düzgün sevinemedik hiçbirimiz.”

İçeri girer girmez Özlem, “Dedeeee, babanniiii!” diye arka terasa koşmuştu bile.

Ben, “Özlem!” diye onu tutmak isterken Özgür benden önce davranmış ve beni kendine çevirdi.

“Gonca. Kendine gel. Sen benim karımsın. Dik dur. Başın öne düşerse, o zaman senden utanırım.”

Yutkunmak zorunda kaldım. Nasıl olabilir ya? Nasıl bir aşk bu? Beni seni sevdiğimi bu kadar gösterebiliyor muyum gök gözlüm? Elimi tutup terasa doğru ilerlerken iplerle tahta çubukları oynatan birinin başını tuttuğunu hayal ettim. Yoksa eğerdim. Özgür de bana kızar, benden utanırdı.

Özlem çoktan dedesinin kucağındaydı. Birlikte ayağa kalktılar. Gülen urat maskem çantamda bir yerde miydi acaba? Hemen takınmalıydım. Ahsen Hanım'a baktığımda, onun bu çabaya bile gerek görmediğini fark ettim. Suratı sirke satıyordu. Sanırım onu da satamıyordu. Bana delici baskılar atarken Özgür'e döndüm. O beni tebessüm ettirebilirdi.

"Hoş geldiniz. Gonca, nasılsın kızım?" Turgut Bey benimle konuşuyordu.

"İyiym efendim, siz nasılsınız?"

"Şimdi çok daha iyiym. İkinci bir torunum olacak. Özlem abla olacak."

"Dede, ben abya mı oyacağım? Hemen delsin. Oyna oynama." (Dede ben abla mı olacağım? Hemen gelsin, oynayalım.)

"Biz daha söylememiştik baba." Özgür Özlem'e yumuşacık bakarken benim için de maskeye gerek kalmamıştı. Gülümsedim.

"Siz yine de söylemeyin. Ne olacağı belli olmaz. Gonca'nın onu taşıran halini de biliyoruz." Herkes dönüp Ahsen Hanım'a baktı. Onu derinden Özlem'i işaret ediyordu ki, bu hiç hoşuma gitmedi.

Özgür gözlerini kısıp annesine bakarken, "Özlem güçlü çıktı; ama değil mi anne?" diye sordu.

"Evet; çok güçlü çıktı. Maşallah ona. Şimdikinin senden olduğunu varsayacak bile; bakalım bu gücün sebebi taşıyan anne mi, yoksa dölleyen damlardan biri mi?"

Adamlar... Annesinin gözünde bu kadarım işte.

Özgür müdahale edemedi. Turgut Bey, "Ahsen, lafını tart da konuş. Dün gece yeterince açık konuşamadım sanırım sana? Evlilik Özgür'ün kararı. Bize laf düşmez."

Tabii ki dün anlamışlardı. Turgut Bey kısmen daha iyiydi ama, 'Bize laf düşmez' ne demekti?

"Ben ne dedim ki zaten? Dikkatli olmasını söylüyorum. Yine kanaması gelmesin. Sonuçta öz olarak ilk torunumuz. Bir daha olur mu, olmaz mı belli değil."

Kalbim az önce deli gibi atıyor demiştim. Alakası yokmuş. Şimdi yerinden çıkmaması için elimle tutmak zorundaydım. Bu tartışmanın muhatabı olmak yeterince can sıkıcı değilmiş gibi, bir de Özlem yanınızdı. Tek dileğim tansiyon daha da yükselmeden un ufak olabilmektir.

"Anne, Özlem de senin torunun. Soyadı Atasoy, bilmem hatırlatmama gerek var mı?"

"Dün akşamdan sonra hâlâ bana bunu nasıl empoze etmeye çalışırsın? Soyadı Atasoy'sa bunun sorumlusu sensin. Yerinde olsam bunun için DNA testi yaptırırdım Özgür. En azından içimiz rahat ederdi." Sonra aklına birden gelmiş gibi, "Gerçi haybeye konuşuyorum, senin her türlü kabulün?"

Özgür yumruklarını sıkarak bir adım ilerledi. Özlem'i gözeterek kendini

tuttuğunu görebiliyorum. Daha oturamadık bile.

“Senin içinin rahatlığı bir damla bile umrumda değil anne. Şimdi Gonca’dan özür dilemezsen, öz addettiğin torununu asla göremezsin.”

“Özgür, lütfen. Gerek yok.” diyerek koluna asıldım. Özgür sesime döndüğünde, gözümün pınarında biriken yaşlar akmaya hazırlanıyordu. Dudaklarım titremeye başlamıştı.

“Eğer o güzel gözlerinden bir damla yaş akarsa, yemin ederim bozuyoruz Gonca. Ne dedim ben sana?”

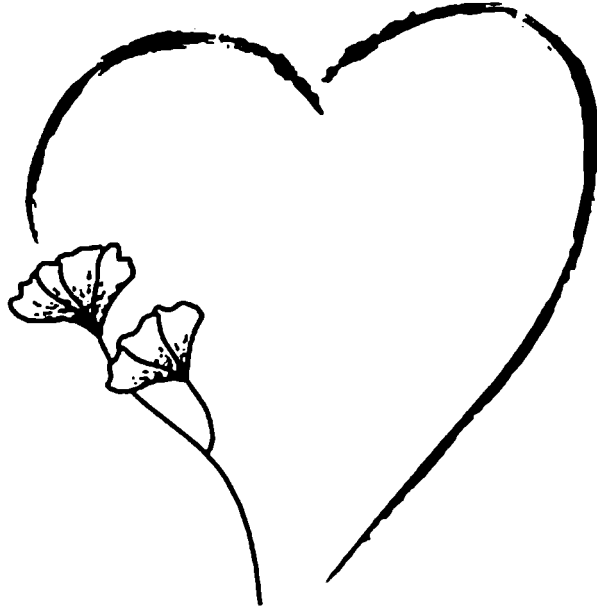
Bir atak da kayınpederimden geldi. “Hafize, Özlem’i al buradan hemen. Ahsen özür dile, derhal.” Turgut Bey eşine benden özür dilemesini mi söylemişti? Ben şu an gözümünden yaş damlamasın diye her yerimi büzmekle meşguldüm. Yanlış duymuş olabilirdim.

“Ben mi özür dileyeceğim bir de? Kadın kim olduğuna, paçoğluğunu bakmadan başka birinden peydahladığı çocuğu benim salak oğluma yamamaya çalışıyor. Hatta bir tanesini yamamış. Şimdi tekrar müjde verir gibi hamileyim diyor.”

“Ahsen!” Turgut Bey’in sesi uyaran tondaydı. Tabii takan yoktu.

“Özgür’ün dün akşamki surat ifadesini sen hatırlamıyorsan, ben hatırlıyorum Turgut. Benim aptal oğlum ilkinin başkasından olduğunu biliyor-muş zaten ama bundan da şüphelendi işte. O görüntüsü haberi aldığımızdan beri gözümün önünden gitmiyor. Tekrar nasıl ikna ettin? Çok mu iyisin yatakta?”

Son cümlelerini bana hitaben kurmuştu. Ben donmuştum. Bunun tek iyi yanı, gözyaşımın da göz pınarımda donmuş olmasıydı. Özgür’le bozuyamayacağız. Ağlamadım ki...

48. Bölüm: Özgür'den

Utandım. Kendi annemden karıma söyledikleri için utandım. Onları indirmamak için on iki yaşından beri o kadar ter döküyordum ki, ondan utanmak aklıma bile gelmemişti. Anında Gonca'ya döndüm. Duyuları yenir yutulur cinsten değildi. Ağlamadı. O da şaşkınca bakıyordu. İdiğime pişman oldum. Onu getirdiğime lanet ettim.

Ağır adımlarla, "Size iyi günler." diyerek terastan çıktı.

Benim nahif kadınıym onca hakarete sadece bu cümle ile karşılık verip amdan uzaklaştı. Gonca'ya iyi karakter doğuştan eklenmişti. Hemen peden gittim.

"Gonca... Aşkım şimdi dersin ki, 'Bir daha onları görmeni istemiyorum' nin ederim, görmem. Evimize gidelim mi?"

"Hayır, sen burada kal. Ben Özlem'i de alıp taksiyle giderim."

"Ne demek bu?" Belinden yakaladım ve kendime yasladım. Beni terk ediyordu? Kalbim tekledi.

"Hakaret işitmek istemiyorum daha fazla gök gözlüm. Özlem arada kalda istemiyorum. Ben kalırsam, şimdi sesler yükselir falan, etkilenir."

"Beraber geldik, beraber gidelim. Seni bırakmak istemiyorum."

"Lütfen Özgür, zorlaştırma. Gelmek istemediğimi söylemiştim. Utanışımı söylemiştim. Sadece kırmak istemedim seni. Sen kal, konuşun. Onu beni sevdiğine ikna etmeden gelme. Ben seni evde beklerim."

Göz kırıp yanağımdan öptü. Hafize ablaya seslenerek Özlem'i getirmesini istedi. Kapıdan çıkarken tekrar yakaladım.

"Arabayı sen al kalbimin yangını. Taksiyle ben gelirim." diyerek anahı uzattım. Başıyla onaylayarak çıktı. Bindiler ve gittiler.

Anne sen ne dediğini biliyor musun acaba? Hışımınla terasa döndüğümde, bam da anneme bir şeyler söylüyor ama annem oralıymış gibi görünüyordu. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, burnunu düşürmüştü ama düşen muyla alakası yokmuş gibi başı havada oturuyordu.

“Sen delirdin mi anne? Karıma neler söyledin? Dudaklarından dökülenleri kulakların da mı işitmedi?”

“Elbette işitti. Hepsini bile isteye söyledim. Biz seni yurttaki en zeki çocuk diye aldık. Sen ise büyüdükçe aptallaştın. Başkasının ne olduğu belirsiz çocuğunu kabul etmek ne demek Özgür? Bir de benim dedin utanmadan.”

“Başkasının değil, Gonca’nın çocuğu. Ona ait ne varsa hepsi de benim. Tıpkı bana ait ne varsa hepsinin de onun olduğu gibi.”

“Bu evi de sevgili karının ve başkasından olma çocuğunun üstüne yapalım istersen, ne dersin? Nasıl da gözünü boyamış turuncu kafa. Benim oğlum bu kadar aptal olamaz.”

“Senin gözünde her şey maddiyat mı? Her şeyim onun derken mal varlığımı kastetmiyorum. Unuttuysan diye söylüyorum, ilk evlendiğimizde aylarca onun evinde yaşadık. Sizden bir beklentim yok. Çalışıyorum, kazanıyorum.”

“Hâlâ aptal aptal konuşup sinirimi zıplatma. Kimin oğlu olduğunu unutma Özgür. Sen Özgür Atasoy’sun. Bizim her şeyimiz senin değil mi?”

“Emin ol, aptal değilim anne. Sizin her şeyiniz kimin bilmem ama sevgi nedir, nasıl sevilir biliyorum. Size rağmen biliyorum. On iki yaşında siz daha beni almadan önce ben Gonca’yı sevmeyi öğrendim. Bunu engellemeye ne sizin ne başkasının gücü yeter.”

Annem sanki cüzzamlıymışım gibi yüzüme bile bakmıyordu. Babamı orta yol bulmaya çalışıyordu.

“Oğlum, sen annene bakma. Seni her türlü zorladık, sana yüklendik, kendi adıma senden özür diliyorum. Gonca benim gelinim, Özlem de yeni doğacak bebek de torunum. Annen de en kısa zamanda özür dileyecek.”

Hıhlayarak, “Gonca annemin özüne asla tenezzül etmez.” Annemi sırtından kudurtacak bir cümle varsa, bu cümle oydu. “Özür dileyen var da sanki! İsteddiği kadar tenezzül etmesin.” Benimle çocuk gibi atışıyordu.

“Anne sen ele mi geçirildin? İçinde ne var senin ya? Gonca’nın yaşadığı kanamadan, düşük tehlikesinden nasıl bahsedebildin? Kız o anları yaşarken, öldü öldü dirildi. Erken doğum yaptı, bebeğinden ayrı kaldı. Bir aydan fazla hastanede kaldık. Özlem benim torunum değil nasıl dersin? Hekim ki yatak konusuna hiç girmeyeceğim, terbiyesizliğin alemi yoktu.”

“Sana mı ait Özlem? Değil. Ne benim kanım ne benim canım. Hiç, ‘Ben de sizin öz oğlunuz değilim’ masalına girmeye kalkma. Komik oluyorsun artık. Sen de bizim gibi, durumunu öğrendiğinde bir çocuğu evlat ediniş kendi çocuğun gibi çok sevebilirdin. Sen ne yaptın? Alt sınıftan biriyle hizi ezip geçerek iki saat içinde evlendin.”

“Sevdiğim kadının çocuğu olunca, evlatlık birini çok sevmekten ne farkı oluyor?”

O kadın senden başkasıyla yatmış, ondan da hamile kalmış oluyor. p yangınlarından, alev toplarından bahsederek rica ederim arabeskleş. Sen peki? Yattın mı başka kadınlarla?”

Herasta annemin oturduğu hasır koltuğun önünde duran hasır sehpanın içindeki cama elimi geçirdim. Cam parçaları elime girdi.

‘Karımdan hayat kadınıymış gibi, hafif bir kadıymış gibi bahsetmekten geç anne. Öyle bile olsa, Gonca’yı koluma gururla takarım. Ama senin konuşmalarınla bu evden çıkarsam eğer bil ki, bir daha ne benim ne de çocuklarımın yüzünü görürsün.’

Babam ilk defa kendi hür iradesine sahip cümleleriyle, “Özgür, annen akşamdan beri iflah olmaz durumda. Senin kararın olduğunu, bunun tıccesinde Gonca’nın da başımızın tacı olduğunu anlatmaya çalıştım. Annamakta ısrarcı.” dedi beni şaşırtarak.

“Turgut sen de ne çabuk kabullendin, pes! Özgür çocuk sahibi olamazsağını öğrendiğinde kahroldu. İkiniz de o günleri, o acıları ne çabuk unuttunuz.”

“Acılarım Gonca’yı bulunca dindi. Bir anne olarak bunu görmeliydin. atla görmemek için gözlerini yummana, başını kuma gömmene bir an veremiyorum. Ben Gonca ile yeniden doğdum. Dip not olsun, eğer Gonca hamile olmasaydı belki de onunla evlenmezdim. Özlem benim kıym. Sen iki yıldır sevip şimdi nasıl sırtını dönebiliyorsun?”

Bu acınası bir yalandı ama annemin bilmesine gerek yoktu. Gonca, onu sevdiğime ailemi ikna etmemi söylemişti. Sadece doğruları konuşmamı isteseydi, ayrıntı vermek zorundaydı.

“Çünkü senin olduğuna inandırdın. Mucize dedin, zart dedin, zurt dedin. Dün akşamki bakışın, her şeyi senin yerine anlattı. Senden olduğuna inanmadın.” Ne?

Elimin sıyrıkları sızlarken Hafize ablanın gazlı bezle onları sardığını ile fark edecek durumda değildim.

Sesimin tonunu, karşımdakinin annem olduğunu hatırlayacak kadar yarılayarak, “Sen kafayı yemişsin. Gonca’yı bir adamla yatakta görsem e beni aldattığına inanmam. Bakışlarımı o kadar yanlış anlamışsın ki, oğlunun aşkını göremiyorsun. Oğlunun aşkına körsün. Ondan durumumu öğizlediğim için beni terk etmesinden korktum. Onu sevdiğime inanmamaından, kısır olduğum için, sırf Özlem var diye onunla evlendiğimi düşünmesinden korktum. Bakışlarımdaki korkuydu; Gonca’sızlık, o olmadan nefessiz kalma korkusu.”

“Kesin büyüülü ya! Yok, başka bir açıklaması olamaz. Benim oğlum, Özgür’üm, sırf uçkuru için bir kadına böyle körlemesine bağlanamaz. Kadın beni beklememiş. Zina ile çocuk yapmış. Dul olsa daha iyi. Nikahsız başcasının olmuş. Diğer adam niye istememiş kendi çocuğunu? Belki de senin kadar salak değildi. Ondan olduğuna inanmadı.”

Sargılı elimle annemin kolundan tutarak onu da benimle ayağa kaldırdım. Babam da ayaklanarak, “Özgür sakın ol. Annen o senin. Haklıyken haksız duruma düşme.” dedi.

“Bir daha söyle anne. Bensiz kalmak için son dediklerini bir daha söyle.” Gözlerindeki kararsızlığı bir an gördüm. “Sen peki? Sen neden babam kısır olduğu halde onunla kaldın? Parası olduğu için miydi?”

Yüzüme attığı tokatla kolunu bıraktım. Bildiğimi bilmiyorlardı. Babam da hayretle bana bakıyordu. İpler iyice gerilmişti. Koparan olmak istemedim. Beni buna mecbur kılan annemdi. Ben kopardım.

“Otur Özgür, konuşalım. Sen ne zaman, nasıl öğrendin bunu?”

Babam annemden bağımsız hareket etmek için doğru zamanı bulmuştu. Mutlu oldum. Gonca ve Özlem’i istiyordu. Ne kötü bir laf etmişti ne hadsiz bir imada bulunmuştu. Hatta anneme karşı çıkıyordu.

“Ne konuşalım baba? Amacım seni kırmak değildi. Affet n’olur. Bir kere sizi kazara dinlemiş bulundum. Ben de yıllar önce, senin gibi olduğumu öğrenmedim mi? Şimdi kendi bebeğimin olacağını öğreniyorum. mucize değil de ne? Annem karıma demediğini bırakmıyor. Ben şimdi onun yüzüne nasıl bakarım? Sen söyle.”

“Annen Gonca’dan özür dileyecek. Bitti. Her şey tatlıya bağlanacak ve yeni bir Atasoy ile ailemiz büyüyecek.”

Annem bir şey diyecekken babam elini kaldırarak susmasını emretti.

“Keşke bu kadar basit olsa baba. Gonca annemin samimiyetsizliğiyle daha da üzülecek. Bna belli etmemek için numara yapacak. Ben bunu bildiğim için de kahrolacağım. Onu mutlu görmek istediğim her seferinde sanki daha fazla üzüyorum. Dün akşamki bakışımı yanlış anladığınızı söylemek, bunu telafi etmek için gelmiştim. Meğer annem savaş baltalarını bilemiş bizi bekliyormuş.”

Artık dayanamayan annem, “Sen savaş görmemişsin. Babanla evli kaldım çünkü babanı sevdim Özgür. Bilmediğin bir şey daha var: Baban bana çocuk sahibi olabilelim diye çok başka bir teklifle de geldi.” dedi.

“Ahsen seni uyarıyorum. Sus artık!” Başka ne vardı ki? Babam annem ilk kez bağırıyordu.

“Oğlumuz beni servet avcısı olarak görüyor, farkında mısın? Öğrensin her şeyi.”

“Yeter dedim, Ahsen. Bir kelime daha edersen, kalbini kırarım.”

“Sabahtan beri yaptığının bu olduğunu sanıyordum. Eteğinizde başka neler var? Gönderin gelsin.”

Babam özellikle annemi susturduğuna göre; onların bildiği, benim bilmediğim bir konu daha vardı. Annemin gözleri doldu. Bu haline üzülüyordum. Farklı bir sevgi anlayışı olmasına, beni programlanmış bir robot gibi yetiştirmesine ve başarı kazandıkça sevgisini ödül olarak vermesine rağmen

Benim annemdi. Dizinin dibine yere oturdum. Başımı dizlerine koydum. Her şeyi hemen saçlarıma gitti. Başım dizlerindeyken yine çocuktum.

“Neden anlamak istemiyorsun anne? Babamı her şeye rağmen sevmişti. Bir hata, kusur belki kısırlık ama sevgiye engel değilmiş. Para için öldüğünü ima ettiğimde nasıl da üzüldün. Aynısını şimdi kendi hemcinsimle, benim eşime yapıyorsun. Beni sevmediğinden nasıl bu kadar eminsin? Onu senden yat kat istemedi ki. Ben ısrar etmesem kendi evinden bile çıkardı. Gördün mü o evi hiç? İki oda bir salondur. Senin gittiğin güzelliği o evin birkaç katıdır. Hiçbir şey talep etmedi anne. Özlem biyolojik olarak benden değil, evet. Benden olsa ancak bu kadar sevebilirdim. Ben sizden değilim. Yine söylüyorum, bu bebek benim anne. Gonca’yı seviyorum. Asla beni aldatmadığını ve aldatmayacağını biliyorum. Bu mucize. Ucuza bana veren ve birlikte olmak istediğim tek kadın Gonca. Buraya Özgür’den bir farkı olmayacağını söylemeye, dün yaptığım salaklığı düzeltmeye gelmiştim. Her şey daha kötü oldu.”

Tıradım annemin hoşuna gitmemiş olacak saçlarımdaki eli okşamayı istedi. Yorum yapmadı.

Babam, “İçin rahat olsun Özgür. Özlem’in dışlanması, ona eskisinden farklı davranılmasına yaşadığım sürece müsaade etmem. Sen benim lümsün. Özlem de senin kızın, haliyle bizim torunumuz.” diyerek bana zür bahşetti.

“Teşekkür ederim baba.”

Başımı kaldırıp anneme baktım. Gözlerinden usulca süzülen yaşların damlarını okuyabilmek isterdim. İstemediği bir şeyi yapacağı kesindi. Gonca’dan belki özür dileyecek ama bunu içinden gelerek, gerçekten kastederek yapmayacaktı.

“Anne size daha önce de söyledim. O on sekiz, ben on dokuzumdayken lenecektik. Nikahta onu terk ettiğimi düşündü. Yıllarca bulamadım onu. Bir yılda bir şekilde hayatına devam etmiş. Terk edildiğini sanan bir kadının beni affetmesi benim en büyük şansım.”

Annem bana bakmadan, saçlarımı okşamaya devam ederek, “Senin mutluluğun için, sen üzülme diye katlanırım. Torunum olmasını en az sen kadar isterdim, keşke başta kandırmasaydın. Şimdi aynı olmaz, yalan söyleyemem. Benim için aralarında fark olur. Gonca isterse, özür de dilerim. Asla hayalini kurduğum bir gelin değildi. Sen istedin. Sen sevdin.” di neyse ki. Bu da bir şeydir.

“Senin için ne hissettiğimin hiç önemi yok, değil mi? Susturmayı bir türlü beceremediğim bir yanımla sürekli, sanki Özlem’i kaybetseydik mutluluğunu söylüyor. Bu canilik anne. Annem için, senin hakkında böyle düşünmemeliyim, değil mi?”

Tam o sırada Hafize abla hepimize içecek bir şeyler getirdi. Gerginliğin ılıya bağlanmasını umuyor olmalıydı. Yoksa kimsede içecek tüketecek bir şey yoktu.

Annem son sözlerime cevaben, “Bırak susmasın o yanın. Anneni doğru tanıdığını gösteriyor çünkü.” dediğinde ağzım beş karış açık annemin sen yüzüne bakarken Hafize abla üstüme meyve suyu döktü. Telaşlandı, bez getirmek için kalktı.

“Size afiyet olsun. Rahatsız olmayın ben kendim temizlenip çıkarım,” Başka ne denirdi ki?

Annem Özlem doğmasa sevinebileceğini söylemişti. Kanım dondu. Ben de Hafize ablanın peşinden gittim. Banyoya girdiğimde, onun ilk geldiğimiz haline kıyasla daha iyi olduğunu fark ettim. Hatta gülüyordu.

Ben de espriyle, “Üstüm kirlendi diye çok mutlusun galiba.” diyerek takıldım.

“Gonca gittiği için mutluyum.” der demez ağzını eliyle kapattı. İster istemez yüzüm değişti. Annem Gonca’ya karşı herkesi mi doldurmuştu?

“Abla sen de mi? Gonca sana saygıda sevgide bir kusur mu etti? Buraya her gelişimizden sonra eve gittiğimizde, ‘Keşke annen Hafize abla olsaydı’ der.”

“Özgür konuşturma beni. Pişmanım zaten. Salaklık ettim.”

“Neyin pişmanlığı bu? Gonca’yı ve Özlem’i sevdiğin için mi pişman-sın? Ben hep senin adaletine inanırdım. Madem pişmansın, burada işimiz yok artık bizim.”

“Özgür öyle değil.” Derin bir nefes alarak, “Ne olursa olsun söyleyeceğim. Vicdan azabıyla geceleri uyuyamamaktan iyidir. İyi ki Özlem’e bir şey olmadı. Hep dua ettim. Şükür benim havucum dayanıklı çıktı.”

“Ne olacaktı ki Özlem’e? Seninleyken bir yerden mi düştü?” Özlem hiçbir zaman yoğun ağlayan bir çocuk olmamıştı. Hatırlayamadım.

“Hayır, daha doğmadan. İlk yemeğe geldiğiniz gece, evlendikten bir gün sonra. O zaman bilmiyordum. Ahsen Hanım vitamin dedi. İnandım, verdiklerini meyve suyuna ekledim. Sonra kanama geçirdiğini duydum. Bence vitamin değillerdi. Yine günahını almayayım ama...”

Parçaları birleştirmekte zorlanmadan, “Ama ne Hafize abla? Gonca eve gitmeseydi, az önce ikram ettiğin meyve suyuna da mı ekleyecektin? Gonca’nın bardağında mı olacaktı? Gitti diye o yüzden mi sevindin?” diye sordum.

Başını sallamasına gerek yoktu. Sonlarında soru işareti olması, soru sorduğum anlamına gelmiyordu. Ben sadece onun söylediklerini hazmederken durum değerlendirmesi yapmıştım.

Annem Özlem’i düşürmeye çalışmıştı. Ya düşseydi? Tüm vücudumdan elektrik akımı geçti. Tüylerim diken diken oldu. Ne demişti? Kanama mı? O gece Gonca’dan gelen kan çoktu. Annem, Özlem düşsün diye Gonca’ya ilaç mı içirmişti? Ellerim saçlarımın arasına gitti. Orası da dikenli elektrikli tel gibiydi. Sıvazladım. Sanki tel ellerimi kesti. Ya Özlem benim yüzümde ölseydi? Hareket edemiyordum. Anne, sen benim kızıma ne yaptın? Şimdi

nucizemin canına kastedecekti. Bebeğimizi yine Gonca kurtarmıştı.

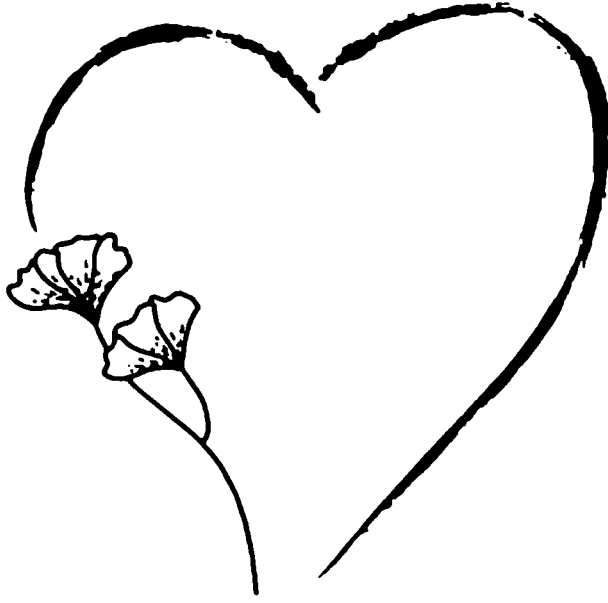
Gonca düğün günümüzde erken doğum yaptı. Aylar öncenin etkisi miydi? Yoksa yine annemin parmağı mı vardı? Tüm nahoş anılar aynı anda nime hücum ederken başım çatlayacak gibi oldu. Babam biliyor muydu? Lütfen biliyor olmasın. Öksüz kaldım zaten, aynı gün yetim de kalmadım.

“Özgür, oğlum korkutma beni. Bir şey söyle. Benim dediğimi anne söyleyecek misin? İstersen söyle. Kovsa da umrumda değil artık. Ben sum bir cana kıyamam. Bilsem, ben öldürdüm de koymazdım. Bu akşam istedi ama koymayacaktım, yemin ederim.”

Hafize ablanın sesiyle elektrik akımı, bir anlığına yalıtkan madde ile mas etmiş gibi kesildi. “Şimdilik bir şey söylemeyeceğim abla. Sen de söyle. Aramızda kalsın, sağ ol.”

Üstüm başım meyve suyu, daha temizlenemediğim kendimi evden dışarı attım. Nefes alamıyordum. Kalp krizi nasıl geçiriliyordu? En ufak fikrim olsaydı en azından geçirip geçirmediğimi anlardım. Arsız bir el bimi avucuna almış, alay eder gibi sıkıp sıkıp bırakıyordu sanki. Sıkıyetmezmiş gibi sağa sola döndürüyordu. Çok bükülünce kopan tel gibi bimi de az sonra bükülen yerden kırılacaktı. O kırılmadan Gonca’ya gidiydim. O ne yapacağını bilirdi. Suni teneffüs, ilk yardım yapardı.

Nefes verirdi bana. Nefesim olurdu.

49. Bölüm: Gonca'dan

Avcumu yalayıp, Özgür'ün verdiği anahtarla arabayı çalıştırdım. Artık ne konuşulursa konuşulsun, benim için devir kapanmıştı. İsmen Gonca Atasoy olsam da bundan sonra cismen olamazdım. Benim, annelerden yana yüzüm hiç gülmeyecek miydi?

İki annesi de terk etmiş biri olarak; değil çocuk sahibi olmak, evlenmek bile ultra lükstü benim için bir zamanlar. İçim istemiyordu. Hayat bu ya evlenmişim ama hep derler ya sadece kocanla değil, ailesi ile de evleniyorsun. Yok be gülüm. Ben sadece Özgür'le evlendim. Ailesi beni istemedi. İstenmeyen gelindim. Gerçi Özgür onların yerine de istiyordu. Yine de herkesle anlaşmaya alışkın bünyeme, Atasoylar birkaç beden büyük geliyordu.

Hiçbir zaman uyumsuz değildim. Şimdi ise bulunduğum kabın şeklini almaktan uzak, hiçbir yere sığamayan şekilsiz bir yamuk gibiydim. Arabada giderken annesinin bana söylediklerini, Özlem hakkındaki düşüncelerini süzgeçten geçirdim. Elek üstünde hiçbir şey kalmadı. Kadının benim için katıksız kötücül ve arsız düşünceleri vardı. Deliklerden hepsi geçti. Elimde kalan, belki şuradan tutarsam düzelir diye yol bulabileceğim hiçbir güzellik yoktu.

Eve geçmek yerine, Özlem'le salona geçtim. Onu görölnce kızlar epey sevindi. Ben daha kapıdan girerken telefon çalmaya başlamıştı. Arayan numara kayıtlı değildi, tanıdık olması dışında. Levent yine arıyordu. Karşılaşalı iki gün olmuş, ben kendi derdime düşmüştüm. Onu çoktan zihnimin tozlu tavan arasına kaldırmıştım. Hayat ne garip, kendi derdimize düşmemiz saniyeler alıyor. Kızlara dışarıda olduğumu işaret ederek kapının önündeki taburelerden birine oturdum. Mecbur değildim ama farklı bir şeyler konuşmak için yanıtladım.

"Efendim Levent?"

"Gonca nasılsın?"

"İyiyim." Gereksiz nezaket sözleri şu an en son ihtiyacım olan şey bile değildi.

ıkım Özlem'de Gonca. Lütfen bana iyi bir şeyler söyle. Gördüğüm-beri minik melek yüzü gözümün önünden gitmiyor. Yalvarırım görsin de.”

‘Kızımız ihtiyacı olduğunda dış kontrolü için sana gelebilir. Özgür’le im kızım, yanlış anlama sakın. Özgür genel kontrollerde ve gerekli gör-ğümüz zamanlarda Özlem’i sana yalnız getirecek.”

Levent sevinçle, “Sen ciddi misin? Gonca dalga geçmiyorsun, değil” diye sordu.

‘Hayır, bunun dalgası mı olur?’

‘Çok teşekkür ederim.’ Birileri mutluydu en azından.

İine de ayrıntıya girerek, “Ben istemedim Levent. Hatta karşı çıktım. gür garip bir şekilde sana güvendi. Bu güveni boşa çıkarmazsın uma-ı. Hoş çıkarsan da bunu bir kere yapabilirsin. Orada da biter.”

“Söz veriyorum Gonca. Bana güvenebilirsin. Bir zamanlar güvenini şa çıkardım evet ama tekrarlanmayacak. Sadece büyüdüğünü görmek, şekilde kızımın hayatında olmak istiyorum. Sana minnettarım. İyi ki i tanımışım. İyi ki, bana rağmen onu bırakmadın.”

“Dediğim gibi, Özgür istedi. Benim fikrim tersi yöndeydi. Erkekler ga-ı.”

“Bana olan güvensizliğini anlıyorum. Bir şey diyebilsem, zamanı geriye bilsem...” Sonra pat diye, “Sen iyi misin? Sesin kötü geliyor.” diye sor-ı. *Beni tanıyor musun ki sen?*

“İyiyim. Teşekkürler. İyi günler sana, kapatmam lazım.”

“Gonca kapatmasan?”

“Söyleyeceğin ne kaldı?”

“Evlenmeyi düşünmüyorum. Senden başkası olamaz artık benim için. lur da Özgür bir hata yaparsa, yapmaz da diyelim ki yaptı, göle maya ılıyorum farkındayım. Seni bekliyor olacağım. Kadife sesini duydukça ıkmalıyorum. Unut lütfen. Mutlu olmanı en fazla ben isterim. Özlem’i iirgemediğin için çok teşekkür ederim. İyi günler.” Dıtt.

Özgür bir hata yaparsa... Yapmaz da. Güldüm. Diyelim ki yaptı. Salona irerken kahkaha atmaya başladım. İlahi Levent! Umut, güzel kelime.

Salonda çalışırken zaman daha hızlı akıyordu. Evde olsaydım, geçme-en zamanla kendime eziyet edecektim. Saate baktığımda üç saatin geçti-ını gördüm. Çalışmak bana her zaman iyi gelmişti. Villaya öğleden önce n bir gibi gitmiştik. Bir saat ben kalmış olsam, demek ki saat bir gibi alondaydım. Saat öğleden sonra dördü gösterdiğinde, Özgür hâlâ arama-ıştı.

Özgür’ün, ailesini beni sevdiğine ikna etmesine ihtiyacım yoktu. Orada laha fazla kalmak istemediğim için Özgür’e, o anda aklıma gelen ilk yala-ı uydurdum. Babası ile ilgili bir sorunum yoktu. Sanki Özlem, Özgür’dan

olmasa da en azından oğlunun kararına saygı duymuş gibiydi. Ahsen Hanım ise istemediğini daha net belli edemezdi.

Tekrar telefonum çaldığında saat beşe geliyordu.

“Gonca eve geldim, yoksun.”

“Özlem’le salona geldim. Çalışıyorum.”

“Geleyim mi almaya?”

“Hayır, ben gelirim birazdan.”

“Tamam, görüşürüz.”

Sesi durgundu. İşler o kadar istediği gibi gitmemiş olmalıydı ki, bana bunu yansıtmamak için uğraşmaya gerek bile görmedi. Keşke onun için elimden bir şey gelseydi. Levent’in dileği gibi, ben de yıllar önceye döne bilseydim.

Hayat size seçim yapmak için bir kere şans veriyordu.

İnan ya da şüphe duy.

Bekle ya da git.

Kabul et ya da gönder.

Bu kez bana verilen limonlara bakıp yüzümü ekşitmek yerine; onları sıkıp sıcak havalarda serinleten mis gibi taze naneli limonata yapmayı başarmıştım. Özgür ile her şey olması gerektiği gibiydi, olması gerektiği kadardı. Belki aşkı... O biraz fazlaydı. Şikâyetim yoktu. Eve geçtiğimde Özgür, banyo yapmış ve üstünü değiştirmişti. Hemen bana sarıldı. Koku mu içine çekti.

“Beni asla bırakma. Seni çok seviyorum.” dediğinde, yapılı bedenim sınıksız sarıldım.

“Bırakmam. Nasılsın?”

“Senin yanındayım ya, harikayım.”

“Özgür, kızma ama Levent aradı. Açtım ben de.”

Bunu söylemek için çok saçma bir zamandı ama Levent aramıştı yani Ne yapayım?

“Niye kızayım, ne konuştunuz?”

“Özlem’i görüp göremeyeceğini sordu.”

“Sen ne dedin?”

“Seninle kontrollere gelip gideceğini söyledim. Senin kararın olduğunu da söyledim.”

“Kabul etti mi?”

“Onun kabul etmeme gibi bir seçeneği yok. Seçenek sunmadım ki. Teşekkür etti. En ufak bir hatada Özlem’i tekrar göremeyeceğini de ekledim.”

“Çok acımasızsın. Hata yapmamam lazım.” Telefonla konuştuğumuzdan beri ilk kez güldü.

Yapma bence de.” Uzanıp dudaklarına öpücük kondurdum. Levent’in bekliyor olduğunu bilmesine gerek yoktu. Özgür’den gitmezdim.

Bir şeyler hazırlayıp akşam yemeği yedikten sonra, Özlem’i oynayarak tuttuk. Onun yanında her şey çok güzel, çok pembe, çok prenesti. Özgür olmak isterse anlatırdı. Özellikle sormak istemedim. Kanepede oturmuş öncelerime yüzme öğretmeye çalışırken, başımı bir an kaldırdığımda Özgür’ün de bana baktığını gördüm. Yanma sokuldum, başımı sert göğsüyle yasladım. Elleri hemen saçlarıma gitti. Onları özgür bırakınca da okşaymaya başladı.

‘Annem, ‘Sen evlendin, sen sevdin’ dedi. Ne dersin, seni sevdiğime a etmiş sayılır mıyım?’

‘Gelişme var bence. Baban sıkıntı çıkarmıyor sanırım. Bana karşı iyiy-

“Evet, babamla sıkıntı yok. ‘Özlem torunum, Gonca gelinim’ dedi. Çok ilhcubum sana. Annem çok ağır konuştu. Sen istersen özür dileyeceğini söyledi.”

“Gerek yok gök gözlüm. Dilese bile kalpten yapılmadığı için özrünün anlamı olmayacak. Gerçekten önemli değil. Sen üzülme yeter. İstemezben de Özlem de gitmeyiz.”

“Sizin olmadığınız yerde, benim de işim olmaz. Güzel şeyler konuşalım. ebeğimi anlat. Kaç haftalık benim mucizem?” Elleri hemen karnımı buldu. Kötü şeyler konuşmak istememesini anlayabilirdim. Ne olursa olsun lesiydi. Üsteleyecek değildim.

“Sanırım beş ya da altı haftalık falandır. Adetim gecikir gecikmez kanısti yaptırdım. Doktora beraber gideriz. İster misin?”

“Ne demek ister misin? Bensiz gitme. Hep üçümüz gidelim. Özlem’e de iskanmaması için pedagog desteği ile falan mı söylesek?”

“Dedesi söyledi ya. Abla olmaya hevesli.” diyerek güldüm.

“Bir de anne olmak isteseydin nasıl olurdun acaba? Seni bulamasaydım, sen ne olurdum? Senin sayende baba oldum. Şimdi en iyi baba olabiliyim.” Bunları söylerken çenemden tutup başımı kaldırdı.

“Zaten en iyi baba değil misin?” Tek kaşım havada sorduğum soruyla beni alnımdan öptü.

“Kendime oy veremem, sen söyle.”

“Bence öylesin. Yarın için akşam saatine doktordan randevu aldım. Nefise Hanım telefonda; ‘İlkinde düşük tehlikesi olan annelerde, ikincide de dikkat etmek gerek’ dedi.”

Düşük dememle birlikte başımın altındaki bedeninin kasıldığını hissettim. Hâlâ korkuyordu. Kaybetmek istemiyordu.

Konuyu değiştirerek, “Ben de Orçun’dan bir randevu alayım. Dün seninle bir şey olmaz diye birlikte oldum ama gerçekten bir anomali olması

ihtimalini göz ardı edemem. Spermilerim kaliteli ve yeterli değildi. Sayısı ve şekli hiç değişmedi yıllardır. Tekrar tahlil yaptırmak istiyorum. Bakalım mucizemize o ne diyecek?”

“İçimde, elimde sopa bir ayar çekerim, merak etme. Senin hiçbir şeyin sorunlu değil, kusurlu olamaz. diyerek ellerimi kanepenin sırtına dayadım ve bacaklarımı ayırarak üstüne çıktım. Onun da elleri kalçalarımı buldu.

“Senin değdiğin her şey güzelleşir. Çok güzelsin Gonca.”

“İlk seferimizi hatırlıyor musun?”

“Yıllardır o benim tek seferimdi, elbette hatırlıyorum. Bana duş al demiştin. Ben beklerken de üstüme atılıp bana saldırmıştın.”

Başım öne düştü. Uzun zamandır tek seferindi.

“Eğme başını kalbimin yangını. Sana bir şeyler ima etmeye çalışmıyorum. Senin gözünden yaş düşerse, ben sellerde boğulurum.”

Anında yükselen modumla, “Çok güzeldi, değil mi?” diye sordum. “Bana karşı öyle nazıktın ki? Canımı hiç yakmadın.”

“Seninle her şey çok güzeldi, çok güzel. Seni hayal ederek geçirdiğim yıllarda, seni özlediğimi bilmek de güzeldi. Sen çok güzelsin. Özlem senden de güzel.”

“Bak sen! Şimdi babasından kızımı kıskanacağım.”

“Baba kız aşkı diye bir gerçek var, kabullenmek zorundasın. Aramıza giremezsin.”

“Bacak aramı zonklatan sert gerçek, şu an daha çok ilgimi çekiyor. Kızınla arana girmeye hiç niyetim yok.”

“Cinsiyeti belli değildir sanırım. Erken daha, değil mi?”

“Evet, erkendir. Fark eder mi?”

“Nasıl fark etsin kız? Seni hamile bırakmışım bir de cinsiyet mi seçerim? Allah çarpar.”

“Özgür...” Kucağında kımıldanmaya başladım.

“Gonca’m, önce sana bir şey söylemek zorundayım. Sonra hâlâ istersen seve seve kaldığımız yerden devam ederiz.”

“Söyleyeceğin şeyden hoşlanacak mıyım?” Başını sağa sola salladı. Hoşlanmayacağım elbette. Kesin ailesiyle ilgiliydi.

“Şimdi söyleme o zaman. Önce seviş benimle. Bugün duyduklarımı unuttur. Bana aşkla sahip ol. Hâlâ söylemek istersen, seni seve seve dilerim.”

Benimle sevişti. Elleriyle karnımı okşaya okşaya defalarca sevişti. Kaybetme korkumuz olmadan, asla ve asla kaybetmeyeceğimize inanarak birbirimizin olduk. Özgür düzenli nefesler alarak uykuya teslim olduğunda onu izledim. Hafif aralık ağzı ve ılık nefesiyle kıpırdayan göz kapaklarını

üm, yavaşça. Şansıma bir kez daha çok yükseklerden, bulutların üzerinden baktım.

Artık benim de gözlerim uykuya yenik düşmeye başladığında, alarmı vermek için telefonu elime aldım. Mesaj ikonunun üzerinde bir yazıyordu. m ne zaman atmıştı da ben duymamıştım? Baktığımda Serhan ismini rdüm.

*Müsait misin? yazıyordu sadece. Mesajı atalı iki saati geçmişti; Öz-rümün olmaya başladığım saatlerde.

*Kusura bakma, yeni gördüm. Bir sorun yok değil mi? Sabah aran. diye yanıtladım.

*Müsaitsen şimdi aramak istiyorum. diye anında cevap verdi. Saat on iyi geçmişti ve Serhan benimle konuşmak istiyordu. Ne olmuştu acaba? alkona geçip aradım.

İlk çalışta, "Gonca?" Diyerek açtı.

"Serhan, iyi misin? Sorun ne?"

"Sorun sensin." Dili peltekleşmişti. İçmiş.

"Anlamadım."

"Senin aklıma uyduğum için ağzıma sıçmak istiyorum. 'Umarım Nec-yı bir an önce seversin Serhan. Ona şans ver Serhan. İneklerini Necla in kullan Serhan.' Niye sevmedin beni?"

"Serhan sarhoşsun. Yarın ararım seni."

"Kapatma sakın." Kükredi. Kulağımdan elimi çekemedim.

"Serhan lütfen, geç oldu. İçmişsin belli."

"İçtim tabii. Ama sarhoş değilim. Ece yellozu seninle Levent'i söyledi-nde, evine geldiğim gecedekinden fazla içmedim. Aklım başımda."

"Necla'ya bir şey mi oldu?"

"Ananın amı oldu Necla'ya! Hamileymiş."

Gayriihtiyari "Tebrikler. Çok sevindim." dedim. Bu bir müjdeydi ve sen iye sinirlisin?

"Gonca. Delirtme beni. Ne tebrigi?"

"Bebekte bir sorun mu var? Serhan neler oluyor?" Korkmaya başladım.

"Necla'yı bırakmam kolay olurdu. Şimdi bebeğimi nasıl bırakaca-ım ben?"

"Niye bırakmak zorundasın ki? Bir yere mi gidiyorsun?" Salağa yat-nam bir işe yarar mıydı?

"Gonca, biz o gece birlikte olmalıydık. Levent'in değil de benim bebe-ğimi taşırdın belki. O zaman evlenirdik. Beni severdin. Hâlâ yanıyorum. beni unutmak için evlenmek, yaptığım en büyük aptallıktı."

"Serhan saçmalama! Ne dediğini bilmiyorsun sen."

"Bir kez olsun, umut et, bekle demedin. Necla'nın be-

beğine baba olmak istemiyorum. Necla'yı üzmem de istemiyorum. Kalbim senin için atarken, bunu nasıl yaparım?"

"Kaç yıl oldu Serhan? Hâlâ karını sevmiyor olamazsın."

"Sevdiğimi, alıştığımı sanıyordum. Bu akşam hamile olduğunu söyleyince, başımdan aşağı kızgın yağlar döküldü sandım. Kaç yıldır iyiydik. Bebek haberi ile sanki yeni evlenmiş gibi hissettim. Boynumda zaten yıllardır gevşekçe bir ip bağlıydı ve şimdi sıkmaya başladı. Hâlâ seni deliler gibi seviyormuşum ve senden olumlu bir haber bekliyormuşum. Sen bana gelecekmışsin gibi, çocuksuz olunca ondan boşanmak kolay olacaktı. Şimdi de imkânsız değil elbette, daha zor sadece."

"Serhan söylediklerini akıl süzgecinden geçir ve kendini duy lütfen. Ben evliyim. Kocamı deliler gibi seviyorum. Bir kızım var. İkinci bir bebeğimiz olacak. Boş hayaller kurma. Karına haksızlık etme daha fazla."

"Ah Gonca kız... Kalbimi siktin attın. Yetmedi üstünde tepindin. Tebrikler deyip köşene çekiliyorsun. Sevgime bir şans bile vermedin."

"Karın sana âşık. Gör bunu artık! Bebeğin olacak Serhan. Bu muciz değil de ne? Baba olmak isteyip de olamayan o kadar çok erkek var ki bu dünyada, bilsen şaşarsın. Necla senin bebeğine hamile. Onun düğününde sana nasıl baktığını gördüm. Benimle dans etmene bile ses çıkarmadı. On bırakmandan deli gibi korkuyor. Şimdi git sarıl ona. Sana vermek istediğin hediye için onun etrafında pervane olman gerek. Ellerinle canını kanır taşıdığı karnına dokun. İnan bana, başka hiçbir şey eskisi kadar önem gelmeyecek."

Serhan bir süre yanıt vermedi. Ekrana bakıp akan süreyi görmesem ki patlattığını düşünürdüm. Sonra ağır ağır geldi kelimeler.

"Sana niye bu kadar âşık olduğumu kendime sormadığımı bir gün bile yok. Cevabı bu konuşmanla bile o kadar basit ki. Sen Gonca'sın. Ben türlü benim yapamadığım Gonca. Seni çok seviyorum. Teşekkür ederim diyerek telefonu kapattı."

Serhan beni hâlâ seviyor muydu? Beni mi bekliyordu? Of! Delirmem çok zor. Bir türlü sevgisinin bana karşı şekil değiştirmesini sağlayamadım. Necla ile evlendiğinde yer değiştirmesini ummuştum. Sevilen kişi olmak iyiydi. Tek kötü yanı, sevmemesi gereken kişiler tarafından olmasıydı. Serhan benim için yer yüzündeki en iyi dosttu. Maddi manevi desteği benden hiç çekmedi. Evli olmasam bile o evliydi. Aksini düşünemezdir. Telefonu korkuluğa bırakıp ellerimi semaya açarak dua ettim:

"Lütfen Allah'ım, karısı ve çocuğuyla mutlu olsun. Beni sevmesin, sevgisini sanmasın. Ben kocamı çok seviyorum. Lütfen biz de çocuklarımız çok mutlu olalım." diye dua ederken, omzuma değen ellerle irkildim.

"Yanımda yoksun. Özledim."

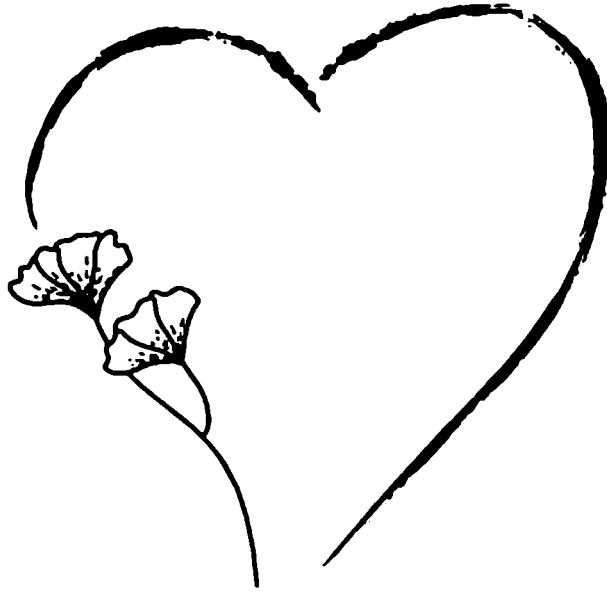
"Uyku tutmadı ama geliyorum, yatalım gök gözlüm."

"Bir daha aramaz seni. Merak etme." dediğinde buz kestim.

‘Özgür, duydun mu? Özür dilerim. Kötü bir şey oldu sanıp aradım. Bilen aramazdım, inan.’

“Benimsin. Gerisi önemsiz.”

“Seninim. Sadece seninim.”

50. Bölüm: Gonca'dan

Bedenimi işe getirdim de aklımı ne yapacaktım? Annemin yaptığı caniliği dün gece bir cesaret söylemek istedim, Gonca söyletmedi. Tekrar bu cesareti nereden bulacaktım? Söylemenin kolay bir yolunu bulmayı geçtim; diyelim ki söyledim, Gonca'nın tepkisi ne olacaktı? Beni terk etmediği sürece umurumda olmayacağına karar verdim.

Anne dediğim kadın günahsız ve masum bir cana kastetmişti. Belki de hapiste yatmalıydı. En iyi ihtimalle Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine kapatılmalıydı. Beni en çok yıkacak olan şey ise babamın haberinin olması olurdu. Dilerim yoktu.

Tüm günüm yeni kurulacak bir fabrika için elektrik tesisatının ekonomik şekilde üretimi, iletimi, kurulumu, dağıtımı ve bilimum ekstra işleri ile ilgili hesap yaparak geçti. Normalde daha kısa sürerdi de kendimi işe vermem zaman aldı. Şablonlar, taslaklar, maliyet hesapları ve sözleşme de bitince, Ahsen Hanım'ın derdi beni yine gerdi. Gonca'ya nasıl söylesem diye başa döndüm.

Eve geçtiğimde Gonca evde yoktu, daha gelmemişi. Aramadan salona gittim. Gonca yaz aylarında daha yoğun çalışıyordu ve akşamki doktor randevusu için saat yaklaşmıştı. Geç kalmamak için acele ediyordum. Gonca çalışarak mutlu olan insanlardandı da şimdi hamileydi. Elimden gelse, her şeyini ben yapardım. Biliyordum ki, düşük yaşayan haliyle bile buna gıcık olarak mecburiyetten kabul etmişti, şimdi teklif edemezdim. Salona geldiğimde Özlem beni kapıda görüp üzerime atladı. Küçük kıvılcımım tek başına benim için hayat güneşi, mutluluk sebebiydi zaten. Şimdi abla olacaktı.

“Baba, anne göbeyinde bebeği göymeye git dit. Kaydeş benim.” (Baba annemin karnındaki bebeği görmeye gideceğiz. Kardeşim o benim.)

“Evet prensesim. Kardeşini görmeye gidiyoruz. Heyecanlı mısın? Benim kızım abla olmaya alışmış bile annesi.”

“Sorma! Kızların işi. Abla oluyorum diye havalara girdi. Onu dinlemeyse, oyuncaklarını vermeyecekmiş.” Gidip sevdiğim kadının alnından öp

Aferin akıllı kızıma! Kardeşi de ablasını dinlesin. Dinlemezse vermez i. Çıkalım mı? Anca gideriz.”

Çıkalım canım. Zor durdu zaten, gelmekle iyi yaptın.”

İnce benim aksime rahattı. Bebekte bir sorun olacak diye aklım çıkmı-
du.

İzol bitmek bilmedi. Bitmesini çok istediğimden değil de mucizemin çekliğine bir şekilde şahit olmak istiyordum. İçimdeki kemirgen hâlâ la heveslenmemem için beni kuruyordu. Nefise Hanım’ın son hastası nca’ydi. İçeri girdiğimizde, bizi güler yüzle karşıladı. Gonca, mucize-
zin haberini aldığı kan tahlilini gösterince, doktor uzanmasını söyledi.
mına koyduğu aletle entegre olarak çalışan monitörde çıkan görüntüyü
zlerime sakladım. Her kapattığımda görmek için bunu yapmak zorun-
ydım.

Özlem tabii ki benim kızımdı. Can paremdi. Yine de... Bana ait olan bu
kilsiz canlı, bana asır gibi gelen yıllar önce artık kurmaktan vazgeçtiğim
yalımdı. Şimdilik sadece keseyi görmüştük.

Özlem’le sınıra dayanan babalığım, daha fazlasını görmeyi umut bile
nemişti. Halbuki ben çoktan tüm sınırları hem karadan hem denizden
m havadan aşmıştım. Dünya turuna çıkmıştım. Gonca’nın elini tutarken,
ı damla yaş akıtmam az mıydı? Gonca doğrulup akan yerden öptü.

“Kese oluşmuş. Kan tahliline ve kese boyuna göre beş haftalık. Henüz
alp atışlarını duymak için erken. İkkinizi de tebrik ederim.”

Gonca cinsel birliktelik konusunu dile getirdi. Bir sorun olmadığını öğ-
nince de bana bakarken tek kaşını havaya kaldırdı. İster istemez güldüm.
ir yandan da sormasına sevindim. Doktorun tebriği, yazdığı reçete, son-
ki randevu tarihi derken; biz de teşekkür edip odadan çıktık.

Ben de Orçun’a uğrayacaktım. Kadın doğum uzmanı benim için bir yere
adar önemliydi. Gonca’nın Nefise Hanım’ı tekrar doktoru olarak isteme-
i... Dananın kuyruğu asıl koridorun diğer ucunda kopacaktı. Odasına gir-
liğimde Orçun kalkıp hemen bana sarıldı. Gonca’ya selam verdiğinde yüz
fadesi onun odasına neden geldiğimi soruyordu. Hiç konuşmadan, elimde
uttuğum ultrason kağıdını uzattım. Gözleri önce iyice büyüdü, sonra dol-
lu. Orçun iyi bir dosttu.

“Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Gonca, Özgür’ün sana olan aşkının
eseri sanırım bu, ne dersin? Sana o kadar âşık ki, kötü bir espri ama içinde
büyüyüp canlanmış. Tebrik ederim. Çok çok sevindim. Bu küçük hanım
abla olacak demek kil”

Onun gönlünü de yaptı ve kızım ilk kez gördüğü her kimse, o zamanlar
yaptığı gibi başını annesinin göğsüne gömdü. Her utandığında yaptığı gibi.

Orçun ayaklanıp elini sırtıma vura vura bana sarıldı. Bu iyi bir şey olma-
lıydı, değil mi? Aklımı kurcalayan soruyu sormadan ve cevabını almadan

içimin rahat etmeyeceğini biliyordum.

“Test yaptırmak istiyorum. Orçun, herhangi bir sorun olur mu? Yani bir kromozom bozukluğu falan. Bu testlerde belli olur mu?”

Elini omzuma atarken kahkaha attı. Beni karşısındaki koltuğa oturtup karşıma geçti. Gonca da bekliyordu. Benim tedirginliğim ona da geçmişti.

“Teniste servis kırmışsın, bu daha neyin sorgusu Özgür? Senin çocuk sahibi olman neredeyse imkânsızdı. Şimdi Gonca hamile. Özlem abla olacak. Gonca testlerini Özlem’deki gibi zamanı gelince yaptırırsa, inşallah bir sorun çıkmaz. Senden gelecek bir sorun ya da hastalık, sperm sayının hiçe yakın olmasından değil, ancak genetik olabilir. Herkeste olan ihtimal yani. Gençsiniz, ben sorun çıkacağını sanmıyorum.”

“Söylemenize sevindim, Orçun Bey. Özgür evde sürekli onu suçlu bulmamı bekler halde dolaşıyor. Hem nasıl olursa olsun, bizim bebeğimiz o. Hiçbir şekilde vazgeçmem.”

“Sevginiz gözlerinizden okunuyor. Senin gibi sorunla gelenler olursa; eşinizi çok sevin, yeter ki çok isteyin diye tedavi uygulamak en uygunu ve yan etkisizi olur.” Ayağa kalkıp tekrar sarıldım. Kemirgene elveda.

Odadan çıktığımızda “Daha iyi hissediyor musun gök gözlüm?” diyen Gonca eli belinde, bana bakıyordu.

“Hissediyorum kalbimin yangını.” Belinden tutup, kendime çektim. Hastanede olduğumuz için küçük bir buseyle yetindim.

Eve geçmeden önce dışarıda yemek yedik. Gonca’nın aşırma ve beni saçma sapan şeyler bulmaya yollama zamanı ne zaman gelir diye düşünüyordum. Özlem’in uykusu gelene kadar, caddelerde el ele yürüdük. Yürürken de dondurma yedik. Sevdiğim kadın, kızım, kadınının bedenindeki küçük mucizem ve ben...

Kese fotoğrafını çerçeveletip ofiste masama koysam, çok mu görmemiş olurum? Arabayı sürmek dahi istemedim. Eve geçerken, yolcu tarafında elimde ultrason kâğıdı öne oturup neresi neresinde incelemeye başladım. Gonca bir taraftan da gülerken, ‘Ya sabır!’ çekmeye başladı. Arabayı kullanıyor ama bir gözü bende bana aşkla bakıyordu, gördüm. İçim ısındı.

Her yeni günle, Gonca gibi ben de içimde bir şey büyütüyordum. Benimkinin adı belliydi: Şükür. Orçun endişelerimin yersizliğine gülüp geçtiğinde, içime o an ektiğim şükür. Gonca’yı bulma, mutlu olma, mucizeye baba olma şükürü...

Ve mutluluk bazen kötü olanı baskılıyordu. Özlem’e hamile olduğunda, tıbbi sebeplerden olmadığını öğrendiğim kaybetme korkusu, bu bebek için de aklımda olabilirdi. Eğer mutluluk sarhoşu olup rehavete kapılmasaydım... Ben öyle mutluydum ki, annemin canı olduğunu ve yaptıklarını Gonca’ya anlatmayı tamamen unutmuştum.

Geçen üç haftanın sonunda, hazırladığım şartlarla kabul edilen yeni fabrikanın sözleşmesi nihayet imzalanmış ve ben çok yoğun bir çalışmaya dö-

emine girmiştim. Gün içinde çalışıp, akşamları evde çalışmamaya özen gösteriyordum. Karımın karnını sevmek için zamana ihtiyacım vardı.

İşte Özgür Bey iken, evde aile babasıydım. Ağustosla girdiğimizde Gonca da hâlâ yoğunluğa ve yoğun olmaya devam edecekti. Bu süreçte babam efalarca beni aradı ama işimi bahane ederek onunla telefonda sadece birkaç kez görüştüm. Evlerine gitmedik. Annemle konuşmak, sesini duymak ana, Gonca'ya ihanet ettiğimi hatırlatıyordu. Aramaktan vazgeçiyordum. İstediği zamanlar açmıyor, babamdan istediği zamanlarda da konuşmayı ısrarla kesiyordum.

Gündüz aklımda bir süre dolanan ilaçlı portakal suyu mevzusu gün içinde yerini; bobinlere, elektrik kablolarına, elektrik prizlerinin nerede daha ergonomik olup da optimal düzeyde kullanım sağlanabileceğini düşünme bırakıyordu. Akşama kadar bir iki kere aklıma gelen konu, eve gelene kadar on yirmi kere aklımdan çıkıyordu.

O gün sabah işe giderken evden çıkışım gelmemişti. Çalışma saatlerim yarı olsa da benim için uzun bir gün olacaktı. İhaleyi almıştık, sözleşmeyi imzalamıştık ama asıl iş şimdi başlıyordu. Yine de gidesim gelmiyordu. Şimdi en sevdiğim kısmı başlayacakken ayaklarım evden çıkmak istemiyordu. Bunda Gonca'yı sabah sabah üstümde bulmamın kesinlikle etkisi vardı. Ama sonrasında da ben onu bırakamıyordum. Takım elbisemi giydiğim halde, tamam dese, oracıkta anadan üryan kalabilirdim.

“Hadi Özgür, tamam artık. Çık git işe. Benim de çıkmam lazım.”

“Biraz daha geç gidebilirim. Hamile olduğunda sevişmek için delireceğim aklıma gelmezdi ve şu an delirmiş durumdayım.”

“Özlem uyanacak şimdi zaten. Gece söz, tamam mı?”

“Anlaştık. Seni çok seviyorum. Ancak acil bir şey olursa telefon bağlanmalarını söyleyeceğim. Son güncellemeler bugün bitsin istiyorum. Fabrikamızın temeli atıldı. Tüm gün toplantıda olacağım.”

“Tamam aşkım. Bir şey olursa acil koduyla ararım.”

“Sen iyisin, değil mi? Sancın, bulantın falan yok yani?”

“Başlamadı daha. Özlem’de de geç başlamıştı. Hayırlı işler kocacımsın.” diyerek beni itti ve öpücük atarak çelik kapıyı yüzüme kapattı.

Tebessümle bahçeyi adımlayıp arabama bindim ve işe geçtim. Sabahın erken buçuğunda başlayan toplantıya ara vermeden; öğle yemeği niyetiyle asistanımın hazırlattığı kuru pastayı yiyerek meyve suyunu içerken, saat altı yaptık. En az iki saat daha sürer diye düşünmüştüm ama diğer mühendislerin, yaptığım işte bir hata bulmaları mümkün olmadı. Toplantı istediğim gibi geçince, yüzüm de haliyle güldü. Telefonuma bakacak ne zamanım ne de aklım olmuştu. Sessizdeydi.

Gonca bir saat önce bir kez aramıştı. Ve annem... Bu akşam artık ne yapıp edip; içimi kor gibi yakan ve artık annemle yollarımızı tamamen zıt yönlerde çevirecek durumu Gonca'ya anlatmalıydım. Onu yatakta kanlar

içinde gördüğümde, yardım isteyen korku dolu gözlerini ömrüm boyunca unutamazdım. Üç hafta iyi bile dayandım. Soğukkanlılığıma hayran kaldım.

Not aldığım dosya elimde toplantı odasından çıkarken, asistanıma da arayan olup olmadığını sordum. Annem ofisi de aramıştı. Merve'ye niye bağlamadığını sordum. Ofisi aramazdı ki.

“Acil olmadığını, sadece toplantının hâlâ devam edip etmediğini ve kaçta biteceğini sordu Özgür Bey. O yüzden bağlamadım.”

“Sen ne dedin?”

“Sizin hâlâ toplantıda olduğunuzu ve saat sekizden önce bitmeyeceğini söyledim. Ama bitti. Bağlamamı ister misiniz?”

”Hayır, teşekkürler. Sen de çıkabilirsin.”

Annem beni iş yerimden bugüne kadar kaç defa aramıştır? Bir mi? Bu ikinci miydi? Acil dememişti. Hemen Gonca'yı aradım.

“Bitti mi gök gözlüm toplantı, ara mı verdiniz?”

“Bitti aşkım. Aramışsın beni. Acil kodsuz. Özlem nasıl?”

“Ne güzel erken bitmiş. İşim henüz bitmedi. Sana bomba gibi bir haberim var. Hemen salona gel.”

“Merak ettim, neymiş? İpucu bari versen.”

“Şu kadarını söyleyeyim; ben sana anlattığımda inanamayacaksın.”

“Sen ne anlatarsan anlat, ben inanırım. Özlem nasıl dedim.”

“Gayet iyiydi. Hemen de inanırsın zaten bana. Azıcık da alengirli, gizemli işler yapıp tadını çıkarmama izin verme, tamam mı?”

“Şimdi iyi değil mi?”

“Kim iyi değil mi?” Gonca'nın nesi vardı?

“Özlem'i diyorum Gonca. İyiydi ne demek? Geçmiş zaman kullandın.” Kızmaya başladım.

“Ha, o mu? En son gördüğümde yani, iyiydi.”

“Ne zaman gördün en son? Yanında değilse nerede?”

“Oyunbozanlık yapma. Cevap verirsem, hayatta inanamayacağın konuyu hemen anlarsın.”

“Gonca sesin iyi geliyor. Bu da kötü bir şey yok demektir. Özlem'i biri mi aldı? Levent mi?” Kendimi çengel bulmaca çözer gibi hissediyordum.

“Ne alakası var Özgür? Levent'in, Özlem'i ne şekilde ve nasıl göreceğini sana anlattım.”

“Tamam kalbimin yangını. Hemen geliyorum. Sen ne istersen anlat neye inanma dersin inanmam.”

Yarım saat sonra salona geçtiğimde, Gonca koşarak boynuma atladı. Arka taraftaki odaya geçtiğimizde, yüzü gözü mutluluk saçıyordu. Bacak-

11 belime dolayınca düşmemek için kanepeye oturdum. Hamile bir kabu şekilde zıplamamalıydı. Sanırım bu durum hamile bir Gonca için ırlı değildi. Ses etmedim.

Söylüyorum, hazır mısın?” Gözüm sehpadaki yarısı içilmiş limonataya dı. Bunu akşam evde hazırlarken görmüştüm. Susadığımı hissettim.

Özlem nerede? Önce onu söyle. Merak ettim.”

İkisi bağlantılı, merak etme. Annen ve baban geldi. Annen benden özür di ve...” Annen, kelimesinden sonra ne dediğini anlamadan, ağzını oy lığını görmeye devam ettim.

İer ayağımın altından kaydı. Gonca hâlâ kucağımdaydı ama sanki bir e çok yüksek bir uçurumdan düşüyorduk. Gözüm limonatada, aklım amın da işin içinde olduğunda, gözlerimin önünde Gonca’dan gelen ılar...

‘...Gerçekten de inandım. İçtendi.”

Dudakları kıpırdamayı bırakınca konuşmasının bittiğine kanaat ederek, nnem sana bir şey getirdi mi?” diye sordum.

“Evet, çikolatalı pasta. En sevdiğimden. Düğün için aldığı notlardan ha lamış. Yemekten sonra yeriz.”

“Sen yedin mi?”

“Evet, birlikte yedik kızlarla falan. Yarısı dolapta duruyor.”

“Özlem annemlerle mi?”

“Evet, baban çok ısrar etti. Tabii Özlem de dedesini görünce durmadı. İye durmadan soru soruyorsun? Cevaplamaktan başım döndü. Sen mutlu madın mı?” Nasıl da mutlusun kalbimin yangını.

“Allah kahretsin! Gonca ne zaman yedin? Kus hemen. Hemen hastane- e gidelim.”

“Kusayım mı? Midem bulanmıyor ki?”

“Gonca! Sorduğum sorulara cevap ver. Ne zaman yedin?” Bağırdım.

“Seni aradıktan biraz önce yedim. Bağırma Özgür. Kavga mı ediyoruz nılamadım ki!”

Neredeyse iki saat olmuş. Hafize abla bahsettikten sonra kürtaj ilacı ol uğunu öğrendiğim hapları biraz araştırmıştım. Biraz sonra kanaması baş ayacaktı. Ağrısı, korkusu, kâbusu... Kucağımdan indirip, elinden çektim. İcele etmem gerekiyordu. Bu iş için Nefise Hanım uygundu. Acaba has anede miydi?

“Özgür, ne yapmaya çalışıyorsun? Nereye çekistiriyorsun beni?”

“Yalvarırım acele et. Soru sorma. Sonra anlatırım.”

“Neden kusmamı istedin?”

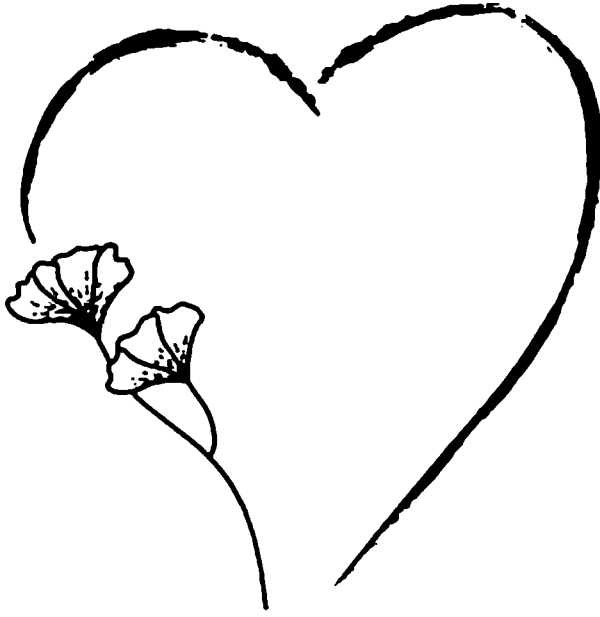
Neden istedim? Çünkü kusarsan etkisi kalmayabilirmiş. Aklımda öyle aldı. Babam da gelmiş. O zaman haberi var. Kime neye kahrolacağıma

şaşırdım.

“Kusmazsan, kanaman başlayabilir.” dedim dudaklarım titrerken.

“Ne kanaması? Özgür delirtme beni. Annen özür diledi diyorum. Ne dersem, inanacağını söylemiştin. Ne oldu şimdi?”

“İnandım, Gonca’m. İnandım kalbimin yangını.”

51. Bölüm: Gonca'dan

Ben ruh halim iyi diye düşünürken; Özgür'ün doktor görüşmeleri ile rahatlamasından sonra, ruhlar alemimin hiç de iyi olmadığını fark ettim. Asıl şimdi çok iyiydim. Özgür etrafımda dirençle karşılaşmadan, sürtünmeye uğramadan fırıldak gibi dönüyordu. Yoruldum desem, erkek deniz atları gibi bebeğimizi benim yerime taşıyacak durumdaydı. En önemlisi de çok ama çok mutluydu.

İş yerinde gündüz ne kadar yoğun olsa da akşamları, kızım ve bana ait olmayı başarıyordu. Yirmi gündür istisnasız her gece, gözleri eli karnımı okşarken uykuya yenik düşünüyordu. İkimiz de kalkıp duş aldığımızda, benim aksime işe gitmek için hiç acelesi yoktu. Kahvaltı ettikten sonra kapıda kaldı. Binbir zahmet ve vaatle dış kapıyı kapatarak hemen uğurladım. İçeri geçtiğimde Özlem de yumuk yumuk gözlerini ovalayarak yanıma geldi.

“Anneee! Çışışış.”

“Günaydın, güzel kızım. Hadi gel tuvalete.”

“Baba beni öptü? İşe ditti.” (Babam beni işe giderken öptü mü?)

“Tabii ki öptü kızım. Hatta kızım güzelce kahvaltısını yapsın, akşam beraber oynarken hemen yorulmasın, güçlensin dedi.”

Kahvaltı yapıp hemen işe geçtik. Özgür de tüm gün toplantıda olacağını söylemişti. Düğün mevsimi devam ederken, sabahki uç gelinimi öğlene kadar hazır ettim. Öğle yemeğini hızlıca halledip kızlarla öğleden sonraki randevulara geçtik. Aynı kişilerle çalışmak avantajdı, ben de memnundum. Eskiye göre artık daha çok aynı dili konuşuyorduk.

Saat dörde gelirken salonun kapısı açıldı. Kapıdan giren kadın tanıdıkta: Özgür'le evlendiğimizden beri buraya bir kez gelmemiş olan kayınvalidem, Ahsen Atasoy.

“Merhaba Gonca, müsait misin?” Müsait miydim?

“Hoş geldiniz. Aslında biraz işim var. Beklemek isterseniz, arkada bir oda daha var.”

“Evet, isterim. Turgut da burada, o da gelebilir mi?”

“Tabii, geçin siz.” Arkasından da kayınpederim girdi. Başıyla selam verip Özlem’le arkaya geçtiler. Niye gelmiş olabilirlerdi? Bakışları gayet müşfikti. Acaba pişman mıydı?

Yarım saat sonra, ben de arka odaya geçtim. Özlem babaannesinin saçlarını yapıyordu. Manzara içimi ısıttı. Özlem benim kızımdı. Bir yabancıydı. Ahsen Hanım da biliyor, yine de kızıma izin veriyordu. Bir şeyler değişmişti de nelerdi onlar?

“Gel kızım, otur. Konuşalım biraz.” Turgut Bey hâlâ aynıydı.

“Bir şey içer misiniz? Limonata yapmıştım.” Cevap beklemeden bardakları hazırladım.

“Bıçak, tabak, çatal var mı? Pasta getirdim. Ben de kesip servis ederim.” Ahsen Hanım da odadaki ufak mutfak tezgâhına geldi. Elim ayağıma, dilim damağıma; her yerim, bir tarafıma dolaştı. Teşekkür ederken, çekmecedan bıçak çıkarıp tezgâha koydum.

“Çikolatalı aldım. Düşünde öyle istemiştin. Yeni bir pastane açıldı. Pastaları çok güzel, taze.”

“Zahmet etmişsiniz. Doğru, çikolatalı seviyorum. Teşekkürler.” Tabak ve bardaklarımızla oturduk. Pasta gerçekten çok taze ve güzeldi.

“Gonca?” Sanırım konuşma başlıyordu.

“Efendim?”

“En son görüştüğümüzde sana hiç hoş şeyler söylemedim. Gerçekten üzgünüm.” Ne demem gerekirdi?

“Buraya kadar yorulmuşsunuz.”

“Daha önce gelmeliydim. Ben, ben Özgür’ü çok seviyorum. Anne olmadım ama onu çok istedim. Belki de yeterli ve ilgili bir anne değildim. Hep beklenti içindeydim. Zekiydi, başarılıydı. Ondan pek çok talepte bulunduk, daha çok ben bulundum.”

“Anneler çocuklarını başarılı görmek isterler, eminim.”

“Emin ol, isterler. Sen de annesin. Benden daha çok annesin. Özlem çok tatlı bir kız.”

“Esağfurullah. Hiçbir zaman böyle düşünmedim. Kimsenin anneliğini sorgulamak haddim değil.”

“Orçun’dan baba olamayabileceği haberini alınca Özgür kahroldu. Sarı ki hayata küstü. Senden bize hiç bahsetmedi. Bizim seçtiğimiz hiç kimse ile olmak da istemedi. Kendi istediği kişi ile evleneceğini söyledi.”

Turgut Bey de konuşmaya dahil olarak, “İstediği kişi senmişsin kızım. Özgür seni isterken, bizim istemememiz söz konusu bile olamaz.” dedi sevecenlikle.

Biraz mahcup olarak, “Biz Özgür’le lise sonda beraberdik. Evlenmek

edik. Olmadı bir şekilde, kader. Uzun zaman sonra, malum ben hamiken tekrar karşılaştık.” dedim. Başımı eğdim. Kocamın ailesine karşı hem’i sesli konuşmak zor geldi.

“Bize bak Gonca. Seni utandırmak için gelmedik. Ben pişmanım. Siziken ya da sen gittikten sonra belki değildim ama Özgür’le konuştuktan sonra ve o gittikten sonra çok düşündüm. Özgür benim en değerlim. Yaptığın haksızlığı gördüm. Seni gerçekten çok seviyor.”

“Ben de onu çok seviyorum, inanın. Pişmanlıklarım var. Özgür’le tekrar dikte olabileceğimi düşünemedim. Düşünebilseydim...” Bir damla gözyaşı aktı. Kızım gelip kucağıma sokuldu beni öyle görünce. “Ama Özlem’in pişman değilim. Ben söylemeye utanıyorum ama ondan vazgeçmeyi düşünüyordum. Oğlunuz kızımı çok istedi, çok sevdi. Karşı çıktım, yine de beni bırakmadı. İyi ki bırakmadı.”

“Biz de Özlem’i çok sevdik, seviyoruz.” dedi Turgut Bey. “Bizim için umımdakinden farklı olmayacak, seni temin ederim. Ahsen’in davranışı veriydi. Sonradan o da çok üzüldü.”

“Doğru Gonca, üzüldüm. Tekrar özür dilerim. Beni affedebilecek misin?”

Gülümseyerek, “Affedecek bir şey yok.” dedim. “Hiçbir zaman, Özgür’ün yeterli olduğumu düşünme yanılgısına düşmedim. O her ne kadar aksini iddia etse de benden kat kat üstün, biliyorum. Onun için başka planlarımız olduğunu da anlıyorum ama yemin ederim, bu bebek Özgür’ün bebeği. Bana kendi bebeğini vermeyi çok istedim. Durumunu biliyordum.”

“Tabii ki Özgür’ün, Gonca. Özlem de öyle. Düşünme artık bunları. Planları unutup, yeni bir başlangıç yapabilir miyiz?” Turgut Bey kibarlığıyla asla yitirmiyordu.

Sonra bir şeyi açıklığa kavuşturmak isteyerek, “Gelmenizi Özgür mü istedi? İnanın, mecbur değildiniz. Size karşı asla kin beslemiyorum. Özgür için bile olsa, bana katlanmak zorunda değilsiniz. Özgür mutlu olsun yerler.” diye sordum.

Ahsen Hanım samimiyetle, “Özgür’ü aradım ama işi varmış. O böyle ricalarda bulunmaz.” dedi. “Bizden hiç bir şey istemedi, istemez de. Geldiğimizden haberi yok. Ben istedim. Torunlarımdan ayrı kalmak istemiyorum. Üç haftadır Özgür benimle konuşmuyor. Bu, benim için çok acı. Affettiğini söylersen, içim daha rahat eder.”

“Peki, affettim.” dediğimde güldü. Çok mutlu oldu. Bana sarıldığında ben de güldüm.

“Yesene, pastanı bitir hadi.”

Biraz daha oturup ayaklandılar. Saat beş olmuştu.

Turgut Bey, “Kızım Özlem’i alsak nasıl olur? Uzun zamandır görmedik. Bayağı özledik. Sen de daha rahat çalışırsın. İsterseniz, işleriniz bitince Özgür’le gelirsiniz, yemeği birlikte yeriz.” dedi.

“Özlemle çalışmaya alıştım, sağ olun.”

Özlem sağ olsun, “Ben dede babaanniii dit dit. Akülü ayaba süy dede? (Ben dedem ve babaannemle gideceğim. Dedem akülü arabamı sürdürür, dedi.

“Kızım baban gelince gideriz, olur mu?”

“Hayıy, ben dit dit.” (Hayır, ben gitmek istiyorum.)

“Özlem bizimle gelsin. Özgür geç çıkacakmış sanırım. Asistanı söyledi.” Bunu diyen Ahsen Hanım’dı.

“Sizi rahatsız etmesin.”

Turgut Bey çoktan Özlem’i kucaklayıp, “Torunumuz bizi rahatsız etmez kızım, bir daha duymayayım.” dedi. “Hâlâ anne baba demiyorsun. En kısa zamanda umarım bunu da çözeriz.”

Sana baba derim de Ahsen’ciğim anne dememi ister mi? Kapiya giderken Ahsen Hanım salonu ilgiyle inceledi.

“Salonun çok şirinmiş Gonca’cığim. Arada kahve içmeye uğrarım. Sen de istersen.”

“Teşekkür ederim. Tabii zevkle, ne zaman arzu ederseniz.”

Özlem’i de alıp gittiklerinde, hemen Özgür’ü aradım ama toplantısı bilmemişt, açmadı. Acil bir durum değildi. Asil bir durumdu. O kadar ki, babası kadın kuaförüne girmişti. Hemen işime döndüm. Bir saat sonra da Özgür aradı. O gelene kadar müjdeyi nasıl versem diye düşündüm, durdum. Telefonda söylemek saçma olurdu ve anlamını yitirirdi, salona çağırdım.

Özgür gelip de arka odaya geçince, direkt kucağına atladım. Özlem’i sorup duruyordu. Onun için endişe etmişti. Özgür’e ne zaman mutlu haber vermek istesem, ters tepiyordu. Sorun bende miydi, yoksa Özgür mü mutlu haber almaya alışkın değildi, çözemedim. Kızımı Levent aldı diye bile düşündü. Yuh! Tekrar Özlem’i sorduğunda, şaşkın ama bir o kadar mutlu ve ondan da bir o kadar fazla umutlu geçirdiğim günümü anlatmaya başladım.

“İkisi bağlantılı, merak etme. Annen ve baban geldi. Annen benden özür diledi ve seni sevdiği için saçma sapan davrandığını, artık senin beni çok sevdiğine inandığını ve Özlem’i yeni doğacak bebeğimizden asla ayırmayacağını söyledi. Onları ikna etmişsin, aferin sana. Baban özellikle çok iyiydi zaten. Bana sürekli kızım diyor. Hatta onlara anne baba dememi bile istedi. Ahsen Hanım ne der, tabii bilmiyorum. Senden habersiz gelmişler. Doğru mu? Sen ısrar etmedin, değil mi? Öyle bile olsa, çok mutlu oldum. Uzun süre bu mutluluğumu bozacak herhangi bir şey olacağını sanmıyorum. En son eve gittiğimizde aslında baban aynıydı, şimdi annedeki değişim muhteşemdi ve ben ona gerçekten de inandım. İltendi.”

Yarım saat dil döktüm. Özgür hâlâ soru soruyordu. Sorularında mantık aramaya başladım, bulamadım. En sonunda bana kus mu demişti? Ne için kusacaktım ki? Kanamayla ilgili bir şeyler geveleyip, beni çekıştirmeye başladı.

“Ne kanaması? Özgür delirtme beni! Annen özür diledi diyorum. Ne desem, inanacağını söylemiştin. Ne oldu şimdi?”

“İnandım, Gonca’m. İnandım kalbimin yangını.”

“Özgür, bıraksana beni. Bileğimi kopardın. Ne kanaması dedim?”

“Annem getirdiği pastaya ilaç koymuş olabilir.”

Dönüp dolaba kaldırdığım pastaya baktım, görebilecekmişim gibi.

“Ne ilacı koymuş olabilir Özgür? Pastayı tüm salon yedik. Onlar da yedi.” Özgür psikopat mıydı?

“Düşük ilacı Gonca. Senin dilimine koymuştur belki, bilmiyorum. İki saat sonra başlayormuş kanama. Hadi.”

“A-an-la-ma-dım.” Anladım.

“Hastaneye gidelim bir an önce.”

“Annen, ben Özlem’e hamileyken bana ilaç mı içirdi? Kanamam ilacın mı oldu?”

“Öyle sanırım.”

“Öyle mi sanırsın? Hangi hastaneden bahsediyorsun sen? Özlem, meleğim şu an annenin yanında, farkında mısın? Hemen oraya gitmek istiyorum.”

“Gonca babam da orada.”

“Babanın işin içinde olmadığı ne malum? Birlikte geldiler.”

Çoktan salondan çıkıp arabanın yanına gelmişim. Özgür kapıları açığında geçip oturdum. Kafamda deli sorular vardı. Annesi pastaya ilaç koyduğunu ört bas etmek için mi salona kadar gelip, özür dilemişti? Önceden olmadığı gibi, şimdi de aklımda Ahsen Hanım olmayacaktı. Babası bana kızım derken, ona baba dememi isterken; Özgür’den hamile kaldığım bebeğin canına mı kastetmişti? Oğlundan olduğuna inanmamış mıydı? O kadar mı tatlı dilli bir caniydi? Özgür? Annesinin özür dilediğini söylediğinde gösterdiği tepki ile, bunu önceden bildiğini anlamamı sağlamamış mıydı? Bildiğini ve bana söylemediğini...

Eve kadar sessiz kalmaya karar verdim. Özlem’in kılına gelecek en ufak bir zararla o evi yakardım.

“Gonca ağrın var mı? Yalvarırım önce doktora görünelim.”

Hışımınla ona döndüm. “Karnımdaki bebek şu an umurunda mı sanıyorsun? Lütfen daha fazla konuşmadan, kızıma varmamı sağla!”

Hızını artırdı. Yüzünden geçen acıyı görebiliyordum. Ancak sahip olduğum, büyüttüğüm bebeğim o anda daha önemliydi. Evlerine geldiğimizde, araba daha durmadan kapıdan fırladım. Kapıyı yumruklamaya başladım.

Özgür de inip hemen yanıma geldi. “Gonca sakın ol, lütfen.”

“Evlerini benimle başlarına yıkman, ben yumruklamadan daha kapıyı kırman gerekirken; bir de sakın olmamı mı istiyorsun? Özlem senin kızın

değil, umursamadın diyelim. Ya karnımdaki? Bunu biliyordun ve benden gizledin.” Sesimin ayarı kaçmıştı.

Tam o anda Hafize abla kapıyı açtı. İçeri nasıl girdiğimi ve Özlem diye bağırdığımı bilemedim. Özgür de arkamdaydı. Dedesi dediğim adam, arka bahçede akülü araba ile kızımı gezdiriyordu. Ahsen Hanım da onları izliyordu. Kafasında kızıma vereceği zararların planlarını başının üzerindeki baloncukta görür gibi oldum, nevrime döndü.

“Anne baba deldi dede.” (Annemle babam geldi dede.)

“Hoş geldiniz kızım.”

“Hoş gelmedim hoş da bulmadım. Şimdi size bir şey yapmıyorsam eğer. Özlem burada olduğu için. Kızıma iki yaşında travma yaşatmamak için duruyorum. Benim ve kızımın bir metre yakınına gelecek olursanız, ikinizi de benzin döküp yakarım.” dedim şezlongunda doğrulmuş eşini de işaret ederek.

Özlem’i kucakladığım gibi dış kapıya yöneldim. Özgür ne bir şey diyor ne bir şey yapıyordu. Kapıdan çıktığımda, hâlâ peşimden gelen Özgür’ün sesiyle durdum.

“Özlem’i de aldık. Şimdi hastaneye gidebilir miyiz kalbimin yangını?”

O an üstün bir zeka örneği göstererek, “Niye anne babana dönüp pastaya ilaç atıp atmadıklarını sormuyorsun? Hastane diye tutturmaktan kurtulmuş olursun. Doğruyu söyleyeceklerine inanıyorsan tabii. Bunu benden gizlediğine inanamıyorum.”

“Gonca söyleyecektim. Üç haftadır buraya niye gelmiyoruz sanıyorsun?”

“Valla ben kendi adıma sevgili annen bana orospu dediği için gelmiyordum. Seni bilemem tabii.”

“Gidip sormamı mı istersin Gonca? Emin ol, sorarım.”

Bana yalvarıyordu. Mucizesi için üzülüyordu. Aptal değildim.

Dış kapıda görünen Atasoyları göstererek, “Gitmene gerek kalmadı. Bak, ailen arkanda. Senin de öncesinde benim arkamdan iş çevirip onların arkasında olduğun gibi.” dedim sertçe.

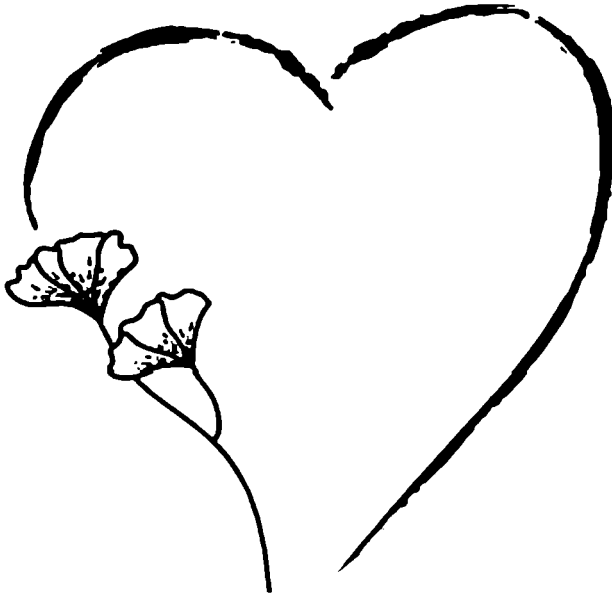
Gözüm dolup taşı. Akan yaşları kızım silmeye başladı. Dönüp araba yolundan ilerlemeye başladım. Taksi bulmam gerekecekti. Arkadan gelen sesler, ailesinin ne dediği umurunda değildi.

Özgür, çaresizlikle, “Gonca bekle, nereye? Arabaya bin aşkım, evde konuşalım. Yanında olmak istiyorum. Sana kötü bir şey olmasına dayanmam.” diye üsteliyordu. *Ev mi?*

“Sakın ama sakın eve gelmek gibi bir hata yapma Özgür. Aileni korumayı seçtiysen, onlarla kal. Senin yerin burası.”

“Hayır kalbimin yangını, öyle değil. Benim ailem sizsiniz. Benim yerim, sizin yanınız.”

“Seçimini yaptıktan sonra değil. Artık değil.” Artık değil.

52. Bölüm: Özgür'den

Gonca çok sinirliydi. Her annenin, tamam belki bazı anneler hariç her annenin yapacağı gibi evlatlarını düşünmesi normaldi. Hele ki, onu kaymakle burun buruna gelerek bunu tecrübe etmiş bir anneyseniz... Bunu ul edebilirdim. Sakinleşmesi için bir süre daha onu yalnız bırakabilirdim, bilmem gereken tek şeyi öğrenene dek. Önce anneme döndüm.

"Pastaya da düşük ilacı koydun mu?" Ağzımdan anne kelimesi çıkmırdı.

"Özgür ne diyorsun sen oğlum?" Bir de soruyor.

"İkinci kez sormayacağım, sen de bu işin içinde misin baba?"

"Oğlum Gonca neden sinirlendi, en ufak bir fikrim yok. Birkaç saat önce likteydik. Sorun yoktu. Ne ilacı bu? Ne yaptık biz?" Babamın şaşkınlığı dehşete düşmüş hali gerçek göründü gözümde.

Anneme dönerek, "Tek başına yaptın demek ki. Gonca tekrar kanama görecek mi?" diye sordum.

Vereceği cevabından korkmayı mı, evet derse Gonca'ya nasıl yetişeceğimi mi düşünsem bilemeden nefesimi tuttum. Yüreğimin kaldırabileceğini sanmıyordum. Ellerim iki yanımda sıkılı halde birkaç saniye beklemekle saatlere eşti.

"Özür dilerim Özgür. Yemin ederim seni korumak için yaptım. Nasıl ni korumam? Uzun yıllar sonunda sahip olduğum tek evladımsın. Seninim bebeğimsin. Seni kandırdığını zannettim."

"Nasıl bu kadar nefret dolabilirsin? Beni kandırmış bile olsa, doğma-ış bir cana kıymayı nasıl düşünebilirsin? Aldığın pastada var mıydı bu-ın?" Bilmek zorundaydım. Bağırdım.

Kafasını sağa sola salladı. Oh! Yok. İnanmam aptallık mıydı? Bu kadarı da yalan söylemeye cesaret etmezdi sanırım. Ağlamaya başladı.

"Özgür ne bu ilaç meselesi? Annen ne yapmış?" Babamı bembeyaz oldu.

"Karı daha iyi bilir ama kendi tahminlerimi söyleyeyim. Ahsen Atasoy, Gonca'yı tanıştırmak için getirdiğim ilk akşam ona portakal suyuyla ilaç

vermiş, bebeği düşsün diye. Benim bebeğim, Özlem'im. Başarılı olamacı, düğünde denedi. Erken doğum yaptı. Kiminle evlisin sen böyle?"

Bir zamanlar annem dediğim kadına; dokunsam elle tutulabileceğinden emin olduğum gözlerimdeki nefretle baktım. Bir şey demiyordu, inkâr etmiyordu. Allah kahretsin! Babam anneme döndü, elini kaldırdı. Gözlerimi kapattım. Yirmi sekiz yıldır ilk kez şahit olduğum bir görüntüyü. Beklediğim ses gelmeyince tekrar açtım.

Vurmadı. Vuramadı. Vurmasını ben de istemezdim.

"Derhal bu evi terk et Ahsen. Hemen şimdi gitmezsen, seni mahvederim."

"Turgut, pişman oldum. Geçtiğimiz üç haftada düşündüm, böyle bir şeyi tekrar yapmadım. Yemin ederim."

"Üç hafta düşünmeseydin, tekrar mı yapacaktın? Evi terk et. Ara avukatını, bir zamanlar sevginde boğulduğum için ne istiyorsan vereceğim. Boşanıyoruz, topla bavulunu ve git."

"Hayır, lütfen kovma beni. Bugün oraya, gelinimin yanıma kendi isteğimle gittim. Özgür oğlum, lütfen babana izin verme. Gonca'yı çok sevdiğini anladım bir tanem."

Sinirle, "Gelinin mi?" diye sordum. "Gonca bana eve gelme dedi. Bilmediğim halde ona söylemedim, söyleyemedim belki de. Nasıl söylenir ki? Şimdi o kadar pişmanım ki... Bu iş üç hafta önce bitmeliydi. Sen sadece sana ait olan mutluluğun değil, benim de mutluluğumun içine ettin, karımı mahvettin. Onu, çocukları ile benim aramda tercih yapmak zorunda bıraktın."

"Oğlum pişmanım, inan. Gitmek istemiyorum Turgut. Seni sevdiğini biliyorsun. Senden hiçbir zaman vazgeçmedim. Özgür yalvarırım, ikiniz de affedin. Yemin ederim pişmanım. İstersen, Gonca'nın ayaklarına kaparırım."

Babam içerlemiş sesiyle, "Doğru, vazgeçmedin. Bunu da her seferinde sırtımda yük gibi taşıdım. Eksikliğimi hep yüzüme vurdun." dedi. "Gelinimin ve torunlarımla yanına yaklaşmayacaksın artık, izin vermem. Asıl ben senden vazgeçmedim. Kimse istemediği halde seninle evlendim. Şimdi vazgeçiyorum."

Babam annemi evden kovarken bağırdığında yerimden sıçradım. Alım Gonca'daydı. Annem hâlâ ağlıyordu, yine de babamın peşinden eve girdim.

"Özgür, çok üzgünüm. Bilsem, bu iş daha o zaman biterdi. Karının peşinden git oğlum."

"Şimdi sinirli baba. Gidersem daha kötü olmasından korkuyorum. Özlem için kesinlikle haklı. O kadar korktum ki. Gonca sizin geldiğinizi söylediğinde elim ayağım kesildi. Üstelik o kadar mutlu söylemişti ki, benim düşündüklerime bak baba."

Aklım almıyor. O gece sen tek gelip gittiğinde çıldırdı, sakinleştirmem an aldı. Yatıp uyuyunca, her şeyi kabullendi zannettim. Yemekte sizi ok iyi karşıladı. Deden illa düğün olsun dediğinde ilgilendi. Şaşkınım. um bir cana kıymak ne demek?”

imse benim kadar şaşıramazdı. “Hafize ablaya vitamin olduğunu söyleyerek ilaç koydurmuş. Son geldiğimizde tekrar etmek istemiş. Hayret! Hayret ederek kendini ele verdi. Gonca hakaretlere dayanamayıp gitmeli belki ilaçlı meyve suyunu yine içecekti. Annem de işin içinden sıyrıldı. Gonca kendinde sorun mu var diye düşünüp üzülecek, yine kabus günler geceler yaşanacaktı.”

Nasıl bir hırs bu? Ahsen bunu nasıl yapar? Ya bir şey olsaydı Özgür? İ bununla nasıl yaşardım?”

Gonca ne yapsın baba? Biz öldük öldük dirildik. Hastanelerde haftaya yattık. Gonca için daha zordu. Canı yandı, ayrı; Özlem’i kaybetme kusu ayrı. Şimdi canı daha çok yandı. Biyolojik olarak yaşamadı dü: tehlikesini. Her şeye kuşkuyla yaklaşacak artık, şüphelenmeden bir şey ip içmesi mucize olur. Psikolojisi alt üst oldu. ”

‘Ah be oğlum! Nasıl bir kader bu? Senin iyi olmanı istedikçe, bizim imize aslında hep sen fedakârlık yaptın. Kendi isteklerinden vazgeçtin, k olduğun kadını bile söylcycemdin bize. Seninle gelmemi ister misin? n de konuşurum. Senin bir kabahatin yok oğlum.”

‘Gonca’nın sinirine tüy dikmek istemiyorum. Sen de işin içindesin diye k korktum. Seninle gitmem. Gonca benzinle yakmasın, bir de babasız lmayayım.” diye kötü bir espri yaptım ama gülecek halimiz yoktu.

“Çocuklarını korumak için telaşlı, endişeli bir anne o. Ne dediğini biliyor. Sakın üstüne gitme ve asla vazgeçme. Ne yaparsa yapsın Gonca da ni çok seviyor.”

“Ondan ve çocuklarımdan ölsem de vazgeçmem. Sözleriyle elimi ve lumu bağlıyor. Ben ne yapmalıyım baba? Eve gitmeli miyim?”

“Karını sen daha iyi tanıyorsun. İsrar mı mesafe mi etkili olur? Canına stedilmiş. Kasteden de kocasının annesi. Bir de Özlem’i alıp eve getir- k. Tepkisinde çok haklı.”

“Haklı. Benim hatam büyük. İşte o kadar yoğunum ki, söylemeyi unuttum. Şu an yanında olmaktan, göz yaşlarını dindirmekten daha çok istedi- im bir şey yok.”

“Git o zaman oğlum. Ailenin yanında ol.”

“Sen annemle ne yapacaksın? Boşanma konusunda ciddi misin?”

“Ahsen benim hayatımın aşkıydı. Duymuşsun bizi zaten, ben çocuk ve- medim. Bırakmadı beni. Başka birinden yapmasını da teklif ettim. İs- medi. Bugün yaşadığımız bambaşka bir olay. Birlikte kalmak için aşk tmez.”

Aşkın yetmediği durumun içinde olmamayı diledim.

iç dönmediği yabancı bir dil gibiydi. Anlıyordum ama konuşamıyordum.

lava yeni kararmaya başlamışken, Gonca'nın akan her yaşı için kene tekrar kızdım. Nasıl söylemedim? Nasıl unuttum? Nasıl unutmak ve hatırlamamak istedim? Sabır taşı değildim ki. Cesaret edemediklerimünden daha fazla hayatı bekletmek istemiyordum. Bir de Gonca hamili. Üzülmemeliydi. Üzmemeliydim.

aten üzmemiş miydim? Annemin yaptıklarını sakladığımı düşünmüş-Özlem'i sevmediğim kanısına varmıştı. Hakkım olsaydı en çok da buna labilirdim. Yoktu. Eve gelme dedi. Geldim. Kovmadı. Bu iyiye işaret e düşündüm. Azıcık da psikoloji bilgim olsaydı ya! İnsanlar demedikle e konuşurmuş. Gerçek söylemek istedikleri sustuklarıymış.

Gonca da susuyordu; sanki hiç konuşmamacasına. Kelimeleri gözünden arılanan damlalardaydı. Ne çok keşkem vardı bu akşam. Keşke daha ından bakıp okuyabilseydim. O dili öğrenmiş olmayı, bildiğim tüm dili unutmakla değiştirdim. Başlamak, bitirmenin yarısı değil miydi? Vira millah!

Temkinli biçimde, "Gonca?" dedim. "Konuşmayacaksın belli, haklısın. En azından beni dinle. Özlem'i de en az seni sevdiğim kadar sevdiği biliyorsun, değil mi? O benim küçük kıvılcımım. Mucizelerimin ilki. akşam çok telaşlandım. Senin aynı acıları yaşamaman için hastane e tutturdum. Özlem bir an aklımdan çıktı. Özür dilerim. O benim canının yarısı. Kızımın ayağı taşa değse, dağları yerinden oynatırım." Tek sı oynamadan, mermerden bir heykel gibi oturuyordu. Yanaklarında yol nuş sıcak gözyaşları hariç donmuş gibiydi.

Dizlerinin dibine çökerek, "Bak bana güzelim. Ağlama artık." diyebil- n güçlülle. "Pastada ilaç yokmuş. Biliyorum, bunu söylemem saçma esi. Bunu müjde verir gibi söylemekten utanıyorum ama çok şükür ki kmuş. Lütfen üzülme artık. Ben de üç hafta önce öğrendim. Yemin ede- n daha öncesinde değil. İlk geceden sonra söylemeyi unuttum. Annem o nim yal Konduramadım fakat Gonca'm yine de söyleyecektim. Kulağa hane gibi gelmesin. O gece niyet ettim, sen kötü bir şey olduğunu anla- p söyleme dediğin halde ben yine de söylemeliydim. Her akşam eve, bu şam söyleyeceğim diye geliyordum, nasıl oluyorsa aklımdan çıktı her ferinde. Haklısın. Sen yaşadığın bu mutlu günde, annemle aran düzel- i sanırken; ben sana ilaçtan, kanamadan bahsettim. Üzülme artık; ağla- la, yalvarırım. Ben sensiz bir hiçim. Seviyorum kız seni."

Ne desem olmuyordu. Hiç tepki vermiyordu. Dinlene dinlene belki bir aate yakın dil döktüm.

En son, "Aç mısın kalbimin yangını?" diye sordum. "Ne yapayım sana, ize? Yemek yemedin. Özlem yemiş mi?" Elimi karnına koydum. Çekil- dedi. Oh!

Öyle bekledim. Bekledik.

Mucizem içindeyken, "Özgür, ben boşanmak istiyorum." dedi uğursuz bir baykuş gibi.

“Annemi hâlâ seviyorsun, biliyorum. Özür dilerim baba. Böyle öğrenmeni istemezdim.”

“Seviyorum. Sevgi de yetmez. Daha karıncadayken, ikisinin birden hayatını tehlikeye atmış. Benim eşim böyle biri olamaz.”

“Üzgünüm baba, ne desem çare olmayacak biliyorum. Asla hayalini bile kuramadığım bir bebeğimiz olacak. Hem onu hem de Özlem’i düşünmek zorundayım. Her şeyden önce de karımın yanında olmak zorundayım. Ben yine uğrarım baba. Görüşürüz. Artık gideyim.”

“Görüşürüz oğlum. Haberdar et beni.”

Arabaya binip çalıştırınca, hareket edemedi kaldım. Bir süre eve gidip gitmeyeceğime, gitsem bile Gonca’nın beni görmek isteyip istemeyeceğine emin olmadan bekledim. Beklerken annemin kapıdan çıktığını gördüm. Muhatap olmamak için arabayı çalıştırdım.

Düşünecek neyim vardı ki? Gonca ve Özlem neredeyse, ben de orada olmalıydım. Diyeceği, isteyeceği her şey kabulümdü. Gonca kabulümdü. Yolda giderken aramayı düşündüm. Arasam da açmazdı.

Yine de aradım. Sonuna kadar çalsa da telefon açılmadı. Büyük ihtimalle taksiyle eve gidiyordu. Ondan önce evde olabilirdim. Gaza bastım. Eve gelince, önce geldiğimi anladım. Gonca henüz gelmemişti. Biraz daha bekledim. Tekrar aradım, yine açmadı.

Yarım saat geçtiği halde Gonca hâlâ eve gelmedi. Endişeyle tekrar ararken kapı açıldı. Koridora geçip, onlara baktım. Özlem, Gonca’nın kucağında uyumuştı. Elimi uzatıp kucağıma almak istedim. Odasına götürüp kendi yatırdı.

Çok ağladığı belliydi. Bir yabancınnın taksisinin arka koltuğu yerine omzumda ağlamalıydı. Ben teselli etmeli, gözünün yaşını ben silmeliydim. Odadan çıkınca yatak odasına geçti. Oradan duşa girdi. Konuşmadan bekledim. Duş alırken ben de mutfakta onun çok sevdiği, siltli filtre kahve hazırlamaya başladım. Duştan çıkmış olmalı ki saçını kuruttuğunu duydum.

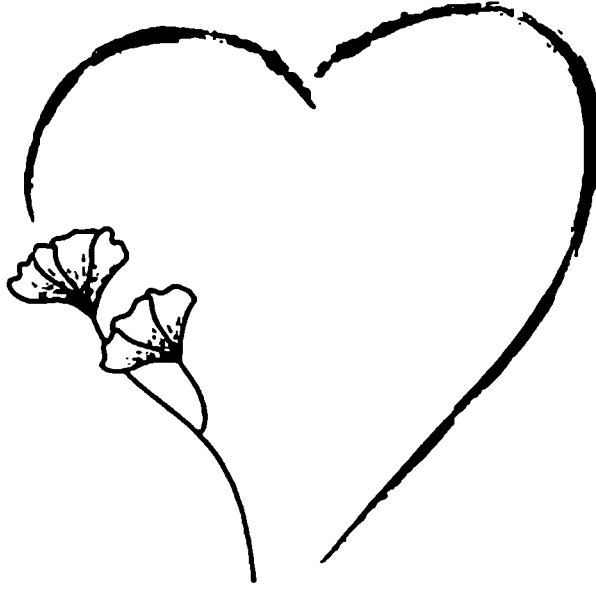
Elimde kahve kupalarıyla mutfak kapısında bekledim. Direkt balkona geçti. Tek kelime etmiyordu. Ben de onu takip ettim. Bardakları masaya koyduğumda, lafa nasıl girsem diye beynimin içindeki zekâ kırıntılarını yokladım. Sonuç sıfırdı. Bulamadım. Zekâm sıfırın da altındaydı.

Gonca uzaklara bakıyordu. Etrafta görebileceği pek çok güzel şey olsa da boş baktığı belliydi. Keşke ne düşündüğünü bilebileceğim bir metod olsaydı. İcat ettikleri an, ilk alıcı ben olurdum. Kahveye uzanmadı. Ben ne desem diye düşünürken beynim kısa devre yapmıştı.

Özür dilenir mi? Affet denir mi? Özür dilesem affeder mi?

Kahvemi elime alıp büyük bir yudum içtim. Ağzım kurumuştu. Yemek yemediğimizi de o an fark ettim. Acaba Özlem yemiş miydi? Yediren annem miydi? İnsan, annesi torununa yemek yedirdi diye korkar mı? Ben korktum.

Gonca halen susuyordu. Susma kalbimin yangını. Konuşmayı başlatamadık. Bas play tuşuna. Bu suskunluk, gramerini iyi bildiğim ama dilimin hi

53. Bölüm: Gonca'dan

Özlem kucagında hızlı adımlarla ilerlerken, Özgür arkamdan gelmesin diye dua ettim. Onu kırmak ve üzmemek istemesem de benden sakladığı şeyi kaldırmak için yeterli güce sahip değildim. Annesi benim bebeğimi öldürmeye çalışmıştı. Özgür bunu bilerek benden gizlemişti.

Telefonumu çıkarıp uygulamadan taksi çağırdım. Buralarda taksi durağı yoktu. İyi ki çok beklemedim. Sadece trafik vardı. Trafik iyiydi. Özellikle düşünmen gereken çok şey varsa, ne yapacağını bilmiyorsan... üstüne Özlem zorluk çıkararak kucagında tepiniyordu. Takside bebek koltuğu yoktu ki, oraya oturtayım.

“Ben baba dit dit. Baba da del.” (Ben babamla gideceğim. Babam da gelsin.)

“Gelir sonra baban. Biraz işi var.”

“Sen dit, baba del. Onu öp öp.” (Sen git, babam gelsin. Babamı öpeceğim.)

“Bana neden git diyorsun kızım?”

“Seni göydüm. Babam üzüyü.” (Seni gördüm. Babam üzülür.)

“Seni görmeye gelir, merak etme.”

Özlem ağlamaya başlamıştı Özgür'le kalabilmek ya da onunla gidebilmek için. Gözyaşlarını engelleyen baraj kapakları bir kere açılmıştı. Mutluluğum üç hafta sürmüştü. Benim tüm ömrüme yayılan kısa süreli mutluluk esamelerimden biri daha son buldu. Özgür'e her ne kadar yüklenmek istemesem de bu durum, en intikam temalı ve ajitasyon içeren filmlerin senaryolarından daha Erol Taş'tı. Başrolü annesi kapmıştı.

Hayatımız filmdi de bu neydi böyle? Ödüle koşardı. Özgür peki, bunu nasıl saklardı? Şimdi de aklım ilaçlı pastaya gitti. Pastada ilaç varsa, kanamam mı başlayacaktı? Özlem'le ve Özgür'süz çıktığıma pişman oldum. Özgür beni korurdu. Koruyamasa bile yanımda olur, benimle öldü.

Anne ve babası... Terk edilmekten daha kötü bir şey varsa, bu olsa gerek. Benim de annem beni doğar doğmaz bırakmıştı. Yine de öldü.

şıkaydı. Öldürmek...

O anda yüzümün ortasına yumruk yemişim gibi hissettiren bir gerçekle ha yüzleştim. Ondan, turuncu portakalımdan daha en başında ben vaz-çmek istemiştim. Baba diye ağlayarak uyuyakalan bebeğime daha sıkı-ıldım. Özgür beni bulmasaydı, Özlem olmazdı. Özlem olmasaydı, ben p yarım kalırdım. Özgür'e haksızlık ediyordum. Beni korumak için, ha da üzülmemem için uğraştıkça, onu kırıyordum.

Onu hak etmediğim halde benim olması yüzleştiğim diğer gerçektir. Her lamda eksiktim. Önce de fark etmişim zaten, fark etmemek için aptal nak lazımdı. İyi ki bir de aptal değildim. Fark etmesine etmişim de gulamaya nasıl geçer bir fikrim yoktu. Bulduğundan beri beni bırakma-ş, benden ayrı bir gece bile geçirmemiş, en zor, en üzgün anlarımda bile ımda olmuş, tüm kaprislerimi sahiplenmişti.

Peki ben? Ben mutlu etmeyi mi, olmayı mı bilmiyordum? Olmayı bili-dum. Mutluydum ki. Özgür beni severken, bulutlar seyahat aracım ol-şken, nasıl mutlu olmazdım? Özgür de mutluydu. Öyle diyordu. Etmeyi biliyor olmalıydım.

Yoksa Özgür yetiniyor muydu? Benimle, az olana kanaat eder gibi, ka-ine razı gelir gibi, 'Başa geldi nasılsa' deyip çilesini çeker gibi...

Ona yetmezdim. Sevgi de yetmezdi. En azından bir yerden sonra böyle çağını tahmin ediyordum. Özgür daha iyisine layıktı. Bunu fark edip ii bırakacağı gün gelmeden, ben ondan gitmeliydim. Nereye peki? Ha-ından gitmeliydim. Bir yere değil, bir şeye.

Sevdiğimden asla şüphe etme, söz ver' demişti. Söz verdim. Yine de tümü tutacak kadar bencil olmamalıydım. Onlar ailesiydi. Yaptığı hata olursa olsun; ailelerin evlatlarını affetmeleri gibi, Özgür de onlarsız ya-nazdı. Ben de onlarla yapamazdım.

İstemezsem onlarla görüşmeyeceğini söylemişti. Nasıl görmeyecekti? yat, sadece benimle geçer miydi? Ben buna değer miydim? İki turuncu loz ağız birliği edip beni eleştirmeye başlamadan önce kendi içimdeki lerimi susturdum. Onlar benden daha bencildi. Özgür'ü asla serbest bı-mazlardı. Adı üstünde o, özgür olmalıydı. Çocukları gelir, yine görür a bana ayağından prangayla bağlı kalmamış olurdu.

Trafik canımı sıkmaya başladı. Bir an önce eve varmak istedim. Yol çok 'düşündürmüştü; gereğinden fazla.

Taksi tarif ettiğim yoldan nihayet eve gelince, daha durmadan Özgür'ün basını gördüm. Yolda defalarca aramıştı. Nefesimi alırken bile zorlam-dum, nasıl konuşacaktım? Merdivenlerden kucığımda Özlem'le çıkar-ı, Özgür'ün mutlu, bağımsız, özgür şekilde hayatına devam edebilmesi n en doğru kararı verdiğimi biliyordum.

Ben onun önünde engeldim, onun ailesi benim için tehditti. Kapıdan erken beni beklediğini gördüm. Özlem'i doğruca yatağa yatırdım. Hava

sıcaktı ve hem iş hem stres hem de Özlem beni terletmişti. Duş almam gerekiyordu. Suyun altında göz yaşlarıma yeniden izin verdim.

Çıktığımda saçlarımı kuruttum ve kabarmalarına izin verdim. Kocaman kafamla odadan çıktığımda; Özgür elinde sütlü filtre kahve olduğunu anladığım iki bardakla, mutfak kapısında, ne yapacağını bilemez halde tepkimi bekliyordu.

Balkona geçtim. Kesin az da olsa orası esiyordur. Hava kararmaya başlamışken Özgür de hemen arkamdan geldi. Masaya bıraktığı kahvenin kokusunu aldıkça; kahveyi, benim nasıl sevdiğimi öğrenen Özgür'ün yaptığını bildikçe, boğazımda ses çıkarmama engel olan bir yumru durdukça, ben kararımı nasıl açıklayacaktım?

Önce o konuştu. Özür diledi. Ağlama dedi, yalvardı. Hâlâ ağladığımı öyle öğrendim. İlaç yokmuş, şükür. Kanama ihtimalim en azından ortadan kalktı. Özlem'i sevdiğinden emindim, karnımdaki mucizesi için endişelendiğinden emin olduğum kadar.

Sevmek... Endişelenmek... Benim de yaptığım bu değil miydi? İnsan birini çok severken ya onu bir şekilde kaybedeceği için ya araya ayrılık gireceği için ya da ölümle ayrılacağı için endişelenebilirdi. Benim endişemle ise, hiçbirini yarışamazdı. Evladını kaybetmekten endişe eden bir anneyle, hangi endişe yarışabilirdi ki?

Özgür hayatımda hep dönüm noktası oldu. Beni yurtla yanlış kişiyi beklemekten, lisede yanlış kişiye âşık olmaktan, sonrasında ise bebeğimi aldırarak gibi bir yanıştan ve onun beni sevmediği yanılgısından döndürdü. Özgür'ü sevmemem için, ona deliler gibi âşık olmamam için kalbimi sökme gerekiyordu ki, o zaman bile durana kadar yine de Özgür için çarpardı. O yüzden söylemek zordu. O yüzden seçim yapmak zordu. Hâlâ benim aş olup olmadığımı düşünecek kadar ince ruhlu, geniş gönlüydü. Fazlasın bana Özgür, çok fazlasın.

Söylediklerini ezber etmiştim ama sanki duymamış gibi, "Özgür, ben boşanmak istiyorum." dedim.

Yavaşça elindeki bardağı bıraktı. Şimdi ben, yaptığı harika kahveyi içebilirdim. Çünkü son tükürüğümü Özgür'e kurduğum bu cümle ile harcamıştım. Boğazımdan geçecek sıvıya ihtiyacım vardı. Hele ki, kocamın yaptığı kahveye. Kocam... Ayağa kalkıp, arkama geçti. İki elini omuzlarıma koydu. Elleri omuzlarıma masaj yapıyordu. Elimde kahve... Bir kadın daha huzurlu olabilir miydi? Daha mutlu? Olamazdı.

"Sütteki bileşik karbonhidrat olan laktoz, sen içtikçe parçalanarak glikoz ve galaktoza dönüşecek kalbimin yangını. İç bir an önce." Biraz daha içtim. Ne demek istediğini birçok kişi mi anlamazdı yoksa benim anlamam mı anormaldi? Terimlerden glikoz tanıdıktı sadece.

"Davayı sen de açabilirsin." diye devam ettim. "Bebeği görmek tabii hakkın. Nafaka mı neydi adı, öyle bir şey de istemiyorum."

İç aşkı, iç Gonca'm. İç kalbimin yangını. Beynine biraz glikoz girsin. a bariyerlerden geçemedi. Sağlıklı düşünemiyorsun." diyerek kıkırdadı.

Özgür ben ciddiylim."

Emekinin aksine sert bir sesle "Ben de ciddiylim." dedi. "Boşanma n olmayacak."

"Özgür, ben...?"

"Sen ne Gonca? Siktiğimin balkonu, keyif çatmamız için evimizin sırası bir bölümü değil de sanki huhuki danışmanlık veren fitne bir avukatın sı. Her defasında seni boşanmanın eşğine getiriyor."

Bana fazla olduğunu nasıl söyledim? Bırakmazdı. Beni bir şekilde ikna edirdi.

"Yaşadıklarım kolay değil. Seni, ailen ile benim aramda seçim yap diye ra sokamam."

"Babamın haberi yok Gonca, onunla konuştum. Annem tek başına yapış. Babam annemi evden kovdu." Ne?

"Şaşırdım ama üzüldüm diyemeyeceğim, kusura bakma."

"Gaddar mısın kız sen?" Bu cümle için neşelenen sesi devamında sertti. "Seçim falan yok Gonca, sizinleyim. Neden bu konu açıldı yine? Asıl bep bu değil, değil mi?" Son sorusuna cevap vermem için yüzümü kendine çevirdi.

"Özgür?"

"Hmm? Bu Özgür tonlamasını çok da uzak olmayan eskilerden hatırlıyorum. Sen bana layık değilsin, ben sana fazlayım. Sen mükemmelsin, ben kşığım. Papağan gibi tekrarlıyorsun, sıkıldım." Gelip önümde diz çöktü. Çok gözlerini bana dikti.

Haklıydı. Hem de çok haklıydı fakat şu an konumuz can sağlığımdı aklı sağlımdan önce.

Onu ikna etmesini umduğum ses tonumla, "Annen tekrar denemek isteyecek. Belki bir gün senden gelen bir paket zannedip, gönderdiği bir şeyi yiyeceğim ve belki de Özlem'deki gibi şanslı da olmayacağım. Boşanmamız, mucize bebeğimizin doğması için belki de tek seçenek. O zaman vazgeçer."

"Annemi savunacak değilim. Babam çok sevdiği halde, ondan boşanacak. Yine de bu kez dilediği özründe ciddi olduğundan emindim. Geç kalmış, hatasını asla telafi edemeyeceği bir özürdü."

"Sen nasıl öğrendin?" Annesinin yediği haltı söyleyecek hali yoktu. Babası da işin içinde olmadığına göre...

"O gece annemin hakaretlerinden sonra sen erken gittin. Ben çıkarken, Hafize abla söyledi. Üzgünüm kalbimin yangını." Hâlâ gözlerime bakarak konuşuyordu.

“Yine de önceki ihtimal tekrar geçerli olabilir. Şimdi bana daha nefretle geri sarmaması için onu tutacak hiçbir şey yok. Benim yüzümden baban evden kovmuşsa misliyle saldırır.”

“Gonca’m... Diyelim ki annem dengesini iyice kaybetti, salona ya da eve herhangi bir şey gönderdi. Gelirse aç kurtlar gibi gelen şeye saldırmak yerine önce beni ararsın. Gönderdim mi diye sorarsın, öyle yersin. Benim bebeğim ne isterse, ben gider alır getiririm sana ayrıca. Böylece aşermene de gerek kalmaz.”

Gülmemek için kendimi zor tutamadım bile. “Sensin aç kurt.” dedim.

“Gül böyle. Gülelim. Şimdi neden boşanmak istemenin gerçek sebebini konuşmuyoruz?” Konuşamıyoruz.

“Bebeğimi korumak istedim Özgür, hepsi bu. Sana kendi mucizen ile Özlem arasında seçim yap desem, haklı olarak kendi bebeğini seçeceksin. Bugün bunu gördüm. Yanlış anlama, seni kesinlikle yargılamıyorum. Ama ikisi de benim. Seçim yapamam.”

“Haklısın. Hadi boşanalım.” Gözlerim dehşetle açıldı.

“Ta-tamam.” Dudakları yine yukarı kıvrıldı. Gıcık.

“Sazan mısın kızım sen? Niyetinin hiç de bu olmadığını bu kadar çabuk ele vermeseydin.”

Gülüşüne ölmemi mi istiyorsun? Boşanmayı dile getiren biri olarak, derin nefes almam normal miydi?

“Özgür, sen bana fazla iyisin. Ben zaten mükemmel değilim. Hatta sıradan kelimesinin karşısında benim fotoğrafım var.”

“Zuhal Olcay şarkısı değil miydi o? En azından saçma karanının, daha saçma nedeni ortaya çıktı. Gonca’m sen beni anlamamakta niye bu kadar ısrar ediyorsun? Sen bana fazla iyisin. Sensiz geçen yıllarımda ben yaşamıyordum. Seni bulduğumda Özlem ile baba olmayı hayal bile edemiyordum. Hele şimdi, benim bebeğimi taşıyorsun.”

“Özgür, ama...”

“Ama ne Gonca? Seni sevdiğime mi inanmıyorsun, yoksa sen mi beni hiç sevmiyorsun?”

“Seni sevmemek mümkün mü?”

“Sorumun cevabı bu değil.”

“İllaki sevildiğini duymak istiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Senin sesinden duymak istiyorum.”

“İnanıyorum ve seni çok seviyorum.”

“O zaman neden dönüp dolaşıp, her şeyi başa sarıp duruyorsun?”

“Bir gün, bir yerde benden sıkıldığında ya da benim sana yetmediğimi anlayıp, iş işten geçtiğinde boşanmak isteyeceksin diye korkuyorum.”

“Sen de şimdiden ben boşanayım diye mi düşünüldün? Kız sen deli misin.

ane misin ya? Annemi bahane etsen, daha geçerli sebep olurdu. Yapma nca'm. Dört kişilik bir aile olacağız. Kabul etmemin mümkün olduğu lardan bahsedelim. Dünyayı ayaklarımın altına ser de. Beni bulutların üne çıkar de. Beni çok sevdiğini biliyorum da daha çok sev de."

Tüm bunlara sahip olmanın ayrıcalığıyla, "Bulutların üstündeyim ki. Bi-or musun? Özlem takside isyan bayrağını çekti. 'Sen git, babam gelsin' ji."

"Babasının prensesi. Aşkım benim. Seni hale yola sokacağım diye kızıda öpemedim. Çok fenasın."

"Annen yüzünden bir daha çikolatalı pasta yiyemeyeceğim."

"İşte böyle şeylere tak kafayı. Hamileliğinde az kilo alırsın işte, fena ?"

"Bak sen! Çok alsam ne olurmuş?"

"Ellerimden de taşarsın, kalbimden taşıtığın gibi."

Hasretle dudaklarıma uzandı. Daha sabah öpmemiş gibi... Elimden ihve bardağını alıp kucağına kaldırdığında, tüy kadar hafiflemiştim. Yak odasına giderken öpmeyi bırakmadı. Beni yatağa yatırdığında iki dakika bekle dedi. Biliyordum ki, Özlem'i, kızını, prensesini öpüp gelecekti. eldi. Aç olup olmadığımı sorduğunda aç olmadığımı ikna etmem uzun lrdü.

Aç ayı oynamazmış. Onunla sevişeceksem enerjim yerinde olmalıymış. e seviştik. Ayak parmak uçlarıma dek tüm vücudumdan elektrik akımı çiren bir orgazmı son buldu. Özlem'e hamileyken bana elini süreme-işti belki ama bunda bir şeyler değişmişti. Özgür benim içimdeyken daha eşli, daha istekli ve daha talepkardı. Şikayetim yoktu. Çünkü aldıklarını isliyle iade ediyordu.

Huzur, Özgür'ün kollarında olmaktı. Sevilmek, seven Özgür olduğunda arikaydı. Nefes almak, Özgür'ün boynumu koklamasıydı. Bana konan im, onun dudaklarında anlamlıydı. Yaşamak Özgür'ün kadını olmaktı.

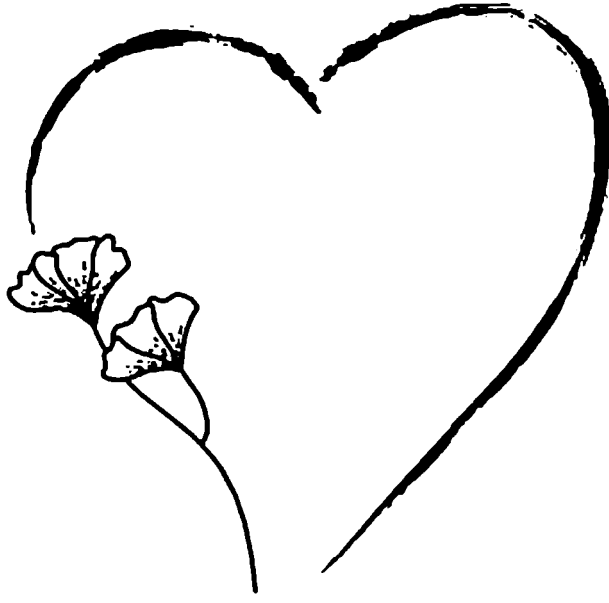
"Arkanı dön de sarılayım size."

Döndüm. Çok güzel, çok sıcak sarılıyordu. Anda kalmak istedim. Ve o n, Özgür'ün kadını olduktan sonra, gökyüzünden süzülür gibi yere inmek 'e ayaklarımın düşmeden zemine basmasıydı.

Uyumak üzereyken, "Gonca?" dedi usulca.

"Söyle gök gözlüm."

"Bir daha boşanmak kelimesini kullanırsan, ikiletmeden senden boşatırım."

54.Bölüm: Özgür'den

Nah boşanırım! Gonca'nın aynı istekle tekrar gelmemesi için başka çarem kalmamıştı. Tehdit etmişim, evet. Koca bir yutkunmayla karşılık verdi, üzüldüm ama yine de yapabileceğim bir şey olduğundan değil, Gonca'nın bunu yapabileceğimi düşünmesini istediğimden ultimatom vermiştim.

Gonca sonrasında hemen uyudu. Ben ellerim karnında, yüzüm saçında, varlığına biraz daha şükretmek için uyanık kaldım. Yuvam yıkılmamıştı. Ailemin yuvası dağılmıştı. Babama hak vermekle, anneme geç kalmış özründen dolayı kızmak arasında gidip geldim. Özlem'den kurtulmak istemişti. Aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum. Güya benim önümü açacak, Gonca'yla zorunlu olduğunu düşündüğü evliliğime son verecekti. Ya başarılı olsaydı? O zaman evli kalmaya başka çocuğum olmayacağını bilerek devam eder miydim? Her ne kadar Gonca'ya bencil olsam da, onu bana mecbur bırakır mıydım? Of! Çok şükür, iyi ki olmadı. Kollarımda kadınımla uykuya daldım.

Proje aşaması iyiydi de fabrikanın inşaatı başlayınca eve normal mesai bitiminde gelmelerim ortadan kalktı. Daha geç saatlere kadar ofiste, hatta çoğu zamanlar şantiye alanında kat kat, bölüm bölüm elektrik tesisatı için zaman geçirir oldum.

Eve geç geldiğimde Özlem çoktan uyumuş, Gonca da uyumaya hazır halde oluyordu. Şikâyet etmiyordu. Şikâyet eden kızımdı. Beni özlediği için annesine dert yandığını, her gece gülerek dinliyordum. Dakikalarca onu izleyip sonra kadınımla yanına geliyordum. Hiçbir zaman talepkâr değildi. Öyle uyumlu ve anlayışlıydı ki, beni dinlendiren Gonca'nın kenarındaydı.

Geçen bir ayda babam annemden tek celsede boşandı. Sebep olarak da şiddetli geçimsizliği gösterdi, yakın çevresi çok şaşırmıştı. Annem istediği her şeyi aldı ya da babam, annemin istediği her şeyi verdi. Beni evlatlık

Jan ailemin sonu boşanmayla bitti. Mahkemede babamın yanında oldum. On iki yaşından beri şımarık, sürekli istekte bulunan, bencil pisliğin teki olsaydım; benim yüzümden boşandıklarını düşünebilirdim. Onlardan hiçbir şey istememiştim. Yalnız Gonca'yı istemiştim, annem bu isteğime karşı çıkmıştı.

Duruşmaya annem de gelmişti ve ağlamaklı gözlerle bana bakıyordu. Java sona erer ermez yanıma geldi.

Elindeki ipek mendili gözlerine bastırarak, "Artık benimle görüşmeyecek misin oğlum?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Şu an için böyle bir niyetim yok."

"Bir hata yaptım. Seni kazanmak yerine, kaybettim. Torunumu görmek istiyorum Özgür. Esirgeme benden bunu, lütfen oğlum."

"Belki ilerde, çok da yakın olmayan bir gelecekte seni affedebilecek kadar yüce gönüllü olabilirim. Uzun bir süre olacağımı sanmıyorum anne. Yaptığın cinayete teşebbüs."

"Umarım beni affedebilecek gücü kendinde bulursun. Seni seviyorum oğlum." Yanağıma uzanıp öptü ve arkasını dönerek uzaklaştı. Annemi en son mahkeme çıkışında gördüm.

Babam ve dedem, hiç istemediğim hatta almamak için ısrar ettiğim halde üzerime ikişer üçer ev geçirdiler. İhtiyacım yoktu ki. Onlar ısrar ettiler. Sonradan uğraşmamam için, böyle bir karar verdiklerini söylediler.

Şimdi bir de kira gelirleri olmuştu. Bana göre angarya işlerdi. İşim zaten iyiydi. Kendime ait mühendislik şirketimde iyi para kazanıyordum. Kazandığımı Gonca'nın ayaklarına sermek istiyordum ama müsaade etmiyordu. Hiçbir zaman pahada yüklü şeyler talep etmemişti. Ben de kendimce özel gün icat edip hediye alıyordum.

Hele ki Özlem'e aldığım pahalı oyuncaklara gözlerinden ateş çıkararak bakıyordu. Prensesim yarım saat sonra ilgisini kaybediyordu, doğru ama o yarım saat her seferinde, hayatımın en güzel yarım saati oluyordu. Kalbimin yangını yarım saat boyunca, kafasını sallayıp, derin nefesler alarak bakıyordu. O da ayrı bir hayat neşesiydi. Kızması bile ateşliydi.

Gonca on üç-on dört haftalık olurken ikili test yaptıracığı gün, dönüş biletlerini iptal etmemek ya da değiştirmemek için inat eden fabrika sahipleri ile olan toplantıdan dolayı onunla olamayacaktım. Gonca da randevusunu değiştirmiyordu aksi gibi. Nefise Hanım'dan randevu alabilmek üst düzey bir bürokratla görüşmekten zordu. Toplantıya katılmamayı teklif ettim ama bensiz gitmek için ısrar etti. Yarınki işlerimi ertelememe gerek olmadığını, akşam her detayı anlatacağını söyledi. Yine de yatakta onu darlıyordum.

En azından, "Babam Özlem'le ilgilenir Gonca. Sen kan falan vereceksin." diyerek hastaneye babamla gitmesi için ikna etmeye çalıştım.

"Ne kadar ısrarcısın Özgür! Sanki sabah akşam doğuracaktım gibi davranıyorsun. Henüz üç aylık hamileyim. Kalan aylar nasıl geçer, merak

içindeyim.”

“Özlem’le evde kalsın o zaman. Sen tek git. Babam onunla oynar. Hastanede canı sıkılmasın.”

“Peki.”

“Beni geçiştiriyorsun.”

“Kabul ediyorum, hâlâ mı memnun değilsin?”

“İçinden gelerek kabul etmiyorsun.”

“Bazen ben mi hamileyim, sen mi hamilesin karıştırıyorum. Kapris yaptığının farkında mısın?”

İçerleyerek, “Sen niye yapmıyorsun? Niye beni mevsimi olmayan saçma sapan şeyler almak için, gecenin kör vakti bir yerlere göndermiyorsun?” diye sordum.

“Canım bir şey çekmedi henüz. Yalan mı söyleyeyim?”

“Yalan söyle. Zaten kesin bir bozukluk var. Benim çocuğumun canının bir şey çekmemesi imkânsız.”

“Benim de çocuğum; ondandır. Hem sen ne zaman sürekli bir şeyler ister oldun? Yirmi sekiz yılın hangi dönemine denk geliyor?”

“Seni hastanede gördükten sonra, yalnız seni istememle başladı.”

Bir an ağzını açtı ama büyük ihtimalle kızacağını bildiğinden, her ne söyleyecekse diline geleni yuttu.

“İstedığın madem yalnız bendim, oldu işte. Başka bir şey isteme.”

“Tamam Gonca. Pes ediyorum.”

“Güzel. Uyuyabilir miyim artık?”

“Seveyim mi seni?”

İnanamayarak, “Yarın erken kalkacaksın. Fabrika sahipleriyle önemli bir toplantının yok muydu? Dinlensene.” dedi.

“Benim işimi bahane etme. Sen mi istemiyorsun?” Gözlerini kısıp bana baktı.

“Çocuklaştın iyice. Bir daha senden çocuk yapmayı düşünmüyorum, hadi bakalım!”

“Tamam, özür dilerim. Anladım, seni sıkıyorum. Söz bir daha olmaz. Doktor işlerinde kararı sana bırakacağım ama...” Ellerim çoktan kalçalarını bulmuştu.

“Ya sen ciddi misin? Şimdikinden başka da mı isteyeceksin? Ömrüm hamile kalıp çocuk doğurmakla mı geçecek?”

“Sence? Bir kadını doğurabilme özelliğimi kazanalı ve bunu öğreneli çok olmadı. Bırak da hevesimi alayım.”

“Kaç çocukta geçecek bu heves?”

“En azından üç.”

“Üç mü? Bir de Özlem dört. Çüşüş!”

Gonca’ya baktım. Son dediğine inanamadım.

Sesim çatallaştı ve alınganlıkla, “Özlem de benim kızım Gonca. Tabii ki unla üç.” diyerek hayalkırıklığıyla yüzüne bakmaya devam ettim.

Hayal kırıklığı somut bir kavram olsaydı, sesimde görülürdü. Sadece yulması yazık!

“Sen doğurabilme özelliği deyince... O yüzden öyle söyledim, özür dim.”

“Gonca’m, sana Özlem’le ilgili en ufak bir ayrım mı hissettiriyorum?”

“Kesinlikle hissettirmiyorsun. Özür dilerim gök gözlüm. Bir anda ağ-ndan çıktı.”

“Peki; Özlem’e, sana göre benim olacağını düşündüğün bebeğimizin farklı davranacağını, onu daha az seveceğimi mi düşünüyorsun?”

“Asla! Bir daha ima bile etmem.”

“İyi olur. Şimdi, seveyim mi seni?”

“Sev beni.”

Sevdim, çok sevdim. Her yerimle, her şeyimle, içinde ve dışında, yavaş z hızlı hep çok sevdim. Uyumaya yakın olduğunu düşündüğüm zaman n bir soru sordum.

“Aşkım?”

“Efendim aşkım?”

“Sence yarın cinsiyeti belli olur mu?”

“Olur galiba. Erkek mi istiyorsun?”

“Daha önce de söyledim. Ben senin bebeklerini istiyorum. Kız ya da oğ-ın diye hayal kurmadım. Bir bebeğim daha olacak, hâlâ inanamıyorum.”

“Doğunca inanırsın. Gecenin bir yarısı, üstelik sabaha kadar on defa ğladığında, uykusuz kalınca çok inandırıncı oluyorlar.”

“Aslında biliyor musun? Kız olsa Özlem için daha iyi olabilir. Kız kar-leşler daha iyi anlaşır.” Bana biraz daha sokuldu. Kokusunu içime çektim. ler yer turuncu oldu.

“Gerçek annen ve baban her kimse seni bıraktıkları için çok şanssızlar. Yine de iyi ki bırakmışlar. İyi ki Gülcan annem de beni seninle aynı yurda ırakmış. İyi ki sen beni görüp evlenmek istemişsin ve çocuklarının annesi olarak seçmişsin. Üstelik her şeye rağmen vazgeçmemişsin.”

“Senden asla vazgeçmem kalbimin yangını. Uyuyun hadi.”

Sabah erkenden şantiyede olmam gerekiyordu. Gonca’yı uyandırmadan yataktan çıktım. Hızlıca duş alıp iki meleşimi de usulca öptüm. Birisi oda-sında, birisi hafif çilli kadınının karnında... Gonca’yı burnundan öptüm. Burnu kırıştı. Son zamanlarda çok sık yapmadığını fark ettim. Daha sık kınşmasını sağlamalıyım.

Arabayı çalıştırırken Gonca'nın düşüncesinin aksine aklıma, akşamki isteğim geldi. Kız olursa acaba bu kez çilli olur muydu? Özlem çilli değildi. Kesinlikle turuncu saçlı olmalıydı. Umarım akşam erken gelebilirdim. Kızımı çok özlemiştim.

Öğlene doğru babamı aradım. Bize doğru yola çıkmıştı. Özlem'le iyi vakit geçiriyordu. Dedesini görünce kızım çıldırıyordu. Daha önce hiç tek başına bakmamıştı ama sorun çıkacağını sanmıyordum. Sonra Gonca'yı aradım.

"Aşkı, babam yola çıkmış, geliyormuş."

"Tamam aşkı. Ben hazır sayılırım. O gelince biraz oturur, çıkarım. Saat üçe var daha."

"Cinsiyetini öğrenince, sakın hemen arayıp bana söyleme. Telefonda uzak akrabaymış gibi öğrenmek kanıma dokunur."

"Söylemeyecektim ki zaten. Böyle karton kutudan uçan balon çıkmalı sürpriz yapmayı düşündüm. Pembe balon kız, mavi balon erkek. Cinsiyet partisiz öğrenmek de neymiş?"

"Sen var ya! Az değilsin Gonca. Geç dalganı."

"Kız ya da erkek sağlıklı olsun, başka bir şey istemem."

"Ben de canım. Eğer istersen hastaneye babam da gelir. İstiyorsan, çekinme söyle."

"Özgür, hayırlı işler aşkı. Seni çok seviyorum. Ne olursa olsun da çok seveceğim. Beni bırakmayacağını biliyorum. Seni boğsam bile."

"Ben de seni çok seviyorum. Asla ve asla ve asla ve..." Telefonu kapattı. Deliler gibi seviyorum kız seni.

İnşaat bir ayda epey ilerlemişti. Fabrika sahipleri her detayla çok yakından ilgileniyorlar ve bana da çok güveniyorlardı. Toplantıyı ertelediğime sevindim. İsrar etmeleri yararlı bir ortaklığa bile dönüşebilirdi. Daha pek çok yerde işletmeleri olan firma, yeni yapılacak tüm işlerinde onlarla çalışmak isteyip istemediğini sordular. İsterdim tabii.

Bir ay sonraya ayrıntılı görüşmenin şartlarını hazırlamamı isteyerek toplantıyı bitirdiler. Vay be! Neye niyet neye kısmet. Dört saat süren toplantı sonrası birlikte şantiyeye geçtik. Toplantı, inşaatın hazır hale getirilen ilk katında bir odadaydı. Zeminden gitmesini uygun gördüğüm teknoloji sayesinde hem iş güvenliği sağlanacak, yangın tehlikesi azalacak hem de ihtiyaç duyulan kablo ne kadar çok olursa olsun, kalabalığı olmayacaktı.

Şantiyede zaman su gibi geçiyordu. Gonca, bebek, cinsiyet aklımdan uçtu. Gerekli olan malzemeleri toptancılar bir yandan getirip bir yandan indirirken her yerdeydim. Akşam altı olduğunda yemek yemediğimi fark ettim. Sabah Gonca'nın ne zaman hazırladığını hiç bilmediğim nefis sandviçini yemiştim.

Gonca hâlâ aramamıştı. Gerçi aramamasını söylemiştim. Ararsa cinsi-

şöylemesini isteyeceğimden emindim. Demek ki acil durum da yoktu.
plantı ne kadar önemli olursa olsun, Gonca aradığında telefonum ona
açıktı. Bir kere sütten ağzım yanmıştı. Telefonunu açmadığım gün öl-
üm gün olacaktı. Bugün eve erken gideceğim için pastaneye uğramaya
r verdim. Çikolatalı pasta yemeye tekrar başlayabilirdi. Tam sevdiği
ayı almış arabaya binecekken telefonum çaldı. Arayan karımdı.

Dayanamadın, değil mi? Sen aramasan ben arayacaktım. Eve geliyo-
ama bekletmeden hadi söyle bir an önce.”

Özgür benim oğlum.”

Baba? Özlem’e bir şey mi oldu?”

İlim ayağım titremeye başladığında, kalbim de az sonra aortu falan si-
e takmadan koparıp dört nala içimden çıkacaktı.

Babam içine kaçmış sesiyle, “Özlem iyi, yanımda. Gonca için aradım.”
li.

“Baba? Ne oldu Gonca’ya?”

Gonca’ya bir şey olamaz. Olmamalı. Telefonla beni arayıp konuşama-
cak kadar ne olmuş olabilir? O arada hâlâ arabanın dışında ayakta bek-
ordum. Elimde çikolatalı pasta... Sever, biliyordum.

“Bir kaza geçirdi. Ameliyata aldılar. Biz Özlem’le hastanedeyiz. Az
nra çıkacakmış.” Kulaklarım çınladı. Ne kazası? Ne ameliyatı? Babam
ka yapacak bugünü mü bulmuştu? Eylül ayının ilk günlerinin ılık Ankara
şamında. “Özgür, Özgür, oğlum, ses ver,” Bir yerlerden biri bana sesle-
yordu. “Özgür, oğlum iyi misin, ses ver.”

“Hangi hastane?”

“Orçun’un olduğu. Buradayız biz, merak etme.” Merak etmiyorum. O
şamayı çoktan geçtim.

“Geliyorum.”

Emir komuta zinciri, önceden öğrenilmiş çaresizlik gibi işliyordu. Ara-
mayı sürebiliyordum, unutmamıştım. Gaz, vites, ileri, kırmızı ışık, fren, ha-
ır duramam! Yeşil ışık, oh! Tekrar vites, kaç dakika oldu, ne ameliyatı?
Bakan ama görmeyen, dinleyen ama duymayan, dokunan ama hissetme-
yen biri olarak en sonunda hastaneye geldim.

“Gonca Atasoy, nerede?”

“Hoş geldiniz. Siz nesi oluyorsunuz?”

“Eşiyim. Ameliyatta olduğu söylendi.”

“Kimliğinize bakabilir miyim?”

Ben ne yapıyordum? Bu işler filmlerdeki gibi olmuyormuş. Hemen ek-
randan bakıp hastanın odasını söylemiyorlarmış.

Babamı arayarak, “Baba kaçınıcı kat?” diye sordum
“Eksi beş. İki nolu ameliyathane.”

Hemen asansörün tuşuna bastım. Onuncu, dokuzuncu, sekizinci... Merdivenlerden koşa koşa inmek daha hızlıydı. Nefes nefese kata geldiğimde, Özlem kucağıma atladı. Benim gözlerim babamda kaldı.

Ellerimi dizlerime yaslayarak, “Ne kazası? Taksiyle mi?” dedim soluklarımın arasından.

“Beraber geldik. Ben getirdim. Doktorunun arka arkaya doğumları olunca iki saat sıra bekledik. Eve dönmek istemedi. Haliyle saat beş oldu. Özlem’i yedirdik falan, sonra kan vermek için aşağı indi. Yarım saat geçip de gelmeyince biz de gittiği yere indik. Ameliyata alındığını orada söylediler. Hemen seni aradım.”

“Durup dururken ne diye ameliyata almışlar?”

“Kanama mı, yaralanma mı ne olmuş. Bir saattir ameliyatta işte.”

“Ne olmuş ne olmuş?”

“Özgür, lütfen otur oğlum. Özlem korkmasın.”

Özlem’i kucağıma alarak melek yüzüne baktım.

“Sen iyi misin prensesim?”

Dudak bükerek, “Annemin göbeğinde kaydeş benim. Ben göydüm. Bana gülmüş, doktoy dedi. Ben göyemedim.” Annemin karnında benim kardeşim var. Doktor bana güldüğünü söyledi. Ben göremedim.) dedi.

“Yine güler prensesim. Daha çok küçük, büyüdüğünde göreceksin.” En ufak bir bilgiye hasret biçimde, “Baba kim, neden, nasıl ya? Kan alırken mi olmuş?” diye üsteledim. Sesimin ayarına dikkat etmem gittikçe zorlaşıyordu.

“Bilmiyorum oğlum. Ameliyat işini indiğimde öğrendim. Ben geldikten sonra da bir saat geçti. Şimdiye kadar ameliyathane kapısı hiç açılmadı.”

Tam o sırada babamın gösterdiği kapı açıldı, Gonca’yı sedyeye çıkarıyorlardı. Doktoru da beraber çıktı. Orçun da oradaydı. Gözlerim Gonca’yı bulmuşken, Orçun önüme dikildi.

“Selam Turgut abi. Selam Özgür.”

“Ben de vayım. Benim adım Özlem.” *Küçük kıvılcımım.*

“Evet, doğru. Merhaba Özlem prenses.”

Telaşla, “Orçun ne oluyor? Çekil önümden. Gonca’yı göreceğim.” dedim.

“Birazdan yanına girersin. Önce Özlem dedesiyle eve gitsin. Annesinin acılı halini görmesin.” Ben niye bir türlü bunları düşünemiyordum?

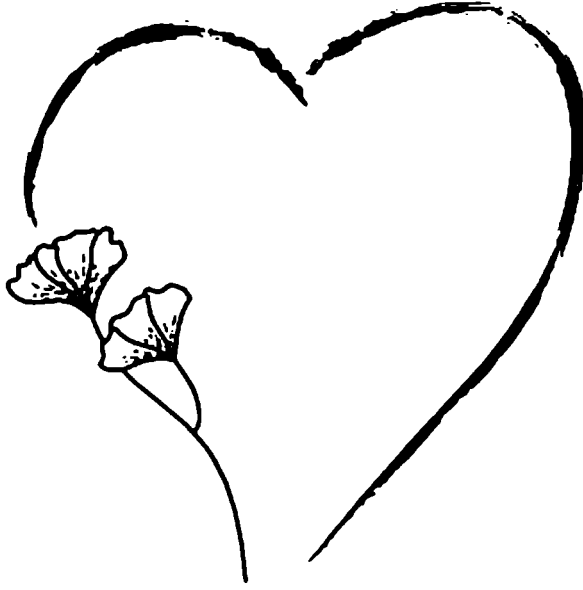
“Olay ne? Neden oldu bu ameliyatı?”

“Safra kesesi alındı. Turgut abi beni arayınca, izlemek için ben de girdim.”

“Basit bir şey yani, değil mi? Safra kesesi. Hamileyken tehlikeli olsa yapmazdınız sanırım.”

Bebekle ilgili ayrıntı vermeden, “Ameliyat basit ama olma sebebi o kadar basit değil. Delici bir cisim girmiş. Gonca kendini iyi hissedince ne ka-
nını hatırlar, sormak lazım.” dedi.

Delici bir cisim girmiş. Babam Özlem’i alınca, hemen odaya girdim. Gonca inliyordu. Ameliyatı yapan doktor da içerideydi. Karıma yapması gerekenleri anlatıyordu. Beni görünce Gonca’nın yüzünden geçen acı dalgası ölüm fermanımdı.

55. Bölüm: Gonca'dan

Özgür'e bir daha asla boşanalım dememeye içimden yemin ettim. Beni haklı olarak uyarmıştı. Benden boşanmak isteyeceği bir gün geleceğine artık inanmıyordum. Çok seviliyordum ve çok seviyordum. Bunu kocama basit bir söz gibi söylettiğim için kendimden utandım. Söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum... Sözümü tekrarlayarak uyluya daldım.

Günler geçip giderken Özgür daha yoğun çalışmaya başladı. Çalışmayı sevdiğini biliyordum ama çalışma desem, çalışmayacaktı şapşal. Çünkü Özlem'i ve beni gördüğü süre kısıtlanmıştı. Hele ki kızını, bir süredir sadece uyurken görebiliyordu. Eve gelince, Özlem'in şikayetlerini ona anlatırken yüzü gülüyordu ama gözleri gölgeleniyordu.

Ben de kendi işimde çalışıyordum. Serhan varken zaten iyi işliyordu, çok lüks bir semtte olmamasına karşın şimdi daha iyi durumdaydık. Sabah girip akşama kadar boş kalmıyordum. Özgür'e hiçbir zaman ne kadar para kazandığını sormadım. Sadece çok kazandığından emindim. Bana aldığı hediyeler, Özlem'e aldığı oyuncaklar dile gelse, biz çok pahalıyız derlerdi, o derece. Bundan rahatsızlık duyduğum için Özgür üzülüyordu. Yine de ben hiçbir zaman lükse, pahalı hediyelere ihtiyaç duymamıştım. Özgür ve çocuklarım bana yeterdi, huzur ve sağlığımızın yanında...

Ayda bir veya iki kez Serhan'la olan telefon görüşmemizde; sesinin daha iyi geldiğini hissediyordum. Bu durum beni daha mutlu edemezdi. Kendimi bir süre daha Necla ve bebeğinin lafını etmemeye zorladım. Kendisi isterse anlatır diye düşündüm. İlk kez anlattı. Bugün tatildi ve benim de hastanede işim vardı. Konuyu buraya getirmesine sevindim.

"Necla seninle hemen hemen aynı sanırım."

"Öyle mi, ne konuda?" diye anlamazlıktan geldim.

"Hamilelik haftası. On üçe giriyor."

"Şimdi anladım. Evet aynı sayılır. Ben de on dördün başındayım. İkili test var bugün, onun için hastaneye gitmeden aradım."

"Biz de haftaya gideceğiz. Heyacanlı oluyor. Monitörden hareket ettiği görüyoruz. Elleri ayakları şimdiden belli." Söylerken sesi cıvıldıyordu. İm coştı. Üstelik çoğul konuşuyordu, o da hamileymiş gibi.

"Evet, çok güzel bir duygu. Senin bir parçan dünyaya gelmek için kadının içinde büyüyor."

"Kadınımın içinde, doğru. Teşekkür ve özür borçluyum sana. Karım iyi iri ve sanırım ben onu seviyorum."

"İkisine de gerek yok. Her şeyin iyi gittiğine çok sevindim." O arada apı çaldı.

"İşin var senin, sonra görüşürüz."

"Tamam. Görüşürüz Serhan."

Kapıyı açtığımda kayınpederim karşımdaydı.

"Hoş geldiniz Turgut Bey."

"Baba Gonca, baba." Baba.

"Dedeeee!"

"Güzel torunum benim! Nasılsın bugün? Eğer güzel güzel oynayıp beni oyunlarda yenersen sana bir sürprizim var."

"Şekey no no no. Annem izin veymez." (Şekerse hayır, annem izin vermez.)

"Şeker değil, iyi ki almamışım."

Gülümseyerek, "İçeri girin, kapıda kaldınız." dedim.

"Sen çık istersen kızım. Biz Özlem'le hemen oyunlara başlayalım."

"Aslında benimle gelir misiniz diye soracaktım. Yalnız gitmesem daha iyi olur."

Yalnız gitsem daha iyi olur ama Özgür'ün sesindeki kırılgan bir şey beni sormaya itti. Babasıyla gitmemi istediğini çok dile getirmişti. Kırmak istemedim.

"Tabii, arabayla gider geliriz hemen."

"Teşekkür ederim."

Hastaneye geldiğimizde randevulu olduğumuz için sıra bizdeydi ama Nefise Hanım'a acil sezaryen ve suyuyla gelen ikiz normal doğum çıkmıştı. Beklemek zorunda kaldık. Turgut Bey'e eve gidebileceğini söylesem de gitmedi. Benimle beklemeyi uygun gördü. İki saat geçmesine rağmen doktor gelmedi. İçten içe Özgür'e kızmaya başladım. O kadar çok babamla git istersen demişti ki, adamı peşimden sürüklemek zorunda kalmıştım. İkisi de boş yere iki saattir gelemeyen doktoru bekliyordu. Özlem acıkınca yemek yedirdik, sonunda doktor geldiğinde Özlem'le içeri girdim.

Özlem eliyle kendisini işaret ederek, "Ben kardeş göy göy." (Ben de kardeşimi görmek istiyorum.) dedi.

"Tabi ki, hemen açıyorum kardeşini."

“Anne göbek gıdı gıdı?” (Annemin karnı gıdıklanıyor mudur?)

“Bence gıdıklanıyordur. Kardeşin çok hareketli.” dedi onun dilini çözen doktorum.

“Anne yesim al.” (Anne fotoğrafını al)

Kızım her detayı nasıl da hatırlıyordu.

“Senin kadar güzel poz verirse alalım kızım tabi.”

Nefise Hanım Özlem’in çok konuşmasına alışmıştı.

“Evet, sanırım geçen ay cinsiyet için konuşmuştuk. Belli olmamıştı. Bir bakalım.” Aleti belli bir noktada tutup suskunlaştı. “İlginç...” Korkmaya başladım. Ve yine Özgür’e kızmaya. Felaket tellalı gibi kusur bekliyordu. Beni de paranoyak etti sonunda.

“İlginç olan ne?”

“Cinsiyetin belli olmaması çok normal çünkü kapatan bir durum varmış. Şimdi daha net belli oluyor.”

“Kötü bir şey mi var?”

“Kötüyü nasıl tanımladığınıza bağlı. Bazı aileler sevinir, bazıları üzülür.”

“Sevinenler varsa, kötü değildir. Bir kızımız var, bu da mı kız? Asla üzülmem. Hatta Özgür benden de çok sevinir.”

“O zaman şöyle diyeyim: Kız, evet. Diğeri de-”

“Diğeri mi?”

“İkiz bekliyorsunuz. Diğeri de... Evet, erkek. Çift yumurta ikizi olduğu için kesenin bir tanesini duruş pozisyonundan dolayı şimdi fark edebiliyorum. Siz sevindiniz mi, üzüldünüz mü?”

Göz yaşlarım akmaya başladı. Elimi ağzıma kapattım. Biri kız, biri erkek... Biri Gonca, biri Özgür... Nasıl sevinmem?

“Bir kız, bir erkek kesin mi?”

“Evet, kesin. Şu anda çok net. Suyun mükemmel, bize Özlem kadar güzel poz verdiler. Geçen kontrolde, dokuz haftalıkken görülmemesi çok anormal bir durum değil. Tek yumurta ikizi olsa, aynı kesede görmemiz daha kolay olurdu.”

“Şimdi ikizler ama farklı da olabilirler, değil mi? Biri bana, biri Özgür’e benzeyebilir yani?”

“Aynen öyle! Bu küçük hanıma da benzeyebilir.” Özlem’in saçlarını okşadı ve, “Bak, erkek kardeşin sana güldü.” diyerek onu mest etti.

Özlem neye baktığını bilmeden ellerini çıırttı.

“O kadar çok sevindim ki. Dün gece ne konuştuğumuza inanamazsınız. Üç tane çocuk istediğini söyledi. Şimdi üç tane olacaklar. Özgür yeryüzünde mucizenin vücut bulmuş hali. Çok şükür!”

“Ben de rahatladım. İkiz beklediğini her aileye söylerken düşünürüm.

“Eş aynı tepkiyi veremeyebiliyor.”

Ben sevindim. Özgür delirecek. Of, yandım ben! Tek taşıdığımı sanır-
mı beni, kırılacak kristal bir bardak gibi görüyordu. Şimdi beni pat-
laracak.”

İşiniz seven bir eşiniz var. Hem kızınız hem oğlunuz için tebrikler.
Hiç sıkıntı yok. Ölçümleri aldım. İkili test için kan verdikten sonra has-
sen ayrılabilirsiniz. Sonuçlar için iki gün sonra beni aramanız yeterli.
Beni alma iki kat aşağıda.”

Çok teşekkür ederim Nefise Hanım. Özgür olur da ararsa, sakın bilgi-
meyin, olur mu?”

İşsizüm ederek kalktım. Bir erkek, bir kız... İnanamıyorum. Nasıl te-
kalpli, nasıl güzel bir adamla evliydim.

Dışarı çıktığımda kayınpederim bekliyordu. Aşağı inip, on dakik-
sonra geleceğimi söyledim. Özlem'i onunla bıraktım. Aşağı indi-
mde, iki dakikada kan verip sonra tuvalete girdim. Yüzüme soğuk
çarpmam, kendimi çimdiklemem, çığlık atmam... Çığlık attım.
Hayal ettiğim sırayla olmadı. Sondan başladım. Diğerlerini pas geçmek
unda kaldım. İçeri giren bir kadın bana gülümseyerek bir şeyi sağ ta-
ma soktu. Çok acıdı. İnledim. Yine acıdı. Elime kan gelince aynadan
kittim. O anda da duydum.

“Ahsen Başaran'ın selamı var.” *Aleykümselam!*

Çıktı. Lavabonun kenarına tutunup, yere çökerken tuvalette yalnız kal-
m. Bıçak içimdeydi. Sadece sapı görünüyordu. Kapıdan çıkmak, yar-
m istemek için ayağa kalkmam gerekiyordu. Kendimi zorladım. Kapı
ılınca sesim çıkmadı ama bankodaki hemşireler gördü. Sedyeye getirildi.
Ameliyathane denildi. Dilimde olduğundan çok da emin olmadığım bir
şeyi beynim sürekli tekrar ediyordu.

Ben hamileyim. Ben hamileyim. Ben hamileyim. “Ben hamileyim.”

“Adınız nedir?” Sedyeyi ittiren erkek hemşire sordu.

“Gonca Atasoy.”

“Kaç haftalık hamilesiniz?”

“On üç artı iki.”

“Şimdi sizi ameliyathaneye alacağız. Her şey yoluna girecek.” Girecek
mi gerçekten?

Çok soğuktu. Üşüdüm. Dört kişi üçe kadar sayıp, beni sedyeden masaya
aldılar. Canım daha da yandı. Kollarımı yanlara açtılar. Ben hamileyim.
İkizlerim olacak.

Acı hâlâ geçmedi. Hamileyken ameliyat tehlikeli değil mi? Sorama-
dım. Biri doktorun geldiğini söyledi. Gelen Orçun muydu? İki doktor var-
dı.

“Her şey yoluna girecek Gonca. Merak etme. Ben burada olacağım.”

“Özgür’e söylemeyin. Mutlu haberi ben vereceğim.” Ağzıma maskeyle anestezi verdiler, bağlantı koptu. Hiç uyumamış gibi uyandığımda tüm bedenimi yine soğuk sardı. Titriyordum. Ellerimi karnıma koydum. Kalkmaya çalıştım. Ah! Canım yandı.

“Gonca, ameliyat bitti. Buraya hemen sıcak battaniye. İki üç tane getirin. Kalkmaya çalışma. Odaya alacaklar seni.”

“Özlem nerede? Beni böyle görmesin.”

“Bilmiyorum. Çıkalım, ararım ben.”

“Özgür bilmesin Orçun Bey.”

“Sen rahatla. Safra kesen alındı. Normal odaya girince, kendini iyi hissettiğin zaman polis gelecek. Gücünü toplaman lazım.”

“Bebeklerim iyi mi?”

“İkizler iyi, merak etme. Kalp atışları sürekli takip edildi.” Başımı salladım.

“Özgür bilmesin, ben söyleyeceğim. İyiler mi gerçekten?” Dilime pelesenk bu cümleydi ama aklım çok başka çalışıyordu.

“Nefise tekrar gelir ve bakar. Bir sorun olduğunu sanmıyorum. Sen de rahat ol artık.”

“Özgür cinsiyetlerini bilmiyor. Bugün belli oldu. Sakın söylemeyin. Ben söylerim.”

“Tabii, söylemem. Merak etme. Ben ona çocuğun olmaz dedim. Sen ise ona ikiz veriyorsun. Yüzünü görmek isterdim.”

Özgür’e söyleyeceğim şeyden sonra ben de görmek isterdim.

Kapı iki yana açılıp da çıktığımızda inliyordum. Özgür hemen bana doğru gelmeye başladı. Gözlerimi kapattım. Keskin acı geçmemişti. Orçun Bey, Özgür’ün önüne geçti. Babası ve Özlem de oradaydı. Elindeki sarı saçlı bebeğiyle oynayan kızıma baktım.

Bembeyaz bir odaya girdiğimizde, ameliyatı yapan doktor bana bir şeyler anlatıyordu. İyi geçmişti. Bebekler iyiydi. Kadın doğum uzmanı tekrar gelecekti. Bu gece yatıp yarın çıkacaktım. On dakika geçmeden kapı açıldı. Özgür tek başınaydı. Oh! İnlememi kontrol altına almaya çalıştım. Kocam bu odadan bile daha beyaz olmuştu. Yüzüne, bıçaklanan oymuş gibi bir acı yerleşmişti.

“Merhaba, eşinizin durumu iyi, ameliyat başarılı geçti. Bebek-”

Saygısızlık ederek, “Doktor Bey ben söylemek istiyorum, lütfen.” diye doktorun lafını böldüm.

Beni başıyla onayladı. İyi akşamlar dileyerek odadan çıktı. Özgür yanıma gelip dudaklarını alnıma dayadı. Sonra nemli saçlarımı öptü. Sonra tekrar yüzüme baktı.

“Nasılsın Gonca’m?” Sesini zor duydum.

“Ağrım var ama geçer. Üzülme.”

“Özlem babamla gitti. Seni görmek istedi, Orçun izin vermedi.”

“İyi yapmış. Ben öyle istedim. Bu anıyı depolamasına gerek yok.”

“Anladım. Ne oldu böyle?”

“Bilmem. Bir kadın ben tuvalette yüzümü yıkarken geldi. Aynadan bir-
irimize güldük. Sonra bıçakladı, gitti.”

“Nasıl olur ya? Kimdi? Bir şey demedi mi? Tanıyor muydun?”

“Hayır, tanıımıyordum. Konuşmadı. Tipimi beğenmedi galiba.”

“Kameralardan bakılıyor. O orospu cezasını çekecek! Bunun için elim-
en geleni yapacağım. Sana kim, ne diye zarar vermek istedi, hepsini öğ-
neceğim.” Elleri iki yanında yumruk olmuş halde, yaparı bir yere göm-
eye hazır bekliyordu. Acaba annesine vurabilir miydi?

“Özgür, sana bir şey söylemem lazım. Az önce doktor söyledi.”

“Söyle kalbimin yangını.”

“Bebeğimizi kaybettim. Özür dilerim.”

Ağlamaya başladım. Özgür bana bakıp kaldı. Gözleri bir bana, bir kar-
ıma gidip geldi. Elleriyle yüzünü sıvazladı. Sonra yine bana baktı. Ko-
uşmuyordu.

“Koruyamadım onu. Yine göstermedi kendini. Doktor dedi ki, çok nazlı
resin kız.”

Sesi titreyerek, “Sen iyisin ya, gerisi önemli değil. Yine yaparız. Nasılsa
lohumu bende.” dedi.

“Kızdın mı bana? Sen istedin diye babanla geldim ama yine de oldu.”

“Sana niye kızayım? Gonca’m, babam haber verince öldüm. Bizim baş-
ka bebeklerimiz de olur ama sana bir şey olsaydı eğer, Özlem hem annesiz
hem babasız kalırdı. Beni yaşatan sensin. Sadece sensin. Nefesimsin. Özür
dilerim, yanında olsaydım böyle olmazdı.”

“Üzülme artık, lütfen. Senden bir şey isteyeceğim.”

“Canımı iste.”

“Bebek hakkında hiçbir doktorla, hiçbiriyle konuşmanı istemiyorum.
Tekrar tekrar üzülüp kaybımı bana hatırlatmana gücüm yok. Dayanamam
Özgür. Benim yüzümden kaybettik. Seni yarı yolda bıraktım, affet beni.
Söz ver bana konuşmayacaksın. Önümüze bakalım.”

Ağladım. Ağlamak şu anda ihtiyacım olan tek şeydi.

Özgür, “Seni üzecek hiçbir şey yapmam. Söz veriyorum. Bunu asla ve
asla sana hatırlatacak bir şey yapmam.” diyerek beni teselli etti.

“Teşekkür ederim. Özlem’in yanına git şimdi. Baban her şeyiyle düzgün
ilgilenemez. Yarın sabah beni almaya Özlem’le gelirsin.”

“Gonca gitmek istemiyorum. Yalnız kalmana müsaade etmem artık.”

“Kapıda polis olacaktı. Orçun söyledi. Bu gece Özlem’in yanında olamayacağım, sen olmalısın. Onunla ilgilen. Çok ama çok sev onu. Kaç gündür seni sayıklıyordu. Eğer kardeşinden bahsederse, gelmesi için uzun zaman olduğunu söyle. Üzülür, yok deme.”

“Anladım aşkım. Şimdi gidiyorum ama Özlem uyuyunca gelirim. Babam kalır. Uyanmıyor gece nasılsa.”

“Tamam aşkım, sen bilirsin. Beni öpsene biraz. Sen gidince uyumak istiyorum. Uyuyana kadar izin, kokun tenimde kalsın.”

Dudaklarına öpücük kondurdu. Yetmedi. Yetmezdi. Öpüşümü derinleştirdim. Canım yansa da dişimi sıktım. Tekrar gözlerimin içine baktığında gök gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı ve nemliydi. Özlem uyuyunca daha çok ağlayacağına, karşımda taşıdığı metaneti elinden bırakacağına eminim.

“Özgür?”

“Gonca’m?”

“Üç tane çocuğumuz olacak, merak etme. Söz veriyorum gök gözlüm.”

Güldü. İçtendi. Duamı kabullenerek, “Turuncu alev topum. Seninle her şey mümkün. Üç tane, tamam. Sen dinlen şimdi. Gelirim gece.” dedi.

O çıkınca hemşireden telefonumu istedim. Çantamı dolaba koymuşlardı. Ben yerimden kalkamıyordum. Aramam gereken birisi vardı. Yarın Özgür’le olmaya devam edemezdim. Bu aramayı bebeklerim için, onları tehlikeden kurtarmak için yapmak zorundaydım. Can güvenliğimiz yoktu. Ahsen Hanım’ı şikâyet etsem de araya başkalarını sokar yine denerdi. Ucuz yırtmanın da mutlaka bir sonu vardı.

Yaşamak zorundaydım. Özlem için, ikizlerim için,. Sonraki hedef Özlem de olabilirdi. Olamaz. İzin vermem. Biri erkek, biri kız. Biri Özgür, biri Gonca. Kız olana Özden derdim. Erkek olana da Özkan. Özgür’ümün bebekleri. Onun içime akıttığı mucizeleri. Yaşamalıydılar. Söz verdim, boşanmayacaktım ama yanında da kalamazdım.

Telefonum geldiğinde aramak istediğim numarayı buldum. Hemen açıldı.

“Gonca? İyisin, değil mi? Bir şeyin yok.”

“Çocuklarımla birlikte sana gelmek istiyorum. Sana mesaj attığımda beni alır mısın?”

“Ne zaman, nereden istersen... Her şey yolunda mı?”

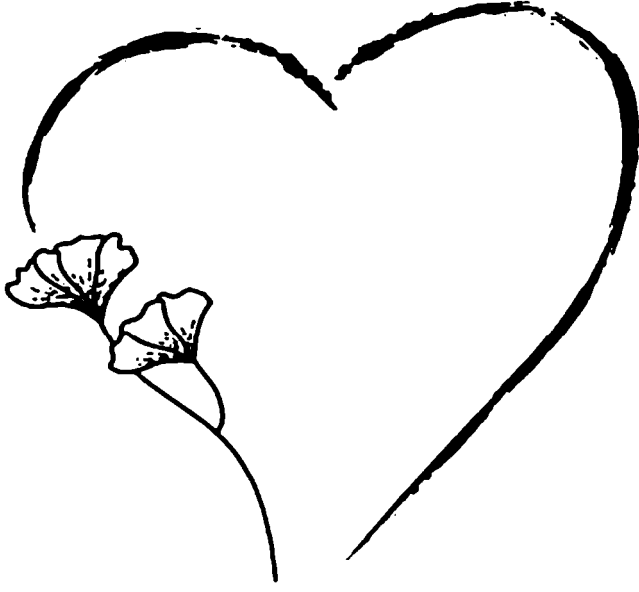
“Senin yanında yoluna girecek. Yine ararım.”

“Tamam. Bekliyorum.”

Elveda Özgür.

Elveda kalp yangınım.

Elveda yıllar yılı özlemim.

56. Bölüm: Özgür'den

Hastaneden eve bedenimi sonunda taşıyabildim. Gonca'yı bırakmayı istemesem de haklıydı. Özlem'i, Gonca yokken bir de bensiz bıraktım. Saat dokuza geliyordu. Salona girince babamla hâlâ oynayan kıza baktım.

'Baba deldi dede. Anne neyde? Ay dede deldi.' (Babam geldi dede. Anne nerede? Ay dede çıktı.)

'Annenin biraz işi var prensesim. Yarın birlikte almaya gideriz, olur işi?'

Kendini göstererek, 'Ben abla, kaydeşyey vay. Del del.' (Ben ablayım, kaydeşlerim de var. Onlar da gelsin.)

Aşkım benim bir bilsen, anlayabilsen... Seninle konuşmaya o kadar çok iyacım var ki.

'Kardeşin de bizimle daha sonra gelecek.'

İyi ki Gonca'yı dinledim. Kızımızı ne kadar da iyi tanıyordu. Hemen lan bahsetti.

'Anne delsin, onlay da delsin akıyyım.' (Annem gelirse onlar da gelir ilim.)

Ben daha akıllısın da senin aklına göre nasıl konuşulur tam bilmiyorum çok kıvılcımım.

'Haklısın. Bizim yanımıza annenin karnından biraz daha geç gelecek ece.'

'Baba, eykek kaydeş bana hihih, düldü. Ben göyemedim, doktoy dedi.' (Baba, erkek kardeşim bana güldü. ben göremedim, doktor dedi.)

Canım kızım benim. Erkek mi sandı acaba? Gonca henüz belli olmadı. Hatta doktorun kıza benzettiğini söylemişti. Gerçi şimdi o da yoktu. Gonca perişan olmuştu.

Kızımı üzmemek için, 'Kız kardeşin olsun istemez misin?' diye sordum.

“O vay. tıss dülmedi, eykek düldü. İki tane kaydeşim vay.” (O da vε Kız gülmedi, erkek güldü. İki tane kardeşim var.) Parmaklarıyla da doğu gününden öğrendiği ikiyi yapıyordu.

“Sen nerden biliyorsun bunu kızım?”

Yutkundum. Özlem akıllı bir kızdı. Dediğini dinlememiz gerekir, ikimi de yanlışlıkla duymazsak çıramızı yakardı.

“Ben anne doktoy, diydim. Dede no no no diymedi.” (Ben annemle dok torun yanma girdim. Dedem girmedi.)

“Baba, Gonca sana bir şey dedi mi?”

Özlem’le konuşmaktan babama selam bile verememiştim. Şimdi de ko numuz bambaşka bir hale evrildi.

“Hayır, hemen kan vermeye gitti. Sonra da bıçaklanma olmuş. Gonca nasıl? Bebek iyi mi?”

“Bebegimizi kaybettiğimizi söyledi. Şimdi Özlem iki tane kardeşim olacak diyor.”

“Çocuk oğlum o. Cinsiyeti belli değilse, yanında kız ya da erkek diye konuşmuşlardır. Çok üzüldüm oğlum. Yine olur, merak etme.” diye omzu- ma vurarak bana teselli veren babamın sesi, tonlarca suyun altındaymışım gibi çok boğuk geliyordu.

Minicik kızın anladığı buysa; Gonca beni çoktan terk etmeye karar ver- miş, ne bebeği? Hemen Orçun’u aradım. O bilirdi.

Birkaç çalıştan sonra, “Vay ikiz babası! N’aber?” diyerek açtı telefonu.

‘Bebegi hiçbir doktora sormayacağına söz ver Özgür.’

“İyiyim Orçun, sağ ol. Bebekler iyi, değil mi? Gonca tam konuşamadı, ağrısı vardı. Uyudu hemen.” İnce ince süzülen göz yaşlarım eşliğinde ko- nuşmak ne zormuş.

“İyi, merak etme. Nefise de kontrol etti. Yanındaydım. Sen neden yanın- da değilsin, şaşırdım. Kalırsın sanmıştım.” *Gonca ben varken nasıl kaçma planı yapardı sonra?*

“Özlem için geldim eve. Onu uyutup yeniden hastaneye geçeceğim. Bir kız bir erkekmiş.” *Umarım küçük kıvılcımım doğru anlamıştır.*

“Aynen! Oğlanın pipisini ben de gördüm. Seninkiyle yarışır.”

O gülerken, ben hıçkırarak ağladım. “Sağ ol dostum. Senden bir ricam var.”

“Ne istersen.”

“Gonca ifade verdi mi? Bana o ifade tutanağı lazım. Araya acilen birile- rini sokabilir misin?”

“Emniyette komiser bir abi var. O iş kolay. Neden peki?”

“Gonca tanı mıyorum dedi ama birini kolluyor olabilir. Koruduğu kimse, elimden çekeceği var hem onun hem Gonca’nın.”

nt mi? Eğer oysa, hapiste çürüyüp çocuklarıma hasret kalma paha-u geberdirdim.

ladım, hallederim ben. Okursun yarın. Bu arada, Özlem de gelebilir. la hazırlatırım. Diğer odada kalırsınız.”

rada Gonca’nın aradığını bildiren çağrıyı görerek, “Ben seni ararım, arıyor.” dedim. “Orçun bir de Gonca’nın ikizleri bildiğimden habebasın. Yarın tekrar söyler kesin. Anestezi ile unutmuştur söylediğini. ey için teşekkür ederim,”

lbette. Ne demek. Kendine iyi bak.”

nca’nın aramasını yanıtlayarak, “Efendim aşkım? İyisin, değil mi?” sordum. *İyi ol Gonca. Sana sağlam ihtiyacım var. Gazabım hastayken işlemez.*

yyim, merak etme. Bir gün daha burada kalacakmışım.”

Öyle mi? Bir sorun mu var? Hemen geleyim.”

Yok, merak etme. Kontrol amaçlı. İfade için de tekrar gelen olacakmışım.” *Yaz Gonca, yaz. Ben okurum kalbimin yangını.*

Anladım. Benden istediğin bir şey var mı?”

‘Aslında evet. Sabah Özlem’le geleceksiniz ya, ikimize de birkaç parça ra koysan. Burada hazırlıksızım. Banyo yapmak istiyorum. Yarın Özlem kalır. Küçük bavula birkaç iç çamaşırı ve kıyafet koyar mısınız?”

Güldüm. Kaçma bavulunu da bana hazırlatıyor. Yürüye yürüye yatak lasına geldim. Hâlâ yerde duran açık bavula baktım. Hep mi bir gidesi ırdı?

Bozuntuya vermeme gayretiyle, “Yıkanmana yardım etmeme izin vereksen olur.” dedim.

Demek ki bugün bana veda eder gibi kendini öptürmesinin bir sebebi ardı. Ben bu sebebin nedenini er ya da geç bulacaktım.

O da kıkırdadı. “Ayıp, ameliyatlıyım ben.”

“Tamamen tıbbi yardım amaçlı. Art niyetim yok.”

“Eminim öyledir. Özlem nasıl?”

“İyi, dedesi masal okuyor. Uyur uyumaz gelirim.”

“Sabah gel. Yoruldun sen de. Özlem’e kahvaltı yaptırıp gelirsin.”

“Sende dinlenirim.”

İç çekerek, “Tamam.” dedi. “Bavulu da şimdi getir istersen; bana ve Özlem’e birkaç parça kıyafet.”

“Tamam. Görüşürüz kalbimin yangını.” Görüşürüz.

Sana ve Özlem’e demek. Suit oda işi mantıklı. Ben de oradayken, bakalım nasıl gideceksin? İfadeyi hemen okuyup, Gonca’ya hesap sormam lazımdı. Sonra aklıma dank etti. Bana söylemediyse, polislere de anlatmamış olabilirdi. Haliyle, yapan isim tutanakta olmayabilirdi. Siktir! Bıçaklayan

kadın bulunsa bari.

Şüphelenmemesi için, küfrederek bavula çşya tıktırdım. Bunu bana niye yapıyorsun Gonca? Seviyorum dedikçe neden benden gitmek, beni çocuklarımdan ayırmak istiyorsun?

‘Üç çocuğumuz olacak. Merak etme, söz veriyorum gök gözlüm.’

Delireceğim. Oraya gidip Gonca’yı omuzlarından tutup sarsmak, ‘Neden?’ diye bağırarak istedim. Eşyaları fırlattığımı da o anda fark ettim. Tekrardan bavulun başına oturup, bu kez sakinleşmeye çalışırken bir yandan da katladım. İşim bitip salona geçtiğimde, babam kitap okuyordu. Başını kitaptan bir an kaldırıp bana baktı.

“Sende bir şey var.”

“Gonca bir yere gidiyor. Bana yalan söyledi. İkizlerimiz olacak. Orçun’la konuştum.”

“Niye böyle bir şey yapsın?”

“Söylemeye dilim varmıyor ama bunu yaptıran annem olabilir mi? Biliyordu, bıçaklayan kişi kesin isim verdi.”

“Yok artık oğlum! Bir kiralık katil tutmadığı kalmıştı. Gonca bunu senden neden saklasın?”

“Ne olursa olsun, onu ve çocuklarımı bırakmayacağımı biliyor. Onları koruyamıyorum. Her ay başına başka bir olay geliyor. Şimdi kendince uzaklara gidip beni terk edecek. Annem de bir tarafına kına yakıp mutlu olacak ve onların peşini bırakacak. Onun bunu düşündüğüne eminim.”

“Annemi aramamı ister misin?”

“Sakın! Gonca direkt hedef olur. Ben yarın herhangi birinden şikayetçi olup olmadığına bakacağım. Sonra bizim yapmamız gereken neyse, onu yaparız. Annem neden bu kadar saplantı yaptı?”

Babamın gözlerinden geçen gölgeye üzülsem de benim canıma kastedilmişti.

“Onun yaptığından çok eminsin.”

“Çok eminim. Bebeği kaybettim derken Gonca’yı görmeliydin. Kaybetmiş bir anne gibi değildi. Sesi sakindi, ben nasıl inandım ona?”

“Sen de şoktaydın. Yüklenme bu kadar kendine.”

“Ben hastaneye gidiyorum baba. Sen Özlem’le kalır mısın?”

“Kalırım tabii, seve seve. Uyanırsa ve oyalayamazsam da getiririm.” Başımınla onayladım.

Hastaneye giderken yollar boştu. Keşke dolu olsaydı. Düşünecek bolca zamana ihtiyacım vardı. Gonca niye sürekli gitme peşindeydi? Niye aklına gelen ilk şey; bana güvenip anlatmak, savaşmak yerine bırakıp gitmek ve beni parçalamak oluyordu? Benden bebeklerimi gizledi.

Gonca beni sevmiyorsa, bunu anlayabilirdim. Ben çok seviyorum diye

le kalmak zorunda değildi. Bunu ona teklif edebilirdim. Ufacık bir em olsaydı... Beni sekiz yıl önce onu terk ettiğimi sandığı için beklemişti, olsun. Terk etmediğimi ben bilirken sorun değildi. Yine sevdim. nında başkasının çocuğu vardı; artık benim kızım olan Özlem. Seni nekten başka bildiğim bir şey yokken, benden gitme Gonca.

beni sevdiğine inanıyorum. Onu deliler gibi sevdiğimi gösterdiğime de uyorum. Boşanma lafını açma dedim diye mi gidiyordu? Verdiğim ültim elimde patlayacaktı. Kendini ve yavrularını koruma içgüdüğü ile ani bir hayvan gibi davranıyordu. Çocuklarından başkasını gözü görmüyordu. Beni görmüyordu. Onu severken öleceğimi fark etmiyordu.

Yükiz aynasından arkaya bakarken, koltuğa koyduğum bavula bir an nefes baktım. İki günlük kıyafetle kimin yanına gidecekti? Serhan'ın mı? Benim evliydi. Balkonda beni sevdiğini ona söylemişti. Levent'in mi? Tek mal oydu. O da aynı şehirdeydi. Annem yine bulurdu. Yapan annem olsun diye dua etmekten yoruldum. Yoksa kendi ellerimle eceli olacağım. Bir süre daha hastanenin açık otoparkına park ettiğim arabanın içinde oturdum. Gonca'ya ne diyecek, ne yapacaktım? Hangisi daha kötüydü? ; koyan annemi saklamam mı, yoksa bebeklerimin saklanması mı? Gonca'nın yaptığı da bence cinayete teşebbüstü. Bana bebeği kaybettiğini söylemişti. İkinci bir tanesinin bahsini bile açmamıştı.

Kafayı sıyırmadan arabadan indim. Karımın odasının bulunduğu katta asansörde akan sayılara baktım. Beşinci katta durdu. Ağır adımlarla aya girdim. Gonca uyumuştı. Ses çıkarmamaya gayret ederek, bavulu labaya koydum. Yatağın yanındaki tekli koltuğa oturup, güzel kadınıma baktım. Göz kapakları hızla hareket ediyordu. Hep bir şeylerle mücadele ediyordu; tek başına.

Ne kadar süre izlediğimi bilmeden orada oturdum. Benim de gözlerim ırlaştığında, diğer taraftaki kanepeye uzanmak için ayaklandım. Gonca aynı anda:

"Hayır, dokunma bebeğime!" diye çığlık atarak yatakta doğruldu. Elleri ne iki yanında kan arıyordu. Göğsü hızla inip kalkarken beni gördü.

O an anladım. Gonca beni değil, her gece tekrar tekrar göreceğini düşündüğü lanet kabuslarını terk ediyordu.

Beni değil, artık bana göstermekten yorulduğu korkularını terk ediyordu.

Beni değil, çocuklarının başına gelecek muhtemel tehlikeleri terk ediyordu.

Beni değil, annemin bizi asla rahat bırakmayacağını bilincinde olarak; benimleyken huzurlu geçiremeyeceği hayatını terk ediyordu.

Bensiz mutlu olamayacağını biliyor, kendi mutluluğunu da bile isteye es geçiyordu. Mutlu olmayacaktı belki ama yaşayacaktı. Farkındalık... Beni buldu. Gonca asla bencil olmamıştı. Annesini beklerken, beni kaybeder-

ken, tekrar bulmuşken, benimle ilk kez birlikte olurken... Asla gözlerini kapatmamıştı. Yaptığı her şey benim içindi. Şimdi de bencil değildi. Sadece anneydi.

Bana söyleyebilirdi, evet. Söylememesi beklentisizliğindendi. Bu yaşa gelene kadar kimseden bir şey beklemeyen, hayatta kendine ait olanı, dişiyle tırnağıyla kazımış bir kadının asilliğindendi. Ve en çok da beni değil, artık benden başka hiçbir erkekle olamayacağının farkında olarak kadınlığını terk ediyordu.

Gonca avuçlarını incelerken gözlerim doldu. Yanına oturup sıkıca sarılarak, "Ben yanıdayım, geçti. Kimse sana zarar veremez artık. Seni asla yalnız bırakmam." dedim.

"Kötü bir rüyaydı, hepsi bu. Önemli bir şey değil. Bir anlıktı, geçti."

"Biliyorum Gonca'm. Senin altından kalkamayacağın bir şey değil. Sadece izin ver, bu kez yarı yarıya güçle halledelim. Gücünü ikizlerimize sakla." Bana bakmak istedi, sıkıca tuttum.

"Sen nasıl? Özgür ben..."

"Özlem söyledi. Odaya sokmakla çok büyük hata yapmışsın. Erkek kardeşi ona gülmüş. Sürekli kardeşleri olduğundan bahsetti. Şimdi kafama dank ediyor." Güldüm.

O ağladı. Ben sarıldım. O sustu, ben bekledim. O baktı, ben gördüm. O konuştu, ben dinkledim.

"Mecburdum gök gözlüm. Terk ettiğim sen değildin. Yemin ederim. Yaşamak istedim; en azından doğum yapana kadar. Ben ölürsem, onlar da olmaz ki. Onlar senin mucizelerin. Nasıl yaşatmam?"

"Annem mi?" Dişlerim sıkılı bekledim.

"Kadın, 'Ahsen Başaran'ın selamı var' dedi. Gözümün önüne bebeklerim geldi. Biri kız, biri erkek. Biri sen, biri ben. Erkek sarışın mavi gözlü, turuncu saçlı bir kız daha. Kıza Özden, erkeğe Özkan diye seslendim sanki. Seni bırakmazsam..."

O güzel sesi bıçak gibi kesilince, "Ne oldu Gonca?" diye ilsteledim.

"İkimizden biri ölene kadar peşimi bırakmayacakmış. 'Buradan git ve Özgür'ü kurtar' dedi."

"Niye düşündün bu kadar?"

"Şimdi hatırlıyorum. Rüyamda da o sözler vardı. Aslında gerçektir. Kadın tuvalette söyledi. Arka arkaya bıçakladığını gördüm. Çok kan vardı yine Özgür." Hıçkırıklarına söz geçiremiyordu. Geçirmek istiyor muydu, meçhul?

"Ağla aşkım. Kalbimin yangını son ağlaman olacak bu. Göz yaşlarını dilediğin kadar akıt. Sana ve ikizlerime yemin olsun ki, Ahsen Başaran tekrar güneş göremeyecek."

Ağladı. Belki bir saat, belki de iki... Son kez olduğunun farkındalığıyla...

ırkındalık... Beni bulduğu gibi, Gonca'yı da buldu. Çilli burnunu kırış-
çekerken bana baktı.

Bir taşla iki kuş vurmuşsun. Kısırım diye beni mi kandırdın? Yoksa
tekrar hamile bırakamayacağından mı korktun?"

Fark eder mi, hah? Söyle. Hatice değil, netice önemli."

Seni çok seviyorum."

Ben de seni çok seviyorum. Ama..." nasıl soracağımı bilemesem de
ye gideceğini deli gibi merak ederek, "Levent'e mi gidecektin Gon-
" diye sordum. "Yanlış anlama sakın, benden başka biriyle birlikte ol-
yacağından adım gibi eminim. Sonuçta Özlem'in babası. Cinsellik bek-
leden de kabul eder seni, eminim."

Namusuma laf mı geldi, anlamadım doğrusu. Levent'i aramadım tabii

"Salon Serhan mı?"

"Özgür, o evli. Bebeği olacak. Dört kişi ne diye gideyim onun yanına?"

Kafam karışarak, "Kimin var kız, senin başka? Bana mı kaçacaktın?"

"Sana kaçmamı çok isterdin, değil mi? Sena'yı aradım. Yurttayken aynı
adaydık. Hatta bizimle aynı sınıftaydı, belki hatırlarsın." Sonrasında
manya'ya kuzenlerimin yanına geçecektim ama bunu dile getirmemeyi
şardım o an.

"Hatırlıyorum. Hâlâ yurttan birisiyle görüştüğünü bilmiyordum."

"Hâlâ yurttan birisiyle evliyim. İçime ikiz koymuş. Delirmemi çok isti-
yor galiba." Kendime çekip terli alnına öpücük kondurdum.

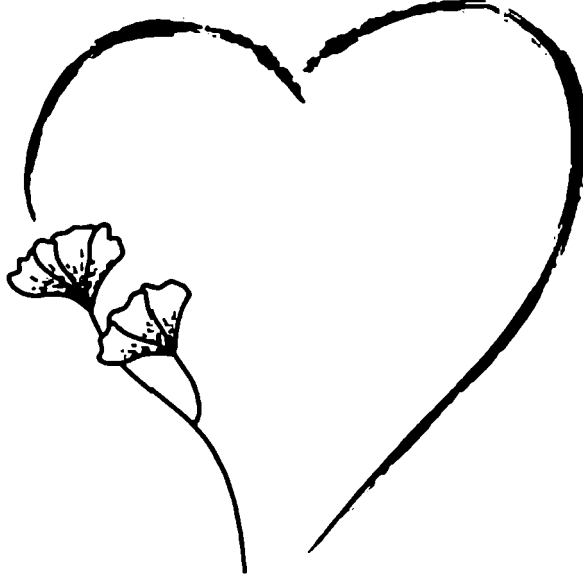
"Tüm yükü paylaşacağım, söz ama ikizlerin bahsi açılmışken niye bütün
eletlerimin adını sen koyuyorsun? Ben neciyim? Mahalle sütçüsü mü?"

"Dünyadaki en yakışıklı sütçü sen olurdun. Ben de onun, şanslı sütçü
arısı olurdum."

"Ver gazı. Üçüz yapalım. Ne dedin? Özden ve Özkan... Güzel aslında.
Yi isim buluyorsun. Özlem ve Özgür'le de uyumlu. Sana benzesinler de..."

"Ölürüm sana Özgür ama çocuklarımla ve seninle yaşamak istiyorum."

"Hiç şüphelen olmasın turuncu alev topum, kalbimin yangını. Sana zarar
verenleri o yangınla yakacağım. Sen benden asla gidemezsin."

57. Bölüm

Oğlu yüzüne bile zor baktı. Halbuki onun hatırı için Gonca'ya bile katlanacak, torunlarını sevecekti. Dahası kocası boşanma davasını hemencecik açmış ve Ahsen'den boşanmıştı. Artık bir Atasoy değildi. Tekrar Başaran olmuştu. Neyi başarmıştı peki? Elinde kalan koca bir sıfırdı.

Oğlu hiçbir zaman affetmeyeceğini söylememiş miydi? Niye peki? Oğlunun gözünü karaya boyamış; gerçekleri, hatta önünü bile görmesine engel olan turuncu kafalı bir ağdacı uğruna. Bu işi kökten çözmesi gerekecekti. Ondan sonra oğluna yaklaşabilirdi. Bebek giderse, belki Özgür tekrar bebek sahibi olamazdı. O zaman da annesine gelirdi.

Hemen çok eskilerden tanıdığı bir kadını aradı. Hapisten yeni çıktığını biliyordu. Biliyordu çünkü içerdeyken ona bakmıştı. Parasız bırakmamış, her ihtiyacıyla Ahsen ilgilenmişti. Telefonu hemen açıldı.

"Ahsen? Uzun zaman oldu seninle görüşmeyeli. Nasılsın?"

"İyiyim. Yine sana işim düştü. Bir kadını yaralaman, bebeğini de sağ bırakmaman gerek."

"Daha dün çıktım, dur. Ne bu acele?"

"Acil! Kız oğlumun peşinde. Aptal oğlum da kör kütük âşık olmuş. Başka adamlarla yatıp yatıp hamile kalıyor ve oğluma geliyor. Özgür de sorgusuz sualsiz şıfırtıyı kabul ediyor."

"Seviyor demek ki. Sana ne ki?"

"Müjgan, kendine gel. Senin aklına ihtiyacım yok. Yapacak mısın, onu söyle."

"Yakalanırsam?"

"Yine bakarım sana."

"Boşanmışsın. Bana baktığın o zamanlar Atasoy'dun. Şimdi nasıl bakacaksın?"

"Boşanmam da o orospu yüzünden. Hepsinin gözlerini bağladı. Eminim kocamla da yatmıştır. İkimizden biri ölene kadar bana huzur yok. Özgür'ü

ırakacak ya ölecek. Turgut istediğim her şeyi verdi, beni boş gönderli. Merak etme.”

ı sırada Antalya’ya yanına döndüğü yaşlı annesi seslendi.

Ahsen! İlaçlarını aldın mı kızım?”

‘Anne bir dur. Ne diyorsun Müjgan?’

Tamam, yaparım. Bilgileri atarsın. Kadına bir şey dememi ister misin?”

‘Selam söyle Müjgan. Allah Allah! Oğlumun peşini bıraksın, yeter.’

Anneleri elinde üç tane hapla gelince Ahsen telefonu kapattı. Ahsen, kamin son söylediğini es geçip selam söylemeyeceğinden emin olarak hapı içti. Neticede Müjgan da deliydi. Deli deliyi görünce, sopasını neden lasın?

izofreni teşhisi aldığında Ahsen on sekiz yaşındaydı. Lise son sınıftaki ek arkadaşına musallat olduğunu düşündüğü kız şüpheli şekilde ölünce; sen’in kahkahası okulun koridorlarında yankılanmış, annesinin ve babasının göz yaşları eşliğinde dört yıllık akıl hastanesi macerası başlamıştı. Müjgan’la da orada tanışmıştı. Tüm vücudu kesikler içinde olan kadın, un için tehdit değildi. Bir kere güzel değildi. Ahsen’in arkadaşı olabili. Oldu da. İkisi de Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinden yakın zamanlarda çıktılar. Sürekli ilaç kullanmaları ve doktor kontrolü zorunluluğu serbest kaldılar. Serbest kaldılar denilebilir çünkü çıkmaları topluma rardı.

Hastaneden çıktıktan sonra, çaycı olarak Atasoy Grup’ta işe giren Ahsen’i kimse fark etmiyordu. Çok güzel bir kadın olmasına rağmen patronun genç ve yakışıklı oğlu Turgut ondan bihaberdi. Sürekli babasının kreteri Gizem ile vakit geçiyordu. Turgut Atasoy’u saplantı haline getmişti. Gizem cadısının ona göre kendi erkeğinde gözü vardı ve kendi keğinde gözü olanların yaşamaya hakkı yoktu.

Yaşamadı da. Kahve içerken öldü. Yanında Ahsen vardı ve Turgut onu rk etti. İki yıllık büro yönetimi ve sekreterlik okuduğunu duyunca da men işe aldı. Gizem’in yerine, babasının sekreteri olarak işe başladı. Turgut’un, Ahsen’le geçirdiği zaman arttıkça, âşık olması da kaçınılmazdı. zamanla güzelliği kadar, pratik zekasına da hayran oldu. İlaç kullandığını e hiç fark etmedi.

Babasının tüm itirazlarına rağmen, ‘Ahsen’le evlenmezsem kimse ile lenmem, soyun devam etmez.’ dedi. Evlendiler. Soy yine de devam etedi. Yıllar sonra Özgür geldi. Hayatlarına ışık gibi, güneş gibi doğdu. Ahsen despotluğuna, gaddarlığına, kusursuz olma çabalarına, mükemmeeççi yapısına rağmen oğlunu taparcasına sevdi. Kimselerle paylaşmadı. nu evlendirmek için bulduğu kızların hiçbirisi Özgür’e layık değildi. Mümmellikle alakaları bile yoktu. O sadece yöneteceği bir gelini olmasının rdindeydi.

Özgür hiçbirine gözünün ucuyla bile bakmadığı gibi, gitti Gonca’yı bul-

du. Tabii ki bu, biyolojik anne babanın suçuydu. Kim bilir hangi kenar mahallede, hangi iki cziğin oğluydu ki, böyle birini bulmuştu. Varoş ama dünya güzeli olmalıydılar ki genleriyle Özgür'ü yapmayı becermişlerdi. Yine de biricik oğlunu Gonca'ya yar etmeyecekti. Ölene kadar...

Ya Gonca ya kendisi. Kendisinin ölmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

"İyi misin kızım?" diye soran annesini farkında bile değildi.

O aklındaki sese yanıt vererek, "Gonca geberince daha iyi olacağım ya da bebeği." diye yanıtladı.

Annesinin içini çekerken, kafasını salladığını ne duydu ne gördü. Gonca olmazsa biricik oğlu, mavişi o zaman ona gelirdi. Anne sevgisine, anne şefkatine illaki ihtiyacı olurdu. Annesinin onu göz hapsinde tuttuğundan bilhassa habersizdi. Annesini hep saf olarak nitelerdi.

Boşandıktan sonra buraya taşınmasının tek bir sebebi vardı. Ankara sosyetesindeki; cildi botokstan gerilmiş, gülerken bile yüzlerinde acı ifadesi olan karıların ona acıyarak bakmalarına ihtiyacı yoktu. İşlerini buradan da halleder, üstelik kimsenin ruhu bile duymazdı.

Annesinin, Gonca'nın bebeğini hâlâ kaybetmediğini öğrenince, geçireceği sinir krizinden sonra Turgut'u arayacağından habersiz balkona çıktı ve şarkı söylemeye başladı. Özgür onundu. Turgut gitmiş olabilirdi ama Özgür gidemezdi. Hele o kenar mahalle dilberi için annesini silemezdi.

Özgür, Gonca'nın endişelerini hiç olmamışçasına giderirken, ona en başından beri deli gibi âşık olduğunu ve kadınının da ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha, iliklerine kadar anladı. Gonca anne olmak istemeyen bir kız çocuğundan, evlatları uğruna sevdiği adamı; ondan vazgeçecek kadar seven bir kadına dönüşmüştü.

Hastaneden çıkıp eve geçtiklerinde, Gonca'nın ağırları hafıflemişti. Özgür için bu kıstas değildi. Her işini kendi halletmek için karısını fitik etme pahasına savaşıyordu. Çok sevmek çok güzeldi. Seven Özgür'se, sevilen Gonca'ysa daha güzeli olamazdı.

"Benden bir şey saklamayacaksın artık. Anlaştık mı?"

"Özgür ben senin için... İnan."

"Anlaştık mı Gonca?"

"Anlaştık."

"En kötü ne olabilir? Söyle hadi."

"Çocuklarıma zarar gelebilir. Bundan daha kötü bir şey yok."

"Onlar benim de çocuklarım değil mi?"

"Evet." Başını eğdi, Özgür haklıydı.

"Beşimiz bir arada olacağız. Bak bana."

Tamam, bundan sonra saklamak yok. İfademi değiştirip annenden bahm, biliyorsun.”

Özgür bir şey diyemeden telefonu çaldı. Babası arıyordu. “Efendim?”

...” Gonca karşı tarafı duyamıyordu.

Özgür’ün ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Sen ciddi misin, ne zaman ol-?”

...”

Şimdi nerede? Neymiş neymiş?”

...”

Babası ne dediyse, Özgür güldü. “Kesin, değil mi? Bir daha asla bize şamayacak de baba.”

...”

‘Haber verdiğin için çok teşekkür ederim. Seni seviyorum. Akşam yemeğe bekliyoruz.’ Karısına dönüp aşkla baktı.

‘Baban ne dedi?’

‘Gonca artık üzülmesin, kocasından bir şey saklamasın, beni ayar etmededi.’

‘Tamam, söylemeyeceksin. Ben nasıl yemek yapacağım peki? Ayakta mım yanıyor.’

‘Ben yapacağım. Kızım la hallederiz biz.’

‘Bolonez soslu spagetti mi yiyecek baban?’

‘Vaaay! Bel altı vurmak diye buna denir. Görürsün sen. Aklından çıkmış ama n’aber?’

‘O gün sana çok sinirliydim. Spagetti harika olmuştu, ortalama dedim. Çok güzeldi, haksızlık yaptım.’

‘Ne gelirse gelsin, senden gelsin. Oyalama beni, yemek yapacağım.’

Gonca, Ahsen Hanım’la ilgili bir şey olduğunu anlamıştı ama üstelemek tememişti. Özgür mutlu, gerisi boştu. Babası yemeğe gelince, yalnızlığın şikâyet etti. Hepsini evine davet etti. Ev yeterince büyüktü ve Özlem’in daha uygundu. Ormanın içinde ve geniş bahçesinde Özlem’in ve diğer çocuklarının koştuğunu görmekten daha çok isteyeceği bir şey yoktu.

Özgür, Gonca’ya bakıyordu; ne kadar bakarsa baksın, asla yeterli olmayacağını bildiği kadınına. İki mucizeye birden ev sahipliği yapan aşkı... İstemediğini, çalışmayı sevdiğini, bu evde kalmayı tercih edeceğini bilecek kadar karısını tanıyordu. Onun yüzündeki tereddütü gördüğünden babasının teklifini Gonca yerine kendisi reddedecekti.

‘Gonca’nın işi buraya yakın baba. Senin oradan gelip gitmesi zor olur.’ Karısı ona minnetle bakarken, Özgür için geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Şehirden ev alalım o zaman oğlum. Yan yana olan bahçeli dubleksler var. Başka yerde salon açmayı düşünmez misin? Daha kapsamlı, hayalinde olan daha geniş bir yer yok mu kızım?”

“Aslında Serhan’la, yani salonun sahibi arkadaşımınla, salonu güzellik merkezine dönüştürmeyi hayal etmiştik.”

“İyi ya işte, aç istediğin gibi bir yer.”

“O kadar büyümek için yeterli maddi durumum yok henüz. Hem Serhan’a sormadan bunu yapamam. Burayı bana bırakarak yeterince cömert davrandı zaten.”

Özgür için bu bir fırsattı. Yine de Gonca onu hiç hesaba katmamış, talepte bulunmamıştı. Özgür, Gonca kızsı da soracaktı.

“Ben senin neyinim Gonca? Tefeci miyim ben? Hayal ettiğin merkezi açmak için neden bu konuyu bir kere bile benim yanımda dile getirmedin?”

“Uzak bir ihtimaldi. Bu salon bana yetiyor. Ben işletmeci değilim. Burayı bile kırk takla atarak işletiyorum.”

“Sana yardım edecek danışmanlar vardır illaki. Öyle birilerini ayarlarız.”

“Altı ay sonra iki küçük bebek gelecek. Buraya bile gidebilecek miyim meçhul, zamanım olmayacak. Büyük salonun masrafı da büyük olur, para kazanmadan dönmeyeceğine göre gerek yok.”

“Ben masrafları karşılarım. Karıma destek olmayacaksam, ne diye bok gibi para kazanıyorum?”

Gonca ters ters bakarken Özlem, “Anne baba bok dedi? Pis biy şey.” diyerek ateşe körükle gitmeyi başardı. Gonca’nın bakışları ateş ediyordu.

“Özür dilerim meleğim. Ağzımdan kaçtı. Sinirleniyorum Gonca ve ben buna alışık değilim. Bünyeme ters. Serhan’la mı, kimle konuşuyorsun bilemem. O merkez açılacak. Adı da Serhan olmayacak.”

“Konuşuruz Özgür.”

“Emin ol, konuşacağız.”

Gonca içini çekerken, Özlem’in başı uykunun da etkisiyle yer çekimine yenik düştü. Babasının omzuna yasladığı başıyla, Özgür hemen onu odasına yatağına taşıdı. Döndüğünde Gonca uzaklara dalmıştı.

“Git, dinlen aşkım. İstersen ben de geleyim.”

“Siz oturun, biraz uzansam iyi olur gerçekten. İyi geceler Turgut Bey.”

“Baba de kızım. Senin ağzından baba lafını duymadan ölüp gideceğim.”

“Peki, baba. Rahatınıza bakın.”

Gonca’nın hayatında on yaşından beri haba kelimesi yoktu ki. Diline tuhaf gelse de geçen on yedi yılda söylemeyi ne kadar özlediğini fark etti. Turgut Atasoy iyi biriydi. Ona, baba diyebilirdi. Kendisi için, gerçek torunu bile olmayan Özlem için belki de otuz yıllık karısından boşanmıştı.

uya dalarken aklından bunlar geçiyordu.

İlâfif sancıyla gözünü açtığında, ne zaman uykuya daldığını bile kafa-toplayıp hatırlamıyordu. komodindeki saat odaya geleli daha yarım anca olduğunu haber veriyordu. Nedense başı çatlıyordu. Dikişleri de z acıyordu. Ağrı kesici almaya karar verdi. Mutfığa geçerken, aslında ndan gelen sesleri dinlemek gibi bir arzusu yoktu. Sadece duyuyordu. onun suçu değildi. Olduğu yerde kalıp dinlemeye devam etti.

Anneanneme hayran kaldım ama kızdım da. Yıllardır bunu nasıl giz-

Ahsen'in zorladığını söyledi. Hastaneden çıkınca, ilaçlarını hiç ak-namış. Çocuk yapmaya karar verdiğimiz dönemde kullanmamış cak ki nüksetmiş, Gonca'yı da bıçaklayan kadın benim asistanımı ürmüş. Kadın Ahsen yüzünden on beş yıldan fazla hapis yatmış." Kadının hapisten çıkacağını biliyor muymuş?"

'Evet. Onun için hapis yatınca, ona hep para göndermiş. Bir dönem he-dökümlerini çıkardığımda, yardımda bulunduğunu söylemişti."

'Nasıl selam söyler ya? Adını vermiş, kendini ifşa etmiş. Annemin gözü adar mı dönmüş?"

'İkisi de söylemeye dilim varmıyor ama zaman zaman akıllarıyla hare-etmiyorlar. Anneannen duymuş. Selam söyle demiş. Büyük ihtimalle ten dalga geçti, kadın da bunu ciddiye aldı. Nasıl psikolojik bir rahat-lığı varsa artık!"

"Şizofreni demek! Baba yıllardır evlisin, hiç mi fark etmedin?"

"Gözüm sadece onu gördü. Ben anneni çok sevdim. Saplantılı bir has-ık işte... Lise sonda sınıftan bir kızı öldürüp, akıl hastanesine girmiş. lerini nasıl örttüler hiçbir fikrim yok. İşe aldığımızda sicili temizdi."

"Gonca'yı saplantı haline getirmiş. Kendi-rakip olarak gördüğü için ondan kurtulmak istemiş."

'Annesinin beni aramasının ardından doktoruyla konuştum. Seni kıskan-ğı ve kimseyle paylaşmak istemediği için, Gonca ağzıyla kuş da tutsa an-ne yaranamazdı. Kimseyi senin eşitin görmesi mümkün değilmiş. Çün-l beyni farklı çalışıyor. Sana ondan başka yaklaşan herkes, onun rakibi. tansiyel tehlike arz ediyormuş."

"Sıkı kontrol edilen bölümde yatacak dedin. Ziyaretçi ve telefon yasağı olacak, değil mi? Kendisi yapmıyor, başkasına yaptırıyor."

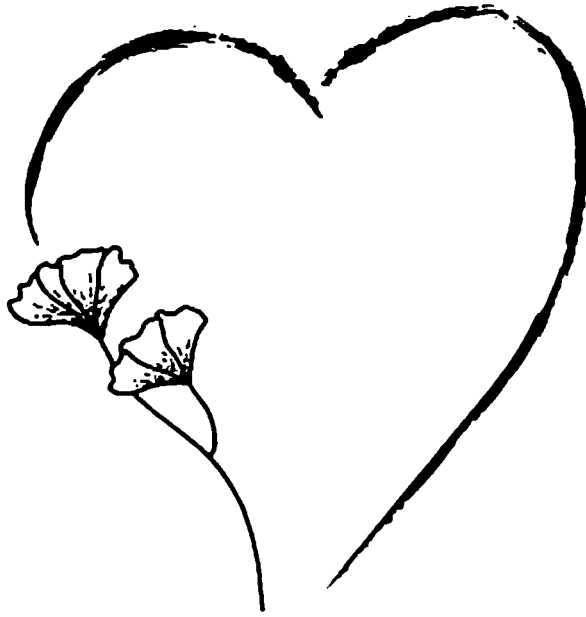
"Bağlantısı Müjgan da hapse girdi. Çok fazla yatmaz çıkar; ama çıktık-ı sonra icabına bakılacak."

İcabına nasıl bakılacaktı? Gonca daha fazla dinlemek istemedi. Ağrı asiciden vazgeçip odasına döndü. Şimdi baş ağrısından daha önemli bir orunu vardı. Çocuklarının babaannesi şizofreniydi ve hastaneye kapatıl-ıştı. Gonca'ya kafayı takmıştı. Gonca'nın içi ezildi, üzüldü. Ve eş za-tanlı Gonca kendisinin de deli olduğunu düşündü. Zira onu ve bebeklerini

her seferinde öldürmek isteyen birine acımasını başka türlü izah edemezdi. Artık onlara ulaşamayacak olması iyiydi. Özgür annesinin hasta olduğunu Gonca'ya söyleyerek korkutmak istememişti ve yine kocasına minnettard

Yatağa girdiğinde, daha fazla üstünde durmadan kollarını bedenine sarıdı. Belki Özgür gelene kadar bebeklerini bu şekilde koruyabilirdi. Bazı alışkanlıkların değişmesi için zamana ihtiyacı vardı. Kabuslar bitmişti, değil mi?

Özgür onu bırakmamıştı. Özgür onu bırakmayacaktı.

58. Bölüm: Gonca'dan

İkizler büyüdükçe yürümeyi geçtim nefes almakta bile zorlanıyordum. Her gün aynı dertten yakınıyordum ve her gün kocam istikrarla bana katanıyordu.

“Karnım fil gibi oldu ya! Anne filin hamilelik boyunca aldığı kiloya erişim sanırım. Sadece altı aylıkken, bu kadar büyüdüysem dokuzuncu ayı zörmem ben Özgür. Sonra haberim yoktu, duymadım deme.”

“İkizler Gonca, Nefise Hanım bu kilonun normal olduğunu söylemedi mi? Ayrıca bence çok güzel görünüyorsun.”

“Yalancının...”

“Ben sana ne zaman yalan söyledim kalbimin yangını? Hem ne var? Bırak gürbüz olsunlar. Yemene bak sen.”

“Haklısın aslında. Sumo güreşçisi gibi olup seni yatakta ezmek çok hoşuma gider.” Kahkahalarla gülerken beni kendine çekti.

“Deneyelim mi, ne dersin? Benim de çok hoşuma gider senin tarafından ezilmek.” Dürtükleyip, Özlem’i işaret ettim.

“Ben eski kiloma gelene kadar sen de sporu falan bırak. Her gün börek, kızartma, cips falan yemeye başla. Yanımda seks objesi gibi dolaşıp canımı sıkma. Senin karnın baklava dolu, benim midem.”

“Senin kıskanmalarını yesem mesela, nasıl olur?” Dudakları dudaklarıma değdiğinde, öpmesine izin verdim ama beni geçiştirmesine değil.

“Beni ciddiye alsan iyi edersin gök gözlüm. Şakam yok, vururum. Biri bakar, sonra elimde kalır, senin sorunun. Benim değil.”

Gözlerimi kısarak ona baktığımda, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

“Elini kana bulama kalbimin yangını. Ben hemen börekçiden börek siparişi vererek semirmeye başlıyorum.”

Bebeklerim büyürken, ben de onlarla büyürken, Özgür bana eskisinden bile farklı bir aşkla bakıyordu. Mucize olduğundan o kadar emindi ki,

ikizlerimin ve benim üzerimize titriyordu. Beni her seferinde yolumdan döndürmeyi başaran tek erkekti. Aşkıyla, inancıyla, sevgisiyle, şefkati ve merhametiyle, özeniyle, güveniyle, sadakatiyle...

Bunları düşünürken, sağlı sollu tekme yemeye başladım. İnledim. Hemen bana baktı. Üzerimdeki bluzu kaldırarak karnımı açığa çıkardı. Çözülmüştü, hangi inlemem ne anlama geliyor, gayet iyi biliyordu. Dışardan bakıldığında da belli olan kız ya da erkeğin, belki ikisinin birden el ya da ayaklarına hayranlıkla baktı. Ellerini koydu. Yetmeyince başını dayadı.

“Annenizin canını yakmayın bakayım. Çekerim kulaklarınızı.” Sonra hayranlıkla bana baktı. Yine, yeniden, usanmadan.

Onun her lafına bir sorusu olan Özlem, “Baba, benim de kulaklayımı çektin mi?” diye sorunca gülmek için elimle ağzımı kapadım.

Aylar geçtikçe daha anlaşılır konuşmaya ve susmamacasına şakımaya başlamıştı.

“Çekmedim prensesim. Sen hep çok akıllıydın, kardeşlerin afacan biraz.”

Özlem babasına sarılırken kıkırdadı. Hep beraber, yeni taşındığımız evin yeni yatak odasında, yatakta miskinlik yapıyorduk. Bir saat önce bahçede karların üzerine yatmış, üşüylene kadar yağın karı izlemiştik. Kar topu oynayıp yorulmuştuk. Özgür biraz daha karnımı okşarsa, miskinlik aşamasını geçip uyuyakalabilirdim.

Geçen ay salonu da değiştirmiştik. Özgür ben daha da ağırlaşmadan (yarım filden bütün file henüz geçiş yapmadan diyemedi tabii) açmakta ısrarcı oldu. Kendimi Özgür’ün gözünden görmem mümkün değildi. Sadece biliyordum ki; eğer Özgür istiyorsa, benim için doğrudur.

Serhan’ı çekinerek aradığımda o da itiraz etmedi, aksine mutlu oldu. Bir de üstüne sadece kendi salonundaki malzemeleri elden çıkarmamı ve onların parasını göndermemi istedi. Bunu kabul etmedim. Özgür de bana hak verdi ve hisse ile ortak olduk. En zor anımda kendi işini bana bırakıp gitmişti. Kimse yapmazdı.

Özgür zorlanmamam için, yeni mekanda işinde iyi kuaförler çalıştırmaya beni ikna etmişti. Ben ara sıra uğrayıp sadece örgülü model isteyen gelinleri alıyordum. Onun dışında Özgür gelene kadar, Özlem ve Turgut Bey ile vakit geçiyordum. Yan yana evlere taşınmıştık. Baba demek eskisi gibi zor gelmiyordu. Adam hem Özlem’le ilgileniyor hem de bir ihtiyacım olduğunda anında ya gidip alıyor ya da yerine getiriyordu.

Bir elim yağda, bir elim balda da olsa yine de dokuz ayı göremedim. İkizler erken doğabilirmiş. Benimkiler niye farklı olsun değil mi? Sonuçta mucize olmak buna engel değil. O akşam kimseye çaktırmamaya gayret edip kasılmalarla yediğim yemekten sonra hemen odama çekilip, ağrıları unutmak için erkenden uyudum. Özgür de Özlem’i yatırıp, kim bilir ne zaman gelmiş olmalıydı. Aniden yatakta doğruluğumda yanımdaydı.

Ben, aylar önce gecenin bir yarısı, hastane odasında kabusumdan uyanmıştım. Kabuslar artık çok uzaktı. Şimdi ise bu kez, sahiden yeniden hissettiğim ıslaklık beni uyandırdı. Kâbus olamayacak kadar gerçektir.

Doğrulduğum gibi iple birbirimize bağlıymışızcasına Özgür de hemen alkışladı. Endişeli gözlerle bana bakıyordu. Yatağı ellerimle yokladım. Islak. Hemen ellerime baktım. Kan değil. Oh!

“Suyum gelmiş Özgür.”

“Daha erken değil mi?”

“Erken; ihh! Tüm akşam da kasılmalarım vardı.”

“Niye söylemedin aşkım? Şimdi de var, değil mi?” Çoktan yataktan almış, giyinmeye başlamıştı. Ben de doğrulmak için yeltendim. “Sen kııldama sakın. Ben yardım edeceğim, az bekle.” Giyinmeyi bitirdiğinde, benim de rahat kıyafetler giymeme yardımcı oldu.

Kucağına alacakken, “Yok artık Özgür! Belin mi kırılınsın? Yürürüm en.” dedim.

“Kırılmaz, bir şey olmaz.”

“Yürürüm Özgür. Sen Özlem’i al, babana bırak.”

Kasılmalarımın şiddetini bilse, yürümeme asla izin vermezdi. Odadan kâna kadar dişimi sıktım. Sonra bağırardım. Kasıklarımın giren baskı şiddetliydi. Anca sekizinci ayımın ortasına gelebilmeyi başarmıştım. İçimde n azından üç beş hafta daha büyümelerini isterdim. Yedi buçuk aylık olaklardı. Gerçi doğmak zorunda kaldığında Özlem daha minikti.

Hastane çantam da yoktu. Aklıma o an dank etti. Nasılsa zamanım var iye daha hazırlamamıştım. Dolaptan aldığım çantaya, ağırlarımın izin verdiği ölçüde ikişer ikişer kıyafetleri doldurmaya başladım. Özgür koşarak day geldiğinde doldurduğum ağır çantayla neredeyse kapıya gelmişim.

“Ver şunu Gonca. Ne diye alıyorsun eline? Oha! Taş mı koydun? Bir de unu taşıyacak mıydın?” Ben cevap vermeyince yüzüme baktı. Acı çekimi gördü. Eyvah! “Yatakta otur, bekle Gonca’m. Çantayı arabaya atıp eliyorum.”

Beklemedim tabii. Yürümeye başladım. Doktorum hareketin her zaman aha iyi olduğunu söylemişti. Merdivenden inerken yeni ve uzun süren bir asılma ile tırabzana zor tutunup ikinci basamağa çıktım. Bu kadar ağır ormal miydi? Kat ettiğim mesafeyi Özgür gördü.

“Umarım çocuklarım senin kadar kalın kafalı olmaz kalbimin yangını. el bakalım sumo güreşçim. Böyle havlu atarsın işte.”

Beni de arabaya taşıdı. Nefise Hanım’ı da aradı. Hastanedeki süit odayı a ayarladı.

“Özlem uyandı mı?”

“Mışıl mışıl uyuyor. Bir bilse onsuz gittiğimizi...” deyip sırtıttı.

“Yarın öğrenecek. Babanla mı gelecekler?”

“Arayacağımı söyledim. Gelmelerine gerek var mı?”

Bir fasıl yeni kasılma dalgasının geçmesini bekledim. Sık sık, uzun süreli olmaya başlamıştı.

“Sen delirdin galiba. Hastaneden eve iki bebekle geleceğim ve Özlem evde mi bekleyecek?”

“Prensesim abla olacak Gonca. Çok farklı bir duygu benim için. Kıskanır mı?”

“O da çocuk. Kıskanır tabii.”

“Pedagog eşliğinde söylemeyi teklif etmişim. Kalın kafalısın demiş miydim?”

Ara sıra dilimi ısırtmak için cebimde eşek arısıyla dolaşacağım. Ne desem Özgür’ün damarına denk geliyor.

“Söylediğimizde kıskanmadı ki! Asıl şimdi ablalıkla yüzleşecek. Bebekler ilgi odağı olacak. Üzerlerine titreyip, belki bazen Özlem’e kızılacak.”

Özgür adımlarını durdurdu. Son dediğime inanamamıştı.

“Anlamadım. Ne diyorsun sen Gonca? Benim kızıma kim kızabilir? Ben sadece onunla ilgilenirim. Aklından böyle saçma salak düşünceler geçiyorsa da aklını başına topla. Bebeklerin uzun bir süre bana ihtiyacı yok. Özlem’in var ama.” Yürümeye devam etti.

Yüzü düştü. Somurttu. Uzanıp yanağından öptüm. Keşke uzanmasaydım dediğim aynı anda öylece kaldım. Bu hayatta, bu güzel adamı hak edecek ne yaptım?

“Aaaah!”

“Gonca iyi misin, durayım mı? Bir rahat durmuyorsun kız.”

“Devam et. Bir an önce hastaneye gidelim. Arabada doğacaklar galiba.”

“Son zamanlarda çok mu ayakta durdun? Bak doğru söyle. Sancılar ne ara bu kadar şiddetlendi?”

“Aynı gündelik şeyler işte. Ekstra bir şey yapmadım.”

Tüm ütülerini ayakta yaptığımı, buzdolabına üç tane tatlı attığımı, buzuğa iki kilo kıymadan köfte hazırladığımı, doğumdan sonra yemek yapmaya çok fırsatım olmaz diye börekler, sarmalar sardığımı söylemedim. Söyleyemedim.

Nihayet hastaneye geldiğimizde, sedye bizi yine kapıda bekliyordu. Yaklaşık üç yıl önce bu şekilde düğüntümden çıkıp gelmişim. Güzel meleştimiz Özlem de bize gelmişti. Şimdi iyi bir sebeple buradaydık. İçimizdeki kaybetme korkusu değildi, kavuşma heyecanıydı.

Hemşireler beni NST’ye bağlarken nöbetçi doktor, Nefise Hanım gelene kadar açıklık kontrolü yaptı. Doğum başlamak üzereydi hatta bence başlamıştı. Kasılmalarım iki üç dakikaya inmişti. Yedi santim dendiğinde, bunun doğumhane yoluna girmek için yeterli olduğunu biliyordum. Özgür

yanımda elimi tutuyordu. Ses çıkarırsa bebekler çıkmaktan vazgeçecek gibi kımıldamadan ve konuşmadan duruyordu.

Korktuğu çıkmaktan vazgeçmeleri değil; çıktıklarında gerçekliklerine nasıl inanacağını bilmemesi ya da sağlıklı olmayabileceklerinden duyduğu korkuydu. Hiçbir testte anomali yoktu. Yine de doğduktan sonra yüzleşilen hastalıklar da olabilirdi. Benim için sorun değildi. Onlar, Özgür'ün ve benim bebeklerimizdi. Mucizenin ne demek olduğunu ve neye benzediğini sorduklarında, Özden ve Özkan diyecektim. Bunu bilir, bunu söyledim.

Nefise Hanım da benim arkamdan doğumhaneye girdi. Özgür de girmek için ısrar etmişti. Ben istemesem de karşı çıkmaya hakkım olmadığını düşündüm. Kocamın beni ıkınırken görmesi ilk tercihim olmazdı tabii. Ama Özgür benden asla iğrenmezdi.

Nitekim süreç başladı. Nefise Hanım, “Nefes al. Al, ıkın!” derken ben elimden geleni yapsam da zorlanıyor ve yoruluyordum. Dinlenip dinlenip ilk önce kızımı dünyaya getirdim, sonra da oğlumu. İyiydiler. Sorunları yoktu. Hemşire yan tarafta ilk kontrolleri yaparken, Özgür ilk kez elimi bıraktı. Dönüp ağlayan bebeklere baktı. Yine suskundu. Bir sorun olacağından, bir sebeple ona kızacağımdan o kadar emindi ki, gülmeye başladım.

Ben gülerken, o ağlamaya başladı. Kendimden utandım. Kafasını iki elinin arasına alıp, hıçkırarak ağlıyordu. Bu göz yaşlarında sevinç var mıydı? Elbette. Hüzün de vardı, inanç da. Mutluluktan uçmak da vardı, var olduklarına inanamamazlık da. Sonra bana döndü. Bebekler susmuştu. Ellerini şimdi de benim yüzümü avuçlamak için kullandı. Terden sıırıslık olmuştuk yüzümü dudaklarıyla temizledi.

“Çok teşekkür ederim Gonca. Sen olmasaydın, hep eksik kalırdım. Olmadığında kaldım da. Sonunda olduğunda da benden istediğin şeyi verebilecek gücüm yoktu. O güç seninle geldi, içime doldu. İlahi güce, elbette sonuna kadar inanıyorum, yine de sensiz o güç nasibimde yoktu. Sen benim kismetimsin, bereketimsin, kaderimsin. Baba oldum ben Gonca. Sen baba yaptın beni. Başkasıyla asla deneyimleyemeyeceğim mucizelerimi bana verdin. Öl de, öleyim. Seni çok seviyorum.”

“Yaşa Özgür. Birlikte yaşayalım. Ölmek yok. En azından torunlarımız da evlenene kadar.”

Bu kez de dudaklarıma eğildi, öptü. Sanki yalnız ikimiz vardık. Kulağıma da dişlediğinde doktorun sesi duyuldu. İşi bitmişti. Normal odaya geçebildik. Gecenin ikisinde gelen suyum ve kasılmalar, sabahın altısında bize, iki tane altın gibi parlayan evlat olarak döndü. Özgür bir dakika bile uyumamıştı. Emindim çünkü ne zaman gözlerimi açsam gök gözleri, kısa kestirmeler arasında yanımda duran iki beşiğin içindeydi.

“Çok güzeller Gonca'm. Gerçek olamayacak kadar güzeller, muhteşemler. Ya o gün ağlamasaydın, yıkmasaydın sesinle yurdun bahçesini... Ya birileri seni evlatlık alsaydı. Ya ben yıllar sonra bulamasaydım seni...”

“Ağladım, yıktım, on bir yaşında geldim. Kimse çilli bir kızı almak için

gelmedi, sen de beni buldun.”

“Senin çillerine kurban olurum. Niye çilsiz bunlar peki? Başka kadından mı yaptım nedir?” Yuh! Bozuldu. Ama bence büyüdüklerinde hafif belirgin çilleri olacaktı.

Sabahın dokuzunda babam, Özlem’le odaya girdi. Özlem elinde bir buket çiçekle direkt bana geldi. Babam da tebrik ederek ayakta bekledi. Özlem varken herkes temkinli olma konusunda anlaşmış gibiydi. Ya da bu sıkı yönetim Özgür sayesindeydi.

“Anne, kaydeşleyim geldi mi?”

Özgür cevapladı. “Geldi prensesim. Görmek ister misin?” Yatağın diğer tarafına dolanırken yine sordu. “Erkek kaydeşim bana yine güley mi?”

“En kısa zamanda yine gülecek güzel kızım. Şimdi çok küçükler ve uykuları var.” Anladım der gibi başını salladı. Beşiklere boyu yetmeyince, Özgür onu dizine oturttu.

“Bak bu kız kardeşin; adı Özden. Bu da annenin karnındayken sana gülen erkek kardeşin; adı Özkan. Beğendin mi onları?”

Bir şey demeden bir süre bekledi. Kafasında bir şeyi tartıyor, uymayan bir şeyi yerine oturtmaya çalışıyor gibiydi. Minik kiraz dudaklarını ısırıyordu. Sonunda konuştu:

“Beğenmedim.”

Ben hafif kıkırdayınca Özgür sertçe bana baktı. Özlem’in en ufak kırılmasını, kıskanmasını hiç mi hiç istemiyordu. Özlem uğruna bebeklerini sevmeyebileceğini bile söylemişti.

“Çok küçük ve buruşuklar değil mi, büyüünce daha güzel olurlar.”

“Geri gitsinley. Eve gelmesinley.”

“Neden prensesim?”

“İndiy beni. Bakmayacağım.”

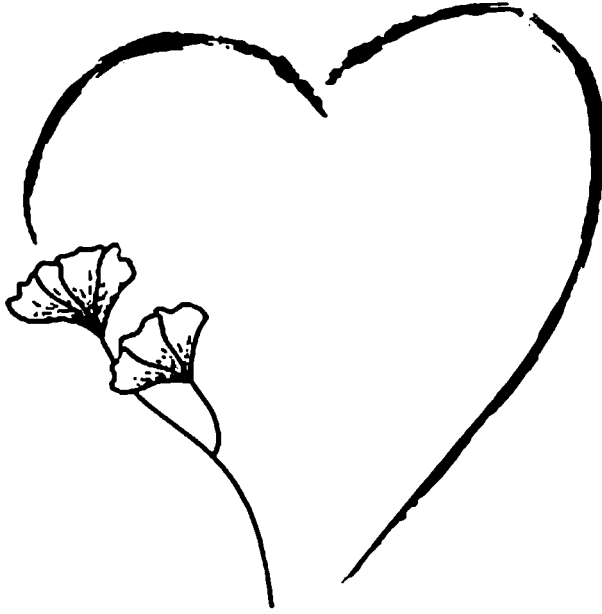
Ağlamaya başladı. Öyle böyle de değil; daha önce hiç ağlamadığı, hiç şahit olmadığımız gibi. Dedesine koştu. Ona sarıldı. Başını omzuna koyarken, minicik bedeni sarsılıyordu. Özgür babasından almaya çalıştıysa da nafîle. Adamdan ayrılmamak için debeleniyordu. Özgür de ben de şoktaydık. Ben yatakta dikiş acısıyla doğrulmaya çalıştım, Özgür benim inlediğimi bile fark etmedi.

İnleyerek, “Güzel kızım ne oldu?” dedim.

Ben kıskandığını, artık onu daha az seveceğimizi düşündüğü için böyle yaptığını aklımdan geçirirken, gerçeği yüzüme tokat gibi çarpan yine Özlem oldu.

“Bana benzemiyoylay.” Özgür minik şapkalarını da çıkarmıştı Özlem görebilsin diye. O ise; “Bak saçıma, tuyuncu. Bunlay sayı saçlı. Değişip yine gelsinley. Benim kaydeşim olsunlay.”

Özlem’in artık herkesçe anlaşılan konuşması benim içimi oydu oydu, içine pişmanlıktan bir demir bir yük bıraktı.

59. Bölüm: Gonca'dan

Beş yıl sonra

Eğer bir aradaysak, kocam Özgür olduğu içindir. Bıçaklandıktan sonra Özgür'den gitme çabalarımı ve öncesinde de yine acınası boşanma girişimlerini önleyen, beni ne olursa olsun bırakmayan yakışıklı kocam sayesinde...

İkizlerimizin beşinci yaş gününde, bir yandan pastaya mumları dizerken bir yandan şükredecek ne kadar da çok şeyim olduğunu düşünüyordum. Eş yıldır aynı gün aklıma, doğumdan sonra Özlem'in kardeşleri için sarf ettiği kendisinin de bilmediği ama anlamı çok yoğun olan sözleri geliyordu. Dedesi onu eve götürmek için odadan ayrıldıktan sonra, benim de gılgılamaktan içim çıkmıştı. Özgür bebekleri sürekli göğsüme koymasaydı, z kalsın sütüm kesilecekti.

Günlerce, haftalarca; Özlem'in ve Özgür'ün görmediği her dakika, her saat ağladım. Beni sürekli kırmızı gözlerle gören Özgür, iki ayın sonunda bir öğlen beni karşısına aldı.

"Ne istiyorsun Gonca?" Ağlamamak için verdiğim uğraş o kadar yoğun ve yorucuydu ki, sorduğu soruya anlam yüklemek zor geldi.

"Anlamadım gök gözlüm."

"Özlem daha çocuk. Ne söylediğini zannediyorsun? Sence Özlem sana, 'Anne sen babama sadık kalmadın, babamı nasıl aldatırsın?' diye mi sordu?"

Açıklaması yeterince netti. Bu sonuca varmam elbette saçmaydı. Yine de bana hatırlattığı şey tam olarak buydu. İki bebeğim de Özgür gibi sarışın ve mavi gözlüydü. Gözleri değişecek gibi durmuyordu. Babalarının gibi bana, boncuk boncuk, gök gözleriyle bakıyorlardı. Aslında Özlem de alışmıştı. Ona bakarken gülen kardeşlerinin saç renkleri artık umurunda değildi. Ben galiba postpartum depresyondaydım. İki buçuk yaşındaki kızımın lafları ağır ve yoğun gelmişti.

"Hayır, tabii ki?" dedim sesim titreyerek.

"İlk soruma dönüyorum: Ne istiyorsun Gonca?"

“Mutlu olmak.”

“Zamanı geri alabilseydin, seni asla terk etmediğimi bile bile Levent’le birlikte olur muydun?”

“Asla olmazdım.”

“Bir keresinde birisi bana, ‘Hayatta iki şey için pişmanlık duymam’ demişti: Özlem ve benimle evlilik. Şimdi pişman mısın?”

“Özgür pişman değilim tabii ki.”

“O halde ne diye geçmişi ayrıştırmaya başladın yine? Farklı ne sonuç çıkarmayı bekliyorsun? Değiştirmek istediğin ne var?”

“Hiçbir şey yok.” Yine haklıydı.

“Özlem benim gerçek kızım olsaydı; bu kadar tatlı, bu kadar güzel, böyle akıllı olur muydu, emin değilim. Ne var biliyor musun? Bir Özlem olur muydu, ondan bile emin değilim. Belki ona olan sevgim, bana diğer çocuklarımı verdi. Belki yıllarca deneyip çocuksuz kalacaktık. Hep içinde bir yerlerde doğurabileceğini bildiğin ama beni çok sevdiğin için asla doğuramayacağın bebeklerinin özlemini çekecektin; annem gibi.”

“Özür dilerim.”

“Özür dileme, artık lütfen özür dileme. Kendine gel. Ağlama artık, yeter. Göz yaşlarından sıkıldım Gonca. Bu evden cenaze çıkmadı. İki küçük bebek geldi ve onların annelerinin mutlu olmasına ihtiyaçları var. Sanki genetik uzmanıymış gibi, iki buçuk yaşında bir çocuğun sözleriyle iki aydır kendini kahrediyorsun. Çocuk ya! Ne bilsin her kardeşin farklı olabileceğini. Sana ve kendisine benzemelerini hayal etmiş olamaz mı?”

“Olabilir. Haklısın.”

“Derdim haklı olmak değil, bunları neden senin de düşünemiyor olman. Şimdi hâlâ ağlayacak bir şeyin varsa, biz Özlem’le parka gidince ağla ve bitir. Eve geldiğimizde bir daha ağladığını değil görmek, hissetmek istemiyorum. Anlaştık mı?”

Başımı salladım. Çıktım gitti işte! Depresyon mepresyon kalmadı o günden beri. Ben, mumlar elimde tebessüm ederken, Özgür alışlagelmiş hareketle yine arkamdan sarıldı. Dudakları boynumu buldu.

Sena da artık Ankara’daydı. Polis eşi tayin istemişti. Serhan ve eşi Necla da gelen misafirler arasındaydı. İki tane güzel mi güzel kızları vardı. Mutfak penceresinden birbirlerine aşkla bakan gözlerini takip ettim. Hava çok sıcak olmasa da masaları evimizin bahçesine hazırlamıştık. Çocuklar için kapalı çardakta oyun parkı yapmıştık.

Özlem sekiz yaşında küçük anne edasıyla, “Anne, pasta ne zaman gelecek? İkizler mum üfleme istiyor.” diye sordu.

“Mumları dizdim, hazırla çocukları, hemen getiriyorum kızım.”

İlkokul ikiye giden kızımın, Özgür de arkasından bakıyordu. Başarılı, uysal, çalışkan, saygılı bir çocuktü. Herkesin gurur duyabileceği bir kızdı

ve kimse bizim kadar gurur duyamazdı. Özgür hele... Özlem için bazen kızları bile ikinci plana atabiliyordu.

Pastayla bahçeye çıktığımda, Özlem hepsini ip gibi sıraya dizmişti. İçimden gülmek geldi. Serhan'ın ilk kızı, ikizlerle aynı yaşıydı. O zamanında doğduğu için doğum günü, bir buçuk ay sonraydı. Özgür'le iki yıl önce tatil için Mersin'e gitmiştik. Serhan'a uğradık ve Necla benim bir tehdit olmadığımı anladı. En çok da buna seviniyorum. Tabii bebeğini kucağına alır almaz beni arayarak teşekkür eden ve şimdi Necla'nın gözünün içine bakan âşık eş, Serhan'dan sonra.

Çocuklar defalarca hep beraber mumları üflediğinde, tümünün ilgisi hediyeleşmelere ve onları açma yarışına kaydı. Özgür yanımda bana sarılmış, arkadaşlarımız bizimle çok mutluyduk. Hediye bisikletlerine çok sevinen ikili, hemen denemeye başladı. Diğerleri, sıranın onlara çabuk gelmesini bekliyorlardı. Gözlerim Özlem'e kaydı. Zaman zaman iki kardeşini izliyordu. Gözlerinde kıskanç bakışlar yoktu. Sadece farklı bakıyordu. Annesine benzemek ona yetmemişti. Babasına benzemek istiyordu. Gerçi benziyordu da bilmiyordu.

Serhanlar bir gece daha bizde kalacaktı. Diğerleri gidince, son dört yıldır alışkanlık haline getirdiğimiz ziyareti yapmak için, onları evde bırakarak yola koyulduk. Böylece, Serhan ve ailesi de rahat vakit geçirebilirdi. Özlem, Özden ve Özkan arkada; Özgür de araba sürerken, ben camdan dışarı bakmaya başladım. Elim tutup öptüğünde kocama döndüm.

“Gitmek zorunda değiliz Gonca. Seni tam anladım derken her seferinde beni şaşırtmayı başarıyorsun.” diye sessizce fısıldadı.

“Biliyorum. Gitmek istiyorum. Özgür kaç yıl oldu. Sen de alış artık.” diyerek güldüm.

Bahçeye girdiğimizde park edecek yeri kolayca bulduk. Pek ziyaretçisi olan, doğum günlerinden sonra gelmek için tercih edilen bir yer değildi. Hepimiz inince binanın içine yöneldik. Hava serindi. İstedığımız kata gelince görevli ile içeri girdim.

Odadaki kişi dönüp bana bakarak, “Hoş geldin Gonca. Nasılsın?” dedi.

“Hoş buldum. İyiyim siz nasılsınız Ahsen Hanım?”

“Gördüğün gibi iyiyim. Demek beş yaşına geldiler. Bu yıl da geldiniz, teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Tekrar hatırlatmak istiyorum. Özlem de burada. Ona herhangi bir imada bulunamazsınız.”

“Merak etme. Böyle bir şey olmayacak.”

Kapıdan çıkıp diğerlerini çağırdım. Sırayla içeri girdiklerinde, ‘Babaanne!’ diyerek Ahsen Hanım’a sarılmak için koştular. Özgür de ben de

gözümüzü kırpmıyorduk. Burada en ufak bir şey yiyemez ve içemezlerdi Kural netti.

“Altın çocuklarım! Özgür’ümün bebekleri, kocaman olmuşsunuz. Şimdi kaç yaşındasınız?” Beş diye bağırdılar bir ağızdan. Sonra daha mesafeli ses tonuyla, ”Kocaman abla olmuşsun Özlem. Gittikçe annene benziyorsun. Ne de güzelsin!” diye ekledi.

“Nasılsın babaanne? Ağrın var mı? Ne zaman çıkacaksın buradan?”

“Benim ağrılarım uzun süre devam edecek tatlım. Siz geliyorsunuz ya. Yeter bana.” Dönüp bize baktı; daha doğrusu Özgür’üne.

“Özgür, oğlum.”

“Çıkalım artık çocuklar, babaanneniz dinlensin.” Bu kadardı işte. Ziyaret bitmişti.

Özgür bebekler doğduktan sonraki ilk yıl kavgasını ettiğim bu ziyaretleri, en sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı. Yılda bir kez buraya gelip çocukları görmesine fırsat veriyorduk. Sonuçta hastaydı. Bana zarar vermiş olsa da bunda, belli bir hastalığın etkisi vardı. Her yıl aynı gün, beş, en fazla on dakika... Antalya’dan buradaki hastaneye nakil olmuştu. Daha kapsamlı ve korunaklı bir hastaneydi.

“Biraz daha kalsanız oğlum. Sen iyi misin?”

“İyiyim. Seni de iyi gördüm.”

“İyiyim Özgür. Öpebilir miyim seni? Sarılabilir miyim?”

“Böyle iyi anne. Çıkalım biz artık.”

Özgür benden daha katıydı. Tabii Ahsen Hanım’ın beni öpmek istediği falan yoktu ama buraya onları benim getirdiğimi bilmiyordu. Özgür’e bu konuda da engel olan yine bendim. Benim sayemde olduğunu defalarca söylemek istemişti.

“Geldiğiniz için teşekkürler.”

Çocuklar babaannelerini öpüp yanımıza geldiler. Çıktık. Gidecek bir yerimiz daha vardı.

Yıllar geçtikçe, memleketime dönmeyi bırak; yılda iki kez düzenli kontrole Özgür’le gelen kızım Özlem’i görmek için gün sayıyordum. Bana artık Levent amca diyordu. Yıllar geçtikçe Gonca’ya daha çok benzeyen kızım; gördüğüm en akıllı, en tatlı, en kibar kız çocuğuydu. Zaman zaman Gonca okul gösterileri için de haber veriyordu. Gözlerim dolu, uzaktan izlemekten başka çarem yoktu.

Umut etmekten çoktan vaz geçtim. Gonca’ya seni beklerim dediğim o akşam çok uzaklarda kaldı. Gonca’nın iki güzel çocuğu daha olmuştu. Onlar da ablaları Özlem gibi bana geliyorlardı. Babalarına benzeyen tatlı mı tatlı ikizler... Ben hâlâ evlenmemiştim. Evlenmek gibi bir düşüncem de

ktu.

Aynı diş hastanesinde çalışmaya devam ettim. O akşam işim bitip de kaçakken kapı çaldı. Beklediğim hasta yoktu. Zaten ayakta olduğum için pıyı açtım. Gonca'yla burun buruna geldim. Yanında Özlem, arkasında Özgür... Kontrole geleli çok olmamıştı. Yani bana göre çok ama altı ra göre azdı.

"Merhaba Levent, biraz vaktin var mı? Çıkıyordun sanırım." Gonca di-
kt sordu.

"Tabii, hoş geldiniz. Geçin lütfen."

"Teşekkürler, nasılsın Levent?"

"İyiyim Gonca. Sen nasılsın? Siz yani? Bir sorun yok, değil mi?"

Konuşan Özlem oldu. "Yok Levent amca. İyiyiz hepimiz." Bana sıcacık ülümsedi.

"Sizinle bir şey konuşmaya geldik."

"Buyurun Özgür Bey. Lütfen oturun. Ne içersiniz?" Telefonu elime al-
ım.

Gonca, "Ben su alırım." dedi. Diğerleri de ona uydu.

"Su. Hemen." Dört su söyleyip, telefonu kapattım.

Sular gelmeden konuşma olmadı; en azından sesli. Beynimde susmak ilmeyen sesler vardı. Diş kontrolü için gelmedikleri aşıkardı. Kafamda eçenekler belirdi.

A) Başka bir şehre taşınacaklar.

B) Başka bir ülkeye taşınacaklar.

C) Artık görüşmemize izin vermeyecekler.

D) Taşınırlarsa zaten görüşemeyeceğim.

Haber ne olursa olsun, benim için ayrılığın söz konusu olacağı kesindi. Melek kızımı yılda; o da bazıları benim gizli gizli gördüğüm, en fazla beş ıltı kez görebiliyordum. Oda çok sıcak değildi ama ben terlemeye başla-
ım. Sular tam zamanında geldi. İlk içen ben oldum.

"İkizler nasıl? Bugün yaş günleriydi sanırım. Beş oldular, değil mi? Za-
nan ne çabuk geçiyor." dedim sırf muhabbet olsun diye.

"Evet, öğlen doğumgünlerini kutladık. Onları babama bıraktık. İyiler, sağ olun." dedi Özgür.

Benimle hep sizli bizli konuşuyordu. kızının diş hekimiyle başka nasıl konuşursun zaten, değil mi? Ben havalar da ısınmaya başladı diye saçma-
lamadan, konuya girseler iyi ederlerdi. Tahmin ettiğim şeyin doğru olması halinde itiraz edemeyeceğimi, dahası Özlem'in yanında olduğum için ağ-
layamayacağımı biliyordum.

Gonca, "Biz bir karara vardık. Sana da bunu açıklamaya geldik." deyin-
ce çığlık atacaktım.

Açıkla artık Gonca. Öleceğim şimdi. Gözlerimi yumdum, ne kadar süre bilmiyorum. Gelecek şiddetli darbeyi bekledim, gelmeyince tekrar açtım.

“Özlem’in de bilmeye hakkı var diye düşündük ve ona söyledik.” Artık dış doktorunun benim olmayacağını mı? Kim bilir nereye, ebesinin nikahına taşınacağını mı? Gonca’ya bakarak, “Dinliyorum.” dedim.

Konuşan yine Özlem oldu. “Benim gerçek babam sensin. Bana bunu söylediler. Yani Özgür babam da gerçek babam tabii.”

Doğru mu duydum? Taşınmadan bahsetmediler. Özlem bana baba mı dedi?

“Öz-özlem, ben... Gonca, Özgür...” Tutuldum.

Beynimdeki konuşmadan sorumlu merkezime felç indi. Göz yaşı üretip, burun sızlatan kısma ise hiçbir şey olmamıştı. Sadece kızıma bakabildim. Ağlamaya başladım. Bunu yıllardır, gerçekleşmesi olası bir hayal olarak dahi, aklımın bir köşesinden geçirmeye cesaret etmemiştim. O gün Sedat Bey’in, evlilik yıl dönümünü unutup hastalarını bana bırakması, o günkü son hastanın spontane, kızım olması, baba olduğumu öğrenmem ve kızımın hayatında yılda sadece üç beş kez yarım saat rol almam bile bana lütuftu. Gonca’ya yaptığım şey sonrası hakkım olduğunu düşünmek bile lütuftu.

“Özlem, kızım!” dedim yine. Nasıl güzel çıkıyordu kızım kelimesi ağzımdan.

“Baba.” Bana sımsıkı sarıldı. “Bence burnum ve ağzım sana benziyor. Saçlarım anneme tabii.”

“Kesinlikle annene. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Bir de teşekkür ederim. Bu beklediğim bir şey değildi.” Kızım tekrar bana sarıldı.

Kokusunu içime çeke çeke öptüm. Doyasıya, kimse yanlış anlar mı diye düşünmek zorunda kalmadan, sınır olmadan, yılların biriktirdiği özlemle, Özlem’imi doya doya öptüm, sevdim. Sarsıla sarsıla ağlarken, dakikalarca en sevdiğim renk olan turuncu saçlarını okşadım.

Geri çekildiğinde, “Sende de kalabilir miyim ara sıra baba?” diye sordu.

Öyle acemiydim ki, içim evet diye bağırırken yanlış bir şey söylememek adına başımı kaldırıp Gonca’ya baktım. Hâlâ inanmakta zorluk çekiyordum. İkisi de gözlerini yumarak onay verdi.

“Ne zaman ve ne kadar istersen güzel kızım. Seni her şeyden çok seviyorum. Sen benim hayatta sahip olduğum en güzel şeysin.” O da bana güldü.

“Anlaştık o zaman. Annemle babam kardeşlerimle yazın yurt dışına gidecekler. Ben piyano ve bale kursuna ara vermek istemiyorum. O zaman kalabilir miyim?”

“Çok isterim. Tarih kesinleşince, ben de o tarihlerde izin alırım. Birlikte dolu dolu vakit geçiririz.” Uzanıp yanağını öptü. Rüya gibiydi ve uyanmaktan korkuyordum.

Özgür benimle tokalaşıp, Özlem'le dışarı çıktı. Gonca ile yalnız kaldık. lip belimden bana sarıldı.

“Özlem için sana hiç teşekkür edemedim. Teşekkür ederim. Beni aldat-
ın için de teşekkür ederim. İnan bana, bu konuda samimiyim.” Güldüm.
datıldığı için aldatan kişiye kadife sesiyle teşekkür edecek biri varsa, o
Gonca'dır.

Ben hâlâ âşık olduğum kadının kokusunu içime çekerken o bana te-
kkür ediyordu. Burnuma dolan kokuda tek fark vardı: Bu beden artık
zgür de kokuyordu. Elimini saçına götürdüm. Renk aynıydı. Kokusu yine
zgür'lüydü. Gonca hiçbir zaman benim olmamıştı. Hayatında kokumu
erine sindirecek kadar kalamamıştım. Sadece Özlem...

“Keşke seni aldattığım için teşekkür etmesen.”

“Teşekkür ediyorum çünkü Özgür beni buldu. Sen Ece'ye gitmeseydin,
iki evlenirdik ama biliyorum ki, kimse Özgür gibi beni sevemez. Ben
kimseyi onu sevdiğim kadar çok sevemem. Bu sana haksızlık olurdu.
Özlem'e gelince kendisi fark etti. Çok akıllı. Daha iki buçuk yaşındayken
r şekilde anladı. O zaman ihtimal vermiyordum, istemiyordum bile. Ama
ten içe kalbim kendi babasını bilmeyi hak ettiğini söylüyordu. Bir hafta
ice söyledik.”

O gün ikizlerin doğumgünü için konsept belirliyorduk. Biri kız biri er-
ek olduğu için, aynı temada buluşmaları imkansıza eş oluyordu her yıl.
Özlem en büyük destekçimdi. Yaşının ilerisindeki fikirleri çoğu zaman ben
üşünemiyordum.

Özlem birden, “Anne, sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Elbette güzel kızım.”

“Ben sizin evlendiğiniz gün mü doğdum?”

“Evet tatlım. Düğün günümüzde. Nikah daha önceydi.”

“Yani o zaman karnındaydım ya, benim aklımda başka şeyler oluyor.
babama benzemiyorum. Kardeşler farklı olabilir, biliyorum ama saçım ha-
iç kendimi sana da çok benzetemiyorum.”

“Neden böyle düşünüyorsun Özlem? Nereye varacaksın?”

“Babaannem hasta biliyorum, onu yılda bir kez görüyoruz ama o ikizle-
e Özgür'ümün bebekleri diyor. Bana demiyor. Ben babamı çok seviyorum
ma gerçek babam başkası olabilir mi?”

Yıkıldım. Bu detayı hiç fark etmemiştim. Ahsen cadısı ilaçla yapamadı-
şını birkaç kelimeyle yapmayı başarmıştı. Beş on dakika, ilkokul çağında-
i bir çocuğa neyi keşfettirmişti. İtiraz etmeden dökülemezdim.

“Evet kızım, babaannen hasta. Ne dediğine aldırma. Baban sana bunu
ışsettirecek bir şey mi yaptı, bir şey mi söyledi?”

“Asla! Aksine bana, kardeşlerimden daha çok ilgili davranıyor. Bu bile bir sebep aslında.”

“Ben seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum kızım. Özgür senin baban. Seni kendi canından bile çok seviyor.”

“Beni kabul etmesinden belli zaten. Babam kim? Öldü mü? Beni istemedi mi?”

Diz çöküp kızına sarılarak, “Seni istememesi mümkün mü? Çok istedi. Senin için ortalığı yıktı. Sadece gitmesi gereken yerden gelmek için çok geç kaldı.” dedim güçlkle.

Israrla, “Kim peki?” diye sordu.

“Bunu babana sormadan söylemem doğru olmaz. Çok üzülür. Onu üzme istemezsin, değil mi?” Başını anlayışla salladı. Sekiz yaşında bir çocuğun bunu fark etmesi bana göre hem mucizeydi hem de içimdeki oyuğu daha da genişleten pişmanlığımı.

O sırada Özgür odaya girerek, “Özkan canıma okudu. Yorulmak nedir bilmiyor. İki saattir kalecilik yapıyorum.” dedi. Su içtikten sonra, “Ne kaynatıyorsunuz bakalım iki güzel melek?” diye sordu.

Direkt Özlem’e sarıldı. Biz suskunduk.

“O kadar mı rahatsız ettim sizi canım? Çok özel olmalı. Duşa girmem gerek zaten, siz devam edin.”

Özlem atılarak, “Baba?” dedi. Kafasına koyduğunu elde etmeden bırakmayacağı için peşini.

“Efendim prensesim.”

“Üzülmezsen sana bir şey sorabilir miyim?” Ben dişlerimle dudaklarımı ısırıp kafamı yandık der gibi salladım, Özlem arkasında kaldığım için görmüyordu. Özgür anladı.

Durgun bir sesle konuştu. “Sor prensesim, üzülmem.”

“Annem sen olmadan söylemek istemedi. Sen tabii ki benim babamsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Yine de gerçek babamın kim olduğunu söyler misin?”

“Özlem... Kıvılcımım, ben seni üzecek bir şey mi yaptım? Ben senin babanı. Sen benim en kıymetlimsin.” Anında gözyaşları aktı. Kızına daha da sarıldı.

“Biliyorum, babamsın. Sadece öğrenmek istiyorum. Size kızgın, kırgın olmayacağım; söz veriyorum.”

Özgür benden izin ister gibi bakıyordu. Başımla onayladım. Biraz daha büyüldüğünde Özgür ve ben söylemeyi aklımızdan geçirmiştik ancak bu süreç çok öne çekilmiş oldu. Bilmek, Özlem’in ve en çok Levent’in hakkıydı. Levent beni aldatmıştı. Özlem’den haberi olsaydı, bizi bırakmazdı. Kızına bir ihaneti yoktu.

“Bir hafta sonra babaannene gittiğimizde, oradan çıkınca biyolojik ba-

“Gideriz, olur mu? O zaman öğrenirsin.”
 “Tamam babacığım.”

Gözyaşları eşliğinde Özlem’in keşfini anlatan Gonca’ya baktım. Sözleri bitmemişti. Vereceği son bir hayat dersi vardı:

“Hayatta sadakatten daha önemli bir şey olduğunu öğrendim Levent: Güven. Ben yıllar önce Özgür’ün beni asla, ölse bile bırakmayacağına güvensedim; hiçbirimiz bu acıları ve ayrılıkları yaşamayacaktık. En hatalıyım. Şimdi bu güvene asla ihanet etmeyeceğimi ve senin de sana olana neyeceğini biliyorum. O yüzden Özlem senin kızın. Benim yüzümden geçtiğin zamanlar için beni affet.”

“Sen beni affet. Seni sevdiğim için pişman değilim. Bana Özlem gibi bir evlat verdiğin için de ayrıca minnet duyuyorum.” Sonra biraz çekinerek “Aileme söyleyebilir miyim?” diye sordum.

“Elbette! Özlem de çok sevinir. Seni çoktan affettim, Özgür beni buldu. Sen de eşini bul Levent. Özlem başka kardeşler de ister, eminim.”

Yanağımdan öpüp çıktı. Arkasından kapanan kapıya bakarken aydınlanıyormuş sanki. Aklımda neon ışıklarıyla yanıp sönen, sadece bir cümlesi kaldı.

‘Hayatta sadakatten daha önemli bir şey olduğunu öğrendim: Güven.’

Elime telefonu alıp, hâlâ ezberimde olan numarayı çevirdim. Çaldı, çaldı, çaldı. Sonunda açıldı.

“Levent, sen misin?”

“Neredesiniz?”

“Ailemle evimdeyim.”

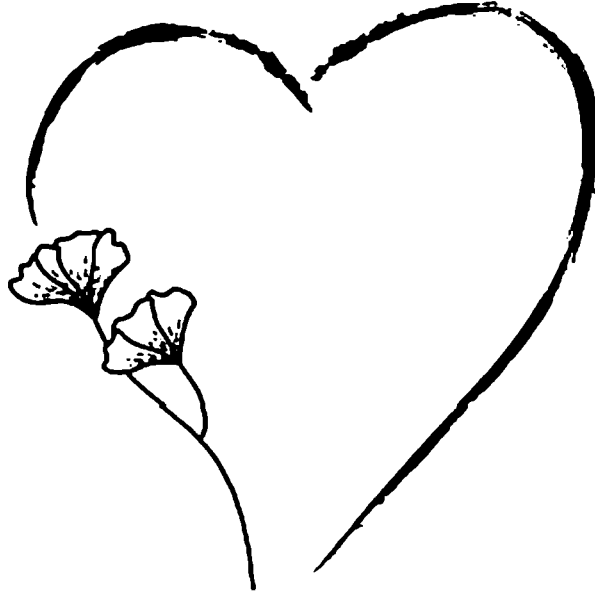
“Evlendin mi?” *Hayır de.*

“Hayır.” Güldüm.

“Benimle evlenir misin Ece?”

Ben sadık kalmamıştım. Gonca sadık kalmamıştı. Ece de sadık kalmamıştı. Sadakatten daha önemli bir şey varsa, o da Ece’nin beni sevdiğine olan güvenimdi. O sevgi, o hırs ihanet ettirmişti.

Tek sadık kalan Özgür’dü ve aynı Özgür hiç sorgulanmadan, sırf taparcasına sevdiği kadının içinde diye benim kızıma mükemmel bir baba olmuştu. Şimdi sıra bendeydi.

60. Bölüm: Ece'den

Tüm hayatımı kısaca özetlememi isterseniz, size kısır bir döngü halinde geçen yıllarımı şöyle anlatırdım:

“Anne para istemiyorum. Aile katılımı diyorum. Gelsen ne olur sanki?”

“Ece o güne verilmiş bir sözüm var. Para istemek için aileleri çağırırlardır. Başka ne olacak? Baban imzalı birkaç çek yaprağı koparır verir. Ne kadarsa, içini sen doldurursun.”

“Anne ne parası? Hangi gün olduğunu bile sormadın ki, hemen verilmiş sözüm var diyorsun. Lise sonlara piknik yapılacak. Öğrenciler ve aileler arasında... Babam yurtdışında olacağını söyledi. Zaten dört yıldır hiç katılmadınız. Buna gel bari.”

“Tamam tatlım. Söz, bir dahakine ikimiz de geliriz.”

Saçımı başımı yolacaktım.

“Ne bir dahaki anne? Tarih zaman ayarın da mı yok? Liseden mezun oldum. İki hafta sonra üniversite sınav sonuçları açıklanacak. Üniversiteye gideceğim anne.”

“Git tatlım, izin verdim zaten. Piknik falan, ne lazımsa alalım. Nereye dersen şoför bırakır.”

“Anne ya! Sen şaka mısın? Ankara'ya diş hekimliği okumaya gidiyorum. Nereyi kaç puanla yazdım, ne olacağım haberin bile yok. Hiç mi gurur duymuyorsun?”

“Tabii ki duyuyorum prensesim. Güzel kızım. Şimdi acelem var. Tırnaklarıma baksana, rezil haldeler. Protez tırnağa gidiyorum. Akşam gelince konuşuruz olur mu Ece?”

Yıllar boyunca maddiyat içermeyen her isteğim; annemin kuaför randevularına, bitmek tükenmez alışveriş saatlerine; babamın yurt dışı gezilerine, iş toplantılarına tosladı. Bizim aramızdaki diyalog sırf para istiyor olabileceğim aşamaya ne zaman evrildi, hiçbir fikrim yok.

“Anne, bu işlemin devamını yapalım mı?”

“Yapalım canım. Az önce anlattığımı anladın mı?”

“Evet, anladım ama kontrol et yine de.”

“Tabii ederim güzel kızım. Diğerleri de bitince beni çağır. Yemeğe bakıp men geliyorum.”

Son zamanlarda sık sık rüyalarımın giren Levent bana, bir zamanlar onun afından nasıl da çıkarsız, maddiyatsız, karşılıksız sevildiğimi kafama karcasına hatırlatıp kalbimi bir el sıkıyormuş gibi hissetme neden yordu.

Ona her şeyimi vermek isterken, kendimi tanıyamaz hale gelmiştim. Her ne öğrendiysem, sevdiğim adama da aynı taktiği uygulamıştım. Ellerimden yavaşça kayıp gitmesini engellemeyi başaramamış, dakatini parayla satın almaya gücüm yetmemişti. Asıl olan aşktı. Benim kımın önünü, şu an bana sorsalar sahip olmayı hiç mi hiç istemeyeceğim rphane kağıtları kapatmıştı.

Ankara’ya ilk kez gittiğimde bile, ailem benimle gelmemişti. Ben cemde kredi kartı, para dolu çantamla, Hilton’da bir ay otelde kalmıştım. / bakmamı söylemişlerdi. On sekizimde her şeyi kendim yaptım. Fakülteye kaydoldum, ev tuttum, mobilya seçtim. Buraya kadar bir sorun yoktu. Okul öğrencisi değildim. Onlar hiç gelmediler; bir kez hariç.

Levent’in benimle bebek için nikah kıydığı o gün... Uya Levent’le evlendiğim, en mutlu olmam gereken gün...

Beğendiğim evi havale ile satın aldılar. Fiyatı, döşenmesi, büyüklüğü, numunun nerede olduğu önemsedikleri detaylar değildi. Ben de kayıttan sonra tekrar Adana’ya dönmedim. Hiçbir kıyafetimi almadan sırf kayıt için geldiğim Ankara’da kaldım. Bir ayın sonunda da evimi döşemeye başladım. Alışveriş kolay, kıyafet daha kolaydı. Sınırsız limitli kredi kartım cemdeydi ama cebimdeki paranın çokluğu bana, sevgi fakiri kalbim kadar ır gelmiyordu.

Ben maddi sevildim. Yanımda ne annem ne babam manevi olarak vardı. ardeşim bile yoktu. Olsaydı; belki paylaşmayı, sevgi dolu olmayı birlikte ırenebilirdik.

Okula ilk gittiğimizde, sudan çıkmış balık gibi değildim. Aksine suya balığa da sahiptim. Giyim kuşamım, saçım başım gösterişliyken; et-fimde da benim gibi insanlardan etten duvar olmaya başladı. Aynı yerlerden hoşlanıyorduk. Para hesabı yapmadan hareket edip, günlerinizi istediğimiz şekilde, okulda ve yaşamdan zevk alarak geçiriyorduk.

ksikliğin ne olduğunu Levent’le anladım. Dersin birine akşamdan kalma duğum gecenin ertesi gününde katılamadığımda, derste ne işlediklerini ers notu tutan çocuğa sormamı söylediler. İki gün sonra ilk final vardı. ittim. Levent notlarını sakınmadı. Benimle ilgilendi. Ertesi gün çok çalış-ğım halde, anlamadığım bir konuyu, ilk defa bir şeyden çekinerek gidip ine ona sordum. Ben Ece Hamaratlı, hayatımda ilk kez onu parayla satın

almayı değil, ona parayla bir şeyler almayı istedim.

Levent istemedi, ben aldım. O istemedi, ben yaptım. Bahane buldum. İstedim ki, benim olsun. Bana yakışmadığını bir kere bile düşünmedim. Onun sadeliğine asla yakışmayan bendim. Yıllar geçtikçe bunu öyle çok düşündüm ki, düşünmek için geç kalmamış olmayı hiçbir şeyi istemediğim kadar istedim.

Bir arada olmalarımız arttıkça; benimle kaldığı geceler, günler de artmaya başladı. Ona çekilmekten çok, onu çekmek istedim. Bu ilişkide hep ben talep eden ve isteyen taraftım. Verdiğim tek şey paraydı. Sevgi bana, para harcamak diye öğretilmişti. Ben de harcadım. Bu yüzden Levent'i kaybettiğimi hiç hissetmedim. Para harcıyordum işte, mutsuz olamazdık.

Bana göre her şey yolundaydı. Levent güzel giyiniyor, güzel yerlerde yiyor içiyor, benimle aşkla yaşayıp gidiyordu. İlk kez birbirimize ait olmuştuk ve babam batmadığı sürece hep böyle kalırdık.

Babam batmadı ama batan, dibe çekilen bendim. Levent ise birine can simidi gibi tutunmuştu. Bir gece gelip gideceğini söyledi. 'Ayrılmak istiyorum' dedi. Başkasını çok seviyordu. Nasıl olurdu bu? Levent bana aitti. Başkasını ne zaman sevmiş olabilirdi? Kimdi? Gonca; o kuaför kız. Hiç dikkat çekmeyen, kabarık saçlı, çilli, basit kadın... Ona Serhan âşık değil miydi? Bana kalırsa o, çok âşık bakıyordu. Sürekli gözü üzerindeydi. Gonca'nın ilgisine hiç şahit olmadım ama Levent ve Gonca ne alakaydı?

Okula yakın diye sürekli gittiğim kadın kuaförü... Levent'in içeri giremediği, Gonca ile âşık olacak kadar vakit geçirmediği bir yer... Delirdim. Delirsem de gitti. Dönmedi. Aldığım psikolojik yardımların etkisi olur derken, Levent'i her gördüğümde sanki başa sarıyordum. Okulun son yılında son finalimizin olduğu gün de beni dinlemedi. Geçtiirdi. Gonca ile arası iyi olmalıydı. En ufak bir çıyanı aralarına sokmaya niyeti yoktu. Sarı çıyan de değildim artık. Saçımı turuncu yapmıştım. Çaresiz çırpınışlarım Levent'e ulaşmama değil, onu benden her sefer daha ötelere fırlatmaya yarıyordu. Sevgileri paraya dayalı değildi. Gonca, Levent'in önüne, benim ona parayla alıp verdiklerimi sermiyordu. Onun içine sevgisini akıtıyor olmalıydı. Levent'in gözü kimseyi görecektir gibi değildi.

Ama o gece gördü; beni gördü. Barda bir adamı itmeye çalışırken beni kurtardı. Benimle çok ilgilendi. Yıkadı, kalben istemese de bedenen beni istedi. Kendimi tekrar Levent'e verdim. Bana göre aşk eylemiyken; ona göre sarhoşluk, pişmanlık, Gonca'dan ayrılıktı.

Beni kovmaktan beter ettiğinde, kendime yapabileceğim en büyük kötülüğü yaptım. İçtim. O barda, ertesi gece yine içtim. Aynı adam tekrar dibime geldiğinde, mekânda kurtaracak Levent yoktu. Gerçi kurtulmak isteyen Ece de yoktu. Kendimi aşağılamak için o adamla birlikte oldum.

Sonuçlarını hiç düşünmeden çıktığım bu yolda, yanıma kızım kaldı. Levent gitti. Gonca onu affettiği halde, hamileliğimi öne sürerek yine elinden aldım. Ondandır olmasını istediğim kızım da ondan değildi. Levent'e hiçbir

ekilde sahip olamamıştım. Benden boşanınca, Adana'ya dönerek kendime linik açtım. Doğumda elimi tutan kimse yoktu. Ailem uzak akraba gibi anımdaydı, yoktan farksızlardı.

Levent'le mutlu olduğumuz ilk zamanlar hayal kurardık. Kızımız olursa dı ne olur, oğlumuz olursa ne olur diye. Lavin koymayı düşünmüştük. Kızıma koyamadım tabii. İçim el vermedi. Ona ait değildi. Hakaret olurdu. Eda koydum. Şimdi hemen hemen sekizine gelen kızım ile ikimiz, iki kişilik bir aileydik. Ailemle yaşıyordum yine ama yaşamıyordum da. Benimle evlenmek isteyen çok oldu. Ben istemedim. Levent olmayan bir adama hiç ahammülüm yoktu o gecedan beri.

Mutfakta fırındaki balığı kontrol ederken telefonum çaldığında, ekranda çıkan isim bana elimi yaktırdı. Bir yanlışlık olmalıydı. Numarası kayıtlıydı. Benim numaram da aynıydı.

Levo'm arıyor

"Levent, sen misin?" Biri çıkıp da öldü demeyecek, değil mi?

"Neredesiniz?" Kızımı da mı soruyor? Ailemi mi yoksa?

"Ailemle evimdeyim."

"Evlendin mi?" Senden başkasıyla mı?

"Hayır."

"Benimle evlenir misin Ece?"

Elimi yaktığım yerin acısı geçmeden, kalp sızısı duymaya başladım. Kalp krizi böyle olabilir miydi? Sol kolumdan yukarılara doğru çıkan bir acı yoktu. Yine de...

"Levent dalga mı geçiyorsun benimle? Görüşmeyeli yedi yılı geçti. Hâlâ intikam alamadın mı benden? Hâlâ mı nefretle dolusun?"

"Beni seviyor musun Ece?"

Gözlerimden boşalan yaşlar dur durak bilmiyordu. Nereden çıkıp bu kadar çoğalmışlardı?

"Seni aldattım, biliyorum. Kızıma baktıkça, zaten bunu her gün tekrar yaşıyorum. Ama seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Şimdi kapatıyorum Levent. Sana olan sevgimi, senin bile sorgulamaya hakkın yok."

Ağladığımı duyması gurur kırıcıydı benim için. Kapatma tuşuna basacakken, "Adını ne koydun?" diye sordu.

"Levent yapma bunu bana! Neden şimdi? Niye zaten hiç aklımdan çıkmıyorken, şimdi aradın?"

"Soru basit Ece. Kızının adını ne koydun?"

Sorusu basitti, yanıtladım. Adıma yakın seçmişim kızımın adını. "Eda."

"Eda... Çok güzelmış. Ankara'ya gelmeniz gerek. Ben Adana'ya gele-mem. Ece, benim de bir kızım var. Teklifimi kabul ettiğinde, zaman zaman bizimle kalacağını bilmen gerek. Adı Özlem, Gonca'yla ikimizin. Ama so-

yadı Bozkır değil. Ben eğer kabul edersen Eda'ya soyadımı vereceğim. İkimizin kızı olacak. Çok iyi bir baba olacağıma, çok iyi bir koca olacağıma söz veriyorum. Seni yeniden sevmeye de evlenmeye de hazırım.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Evet dersem, dediğim anda kahkaha atmaya, canımı yine yakmaya başlayacaksın.”

“Kahkaha atacağım, doğru. Sevinçten.” Ve kahkaha atıyordu. “Sana güveniyorum. Güven çok güzel bir kelime. Ece beni sevdiğine ve artık eski si gibi beni değiştirmek için çaba harcamayacağına güveniyorum. Sen de bana güven. Ben senden özür dilerim. Kalbini kırdım, seni üzdüm. Dünyada öyle adamlar var ki, sevmek için yaratılmışlar. Ben doğuştan olmasa da sonradan oldum. Az önce oldum. Kalan ömrümü seni ve kızını sevmek için harcamaktan yanayım. Beni ve Özlem'i kabul et Ece. Ben ikinizi de istiyorum. Hatta...”

Daha duyduklarımı hazmedemeden, “Hatta ne?” diye sordum merakıma yenilerek.

“Hatta bir tane de Lavin istiyorum. Belki de Cesur olur. Senden çocuk istiyorum Ece.”

Yok, rüyaydı! Kaç gecedir gördüğüm rüya bu kez uyanıkken başlamıştı. Belki de hâlâ uyanmamıştım.

“Anne, ödevim bitti. Kontrol eder misin?” diye yanımda biten Eda beni hakikate getirdi.

“Bir dakika müsaade eder misin tatlım?”

“O konuşan Eda, değil mi? Hemen gelin lütfen. Aile olalım. Bu kez nikah masasında yüzünü eğmeyeceksin. Söz veriyorum. Senden başkası olmayacak. Gözlerinde bir damla yaş daha olmayacak, yemin ediyorum.”

“Ne değişti Levent?”

Sekiz yıl, uzun zamandı. Bir şeyler değişmiş olmalıydı.

“Hiçbir şey... Her şey... Birbirimizi aldattık. Yıprattık. Yeter artık. Baştan başlayalım. En baştan olamasa da bir baştan başlayalım. Her şeyi bırak. Arabanı, evini, paranı... Yalnızca ikiniz gelin. Ece bir de kalbinde sevgimi getir. Sevmeyi çok özledim. Seni sevmeyi de özledim. Gelecek misiniz?”

Konuşamadım. Sadece beni ve Eda'yı istiyordu. En baştan beri Levent sadece beni istemişti. Araba, para, ev derdinde değildi. Sevgimi pullaştıran bendim ve bedelini çok ağır ödemiştim. Lavin'i ve Cesur'u unutmamış. Onun bir kızı, benim de bir kızım vardı. İkimizden de bir tane olsun istiyordu.

“Eda'yla konuşmam lazım.”

“Tamam. Tek sefere mahsus, sizi almak için ben de geleceğim. Akşam için bilet bakıyorum. Bekle, ikimiz konuşalım. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Sadece bir bavul hazırla Ece. Hatta ona bile gerek yok. Bundan son-

ı yola, üçümüz devam edeceğiz. Babası olmak için Eda'yı ikna edeceğim. Özlem de ara sıra bize katılacak."

"Tamam."

"Seni seviyorum Ece. Daha çoğu için de sabret."

"Seni çok seviyorum Levent. Daha çok sevebilir miyim, bilmiyorum; enerim."

Geldi. Sanki hâlâ, on dokuz yaşında ilk kez âşık olduğum, tek âşık olduğum adam gibiydi. Mağrur, gururlu, alçak gönüllü... Bu kez de çıkarsız, talansız... Giderken yalan söylememişti. Seveceğim derken de söylemedi. Kimizi de sevdi. Eda baba der demez, adeta yanına uçuyordu. Garip olan se, turuncu saçlı kızı, Özlem'i kendi kızım gibi sevmem oldu. Bana tabii ki anne demiyordu. Ece abla demesi, dediğini ikiletmemem için yeterliydi.

Babası, annesi için beni terk eden adamdı. Annesi, uğrunda terk edilmişim kadındı. Kin yoktu, öfke yoktu, hırs yoktu. Aşk vardı, inanç vardı, afk vardı.

Paranın kirlettiği her bir yıl için pişmanlık duysam da kirletemediği her yıl için minnet duydum. Levent'e, Cesur'u verdiğimde, iki tane ablası olduğunu, ne olursa olsun onu her koşulda sevip koruyacaklarını bildim.

Ben her türlü zenginliği yaşadım. Para pul, mal mülk, arsa, yat kat... Aşk zenginliğinde karar kıldım. Diğerleri kâğıt gibi yanarak kül olurken; kor olup yanan, kordan alevlenip yangın olan sadece aşktı.

Levent'e, Özlem'in babası olduğunu bildiğini söyledikten sonra eve dönerken içime dolan huzuru burnuma çektim. Kokusu da dokusu da sarhoş edecek kadar güzeldi. Şimdi tam anlamıyla huzurluydum. Özlem arkadaş oturmuş, elindeki kitabı okuyordu. Yüzü gülüyordu.

Elimi onun dizine koyarak, "Özgür?" dedim.

Saniyesinde sıcacık eli benimkini örttü ve, "Gonca'm, söyle." diye karşılık verdi.

Cevabını ezber ettiğim halde, "Benden ya da hayattan istediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordum.

Gülümseyerek elimi kaldırıp dudaklarına götürdü ve üzerine öpücük kondurdu.

"Yok, kalbimin yangını." dedi. "Yalnız seni istedim."

SON

